C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Heitz_Markus-2-Valka_Trpasliku.PDB

PDB Name: Heitz_Valka_Trpasliku
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 11.2.2007
Modification Date: 11.2.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

VÁLKA TRPASLÍKŮ
MARKUS HEITZ

2005

Copyright © 2004 by Piper Verlag GmbH, Muenchen
Translation © Zdeněk Sladovník
Cover © Jan Patrik Krásný
ISBN 80-86354-57-1

Věnováno všem těm, jimž nevelký, a přesto velkolepý národ
trpaslíků přirostl k srdci.

"V bitvě u Černého skaliska jsem viděl, jak trollové skučí a jak si i ti nejtvrdší z našich bojovníků zoufají. Ale nikdy jsem neviděl trpaslíka, který by se chtěl vzdát."

Palduríl, příslušník tělesné stráže
Liútasila, knížete elfů, vládce Âlanduru

"O trpaslieciech.
Obydlie jejich nachazie sie v temných jeskyniech v horách, jediným ouderem sekery srazie Skretus gigantus navzdory nevelkému vzrustu svemu, umieju vykovati nejmistrovstviejšie czepele Skrytej zemie a vyprazdnieju sudy piva tak, že nejsou pivem zmoženi. A to jsou toliko ženy trpasliekuov.

vybráno z díla "Spisovaní o národech Skryté země, vlastnostech
a svéráznostech jejich", Ústřední viransiénský archív v království
Tabaîn, sepsal Magistr Folkloricum M. A. Het v roce 4299. slunečního cyklu

"Jednou přišla k jednomu trpaslíkovi Smrt a chtěla si ho odvést s sebou, trpaslík se však pevně zapřel botama o skálu, na níž stál, vzpurně nakrabatil obočí a řekl ne. Tak Smrt zase odešla."

ústně tradovaná moudrost z jižního Sângreinu

PODĚKOVANÍ
Tungdilův příběh a osudy jeho přátel trpaslíků pokračují!
Po překvapivém úspěchu malého národa, ve který mnoho lidí nevěřilo, se z řad čtenářů brzy ozvalo hlasité volání po dalším pokračování. Pokračování musí splňovat podmínku, aby neopakovalo věci již známé a aby bylo přinejmenším stejně dobré jako předchozí dílo. Navíc jsem chtěl docílit toho, aby "Válka trpaslíků" něco řekla i těm čtenářkám a čtenářům, kteří nečetli předcházející román "Trpaslíci". Takže jsem se nyní koncentroval na naznačený motiv mezi trpasličími kmeny, přitom jsem však nezapomněl na prorokované nebezpečí ze západu. Teď je ta správná chvíle, abychom si řekli: následující děj bude ještě trpasličtější! A absolutně nepředvídatelný…
Můj dík patří lektorce Angele Kuepperové a lidem, kteří tento příběh četli jako první: Nicole Schuhmacherová, Sonja Rütherová, Meike Seweringová, Tanja Karmannová a Dr. Patrick Müller. V neposlední řadě je nutno uvést nakladatelství Piper Verlag, které prokázalo, že má pro trpaslíky pochopení.

Markus Heitz, červenec 2004

DRAMATIS PERSONAE
Kmeny trpaslíků
PRVNÍ

Xamtys II. Vzdorohlavá z klanu Vzdorohlavých z Prvního, Borengarova kmene, nazývaného též jen "První", královna
Gufgar Kovadlina z klanu Železných hřebů, královnin zástupce
Balyndis Železný prst z klanu Železných prstů, kovářka
Bulingar Železný prst, její otec
Gla?mbar Ostrá čepel z klanu Lamželezů, válečník
Fyrna Šlechetná z klanu Objevitelů železa, posel
Beldobin Kovadlina z klanu Železných hřebů, posel

DRUZÍ
Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých z Druhého, Bero?nova kmene, nazývaného též jen "Druzí", král Druhých
Bo?ndil Dvojčepel, zvaný též Pruďas, a Boëndal Páka z klanu Vrhačů seker, bojovníci a dvojčata

TŘETÍ
Tungdil Zlatoruký, válečník a učenec
Lorimbas Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene z Třetího, Lorimburova kmene, nazývaného též jen "Třetí", král Třetích
Romo Ocelové srdce, synovec krále Lorimbase a válečník
Salfalur Stítolam z klanu Krvavookých, válečný mistr
Theogil Tvrdoruký z klanu Tvrdoraných, hlídač

ČTVRTÍ
Gandogar Stříbrovous z klanu Stříbrovousů ze Čtvrtého, Go?mdilova kmene, nazývaného též jen "Čtvrtí", král Čtvrtých a velkokrál trpasličích kmenů

SVOBODNÍ TRPASLÍCI
Gemmil Mozolnatá pěst, král Svobodných
Sanda Ohnivá, královna a válečná velitelka Svobodných
Myrmianda Alabastrová, chirurga
Bramdal Mistrovské ostří, popravčí
Lidé
Andôkai Bouřlivá, maga
Djerůn, tělesný strážce Andôkai
Neuvěřitelný Rodario, mim
Furgas, magistr technicus Narmora, společnice Rodaria a herečka
Dorsa, její dcera
Rosild, chůva

Princ Mallen z Ida, panovník v království Idoslân
Král Belletain, panovník v království Argon
Král Bruron, panovník v království Gauragar
Královna Umilante, panovnice v království Sangreîn
Královna Wey IV., panovnice v království Weyurn
Královna Isika, panovnice v království Rân Ribastur
Král Nate, panovník v království Tabaîn

Truk Elius, úředník
Hosjep, truhlář
Aspila, žena z Gastingy
Ertil, kramář z Poristy

Lirkim, žena v Poristě
Nufa, Nudinova/Nôd'onnova fámula
Vallasin, hejtman Belletainovy armády
Ostatní
Ondori, alfka z Dsôn Balsuru, říše alfů
Estugon, alf
Liútasil, kníže z říše elfů Âlandur
Ushnotz, skřetí kníže ze skřetí říše Toboribor
Runshak, Ushnotzův důvěrník

KNIHA PRVNÍ

PROLOG

Skrytá země,
na východě říše Prvních,
6235. sluneční cyklus, konec zimy

V
ločky sněhu neklidně vířily vzduchem. Jako opilí tanečníci se snášely z oblohy dolů na Rudé hory. Jak se větru zamanulo, tak se usazovaly na svazích, kde jako jedna velká ledová společnost zahalovaly skály bílým závojem.
Mraky setřepávaly svůj náklad k zemi již několik oběhů slunce. Množství, které se nashromáždilo na šikmých hranách skal, by stačilo na zasypání deseti na sobě stojících trpaslíků.
Boëndal Páka z klanu Vrhačů seker z Druhého, Bero?nova kmene stál na druhé nejvyšší ze všech devíti věží a díval se k východu. Před mrazem ho chránila tlustá vrstva kožešin na kroužkové košili.
Před ním se rozprostíral Východní Železník, pevnost potomků Borengara, prvního kováře národa trpaslíků. Dvojité hradby před skalnatými stěnami hor připomínaly obrovské závory. Osm z devíti impozantních věží bylo zasazeno do hradeb a v závratné výši navzájem dodatečně propojeno mosty. Nejvyšší věž Železníka však stála osamoceně za druhou hradbou. Z ní vedl široký most k jedinému vstupu do nitra hory a do říše Prvních. Na západní straně Rudých hor se vypínal obdobně konstruovaný sesterský hrad Západní Železník, nepřekonatelná překážka pro všechny nestvůry, které se hrnuly do Skryté země.
Proklaté čekání! Trpaslík, ubytovaný v pevnosti jako host, potlačil zívnutí. Přestože byl pohled na sníh, který se za jasných nocí v měsíčním světle všude leskl, více než překrásný, nepřinášel mu rozptýlení, a nadto v sobě skrýval netušená nebezpečí. Strážní věže, ochozy a mosty u vchodu do říše Prvních museli trpaslíci neustále zbavovat bílého nánosu. Sníh zatěžoval stavby, kterým hrozilo, že se pod několikatunovou tíhou zřítí. Stavitelé hradeb počítali se silou útočících trollů, s průrazností přilétajících kamenných koulí i s titánskými beranidly, ale že by někdy mohlo napadnout tolik sněhu, na to nepomysleli.
"Žene se to ze západu," prohodil jeden z bdělých hlídajících trpaslíků a rozladěně se zahleděl na oblohu. Jeho dech se v chladu měnil na obláčky a hustý tmavohnědý knír mu pod nosem pokryla vrstva jinovatky. Odfrkl si, popadl džbán a ponořil ho do nezakrytého kotle s kořeněným pivem, pod kterým trpaslíci uhlím udržovali mírný oheň. Tímto způsobem pivo zahřívali tak, aby se z něho neodpařil alkohol. Trpaslík na jeden zátah vyprázdnil korbel a hlasitě si odříhl, pak džbán znovu naplnil a podal ho Boëndalovi. "A přitom ze západu taková slota ještě nikdy nepřišla. Vždycky chodí ze severu."
Boëndal nabídnutý pohár s radostí přijal, za takových nocí, jako byla ta dnešní, vyháněl silný zkvašený mok chlad z vnitřností. Kroužky v kroužkové košili, kterou měl přehozenou přes koženou halenu, na sebe s cinkáním narážely. Rány v zádech ho při každém pohybu pořád ještě bolely, i když se hojily

dobře. Sevřel ústa.
"Ujde to?" otázal se druhý trpaslík ustaraně. "Slyšel jsem, že rány, které způsobí alfové a jejich šípy, zvlášť bolí."
"Ujde to," odpověděl Boëndal. "Bolesti mi neustále připomínají, jak blízko při mně stál náš bůh Vraccas, když mě ty dva šípy zasáhly." Pamatoval si to přesně. Po dlouhé cestě přes celou Skrytou zemi přijížděl se svými přáteli k Východnímu Železníku, když je nečekaně začali ostřelovat šípy alfové. On to odnesl nejhůř, okřídlené šípy mu prorazily zbroj a krev se z něho řinula proudem…
"Za svůj život ale samozřejmě vděčím také vám, protože jste se nás ujali a postarali jste se o mě," dodal.
"Ty jsi už někdy bojoval s nějakým alfem?" zeptal se po chvilce.
"Ne. Až doposud jsme museli průchod bránit jenom proti skřetům a obrům," odpověděl trpaslík. "Ti alfové prý vypadají stejně jako šikmouší, je to pravda?"
Boëndal přikývl. "Na vlas stejně. Urostlí, štíhlí, rychlí, navíc ale ještě i zákeřní."
"Škoda, že jsme je nezabili. Oni těm tvým kamarádům jejich poslání nijak neulehčí." Trpaslík se podíval k severovýchodu, tam, kde ležela naděje Skryté země: Dračí dech - mimořádně žhavá výheň, v níž měla být vykována zbraň proti zlu ve Skryté zemi.
"Však on to Tungdil zvládne," pronesl Boëndal s neochvějným přesvědčením. "Můj bratr Bo?ndil a ostatní trpaslíci vykovají spolu s ním čepel, která zlo úplně rozdrtí."
"O té legendární sekeře, o Ohnivé čepeli, kterou tam chtějí ukout, jsem už slyšel," dal se trpaslík znovu do řeči. "Myslíš si, že toho zrádce Nôd'onna opravdu připraví o život? Vždyť ten čaroděj vládne ohromnou kouzelnou mocí, ne?" Ve strážcově hlasu zaznívaly pochybnosti, které nebylo možné přeslechnout.
"Nedělej si starosti. V jednom starém spise stojí psáno, že ostří Ohnivé čepele projde masem a kostmi živého tvora a pak zasáhne a zničí démonickou bytost, která se skrývá v jeho nitru. Všechno, co ten dotyčný napáchal, se pak obrátí zpátky k dobrému. My úkol splníme." Boëndal upil kořeněného piva a dopřával si radost z tepla, které se mu šířilo tělem. "Přišly nějaké novinky od královny Xamtys?" zeptal se nakonec, protože věčné čekání bylo prostě k nevydržení.
Panovnice Prvních vyrazila s malou armádou trpaslíků tunely, které pod zemí navzájem spojovaly říše trpasličích kmenů. Vynalézaví inženýři v nich kdysi dávno položili koleje, po nichž jezdily důlní vozíky - důkladně promyšlený systém stoupání a příkrých klesání trpaslíkům umožňoval, aby se hbitě a plynule přemísťovali pod zemí z jednoho místa na druhé.
"U Vraccase, co bych za to dal, kdybych věděl, kde je," zabručel trpaslík držící hlídku a pravou rukou si pohrával s pramínkem vousů. "Královna vyrazila k jednání a teď musí ostatním kmenům pomáhat v bitvě proti Nôd'onnovým hordám. Od té doby nikdo z nás neví, kam se s našimi bojovníky poděla." Levá ruka volně spočívala na hrazení věže. "Není nic horšího, než když musíme takhle čekat." Sklouzl pohledem na Boëndala. "Ale komu to povídám? Vždycky když jsem na stráži, vidím tě tady nahoře. Ve dne v noci. Copak ty nikdy nespíš?"
Boëndal prolil zbytek piva hrdlem. "Jak můžu spát, když jsou moji společníci vystaveni takovému nebezpečí?" Vrátil trpaslíkovi jeho džbán. "Děkuju ti za pití. Dodalo mi teplo i sílu."
Upravil si kožešinu na těle a znovu obrátil pohled k jednotvárné bílé krajině pod sebou. Upřeně sledoval soutěsku představující přístup k pevnosti Železník a tiše se modlil k bohu Vraccasovi, aby tam dole dohlížel na jeho bratra a všechny ostatní, kteří spolu s ním vytáhli porazit zlo.
Je to to největší dobrodružství, jaké může trpaslík zažít, a já u něho nejsem, pomyslel si a cítil přitom nesmírnou lítost. Rány, které mu šípy způsobily, a ztráta krve ho na dlouho přinutily ležet na lůžku. Teď už bylo příliš pozdě na to, aby se za nimi vydal, nedokázal by je dohnat.
On i jeho ničivá zbraň, vraní zobák, budou jeho přátelům v boji chybět. Vraccasi, ty jsi měl určitě něco za lubem, když jsi mě nechal u Prvních. Široké ruce se sevřely v pěst. Ale stejně bych byl raději tam, kde je můj bratr.
Boëndal přivřel víčka, aby si před očima vybavil tváře přátel.
Objevil se tam Bavragor Perlík z kmene Druhých, zpívající a věčně popíjející kameník s páskou přes jedno oko, který se s nesmírnou drzostí vetřel do jejich skupinky, i Go?mgar Třpytovous, spíše útlý trpaslík z kmene Čtvrtých, ustrašený brusič diamantů, jehož kníry a vousy se neustále třpytily a zářily díky

diamantovému prachu, který se v nich usadil během nesčetných cyklů, strávených nad brusnou lavicí. Viděl před sebou Tungdila, srdnatého hnědovlasého trpaslíka s krátkým vousem, který teprve musel prokázat, že je jejich opravdovým vůdcem. S ním ho spojovalo zvlášť pevné přátelství, s bratrem se považovali za Tungdilovy kmotry, protože Tungdil toho o skutečném světě trpaslíků věděl velice málo. Kovářku Balyndis Železný prst z kmene Prvních viděl jen velice krátce, o té nevěděl prakticky vůbec nic. A nakonec tu byl jeho bojovný, vznětlivý bratr, jeho dvojče Bo?ndil, kterému říkali Pruďas. Byl svalnatý a podsaditý, černé vlasy si na bocích vyholoval a vzadu je splétal do hustého copu, který mu sahal až ke kolenům. Druzí trpaslíci si často mysleli, že je trochu šílený. Jeho horká krev a ohnivá výheň života byly pro něj prokletím, a zároveň i výhodou.

Boëndal otevřel oči. Bratr je ochrání před všemi nepřáteli, kteří se jim postaví do cesty. Vraccasi, dopřej mu své požehnání.

Přes hlasité šumění větru, který se zachytával o výklenky hradeb a výběžky skal a zpíval si přitom svou vlastní píseň, zaslechl řinčení kroužkové košile. Někdo se ve velkém spěchu blížil k jejich strážní věži. Boëndal otočil hlavu a uviděl, že k nim po ochozu přibíhá posel. Ztěžka dýchal, podle všeho nahoru po schodech přímo vyběhl, aby jim co nejrychleji oznámil nejnovější zprávu.

"Dokázali jsme to!" překřičel sněhovou vánici, v jeho slovech zaznívala radost i pýcha. "Právě jsme dostali zprávu: vojsko Prvních a Čtvrtých spolu s lidmi a elfy zvítězilo u Černého skaliska nad Nôd'onnem!"

Strážní se rozčíleně shlukli kolem posla a samým nadšením nad tou dobrou zprávou opustili svá stanoviště. "Skrytá země se zbavila kouzla démona, který k nám přivedl Mrtvou zemi!" Posel se pátravě rozhlédl kolem sebe a uviděl, že Boëndal stojí uprostřed jejich hloučku. "Mám ti vyřídit, že Tungdil a tvůj bratr jsou na cestě sem a chtějí si tě tady vyzvednout. Mají namířeno do říše Pátých, do které chtějí přivést nový život."

Boëndal se tomu nedokázal ubránit, oči se mu zalily slzami úlevy. Opřel se o zeď a vyslal tichou modlitbu k Vraccasovi, v níž mu celým srdcem poděkoval za úspěch jejich výpravy. Pak popošel ke kotli s kouřícím pivem, ze stojanu vedle ohniště si vzal jeden džbánek a naplnil ho.

"Na zdar našeho národa!" zvolal šťastně. Ostatní trpaslíci se připojili k jeho volání, načepovali si pivo a poslední strážce bujaře popadl celý těžký kotel, aby z něho dopil i ten poslední zbytek a aby ani kapka nepřišla nazmar. "My jsme děti kováře a rozdrtíme všechno, co Tion ve své podlosti vrhne proti Skryté zemi!"

Na souhlas zabušili zbraněmi o kámen, navzájem si přiťukli a džbány vyprázdnili.

Posel se ušklíbl. "Začínáte s oslavama hodně brzo. Královna prý prohlásila, že až se vrátí, nebudeme tři oběhy dělat nic jinýho než narážet sudy a chodit od hostiny k hostině."

"Tomu říkám pořádný slovo," zavýskl trpaslík, se kterým se Boëndal předtím bavil. "A ty se konečně budeš moct vyspat," dodal a mrkl na dvojče. "Tvůj bratr je v pořádku, jak jsi právě sám slyšel."

S tím, jak získal jistotu, přišla na Boëndala najednou únava. Náhle cítil, jak mu na ramenou leží celé centy tíhy, které ho tlačí k zemi a přímo nutí zalehnout na lože. "To ano," pousmál se. "Teď si můžu jít lehnout."

Obrátil se a naposledy se podíval k východu, kde, jak tušil, někde je i jeho bratr. "Všechna ta námaha, bolesti a strádání, které musel Tungdil spolu s ostatními protrpět, se nakonec vyplatily." Zhluboka se nadechl chladného vzduchu, který najednou voněl ještě čistěji, ještě lépe než předtím. "Nedokážu to vůbec pochopit, přestože jsem nikdy nepochyboval o tom, že vyhrajeme."

Strážný kývl na souhlas. "Je to, jako když celé cykly bojuješ proti drakovi, abys ho vyhnal z hor, a pak se ti to povede. Jeden samým štěstím neví, co dělat." Opřel se o zeď a usmál se. "Kromě toho, že to pořádně oslaví, samozřejmě."

Boëndal chvíli mlčel. "Jak to bude ve Skryté zemi vypadat dál?" zeptal se nakonec. "Zažijeme novou dobu přátelství mezi našimi národy? Když dokonce i elfové bojují na naší straně, nevypadá to s usmířením špatně. Spor mezi námi a jimi by pomalu mohl zmizet ze světa."

Strážný protáhl vousatý obličej a poškrábal se na nose. "To spíš sežerou zajíci lišku," prohodil s pramalou důvěrou.

"Z přátelství vyrůstá ještě větší síla," trvalo dvojče s železnou vůlí na svém. "Abych řekl, co si doopravdy myslím, tak nevěřím, že se s tím Tion smíří. Zlo, které ohrožuje naši vlast, má více podob než jen

Nôd'onna." Ušklíbl se na svého souseda. "Nikdo přece nechce, abys nechal šikmouchý bydlet u sebe. To bych neudělal ani já. Jde o to, abychom spolu mluvili, abychom se pravidelně setkávali. O nic víc."
Trpaslík si říhl a odplivl si podél zdi. Plivanec se ještě v letu proměnil v kus ledu a zmizel v nánosu sněhu na střeše věže, stojící pod zdí. "No jo," souhlasil, ovšem bez kapky přesvědčení v hlase. "To ať dělá velkokrál. Já si stejně myslím, že elfové jsou strašně…"
"Namyšlení? Hezcí?" napovídal mu Boëndal.
"Zženštilí." Strážný přišel na to správné slovo, které hledal, a vypadal spokojeně. "Jsou zženštilí. A ani ta jejich kultura, který si lidi tak hrozně moc váží, ani jejich jemnocit je před alfama nedokázaly zachránit." Udeřil Boëndala po rameni. "Nás náš bůh vytesal z kamene a nejsme ani trochu zženštilí. Nejspíš jsme je v tý bitvě u Černýho skaliska zachránili před zánikem."
Boëndal mu chtěl odpovědět, ale právě v té chvíli cosi zahlédl. Mezi vločkami sněhu se mihla padající hvězda, v průměru nebyla větší než obyčejná mince. Její zářivá stopa se táhla od východu k západu a mířila přímo knim.
"Podívej se tam!" upozornil druhého trpaslíka. Ohon hvězdy se měnil z bílé na červenou, čím více se k nim hvězda blížila. Najednou vzplála jasně rudou barvou a celá se rozprskla. Zůstaly po ní tmavě červené tečky, které zvolna pohasínaly.
Boëndal maně pomyslel na kapky krve.
"Bylo to dobrý, nebo špatný znamení?" zeptal se ho strážný nejistě.
"Nezasáhla nás," konstatoval Boëndal suše, "a proto bych řekl, že to bylo dobré znamení. Možná nějaká jiskřička z Vraccasovy výhně, který nám tím…"
V tom se objevilo druhé padající nebeské těleso. I to vystřelilo se zasyčením k západu a zvolna klesalo k zemi, ale nepohasínalo.
"U Vraccase," zakoktal Boëndalův soused a nevědomky uchopil pevněji svůj štít, jako kdyby mu ten tenký, železem pobitý kus dřeva mohl poskytnout ochranu proti nebeské síle. "Seš si jistý, že to je jiskra z Věčný kovárny, že to není nějaká Tionova pomsta?"
"Vraccas ať je při nás! To je jedna z hvězd," zaslechli, jak rozčíleně křičí nějaký jiný trpaslík. "Vytrhla se ze svýho místa na obloze!"
"Nebo je to spící slunko! Zřítilo se ze svý kolíbky, kde v noci spává, a ještě se neprobudilo!" usuzoval další trpaslík ustaraně. "Probuďte ho, aby zase vystoupalo nahoru!" Pevně udeřil do štítu, jen to zařinčelo.
Jestli měla padající hvězda zpočátku velikost mince, brzy nabobtnala do rozměrů plně nacpaného koženého batohu a rostla dál a dál, až by k jejímu popisu nestačily ani hořící lopatky větrného mlýna. Hvězda s jekotem a řevem prorazila přikrývku mraků, táhla za sebou tmavě rudý ohon, který zahalil okolí - věže, tváře trpaslíků - prazvláštním pološerem. Žár, který z ní vycházel, proměnil vločky sněhu, které ještě před chvílí vesele tančily vzduchem, na kapky deště. Na místech, kam dopadly, se okamžitě proměnily v led.
Během několika málo okamžiků byly ochozy, mosty a schodiště potaženy tlustým, průhledným pancířem.
"Skryjte se!" vykřikl Boëndal a vrhl se na kamennou podlahu věže. Ozvalo se zapraskání, protože led, který se mu vytvořil na helmě a dál se šířil po zádech, při trpaslíkově prudkém pohybu popraskal.
Boëndal klouzal po břiše po zmrzlé podlaze a zachytil se o stojan na nádobí vedle ohniště. Rány v zádech se s bolestivými stahy vzpíraly proti všemu, co po nich požadoval, trpaslík však jen pevně stiskl zuby a vztekle zabručel.
Trpaslíci na cimburí i ti, kteří stáli poblíž, zčásti následovali jeho příkladu, zčásti je však nezvyklé dění upoutalo natolik, že nebyli schopni pohybu a strnulí děsem pouze sledovali s otevřenou pusou, co se na ně řítí. Někteří další zase bez ustání bušili do štítů a stále ještě doufali, že vidí spící slunce a že se jim je podaří vzbudit.
Padající hvězda, ze které bez ustání odlétávaly jiskry, se jim s rachotem protáhla nad hlavami a její dunění trpaslíky úplně ohlušilo. Boëndalovy obavy, že by mohla dopadnout doprostřed jejich pevnosti, se naštěstí nenaplnily. Hvězda místo toho zmizela za vrcholky Rudých hor.
Tím však nebylo nebezpečí zažehnáno.
Ze zářícího ohonu pršely na zem rozžhavené úlomky, které by pod sebou hravě pohřbily lidské obydlí.

Nejprve zazněl dlouhý, táhlý hvizd, po něm následovalo prásknutí a po každé ráně se země zatřásla jako trýzněné zvíře. Tu a tam vytryskl bílý sníh desítky kroků vysoko k černé noční obloze. Vzduch se rozechvěl neutuchajícím syčením. Sníh, který se v mžiku měnil v páru, vytvářel obrovité bubliny mlhy. Vlhké výpary zahalovaly trpaslíky do svého závoje a znemožňovaly jim výhled.
"Zpátky!" nařídil Boëndal, který pochopil, že věže a zdi neodolají střelám, které po nich příroda vrhá. "Utíkejte dovnitř do hory, tam budeme v bezpečí!" S pomocí stojanu u ohniště se zvedal a okamžitě k němu přiběhl jeden trpaslík, aby mu pomohl vstát.
Dvojče ztratilo v páchnoucí mlze orientaci. Jeho průvodce naštěstí věděl, kam mají zamířit. Na zmrzlé zemi nejednou uklouzli a spadli, až zůstali na všech čtyřech, zasekávali sekeru do ledu a pomocí topůrka se přitahovali o kus dál dopředu. "Musíme…"
Pronikavý hvizd přímo nad jejich hlavami mohl znamenat pouze jediné: úlomky hvězdy dopadnou každým okamžikem přímo mezi věže a zdi.
Boëndal neměl dokonce ani čas vydat nové rozkazy. Obloha se v mžiku rozzářila odpornou oranžovou barvou, hra světel se stupňovala až na špinavě rudou, to vše bylo doprovázené již známým ohlušujícím rachotem.
Vraccasi, stůj při nás! Boëndal měl pocit, že z oblohy k zemi vystřelil rozžhavený kus železa. V příštím okamžiku roztříštil úlomek hvězdy masivní spojovací most, vedoucí k věži před nimi. Výkřiky nešťastníků, které strhl na smrt, skoro nebyly slyšet. Kvůli mlžnému oparu nebyli schopni zjistit, jakou škodu úlomek dole pod nimi napáchal.
"Všichni dolů z věže!" vykřikl Boëndal s pohledem upřeným na místo, kde se před nimi most rozlomil, a přál si, aby se mu vrátila stará pohyblivost. Ty prokleté rány omezovaly jeho obratnost. "Běžte severní chodbou!"
Kámen se jim pod nohama zatřásl, stavba, která se dlouhé cykly tyčila do výše, se zakymácela jako rákosí v bouři, žula sténala a skřípěla a místy se z ní odlamovaly malé úlomky, neboť zdivo již déle nedokázalo odolat vnitřnímu pnutí.
Ostřelování dále pokračovalo. Trpaslíci se severní chodbou probojovávali na ochoz pozorovatelny u nejvyšší z devíti věží. Na něm klouzali podél stěny, až se dostali k širokému samonosnému obloukovému mostu, vetknutému do skalní stěny. Ten most představoval jediný přístup do bezpečí uvnitř hory. Napravo a nalevo od mostu je provázela hloubka dvou set kroků. Bičující poryvy větru odháněly cáry mlhy a umožňovaly jim pohled na spásné portály na druhé straně. Za nimi čekala velká hala.
"Tam, podívejte se!" upozornil je zděšeně jeden trpaslík na pohled, který před nimi odkryl ustupující mlžný závoj.
Hrdá pevnost Železník ležela z větší části v troskách.
Z devíti skvostných věží stály už jen čtyři, ty zbývající popraskaly a zřítily se, byly zčásti nebo úplně zničené zásahy a trčely vzhůru jako bídné pahýly kdysi zdravých zubů. V tlustých zdech a hradbách, které mistrovské ruce trpaslíků vyrazily ze skály, se objevily průrvy, kterými by bez potíží prošla smečka trollů.
"Nestůjte!" Boëndal je popoháněl vpřed. "Všechno zase znovu postavíme, ale nejdříve se musíme dostat do bezpečí, jinak nezůstane nikdo, kdo by se postaral o památku našich předků," napomínal je. "Hněte sebou!"
Zrovna když došlápli těžkýma botama na most, zaslechli tupé dunění, jako kdyby někde v dálce zahřmělo. Hned poté se jim země pod nohama znovu zachvěla.
Tentokrát to však nebyl onen známý otřes, který doprovázel dopady úlomků hvězdy na zem, ale hluboké zachvění, které zachvátilo úplně všechno, hradby včetně trpaslíků, věže, a dokonce i svahy, soutěsky a vrcholy Rudých hor.
Této titánské síle nedokázalo odolat zhola nic.
Většina trpaslíků ztratila pevnou půdu pod nohama a spadla. Kroužkové košile řinčely, sekery poskakovaly v úchytech nahoru dolů, helmy se s rámusem kutálely po zemi. Další dvě věže se s mohutným hřmotem zřítily dolů. Nad trosky se vznesla oblaka prachu.
To byla ta padající hvězda! Dopadla na zem, usuzoval Boëndal s ohledem na tlakovou vlnu, která prošla jinak tak neotřesitelnými horami. Nedokázal si představit, jaké účinky měly tyto otřesy na příbytky

Prvních, kolik bylo mezi trpaslíky obětí a kolik zraněných.
Dunění doznělo, otřesy postupně slábly a nakonec zcela ustaly. Přesto se trpaslíci skoro neodvažovali dýchat a napjatě čekali, co bude následovat.
Jejich hrdla dráždil sžíravý zápach, mísil se s prachem z poničených staveb a s kouřem z doutnajících ohňů, které začínaly plát mezi troskami.
Jakmile umírající nebeské těleso zmizelo, zmizel i žár, začalo znovu sněžit, jako by se nic nestalo. Šířící se ticho předstíralo pokoj, byl to však klid po bouři. Smrt si odnesla bohatou žeň a zanechala za sebou hotovou spoušť.
"U Vraccase," zanaříkal Boëndalův pomocník žalostně jako trpasličí dítě.
Boëndal ho velice dobře chápal. Jeho lid se bez váhání vrhal do boje proti největší přesile a životy chránil průsmyky ve Skrytých horách. Jejich sekery a kladiva si to rozdávaly s těmi nejodpornějšími nestvůrami, jaké proti nim zlo vyslalo, ale s takovým protivníkem museli neodvratně prohrát. "Když spadne hvězda, nikdo ji nezadrží. Dokonce ani bohové, jak jsi právě viděl," utěšoval ho.
Pohled přes okraj mostu Boëndalovi ukázal, že spodní část deváté věže je silně poškozena. Procházely jí trhliny o šířce natažené paže a s tichým praskáním se dále rozšiřovaly. "Rychle na druhou stranu, než se za námi ta věž zhroutí a strhne nás s sebou do hlubin!" Co nejrychleji začal přecházet most a hrstka trpaslíků z kmene Prvních ho následovala.
Když byl uprostřed mostu, udeřila ho do krku velká sněhová koule. Boëndal se otřásl, velice ho rozzlobilo, že se některý z trpaslíků právě teď chová jako malé děcko a chce se koulovat.
Při druhém zásahu, při kterém mu levé rameno pokryl bílý prach, se podrážděně otočil. Řekne tomu vtipálkovi pěkně od plic, co si o tom myslí! "Kdo z vás…"
Uprostřed věty ho noční obloha zasypala hustou bílou záplavou, a nejen jeho, i most a ostatní trpaslíky. Boëndal musel několikrát zamžikat očima, než si dokázal ty pořád větší sněhové koule a stále hlasitější hluk někam zařadit.
Na nepřístojném sněhovém útoku nenesl vinu žádný z jeho průvodců. Sněhovými koulemi se do něho strefovaly Rudé hory!
Když se Boëndal otočil ke skalní stěně, srdce mu zděšením poskočilo. Ačkoliv bylo místo dopadu hvězdy na zem od nich určitě hodně mil vzdálené, vyvolal její pád něco, co se mohlo přihodit jenom na povrchu. On takových případů zažil během hlídek v Šedých horách celé stovky: ze svahů se do údolí řítila Bílá smrt! Nahoře, těsně pod vrcholem, ji ta hvězda ledovým deštěm a otřesy posadila na koně.
Teď se Bílá smrt hnala k nim po celé šířce skalní stěny a strhávala s sebou vše, co jí stálo v cestě. Rozvířené masy sněhu se valily dolů jako vodopád. Cokoliv se jim stavělo na odpor, ať už člověk nebo nějaká věc, se stalo jejich kořistí, sníh to rozdrtil, strhl, zatlačil dolů do údolí, udusil.
"Utíkejte!" Boëndalovy nohy se daly samy od sebe do pohybu. Znovu na ledě uklouzl, někdo ho lapil za cop a vytáhl nahoru. Dva trpaslíci ho popadli v podpaží a táhli dopředu. Všichni spíš vrávorali a klouzali, než utíkali. Jejich statečných srdcí se zmocnil strach.
Několik kroků před portálem, který někdo právě otevřel, je Bílá smrt dostihla.
Triumfálně se vyřítila ze skalního převisu a vrhla se na ně jako hladová šelma. Se hřměním a burácením se jich zmocnila svým ledovým tělem a svrhla je z mostu dolů.
Slova, která měl Boëndal na rtech, se v tom dunění ztratila. Jeho ústa se naplnila sněhem, bezmocně máchal rukama, až nahmatal jakýsi štít, kterého se chytil jako tonoucí kousku dřeva.
Padal hluboko a rychle, to mu prozradil žaludek, když se mu prudce stahoval. Bílá hradba kolem něho mu nedala sebemenší možnost orientovat se a objemný štít se choval jako lopata a stahoval ho níž a níž.
Bílá smrt se jím brzy nasytila. Navršila kolem něho spoustu sněhu, který mu mocně stlačoval tělo a obíral ho o vzduch k dýchání.
Trpaslík nakonec ztratil vědomí. Jeho rozum odplul do temnot a duše se připravovala na vstup do Vraccasovy Věčné kovárny, kde bude aspoň teplo.

I

Skrytá země, království Gauragar,

300 mil na sever od Černého skaliska,
6235. sluneční cyklus, konec zimy

K
apka potu se prodírala mastnými vlasy na čele a hledala si další cestu lojem, zaneseným špínou a sazemi, který na mnoha místech pokrýval zelenokožcův obličej vrstvou tlustou jako nůž. Sklouzla po hřbetě nosu a skápla na horní ret, kde ji žádostivě olízl černý jazyk. Odporná ústa přerývaně dýchala, vyčnívaly z nich pomalované tesáky, dokazující, že jejich majitel je vysoce postaveným náčelníkem. Široké čelisti se rozevřely.
"Runshaku!" přivolal Ushnotz řevem podřízeného.
Velitel houfu tryskem oběhl kolonu pochodujících skřetů, až dorazil k supícímu knížeti, který se zastavil na pahorku, kousek stranou od celého zástupu.
Od bitvy u Černého skaliska, ve které podlehli armádám lidí, elfů a trpaslíků, se skřeti ve spěchu stahovali na sever. Mířili do Šedých hor a dále ke vstupu do Kamenné brány. 850 vražedných mil, než dorazí do své nové říše.
Ale ze všeho nejdřív museli odstranit protivníky přímo před sebou.
Runshak vyběhl nahoru na kopeček a zastavil se vedle Ushnotze, který před časem nazýval velkou část skřeti říše Toboribor, ležící daleko na jihu země, svou vlastní říší. "Už jsme je dohonili?"
"Podívej se," pokynul mu Ushnotz a ukázal na nížinu, rozkládající se mezi jemně zvlněnými pahorky Gauragaru. Měla v průměru dobré půldruhé míle, tající voda stékající z vrchoviny zanechala za sebou v zemi úzké rýhy, které při pohledu shora vypadaly jako tmavé čáry. Odváděly vodu k severnímu okraji nížiny, kde vsákla do země. Plocha, porostlá zelenou trávou a několika bezlistými keříky, neskýtala žádnou ochranu proti větru. Nebo proti nepříteli.
Dole se hemžily černé flíčky, které oživily tento kdysi nedotčený kus země.
Runshak odhadoval, že jich celkem může být více než dva tisíce. Chovali se, jako by byli v naprostém bezpečí, rozbili tábor, a dokonce pomocí dřeva, které se tu a tam povalovalo na zemi, rozdělali několik ohňů, z nichž stoupaly k průzračné obloze daleko viditelné oblaky kouře.
Ushnotz přiložil ruku k širokému čelnímu plátu, aby si chránil oči před pronikavými slunečními paprsky, a pozorně si ty flíčky prohlížel. Ti větší byli skřeti a ti drobnější jejich menší příbuzní, goblini. Silou a postavou za skřety daleko zaostávali, byli ale mnohem hbitější a pohyblivější. Byli však také zbabělí, a to se jim občas muselo vyhnat z těla několika ranami. "Skřeti ze severu a goblini. Ti pitomci se našli a blbost se spolčila dohromady," zavrčel opovržlivě. Nôd'onn je sem všechny dovlekl, když dával dohromady obrovskou armádu pro boj s lidmi. Vyhnaný toboriborský kníže však u Černého skaliska brzy zjistil, že skřeti ze severu jsou v boji moc divocí a nemohou se z nich stát dobří válečníci. Chovali se jako vlci lační kořisti, zatímco jeho vlastní skřeti byli poslušní, ale neméně úderní a dokonale zkrocení psi. A goblini se nehodili prostě na nic…
"Řekni mým vojákům, aby se připravili. Zaútočíme na ně, hned jak si nacpou panděra a budou se líně povalovat u ohňů."
Runshak přikývl a sklouzl ze svahu dolů, přitom hrdelním hlasem křičel rozkazy, které velitelé čet neméně hlasitě opakovali. Zakrátko zařinčely zbroje a pláty pancířů se třely jeden o druhý, mohutný zástup pěti tisíc skřetů se dělil na menší jednotky. Lučištníci zamířili dozadu, skřeti s kopími a oštěpy dopředu.
Skřetí kníže sledoval přípravy s velkou spokojeností, odulé, černé rty se stáhly do úšklebku a odhalily pomalované tesáky v plné kráse. Líbilo se mu, co vidí. Z hrdla mu uniklo hluboké, tiché zavrčení. Zhluboka se nadechl a vyrazil ohlušující řev. Dupot nohou okamžitě ustal a zavládl naprostý klid.
"Nôd'onn nedodržel slib a úplně se na nás vybodl. Rudokrví si myslí, že jsme na jihu, ale my táhnem na sever a tam si vytvoříme novou říši," oznámil skřetům jejich kníže. S obrazem nové vlasti před očima se vrhnou do boje vší silou, navzdory útrapám usilovného pochodu. Vytasil zubatý meč a ukázal jím na nížinu, kde čekali nepřátelé. "Ti nám v naší cestě jenom překážejí! Jsou to mazlíčci toho kouzelníka, kterej nám nepřinesl nic než samý trápení. Až je zničíme, nebude nám už nic stát v cestě. Rudokrví jsou strašně pomalí, ti nás už nedohoní." Zlomyslně se usmál. "Těch pár jezdců, který za náma pošlou, sežereme i s jejich koňma!"

Skřeti zahlučeli a zakvičeli na souhlas, konci oštěpů poklepali o zem a meči zabušili o štíty a zbroje. Kníže pozvedl zbraň a všichni okamžitě poslušně zmlkli. V tichu, které se najednou rozhostilo, však hlasitě zazněla kacířská otázka: "Proč je prostě nepředhoníme místo toho, abysme s nima bojovali?" Ushnotz měl dobré uši, okamžitě v davu vypátral skřeta, který se postavil proti jeho rozhodnutí. Byl to Kashbugg, ten se věčně proti všemu bouřil, vzpurnost zdědil po otci Raggshorovi.
Kníže skřetů Raggshora kdysi v podobné situaci zabil. Bylo to před bitvou u Černého skaliska, když Raggshor nahlas vyjádřil pochybnosti nad tažením proti té hoře. Ushnotz, který si myslel, že je nejchytřejší ze všech, nestrpěl otevřené odmlouvání a odpor, a to ani od skřeta, kterého si vážil, protože to byl lstivý bojovník. A tak Raggshor zemřel jeho rukou. Toto prosté řešení nyní kníže zvažoval i u jeho potomka.
"Kashbuggu, drž hubu," zaryčel a aby ho zastrašil, připojil mohutné zařvání.
Jak se zdálo, na Kashbugga tím žádný velký dojem neudělal. Skřet předstoupil dopředu s vytaseným mečem a štítem pozvednutým k obraně. "Ne. Já říkám, abysme je předhonili a dorazili ke Kamenný bráně před nima. Obsadíme brány a necháme je, aby si o ně rozbili palice." Botama se široce zapřel o zem a snažil se zaujmout pevný postoj, protože vytušil, že na něho kníže zaútočí. "Není nás tolik, kolik nás bylo před tou velkou bitvou. Ushnotzi, my teď musíme bojovat jinak. U Černýho skaliska jsme měli velký ztráty. Kdybys poslechl mýho tátu, tak jsme se tý porážce tam mohli vyhnout." Z davu zaznělo několik souhlasných zamručení.
To se Ushnotzovi vůbec nelíbilo. Jestli se ještě před chvílí vznášela ve vzduchu sladká vůně vítězství, tak teď to najednou začalo kolem něho páchnout vzpourou. Narovnal se v celé své výši, vycenil tesáky a napnul svaly, pak se rozběhl, skočil ze svahu dolů a přistál Kashbuggovi přímo před nohama.
"Mám pro tebe špatnou zprávu," zahučel, sklonil hlavu a ve žlutých očích se mu zle zablýsklo. Předstíral útok zbraní, a když ho skřet chtěl štítem odvrátit, protáhl se pod ním. Přitom vytasil dýku a zarazil ji Kashbuggovi z boku šikmo pod rameno až do srdce. Skřet se zhroutil k zemi, z úst mu prýštila tmavě zelená krev. "Jsi první z nás, kdo umře. Jako tvůj prohnanej táta tehdy u Černýho skaliska." Vyzývavě zvedl širokou hlavu. "Ještě někdo?"
Kníže se vůbec nedivil, že se nikdo nehlásí. Mnohem víc ho však udivilo, že se probodnutý skřet náhle zvedl ze země. Kashbugg přitiskl spár na ránu, která se mezitím úplně zavřela.
Ushnotz se z úžasu vzpamatoval rychleji než Kashbugg, jenž se pořád ještě divil, jak to, že není mrtvý. Tentokrát vrazil vzbouřenci čepel zepředu přímo do břicha. Skřet se rozplácl na zadku a zíral na svou krev. Ani teď to nevypadalo, že by umíral.
"Co s tebou je, ty prokletej buřiči?" zařval kníže na Kashbugga vztekle, popadl ho za límec a s trhnutím postavil na nohy. "Jak se můžeš odvážit nechcípnout?" Potřetí pronikl zubatý meč skřetovým tělem, ale zase se nic nestalo, jenom z Kashbuggových úst, z nichž vytékala krev smíchaná se slinami, se ozval chrčivý smích.
Skřet náčelníka hrubě odstrčil. "Tion je mi nakloněn, Ushnotzi, tobě ne! Udělal mě nesmrtelnýho. Smrt mýho táty si žádá pomstu." Pozvedl štít a zbraň. "Já se mám stát novým vůdcem, tím, kdo bude poroučet v naší nový říši na severu!"
"To určitě ne. Tion není žádnej slabomyslnej idiot jako ty," zavrčel Ushnotz a čekal, až protivník zaútočí. Nikdo z jeho lidí se neodvážil do sporu zamíchat, šlo o víc než o obyčejnou půtku. "Co tě změnilo?"
"On se napil tý černý vody, kterou jsme našli cestou," vykřikl jeden ze skřetů.
"Byla to požehnaná voda, já jsem to tušil hned, jak jsem ji zahlíd," Kashbugg se prohnaně zašklebil a poklepal si po jednom z kožených měchů na vodu u opasku. "Mám jí ještě víc." Zaútočil na knížete, ten jeho úder odvrátil a vrazil mu jílec meče do obličeje. Skřet zaskučel a odvrávoral pár kroků zpátky.
"Černá voda?" Ushnotz ji také zahlédl, stála v kalužích podél cesty, ale nic by ho nedonutilo nabrat tu hnijící tekutinu do úst.
"To je krev Mrtvý země," tvrdil jeho soupeř. "Sama si mě vyvolila, abych ji objevil." Skočil vpřed a máchal přitom mečem.
Ushnotz se vrhl na zem a kopl útočníka do kolen, až mu je zlomil. Kashbugg zakvičel. Ječeni nabralo prudký konec, když mu kníže jediným vražedným seknutím urazil hlavu. Hlava dopadla na jedno místo, zbytek těla jinam, a tentokrát byl Kashbugg opravdu mrtvý.

Kníže si od něho vzal měch na vodu, kývnutím k sobě přivolal jednoho ze skřetů a měch mu podal.
"Napij se," nařídil mu a voják tak učinil.
S odporem polykal vodu, černá tekutina mu vpravo i vlevo vytékala z koutků tlamy, pak si skřet odkašlal a měch odložil. "Chutná to jako trollí chcanky a…"
Ushnotz se rozmáchl, probodl mu srdce a lhostejně přihlížel, jak skřet padá mrtev k zemi. Meč stále ještě vězel v ráně. Po chvilce se skřetovi zachvěla víčka, otevřel oči a krev, proudící ze široké rány, přestala vytékat.
"No a?" otázal se Ushnotz nedůvěřivě.
"Já… ještě žiju," odpověděl voják, zpočátku s děsem v očích a s velkými bolestmi, pak však pochopil, jakého daru se mu od této chvíle dostalo. Zaryčel radostí, vycenil tesáky a zamával koženým měchem.
"Já ještě žiju! Černá voda…"
Ushnotz uchopil rukojeť meče, vytáhl zbraň z jásajícího skřeta a jediným pohybem mu urazil hlavu. Obratně popadl měch, nasadil si ho k ústům, vyprázdnil ho a pak s ním mrštil o zem. Necítil se jinak než předtím, věřil však účinkům té vody. Jestli si někdo zasloužil být nesmrtelný, tak on. Ale ještě lepší by bylo mít celou armádu složenou z nesmrtelných válečníků.
Neplýtval dalšími slovy a vyšplhal na pahorek, aby pozoroval nepřátele a vyčíhl ten správný okamžik. Tamti se mezitím dosyta nažrali, kníže cítil, že se na rožních otáčelo lidské maso. Ushnotze přepadl při této lahodné vůni hlad. On se se svými válečníky živil během pochodu vším, co jim zkřížilo cestu, zvířaty, šneky, brouky, ale rudokrví bohužel k jídelníčku nepatřili zrovna moc často, protože skřeti ze severu všechno pobili a nic za sebou nenechali. Za oběť jim padly tři vesnice, jedno malé městečko a jedna selská usedlost.
Ushnotz se divil, jak můžou být tak nerozumní. Protože tím nepochybně jenom budili pozornost těch masatců.
Ne že by měl strach z několika otrhaných lidských válečníků, ale chtěl se dostat na sever co nejrychleji a pokud možno nepozorovaně, než se za nimi pustí celá spojená armáda Skryté země. Jestli je budou obklopovat pevné stěny trpasličí pevnosti a v zádech budou mít hory, bude jejich boj mnohem snazší. Doufal, že armádu Skryté země budou mezitím v dostatečné míře zaměstnávat zbylá knížata, se kterými se předtím dělil o vládu v Toboriboru.
Slunce se sklánělo níž a níž a připravovalo se, že po náročném oběhu zalehne ke spánku a udělá místo nočním hvězdám. Blížil se čas, kdy vypukne boj, a tak zařval a přivolal k sobě Runshaka, aby mu udělil rozkazy.
Tu se vítr obrátil a přinesl k nim do tábora na pahorku nový pach. Kníže pátravě zavětřil, jeho široké chřípí se nadmulo, větřil, dokud nevyloučil všechny pochybnosti: pach koní. Koně, kov a pot. Pot rudokrvých.
"Přichází to od jihu," zabručel Runshak a otočil krk, aby si pořádně prohlédl pahorkatinu, rozkládající se vpravo od nich. "Proklatí masatci!"
To musí být celá ta jejich velká armáda! Ushnotz vycítil, že je nutné dát se před přesilou rychle na ústup, tato potřeba však pominula, jakmile rozpoznal, co mají útočníci v úmyslu. Ti se zatím dali vytušit jen podle pachu. "Počkej."
"Ty si myslíš, že nás neviděli?" divil se Runshak.
"Našli ty, kterým byli celou dobu na stopě." Ushnotz se zašklebil a děkoval Tionovi, že mu vnukl nápad, aby se o několik mil dřív odchýlili od trasy severních skřetů a dále pochodovali korytem řeky. Prudce tekoucí voda setřela jejich stopy. Zvědové masatců nejspíš vycházeli z toho, že je před nimi jenom jedna armáda. Jinak by na něho a jeho vojáky už dávno zaútočili.
Velitel houfu neklidně zabručel, ještě jednou začenichal plochým nosem ve větru. "Jejich pach je pořád silnější. Blíží se, útok na ten tábor na sebe nenechá dlouho čekat." Vyčkávavě se podíval na Ushnotze. "Zaútočíme na ně, když budou mít plné ruce s těma skřetama ze severu?"
"Jenom ať rudokrví udělají tu práci za nás. Budeme se na ně dívat a počkáme si, jak ten boj dopadne."
Kníže se potají rozhodl, že jestli lidská armáda zvítězí nad těmi vyvrheli v údolí, budou v pochodu pokračovat hned v noci. Jen ať si lidi klidně myslí, že tuto část Skryté země vyčistili a že tam nikdo z jeho rasy už není.

Nikdy by to Runshakovi otevřeně nepřiznal, ale v Kashbuggových slovech byl kus pravdy: už jich moc nezbývalo. Mohl bojovat i jinak a nepotřeboval, aby ho k tomu pobízel někdo z jeho vlastních řad.
"Budeme se chovat tiše. Lidská armáda se vrátí na jih a bude si myslet, že se nás zbavili. My ale budeme moct v naprostým klidu táhnout dál a najdeme si víc tý černý vody. Musí jí být dost pro všechny z nás. Tak se staneme skoro nepřemožitelnýma a pak si vezmeme životy, který jsme dneska ušetřili."
Ohlédl se přes rameno dozadu, jeho zbroj byla tak promazaná, že mu z ramenních plátů odkapával tuk. Jeho oči sklouzly na místo, kde se povalovala mrtvola toho buřiče. Ushnotz rozjařeně zachrochtal. Jak to tak vypadalo, budou ukvapený Kashbugg a onen nedobrovolný ochutnávač tento večer jediní dva z jeho vojska, kdo zemřel.
* * *
Princ Mallen z rodu Ido se podíval nahoru na výšinu, za kterou zaujalo postavení jeho jezdectvo. Nahoře zalehli dva špehové a pozorovali nepřátelský tábor, aby tak získali jednoznačný přehled a nebyli odkázáni na hrubé odhady podle nalezených stop.
Rozhodl se pronásledovat skřety a gobliny, kteří prchali po bitvě u Černého skaliska, aby zdejší vesnice konečně zbavil všeho nebezpečí. To, co spolu se svými muži musel cestou zhlédnout, mu dávalo za pravdu. Ty bestie nesměly zůstat naživu už ani jeden oběh.
Jeden z jeho zvědů se opatrně odplazil pozpátku dolů a přispěchal k němu. "Jsou jich asi tak dva tisíce, princi Mallene," podal zprávu. "Jsou nacpaní a líně se povalují kolem ohňů."
"Takže jsme se s našimi odhady mýlili, když jsme předpokládali, že jich je více než pět tisíc?" Mallen se narovnal v sedle, kůň si vděčně odfrkl, protože mu jeho pán trochu odlehčil v kříži. Jízda bez přestávek, které by stály za řeč, nebyla úmorná pouze pro vojáky. Teplý vítr, jenž jim přestal vanout do tváře, ale opíral se jim do zad, s sebou přinášel vůni blížícího se jara.
"Musíte uvážit, že jsme jejich stopy často četli v blátě a na tající půdě," namítl zvěd. "V tom se každý boří hlouběji. Kromě toho jsou ti zelenokožci stejně těžší než my, i zbroje mají tlustší." Zahleděl se na řady jezdectva. "Jsou jich dva tisíce, ani víc, ani míň."
Praporec rodu Ido, který hrdě třímal jeden z jezdců, plápolal ve větru. Ukazoval i tomu poslednímu z princovy armády, že se vítr obrátil. To je pro nás špatné. Mallen věděl, že ty potvory mají velice jemný nos, že jím vycítí kořist i nepřátele stejně dobře jako zvířata. Díky tomu se dokáží včas připravit, když je něco ohrožuje.
Přepychově vypracovaná, těžká zbroj se znakem rodu Ido se zaleskla v paprscích zapadajícího slunce. Princ Mallen sáhl po starobyle vypadající helmě, připevněné k opasku, rozepnul řemínky a nasadil si ji na plavovlasou hlavu. Půvabným pohybem dal najevo úctu k této insignii, kterou si v rodině předávali z generace na generaci a helma se při tom dočkala jen několika menších úprav.
Vojáci pochopili toto gesto jako signál. Tiché kovové šoupání v zádech mu prozradilo, že se muži připravují k útoku.
"Lučištníci si postoupí dopředu až k vrcholku pahorku," nařídil pevným hlasem, "pěšáci zůstanou u nich, aby je chránili." Stočil pohled doprava. "První švadrona, čelní útok. Rozdrážděte je, bodejte, rozzuřte je a až na vás zaútočí, okamžitě se obraťte a předstírejte, že se dáváte na útěk. Ve své hlouposti vás budou pronásledovat a vběhnou nám do náruče. Zničíme to jejich sémě jednou provždy."
Povzbudivě na ně kývl a prvních sto padesát jezdců vyrazilo nahoru na kopec. Na druhé straně se jako ocelová bouře spustili dolů a začali pustošit krajní řady protivníkova tábora.
Mallen pevně sevřel oči a soustředil se na zvuky. Slyšel dunění okovaných kopyt, polekané kvičení skřetů a pronikavé ječeni goblinů. K tomu se pak přidalo rachocení a řinčení.
Řev se stával stále hlasitějším, místo stovky hrdel se jich ozývala tisícovka. Nestvůr se zmocnilo vzrušení, naslepo se k sobě sbíhaly a chystaly se pobít ten nevelký houf šíleně odvážných lidí.
Dusot koní se vracel zpět, doprovázený ryčením protivníků, kteří se jim hrnuli v patách.
Mallen zvedl paži, v níž svíral meč, aby ji bylo zdaleka vidět. Okamžitě zaznělo skřípění tětiv, které se vypínaly, jak je lučištníci natahovali.
První švadrona se ještě ani nepřehoupla přes vrchol pahorku, když princ s trhnutím spustil paži dolů. Do vzduchu se vymrštilo více než tři sta šípů, které ve strmém úhlu přeletěly přes kopec a téměř svisle dopadaly k zemi na řítící se vlnu skřetů a goblinů.

Jedna sprška šípů stíhala druhou. Mallen slyšel smrtelné výkřiky nestvůr a spokojeně se usmíval, zatímco se jezdci vraceli z výpadu a zařazovali se do dlouhé útočné formace.
"Jeďte, muži! Jeďte a přineste těm bestiím smrt!" zvolal princ. Pomalu zvedl víčka, zhluboka se nadechl a vydechl. "Za Ido! Za Skrytou zemi!" Pak udeřil koně plochou stranou čepele po zadku, kůň zaržál a vyrazil vpřed.
Spolu s princem se dalo do pohybu pět set jezdců. Převalili se přes vrcholek kopce jako stříbrná vlna. Bubnování dvou tisíců koňských kopyt se spojilo v neutuchající dunění, které blížícím se bestiím nahánělo strach.
Před širokou vlnou oštěpů, koňských těl a drtivé masy železa nebylo úniku. Pomalu prchající protivníky přejela lidská vlna jako první, ty rychlejší dostihla smrt o něco později. Zelená krev stříkala široko daleko a žádný z mužů nepodlehl soucitu nad zejícími ranami nebo ztrápenými zvuky, vydávanými umírajícími skřety.
* * *
"Měl přece na nás počkat," bručel Bo?ndil Dvojčepel z klanu Vrhačů seker z Druhého, Bero?nova kmene, zatímco s nesmírnou lehkostí šplhal po žebříku v úzké šachtě. "Úplně jasně jsem slyšel, že jeho jezdectvo už zaútočilo." Pevné ruce se střídavě svíraly kolem železných příček. Troška světla, padající úzkou škvírou dovnitř do šachty, mu stačila, aby si našel oporu. Jako všichni trpaslíci, i on viděl ve tmě docela dobře. "U Vraccase, než se tam konečně dostanem, tak nám už Dlouzí žádnou sviňuchu nenechají" Z jeho hlasu bylo slyšet dokonalé zděšení.
Tungdil Zlatoruký, který šplhal za ním, musel potlačit úsměv. Dobře znal záliby tohoto trpaslíka, který nikoliv neprávem měl přezdívku Pruďas: byl neustále posedlý bojem a vůči nepřátelům naprosto nelítostný. "Neměj strach, Bo?ndile. Princ Mallen mi slíbil, že některé z těch bestií nechá žít až do doby, kdy se tam objevíš."
Pruďas si odfrkl, černý cop se mu na zádech zakomíhal sem tam. "Já si dobře pamatuju, když si někdo chce ze mě dělat srandičky," zavolal směrem dolů, aniž by při tom zpomalil výstup. "Už cítím žluklej tuk na jejich zbrojích," zasmál se radostně. "Musíme už být docela blízko těch sviňuch!" Váha kroužkové košile, seker a štítu mu nečinila žádné těžkosti, už měl ruku u otvoru, opatrně uvolnil závoru a vyrazil kryt do výše. Opatrně vystrčil hlavu v helmě ven z šachty.
"Co vidíš?" supěl za ním Tungdil, který to šplhání pořádně cítil v nohách i v rukách. "Jak jsme od nich daleko?"
"Teda, když se mě ptáš, tak jenom ve Vraccasově Věčné kovárně to může být ještě krásnější," jásal trpaslík šťastně. "Prvních deset patří mně! Oink, oink, oink, vy malý sviňuchy! Poslechněte si, jak řve umírající svině!" slyšeli ho ryčet, pak se vymrštil ze šachty ven jako trpasličí dělová koule.
Tungdil proti světlu viděl, jak jeho silueta vytasila ve skoku sekery od opasku, pak mu trpaslík hned zmizel z dohledu. "Honem, musíme za ním!" zakřičel dolů, aby tak pobídl ostatní trpaslíky, a okamžitě se sám vyšvihl na povrch země.
Přestože tušil, že je čeká zlé překvapení, vryl se mu pohled, který se mu nabídl, až do morku kostí. Ocitli se přímo uprostřed tábora zuřících skřetů a ječících goblinů. Pro Bo?ndila to možná byl dárek od samotného Vraccase, ale Tungdil měl zcela jiné pocity.
Sotva došlápl oběma nohama pevně na zem, vytáhl z úchytu na zádech Ohnivou čepel. Diamanty na jejím ostří se rozzářily krvavě rudým leskem zapadajícího slunce.
Nestvůry, které se na ně právě vyhrnuly, se zarazily a s chrochtáním couvaly zpět. Podle té sekery poznaly, kdo proti nim stojí. Jeho jméno se po bitvě u Černého skaliska rozneslo široko daleko, protože Tungdil zničil pomocí Ohnivé čepele vůdce těch bestií, mocného čaroděje Nôd'onna, a spolu s ním i démonickou bytost, která přebývala v kouzelníkově nitru.
Strach, který měli skřeti a goblini z této jedinečné zbraně, byl víc než oprávněný. Byla vytvořena těma nejzručnějšíma trpasličíma rukama, z nejušlechtilejších materiálů a nejčistší oceli, byla obohacena jistým množstvím tionia a vytvrzena v nejžhavější výhni ve Skryté zemi. Zbraň se vyznačovala nepředstavitelnou silou a průrazností.
Jeden jediný skřet našel znovu odvahu. Odfrknul si, pustil se k trpaslíkovi a mrštil po něm bojovou koulí.
"Ty by ses chtěl stát hrdinou?" Tungdil se vyhnul skřetovu úderu, rozmáchl se přitom Ohnivou čepelí,

otočil se jednou kolem své osy a rozpáral sekerou útočníkovi zbroj i s břichem. Vnitřnosti se skřetovi s mlasknutím vyhrnuly do prachu na zem, kam je brzy následovala páchnoucí krev a naříkající skřet.
Tungdil zvedl sekeru. "A kde se fláká někdo další?"
Zbývající bestie couvly ještě dál dozadu a křičely na lučištníky.
Nejistota, která se protivníků zmocnila, umožnila třiceti trpaslíkům, aby se bez potíží vysoukali z tunelu na povrch a vytvořili kruh, který se ježil zbraněmi. V něm hodlali čelit dalšímu útoku.
Naproti tomu Pruďas řádil dále, poskakoval mezi řadami nestvůr a jeho sekery trhanými pohyby srážely skřety a gobliny k zemi. Tungdil ho ztratil z očí, slyšel však, jak se šťastně chechtá a výsměšné ryčí jako umírající svině. Tím chtěl trpaslík protivníky vydráždit, aby se na něho znovu vrhli.
Na severní straně tábora Tungdil objevil jízdní oddíly prince Mallena, které se připravovaly k útoku. Ve více než pět set kroků široké řadě se chystaly cvalem sjet dolů z kopce a při tom smést všechno, co se jim postaví do cesty.
"Bo?ndile, vrať se zpátky!" houkl na dvojče ustaraně. Za ním se šplhal z šachty poslední z celkem stovky trpaslíků a Tungdilova malá armáda tak byla kompletní.
"Jdeme na věc?" odněkud z bitevní vřavy přilétla Bo?ndilova rozjařená otázka, doprovázená řinčením zničených zbrojí a chroptěním bestií.
Tungdil oběma rukama popadl topůrko Ohnivé čepele a sklonil hlavu, obočí se mu stáhlo k sobě. "U Vraccase, a jak jdeme na věc," zamumlal a hned nato pozvedl hlas: "Žeňte je před sebou!"
Jeho vojáci se s hlasitým křikem rozběhli do stran a vyřítili se se sekerami a válečnými kladivy na váhající nestvůry, které nevěděly, jak se rozhodnout. Tungdil bojoval s Ohnivou čepelí v čele, před všemi ostatními. Sekeru nedokázalo nic zadržet, se zabzučením prorážela štíty, pancéřové pláty i kroužkové košile, usekávala údy a jediným děsivým úderem dokázala přetnout nit hned několika životů.
Tungdil a jeho trpaslíci se prodírali masou nepřátel. Nedali se rušit pachem krve protivníků ani odporným zápachem tukem promazaných zbrojí. Z otevřených ran na ně tryskala zelená tekutina, uťaté údy padaly k zemi, kde je rozšlapaly nesčetné nohy. Trpaslíky povznášelo přání smést jednou provždy z povrchu země všechno to zlo a neúprosně se probojovávali vpřed.
Počáteční odpor ochabl. Odvážní skřeti a goblini padli jako první a ti bázlivější se otočili na obrtlíku, jakmile přímo před sebou spatřili divoké, vousaté tváře trpaslíků.
"Nepolevujte v útoku!" Tungdilův plán vycházel. Bestie ztratily hlavu, utíkaly před ním a jeho válečníky pryč a srazily se s druhou vlnou prchajících, kteří se snažili prodrat táborem a uniknout jízdě prince Mallena, která je tlačila ze severu. Z tohoto zmatku už nebylo úniku.
Tungdil se právě rozmáchl, aby jediným úderem vzal život dvěma skřetům, když ti najednou padli k zemi, jako by je skolil nějaký duch. Za nimi se vynořil Pruďas, od hlavy k patě pokrytý krví svých obětí a s nepřítomným leskem v očích.
"A hele, konečně jste tady. Už jsem si dělal starosti," pozdravil zvesela přátele. "Co vás tak zdrželo? Snad ne ty všivý sviňuchy?"
"Copak jsem ti neříkal, že se máš vrátit?" pokáral ho Tungdil a potřásl hlavou.
"Já myslel, že to voláš na někoho z těch tady," Pruďas ukázal pravicí na zabitého protivníka, "co ti frnknuli mezi prstama." Otočil se a blaženě pozoroval hemžení před sebou. "Není to krásnej konec jednoho slunečního oběhu, učenej? Máme před sebou kopu práce." S těmito slovy zvedl sekery potřísněné krví, na obličej mu však padl stín. "Ale nemám z ní takovou radost jako jindy. Chybí mi tu bratr. Spolu jsme jich dokázali vyřídit třikrát tolik. Dalších dvacet je pro Boëndala." S bojovým pokřikem na rtech se znovu vyřítil do bitevní vřavy.
"Ta jeho horká krev bude jednou jeho zkázou," prorokoval tiše jeden trpaslík, stojící vedle Tungdila, než se zapojil do boje.
Modlím se, aby k tomu nedošlo. Tungdil na okamžik couvl dozadu, přiložil k ústům signální roh a zadul dohodnutou melodii. Sděloval tím princi Mallenovi, že trpaslíci dorazili na místo a bojují na protější straně tábora. To mělo zabránit Mallenovým lukostřelcům, aby nedopatřením nezamířili smrtící střely na ně. Na tuto vzdálenost a mezi výrazně většími nepřáteli se totiž trpaslíci dali jen obtížně rozeznat. Zakrátko uslyšel z druhé strany odpověď a s novou horlivostí se vrátil ke svým lidem.
Řádili mezi nepřáteli až do pozdního večera, přičemž do boje zasáhli k Pruďasově velké nelibosti rovněž

Mallenovi pěšáci. Jedna princova švadrona pronásledovala skřety a gobliny, kteří se chtěli odpoutat z bojiště, ale ať se bestie snažily sebevíc, nepodařilo se jim vzdálit se od bitvy dost daleko. Vojáci na koních je dohonili a prošpikovali kopími.
Tak se stalo, že než nastala noc, nebylo na malé planince pomalu dost místa ani pro všechny mrtvoly těch nestvůr. Půda byla zelenou krví prosáklá v takové míře, že krev odtékala v malých potůčcích spolu s vodou z tajícího sněhu.
Trpaslíci a lidé se setkali na severním pahorku, za nímž se rozkládal tábor idoslânských vojáků. Mallen nasměroval koně k Tungdilovi, seskočil ze sedla a podal mu ruku. Na jeho zbroji se objevilo několik boulí a škrábanců, ale s výjimkou jedné řezné rány na pravém předloktí zůstal princ ušetřen nějakého vážnějšího zranění. "Tungdile Zlatoruký, těší mne, že vás nacházím v plném zdraví."
Trpaslík se ušklíbl, protože ho panovník oslovil jako nějakého vznešeného pána, uchopil ho za ruku a potřásl jí. "Zase jednou vybojoval můj národ skvělou bitvu bok po boku s lidmi." Společně se zahleděli na armádu nepřátel, zničenou do posledního skřeta. "Doufám, že jsme tím ušetřili obyvatele Gauragaru před spoustou utrpení."
Princův obličej se zachmuřil. "Přesto to stálo řadu životů. Cestou jsme objevili vesnice a usedlosti, které jejich hordy vydrancovaly a vypálily." Jeho oči hledaly třpytící se hvězdy, které se postupně začínaly objevovat na tmavě modré obloze. "Ale máte pravdu. Kdybychom je nezadrželi, zemřelo by ještě hodně lidí."
"Začali jste bez nás," stěžoval si Bo?ndil polohlasem, avšak dost hlasitě na to, aby ho panovník zaslechl. "Vy jste je tak vyděsili, že se ty bestie ani pořádně nebránily." Záměrně zvolna překřižil svalnaté ruce před impozantní hrudí a výraz modrých očí dával zřetelně najevo, že to má lidem za zlé.
Mallen znal Bo?ndilovu svéráznou povahu a věděl, kam si má zařadit tu poznámku, která vlastně nebyla určena pro jeho uši. Proto se s ním zpočátku nepouštěl do žádných debat. "Příště na vás počkáme," slíbil místo toho. "Hlavně buďte dochvilnější."
"Dochvilnější?" rozpálil se Pruďas a bojovně vystrčil vpřed hlavu, až se mu jeho černé vousy rozevlály. "Můžete bejt rádi, že jsme se tu vůbec objevili a pomohli vám. Koleje v tunelu jsou po těch prokletejch otřesech celý zprohýbaný a místama ležely na cestě kusy kamení, velký jako trollí prdel. Můžete mluvit o štěstí…"
"Prosím tě, kroť se," zasáhl Tungdil smířlivě, než se trpaslík zcela zapomene. "Princ Mallen má pravdu, přišli jsme sem později, než bylo domluveno." Obrátil se k panovníkovi a zakoulel přitom očima, aby mu naznačil, že má celou věc prostě nechat být. "Ale skončilo to velkým vítězstvím pro Skrytou zemi, že ano?"
"Naprostým vítězstvím," přikývl světlovlasý Ido a snažil se tvářit vážně. "Bez trpaslíků bychom tuto bitvu určitě nerozhodli tak snadno." Nikdo jiný, kdo by z úst vypustil tak nepatřičná, vzpurná slova, by se od něj nedočkal žádného milosrdenství, jenom u Pruďase udělal princ výjimku a nechal převládnout mírnost. Navíc u jejich rozhovoru nebyli kromě nich žádní svědci.
Mírná, pochvalná slova měla za následek, že se Bo?ndilova zachmuřená tvář rozjasnila. Sundal si helmu, pod níž se objevil dlouhý černý cop, a přetřel si vyholené boky hlavy. Perlily se mu na nich kapky potu. "No, pro mě za mě," mírnil se. "Všichni jsme si užili srandy a Vraccasovi se určitě líbilo, jak jsme s těma sviňuchama naložili." Protáhl se. "Promiňte mi, že jsem tak vylít," zabručel dodatečně omluvu, přičemž si nijak nedal záležet na lidské etiketě, co se týče způsobu, jakým se má oslovovat panovník.
"Promíjím ti." Mallen ukázal na druhou stranu pahorku, kde stály stany jeho malé armády. "Buďte mými hosty a oslavte spolu s námi konec těch nechutných bestií," pozval je. "Máme s sebou i dobré, silné pivo, vozy s proviantem právě dorazily."
"Mým díkem si můžeš bejt jistej," přikývl Pruďas uznale a hbitě se pustil z kopce. Žízeň ho cílevědomě vedla tam, kde čekaly obrovské sudy. Na Tungdilův pokyn se za ním vydali i ostatní trpaslíci. Rovněž vojáci se vraceli zpět a těšili se, že na ně čeká první klidná noc, kdy nebudou muset pochodovat.
Mallen a Tungdil zůstali stát na kopci a pozorovali, jak vítězní bojovníci společně přicházejí k ohňům a začínají jíst.
"Vlastně ještě před nedávném," pronesl panovník zamyšleně, "jsem byl vyvržencem v exilu. Dnes je ze mne regent, jakým se vždy chtěli stát moji předkové. Ba co víc. Stal jsem se svědkem zcela

mimořádného spojenectví. Nikdy jsem nepředpokládal, že by k němu mohlo dojít."
Trpaslík se v myšlenkách vrátil k pohnutým dobám, které mu poslední oběhy přinesly. Od prostého pomocníka jistého maguse přes uchazeče o trůn všech trpaslíků až k válečníkovi, na kterého překvapivě připadl v bitvě u Černého skaliska úkol zničit pomocí Ohnivé čepele mocného maguse Nôd'onna i s jeho démonem. "Sjednotil nás společný nepřítel," souhlasil s Mallenem. "Nikoho z mého národa by ani ve snu nenapadlo, že by bojoval bok po boku s elfy."
Mallen se neradostně zasmál. "Tak potom to utrpení, které nám napáchala Mrtvá země, s sebou skutečně přineslo něco dobrého. Znovu jsme si vzpomněli na naši bývalou pospolitost."
Tungdil přikývl, zabodl Ohnivou čepel do země a rukama se opřel o topůrko. "Opravdu přineslo něco dobrého. A teď je na nás, abychom tento plamínek udrželi při životě a rozdmýchali ho na velký oheň, ve kterém naše svazky pevně ukujeme a nenecháme je nikdy vychladnout." Zadíval se na oslavující vojáky. "Utrpěli jste velké ztráty?"
"Asi tak padesát mužů a stejné množství koní, ale počet zraněných je mnohem vyšší," shrnul Mallen celkový součet. "Když uvážíme, jakou měli naši protivníci převahu, nestojí naše ztráty skoro za řeč."
"My jsme naštěstí neztratili nikoho. Pár řezných ran a polámaných kostí, k ničemu horšímu nedošlo. Vraccas nás zakryl ochranným štítem, nebo prostě nechtěl ve Věčné kovárně vidět ještě více svých dětí. Od Černého skaliska jich tam odešlo příliš mnoho."
Princ ho jemně uchopil za rameno. "Pojďte, Tungdile Zlatoruký, v klidu si teď užijeme dnešní večer, než se vydáme na namáhavou cestu domů."
Trpaslík neodporoval. On se s trpaslíky vrátí zpět tunely, sbalí si své saky paky a s dobrovolníky z kmene Čtvrtých a Druhých vyrazí na západ. Všichni se sejdou u Prvních v Rudých horách.
Odtamtud hodlal vytáhnout na sever do Šedých hor a přivést s sebou nový život do staré trpasličí pevnosti u Kamenné brány, jak svého času slíbil. Z těchto tří kmenů by měli vzejít noví potomci, kteří budou pečovat o památku vyhlazeného kmene Giselbarta Železnookého, zakladatele kmene Pátých a klanu Železnookých.
Tungdil se neoddával žádným iluzím. Dokud jsou brány pevnosti otevřené, mohou průsmykem ze severní Země za horami pronikat dovnitř další stvůry a zahnízdit se v chodbách a tunelech opuštěné pevnosti.
Vraccasi, doufám, že proti sobě nebudeme mít příliš mnoho nepřátel, prosil v duchu svého boha, když scházel vedle Mallena dolů z kopce. Bojovali jsme přece tak dlouho. Jednou už toho musí být dost.
Již z dálky slyšeli Pruďase. Ten právě začal zpívat jednu píseň, kterou jim kdysi zpíval jejich mrtvý společník Bavragor Perlík. Zpíval ji všem, jen Pruďasovi asi ne.
Mallen podal Tungdilovi džbánek piva a společně si oba připili za radostného pokřiku válečníků. Trpaslík byl spokojený: měl dojem, že spojenectví všech národů, uzavřené po bitvě u Černého skaliska, se stalo alespoň mezi lidmi a trpaslíky skutečností.
Tungdil sledoval, jak se všichni navzájem promíchali a usedli u plamenů ohňů. Voněla tam pečínka a nějaká vydatná polévka, která vojákům velice zachutnala. Přitom si vyprávěli o přestálé bitvě, někteří lidé vykreslovali boj se skřety a gobliny a mohutně při tom gestikulovali a rozmachovali se lžícemi. Trpaslíci se smáli, hlasitě usrkávali z misek a tu a tam prohodili s přátelským přikývnutím vhodnou poznámku.
Copak jsme potřebovali nějakého nepřítele, abychom se jeden druhému otevřeli? Tungdil se zvolna loudal mezi skupinkami bojovníků. Tu zaslechl, jak trpaslíci hlubokým, nosným hlasem vyprávějí o kráse svých hor, o pár kroků dále se dva Mallenovi bojovníci snažili trpaslíky naučit písně, které si zpívají jejich vojáci.
Tungdil spokojeně pozoroval, jak si trpaslíci s lidmi rozumějí, a přál si, aby mu Balyndis stála po boku. Kovářka z kmene Prvních, kmene Borengarových potomků, proměnila jeho srdce ve žhnoucí pec, sálala v něm vášeň a láska k této trpaslici. Brzy ji zase uvidí…
"A já ti říkám, že jich je více než jenom jeden," závojem vzpomínek k němu proniklo tiché vyprávění jednoho vojáka. "My už jsme objevili tři. Je to mor země, když už o tom tak mluvíme."
Trpaslík se na muže pozorně zahleděl. "O čem vyprávíš?" chtěl vědět. "Co jsi objevil?" Podle odznaků, které voják nesl na lehké kožené zbroji, poznal, že je to zvěd.
Muž zaváhal. "Les bez duše," odpověděl. "Alespoň já mu tak říkám." Rozmáchl se rukou kolem sebe a přejel jí po zelenající se trávě. "Podívej se, Nôd'onnovou smrtí pominula i moc Mrtvé země. Bohyně

Palandiell vrací znetvořené zemi zpátky její sílu, ale na některých místech se zlo pořád ještě pevně drží."
Vyměnil si rychlé pohledy s lidmi a trpaslíky, sedícími kolem něho, kteří mu viseli na rtech. Někteří při tom hlasitě, jiní potichu polykali jídlo, především trpaslíky bylo pořádně slyšet. "Vím, že vy jste je ještě neviděli, ta místa, kde zlo zapustilo hluboké, černé kořeny."
V Tungdilovi se probudila zvědavost. "Mrtvá země se tady někde zachytila natrvalo?"
Zvěd s přesvědčením přikývl. "Ptal jsem se lidí, kteří žijí v blízkosti takových míst. Z těch několika málo nešťastníků, kteří zpočátku nic netušili a vstoupili na tu prokletou zem, se vrátili jenom tři. Byli silnější než deset chlapů najednou, zuřili a řádili, útočili na všecko, co jim přišlo pod ruku, až jim ostatní usekli hlavu a definitivně je tak zabili. Hned potom vydal král Bruron zákaz. Aby na ta území neměl nikdo přístup, obklopili je palisádami, příkopy a zdmi. Nikdo nesmí ani dovnitř, ani ven. Když tam někdo přece jen vleze, má být na místě zabit." Voják sáhl po poháru s pivem. "Říkám vám, nezůstane jenom u těch několika skvrn," prorokoval ponuře. "Je to mor země."
Tungdil mu na to chtěl něco odpovědět, byl však zprudka přerušen.
"Ha hou, tak tady sedí, ten náš učenej, a je nějakej zkormoucenej," přepadl ho Pruďas a vypudil mu z hlavy myšlenky na Balyndis a hrůzy lesa bez duše. Jediný pohled do jeho obličeje Bo?ndilovi stačil. "Aha, už jsme zaseje mysleli na ženský?" dobíral si ho. "Na to, že o nich nemáš ani potuchy, se ti povedlo dosáhnout pořádnýho úspěchu," Přiťukl si svým pohárem o Tungdilův. "Na tu tvoji kovářku! Ať tě udělá šťastným! Já vám to přeju."
Tungdil slyšel bolestný podtón ve slovech trpasličího dvojčete, které si nepochybně připomnělo vlastní, nešťastnou lásku. "I ty najdeš štěstí," utěšoval ho a i on pozvedl pohár k přípitku. "Na Balyndis a na tvého bratra, který mi chybí skoro stejně jako tobě. Ten se mezitím už určitě uzdravil."
Bo?ndil vypil džbánek na jeden zátah, pak pomalu potřásl hlavou a jeho levice spočinula na hlavě sekery. "V to moc doufám. Já si svý štěstí zničil vlastní rukou a teď už ho nacházím jen v boji," zašeptal nepřítomně a zíral do ohně. Plameny ozařovaly vráscité rysy a zřetelně prozrazovaly, jaké trápení nosí v duši. "Všecko ostatní už mi zůstane odepřený."
Po delší odmlce zanotoval Bavragorovu píseň a trpaslíci se k němu postupně přidávali, jeden po druhém.

Jedné bouři jde v patách další,
jednomu skřetovi jde v patách deset dalších, tak tomu vždy bývá,
nenasytná touha je žene přes hranice,
a my trpaslíci na ně s radostí čekáme, tak tomu vždy bývá.
Sekerou tnout hluboko do zeleného břicha,
sekerou do hlavy a údů, tak tomu vždy bývá,
než všechny skřety pobijeme, tak tomu vždy bývá.

Vraccasovi na počest a národům na ochranu,
nemáme spočinutí, nemáme klidu, toť naše povinnost,
tak tomu vždy bývá,
a když v boji s nimi trpaslík zemře,
uroníme slzy a zaplníme mezeru,
tak tomu vždy bývá,
duše odtáhne do Věčné kovárny, tak tomu vždy bývá,
ohřeje se o žár výhně, tak tomu vždy bývá.

Netoužíme po chvále, netoužíme po díku,
tak tomu vždy bývá,
konáme svou povinnost, konáme ji rádi,
tak tomu vždy bývá,
sekery jsou ostré, zbroj se leskne,
tak tomu vždy bývá,
žádná bestie hradbu neprorazí,

tak tomu vždy bývá.

Lidé si přestali povídat a naslouchali temným, sonorním hlasům, které pěly o cti, přátelství a o povinnosti vůči Skryté zemi. I když všem veršům nerozuměli, dostalo se jim alespoň zčásti možnosti nahlédnout do duše trpaslíka, získali představu, co to znamená, když je někdo dítětem kováře.
Mnohohlasý chór se dále rozléhal po gauragarské zemi, přes pahorky a nížiny až nahoru ke hvězdám.
Zpěv se neminul účinkem. Píseň Tungdila rozrušila, a tak se vrátil na místo, kde se chtěl prospat. Znovu musel myslet na les bez duše. Co to má znamenat? Asi není úplně pravda, že jsme se zbavili všech starostí, Vraccasi. Než se mu zavřela víčka, dal si pevné předsevzetí, že jakmile se mu naskytne trocha času, odhalí tajemství těch proklatých míst, o nichž voják hovořil.
* * *
Druhého dne ráno se lidé s trpaslíky rozloučili.
Zatímco trpaslíci sestupovali zpátky do tunelů, aby rychle dojeli ke Druhým, vyráželi lidé pěšky, na povozech a na koňských hřbetech na cestu do Idoslânu.
Trpaslíci za sebou zanechali bojiště, nad kterým kroužili havrani a kde se vytvořil odporně páchnoucí oblak, a začali se sestupem do podzemní říše.
S každou příčkou, kterou nechal za sebou, se vytrácela i Bo?ndilova sklíčenost z předchozího večera.
Trpaslík se těšil na cestu a především na vytoužené setkání se svým dvojčetem Boëndalem, jež se v říši Prvních léčilo z těžkých ran.
"Ještě nikdy jsme nebyli tak dlouho odloučení jeden od druhýho," prozradil Tungdilovi, když se dostali dolů na dno tunelu a vyrazili k důlním vozíkům, ve kterých budou dále cestovat po kolejích.
"No a? Jak to snášíš?"
Pruďas se zatahal za spletený vous, aby se zbavil kousku listí, který se mu tam nějakým způsobem vloudil. "Je to hrozný," přiznal s povzdechem. "Ty seš kromě něho jedinej, kdo mě dovede jakž takž přivýst k rozumu, když mě popadne vztek, ale on to prostě umí ještě o moc líp." Zapřemýšlel. "Je to, jako by mi chyběla jedna ruka a jedna noha. Můžu bez něho žít, ale je to strašný. Cítím, že nejsem úplnej, není tu nikdo, s kým bysem se podělil o myšlenky a nemusel přitom moc mluvit. A dokonce i v boji si bez něho užiju jen polovičku srandy."
Zaváhal a Tungdil si toho všiml. "Je za tím ještě něco? Včera večer se mi podle tvého hlasu zdálo, že tě možná tíží ještě něco dalšího."
"Já… já to neumím popsat." Trpaslík hledal příhodná slova. "Jsem jaksi neklidnej. Cítím nějakej chlad, a to už dlouho. Přitom všude kolem nás začíná jaro. Mám strach, že se mu mohlo přihodit nějaký neštěstí."
Zabočili za roh chodby a zůstali stát. Tungdil chtěl jeho slova důkladněji rozebrat, ale při pohledu na tu změť před nimi ho přešla chuť mluvit. V další cestě jim bránil obrovský zával, kusy kamene se vršily až ke stropu, a co bylo ještě mnohem horší: tady kdysi stály jejich vozíky!
Pruďas s nespokojeným brumláním poklekl a zatahal za zaprášený kus železa, který vyčníval pod kusem skály. Svaly mu naběhly, škubl - a v ruce držel zprohýbaný kus jednoho vozíku. "U Vraccase, za to určitě mohli ti šemíci, jak tak dupali," spustil stavidla své zlosti. "Tím dusáním způsobili zával." S nezájmem odhodil železo na hromadu suti.
Trungdil se spíše domníval, že mají co dělat s následky velkých otřesů země. Všimli si jich jednou večer před několika oběhy slunce, nedlouho poté, co vybojovali vítězství u Černého skaliska. Podle všech zpráv, které jim poslové nahlásili, byly otřesy cítit prakticky všude. Staré štoly byly na dopad takových otřesů určitě mimořádně citlivé.
Doufám, že to říše trpaslíků přestály vcelku dobře, pomyslel si. "Nic se nedá dělat," pokynul svým bojovníkům nataženou rukou, aby se znovu vydali na povrch. "Najdeme si nejbližší další vchod."
V duchu si však dělal velké starosti. V podstatě budou muset všechny tunely pod Skrytou zemí nejdřív prověřit inženýři jeho národa, než je budou moci používat stejně jako dřív. Mnohé úseky potrubí se daly překonat jen tak, že vozíky rachotily po kolejích bez brždění. Taková mohutná překážka jako tenhleten zával by pro osádku vozíku znamenala tvrdý náraz a jistou smrt.
Možná bude lepší, když půjdeme hned od začátku pěšky nebo si koupíme nějaké vozy, přemítal, když šplhali nahoru.

Tři sta mil k Černému skalisku - a odtamtud na ně cekalo dalších šest set mil, než dorazí do Modrých hor Druhého kmene. S pomocí tunelů to znamenalo cestu trvající několik málo oběhů, pěšky by uplynula malá věčnost.
Přeje si nějaká temná síla, abychom k Prvním došli později, než jsme plánovali? Co se děje ve Skryté zemi? Z neklidu a starostí se ho zmocnil jakýsi nevysvětlitelný svíravý pocit, na něm nedokázalo nic změnit ani včerejší vítězství nad skřety. Tungdil se vyšvihl nahoru na povrch. "Pospíšíme si. Ty, kteří jsou zranění, ponese co nejvíc z nás," vydal pokyn. "Chci vědět, k čemu tady došlo."
Orientovali se podle výšky slunce a vydali se na pochod východním směrem. Když se vyšplhali na pás menších kopečků a podívali se za ně na druhou stranu, nemálo se podivili.
"Ohó. Dokonce i slepej by si všimnul, že tady někdo tábořil," pronesl Pruďas a zkoumavě nasál vzduch. Rozrytá země podávala zprávu o několika tisících vysokých bot. "Zas nějaký další zelenokožci," zasyčel a seběhl ze svahu dolů. Ohmatával stopy, přičichl si k zemi a plný nenávisti si odplivl. "Ať všichni táhnou k šípku, rovnou pod moji sekeru!" Jeho oči se hněvivě zahleděly na široké koleje, které za sebou v rozmrzající půdě zanechaly vozy se zásobami. "Odtáhli na sever."
Tungdil si všiml, že nikde nevidí ani jedno ohniště. Dva z trpaslíků, kteří se vyšplhali na vrcholek kopce, na něho volali, že i tam jsou otisky stop. Několik kroků od nich seděli pod stromem na mršinách dvou skřetů havrani a s krákáním se přeli o tučnou kořist. Podle stavu těch mrtvol museli být skřeti mrtví už delší dobu. Ptačí zobáky obraly tmavé maso místy až na kost.
"Oni nás pozorovali," Tungdil řekl, co si myslí, a vyčkávavě se zahleděl na Bo?ndila. "Leželi nahoře na kopečku a dívali se, jak pobíjíme jejich soukmenovce. A když začalo být jasné, že vyhrajeme, odtáhli dál."
"Zbabělá sebranka," rozčiloval se Pruďas a kopl do skřetí mrtvoly. Jeden z havranů neohrabaně poskakoval kolem něho a tloukl křídly do stran. "Přišli by mi právě vhod, byl jsem zrovinka pořádně v ráži." Přistoupil k Tungdilovi. "Hádám, že těch, který upalujou na sever, můžou být takový čtyři tisícovky. Nejmíň."
"Ale co je jejich cílem?" tázal se Tungdil, zvedl ze země prázdný měch s vodou, přičichl k němu a s odporem jím mrštil zpátky. Odporně páchl. "Proč na nás nezaútočili? Bylo jich tolik, že nad námi měli obrovskou převahu." Dospěl k rozhodnutí. "Jdeme vpřed. Chci vidět, co mají v plánu," nařídil, čímž okamžitě udělal Bo?ndilovi obrovskou radost. Tungdil si uvědomoval, že jeho národ nepatří zrovna k těm nejrychlejším a že skřeti jsou za pochodu i v běhu lepší, nic jiného jim však nezbývalo.
"Holá hej, tomu říkám velká výzva," komentoval Pruďas jeho rozhodnutí. "Nás sto proti několika tisícům, pro každýho z nás to dělá…" Rázem si uvědomil, že se tím odsouvá setkání s bratrem, a jeho nadšení se vytratilo.
"Ne, nezaútočíme na ně. Budeme je pronásledovat, abychom zjistili, co mají za lubem," přerušil Tungdil přítele. Vyslal dva bojovníky na jih, aby o jejich objevu podali zprávu princi Mallenovi, dvacet dalších rozeslal hvězdicovitě do okolí. "Musíte varovat obyvatele Gauragaru," vštěpoval jim. "Ať utečou do hor nebo do nějakého většího města."
"Všiml sis jedný věci?" zeptal se ho Bo?ndil zadumaně. "Ty sviňuchy někdo probodl a usekl jim hlavu. Na to, aby byli mrtví, by u obou stačily ty bodný rány, učenej."
"Vzorový příklad," domníval se Tungdil. "Nejspíš chtěl jejich vůdce předvést svou moc a zastrašit další, kteří by se chtěli bouřit."
"Mhm." Zdálo se, že tím Pruďase nijak nepřesvědčil. "Tohodle tady probodl hned třikrát a usekl mu hlavu. Myslím, že větší dojem udělá tím, když jednou ranou usekne nepříteli hlavu." Napodobil zvuk bzučící sekery. "Dokáže tak sílu a dobrý oko."
"Co by ty rány jinak mohly znamenat?" trval Tungdil na svém odhadu, a protože mu Bo?ndil žádné jiné vysvětlení nepodal, zůstalo při tom.
Tak zahájili putování Gauragarem, který se měnil a byl stále hornatější a kamenitější. Louky ustoupily šedohnědým kropenatým skalním políčkům, mezi nimiž se tu a tam prodírala nepočetná stébla. Těžké boty skřetů a odpadky, které po sobě nechávali ležet, přesto zanechávaly nezaměnitelné stopy, které je vedly dále na sever.
"Taky jsi už slyšel o lesu bez duše?" zeptal se Tungdil cestou Pruďase. "Jeden Mallenův zvěd mi o tom

včera vyprávěl."
Válečník vykulil oči. "Les bez duše? Je to tak špatný, jak to zní?"
"Zdá se, že si Mrtvá země vytvořila na několika místech zázemí, kam se může stáhnout," shrnul pro přítele zprávy, které se doslechl. "Ta místa se poznají podle černých stromů. Král Bruron vydal zákaz a nikdo tam nesmí ani vstoupit. Lidé v nich přijdou o rozum."
"To není dobrý," zabručel Bo?ndil. "Já si myslel, že jsme se Mrtvý země zbavili, a ona nám tu místo toho nakladla vejce."
Tungdil pozoroval skřetí stopy. "O to by se měla postarat Andôkai. Jestli Mrtvá země vložila do půdy své sémě, kdo ví, jestli se odtamtud nezačne znovu šířit."
Dvojče přikývlo na souhlas a ujalo se úkolu roznést tuto zprávu mezi trpaslíky, aby se cestou rozhlíželi. Měli každou černou skvrnu označit a nahlásit králi Bruronovi.
I druhý sluneční oběh se neustále drželi skřetům v patách. Jejich stopy však najednou zabočily na východ, rovnou k nejvyššímu vrcholku celé pahorkatiny. Zřejmě se v těch místech skrývalo něco mimořádného.
Večer třetího oběhu se nepochopitelné stalo skutkem: dohonili armádu skřetů, která se dvě míle před nimi valila přes kopec a mizela za ním.
"Oink, oink," vyrazil Pruďas nedočkavě, ale Tungdil se na něho přísně podíval a trpaslík rychle zmlkl.
"Žádný boj," přikazoval mu znovu důrazně a konejšivě položil Bo?ndilovi ruku na předloktí. "Z toho bychom nevyvázli."
S nesmírnou obezřetností dále sledovali nestvůry, vyšplhali se po příkrém, spoře porostlém svahu a zastavili se před úzkým vrcholkem hřebene.
Tungdil si sundal helmu, jeho dlouhé, hnědé vlasy povlávaly v mírném větříku. Opatrně se posunul nahoru, aby nad udusanými stébly trávy nevyčnívalo nic víc než jeho čelo a oči. Bo?ndil udělal totéž.
Další hrůza na sebe nenechala dlouho čekat. Skřeti směřovali k místu, které nevěštilo nic dobrého.
Tungdil se zahleděl na černé, odumřelé stromy, mezi nimiž bestie právě mizely. Uprostřed lesa leželo jezírko s vodou černou jako smůla, jeho vlnky se jako inkoust přelévaly přes kameny na břehu a zanechávaly za sebou hromádky tmavého slizu.
Tungdil tušil, co se před nimi rozkládá: les bez duše! "Tady se budou cítit skvěle," vyslovil nahlas své myšlenky.
Pruďas nechápavě zíral dolů. "Prokletá země! Co tam chtěj? Založit si novou říši? I na ně je tam toho k životu moc málo."
Jeho přítel zaslechl v Bo?ndilově hlase němou prosbu, touhu po boji. "Nic nepodnikneme," odvětil. "Princ Mallen dá zprávu králi Bruronovi, že jsme objevili další z těch bezduchých míst. Král už se určitě postará, aby skřeti zůstali tam, kde jsou. Nebo je zničí, kdyby chtěli pryč."
Trochu se natáhl, aby viděl přes koruny stromů, na kterých nebyl jediný zelený list, a aby mohl odhadnout rozlohu toho místa. Čerň se rozkládala dobrou míli široko a daleko a tvořila černý koberec strachu a hrůzy. Pokrčil nos, když k němu vítr zanesl známý pach. Ve vzduchu se vznášel tentýž hnilobný zápach, jaký ucítil u měchu na vodu, zřejmě pocházel z jezírka uprostřed lesa. "Napil by ses něčeho, co tak smrdí?"
Pruďas přidušeně zachroptěl. "Ani kdybych umíral žízní," odpověděl.
Tungdil si s vášnivou naléhavostí připomněl zvědova slova. Museli těm šílencům, kteří vešli dovnitř, urazit hlavu, aby zemřeli. Pozoroval inkoustově černé jezírko. Co když se ti dva mrtví skřeti, které jsme viděli, napili té vody? Že by i oni zešíleli, a proto jim usekli hlavu? Na své otázky nenacházel žádnou kloudnou odpověď. Tak sklouzl ze svahu dolů a povyprávěl o objevu ostatním trpaslíkům. Setrvali na místě, dokud se konečně neobjevil oddíl vojáků krále Brurona. Tungdil podal lidem zprávu o všem, co se přihodilo.
"A teď půjdeme domů," rozhodl nakonec, a dokonce i Pruďas přijal toto rozhodnutí s úlevou. Naděje, že se konečně po dlouhé, předlouhé době setká se svým bratrem a že si vyschlé hrdlo svlaží nejlepším pivem ve Skryté zemi, ztlumila jeho touhu po boji.
A tak se trpaslíci vydali na dalekou cestu zpátky.

Skrytá země, Černé hory,

trpasličí říše Třetích,
6235. sluneční cyklus, konec zimy

"B
islipur si o sobě myslel, že je až moc chytrý," pronesl hluboký hlas. Vysoké stěny ho odrazily hrubou ozvěnou, pak zavládlo ticho, pouze praskání a prskání loučí narušovalo mlčení. Pancéřovaná rukavice se železnými trny nad prstními klouby se sevřela v pěst, kovové lamely se o sebe otřely. "Celé ty sluneční cykly promyšleného, mazaného pletichaření a tahání za nitky, a všechno bylo k ničemu, úplně k ničemu. Od samého začátku jsem tušil, že to nakonec selže."
"Nu, jeho úsilí vedlo k tomu, že ostatní tři kmeny jsou oslabené, můj králi. U Černého skaliska je to stálo stovky životů. To se nám bude v nejbližších cyklech velice hodit." Ohně osvětlovaly holou lebku řečníka, ozdobenou jizvami. Tvar a podoba jizev nevznikla náhodou - byly vyryty do masa, aby se staly ozdobou svého nositele. Nejlepší umělci na tetování zkrášlili krutou tvář promyšleně uspořádanými trpasličí runami. Nepříteli, který si je přečetl, prorokovaly to nejhorší. "Své nejlepší válečníky vrhli proti Nôd'onnovým hordám," pronesl rozvážně. "Klany jsou tak dnes bezzubé jako starý dědek."
Jeho protějšek se vzpřímil. Dlouhé, černé vlasy s výraznými šedými pruhy si trpaslík spletl do tří copů, které mu těsně přiléhaly k hlavě. "Hovoříš tedy o otevřené válce? Na ni je ještě příliš brzy."
Válečný mistr a králův vojevůdce vypnul ramena. Trpaslíkova zbroj se skřípěním opakovala jeho pohyby, skládala se z ocelových kroužků a malých plátků, které byly do sebe umně vpleteny. "Copak někdy byla nějaká vhodnější příležitost, Lorimbasi Ocelové srdce? Během posledních dvou set cyklů rozhodně ne."
"Já plánuji jiné věci, Salfalure Štítolame," odpověděl vládce Třetích zamyšleně. Jeho vous, lesknoucí se v různých tónech hnědé, červené a šedé, vlivem barev natolik ztvrdl, že mu visel u brady, dokonce i když mluvil, tuhý jako kus dřeva. Upřel oči na mapu Skryté země. "Bislipurovy intriky byly v podstatě dobré, ale dával si s nimi příliš na čas. Naproti tomu já bych chtěl docílit úspěchu během jedné dekády."
Lorimbas se zvedl z kamenného křesla a prošel vysokou komnatou z černé skály, ve které se se svým vojevůdcem zpravidla radil. Kočičí zlato na ponurých stěnách se blýskalo v sebemenším záblesku světla a budilo dojem, jako by oba trpaslíci stáli uprostřed nicoty, obklopení zlatými hvězdami.
Král prošel kolem trojhranných opěrných pilířů, vytesaných ve skále, vystoupal po schodech k obřímu sarkofágu, vyrobenému z ryzího zlata, a rozevřel obě křídla dveří.
Uvnitř se skrývala kamenná, ve vzpřímené poloze stojící rakev otce kmene Třetích, Lorimbura. Jeho postava byla vytesána do horního poklopu. Ze vzácných kamenů, drahokamů a diamantů byly do čediče vetknuty trpasličí runy, velebící Lorimburovy skutky a zvěstující jeho potomkům celé to vražedné dědictví.
Lorimbas uctivě sklonil hlavu. "Příliš dlouho již trpíme výsměchem a opovržením ostatních," zašeptal, ponořen do svých myšlenek, a pravicí se dotkl víka rakve. "V kronikách se dočteme o mnoha a mnoha pokusech, kdy jsme se chtěli pomstít za pohanu, kterou jsme utržili. Tomu bude brzy konec, můj praotče. Potomci Go?mdila, Giselbarta, Borengara i Bero?na zakrátko zmizí ze Skryté země. Já, Lorimbas Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene, vládce kmene Třetích a tvůj následovník, dosáhnu toho, aby se tvá vůle stala skutkem." Poklekl, vytáhl ze závěsníku kouli s trojhrannou hlavicí a natáhl ruku s koulí k sarkofágu. "To ti opětně přísahám, při svém životě."
Salfalur se k němu připojil, i on poklekl na schodech a uctivě pozvedl dvouhlavé kladivo s průraznou špicí. Slova si ušetřil, král již řekl všechno, co plálo v jeho válečnickém srdci, a tak jen pronesl nezvučnou přísahu tváří v tvář mrtvému otci jejich kmene.
Beze slova se k němu modlili. Hodiny plynuly, kolena je začínala bolet, svaly na ramenou pálily, ale nic by je nedokázalo přimět, aby přerušili pobožnost.
Nakonec se Lorimbas zvedl, políbil kamenné boty a sarkofág opět zavřel. Salfalur rovněž povstal a dojatě pozoroval zlatě se lesknoucí dvířka.
Jejich praotec byl pro ně důležitější než Vraccas, který ho sice stvořil, ale pak si s ním velice šeredně zahrával jenom proto, že se Lorimbur odvážil hájit před bohem svůj názor.
S trpasličí vytrvalostí, které nevědomci říkají zatvrzelost, tak dlouho žádal, aby směl nosit vlastní jméno,

až mu to Vraccas dovolil. Ale jako cenu za jeho zatvrzelou odvahu na něj stvořitel všech trpaslíků uvalil kletbu, že jeho kmen nebude ovládat žádnou z trpasličích řemeslných dovedností s takovou dokonalostí jako ostatní kmeny. Toto prokletí přenesl i na Lorimburovy potomky.
Salfalur pozoroval rytiny, které jejich řemeslníci vyrazili do zlata. Jemu se pohled na ně líbil, ale kováři Prvních by se takové práci jen zasmáli a považovali ji za stejně nedokonalou, jako kdyby je vyryl nějaký člověk.
Vy za svou namyšlenost ještě zaplatíte, sliboval zahořkle a upravil si masivní, čepelemi osázené kolejničky na předloktích, které mu v boji poskytovaly dodatečnou ochranu. "Jaký plán sis vymyslel, můj králi?" obrátil se na Lorimbase a pozpátku sešel ze schodů dolů, s hlavou skloněnou před sarkofágem.
Vládce kráčel za ním. Společně se vrátili k žulovému stolu, na němž ležela mapa Skryté země. "Teď jsou všichni jednotní a my mezi ně vrazíme náš první klín," prozradil král rádci svůj záměr. Posadil se, sáhl po džbánu s tmavým pivem a oběma jim nalil do stříbrných pohárů. Pravým ukazováčkem mezitím stále ukazoval na Černé skalisko. "To je pevnost našeho lidu a já ji chci dostat zpět. Máme na ni nárok."
Pozvedl číši. "Od ostatních kmenů je nanejvýš laskavé, že ji pro nás uvedly do pořádku." Hlubokými doušky vypil pivo a rázně odložil pohár na stůl. "Co je?" podivoval se mlčení válečného mistra. "Můj plán se ti snad nelíbí?"
Salfalur nijak neskrýval, že nechápe, co si král od plánu slibuje. "Co si s tou starou tabulovou horou počneme, králi? Jestli ti jde o tunely, ty máme tady v Černých horách taky."
Lorimbas se pousmál. "Jde mi jenom a pouze o ty tunely, v tom máš pravdu. Když jsem se doslechl, že Skryté skalisko bylo znovu zpřístupněné, poslal jsem naše učence do kmenových archívů. V našich kronikách našli záznamy o tom, že zdi pevnosti v sobě skrývají více tajemství, než kolik jich dosud ty tři ostatní kmeny odhalily."
Trpaslík zbystřil sluch a dopřál si doušek piva. "Odkud to všechno víš?"
"Věř mi, starý válečníku, kdyby to ostatní vypátrali, mluvila by o tom celá Skrytá země a k nám by se to už dávno doneslo. Něco tak neslýchaného by si žádný tvor, který umí mluvit, nenechal dlouho pro sebe. Naši zvědové mají uši všude. Ne každý se odhalí tak jako Bislipur." Sáhl vedle stolu a podal mu několik pergamenů, svázaných do balíčku, a kupku kamenných desek, do kterých byly vyryty další odkazy.
Nejvyššímu vojevůdci stačil jediný pohled. Se zabručením odložil poznámky zpátky na stůl. "To je starý jazyk našeho národa. Ten já neovládám," vysvětlil mrzutě.
Lorimbas spokojeně přikývl a pohlédl na trpaslíka, který měl levé oko neustále podlité krví, jako všichni z klanu Krvavookých. "No právě! Přesně to nám pomůže zachovat tajemství Černého skaliska, dokud tam nevtáhne nějaký náš oddíl. Těch, kteří toto písmo dokážou rozluštit, je málo."
"To se krásně poslouchá." Salfalur se zhluboka nadechl a přemýšlel. "Ale jak kmeny donutíme, aby z naší pevnosti odtáhly? Svádět o ni bitvu považuji za…"
"Ne, Salfalure. My nebudeme plýtvat drahocennými životy hned u prvního klínu. My je nezaženeme," král se zle pousmál a zapřel se v křesle. "My necháme někoho jiného, aby to pro nás udělal."
"Kdo by asi…"
"Král Bruron."
Trpaslíkovo tmavé obočí se stáhlo k sobě. "Stále více mi připomínáš toho, kvůli kterému jsi mi před chvílí vynadal, že na to šel špatně. To se mi nelíbí," napomenul krále. "Vysvětli mi, co plánuješ, když chceš slyšet mou radu, králi." Salfalurovy ruce se sevřely kolem topůrka obrovitého kladiva, které bylo skoro stejně velké jako on sám.
"Prosím tě o prominutí a hned ti všechno vysvětlím," konejšil ho Lorimbas. "Pátrání ve starých jeskyních se mnohonásobně vyplatilo. Učenci objevili jednu prastarou smlouvu, museli ji uzavřít někdy koncem čtyřtisícího slunečního cyklu. Naši předci uzavřeli smlouvu s králem Gauragaru, která má trvat na věky věků. Jako odplatu za svou pomoc si zajistili, že se Oblačná hora stala jejich majetkem."
"Oblačná hora?" Salfalur znal legendu, která se pojila k Černému skalisku. Černé skalisko se kdysi nazývalo Oblačná hora, protože jeho vrchol se vypínal až daleko do nebes. Ta hora byla mocnější a pyšnější než všechny hory obklopující Skrytou zem, aspoň tak se pravilo v oné legendě. Sníh na jejím vrcholu nikdy neroztál a nejvyšší svahy byly z ryzího zlata. Protože se však lidé nemohli ke zlatu dostat, povolali si na pomoc trpaslíky.

"Má to znamenat, že náš kmen opravdu pomohl lidem vydolovat všechno to zlato?"
"Je tomu tak. Z legendy se zčistajasna stala pravda, protože to byl Lorimburův kmen, který jako první vyslal skupinu trpaslíků, aby si Oblačnou horu důkladně obhlédli." Lorimbas se podíval na mapu. "Podařilo se jim vyrazit do Oblačné hory chodbu a prokopat se v jejích útrobách nahoru. Horu dočista vybrali a zlato odnesli. Za to kromě svého podílu požadovali, aby si horu směli ponechat. A tehdejší vládce Gauragaru tuto dohodu podepsal."
Salfalur si připomněl, jak to všechno pokračovalo ve starém příběhu, který mu kdysi vyprávěla nebo vlastně prozpěvovala jeho teta. Když se lidé dostali s trpaslíky do sporu o zlato, otřásla se oživlá Oblačná hora vztekem, aby ze sebe vypudila všechny ty, kteří v ní drancují. Tunely v jejích útrobách se však postaraly o to, že se zhroutila. Od té doby prý údajně pronásledovala svou nenávistí lidi i trpaslíky a zmrzačená skála postupem času zčernala zlobou.
"Nepozná nás to skalisko a nerozdrtí nás kameny, až budeme uvnitř?" vyptával se opatrně.
"Myslím si, že tato část legendy je nesmysl, který si někdo vymyslil, ale přesto si budeme dávat pozor." Král neodvrátil pohled od mapy. "Moje zpráva se ke králi Bruronovi dostane už za několik málo oběhů slunce."
"Král je nečestný muž. Nebude se držet smlouvy, na které se kdysi s naším kmenem dohodl jeden z jeho předchůdců," prorokoval Salfalur zamračeně. "Gandogar, ten nový velkokrál trpaslíků, začne na krále tlačit, protože trpaslíci zachránili jeho říši před tím, aby si ji úplně podrobila Mrtvá země. Nikdy se nepřihlásí k něčemu, co stojí psáno na pergamenu."
"Možná je král, ale jeho srdce lační po zlatě. Připouštím, že pro lidské krále platí jiná pravidla. Jedna mince nepostačí, ta jejich srdce nepřesvědčí. Proto jsem mu poslal hned dvě bedny zlata. Král je bude potřebovat, koneckonců musí znovu vybudovat říši, která je z větší části zničená, a musí se postarat o potraviny pro poddané. Potřebuje potraviny, které bude nucen kupovat od sousedů." Lorimbas sepnul ruce před břichem. "Vidíš, že i já ovládám tahání za nitky. A dokonce líp než neblahý Bislipur."
Salfalurovo tetování se dalo do pohybu, trpaslík roztáhl široké čelisti do něčeho podobného úšklebku. "To nelze popřít, můj králi. Ale považ, co nakonec Bislipur dokázal."
"Jsi velmi netrpělivý, starý příteli. Tohle je přece jen první klín, nic víc a nic míň."
"Tak mi prozraď, kam chceš zarazit ten druhý klín."
Lorimbasova ruka se zvedla, ukazováček se sklonil dolů a dopadl na říši, které lidé říkali Idoslân. "Pošlu někoho na návštěvu za princem Mallenem, až bude až po uši vězet v bojích se skřety, kteří plení jeho říši, a on je bude chtít zničit nebo zahnat do jeskyní v Toboriboru."
"Mallen je přítelem toho Tungdila Zlatorukého. Tvoje zlato nebude stačit, i kdybys mu nabídl sebevíc." Válečníkovi naběhly na čele vrásky. "Možná tě tím rozhněvám, ale v mých očích je tvůj záměr odsouzený k neúspěchu, stejně jako Bislipurův plán."
"Salfalure, já vím, že ty dáváš přednost opravdové válce," odvětil král tvrdě a jeho hnědé oči spočinuly na nejlepším stratégovi Třetích. "A taky je možné, že hvězdy nám nikdy nebyly příznivěji nakloněny, protože ostatní kmeny mají ve svých řadách málo bojovníků. Ale," král zvedl ukazováček, "oni získali přátelství ostatních národů. To tisícinásobně vyváží jakoukoliv početní převahu. Teprve když znovu vzplane staré nepřátelství mezi trpaslíky a elfy a plamen nenávisti bude jasně plápolat, můžeme v něm ukout další klíny. Tvrdé, kovové klíny, které se zaboří hluboko do srdcí lidí i elfů!"
Lorimbasovo vzplanutí ponechalo Salfalura chladným. Aby na něho něco udělalo dojem, k tomu bylo třeba víc než jen zvýšený hlas a plamínky v očích. "Jestli ten tvůj plán vyjde, nikdo nebude šťastnější. Máš nějaké příkazy, které bych měl dát našim lidem?"
"Ano. Vyšli posly ke všem posádkám, kde naši slouží jako žoldnéři. Ať jim vyřídí, že jakmile k nim dojde zpráva se slovy Lorimburova pomsta, musí okamžitě složit zbraně. Ani ta největší odměna ve zlatě je nesmí zlákat k další službě. Dále budou bojovat jedině tehdy, když budou muset bránit vlastní život."
Král si rukou podepřel bradu a pohroužil se do myšlenek. Do samých nepěkných myšlenek, které mu v mysli naháněly strach, váhání a slabost.
"Tvoje dcera?"
Lorimbas sebou poděšeně trhnul, když zaslechl strohou otázku. Skutečně na ni právě myslel, že o sobě už celého půl cyklu vůbec nedala vědět. "To nic," potřásl hlavou. Žádné zprávy, žádná poselství,

dokonce ani jediná maličká zpráva, že ještě žije a co poslední dobou dělá. "Věř mi, dělám si o ni velké starosti. Tak velké, jak je vysoké Černé skalisko," odpověděl tiše.
"Je to dobrá dcera a ještě lepší manželka. Ona naši důvěru nezklame." Poprvé za celou dobu, co spolu seděli a hovořili, ztratily Salfalurovy rysy svou tvrdost. "Jí se nic nestane. Já jsem ji vyškolil v boji a ty jsi ji mistrovsky vyučil v umění klamu." Zahleděl se do poskakujících, tančících plamenů. "Ale přál bych si, aby mi poslala nějaké znamení." Jeho levice se sevřela v pěst a pancéřová rukavice zaúpěla a zaskřípala. Jediná slabika by stačila, abychom se zbavili pocitu, že nic nevíme. "Znám tvoje pocity. Tobě chybí žena a mně moje dítě. Ale jinak to nešlo. Jenom ona to mohla vykonat tak, aby nevzbudila podezření," bránil se nahlas před svým svědomím, které mu neustále připomínalo, že vyslal nejmladší dceru za posláním, jež mohlo skončit smrtí, kdyby proti ní vyvstal sebemenší nádech podezření. Sklonil hlavu a zavřel oči. "Jinak to nešlo," opakoval šeptem.

II
Skrytá země, Modré hory,
trpasličí říše Druhých,
6235. sluneční cyklus, konec zimy

"J
e menší, ale je a zůstane koněm." Bo?ndil nešťastně sklouzl poníkovi ze sedla a důrazně si třel zadek. Pak se otřepal a z šatů a vousů mu vypadl oblak prachu. "Koně a trpaslíci se k sobě vůbec nehodí. Jinak by nás Vraccas stvořil tak, abysme si při dlouhý jízdě neodřeli půlky."
"Hrozně rád bych viděl tvoje nohy, kdyby musely všechny ty míle ušlapat, a ne se vézt," odsekl na jeho poznámku Tungdil a ušklíbl se. Při tom sesedl z poníka a podrbal ho mezi ušima. I na něm ležela tenká vrstva nejjemnějšího pouštního písku, který nemilosrdně pronikl i tou nejhrubší látkou nebo kůží a dřel ho po těle. "Prostě vůbec neposlouchej, co si ten protivný otrávený trpaslík mumlá pod fousy," prohodil ke zvířeti. "Skvěle jsi mě přenesl přes celou Skrytou zemi."
Stáli na nejnižší terase impozantní pevnosti Obrosmrt, jedné z nejslavnějších bašt, jakou kdy trpaslíci vytvořili. Tvrz, která se přimykala k výběžkům Modrých hor, stavitelé nechali zčásti zasazenou do skály, zčásti před ni předsunuli hradby, takže nakonec vznikly čtyři úrovně obrany, umístěné jedna nad druhou. Po dlouhou dobu si klany Druhého kmene myslely, že se Obrosmrt nedá dobýt. Avšak Nôd'onnovy hordy jim pomocí lstí a uskoků dokázaly pravý opak a přišerně v ní řádily.
Kamkoliv Tungdil pohlédl, všude stály jeřáby, kolečka se točila, lanové kladky bzučely, pily na kámen se prožíraly skálou, ve vzduchu se stonásobně odráželo řinčení kladiv a dlát a všude byl cítit prach. Kameníci znovu pilně budovali vše, co nestvůry strhly. Pevnost teď nebyla ničím chráněna, ale to nebude trvat dlouho. Už teď strhli poničené hradby a od základu je nově vyzdili. Hradby byly ještě tlustší, ještě silnější.
Vypadá to, jako by se tu všechno zase dávalo do pořádku, pomyslel si Tungdil s úlevou. Proč ze sebe nedokážu setřást jakýsi neklid?
Tungdil zaslechl Pruďasův smích. "Dokud nás nevyhladí do posledního, nejsme poražení. Kosti těch sviňuch blednou na slunku, ale nad věžemi pořád ještě vlaje sedmnáct praporců našich klanů." Dlouhými kroky pospíchal na horní předprseň, kde se nacházela obrovská brána vedoucí do podzemní říše Druhých.
Tungdil se otočil k praporům, které už zdálky zahlédl jako malé, tenoučké čárky, ještě když projížděli výběžky sangreînské pouště. V Obrosmrti se muselo dít něco zvláštního. Nebyly tam vztyčeny jenom barvy hostitelů, podle všeho v pevnosti ještě pobývaly i klany Čtvrtých a Prvních.
Shromáždění! připomněl si rázem, že málem zmeškali setkání zástupců trpasličích kmenů. "Bo?ndile, je možné, že jsme o chlup propásli volbu Gandogara velkokrálem?" zavolal na trpaslíka.
Ten již stál u druhé vnitřní zdi a právě chtěl projít branou dovnitř. Najednou strnul. "U Vraccase, kvůli samejm skřetům a goblinům jsme málem prošvihli takovou velkou slávu," ujelo mu. "Kdyby byl s náma Boëndal, určitě by nám to připomněl." Okamžitě zavětřil směrem ke gigantické bráně a opět se uvolnil.

"Ne, ještě necítím žádnou hostinu. Tak se zdá, že jsme doopravdy nepřišli moc pozdě, učenej."
Spolu s ostatními trpaslíky vstoupili do podzemní říše, vytesané uvnitř hory. Kráčeli halami, bohatě zdobenými různými ornamenty, podél obrovitých sloupů a nadživotních podobizen Bero?na, otce kmene Druhých, na trůnu z bílého mramoru. Když prošli mezi nohama nehybného giganta, dorazili do chodby, která je přivedla před portál poradní síně.
"Vzpomínáš si ještě?" zeptal se Bo?ndil tiše.
"Jak bych na to mohl někdy zapomenout?" Tungdil měl tuto cestu ještě velice přesně v paměti. Tudy procházel s dvojčaty a ocitl se přímo uprostřed vášnivé diskuse. Pro něho tím začalo dobrodružství, které z něho udělalo opravdového trpaslíka.
"Zatracený světlo! Měli jsme zůstat pod zemí, jak se sluší a patří." Pruďas si oprášil cop, který pod žhnoucím pouštním sluncem Sangreînu vybledl. "Myslíš, že jak vejdem, tak se zase budou o něco hádat?"
Tungdil odpověděl záporně. "Není důvod, aby se neshodli. Gandogar je právoplatný uchazeč o trůn. Jeho čestné vystupování by mělo i toho posledního pochybovače přesvědčit, že se jeho duch osvobodil od Bislipurova našeptávání."
Bo?ndil na něho mrkl. "Ale ty jsi svejma činama přesvědčil ještě více našinců."
"Já mám jiný úkol. To víš, a když bude zapotřebí, tak to všem ostatním ještě jednou vysvětlím." Pěstí třikrát zabušil na portál, položil ruce na křídla dveří, zhluboka se nadechl a pevným stiskem bránu rozevřel.
Přivítalo ho teplé světlo, ale hned na první pohled poznal, jak strašně se v této významné síni bestie vyřádily.
Chyběla víc než polovina nesčetných kruhových sloupů, tyčících se do závratných výšin, a jen mistrovství dávných stavitelů mohli děkovat za to, že se strop nezřítil dolů.
Když se podíval na stěny, zabolelo ho u srdce. Tam, kde byly kdysi vyryty příběhy z dějin národa trpaslíků, připomínající slavné činy a velkolepá vítězství v uplynulých cyklech, se ve zdi vyjímaly velké nepravidelné díry. Bojové koule skřetů nenapravitelně zničily prastará svědectví.
Tungdil slyšel, jak Pruďas vedle něho zaúpěl, i jeho ten pohled velice zabolel. Když na vlastní oči spatřil takovou spoušť, bude teď skřety honit a zabíjet s ještě větší posedlostí, pokud vůbec něco mohlo Pruďasovu vášeň dále vystupňovat.
Mísy s uhlím a svícny vrhaly světlo na místa pro krále pěti trpasličích kmenů, uspořádaná v půlkruhu kolem stolu.
Tungdil poznal krále Gandogara Stříbrovousa z klanu Stříbrovousů ze Čtvrtého, Go?mdilova kmene. Vedle něho seděli Xamtys II. Vzdorohlavá z klanu Vzdorohlavých z Prvního, Borengarova kmene, a jednoruký Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých. Z moudrého rádce zesnulého velkokrále Gundrabura Bělohlavého se nyní stal král kmene Druhých. Na kamenných tribunách za nimi seděli náčelníci klanů a další příslušníci kmenů, bylo slyšet mumlání, jeden mluvil přes druhého.
Tungdil mezi nimi vyhledal tvář své družky Balyndis, a ještě než se pustil do svého plánu, věnoval jí hřejivý úsměv. To, co měl v úmyslu, si promyslel již před mnoha, mnoha oběhy slunce a rozhodl se bez toho, že by Bo?ndila nebo někoho jiného žádal o radu.
Tungdilova pozornost se zaměřila na obě neobsazené židle a osiřelá místa v řadách za nimi.
Se Třetími, kteří nenáviděli ostatní trpaslíky, nikdo nepočítal, ale přesto jejich místo nikdo neobsadil. Naproti tomu Pátí již neexistovali.
To se po jeho vstupu změní.
"Zdravím radu kmenů," pronesl hlasitě, a i když mu srdce rozčílením bušilo až v krku, nedal na sobě nic znát.
"Aha, slyším učenej jazyk," sýčkoval Pruďas tiše a zakoulel očima. Pro něho to byl jako vždycky hotový zázrak, že se jeho přítel dokázal ohánět silou slov králů a panovníků, a přitom nikým takovým nebyl.
Více než šedesát cyklů, které Tungdil strávil jako nalezenec u lidského maguse Lot-Ionana, zbystřily jeho rozum a dodaly mu vědomosti, jaké jinak v jeho věku neměl nikdo jiný z jeho národa.
"Podruhé po více než čtyřech stech slunečních cyklech se shromáždili ti nejmocnější a nejlepší ze všech kmenů, aby zvolili velkokrále." Tungdil přistoupil blíže a postavil se před stůl, u něhož seděla panovnice Prvních a ostatní králové. Pravou ruku si položil na hlavici Ohnivé čepele, potřeboval něco, čeho by se

mohl přidržet. "Tentokrát se tu neobjeví žádný druhý uchazeč o trůn. Alespoň já rozhodně nehodlám Gandogarovi tento titul ještě jednou upírat."
Všiml si spokojeného ušklíbnutí na Balendilínově staré, ctihodné tváři, výraz překvapení v rysech královny Xamtys, zdobených jemným chmýřím, a zaslechl Gandogarův přátelský smích, ke kterému se okamžitě připojili ostatní trpaslíci a trpaslice. Napětí polevilo.
Tungdil zvedl pravou ruku a ukázal na prázdnou židli pro Páté. "Já jsem Třetí, většina z vás to ví. Nejsem na to pyšný, ale ani to nemůžu nijak změnit. Moje srdce rozhodně neprahne po vaší krvi a modlím se k Vraccasovi, abych nebyl jediný Třetí, který není zasažený nenávistí." Otočil hlavu, aby se mohl podívat na Balyndis. "Mé srdce touží po jedné trpaslici, ale ne proto, aby ji stihla smrt." Balyndis se na něho podívala tak rozzářeně, že jen s námahou od ní dokázal odtrhnout oči. Pak ale popošel na volné místo vedle Gandogara. "I když by někteří mohli říkat, že mé místo je mezi Třetími, tak já vidím sám sebe na jiném místě."
Zatímco Tungdil kráčel k židli Pátých, sevřely se jeho ruce kolem opasku, posázeného diamanty, a v myšlenkách se vrátil k onomu okamžiku v Šedých horách, když se loučil s Giselbartem Železnookým, prapředkem Pátých. Opasek původně patřil Giselbartovi a ten ho při loučení věnoval Tungdilovi darem. Tungdil tedy prošel kolem prázdné židle a postavil se do nejpřednější lavice na tribuně Pátých, aby ho ostatní lépe viděli.
"Dal jsem Giselbartovi Železnookému slib. Giselbart mi řekl: Až vyženete zlo ze Skryté země, osídlete znovu naše haly. Nedovolte, aby Pátou trpasličí říši dále ovládaly tyhle bestie." Tungdil se odmlčel, aby dodal svým slovům potřebný účinek. "Dal mi opasek jako památku na Páté, kteří bránili svou říši až do posledního trpaslíka. Dokonce ani Mrtvá země nedokázala zlomit jejich vůli a zabránit jim v plnění povinností," pokračoval. "Bránili výheň Dračí dech a vlastně oni nám umožnili vykovat zbraň, která zničila Nôd'onna." Vytasil sekeru a zvedl ji do výšky, pak se podíval na vládkyni a vládce trpaslíků. "Každý z vás mi chtěl poslat své nejlepší trpaslíky, aby mi pomohli, a za to vám děkuju. Ale nechtěl bych mít kolem sebe nikoho, kdo by se se mnou vydal jen na rozkaz své královny nebo krále. Nikoho nenutím, aby se mnou vytáhl na sever. Avšak každý, kdo se dobrovolně rozhodne bránit se mnou Kamennou bránu proti zlu, bude srdečně vítán." Posadil se na lavici a odložil Ohnivou čepel na kamennou podlahu, její cinknutí se rozlehlo v celé poradní síni.
Tungdila nepřekvapilo, že se Bo?ndil hned nato posadil po jeho levici, za pár okamžiků usedla po jeho pravici Balyndis.
Tungdil s bušícím srdcem sledoval, jak se stále víc trpaslíků chystá opustit dosavadní místa a proudí k němu na tribunu, až se z poloviny zaplnila. Mezi trpaslíky, kteří se za něho postavili, bylo i sedm náčelníků klanů, kteří zastupovali celé své příbuzenstvo, jak ho několikrát ujistili.
Balendilínova podsaditá postava se napřímila, ozdobné kamenné spony v pramíncích šedočerného vousu o sebe s cinkáním narážely. "Tungdile Zlatoruký, tvoje řeč dokazuje, že by sis zasloužil sedět ne na lavici, ale tady vpředu na místě pro krále," pochválil ho. "Vím, že bys tak nikdy neučinil, ale jsem si jistý, že trpaslice a trpaslíci, kteří s tebou odcházejí, brzy poznají, kdo se nejlépe hodí za jejich vůdce. Nepochybuji o tom, že při našem nejbližším setkání budeš sedět tady mezi námi." Obrátil se k poradnímu shromáždění a jeho prošedivělé vlasy budily dojem nitek ze stříbrné vlny. "Máme ještě jednu povinnost," obrátil se Balendilín na všechny přítomné. "Velkokrál Gundrabur Bělohlavý přesídlil do Vraccasovy Věčné kovárny a zanechal za sebou prázdnotu, kterou nyní musíme zaplnit. Kmeny potřebují silného panovníka, který je povede v dobách dobrých i zlých." Obratně rozmotal jedinou zbylou rukou pergamen. "Králi Gandogare Stříbrovouse z klanu Stříbrovousých ze Čtvrtého, Go?mdilova kmene, jsi připraven obhájit svůj nárok na trůn velkokrále?" přečetl obřadná slova, kterými se něj už jednou obrátil.
Gandogar povstal. "Tvrdě jako skála, ze které nás Vraccas stvořil, a ničivě jako moje sekera budu postupovat proti nepřátelům našeho národa," odvětil slavnostně. "Oprostil jsem se od stínu, kterým Bislipur opředl můj rozum, a slibuji věčnou věrnost a nekonečnou upřímnost ku prospěchu všech kmenů. Vraccas i vy jste moji svědci."
Balendilín souhlasně přikývl. "Svůj nárok jsi uplatnil." Pozvedl hlas. "Je zde někdo, kdo ho v jeho nároku vyzve?"
Tungdil se musel ušklíbnout, když ho Pruďas šťouchl do boku a rošťácky zašeptal: "Tak dělej! Tady máš

druhou příležitost. Ti tě zvolej, půjde to jak po másle, stačí, když se spolehneš na ten svůj učenej jazyk."
"Protože se tě nikdo neodvážil vyzvat, staneš se velkokrálem ty." Jednoruký trpaslík odhodil ruličku pergamenu na stůl, vytáhl roh a dal zaznít dlouhému, táhlému signálu.
Brány síně se rozevřely a vstoupilo procesí bojovníků ze všech tří kmenů, které zde měly zastoupení. Přinášeli čestný štít, na němž spočívala koruna s obřadním kladivem. Runy vyražené do jeho hlavy zářily, intarzie ze zlata, stříbra i vraccasia činily z této insignie panovnické hodnosti jedinečný kousek řemeslného umění.
Uprostřed haly se zastavili a poklekli. Balendilín přistoupil ke štítu a naznačil Gandogarovi, aby k němu přišel. "Shromáždění tě jednohlasně vyvolilo za vládce všech trpaslíků," pronesl, uchopil korunu a vložil ji Gandogarovi na jeho hnědé vlasy, "a proto tě, králi Gandogare Stříbrovousý z klanu Stříbrovousých ze Čtvrtého, Go?mdilova kmene, jmenuji velkokrálem."
Ukázal na kladivo a Gandogar s hlubokou úctou v srdci sáhl po topůrku. Jeho nesmírná váha ho překvapila, vzal si tedy na pomoc i druhou ruku a zvedl kladivo ze štítu.
Trpaslice a trpaslíci povstali a i oni před ním poklekli, pak k němu pozvedli zbraně, jak kdysi činili na počest Gundrabura Bělohlavého.
Tungdilovi přeběhl při řinčení pancířů a kroužkových košil dojetím mráz po zádech, jeho oči sklouzly po celém tom davu, po jeho národu, po dětech kováře, v jejichž řadách ještě nikdy nevládla taková jednota jako za tohoto oběhu slunce.
Gandogar se rozmáchl kladivem a nechal ho na znamení, že mohou povstat, dopadnout na mramor. "Slyšeli jste mou přísahu. Každý, kdo by nabyl dojmu, že jsem na ni v některém okamžiku své vlády zapomněl, nechť ke mně okamžitě přijde a hlasitými, hněvivými slovy mi ji připomene." Prošel kolem roztříštěných zbytků pěti pamětních sloupů, na nichž byla předtím, než je Bislipur poničil, vyryta posvátná slova trpaslíků. "Co zrada zničila, to znovu vybuduje svornost a mír." Pak zamířil k trůnu a usadil se na něm. "Pro zbytek tohoto oběhu zastavme všechny práce, teď se bude slavit!" zvolal radostně.
Nyní vypukl pravý jásot, trpaslíci bušili sekerami a kladivy o štíty a zbroje a řinčení a rachocení nebralo konce.
Teprve když kuchaři přinesli dovnitř jídlo a do haly se hrnulo stále víc trpaslíků, aby si při takové příležitosti patřičně připili na zdraví, tak se radostný šum poněkud uklidnil a přešel ve smích a zpěv. Zazněly zakřivené rohy, které vyhrávaly veselé nápěvy, další trpaslíci k tomu bušili na bubny a rytmus vjel do nohou dokonce i Pruďasovi. Se zářícíma očima a džbánem piva v ruce sledoval nevázaný ruch. Dělalo mu dobře, že pro jednou nemusí myslet na boj nebo na bratra ve vzdálených Rudých horách, i když to bylo jen chvilkové rozptýlení.
"Tancem očišťují svou duši od těch ponurých událostí," pronesl čísi hlas vedle Tungdila, který si právě chtěl povyprávět s Balyndis. Trpaslík si všiml, že vedle něho stojí Balendilín.
"Budiž jim to přáno, nemyslíš?" Tvář nového, a přitom stařičkého krále Druhých byla rozbrázděna mnohými vráskami a hnědé oči se ustaraně rozhlížely kolem sebe. "Tobě by to taky prospělo," doporučil mu Tungdil.
Balendilín se tiše zasmál a prohrábl si vous. "To ano, opravdu. A protože mě skřeti připravili jenom o jednu ruku, a ne o nohu, vyhledám si později nějakou trpaslici a budu s ní poskakovat jako mladičký trpaslík, když oslavuje plnoletost."
"Co tě tíží?" vyptával se Tungdil. "Přišly nějaké zprávy, které nám zkazí radost?"
"Nepřišly žádné zprávy," povzdechl si král a pohlédl na Bo?ndila. Dával si pozor, aby trpaslík z jejich rozhovoru nic nezaslechl. "To je právě to, co mě zneklidňuje. Už několik oběhů jsme z Rudých hor nedostali žádnou zprávu. Možná že za to můžou ty zřícené tunely."
V jeho hlase prokmitávalo nevyslovené "ale", zamlčená možnost, že by za tím mohlo vězet něco jiného. Balyndis slyšela jeho slova velice zřetelně, a protože sama patřila k Prvním, zneklidnilo ji to.
"Vím, na co myslíš. Přemýšlíš nad tím, že nás Nôd'onn varoval před nebezpečím ze západu." Střídavě se dívala do tváří obou trpaslíků. "Ale Západní Železník je bezpečný. Přes naše brány nic neprojde, když si to naše klany nebudou přát," dodala, také proto, aby zaplašila obavy o svou rodinu.
Tungdila se opět zmocnil neblahý pocit, a tak vzal Balyndis za ruku. "Máš pravdu. První jsou připravení na každou hrozbu." Trpaslice věděla, že lže, ale i tak mu za to byla vděčná.

Všichni tři mlčeli a mysleli na to, jakou hrůzu měl z nebezpečí, které se k nim blíží ze západu, ten odpadlický magus, který přitom vládl takovou mocí, jakou neměl nikdo v žádné elfské, lidské ani trpasličí říši, muž, který s výjimkou Andôkai zlikvidoval všechny lidi nadané magií a který se přesto nakonec musel sklonit před Ohnivou čepelí.
"Královna Xamtys odjede zítra zpátky domů," pověděl jim Balendilín. "Taky má obavy, stejně jako já."
"Potom to pro nás znamená, že i my se zítra rozloučíme," rozhodl Tungdil a stiskl trpaslici prsty, aby ji uklidnil. "Doprovodíme ji. Čím dříve budeme u Prvních a čím dříve shromáždí náčelníci klanů své lidi, kteří odtamtud chtějí s námi vyrazit na sever, tím líp."
Jeho slova byla jen výmluva. Ohnivá čepel prokázala proti Nôd'onnovi vynikající služby a Tungdil pevně počítal s tím, že diamanty posázené ostří bude účinkovat i na jiné zplozence zla. Kdyby se Xamtysina trpasličí říše opravdu dostala do úzkých, byl by se svou sekerou na pravém místě.
Balyndis mu potají dala pusu, její hnědé oči vyprávěly celé romány.
"Vím, o čem mluvíte." Pruďas se k nim připojil. "Na západě se něco děje. A ať mi nikdo nevykládá, že si to taky nemyslíte."
"A kde jsi na něco takového…" kovářka nakousla větu, ale Pruďas jí vpadl do řeči.
"Byla to ta… věc, co se zřítila z nebe." Dal si hlt piva, jedna tmavá kapka mu stekla ze rtů do zaprášených vousů a přidala se ke špíně z cesty. "Od toho večera u Černýho skaliska mám takovej divnej pocit, že se mýmu bratrovi něco stalo." Hovořil tak potichu, že ho kvůli hluku a hudbě sotva slyšeli. "Jsme dvojčata. Každej z nás cítí, jak se vede tomu druhýmu."
Balyndis se nechtěla vyptávat, ale její rty se samy od sebe začaly hýbat. Slyšela se, jak mluví, a proklínala svou zvědavost. "A co od toho večera cítíš?"
Pruďas si propláchl hrdlo hlubokým douškem. "Dlouhou dobu mu bylo dobře, v Rudejch horách se mu musely vrátit síly." Odložil prázdný džbán, přejel si rukou přes ústa a setřel hřbetem ruky bílou pěnu. "Ale od tý doby, kdy ta hvězda spadla dolů, vůbec nic necítím." Polkl. "Nic, jenom zimu."
"U Vraccase!" uklouzlo Balyndis vyděšeně.
Tungdil popadl válečníka za ramena, jeho prsty sevřely chladnou kroužkovou košili. "Ale proč jsi mi o tom nikdy dřív nic neřekl?" Dělal si výčitky, že po bitvě nevěnoval větší pozornost narážkám svého přítele.
"K čemu by to bylo? Nejdřív jsme museli zničit ty sviňuchy, i když každá nitka ve mně křičela, že chce za Boëndalem. Splnili jsme úkol, a proto ti teďkonc můžu říct, kvůli čemu nemůžu v noci spát a proč teď jsou všechny oběhy černý." Popadl džbánek, kývl na ně a zmizel v davu, aby si přinesl další pivo, ve kterém utopí své starosti.
Balendilín se za ním zahleděl. "Mít jistotu není vždycky nejlepší. Doufejme, že se jeho smysly mýlí," pronesl tiše a položil Tungdilovi ruku na rameno. "Jestli budete ještě něco potřebovat, dejte mi vědět. Skřeti nestačili vydrancovat všechny naše zásoby a určitě ještě najdeme dost sušených farujských hub, naloženého kamlového mechu a sýry, abychom vaše žaludky zaopatřili na cestu." Vrhl na Balyndis povzbudivý pohled svých hnědých očí.
Tungdil již déle neváhal a povyprávěl Balendilínovi a trpaslici o lesu bez duše. "Skřeti v něm zmizeli," zakončil zprávu. "Mrtvá země je možná ovlivňuje svou přitažlivostí a shromažďuje tam poslední věrné."
"A co chce dělat?" snažil se uhádnout král Druhých. "Museli by si vyhledat nějaký lepší úkryt, něco jako jeskyně Toboriboru. Když jsi ten lesík popisoval, říkals, že je hodně malý. Kde najdou potravu? A když vystoupí z krytů stromů, budou na ně čekat muži krále Brurona."
"To ano," připustil Tungdil. "Já taky nevím, co tam dělají, kromě toho, že propadnou šílenství. Vypátral bych, jaké tajemství za tím vězí, ale čekají na mě Šedé hory."
Balendilín přikývl a obrátil se k odchodu. "Ať ty skřety zlikvidují lidé. Oni takový úkol zvládnou a tvé poslání nesnese žádný další odklad." Trpaslík je opustil.
Balyndis si povzdechla. "Víš, já jsem věřila, že když magus zemřel, tak jsme zlo porazili, ale zdá se, jako kdyby nás Vraccas chtěl vystavit další zkoušce."
Tungdil se pousmál, levou rukou ji něžně pohladil po tváři. Cítil jemné chloupky, jaké mají v tváři všechny trpaslice a které jsou s přibývajícím věkem stále tmavší a zřetelnější. "Jsem hrozně šťastný, že tě vidím. Když jsme byli na cestách, zdálo se mi o tobě. Každičkou noc. Každý oběh." Všiml si, že má kolem

krku nový řetízek. Skládal se z umně vykovaných železných plátků, osázených droboučkými zlatými kuličkami. Nebylo pochyb o tom, že si ten šperk vyrobila sama.
"Aha, tak potom jsi nebyl tak unavený jako já," ušklíbla se Balyndis a zahleděla se na tucet trpaslíků, kteří předváděli důstojný, pomalý tanec, napodobující tvrdou práci v dolech. "Já jsem nikdy neměla příležitost, aby se mi o tobě zdálo. Jakmile jsem zalehla k odpočinku, hned jsem usnula. Rozžhavili jsme výhně a od rána do večera pracovali u kovadliny. Určitě mi z toho naběhly ruce a jsou dvakrát tak tlusté než dřív. Skřeti poškodili takovou strašnou spoustu věcí, že bych příštích sto cyklů mohla strávit u pecí a kovadlin Druhých."
Tungdil ukázal na její řetízek. "Ale zbylo ti dost času, aby sis udělala takovýhle šperk, že?" škádlil ji.
Balyndis se usmála. "Ty sis ho všiml?" Zakřivené rohy zmlkly, kolem se rozlehl potlesk a i Balyndis nadšeně zatleskala.
Tungdil jí položil ruku kolem ramen. "Budeš tady muset přestat nádeničit. Potřebuju tě v Šedých horách."
Hluboce se jí zahleděl do očí. "Ne jenom jako nejlepší kovárku, ale i jako svou družku. Naše odloučení mi ukázalo, jak moc potřebuju tvoji blízkost."
Balyndis na něho pohlédla, překvapená jeho vyznáním. "Tungdile Zlatoruký, to, o čem mluvíš, je skrz naskrz vážná záležitost."
"Já vím," přikývl trpaslík a nevyhýbal se jejím pátravým pohledům.
"Hodně jsme spolu prožili, a ještě víc toho prožijeme. A já bych o tom chtěl s tebou mluvit a všechno si připomínat i tehdy, až uplynou čtyři stovky cyklů. Naše děti budou tahle vyprávění milovat, a přitom nám nebudou věřit jediné slovo." Políbil jí kořínky vlasů nad čelem. "Balyndis Železnoprstá z klanu Železnoprstých z Prvního, Borengarova kmene - jeden Třetí nejasného původu a naprosto netrpasličí výchovy se tě táže: chceš se mnou v Šedých horách u výhně Dračí dech uzavřít svazek věrnosti?"
Trpaslice polkla, aby potlačila dojetí. "Nic nás od té chvíle nedokáže rozdělit. Už dlouho cítím manželské pouto, které se vytvořilo mezi našimi žhnoucími srdci."
Udělala krok vpřed a vřele ho objala. Tungdil ji pevně přitiskl k sobě, nasával její vůni a přivřel víčka. Přemohlo ho nesmírné štěstí, když slyšel její hlas, který pravil: "Chci, Tungdile Zlatoruký."
A i kdyby se v příštím okamžiku síň trpaslíků propadla do země, kdyby se na něho vrhly všechny nestvůry Skryté země i Země za horami a kdyby zemřel v Balyndisině náručí, probodán stovkou šípů z kuší, nenašel by v životě ani jednu jedinou chvilku, která by byla krásnější než právě tato.

Skrytá země, království Gauragar,
23 mil na jihozápad od Dsôn Balsuru,
6235. sluneční cyklus, konec zimy

L
iútasil, kníže elfů, stál na nejvyšší z dřevěných strážních věží a přejížděl pohledem téměř nekonečné řady pestrých stanů, přísně uspořádané podle promyšleného plánu. Využil čas a pročesal si tmavě rudé vlasy filigránským stříbrným hřebenem. Perleťové vložky na zubech hřebene bránily tomu, aby kov příliš trápil jemné pramínky vlasů. Zuby hřebene jimi hladce proklouzávaly a uvolňovaly drobounké uzlíky a odumřelé vlasy.
Armáda pod jeho vedením rozbila plátěné příbytky a opevnila tábor palisádami. Kolem něho se táhl sedm stop hluboký a sedm stop široký příkop. Ani lidé, ani elfové nechtěli v takové blízkosti říše temnot uléhat k odpočinku bez co nejdokonalejší ochrany.
Zatímco princ Mallen z Ido honil se svými rychlými jezdci skřety a ostatní stvůry, kterým se po bitvě u Černého skaliska podařilo uprchnout, obrátilo se poslepované vojsko všech království Skryté země na sever, aby rozmetalo říši alfů a ony zlomyslné, kruté příbuzné elfů zlikvidovalo nebo aspoň zahnalo přes hranice do Země za horami. Rozdělení vojska schválili bez výjimky všichni vojevůdci.
Vládce Âlanduru cítil vůni od ohňů, na nichž si muži a ženy opékali jídlo, jeho nos registroval lidské i zvířecí výpary a k jeho sluchu dolehly úryvky tichých rozhovorů, které k němu vítr zanášel. Někteří z bojovníků se zahloubali do příprav k boji. Brousili si meče a kopí, jiní namáčeli špičky šípů do koňských a kravských výkalů, aby každá trochu hlubší rána dokázala nepříteli přivodit jistou smrt. Další se zase v

opilosti káceli na lože. Nalévali se vínem, aby v jeho opojení zapomněli na strach z alfů.
"Lidé," řekl tiše a lítostivě a skryl hřeben. Sami se oslabovali tím, že před bojem dělali všechno možné, místo aby si dopřáli potřebný klid.
Přesto jejich voje potřeboval, aby mohl vytáhnout proti Dsôn Balsuru. Těch jeho pár elfských válečníků už dávno nestačilo na to, aby se ubránili před přesilou alfů.
Liútasil si nic nenamlouval. Bez vítězství u Černého skaliska by jeho říše během příštích deseti cyklů padla, za to dlužil lidem, a dokonce i trpaslíkům dík. Poslední šarvátky u výběžků Âlanduru byly srážky s ustupujícími alfy, kteří shromažďovali všechny síly na obranu Dsôn Balsuru.
Není to pro mě lehké, Velká bohyně Sitalie, pomyslel si a zamířil pohled na skupinku opilců, kteří se tahali o poslední měch s vínem, dokud je jejich poddůstojník s řevem nesrovnal do latě a nenechal je rozehnat přivolanými strážemi. Pršely rány holí, chlastouni s nářkem mizeli ve stanech. Jsou tak naprosto odlišní. Já tomu jejich myšlení v takových chvílích nerozumím. Ale to určitě není jen tak, Sitalie, že jste nás nechala táhnout bok po boku s lidmi a trpaslíky proti alfům.
Odvrátil se a začal sestupovat po schůdkách dolů. Kroky ho vedly podél vypnutých pruhů celtoviny k velkému, purpurově zbarvenému poradnímu stanu, ve kterém se měli poradit o tom, co jeho zvědové vypátrali.
Vojevůdci z Tabaînu, Weyurnu, Sangreînu, Urgonu a Gauragaru ho již očekávali. Seděli u velkého stolu s mapami, mlčeli a popíjeli vodu, kterou jim přinesli. Alespoň ti zůstali rozumní a byli pány svých smyslů.
V rohu stáli tři elfové v lehkých kožených zbrojích, kteří se právě vrátili z výzvědné výpravy. Špína Dsôn Balsuru stále ještě ulpívala na jejich šatech a botech, lehké kožené zbroje byly místy prořezané a tu a tam se na kůži objevily i skvrny od krve. Nové poznatky o alfech museli zaplatit bolestí.
Liútasil kývl kroužku přítomných na pozdrav a dal znamení zvědům, aby prozradili, co objevili. Protože jeho pátrači neovládali lidskou řeč, překládal Liútasil lidským velitelům, co zvědové zjistili. "Náš nepřítel se stáhl hluboko zpátky do své říše a nastražil za sebou mnoho pastí, které nám ztíží pochod vpřed v sevřeném útvaru. Lesům, které pod vlivem Mrtvé země zčernaly, se nepodařilo osvobodit se od zla. Naše první zkouška bude spočívat v tom, abychom beze ztrát prošli hradbou stromů."
"A co kdybychom vyčkali?" navrhl velitel sangreînských jednotek. "Na jiných místech jsme již viděli, že ze země byla sejmuta kletba Mrtvé země a půda se zotavila sama. Třeba se to stane i tady! Nechtěl bych své lidi nutit, aby pochodovali mezi větvemi, které je budou bičovat, a mezi kmeny, které jim budou padat na hlavu. To by se odrazilo na jejich bojovém duchu." Ostatní lidé souhlasně přikyvovali.
"Chápu vaše výhrady." Liútasil se posadil a opřel se lokty o desku stolu. "Jak víte, tyto lesy kdysi patřily elfům a jsou staré. Nesmírně staré. Jejich kořeny do sebe nasávaly zlo příliš dlouho a jsou jím úplně prosáknuté," shrnul myšlenku. "Mí zvědové viděli, že stromy definitivně umírají a mění se v kameny, bude však trvat ještě hodně dlouho, než nebudou schopné svými větvemi nijak pohnout. Takovou dobu nechci alfům dopřát. U Černého skaliska jsme jim uštědřili porážku, ze které se nesmějí vzpamatovat, chápete?"
Po jeho slovech se do stanu sneslo mlčení. Kníže elfů se rozhodl poskytnout přítomným možnost uspořádat si myšlenky a přemýšlet o tom, co jim nastínil. Prohodil pár slov se zvědy a propustil je, aby si mohli nechat ošetřit rány.
Pak popošel ke vchodu do stanu, opřel se o boční sloupek a zahleděl se ke hvězdám.
Když si pozorovatel spojil některé ze zářících hvězd myšlenými čarami, ukázaly se na nebeské černi tváře legendárních elfů. Jejich stvořitelka Sitalia z nich po smrti udělala kvůli jejich dalekozrakosti, odvaze a moudrosti Vyšší bytosti. Ty nyní shora bděly nad svými potomky a posílaly jim vize a poselství.
Liútasil hledal tvář Fantura, druhého knížete âlandurských elfů a bratra Ve?nsy, která kdysi byla kněžnou elfů ze Zlaté nížiny. Prosím tě o pomoc, modlil se němě vzhůru ke svítícím bodům. Pošli mi nějaké vnuknutí, jak bych je mohl přesvědčit o svém stanovisku. Vrátil se zpátky na místo. "K jakému názoru jste dospěli?"
"Jsou to pořád ještě stromy, stejně jako to byly stromy i předtím, rozumíme tomu správně, že?" obrátil se na něho velitel oddílů z Rân Ribasturu a elf přikývl. "Nuže, jak všichni víme, stromy je možné zapálit. Můj návrh proto zní, abychom si tím proklatým lesem vypálili průsek až do srdce tý jejich říše."
"Tím budou přesně vědět, kde jsme," dal Liútasil na uváženou. "Stal by se z nás snadný cíl pro jejich luky a ztratili bychom stovky…"

Muž pokrčil rameny. "Kdo by se tím trápil? Když jde o naše počty, máme nad nimi obrovskou převahu. Jen ať vědí, že přicházíme, kníže Liútasile. A jestli se nám nepostaví v boji, tak prostě zapálíme celý les. Mně by vůbec nevadilo, kdybychom se zbavili dědictví Mrtvé země."
Lidé zabušili na stůl a dávali najevo souhlas s předneseným návrhem.
Liútasil tušil, že na takovou dohodu bude muset přistoupit. "Měli bychom počkat, dokud k nám nedorazí kontingent trpaslíků," připomenul ostatním, aby na ně nezapomněli. "Možná bude některý z nich znát lepší řešení. Vyslal jsem jeden oddíl zvědů pod vedením své důvěrnice Shanamil, aby je přivedla do našeho tábora. Během dvou oběhů slunce by se k nám měli připojit."
"Trpaslíci jsou dobří, když se jedná o práci pod zemí," namítl okamžitě velitel z Rân Ribasturu, "ale věcem na povrchu země - při vší úctě k jejich ostrým sekerám a odvaze - moc nerozumějí. Kdo je pro to, abychom les vymýtili ohněm?" Zvedl paži a většina ostatních se k němu připojila.
"Uvidíme, co řeknou trpaslíci," trval elf přátelsky, ale neochvějně na svém. "Běžte si lehnout. Vyčkáme, co nám přinese slunce."
Jeden po druhém vycházeli velitelé ze stanu ven, až v něm elf nakonec zůstal sám. Uvolnil šňůrku, která svazovala jeho dlouhé vlasy, a rozpustil si je na záda.
Přibývalo mu starostí. Síla alfů se skrývala v zákeřnosti a lsti, v útoku ze zálohy, kdy sami neskýtali žádný cíl. Právě to budou muset lidé při pochodu širokým průsekem bolestně pocítit.
Vzal si do rukou mapu, přibližně si propočetl, kolik budou muset urazit od hranic říše alfů až do hlavního města nepřátel, a dospěl k něco víc než jedenapadesáti mílím. Kdyby jejich armáda přišla na každé míli o padesát lidí, dalo by se to pořád ještě považovat za úspěch. Já jsem je varoval.

Skrytá země, království Gauragar,
32 mil na jihovýchod od Dsôn Balsuru,
6235. sluneční cyklus, konec zimy

"M
yslím, že je strašně nespravedlivý, že se Dlouzí a šikmouší tak hnali dopředu. Přeci na nás měli počkat."
Gisgurd si pátravě prohlížel Bundrorovu a Gimdurovu tvář. "My přeci nemůžeme za to, že se tunely zřítily a my museli jít pěšky. Jinak bychom do tábora dorazili už dávno."
"Co to tu slyším? Šikmouší? Vždyť už jsme jim tak nechtěli říkat," pokáral ho Bundror, avšak jeho úšklebek ostatním dokazoval, že to nemyslí nijak vážně. "Jsme teď přece něco jako jedna rodina a máme se rádi."
Gimdur odlomil dva kousky sušených hub, vzal si sýr, který na klacíku opražil na ohni, a zasunul ho mezi houby. "No a? Já nemůžu vystát svoji mrňavou sestru, i když jsme jedna rodina," zabručel, než zabořil zuby do jídla. "Buďte rádi, že vytáhli předem, aspoň si nemusíme špinit ruce vyhrabáváním příkopů," zahuhňal.
"Jako kdyby nějakej elf uměl vykopat příkop. Akorát tak jeden druhýmu nahrnou svinstvo do bot," namítl škodolibě Bundror, stojící kousek stranou. "Vyluzovat zvuky, pro mě za mě. Výborně zacházet s lukem, proti tomu nic nemám. Ale nemůžou mi nic nabulíkovat, když je řeč o motyce, o kopání a o lopatě. A o dobrým jídle a pořádným pivu taky nemaj ani ponětí."
Gisgurd mu poklepal po ramenou. "Vím, co myslíš. Já si taky nejsem elfama," záměrně to slovo zdůraznil, "víc jistej jenom proto, že bojujeme spolu s nima. Naše kmeny a oni se nesnášeli celý tisíce cyklů a vedli spolu války. Na minulost se nedá zapomenout."
"Také na ni nemáte zapomínat, pane trpaslíku. Ale místo toho se s důvěrou dívejte na nadcházející cykly, kdy zavládne nové přátelství a harmonie," zazněl z temnoty za ohněm zpěvavý hlas jakési ženy. Žena přistoupila blíž a tři trpaslíci okamžitě uviděli, že před sebou mají půvabnou elfku, jejíž dlouhé tmavohnědé vlasy povlávaly ve večerním vánku. "Je krásné, že jsme se tak snadno našli, i když není právě moudré tábořit v blízkosti Dsôn Balsuru bez hlídek a uprostřed pole. Záři vašich ohňů je vidět na míle daleko."
Gisgurd, Bundror a Gimdur vyskočili, silné ruce popadly topůrka seker a držely zbraně v pohotovosti, jen udeřit. Táborem se rozlehlo hlasité zavolání. Probouzelo zbývající tři stovky bojovníků, kteří tvořili

jejich oddíl, a nařizovalo jim okamžitou pohotovost.
"My se alfů nebojíme, na to jsme jich u Černého skaliska příliš hodně zabili," odvětil Gisgurd zamračeně a pozoroval přitom elfku. Zmocnilo se ho podezření, které se zvýšilo, když uviděl, jak ze stínů vystupuje devět jejich průvodců. "Kdo jsi a co chceš?"
"Já jsem Shanamil, vyslal mě kníže Liútasil, abych vás našla a za rozbřesku doprovodila do tábora našeho vojska."
"To určitě. A já jsem Balyndis Železný prst, kovářka Ohnivé čepele," zabručel trpaslík. "Ukaž mi něco, co mi dokáže, že tvým slovům můžu věřit, jinak…" Kousl se do jazyka, aby příliš nezapomněl na zdvořilost.
To poslední za něho ochotně převzal Gimdur. "V noci jsou všichni šikmouchý stejní. Odkud teda máme vědět, co jsi? Alf, nebo elf?"
Elfka uchopila řetízek, který měla kolem krku, a vytáhla pečeť knížete elfů. "Tohleto dokazuje, že jsem jeho osobní důvěrnice." Hodila řetízek Gisgurdovi a přisedla k ohni. "Jestli mi nevěříte, tak mě zabijte a zítra se z úst vládce Âlanduru dozvíte, koho připravila vaše sekera o život."
Bundror si stoupl vedle Gisgurda a důkladně si prohlédl pečeť. "Poznávám ji. Viděl jsem ji v bitvě, když tam padl jeden z elfů a jakýsi goblin si chtěl ten zlatý amulet uchňapnout, než ho moje ostří zasáhlo do zad."
Shanamil naznačila jeho směrem malou úklonu. "Mé díky za ten čin, pane trpaslíku. Kdysi byste si na mrtvole nějakého elfa zatancoval, místo toho, abyste pomstil jeho smrt." Její šedé oči se na něho zahleděly takovým veskrze čestným způsobem, že nemohl jinak a sklonil zbraň.
"Jsou to elfové z Âlanduru," pronesl tiše směrem ke Gisgurdovi. "Já se nemýlím." Prohlédli si jejich kožené zbroje, zbraně, štíhlé, až příliš krásné tváře, na nichž se neobjevoval jediný náznak lži, a napětí z nich opadlo.
"Dobrá, tak vás sem poslal Liútasil," nechal se nakonec přesvědčit i Gisgurd. "Ale nebudete se moci vyhnout tomu, že se naše podezření úplně rozplyne teprve tehdy, až budou po zemi putovat první paprsky slunce. Pak podle vašich očí poznáme, jestli jste doopravdy elfové, a ne někdo z těch příšerných příbuzných."
Elfka zůstala v klidu. "Nijak vám nezazlívám, že se mnou takto zacházíte. Já bych klidně věřila, že by alfové byli schopní takové lsti. Vetřeli by se do vaší přízně, ukolébali vás v bezpečí a pak by vám potají, jednomu po druhém, podřízli krky." Mávnutím k sobě přivolala své průvodce, kteří se posadili k ohni blízko ní. "Ne, opravdu vám to vůbec nezazlívám. Je na čase, abychom alfy beze zbytku vyhladili a aby v budoucnu nikdo nemusel mít ani jiskřičku pochybností, když v noci někde potká elfy." Její ruce sklouzly k polní láhvi. "Vy jste věděli, kam jdete?"
Gisgurd se posadil a Bundror a Gimdur ho napodobili. "Věděli jsme, že na vaše vojsko narazíme, když půjdeme tím směrem, kde stojí slunce nejvýš. Šli jsme správně? Vyznat se v podzemní štole je mnohem jednodušší."
"Zavřete mě pod zem a já bych východ ven nikdy nenašla," elfka se na něho usmála a ukázala bílé, pravidelné zuby.
Gisgurdovi se zdála tak krásná, že v něm až probudila nelibost. Bolely ho z ní oči, a tak mu málem připadala odporná a protivná. Bylo to asi tím, že když jejich bohyně elfy tvořila, používala vedle rosy a čisté hlíny i světlo. Jasné světlo a trpaslíci se k sobě nehodili. Ne, s elfy on nikdy neuzavře žádné přátelství. Ale aspoň na něho nepůsobila nějakým příliš nafoukaným dojmem jako někteří jiní z její rasy, což jí také okamžitě bez všech příkras pověděl.
"Nu, já se snažím zvyknout si na nové poměry. Abych pravdu řekla," od opasku si z váčku se zásobami vybalila kousek chleba a pojedla, "počítala jsem s tím, že najdu hordu páchnoucích, ožralých podzemšťanů, ale místo toho jsem narazila na oddíl disciplinovaných válečníků, kteří jsou dokonale bdělí." Shanamil na něho mrkla. "I když jste nerozestavěli žádné hlídky." Dojedla porci a i její průvodci se posilnili. "Kdo vlastně je Balyndis Železný prst?" zeptala se najednou. "Vy to určitě nejste, pane trpaslíku."
Bundror vyprskl smíchy. "Ne, on jí určitě není," prohodil a vyprávěl, jak skupinka na čele s Tungdilem Zlatorukým a válečnickými dvojčaty vyrazila do Skryté země, aby v Šedých horách za velkých útrap

vykovala Ohnivou čepel, obklopena krutými a divokými nepřáteli.
"Bojovali přitom i proti alfům?" vyptávala se elfka dál.
"Hned od začátku," přikývl trpaslík a pustil se do vyprávění, jak Tungdil a jeho přátelé v Zeleném háji, ještě předtím, než začalo tažení na sever, porazili první alfku a později zabili i své úhlavní nepřátele, Sinthorase a Caphalora. "Museli to být ti nejnebezpečnější alfové z Dsôn Balsuru," zakončil své výrazně přikrášlené vyprávění.
Elfka zatleskala a trpaslíci kolem nich, kteří okouzleně naslouchali Bundrorovým slovům, se k ní připojili.
"Jste vynikající vypravěč," pochválila ho. "Nepotrvá dlouho a boje s alfy budou patřit minulosti."
"Škoda," zamumlal Gisgurd a sklidil za to tichý smích svých průvodců.
Gimdur se poškrábal v krátkých, hustých vlasech. "Když už jsme právě načali hodinku, kdy se vyprávějí pohádky… Můžeš nám říct, jak vznikli alfové?"
Shanamil přikývla, přehodila si nohu přes nohu a pohledem přelétla celou řadu trpaslíků, kteří jí navzdory vysokému věku, vousům a tvářím zbrázděným vráskami připadali jako malé děti. Pak začala vyprávět.

"Elria Nápomocná, bohyně vody, měla jednu dceru, In?ste.
In?ste viděla, jakou krásu Sitalia stvořila ze světla, čisté hlíny a ranní rosy, a chtěla se jí vyrovnat. Proto i ona vzala ranní rosu, světlo a čistou hlínu, aby stvořila nový druh elfů.
Palandiell, matka Sitalie, si však vzala tyto nové elfy k sobě a chtěla je zničit, aby nic nepřekonalo umění její dcery.
In?ste zapřísahala svou matku Elrii, aby tomu zabránila, avšak Elria nic takového neudělala. Poté došlo ke sporu. In?ste přísahala Palandiell a Elrii věčnou neposlušnost a provdala se za Samusina.
Porodila překrásného syna, který se dokonale podobal elfovi, ale choval v sobě stejný hněv a stejnou nenávist vůči Palandiell a Elrii, jakou stále ještě cítila i In?ste.
Nazvala ho alfem, dala mu zbraně a pustila ho mezi elfy.
Alf v našem národě tak řádil, že ho Palandiell popadla a mrštila jím přes hory za hranice Severního průsmyku. Tam se spřátelil s Tionovými stvořeními a dále se rozmnožoval.
Alf trpělivě čekal na východ slunce, kdy se konečně bude moci vrátit a bojovat proti elfům. A tak se on a jeho potomci stali nejvášnivějšími služebníky Mrtvé země, jejich srdce bylo opředené přáním zničit všechny elfy.

Nikdo netleskal.
Ne že by se trpaslíkům elfčina historka nelíbila, právě naopak. Její slova je spolu se zpěvným, jemným hlasem naprosto okouzlila, mlčeli a čekali, že Shanamil bude hovořit dál, což však neučinila. Sklonila hlavu a i ona se odmlčela.
"Potom," prohlásil Gisgurd nakonec, "nesou In?ste se Samusinem vinu na tom, že se tohle zlo dostalo na svět."
"Nebo všichni, kteří se na té roztržce nějak podíleli." Bundror potřásl hlavou, až mu vousy létaly z jedné strany na druhou. "Tak by se Vraccas nikdy nezachoval. On by věděl, že ze sporu vždycky vzejde něco špatného."
"Je to jenom legenda," připomněl jim Gimdur. "I když se krásně poslouchá, mají alfové nejspíš nějaké úplně jiné vysvětlení, které veškerou vinu za nenávist, co se mezi nimi zrodila, svaluje na elfy." Vzhlédl k hostům. "Nebo snad ne?"
Na Shanamil trpaslíkova poznámka nijak nezapůsobila. "Je to legenda, jak si ji vypráví náš národ, a já jí věřím, tak jako vy věříte tomu, že vás Vraccas stvořil z té nejtvrdší žuly," odpověděla. "Je správné, že vás takhle stvořil. Vaši bojovnost a vytrvalost budeme ještě velice potřebovat," pokračovala, aby v zárodku udusila jakékoliv další možné spory. "Máte snad ve svých řadách ty hrdiny, o kterých jste právě vyprávěli?"
"Tungdila?" Bundror se rozesmál. "Ne, ten má na práci důležitější věci, než aby honil temné šikmouché…" Odmlčel se, protože zase použil to hanlivé označení, a zadíval se na elfčin obličej. "Máš něco proti tomu, když říkám alfům šikmouší?" vyptával se a pochopil její ušklíbnutí jako povzbuzení.
Gimdur zabručel. "No, až tak daleko ten novej začátek nesahá, že bych už ani nesměl urážet svý starý

nepřátele, protože jsou náhodou spřízněný s našimi spojenci," zamumlal si pod vousy a hledal dýmku, aby si ji zapálil.
"Dobrá," spustil Bundror znovu od začátku. "Zatímco nás vyslali, abychom tobě a lidem pomohli proti těm In?stiným proklatým šikmoucháčům…" - viditelně si užíval, že může používat ono hanlivé označení, a přitom do něho vložit nově nabyté znalosti - "Tungdil putuje na sever. Do Šedých hor."
"Jaká škoda," prohodila Shanamil. "Ráda bych se s ním seznámila. No, kdyby měl můj národ válečníka s takovou neobyčejnou zbraní, poslala bych ho tam, kde je ho nejvíce zapotřebí."
"No právě." Gimdur si rozžhavenou třískou připálil tabák, tmavomodré obláčky kouře stoupaly k obloze. "Tungdil zavře Kamennou bránu a zaplní říši Pátých novým životem."
"Sám? Pak ten Tungdil musí být nějaké velice zdatné dítě kováře," podivovala se elfka a trpaslíci se srdečně rozesmáli.
"Ale ne. Budou ho doprovázet ti nejlepší z kmene Druhých, Prvních a Čtvrtých," zamlaskal Gimdur, bafající z dýmky. "Jdou s Tungdilem a jeho přáteli." Vlhký konec dýmky zamířil na střed Shanamilina těla. "Věř mi, skrz Šedý hory sem neproklouzne už ani jedna jediná stvůra. Náš národ tam bude na stráži." Gisgurd se zvedl. "Nechci být nezdvořilý, elfko, ale moji lidé si teď musejí odpočinout." Odvelel tucet trpaslíků, kteří se rozdělili do kruhu kolem jejich prozatímního polního ležení a sekerami a štíty chránili spící před útočníky. Stačilo mu, že se už jednou nechal překvapit elfy.
"Samozřejmě, protože zítra ještě budete mít před sebou hezkých pár mil," elfka okamžitě souhlasila. "Jestli vám to nebude vadit, tak si tady také odpočineme. Pro mě za mě si nás nechejte hlídat, pokud se vaše nedůvěra vůči nám pořád ještě nerozplynula." Lehla si na bok, obličej natočený k ohni. Jediným rychlým pohybem si přes sebe přehodila kabát, ten jí posloužil jako prostá přikrývka. "Jsme zvědové, a tak jsme zvyklí spát na holé zemi." Její společníci se rovněž připravovali ke spánku.
"Nejsou ani trošku zhýčkaní," zašeptal Bundror veliteli oddílu trpaslíků. "Kdyby mi někdo z našich lidí někdy řekl, že elfové spí na holý zemi, tak bych mu na to určitě neskočil."
"A cos čekal?" Gisgurd se zašklebil. "Vyšívaný brokátový peřiny a navoněný sametový polštářky?"
"Ty jsme nechali v našem táboře," prohodila Shanamil nahlas, velice dobře slyšela, o čem se tam tlumeně baví, a mrkla na ně. "Stejně jako postele s nebesy." Zavřela oči, ale úsměv jí nadále pohrával na rtech.
"Zatraceně," vztekal se Bundror. "Já zapomněl, že nemají jenom špičatý, ale taky moc dobrý uši."
* * *
Uplynulo několik hodin. Měsíc se vznášel na nejvyšším bodě své dráhy, ozařoval jemným svitem odpočívající trpaslíky a vytvářel z nich stříbrné sochy.
Bundror se vylekaně probral ze spánku, zlá noční můra ho připravila o posilující odpočinek a donutila ho, aby se s úpěním probudil.
Noční vidiny mu vykouzlily obraz, že se ocitl uprostřed boje s alfy. Jejich přesila pobíjela jednoho přítele za druhým, právě stál proti jednomu z nepřátel a viděl, jak se alfův meč řítí na jeho nechráněný krk, když v tom ho jeho rozum zachránil před pocity, které se mu vloudily do hlavy, a zprudka ho probudil.
Srdce mu bušilo až v krku, přejel si rukou po čele a po tváři a zjistil, že se mu tam nashromáždil pot, který po kapkách stékal do hustých vousů.
Musí to být tím, že jsme tak blízko Dsôn Balsuru, snažil se nalézt nějaké vysvětlení, protože doma, v říši Čtvrtých, ho takové výplody mozku nikdy netrápily.
Stáhl ze sebe deku a posadil se. Tu a tam probleskovaly poslední plamínky ohňů, trpaslíci klidně leželi na zemi a dopřávali si spánku. Jak se zdá, jsem jediný, koho trápí noční můry. Bundror se zvedl, uchopil sekeru a proplétal se úzkou uličkou mezi těly, aby si vyprázdnil měchýř.
Ve vzdálenosti několika kroků od tábora si vyhledal strom, u kterého si chtěl ulevit, a brzy v chrastí zašplouchala trpasličí moč.
Najednou se ho zmocnil nějaký zvláštní pocit.
Mnoho z toho, co se o trpaslících říká, není pravda, zato v některých případech řeči nelžou. Jako například, že ve spánku dýchají hrozně nahlas. To, čemu lidé říkají chrápání a co elfové zřejmě nikdy nedělají, patří u převážné většiny jeho národa k životu stejně, jako když při jídle polykáte.
Pokrčil čelo a naslouchal, avšak kromě zvuků svého umělého deště, který ševelil v listí, koženého vrzání vysokých bot a kovového tření kroužkové košile neslyšel vůbec nic. Ani jediné zakašlání, ani jedno

zamlasknutí, dokonce ani ono důvěrně známé chrápání.
Vráska nad jeho očima nechtěla zmizet, a jakmile vykonal potřebu, vytasil sekeru a pozorně se rozhlížel kolem sebe, jestli se mu nepodaří objevit něco, co by vysvětlilo to nemožné naprosté ticho.
Popadl topůrko pevněji do ruky a nehlučně zamířil doleva, kde viděl stát jednoho ze strážných. Trpaslík stál v mírném předklonu, pozoroval rovinu ozářenou měsíčním jasem a nehýbal se, rozpuštěné vlasy mu povlávaly ve větru.
"Všiml sis něčeho neobvyklýho?" oslovil ho Bundror. "Ostatní jsou tak potichu, že každý zvuk, i ten nejtišší, je slyšet stokrát hlasitěji." Strážný se k němu neobrátil. "Je skvělý, že bereš svůj úkol tak vážně, ale stejně je víc než nezdvořilý, že mi ukazuješ záda." Obešel ho a s hrubým zaklením uskočil zpátky. Sekerou prudce máchl do výšky.
Strážný nestál na nohách vlastní silou.
Někdo mu pod kroužkovou košilí vrazil do hrudi tlustou větev a nabodl ho na ni jako kuře. Krví zmáčené dřevo skýtalo mrtvole potřebnou oporu a bránilo jí, aby dopadla na zem a vzbudila tak pozornost. Mrtvé oči strnule civěly do země, obličej zkroutila grimasa nesmírné hrůzy. Trpaslík musel před smrtí vidět a protrpět něco příšerného.
Protože nebyl cítit pach skřetů, zbývala jediná možnost: alfové! Bundror popadl štít a vší silou na něj zabušil, aby probudil ostatní spáče a přivolal je do zbraně.
Ti však zůstali ležet a ani zbla se nestarali o dunivé zvuky. Dokonce ani elfové se nehýbali.
"Probuďte se, vy…" Zděšení mu sevřelo hrdlo, protože se ho zmocnilo děsivé tušení.
Rozběhl se k nejbližšímu trpaslíkovi a zatřásl mu ramenem, otočil ho ze strany na záda a zaječel. Tělo se sice hýbalo, ale hlava nešťastníka zůstala čistě oddělená ležet na zemi, odřízli mu dokonce i vousy. Bundror zpozoroval obrovskou kaluž krve, která v měsíčním světle vypadala jako smůla.
"Nenamáhej se, podzemšťane," zaslechl hlas, který mu šeptal těsně u levého ucha. "Žádného ze svých přátel už nepostavíš na nohy. Jedině kdybys uměl probudit k životu mrtvé."
Trpaslík se hbitě otočil kolem vlastní osy a z otočky udeřil. Ostří jeho sekery narazilo na odpor a ozvalo se hlasité zařinčení. Zpozoroval, že protivník odvrátil úder jeho sekery bojovou holí z nějakého černého kovu.
Spodní konec hole vystřelil s neuvěřitelnou rychlostí do výšky a dopadl na chránič nosu jeho helmy. Železo se tvrdě zabořilo do masa, celá prudkost nárazu se přenesla až na kost a ta s jemným lupnutím praskla.
Bundror odvrávoral dozadu, do očí mu vhrkly slzy a přes ústa se mu začala řinout teplá kapalina. V hlavě mu hučelo. Jak couval, zakopl o mrtvolu jednoho trpaslíka a upadl, sekeru však nepustil z ruky. "Zkus to ještě jednou, alfe!" zařval vztekle a znovu se vyškrábal na nohy. Hledal pevný postoj a rozhlížel se po tom, kdo tu mával holí. "Rozseknu tě, až z tebe zbudou jenom dvě půlky."
Nic se nedělo. Alf splynul s temnotou, dokonce ani měsíční světlo ho nechtělo zradit, nebo nemělo sílu to udělat.
Trpaslík si brzy uvědomil, že nenáviděný alf má nad ním díky temným vlohám převahu. Vzpurně a s nenávistí vůči muži, který zabil jeho přátele a společníky, čelil strachu, jenž se v něm vzmáhal.
Tupé bzučení, které ohlašovalo, že se blíží další úder, ho přimělo včas přikrčit hlavu. Zbraň hvízdla těsně nad ním, ale než se trpaslík stačil otočit, podrazila mu při druhém švihu nohy. Něco se mu zakouslo do pravého předloktí, projela jím prudká bolest a donutila ho rozevřít ruku. Těžká sekera, poslední možnost, jak se proti tomu nepřátelskému stvoření bránit, mu vyklouzla z ruky.
Hned nato se mu před očima objevila úzká podrážka něčí vysoké boty, dopadla mu na krk a odřízla ho od vzduchu. "Ty sis opravdu myslel, že bys mě mohl porazit, podzemšťane?"
Bundror se podíval bokem kolem špičky boty a rozeznal ve tmě urostlou postavu v tmavé zbroji. Horní část obličeje byla zakryta válečnickou maskou z tionia, za kusem černé látky se daly vytušit stínové obrysy nosu, úst a brady. Zbytek hlavy se skrýval pod kapuci, patřící k tmavě šedému přehozu.
"Proč ne?" vyrazil ze sebe. "Kdybys nebyl zbabělej a neschovával se ve tmě, ležel bys rozpolcenej na zemi."
"Zbožné přání," ozvalo se pobaveně zpoza hedvábného šátku, který se alfovým dechem neustále rozvinoval. "Nebo to je tvoje poslední přání, Bundrore?"

"Jo," zachroptěl.
Holínka se zvedla. "Tak ať se tak stane."
Bundror se ještě jednou zvedl, uchopil sekeru a krátce pohlédl na hlubokou řeznou ránu na předloktí, ze které se proudem řinula krev. Skousl zuby, aby nedal najevo utrpení, a odhodlaně sklonil hlavu. Soudě podle hlasu, mohla to být nějaká alfka, její maska spolu se zbrojí a přehozem mu znemožňovaly zjistit něco přesnějšího. "Vraccas mi dá sílu, abych tě porazil." Rychle se rozhlédl kolem dokola, žádné další nepřátele však neobjevil. Jenom ona? Jak se jí podařilo porazit nás všechny? Umí snad čarovat?
"Mé válečníky uvidíš teprve tehdy, až budou sami chtít," zdálo se, že mu alfka dokáže číst myšlenky. Zavířila kolem sebe bojovou holí. "Já čekám, podzemšťane."
Rozběhl se k ní a mrštil po ní sekeru, kterou alfka rychlým úderem odvrátila.
Více času na odvrácení pozornosti Bundror nepotřeboval.
Vytrhl jednomu z mrtvých příhodnou sekeru od opasku a sáhl po jeho štítu, aby se s ním vyřítil na alfku. Od této lehčí výzbroje si sliboval větší vyhlídky na úspěch, až s ní bude dál bojovat.
Mezi mrtvolami jeho přátel se rozpoutal nerovný souboj.
Zdálo se, že oba konce bojové hole jsou všude, tu sebou cukly tady, tu dopadly zase tam, zasáhly kovem pobité dřevo a v příští chvilce udeřily do trpaslíkovy kroužkové košile, aby mu vyrazily vzduch z plic a polámaly žebra. Při těch několika málo příležitostech, které se mu naskytly, udeřil a pokaždé zavrčel zklamáním, protože hbité alfce se podařilo včas nastavit před jeho sekeru hůl nebo ji vychýlit z dráhy.
Bundror pochopil, že ji tímto způsobem nedokáže porazit a že jeho smrt je jistá. Bylo třeba sáhnout po jiném, rovněž typicky trpasličím způsobu boje. Vraccasi, stůj při mně! Mrštil po ní sekeru, a zatímco se jí vyhýbala, uchopil štít do obou rukou a s řevem se k ní rozběhl.
Jeho neobvyklý útok ji překvapil. Trpaslík pocítil odpor, se kterým se její tělo vzepřelo nárazu, zaslechl, že něco zarachotilo, jak se alfka odrazila od jeho krytu a se zaúpěním se složila k zemi.
"Proklatej šikmoušáku!" zaryčel a jeho hlas překypoval směsicí radosti a nenávisti. "Na to, abysem ti srazil hlavu z ramen, nepotřebuju žádnou sekeru." Odrazil se a skočil na ni, spodní hrana jeho štítu mířila alfce na krk.
Tu se staly dvě věci.
Ležící alfka zarazila vzdálenější konec hole do země a nastavila hůl proti trpaslíkovi, jako by to bylo kopí. Její holi by se Bundror možná ještě dokázal vyhnout, ale z pravé strany se přiřítil široký, černý stín a pevně ho chytil.
Zaslechl chraptivý řev a spatřil pár rudě žhnoucích očí. Ovanul ho bestiálně páchnoucí závan dechu vycházejícího z tlamy jakési bestie, vyzbrojené nesčetnými zuby, a najednou si uvědomil, jak blízko vedle něho ta stvůra celou dobu byla. Úder do žaludku ho málem obral o všechny smysly, něco se mu se škubnutím zavrtalo do ochranné kroužkové košile a zády se zase vydralo ven.
Noční krajina před ním začala tančit, chvíli se vznášela, chvíli padala dolů. Trpaslík měl pocit, že visí pevně přichycen na hřebenu nějaké divoce se kymácející palisády. Helma se mu odkutálela pryč, ztratil štít, opasek se zbraněmi, a dokonce i jednu botu. Pak ho ta stvůra najednou prudce pustila.
Omámený Bundror proletěl vysokým obloukem vzduchem a narazil do jednoho ze svých mrtvých přátel. Skrz rudý závoj před očima rozpoznal, že to je Gisgurd.
Brzy se zase uvidíme, drahý příteli. Prohrábni výheň, už to nemůže dlouho trvat. Převalil se. Jakási tekutina, chutnající po kovu, mu stoupala hrdlem vzhůru, vytékala koutkem úst do vousu a padala mu v podobě dlouhých, zhoustlých kapek na rameno. Ale nejdříve musím varovat ostatní.
Jeho prsty se plazily ke Gisgurdově batohu, s námahou vytáhly obrovitý svolávací roh a přiložily ho k nateklým rtům. Pořádně se nadechnout bylo hrozné utrpení, v plících, které se plnily krví, to žbluňkalo, avšak poslechly trpaslíkovu železnou vůli.
Z rohu zavražděného náčelníka se vyřinul jeden jediný, hlasitý tón a valil se po gauragarské nížině, než se zaplnil Bundrorovou rudou mízou a zmlkl. Trpaslík doufal, že ostré uši elfů v již nepříliš vzdáleném táboře jejich armády signál zaslechnou a udeří na poplach.
Postupně ho opouštěly smysly. Bundror musel těžký roh pustit a pak uviděl, jak se před ním objevuje válečnická maska jeho soupeřky. "Ať jste plánovala cokoliv, už tím nikoho nepřekvapíte," zalapal po

dechu a krutě se usmál.
"Jenom jestli bylo tvůj roh slyšet až do Šedých hor," dostalo se mu odpovědi. Alfka se k němu sklonila a sejmula masku, aby spatřil její rysy. Byla to ta domnělá elfka, s níž před několika málo hodinami společně přátelsky pojedl u ohně. "Tvá smrt se jmenuje Ondori. Vezmu ti život, tak jako tvůj lid vzal život mým rodičům. Nechť se tvá duše navždy ztratí a bloudí v podsvětí." Čepel srpovité zbraně se stříbrně zaleskla ve světle nočních hvězd a alfka slavnostně pronesla několik chmurně znějících slabik. Trpaslík tušil, co asi znamenají, a modlil se k Vraccasovi.
Ještě než Bundror dokončil úpěnlivé prosby, aby byl milostivě přijat do Věčné kovárny, prořízlo mu ostří hrdlo a tím i poslední skromný zbytek tenoučkého vlákna jeho života.

III

Skrytá země, Rudé hory,
na východě říše Prvních,
6235. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil pozorně sledoval vládkyni Prvních, zahalenou do tlustých kožešin. Xamtys s nechutí seděla na hřbetě poníka a nespouštěla zasněžené svahy Rudých hor z očí. Hledala nějaké znamení, jakýkoliv signál nebezpečí nebo neštěstí, které se v její nepřítomnosti přihodilo a jež odsoudilo trpaslíky z Borengarova kmene k mlčení.
Sněhem pokryté hory se tyčily až k nebesům, tu a tam se vrcholky ztrácely v rychle táhnoucích oblacích mlhy a tam, kde jemný paprsek jarního sluníčka prorazil oparem a nalezl kousek země bez bílé hmoty, zaplanuly skály ohnivě rudou barvou.
"Ještě stojí, královno Xamtys," prohodil k ní Tungdil hlasitě. "Nic se jim nestalo."
Královna se otočila. "Poděkuji Vraccasovi teprve tehdy, až uvidím svou říši na vlastní oči," odpověděla mu s pochybnostmi v hlase. "Podle toho, jak vypadaly podzemní tunely, nemohly ty otřesy hory minout a nezanechat po sobě stopy."
Kvůli zříceným důlním chodbám se obrovská kolona vozů pohybovala jen po povrchu země a potřebovala zhruba šedesát oběhů slunce, aby celou trasu zvládla. Jejich postup vpřed ztěžovaly jednak zbytky sněhu, jednak krajina a cesty, rozmáčené tajícím sněhem. Podkovy poníků i vysoké boty trpaslíků se bořily do husté kaše, což mělo za následek, že se jejich nohy rychle unavily. Tungdil, Balyndis i Bo?ndil byli sice na chůzi na špatném podkladu zvyklí, ale většina ze zástupu trpaslíků ne.
"Něco tady nesedí," brumlal si Pruďas, který se vytrvale bránil a odmítal znovu usednout na některého z malých poníků a teď kráčel Tungdilovi po boku. "Ty hory vypadají nějak moc mírumilovně, předstírají před náma, že je všechno v pořádku." S hlasitým mlasknutím šlápl pravou nohou do kaluže, s nadávkami ji vytáhl ven a otíral si ji v zelenající se trávě. "Chci zase mít kamennou oblohu nad sebou a kamennou půdu pod sebou," stěžoval si otráveně.
"Však už to brzy bude za náma, Bo?ndile." Balyndis ukázala na vstup do úzkého údolí, které se vlnilo jako had podél jednoho z rozlehlých kopců. "Tady je první brána."
Před nimi se začal tvořit šedý opar, postupně je celé zahalil a čím více se blížili k údolí, tím víc jim znemožňoval vidění, jako by je chtěl svést z cesty.
Tungdil si připomněl všechny ty mohutné valy, bylo jich celkem pět, které se vinuly jako šedé železné klíny napříč všemi ohyby soutěsky a vytvářely pevnou hradbu proti případným útočníkům. Až o kus dále za nimi se tyčila překrásná bašta Borengarova kmene se svými devíti obrovitými věžemi.
"Nedokážu nic rozeznat," pronesl trpaslík zklamaně. "Hrozně rád bych viděl Železníka v jeho plný…"
Odmlčel se, když spatřil, jak se na zemi kolem něho začínají z mlhy vynořovat nesčetné kusy kamene. Na některých byly vidět stopy po požáru, jiné zase byly popraskané nebo roztříštěné.
Xamtys přitáhla uzdu poníkovi, který se se zafrkáním zastavil. "Vraccas nám buď milostiv," zvolala hlasitě a upřeně zírala na zbytky první hradby. Kdysi se vypínala do výšky čtyřiceti kroků. Železná, runami zdobená brána povolovala průchod těm, kteří dokázali trpasličí znaky přečíst a nahlas vyslovit.

Ani hradba, ani brána už nestály.
Tři kroky před vládkyní se rozevíral černý okraj jakéhosi kráteru. Ať už to bylo cokoliv, co tu dopadlo na zem, roztrhalo to značné kusy hradeb a brána se pod nesmírným tlakem proměnila v kus zprohýbaného, žárem zdeformovaného železa.
"Jaká síla dokázala napáchat něco takového?" vydechla polohlasem Balyndis. Dokonce ani ty nejsilnější vrhací stroje, které jejich inženýři vymysleli proti nejnebezpečnějším Tionovým bestiím, by nezpůsobily takovou spoušť. "Magie? Copak snad Nôd'onn před svou smrtí…" Vzpomněla si na věc, kterou zahlédla z plošiny u Černého skaliska. "Ta padající hvězda! Že by byla jeho dílem?"
"BOËNDALE!" Pruďasův výkřik se jim zaryl do morku kosti a trpaslík se rozběhl mezi cáry mlhy, které v sobě nesly výrazný pach spáleniny, jen aby se dostal ke vchodu do trpasličí říše. Samou starostí o bratra zapomněl horkokrevný bojovník na všechnu opatrnost.
"Ne, počkej!" přivolávala ho královna zpět.
Tungdil věděl, že ji Pruďas neposlechne. Raději se přilepil svému příteli na paty, aby mu pomohl, kdyby snad na ně někde v neproniknutelné mlze číhalo nějaké nebezpečí. Balyndis se bez váhání pustila za ním.
Běželi za hlukem, který před nimi působil Bo?ndil. Řinčící kroužková košile vytvářela spolu s klapající helmou v tichu, které je obklopovalo, pekelný rámus, takže ani nemuseli příliš pozorně naslouchat.
To, co cestou zahlédli, jen zvýšilo jejich obavy.
Krátery se kupily jeden na druhý, jednou byly v průměru maličké jako kolo od vozu, podruhé zase tak obrovské, že by do nich vlezlo osm poníků, i kdyby stáli jeden za druhým. Půda nedokázala tomu, co na ni dopadlo, dostatečně vzdorovat. Stlačilo ji to až do hloubky sedmi kroků. Pro trpaslíky to znamenalo, že sotva přešplhali jednu překážku, museli zdolávat další. Všechen sníh zmizel, něco způsobilo, že v celém údolí roztál a odplavil se. Podle všeho se dokonce i voda proměnila v páru, skály byly posety bělavými lesklými krystaly. Všude něco odporně páchlo.
Běželi a běželi, neustále před sebou slyšeli pronikavé cinkání kroužků trpaslíkovy košile, až se přiblížili k místu, kde se měla tyčit samotná pevnost.
Po několika dalších krocích jim najednou pod nohama zase zakřupal sníh a mlha vyplivla Pruďasovu postavu. Nehybně stál před kupou zledovatělého sněhu, který se před ním zvedal a tyčil se do nepřekonatelných výšin. Závoj mlhy dále prořídl a trpaslíkům se naskytl pohled na nesmírný chaos.
Z obrovských mas sněhu se nyní vzdorně zvedala k nebesům jen jedna z devíti nádherných věží. Dřevěné přístavky, které na ní předtím stály, strhla lavina, a ta odnesla i ochoz, věž samotná se však nezřítila.
Ale z osmi zbývajících věží nebylo vidět vůbec nic. Tlusté dvojité hradby, rafinovaně konstruované výtahy, trosky a možná i mrtví, to všechno leželo pohřbeno pod špinavou bílou hmotou.
Kovářka se pokusila objevit velký most, který spojoval nejvyšší věž pevnosti se vstupem do říše Borengarových potomků. "Je pryč," konstatovala zděšeně. "Bílá smrt strhla most s sebou."
Tungdil ze sebe nedokázal vypravit jediné slovo, zmocnila se ho hrůza.
Za nimi zazněl dupot kopyt, kolona trpaslíků se k nim připojila. Při pohledu na tu naprostou zkázu se kletby střídaly se zděšenými výkřiky a slovy plnými strachu a starostlivosti.
Xamtys seskočila z poníka a popošla těsně k přednímu okraji laviny. Natáhla ruku, sáhla do sněhu a vylovila z něho zdeformovanou helmu, která svého nositele nedokázala ochránit před silou bílé smrti.
"Vraccasi, tvoje děti draze zaplatily za záchranu Skryté země," pronesla zvolna sytým hlasem. Do hlasu se jí nevkradl ani stín obvinění. "Nebo to má být začátek něčeho, co ještě stojí před námi?" Její hnědé oči se zahleděly na poslední věž, slzy jí stékaly po tvářích do tmavého chmýří na bradě a dopadaly na zlaté brnění. "Pláču kvůli všem trpaslíkům, kteří přišli o život, a přísahám, že mi nic nezabrání v tom, abychom znovu vybudovali všechno, co bylo zničeno. Ještě hezčí, ještě krásnější. Nedovolím, aby zlo triumfovalo, ani dnes, ani zítra, i kdybych ty kameny měla poskládat na sebe úplně sama." Jemně rukou pohladila nalezenou helmu. "Kmen Prvních vás navždy uchová v paměti." Zvedla nález nad hlavu. "My jsme děti kováře!"
"My jsme děti kováře!" zadunělo ze stovek hrdel, a jakmile jejich volání doznělo, uslyšeli daleko nad sebou zvuk signálního rohu.
"K vedlejší bráně," přeložila Balyndis Tungdilovi. "Tenhle signál znamená, že tam na nás čekají."
"Kde je vedlejší brána?" zabručel Pruďas netrpělivě a Tungdil postřehl, že v jeho očích začíná planout

šílenství. "Okamžitě tam musím bejt." Trpaslík hrubě popadl kovářku za loket. "Dělej, běž přede mnou." Za jiných okolností by mu Balyndis místo odpovědi odsekla něco velice nezdvořilého, ale protože znala jeho temperament a postřehla v očích svého neklidného společníka ustaraný výraz, postavila se bez jediného slůvka odmlouvání na čelo průvodu a ukazovala Bo?ndilovi cestu.
Obloukem obešli výběžky laviny a rozběhli se k úbočí soutěsky, která navenek působila celistvým, masivním dojmem.
"Boční brána byla postavená, abychom mohli nepřátelům při obléhání překvapivě vpadnout do boku," vysvětlovala kovářka. "Ještě jsme ji nikdy nepotřebovali."
"Dneska ukazuje, že je k užitku." Tungdil postřehl, že se ve skále najednou objevily trhliny ve tvaru pravoúhlého průchodu, který se před nimi rozevřel na čtyři kroky do šíře a čtyři kroky do výše. Za ním se vynořil tucet trpaslíků, kteří čekali na nově příchozí. Tungdil zkoumavě sledoval Bo?ndila. Vraccasi, doufám, že jsi nad jeho bratrem držel ochranný štít, nebo Pruďas ve své bolesti rozmlátí na kusy všechno to, co nezničila Bílá smrt.
Pruďas otevřel ústa. "Kde je Boëndal?" toužil vědět, a když trpaslíci, jejichž pozornost se pochopitelně zaměřila na královnu, neodpovídali dost rychle, popadl jednoho z nich za límec koženého kabátu a zatřásl jím. "Kde je můj bratr?" zařval a stiskl trpaslíka tak pevně, že jeho protějšku zrudl celý obličej.
Tungdil ho popadl za ruku. "Bo?ndile, uklidni se!"
"On… leží v posteli," vypravil ze sebe trýzněný trpaslík. "Vyhrabali jsme ho ze sněhu a dali ho…"
"Ale?" přerušilo ho dvojče tvrdě, pustilo však límec kabátu. "V tom tvojem blekotání úplně jasně slyším nějaký ale!"
"On se už neprobral. Jeho tělo je studené jako led a srdce mu bije tak pomalu, že se bojíme, že by mohl každou chvíli umřít." Trpaslík rychle ucouvl o krok dozadu a dával si pozor, aby se nedostal rozčílenému Pruďasovi na dosah.
Bo?ndilovo obočí se proměnilo v tenkou souvislou čárku. "Kde je?" zeptal se tiše.
Xamtys přehlédla, že se nechová zrovna dvorně, a nařídila jednomu trpaslíkovi ze svého kmene, aby doprovodil ustaraného Bo?ndila k bratrovi, a zabránila tak ještě prudšímu návalu vzteku. Tungdil s Balyndis válečníka doprovázeli, zatímco se královna dala do hovoru s dalšími trpaslíky, kteří jí podali první zprávu o ztrátách.
Čtyři trpaslíci prošli chodbami, ve kterých nebyla jediná ozdoba. Jejich jediný účel spočíval výlučně ve spojení pevnosti s bránou určenou na výpady. Protože První byli proslulí kovářským uměním, a ne kamenickými pracemi jako Druzí, nijak se s výzdobou této vedlejší chodby nezdržovali.
"Otřesy způsobily značné škody," vyprávěl jim trpaslík, který je vedl, když se ho zeptali, co se vlastně stalo. "Myslíme si, že to byla ta spadlá hvězda. Z jejího ohonu sršely žhavé úlomky, které poškodily Železníka málem až do základů. A co nestrhly ty úlomky, zničila Bílá smrt."
"Kolik z našich umřelo?" chtěla vědět Balyndis. "Jak to vypadá s klanem Železných prstů?"
"S mnoha oblastmi, které leží dále na západ a tím i blíž k místu dopadu hvězdy, nemáme žádné spojení, ale tvůj klan, pokud víme, je na tom dobře." Jejich průvodce je doprovodil až k dřevěnému výtahu, který jim ušetřil šplhání do mnoha stovek schodů. Výtahem vystřelili vzhůru a dostali se do východní části pevnosti. "Je dobře, že Xamtys je zase u nás. Ona nám zas dodá důvěru, kterou mnozí ztratili. Při tom neštěstí našlo smrt více než čtyři sta trpaslíků."
V této části pevnosti okamžitě uviděli, co trpaslík myslel těmi škodami. Na některých místech se ve stěnách objevily trhliny, jednou tenoučké jako chloupek z vousu, jindy tlusté jako trpasličí prst, a dokonce i na ocelových mostech, které se vypínaly nad hlubokými roklinami, se projevily známky deformací.
"Jedna jeskyně se úplně zřítila, trůnní sál jsme museli podepřít vzpěrami, jinak by jeho strop pohřbil všechny poklady pod sebou," vysvětloval jim. "Je to špatný."
Vystoupali po dalších schodištích a dokráčeli do křídla, v němž Boëndala před časem zanechali. Neměli jinou možnost, utrpěl příliš těžká zranění. Ve stejném pokoji ho zase nalezli, na kamenném loži s měkkou podložkou, zakrytého tlustými dekami.
Bo?ndil se na něho vrhl, oběma rukama ho pevně objal a položil mu hlavu na hruď, aby si poslechl bratrovo srdce. "Je studený jako ryba," pronesl tiše, "a kdybych nevěděl, že…" zaposlouchal se a po

jeho rysech, zbrázděných hlubokým smutkem, přelétl letmý úsměv. "Teď! To udeřilo jeho srdce, mocný, hlasitý úder…" Rozradostněly výraz se vytratil. "Byl jenom jeden…"
"Já jsem vám to říkal," zašeptal jejich průvodce. "Připadá nám, jako by mu zamrzla krev a nutila jeho srdce, aby žilami pumpovalo led."
Do pokoje k nim přišla jedna léčitelka, přinášela podnos s konvicí vývaru, ze kterého stoupala pára. "Většina z těch, které jsme vyhrabali ze sněhu, takové štěstí neměla."
"Štěstí?" Tungdil potřásl hlavou. "Jestli se jeho stav nezmění, tak bych tomu štěstí rozhodně neříkal."
"Vyhrabali jsme těla, která byla tak rozdrcená, jako by se dostala mezi obrovské kovářské kladivo a kovadlinu. Ale většina z nich se prostě pod sněhem udusila. On přežil. Když se na to díváme takhle, tak mu bůh velice pomáhal."
Trpaslice přistoupila k posteli, naplnila koženou hadici horkým nápojem a chystala se zasunout tenký přední konec hadice do Boëndalových pootevřených úst. Bo?ndil ale zasáhl a železným stiskem hadici uchopil. "Co to děláš?"
"Nalévám do něho bylinkový vývar, s jehož pomocí by měly jeho vnitřnosti roztát," odpověděla léčitelka a chtěla pokračovat dále. Pruďas jí to však nedovolil.
"Vývar? Dej mu horký pivo, to ho z tý jeho strnulosti vytrhne spíš než tohle svinstvo."
"Ne," odporovala léčitelka. "Jsou v něm bylinky, které v horké vodě naplno rozvíjejí svůj účinek."
"Nebyla by rozumnější lázeň?" zamíchal se do hovoru Tungdil. Vzpomněl si, že u svého starého mentora a pěstouna Lot-Ionana kdysi četl, jak se po pádu do zimního jezera zachraňují podchlazení lidé před vnitřním ledem. To by mělo platit i u trpaslíků.
"Dobrý návrh, který jsme ale již vyzkoušeli. Lázeň nepomohla." Trpaslice vytrhla Bo?ndilovi hadici z rukou. "Nechej mě, válečníku, abych dělala svou práci. Já svému řemeslu rozumím. Nikdy bych si nedovolila vysvětlovat ti, jak se má trpaslík ohánět sekerou." Pruďas neochotně vyhověl její žádosti, nehnul se však od bratra ani na krok. "Jediné, co jsem ve všech našich záznamech našla, byly zmínky o bylinkách. Ty by měly pomoct, když… všechno ostatní selže."
Tungdil měl dojem, že léčitelka chtěla dodat ještě něco, ale pak si to rozmyslela. "A co dalšího jsi našla?" vyptával se. "Vděčím mu za život, udělám pro něho cokoliv. Jen mi to, prosím, řekni."
Trpaslice si dala záležet, aby se mu nedívala do očí. "Je to jenom jedna legenda."
"Mluv," vyzval ji Pruďas stroze, jako by vyslýchal nepřátelského špióna. "Promluv, a to honem! U Vraccase, nedovolím, aby se nevyzkoušela třeba ta nejposlednější možnost, díky který výheň života mýho bratra zase možná vzplane tak jasně a žhavě jako dřív!" Z hnědých očí prýštila odhodlanost a touha dozvědět se, co říká ta legenda, ať to stojí, co to stojí.
"V nejstarších záznamech, které naši předkové ještě vytesali do kamene a jež přetrvaly tisíce slunečních cyklů," vyprávěla léčitelka, "stojí, že zmrzlé, kteří v sobě ještě nesou žhnoucí jiskřičku života, lze znovu oživit další doběla rozžhavenou jiskrou."
"Co tím tak mohli myslet?" podivila se Balyndis. "Jak může skutečný oheň přimět ke vzplanutí výheň našeho života?" Podívala se na Tungdila. "To přece nemůže znamenat, že bychom měli někomu rozříznout břicho a zahřát mu srdce žhavou jiskrou?"
"To by ho ta rána zabila." Tungdil přemýšlel. Někde v koutku hlavy se mu vynořil jakýsi nejasný obraz, ale nepodařilo se mu ho pořádně zachytit.
"Odkud pochází tadlencta moudrost? Měl snad nějakej kovář pocit, že je povolanej k tomu, aby druhejm radil?" rozzlobil se Bo?ndil. "To má můj bratr žrát oheň nebo si do žil lít vřící kameny?"
Léčitelka ho vztekle zpražila pohledem. "Tu kamennou tabulku k nám přinesli z říše Pátých. Nevím nic víc, než co na ní můžu přečíst. A říkala jsem ti už předtím, že je to jenom legenda."
Balyndis se nechtěla vzdávat naděje, přestože tato rada zněla velice zmateně a nepochopitelně. "V legendách našeho národa se vždycky skrývalo pravdivé jádro," oponovala. "Ty jsi to zkusila s koupelemi, naléváš do něho horké vývary, ale ani tak se mu horko nedostalo dovnitř. Co dalšího můžeš ještě dělat?" obrátila se na léčitelku.
"Já?" Trpaslice sklopila oči. "Kromě modliteb k Vraccasovi a toho, co tak jako tak už dělám, nic víc."
"Nic víc?" Pruďas byl blízko k tomu, aby ho přemohlo šílenství, natolik ho osud dvojčete vyvedl z míry. "Copak ve všech těchdle proklatejch jeskyních není žádná zázračná bylinka, která by ho…"

"Dračí dech…" Tungdil po dlouhém přemýšlení pochopil možnou souvislost mezi bíle žhnoucí jiskrou a říší Pátých. "No jasně! V legendě myslí tu nejžhavější výheň, jaká hoří ve Skryté zemi!" Pohlédl do tázavých obličejů přátel. "Je možné, že výheň v sobě skrývá nějaké zvláštní síly. Vždyť si na to přece ještě pamatujete, ne? Pátí tu výheň rozpálili dechem Velkého draka Branbausíla."
Tungdil a Balyndis si přesně pamatovali nesmírný žár výhně, žádný z nich předtím necítil něco podobného, přestože oba v životě strávili u kovadliny spousty hodin. Bílý žár roztavil všechno, od černého tionia, stvořeného bohem Tionem, až po ryzí, bílé palandium bohyně Palandiell nebo vraccasium boha trpaslíků. Neodolal jí žádný kov ani žádná slitina.
"Vidím, že tvoje slova mají smysl, ale co si počnem?" Léčitelka odložila hadičku a položila podchlazenému trpaslíkovi ruku na čelo. "Jestli to je nějaký návod na léčení nemocného, tak já ho v tom nevidím."
"Kamenná tabulka pochází ze síní Pátých a přesně tam vede i naše cesta." Tungdil se podíval na Boëndala, který před nimi ležel jako mrtvý. "Vezmeme ho s sebou. Jenom tam budeme moct jeho stav nějak změnit, tady už jste pro něho udělali všechno," rozhodl. Přešel k Pruďasovi, postavil se mu po boku a položil mu konejšivě ruku na rameno. "Zažeň své starosti. Vraccas nepřipustil, aby ho zabily šípy alfů, a stejně tak nedovolíme ani my, aby až do vyhasnutí výhně svého života musel ležet v posteli. V chodbách Šedých hor budu pátrat tak dlouho, dokud nenajdu nějaký pokyn, jak z něho s pomocí té výhně zase uděláme toho, koho máme rádi a kdo nám tak chybí."
Bo?ndil ho chytil za ruku a dojatě ji stiskl. "Je báječný, když se jeden může spolehnout na takovýho učenýho přítele, jako seš ty." Zase jeho ruku pustil, přisunul si k posteli nízkou stoličku, dřepl na ni a zůstal nehybně sedět.
"Měl by sis odpočinout," doporučil mu Tungdil, který spolu s Balyndis zamířil ke dveřím a ven.
"Ty taky," řekla kovářka svému druhovi. Poprosila léčitelku, aby nechala Pruďasovi přinést něco k jídlu a jestli bude třeba, nechala mu připravit lůžko. "Pojď, najíme se a půjdeme si lehnout."
"Ale královna…" vzpíral se Tungdil, kovářka však energicky potřásla hlavou, až jí hnědé copy létaly na obě strany.
"Královna si nás zavolá, až nás bude potřebovat. Nejdříve si nechá podat zprávu, jak na tom je naše říše, pak si taky půjde lehnout a všechno ostatní odloží na ráno." Vedla ho chodbou ke své komůrce, do které Tungdil vstoupil poprvé od doby, co se znali.
Místnost byla čistá a uklizená, někdo se po dobu kovářčiny nepřítomnosti staral o to, aby se v ní nenahromadil prach. Balyndis vytáhla ze skříně několik dek a přehodila je přes lůžko.
Společně se pomodlili za Boëndalovo uzdravení před malým oltářem boha Vraccase, který si Balyndis postavila v rohu místnosti, pak ze sebe shodili těžké kroužkové košile a ve spodním prádle zalehli na lůžko.
Balyndis nespustila pohled z Tungdilovy tváře, dívala se na něho plna oddanosti a radosti. Tungdil očima opětoval její nevyslovenou, ale hluboce prožívanou lásku a políbil ji na ústa.
"Víš, že se o nás mluví?" pousmála se unaveně.
"Proč taky ne? Jsme hrdinové."
Trpaslice se zasmála. "Ale, ne, ne kvůli tomu. Kvůli naší lásce, kterou před nikým neskrýváme." Podle výrazu jeho tváře poznala, že nepochopil, co má na mysli. "Je možné, že by ti dvojčata zatajila některé věci o našem národě? My oba jsme sami a svobodní, Tungdile. Nesluší se, abychom otevřeně ukazovali svoji náklonnost a vyměňovali si něžnosti, dokud jsme neuzavřeli řádný svazek. Každý dotek, který překračuje rámec přátelství, a i to, co děláme právě teď, je porušením morálního kodexu."
Tungdil se široce ušklíbl. "My jsme hrdinové, Balyndis. Pro nás to neplatí. A navíc brzo budeme opravdový pár."
Balyndis rozhodně nevypadala tak uvolněně jako on. "I hrdinové se musejí držet kodexu. Takový je zákon trpaslíků, a proto o nás někteří mluví. I manželské páry se drží zpátky, když spolu nejsou o samotě."
"Ne, o tom mi dvojčata nic neřekla." Tungdil se k ní přisunul blíž. "Jenom ať mluví. Brzo už k tomu nebudou mít žádný důvod."
V těsném objetí usnuli.

* * *

Všechno skutečně proběhlo tak, jak Balyndis předpověděla.

Královna Xamtys II. jim dopřála spánek na zotavení a povolala je k sobě teprve až po celém oběhu slunce.

Než k tomu došlo, využili oba čas, aby se důkladně vykoupali, samozřejmě přísně odděleni jeden od druhého dřevěnou zástěnou, neboť stále ještě neuzavřeli manželský svazek. Přestože Tungdil na klepy druhých nic nedal, prokázal Balyndis laskavost a dával si záležet, aby se víc držel zvyklostí.

Při společném jídle se s údivem dozvěděl, že je vlastně obrovské štěstí, že Balyndis ještě není zadaná. Trpaslík, kterého pro ni její klan vybral, padl v boji dříve, než mohli uzavřít svazek. Z manželského svazku nevedla žádná cesta ven, jedině kdyby ho oba dva dobrovolně rozpojili. Ale Balyndis si nedokázala vzpomenout, že by se někdy něco takového stalo.

"Pak ses objevil ty, Tungdile, a dobyl jsi moje srdce," doznala se a pustila se do vaření. Po přídělech sušené stravy se Balyndis viditelně vyžívala v tom, že si zase jednou dopřejí opravdové trpasličí jídlo. Uvařila kouřící hlízy s houbovým ragú, k tomu opražila plátky hub, které potřela tlustou vrstvou kompotu z mechových bobulí. Tungdil jedl s nevelkou chutí a Balyndis si toho dobře všimla. "Zdá se ti to málo kořeněné?"

"Já jsem pořád ještě zvyklý na lidskou kuchyni, tak jako mám ještě spoustu jiných lidských zvyků," omlouval se. "Chutná to výborně." Rozhlédl se. "Máš někde kousek toho sýra, který dvojčata…"

Nevěřícně se na něho zahleděla. "To páchnoucí svinstvo? Chutná ještě hůř, než jak smrdí."

"Já ho mám rád," bránil se a trošičku ho urazilo, že Balyndis nemůže ani vystát tu trochu trpasličí stravy, která mu postupem času začala docela chutnat. Aby nedošlo k nějakému sporu, převedl rychle rozhovor do jiných kolejí. "Potom tvůj klan vůbec neví, že jsme…"

"Ne. Jak taky? Ale to rychle doženeme."

Poškrábal se ve vousech. "Nebude jim to vadit?" Tungdil si uvědomil, že se nečekaně musí srovnat se zákony jejich národa, o které se dosud nemusel vůbec starat.

"To je jiná otázka," připustila Balyndis a s velkou chutí spolkla kus hlízy. "Není obvyklé, aby si mladá trpaslice jako já sama vybrala muže. To smějí vdovy a já jsem, pokud vůbec, jenom taková poloviční vdova."

Tungdil si nabral do misky houbové ragú, aby jí ukázal, jak moc mu chutná. Mučila ho děsivá představa, která teď z něho vylétla ven. "Co budeme dělat, jestli tvoje rodina nebude souhlasit?"

Balyndis ponořila lžíci do ragú a pohladila ho po ruce. "Budu tě následovat do Šedých hor, Tungdile, bez ohledu na to, co mi klan řekne." Její pohled zvážněl. "Jestli mi můj klan ale svazek s tebou zakáže, nebudu smět do něho vstoupit. Takovou ostudu nesmím klanu udělat."

"Co by to znamenalo?"

"Nemohla bych ti být ničím víc než dobrou přítelkyní."

Chyběl jen vlásek a houby by mu uvízly v krku, najednou prostě nemohl mluvit, dýchat ani jíst. Je to ještě mnohem zamotanější, než jsem si myslel.

V nejhorších obavách si vykresloval, že Balyndis je oběh za oběhem v jeho blízkosti, ale on se jí nebude moci už nikdy, po celý zbytek života, dotknout. Nikdy už ne tak jako nyní.

Nic víc než potřesení rukou a přátelské objetí by mu nebylo nikdy dopřáno, její hebké rty by navždy ztratil. Celý se otřásl už jen při představě, že by na jeho místo vstoupil nějaký cizí muž, a na rozdíl od něho se všemi právy, která jsou obsažena ve svazku trpaslice a trpaslíka. Taková muka.

Tato představa zapudila dokonce i starosti o Boëndala, o to, v jakém stavu jsou Šedé hory, nebo jaké stvůry by Tion mohl proti nim ještě vyslat. Bez dalších řečí dojedl houbové ragú.

"Co je? Zkazila jsem ti svými slovy dobrou náladu?" vyptávala se trpaslice a chytila ho za ruku. "To jsem nechtěla."

Tungdil zvedl hlavu, potěšil se pohledem na ni a starosti se rozplynuly jako chlad u ohně. "Už je to zase pryč," uklidňoval ji. "Bude z nás pěkný pár, budeme mít spoustu dětí a ukážeme jim, jak se dají vykovat ty nejkrásnější věci." Políbil jí hřbet ruky a Balyndis ho prsty polaskala ve vlasech. Děsivé vidiny zmizely.

Nakonec zaklepal na dveře královnin posel a odvedl je do trůnního sálu. Velkým portálem prošli do osmistěnné místnosti, která je přivítala hřejivým leskem lístkového zlata, kterým byly všechny stěny

vyloženy.
Otřesy zanechaly stopy dokonce i v této důstojné síni, místa zející prázdnotou trpaslíkům zřetelně ukázala, že existují síly, před kterými se musí sklonit i nejtvrdší skála.
Tungdil okamžitě rozpoznal nové sloupy, které byly vztyčeny ne pro okrasu, ale kvůli zachování sálu. Stavitelé si sice dávali záležet, aby je přizpůsobili okolní kráse, použili drahocennou výzdobu a vyložili sloupy zlatem, stříbrem, vraccasiem a dalšími drahými kovy, ale i tak vypadaly nové sloupy jako cizáci. Rovněž mozaiky na vysokých stropech utrpěly při otřesech škody a některé destičky se z nich úplně odlouply.
Xamtys je očekávala na ocelovém trůnu. "Musíme toho u nás ještě hodně vylepšit," komentovala pohledy svých hostů.
Tungdil a Balyndis se panovnici uctivě poklonili, ta je pokynem ruky zarazila, než stačili pokleknout na koleno. "Odložme formality, Tungdile. Musíme se poradit." Služebníci jim přinesli sedátka, aby nemuseli celou dobu stát. "Pravděpodobně bude lepší, když rychle vyrazíš do Šedých hor. Čím dříve se Kamenná brána zavře a čím víc nás trpaslíků tam bude připraveno ji bránit, tím lépe pro Skrytou zemi. Jestli se škody, které tam otřesy napáchaly, jen vzdáleně podobají našim, čeká na tebe a na tvé dobrovolníky pořádná kupa práce. To, co skřeti jenom poškodili, by teď mohlo být po dopadu hvězdy na zem úplně zničeno."
"Podobné myšlenky se mi taky honí hlavou," připustil Tungdil. "Ale byla by to drzost, kdybych teď požadoval, abys mi přepustila dobrovolníky z Borengarova kmene, když sami potřebujete každou pomocnou ruku. Pošli je za mnou, až to situace dovolí."
Královna na něho pohlédla, světlo, které šířily mísy s uhlím, mělo za následek, že se kroužky její zlaté košile zářivě leskly. Odraz této záře dopadal na královnin kulatý, ale vážný obličej. "Je ušlechtilé, že myslíš nejdříve na druhé. Přesto nechám ty, kteří by tě chtěli doprovázet, odejít s tebou. Bude to tak lepší." Její oči spočinuly na Balyndis. "Dorazili k nám někteří příslušníci tvého klanu, kteří přinesli zprávy ze západu mé říše. To, co se sem řítilo z nebe, letělo ještě dále na západ a dopadlo až někde za posledními výběžky hor. Od té doby pozorují strážní oddíly, hlídající Rudý portál, na horizontu každou noc ohnivou záři, jako kdyby Země za horami stála v plamenech." Pohledem přeskakovala z jednoho na druhého. "Vyslala jsem poselství k lidem i k elfům, i Andôkai se během následujících oběhů dozví o našich objevech. Toho, co víme, však není moc."
Tungdil hloubal nad tím, jak by se zprávy, které právě slyšel, daly uvést do souladu s Nôd'onnovým tvrzením o hrozbě ze západu. "Jestli přijde nebezpečí ze západu, budeme potřebovat všechny síly," tvrdil magus Andôkai a znovu a znovu zdůrazňoval, že se snaží Skrytou zemi zachránit. "Když uvážím, jaké účinky měly trosky, které od hvězdy odpadly," přemýšlel Tungdil nahlas a myslel přitom na děsivé krátery a jámy na místech dopadu úlomků, které museli překonat, "nechtěl bych si v duchu malovat, jak asi vypadá místo, kam dopadla samotná hvězda. Všechno, co tam žilo, bylo určitě její silou a ohněm, který jí šel v patách, naprosto zničeno."
"Kladeš si otázku, jestli z toho pekla nemohla vzejít nějaká hrozba?" dokončila Balyndis tok jeho myšlenek.
Tungdil přikývl. "Nedokážu si to představit. Navíc je úplně zbytečné lámat si s tím hlavu, i když mi to stejně nedá. Cesta do Šedých hor je bohužel dlouhá." Uvažoval dál. "Ty bys, královno, mohla navrhnout, aby byla svolána rada, která se bude skládat z učenců všech národů," nadhodil Xamtys svůj nápad. "Moudré hlavy najdou odpovědi rychleji než my." Usmál se. "A navíc bude vypadat přímo skvěle, že právě trpaslice měla takové vnuknutí a připravila přísahou stvrzenému společenství elfů, lidí a trpaslíků první společnou zkoušku, ze které budou mít prospěch všichni."
Xamtys opětovala jeho úsměv. "Děláš své tajné přezdívce "učený" čest, Tungdile Zlatoruký. Říše Železnookého díky tobě brzy dospěje k novému lesku, o tom nepochybuji. A teď běžte, klan Železných prstů by vás chtěl vidět."
Uklonili se a vyšli ven, kde už na ně čekali zástupci kovářčiny rodiny.
Tungdil spatřil skupinu trpaslíků, mezi nimi i čtyři ženy, kteří měli na sobě typické hnědé kožené a vlněné oděvy. Část jejich delegace si navlekla masivní kroužkové košile a nesla u sebe zbraně, jež, jak se zdálo, patřily klanovým bojovníkům, a plni pýchy všem předváděli, k čemu je Vraccas povolal a jak slouží

trpasličí společnosti. A přestože mohli Tungdila jen těžko přehlédnout, neuznali ho za hodného jediného pohledu.
Balyndis se rozletěla k největšímu, nejstatnějšímu vojákovi a objala ho v náručí, ten jí se sonorním smíchem sevřel tvář v dlaních. "Ach jo, moje odvážná dcera," přivítal ji. "Už jsme slyšeli, žes bojovala u Černého skaliska proti Nôd'onnovým hordám. Děkuji Vraccasovi, že tě vidím živou a zdravou."
Při vší upřímné srdečnosti, kterou bylo možno vidět v jejich radosti ze setkání, se trpaslík i jeho dcera ovládali a chovali nanejvýš důstojně. Nevázaná veselost a hlasitá radost, jak ji Tungdil zažil u mnoha lidí, se k trpaslíkům nehodila. A ani jí nebylo třeba: pohledy a zář v jejich očích vyprávěly hotové romány.
"Jsou všichni v pořádku a zdraví?" vyptávala se Balyndis a strach z odpovědi zaplašil její radost z tohoto shledání. "Ty otřesy.
"…nám nedokázaly ublížit," přikývl její otec. "Vraccasovi buď dík, nechal ty kameny dopadnout napravo a nalevo od nás, ale nám se nic nestalo. Pár místností těmi otřesy utrpělo. Ale máme ještě další dobré novinky, které ti bezpodmínečně musíme hned říct, dříve než si poslechneme, co nám povyprávíš o Černém skalisku."
"Ještě víc dobrých novinek? Pak je moje největší starost pryč." Balyndis se dále vítala s řadami trpaslíků ze svého klanu, až se pak obrátila k Tungdilovi a kývnutím ho přivolala k sobě. "Otče, toto je Tungdil Zlatoruký, se kterým jsem se vydala do Skryté země, abychom vytvořili Ohnivou čepel a obstáli proti zlu." Vzala ho za ruku. "Našla jsem v něm přítele a druha."
Tungdil mu podal ruku, neuhnul před jeho pátravýma očima. "Jsem Tungdil Zlatoruký, dítě kováře…"
"…a příslušník Třetích," vpadl mu do řeči otec, o nataženou ruku přitom ani nezavadil. "Já jsem Bulingar Železný prst z klanu Železných prstů z Prvního kmene a nemám v úmyslu svěřit dceru někomu, kdo pochází z těch, kteří náš národ s vášnivou nenávistí pronásledují. Vím, žes u Černého skaliska odvedl kus poctivé práce a že jsi hrdina. Přesto mě to, cos vykonal, nesmí ošálit až tak, abych zapomněl na tvůj původ."
Úder bojovou koulí, bodnutí do srdce, náraz na žulu po nekonečném pádu by nemohly Tungdila zasáhnout tvrději. Jeho vnitřnosti se sevřely do uzlíčku. Barvy všech krásných obrazů, ve kterých si s Balyndis malovali společnou budoucnost, se rozplynuly a roztekly do země jako hnědá kaše.
"Ujišťuju tě, že ve mně nepřebývá nic z toho, čím je můj kmen proslulý," snažil se zmírnit otcovy výhrady. "Nikdy v životě jsem nepociťoval nutkání, abych nějakému trpaslíkovi…"
"V životě? Nejsi moc starý, jak jsem slyšel, u lidí jsi sotva strávil víc než šedesát cyklů. Jak by u tebe mohla vůči nám vzniknout nenávist? A kdo mi poví, že se v tobě neprobudí, čím déle budeš žít s trpaslíky?" přerušil ho znovu Bulingar. "Tvoje pravá povaha by mohla prorazit na povrch, jako když dláto projde kamenem. Pod tvojí vrstvou zlata možná leží bezcenné jádro z olova."
Balyndis rozčíleně nespouštěla z otce pohled. "Za něho mluví jeho činy, ne jeho původ. Copak by si dával takovou námahu a vzal na sebe taková strádání, kdyby jeho srdce toužilo po zničení našich kmenů?" zeptala se a jen s námahou se ovládala. "Já…"
"Tak už dost!" zaburácel Bulingar. "Je zbytečné, abychom o něm dál mluvili. Jsme tady, abychom tě přivítali a představili ti tvého nového manžela."
Balyndis ucouvla o krok dozadu, z její tváře se vytratila červeň, která na ní před chvílí vyrazila. "Mého… manžela?" opakovala koktavě a podívala se po Tungdilovi. Hrůza i omluva, obojí bylo najednou vepsáno do jejích rysů.
"Dítě, uklidni se," pronesla postarší trpaslice, kterou Balyndis předtím pozdravila jako tetu. "Přišla jsi o snoubence. Myslela sis, že nebudeme nic dělat? Dali jsme si hodně záležet na tom, abychom pro tebe našli manžela, který tě bude hodný."
Zatleskala rukama a z boční chodby vystoupil trpaslík, který jako by z oka vypadl oslavným ódám na válečníky. Velký a statný, zdobil ho hustý, černý vous a zbroj, kterou mu musel zhotovit druhý nejlepší kovář Prvních, tak mocným dojmem na Tungdila zapůsobila.
Jdi pryč, přál si vášnivě celým srdcem a jeho ruce se sevřely v pěst.
Ten druhý mu takovou laskavost neudělal, ale přistoupil k Balyndis se slavnostním výrazem ve tváři.
"Jsem Gla?mbar Ostrá čepel z klanu Lamželezů z Prvního, Borengarova kmene. Všechno, co je ze železa a z oceli a co mám na sobě, jsem vykoval sám, a tohleto," rozevřel pěst, ve které se zaleskl překrásný

zlatý prsten s intarziemi z vraccasia, "je můj dárek pro tebe. Cítím se poctěn, že jsem pro tvůj klan dost dobrý, abych s tebou směl uzavřít manželský svazek." Jeho hnědé oči spočinuly na Balyndis, bylo v nich možno spatřit vyčkávání, ale i určité obavy.
V Tungdilovi to vřelo, jedno se mísilo s druhým. Jeho odvaha chtěla vyzvat rivala hned na místě, rozum ho od toho odrazoval, aby celou věc pro Balyndis ještě více nezhoršil a aby nakonec přece jen nevypadal před Bulingarem jako někdo, kdo nenávidí trpaslíky. Jeho srdce nasadilo k žalozpěvu a duše k tomu prozpěvovala melodii o věčné bolesti.
Musí souhlasit, nic jiného nemá na výběr. Zákony klanu platily za stejně posvátné jako zákony trpasličího národa, protože klan stál podle zásad pokrevní příbuznosti na nejvyšším místě. Přesto si přál, aby z jejích rtů vyšlo srozumitelné a jasné: Ne.
Pro něho by to bylo lehké, on taková pouta neznal.
U ní tomu bylo jinak. Balyndis vyrostla v rodině, v klanu, v početné společnosti, která ji chránila a po třicet pět cyklů ji učila boji a řemeslu. Za tuto péči po ní klan mohl požadovat stejnou loajalitu. Kdyby tuto vděčnost neprojevila, stal by se z ní vyvrženec, trpaslice bez rodiny, kámen odmrštěný daleko od hor, samotinký a navždy ztracený.
Balyndis se obrátila k Tungdilovi. Slzy se jí leskly v očích, stékaly jí po tvářích a na bradě se shromažďovaly v jednu jedinou velkou kapku, zářící jako diamant. "Na věky tvá," zašeptaly rty nezvučně, potom se otočila ke Gla?mbarovi a třesoucí se rukou si od něho vzala jeho dárek. Tím bylo vše zpečetěno: Balyndis s ním uzavře manželský svazek.
"Jsi v nejlepším věku, jsi silná a máš zdravé tělo, které našemu klanu věnuje potomstvo a zachová ho do budoucna," řekl její otec, v jehož hlase byla zřetelně slyšet úleva. "A ty, Gla?mbare Ostrá čepeli z klanu Lamželezů, buď vítán v naší rodině a v našem klanu. Nejstarší tě co nejdřív přijmou, hned jak se dovědí o rozhodnutí mé dcery." Stoupl si mezi ně dva, položil jim ruce na ramena a sunul je dopředu, pryč od Tungdila. "Pojďte, jdeme se společně najíst a dohodneme se, jak nachystáme oslavu na počest vašeho svazku. Koneckonců, musí přece odpovídat tomu, že se vdává hrdinka."
Balyndis kráčela uličkou, kterou pro ni vytvořila její rodina a klan. Naposledy se ohlédla, pak se před ni vysunula široká helma jednoho příbuzného, průhled se uzavřel a Tungdilovi pohled na jeho družku přehradil. Krátce nato zmizeli za rohem chodby a ozvěna jejich kroků odumřela, stejně jako řinčení pancéřových košil.
Tungdil stál nehybně jako tvrdá škvára. Snažil se uklidnit rozbouřené nitro, nebo si v něm aspoň udělat pořádek, ale nic z toho se mu nedařilo.
S hlavou plnou beznaděje se vydal dál, bezcílně se potuloval chodbami Prvních, jeho oči neviděly umělecké dekorativní runy a výjevy na kamenných deskách na zdech. S obrazem Balyndis před očima kráčel po visutých mostech, napříč jeskyněmi a síněmi. Neúnavně se spíš potácel, než šel, pohyboval se vpřed jako v horečkách, nevěděl, kde se nachází a koho cestou potkává. Ztratil veškerý pojem o čase.
Později, v prázdné, slabě osvětlené jeskyni, klesl k zemi a hlavu zmáčenou potem si opřel o skálu. Slyšel pleskání kapek, které na něho shora padaly a při každém dopadu volaly "Balyndis". Kdesi daleko bušily krompáče o skálu a i ony se přidávaly ke sboru kapek. Všechno, co vydávalo nějaký zvuk, volalo v Tungdilových uších její jméno.
Přestaňte. Zavřel víčka, zkroutil se do klubíčka. Přestaňte!
Neposlechly ho, ale únava ho přemohla a přinesla mu spásný spánek. Netrápily ho žádné sny. Jenom jednou, krátce předtím, než upadl do hlubokého spánku, viděl, jak se před ním z temnoty noří Bulingarovy a Gla?mbarovy rysy.
Jeho ruce se sevřely v pěst. Byl plný vzteku. A nenávisti.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, jaro

Ž

e by se Nôd'onnovi podařilo na jeho polních taženích anebo pomocí kouzel zlikvidovat úplně všechny fámuly ze Skryté země? Andôkai si znovu a znovu kladla tuto otázku, zatímco se procházela světlými arkádovitými chodbami palácového komplexu.
Zbroj vyměnila za přiléhavou, tmavě červenou róbu, strohý výstřih na prsou a dlouhé rozparky zdůrazňovaly její ženskost, která byla v naprostém protikladu k jejímu hranatému obličeji.
Neúnavně pátrala po vhodných lidech, které hodlala zasvětlit do umění magie. Nějací přece musí existovat. Vždyť nemohl vyhladit úplně všechny. V měkkých kožených botách z jelenicové kůže kráčela po umělecky vypracovaných mozaikách na podlaze. Přestože slunce pomalu zapadalo, vysílalo ještě polokruhovými skleněnými střechami chodeb dostatek světla.
Sloupy z bílého mramoru přenášely světlo do každého, i toho posledního výklenku.
Maga sestupovala ve druhé nejvyšší věži po schodech dolů a došla až k základům, kde nejzřetelněji cítila proud magie, protékající pod zemí. Kouzelná říše, která kdysi nesla jméno Lios Nudin, spočívala přímo uprostřed magických polí. Bez ustání odsud vycházely proudy neviditelné energie a směřovaly do zbývajících oblastí Skryté země. Ty napájely, jako by byl jejich pramen zcela nevyčerpatelný.
Andôkai se posadila na podlahu sálu vyloženého koberci. Koncentrovala se a snažila se smysly nahmatat onu nepostřehnutelnou moc. Cítila změny, které v ní Nôd'onn způsobil. Mrtvá země ho naučila věci, které mu umožnily vytvořit z neutrálních energií, které kdysi mohli využívat všichni mágové a fámulové, sílu prodchnutou zlem.
Jí samotné se ta změna nijak moc netýkala. Maga uctívala boha Samusina, který vyznával rovnováhu mezi světlem a stínem. Tím také v ní žilo vedle dobra i to, co prostý selský rozum označoval jako "špatné", a proto mohla nadále využívat znečištěnou sílu. Ale každý, kdo se zapřísáhl výlučně světlu, zůstal od této síly odříznut.
Navzdory veškerému úsilí, které věnovala zkoumání magických proudů, nepřišla na nic, co by naznačovalo, že došlo k nějaké další změně. Mrtvá země byla poražena, ale prameny magie zůstávaly stále otrávené a s nimi i všechna magická pole, a to až do posledního výběžku.
Andôkai se zvedla. Zotavíš se někdy z jeho útoku, nebo budeš potřebovat stovky cyklů, aby ses vrátila ke své dřívější čistotě?
Vrátila se zpět na povrch, boční budovou opustila palác a zůstala stát před schody, které vedly dolů na obrovský dvůr.
Překrásně vypadající západ slunce namaloval na horizontu pestrobarevný obraz z mraků, stínů a světla. Teplý svit sahal až do Poristy, zahaloval majestátní komplex zlatým světlem a propůjčoval pískově zbarveným věžím jantarovou záři. Lehká bríza přinášela vůni čerstvě zorané půdy, ptáci švitořili ve vzduchu, když lovili hmyz. Člověk měl málem dojem, že je všechno v nejlepším pořádku.
Připomněla si, že tady často stávala s ostatními magusy a magami Skryté země, dívala se na slunce, jak umírá, a přitom věděla, že se zase znovu zvedne v ohnivé záři ze svého lože.
I do budoucna bylo jisté, že se toto nebeské těleso objeví i příštího rána, ale nejisté bylo, zda bude moci ještě někdy pozorovat onen každodenní fascinující západ slunce ve stejně důstojné společnosti jako v minulých dobách.
Rada magusů a mag zasedala na tomto místě ne méně než dva tisíce cyklů, na místě, které ten zrádce Nôd'onn proměnil v hrob - hrob pro čtyři nejmocnější znalce magie a málem i její, proměnil ho v hrob nejlepších žáků všech magusů a v hrob veškeré ochranné moci, kterou měla svého času rada k dispozici.
Osud ji donutil, aby se vrátila zpět do Poristy, aby projela vypálenými troskami města a nastěhovala se do onoho příšerného místa, které odolalo plamenům.
Andôkai to mohla obracet ze všech stran, jak chtěla, ale pořád ještě byla Porista tím nejlepším místem, kde mohla vychovat nové magusy a magy.
Nad ochrannými zdmi paláce viděla propadlé ruiny a ojedinělé zbytky domů, nic víc z těch více než osmi tisíc stavení na Rovině trav nezůstalo. Mallenovy oddíly je zapálily a spálily v nich Nôd'onnovy nemrtvé.
Nevinní obyvatelé se zachránili v okolní nížině a vyčkávali. Když byla zpráva o smrti zrádce definitivně potvrzena, vrátili se první z nich zpátky. Andôkainy praporce, které povlávaly ve větru na věžích, jim slibovaly ochranu nové, nechtěné vládkyně všech šesti kouzelných říší.
Andôkai odvrátila pohled od tmavnoucí oblohy a nechala ho sklouznout k povlávajícím praporcům.

Samusine, bože větrů a rovnováhy, pošli mi lidi, ať už staré nebo mladé, které bych mohla učit, prosila. Potřebuji pomoc, jestli se Nudin svým blekotáním nemýlil.
Někdo hlasitě zabušil na dvoukřídlou bránu na druhé straně náměstí. Na nejrůznějších místech paláce se rozzářily symboly a upozornily sloužící na návštěvníka, který vyžadoval povolení ke vstupu.
Alespoň dřív tak tomu bývalo.
Teď tam ale nebyli žádní sloužící, kteří by mohli vykonat svou povinnost, a tak maga otevřela bránu kouzlem. Dveře se rozevřely a umožnily vstup.
Urostlá, štíhlá paní a nějaký velice mladý muž překročili práh a prošli napříč dvorem. Žena měla na sobě černou koženou zbroj, u opasku se jí houpaly jakési podivuhodné zbraně, se kterými nedokázal bojovat nikdo jiný než ona. V tak zničeném městě, jakým byla Porista, se potloukali i muži, kterým šlo jen o drancování, proti těm nechtěla stanout bezbranná. Žena kráčela hbitě a beze známek strachu, muž držel batůžek před sebou, přitisknutý k tělu, a neustále se rozhlížel, jestli odněkud něco nehrozí.
Na Andôkai padl široký stín.
"To je v pořádku, Djerůne," dala svému tělesnému strážci pokyn, aby se nevzrušoval, ani se při tom neotočila. "To jsou neškodní hosté, nic víc." Neradostně se zasmála. "Jako kdyby existovali i nějací jiní. Já bych teď byla dokonce i vděčná, kdyby se objevil nějaký z Nôd'onnových fámulů a vyzval mě na souboj o to, komu bude patřit Porista." Obrátila se k němu a podívala se vzhůru ke stříbrně jiskřící bojové masce, vypadající jako škleb démona, za níž se skrýval Djerůnův skutečný obličej. "Pak bych aspoň věděla, že pořád ještě existují nějací lidé s magickým nadáním," dodala tiše.
Djerůn nehybně stál bokem, kousek za ní. Nejspíš si prohlížel nově příchozí. Nikdy nebylo jasné, kam se právě dívá, neboť za průzorem masky byla většinou jen čerň. Jen někdy, velice výjimečně, se za ní rozzářil fialový třpyt, který kdekomu nahánět strach a hrůzu.
I ta jeho strnulost byla pouhý klam. Djerůn byl sice od hlavy až k patě navlečen do zbroje, která ani na jediném místě neprozrazovala, co se pod ní skrývá, ale v boji nebo když jeho paní hrozilo nějaké nebezpečí, skákal, běhal a bojoval, jako by jeho pancíř nebyl z oceli, ale z lehkého, stříbrně zbarveného hedvábí. Jeho tajemství znalo jen několik málo vyvolených, a u toho mělo zůstat i do budoucna.
Žena a váhající muž vystoupali po schodech nahoru. Andôkai poznala, že se mýlila. "Narmoro, koho mi to sem přivádíš? Na dálku jsem si myslela, že to je Furgas," pronesla překvapeně místo pozdravu.
Poloalfka, která špičaté uši skrývala pod tmavě červeným šátkem, se usmála. I ona, stejně jako Djerůn, si před cizinci chránila svá podivná tajemství, musela tak činit tím spíš, že alfové byli považováni za smrtelné nepřátele všech národů Skryté země. Jen stěží by dokázala vysvětlit rozzuřenému davu, že není opravdová temná elfka, ale míšenka, která se upsala dobru. Takhle ji šátek chránil před zbytečnými opletačkami.
"Mago, našla jsem někoho, kdo jenom bloudil městem a neodvažoval se vás vyrušit."
Mužův pohled padl na Djerůna, tyčícího se nad ním v plné výši tří kroků, zrak mu ustrašeně klouzal vzhůru po brnění, které nositeli propůjčovalo svalnatý, železný zevnějšek, přes vysoký nákrčník až k helmě se strach nahánějící bojovou maskou a ke kruhu z více než prst dlouhých železných trnů, připomínajících královskou korunu. "Co, u Palandiell…" Podvědomě couvl o krok dozadu, netrefil se nohou na schod a málem by spadl, kdyby ho Narmora s kočičí obratností nepopadla za loket a nepřidržela.
"Ničeho se neboj..."
Cizinec se vzchopil nebo se o to alespoň pokusil. "Jmenuju se Wenslas. Patřil jsem k učednickým čekatelům Turgura Sličného," představil se a měl co dělat, aby se ovládl.
Fámulus, a zrovna toho hejska… "Ničeho se neboj, Wenslasi," přivítala ho Andôkai. "Jakého stupně jsi dosáhl, než tvůj magus zemřel?"
"Žádného, ctihodná mago," doznal muž tiše. "Jak jsem řekl, byl jsem jenom čekatel. Moje jméno bylo uvedeno na seznamu těch, kteří se měli podrobit přijímacím zkouškám. Doslechl jsem se, že hledáte lidi, abyste je zasvětila do umění magie, a tak jsem sem přišel za vámi."
"Kde ho mezi zdmi zčernalými sazemi opustila odvaha a nakonec mi vběhl přímo do náruče," doplnila Narmora jeho vyprávění. "U vás bude v lepších rukou, předpokládám."
"Navrhuji, abychom si přijímací zkoušky odbyli hned teď, abych věděla, jak jsi silný, Wenslasi." Andôkai

se otočila a vrátila se zpět do hlavní budovy. Nic neumí. Bude mě to stát celé cykly, než z něho udělám aspoň trošičku obstojného fámula. Pochybovala, že by ten bojácný mužíček měl v sobě dost mentální síly, aby zvládl komplikovaná zaříkávání a rituály, které spotřebují obrovskou spoustu sil a energie. Stál na Turgurově seznamu čekatelů, to mluvilo za všechno. Nouzové řešení, ničím víc nebyl. "Narmoro, doprovoď nás. Můžeš mi trochu pomoci, jestli budeš mít čas."
"Ale jistě, mago." Narmora postrčila Wenslase dopředu, ten udělal široký oblouk kolem Djerůna a pustil se za Andôkai. "Furgas má dost práce, u které mě v tuto chvíli nepotřebuje."
Procházeli prázdným palácem. Od stěn se hlasitě odrážely pouze Wenslasovy kroky, což mu rozhodně nenapomáhalo k tomu, aby se cítil lépe. Ty dvě ženy a pochodující socha ho zneklidňovaly více než všechny historky, které kdy o této kouzelnici slyšel. Zrovna chtěl otevřít ústa a oznámit jim, že si všechno rozmyslel, když obrovitými dveřmi vstoupili do zničeného poradního sálu.
Kdysi ho zdobila obrovská kopule, nyní místo leželo z větší části v troskách. Boj proti Nudinovi, který se před nimi odhalil jako někdo, kdo zradil své poslání i Skrytou zemi, připravil halu o veškerou krásu. Na zemi ležely rozbité části stropu a polámané sloupy, vítr zanesl dovnitř popel z města, déšť ho smyl ze zdí a všechna špína se nahromadila na podlaze v několika tlustých, černých vrstvách.
Uprostřed všeho toho zmatku stála mužská socha, důkaz toho, s jakou krutostí se do nich Nudin pustil. Z maguse Lot-Ionana Trpělivého se stala socha, kouzelná síla ho celého proměnila v kus kamene.
Wenslas šplhal přes úlomky podpěrných pilířů. Andôkai ho dirigovala napříč polem úlomků malachitu, až se dostal přesně do středu haly.
"Pošlu ti slabý proud magie, nic se ti nemůže stát," vysvětlila mu. "Jestli v tobě vězí skrytý talent a dokážeš s touto silou zacházet, to se hned uvidí." Naznačila Narmoře, aby si stoupla dozadu, hned za muže, aby ho chytila, kdyby bylo třeba. "Připraven?"
Zatímco přikyvoval, vrhla Andôkai po Wenslasovi tmavomodrou kouli. Ten podvědomě zvedl ruce, aby se bránil, dlaně natažené dopředu.
Koule mu s hlasitým zapraskáním narazila do dlaní a strhla muže k zemi. Hlasitě to zasyčelo, muž vykřikl strachem a bolestí. Poloalfka dávala pozor a popadla Wenslase pod rameny, aby ho zachránila před pádem na ostré úlomky malachitu.
Syčící koule se však nerozpadla.
Letěla napříč sálem, točila se výš a výš a vypadalo to, že nabírá sílu, aby mohla znovu zaútočit. Bzučela jako rozzuřená vosa a udělala poslední kolečko, nachystaná na ty dva před sebou znovu udeřit.
"Mago?" Narmoře nezbylo nic jiného než Wenslase pustit, aby mohla proti té magické kouli něco udělat. Zvedla před sebe široké prkno jako primitivní ochranu a nespouštěla tmavé oči z koule, která se na ně v kličkách řítila, až se, asi tak půl paže před nimi, s hlasitým prásknutím rozpadla v prach.
Andôkaino obočí vystřelilo vzhůru. "Máš můj respekt, Wenslasi," pochválila ho zaraženě. "Předpokládala jsem, že předvedeš svůj pravý talent, když tě postavím před pořádně těžký úkol." Popošla k němu a prohlédla si spálenou kůži na obou jeho dlaních. "Bolí to, ale nebude trvat dlouho a všechno se zase zahojí."
Muž se se zaúpěním vydrápal na nohy. "Ctihodná mago, nemusíte předstírat, že jsem to byl já, kdo tu kouli zničil," odpověděl jí zarmouceně. "Já jsem v té zkoušce neobstál a že mě dodatečně chcete trochu povzbudit, je velice laskavé, ale v žádném případě nutné. Bez vás by mě ta koule zničila." Chopil se ranečku. "Magus Turgur mi už říkal, že se na to skoro vůbec nehodím, a vy jste to jen potvrdila. Já jsem doufal… Bohové nechť vás provázejí." Uklonil se a opustil síň. Ženy slyšely jeho kroky, jak se rozléhají v arkádové chodbě. Djerůn ho následoval, aby se ujistil, že skutečně odchází z palácového komplexu.
Maga si Narmoru důkladně prohlížela. "Tos byla ty," vydechla udiveně. "To ty jsi ji zničila." Oči se jí zúžily na úzké škvíry. "Ale jak? Říkalas, že ovládáš pouze ty dary, které jsou vrozené národu tvojí matky. Já jsem nikdy neslyšela o tom, že by alfové uměli vyvolávat magii, jak jsi to právě teď předvedla."
Narmora vypadala neméně zmateně. "Já jsem… nevyslovila žádná zaklínadla. Ať ta věc zmizí, ať je po ní, na nic víc jsem nemyslela, všechny moje myšlenky směřovaly k téhle představě… a…" Zmlkla a zvedla ruce před oči. "A pak se to prostě stalo. Jenom tak," zašeptala poněkud vystrašeně.
Andôkai překonala zmatek a na jeho místo se vtlačily vzrušení a naděje. "Narmoro, víš, co to znamená?" Popadla ženu za ramena. "Našla jsem někoho, koho mohu učit!" vyprávěla jí nadšeně. "Nepotrvá dlouho

a udělám z tebe…"
"Ne."
Odmítavá odpověď vylétla Narmoře ze rtů s takovou tvrdostí a rozhodností, že ji Andôkai pustila a ustoupila o dva kroky dozadu. "Ne?" opakovala nechápavě a snažila se zachytit Narmořin pohled. "To nemůžeš udělat."
"Můžu." Poloalfka se vztyčila. Neměla obavy z Andôkaina vzteku, který by ji mohl zasáhnout. "Určitě existují lepší adepti magie než já, jenom je musíme najít. Já se nestanu fámulou." Postřehla ve tváři plavovlasé ženy tázavý výraz. "Přísahala jsem Furgasovi, že se už nepustíme do žádných dobrodružství," vysvětlovala. "U Černého skaliska jsme málem zemřeli, on i já. A když jste ho potom poprosila, aby šel s vámi do Poristy a svými znalostmi strojů a techniky urychlil obnovu tohoto důležitého města, přišla jsem sem s ním, protože ho už nikdy neopustím… Copak to pořád ještě nechápete? No dobrá, já vám to vysvětlím." Narmora se posadila na jeden z povalených sloupů a ztišila hlas. "Chci s Furgasem zestárnout, mít děti a vnoučata a dívat se, jak rostou. To bych nemohla, kdybych byla magou a znovu se musela vrhnout do bitev. Já jsem našla mír a lásku." Její prsty pozvedly volně oblečenou zbroj a s láskou pohladily vystouplé břicho. "A čekám dítě. Mělo by přijít na svět tak za devadesát oběhů slunce."
Andôkai si rozčíleně odfrkla, ale mlčela.
Narmora si všimla, že maga s ní nesdílí její radost. Hluboce se nadechla. "Promiňte, je pozdě. Chtěla bych se podívat, jak daleko se Furgas dostal," omluvila se, povstala a zamířila ke dveřím.
"Opravdu tě nedokážu přemluvit?" zasáhl ji do zad dotaz tvrdohlavé magy. "Co by se muselo stát, aby sis to rozmyslela?"
Narmora se ohlédla přes rameno a spatřila vzadu ve světle vycházejícího měsíce siluetu druhé ženy. "Neexistuje nic, co by mě přimělo porušit přísahu," odpověděla pevným hlasem a pokračovala v chůzi ven ze síně.
Maga si povzdechla, kroky ji zavedly k soše, která kdysi byla člověkem z masa a kostí. "Ubohý příteli. Jak hrozně moc bych teď potřebovala tvoji pomoc," vydechla zadumaně, zatímco její prsty klouzaly do hladkém kameni a osahávaly každičký záhyb zkamenělého oděvu. Mrtvý. Mrtvý jako Turgur Sličný, jako Sabora Mlčenlivá i Maira Ochránkyně.
Smutně se odvrátila, očima přelétla celou poradní síň.
Narmora je blázen, když připustila, aby její city a láska k nějakému muži před ní vystavěly závoru, která jí brání dosáhnout něčeho většího.

Skrytá země, jihovýchod Gauragaru,
hlavní město Richemark,
6235. sluneční cyklus, jaro

K
rál Bruron stál před vraty obrovské sýpky, kterými od časných ranních hodin projížděly těžce naložené povozy. Kolem něho postávalo sedm gardistů z jeho tělesné stráže a dva správci skladů, kteří pečlivě zapisovali do knih, kolik měřic jakého obilí opouštělo hlavní město.
Cesta povozů s obilím vedla na sever, tam, kde Mrtvá země po sobě zanechala hluboké stopy. Louky a pole se zotavovaly z účinků temné moci, takže v létě možná ze země opět vyrazí zdravá stébla, ale lidé, kteří tam žili, potřebovali ze všeho nejdřív osivo - a něco k jídlu.
Ruka s pisátkem, které škrábalo do vrstvy tenkého vosku další číslici, ukázala na povoz, který právě projížděl kolem nich. "Můj králi, naše zásoby se povážlivě ztenčují."
"Já vím, že sýpky budou brzo prázdné." Bruron, zahalený do nenápadného, tmavě hnědého oděvu správce statku, pozorně sledoval sudy, poskakující na nakládacích plošinách, které z města odvážely poslední obilí. "To nevadí. Král Nate včera dostal objednávku na pět tisíc sudů s obilím, které je určeno pro sever mojí říše. A my dostaneme další zásoby z Idoslânu." Zasmál se a poklepal úředníkovi po rameně. "Počítám s tebou. Mí poddaní nebudou muset trpět hladem. Na cestě k nám je dalších pět tisíc sudů."
Jeden z gardistů krále upozornil na hlouček třiceti osob, který směřoval ke vstupu do vnitřku městského

úřadu a skládal se z lidí a tří trpaslíků. Jejich výrazy nevěštily nic dobrého.
Bruron pevně stiskl rty. S touto návštěvou počítal a rozhodně se na ni nijak netěšil. Ke vší smůle neměl žádnou možnost, jak by jim unikl, bude muset čelit trapným dotazům nevítaných hostů.
Princ Mallen přitáhl koni otěže a sklouzl ze sedla. Okamžitě k němu přispěchali sloužící, aby se o jeho zvíře postarali. Princovi vojáci zůstali v sedle, trpaslíci se postavili Idovi po boku. "Zdravím vás, králi Brurone," pronesl princ a naznačil úklonu.
"A já zdravím vás, princi Mallene," odvětil král přátelsky. "Slyšel jsem o triumfálních úspěších, které jste se svými jezdci vybojoval v bojích se skřety." Kývl i na trpaslíky. "Samozřejmě s účinnou podporou vašeho národa. Mí poddaní si vysoce cení, že jste je osvobodil od moru těch černokožců a zelenokožců." Položil ruku, posázenou prsteny, v úrovni srdce na hruď. "A já si toho cením rovněž. Mé díky neznají mezí."
Jeden z trpaslíků vztekle zabušil sekerou o zem. "To je opravdu krásnej dík. Přepustit pevnost Černý skalisko našim nejhorším nepřátelům, zatímco my za tebe bojujeme na severu, to je pěkná zákeřnost a určitě to není to, co jsme si od lidí slibovali."
Bruron nasadil ztrápený výraz. "Hluboce mne zraňujete, pane trpaslíku. A podsouváte mi věci, které nejsou pravda. Rozhodně se nejednalo o zákeřnost, ale o smlouvu, která pro mě má závažné důsledky. Ta mne donutila vyklidit tabulovou horu krátce potom, co mí vojáci na ní převzali stráž, abyste se vy mohli vydat do Dsôn Balsuru…"
Tvář trpasličího vyjednávače se ještě víc zbrázdila. "Byla to zákeřnost," trval na svém.
Princ Mallen si obhlížel vozy, které kolem nich projížděly. "O jaké smlouvě hovoříte?"
"Mí předkové uzavřeli před dávnou, dávnou dobou smlouvu se Třetími, podle které se Černé skalisko stalo jejich majetkem. Na věčné časy a bez jakýchkoliv omezení."
"Nemůže to být nějaký podvrh?" dotazoval se Mallen dále, ale Bruron potřásl prošedivělou hlavou. "Vyhnal jsem archiváře do nejhlubších sklepení i do nejvyšších věží, bohužel se však vrátili s doklady, které tu smlouvu potvrzovaly. Černé skalisko byla odměna Třetím, kteří mým předkům pomohli při kutání v Oblačné hoře." Obrátil se k trpaslíkům. "Nedá se na tom nic změnit," omlouval se. "Hora patří Třetím."
"Mohl jsi jim říct ne," zaútočil trpaslík okamžitě.
"Jsem vázaný slovem svých předků, a právě vy, kteří zastáváte neotřesitelné tradice, byste měli mít pro mou situaci pochopení," opáčil král. Tón jeho hlasu se nyní znatelně změnil, zněl ostřeji a podrážděněji. Všechno už bylo řečeno. "Nedá se to nijak změnit, pane trpaslíku. Ani mně to není po chuti, ale slovo krále je slovo krále."
Mallen si ho z boku zkoumavě prohlédl. "Nepřísluší mi, abych vaše rozhodnutí nějak soudil, přesto by ale bylo moudřejší, kdybyste nám všem o tomto odkazu pověděl, abychom společně popřemýšleli nad nějakým řešením."
"Nebylo mi dopřáno…"
"Měl jste dělat, jako byste potřeboval více času na prozkoumání a prověření celé té záležitosti. Takhle teď sedí nejhorší nepřátelé našich přátel uprostřed říší trpaslíků a jenom bohové vědí, co mají v úmyslu, když dnes znovu obsadili Černé skalisko." Popošel ke králi Bruronovi a chladně se usmál. Král vzdoroval jen krátce a pak sklopil oči. Třetí pomohli králi při jeho rozhodování, o tom ani v nejmenším nepochyboval. "Chápu," pronesl tiše, takže ho zaslechl pouze panovník.
"Vůbec nic nechápete," zasyčel Bruron v odpověď. "Můj lid trpí hladem a já musím nakupovat za drahé peníze obilí, abych lidi zaopatřil aspoň tím nejnutnějším. Kdybyste mi obilí daroval, tak…"
"Není zdvořilé šeptat v přítomnosti jiných," přihlásil se halasně trpaslík za jejich zády. "Ale nenechte se rušit, my se vrátíme zpátky na frontu do Dsôn Balsuru a podáme tam zprávu o tom, co jsi nám řekl, králi Brurone. I velkokrál se dozví o ztrátě Černého skaliska a potom rozhodne, jak se s tou zákeřností vypořádáme."
Se strohým pozdravem, který stejně tak mohl být urážkou, se trpaslíci otočili a kráčeli k bráně.
"Takže za kus zlata," konstatoval Mallen rozzlobeně, když se trpaslíci vzdálili dost daleko, "jste prodal Černé skalisko."
"Ne," vyhrklo ostře králi z úst. "Tato smlouva existuje a já jsem se jí pouze držel."

"A odvážil se riskovat, že na vás a tím i na nás všechny padne hněv a vzdor trpaslíků?" Mallen vyčítavě potřásl hlavou. "Mýlil jsem se, když jsem říkal, že nebudu vaše rozhodnutí soudit: bylo pošetilé."
"Jak to hovoříte s…" chtěl se do něho Bruron obout.
"Tak, jak si zasloužíte - a jak bych si to musel nechat líbit i já, kdybych udělal takovou hloupost." Mallen neposkytl Bruronovi jedinou příležitost, aby se bránil. "Nemáte ani tušení, jaké příšernosti se dějí v Dsôn Balsuru. Trpaslíci ztratili za jedinou noc tři stovky svých lidí v pasti, kterou na ně alfové nastražili. Zřejmě se vydávali za blízké druhy knížete Liútasila a překvapili trpaslíky ve spánku. A do toho přijdete vy a vydáte takové důležité shromaždiště a všechny zásoby dalšímu nepříteli. Chápete, jakých rozměrů mohou dosáhnout vaše činy?"
Bruron zbledl. "To jsem nevěděl," prohlásil upřímně zdrcen. "Pověřím své mudrce úkolem, aby hledali způsob, jak bychom mohli tuto smlouvu zrušit."
"Prosím vás o to, králi Brurone. Trpaslíky potřebujeme. Pouta, která naše národy svazují, jsou ještě křehká a moc čerstvá. Jedno škubnutí na nesprávné straně, a naše svornost se rozplyne." Princova zlost se vytratila, vládci Gauragaru už dostatečně promluvil do svědomí. "Já jsem vlastně přišel kvůli tomu, abych vám řekl, že jsme začali s vypalováním vnějšího pásu lesa kolem Dsôn Balsuru. Stromy hoří jen s obtížemi, potřebujeme více smůly, než jsme předpokládali. Ale přece jen hoří. Už brzo začne útok na temné srdce alfů."
"Já vám taky mám něco vyřídit, princi Mallene." Král se zarazil. "Třetí s vámi chtějí mluvit, jejich vyjednávač je ve městě a čeká na vaši zprávu, aby se s vámi mohl setkat." Prozradil mu místo, na kterém trpaslík přebývá. "Já už jsem za svůj život viděl pěknou řádku příslušníků malého národa, ale tihleti…" Ovládl se, aby na něm nebylo příliš vidět, že v něm Třetí nevyvolávají dobrý pocit. "Vy budete mít více zkušeností než já."
"Neexistuje nic, na čem bych se s nimi měl domlouvat." Mallen se vyhoupl koni na hřbet. "Jedu do Idoslânu, abych definitivně skoncoval s posledními černokožci, kteří zalezli do Toboriboru a chtějí si tam lízat rány." Jeho ruka se pozvedla na pozdrav.
"Palandiell buď s vámi i s vašimi vojáky," popřál mu Bruron upřímně.
"To mohu potřebovat." Úsečný rozkaz a princ vyjel, obklopen svými lidmi, zpět do uličky, ze které přijeli.
Vládce Gauragaru obrátil šedožluté oči zpět k seznamům, které mu předložili jeho správci. Učinil rozhodnutí. Pro blaho svého lidu.
Ty tři nové bedny se zlatem od Třetích, které očekával během devíti oběhů, mu umožnily další nákupy obilí od sousedů. Vyžene Třetí z Černého skaliska teprve tehdy, až bude mít dost peněz na upevnění své říše. Výhrady prince Mallena a trpaslíků se ho moc nedotkly, oni nevěděli, jaké má starosti. Mí poddaní pod Mrtvou zemí nejvíce trpěli a strádali. Tak teď ať vidí, že nastaly lepší časy. Už žádnou zatuchlou, plesnivou mouku na chleba a pečivo, jenom to nejlepší těsto.
"Zařiďte, aby se sýpky vyprázdnily tak, že v nich nic nezůstane, i to poslední zrnko musí přijít na sever, aby moji poddaní měli co zasít," oznámil nové rozkazy. "A z Tabaînu objednejte dalších devět tisíc sudů žita. Nechci už slyšet ani jeden žaludek, jak kručí hlady."
* * *
"Museli jsme se v hostinci minout."
Princ Mallen zaslechl sonorní hlas, který k němu zespodu pronikl. Odtrhl se od pohledu na oblaka, prohánějící se po večerní obloze, aby zjistil, kdo ho uprostřed ulice v Richemarku tak drze a nestoudně oslovil, a spatřil důkladně vyzbrojeného trpaslíka. Musel se nějak proplést mezi koňmi jeho tělesné stráže.
"Neminuli jsme se. Nechtěl jsem mít s vámi nic společného," odsekl princ nepřátelsky a rychlým pohybem ruky zadržel gardistu, který si trpaslíka právě všiml, aby neudělal nějakou nepředloženost, která by mohla vyústit v boj.
Takovou zbroj, jakou měl trpaslík na sobě, viděl Mallen poprvé. Pancíře na ramenou byly vyztužené a posázené železnými trny, dlouhými jako prst. Na chráničích předloktí se leskly čepele, a dokonce i na rukavicích se ježily železné hroty. Každý úder tohoto trpaslíka by i beze zbraně způsobil těžká zranění.
"Máte nějaké jméno, nebo vám mám přidělit nějaké, které se vám nebude líbit?"

"Kdyby se mi nelíbilo, vyhodil bych tě ze sedla. To by se nezamlouvalo zase tvojemu pěknýmu koni."
Trpaslík se široce ušklíbl, temné tetování v obličeji se protáhlo a na tváři se mu zdánlivě objevil nový vzor. "Aby tohle krásný zvíře nedošlo újmy, tak mi říkej Romo. Romo Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene z kmene Lorimburova. Jsem synovec krále Lorimbase Ocelové srdce a jeho vyjednávač."
Mallenovy oči sklouzly po trpaslíkově zbroji, přes chránič podbřišku ze železných plátů, který vypadal jako sukně, až po trojhlavý řemdih na opasku. "Vyjednávač? Vypadáte, jako byste chtěl táhnout do boje, Romo Ocelové srdce. No, vy s vaším jazykem si určitě uděláte nepřátel dost a dost."
"Pořád ještě jsem ve válce, jak víš. Mých nepřátel je hodně a jsou s tebou spřažení." Trpaslík vytáhl z holínky zapečetěný svitek kůže. "Strýc mi řekl, že ti to mám předat a přinýst mu tvoji odpověď."
Vyzývavě mu podával ruličku.
Vnitřní pocit princi radil, aby si tu písemnost raději přečetl, i kdyby měla posloužit jenom k tomu, aby ho varovala před tím, co jej nebo ostatní kmeny trpaslíků čeká. Odstranil pečeť, otevřel uzávěr a vytáhl pergamen z ruličky.
Počítal s nějakým vydíráním, a to také přišlo. Řádky hovořily o staré dohodě mezi rodem Ido a Třetími, jejichž služby rod Ido potřeboval proti skřetům v Toboriboru.
Na tom se během posledních cyklů nic nezměnilo. Idoslânské vlády potřebovaly krutost a zuřivost, kterou trpaslíci pociťovali vůči těm stvůrám. Trpaslíci tvořili část posádek na těch územích, které skřeti s obzvláštní oblibou pustošili a plenili. Třetí, kteří tam odváděli placené služby, se na rozdíl od Roma v ničem nelišili od trpaslíků z jiných kmenů.
Co však Mallenovi předci před ním zatajili, byla přísaha věrnosti, kterou za to Třetí vyžadovali od každého nového vládce.
"Váš král ode mne se vší vážností očekává, že ho budu podporovat proti Čtvrtým?" Princ sklonil ruku s dopisem. "Jakou zákeřnou hru tady váš strýc hraje? Nejdříve se zmocní Černého skaliska a teď chce vrazit klín mezi Idoslân a zbytek Skryté země." Jeho prsty pustily pergamen, ten zvolna padal k zemi a přistál na kupce koňského hnoje. "Čtvrtí jsou víc než naši spojenci, jsou to naši přátelé."
"Přátelé, princi? To zní dojemně a otřesně pravdivě." Romo se na něho podíval, zdálo se, že ho tvrdé odmítnutí nijak zvlášť nepřekvapilo. "Mohli bysme ti tvoje rozhodnutí, že si hledáš nové přátele, pořádně osladit. Požadujeme, aby ses držel toho, co tvoji předci učinili dobrovolně."
"Oni to měli jednoduché, oni se nikdy nedostali do takové situace. A já na smlouvy, které s vámi uzavřeli, nic nedám. Nikdo mi nedokáže říct, jestli tato smlouva odpovídá pravdě. Z mé rodiny se přede mnou nikdo o ničem takovém nikdy nezmínil." Předklonil se v sedle. "Nechť váš král zví, že já se nedám navnadit zlatem jako Bruron."
"My jsme ho nenavnadili. My jsme mu zaplatili. Není snad Idoslân požehnaná země, princi? Až na tu dotěrnou kletbu, kterou se stali skřeti."
Trpaslík pohlédl na zprávu, napsanou jeho králem, která postupně nasávala z hnoje vlhkost a začínala se rozpadat. "Ty máš svoje jezdectvo, který se s bestiema hravě vypořádá. A strážní oddíly se bez ustání starají o bezpečnost, jak oba dva dobře víme."
"Kam tím míříte?"
"Já? Nikam." Romo předstíral svatouška. "Ale můj strýc ti vzkazuje, že…"
Bez dalšího slova mrštil Mallen koženou ruličkou o zem, patami stlačil boky koně a pobídl ho vpřed. S trpaslíkem se neměl dál o čem bavit.
Gardisté projeli kolem trpaslíka, kterého nechal princ na důkaz své nevole jen tak stát. Do vzniklé mezery se natlačili lidé z Richemarku a zaplnili ji. Nepozorné podrážky rozšlapaly hnůj i s pergamenem.
Trpaslík vyrazil zvuk, který vyjadřoval opovržení, které k Mallenovi cítil. Protože nechce slyšet, jaké důsledky budou mít jeho činy brzy se o tom dozví zprostředkovaně. Romo si s radostí všiml, že si lidé od něho zachovávají odstup. Za prvé to byl trpaslík a za druhé nevypadal jako někdo, kdo by si rád s někým popovídal.
Panovníkovo němé "Ne" mělo pro vyjednávače za následek, že se musel vydat na dalekou cestu, která ho zavede na severovýchod Skryté země. Tam se jeho návrhy setkají s mnohem lepším přijetím, než jakého se mu dostalo u prince Mallena.
Malý hlouček dětí překonal ostych z trpaslíka, zůstal stát a žádostivě si ho ze všech stran prohlížel.

"Hej, ty, ty seš taky trpaslík, že jo?" vyptával se ten největší z nich. "Vypadáš nějak divně."
"A ty seš odpornej, ty zablešenče." Romo najednou zpozorněl. Ten chlapec jasně řekl "taky". "No jasně že jsem trpaslík. Velice zvláštní. Pravý válečník," odpověděl a křivě se usmál. "Copak jsou ve městě i nějací další trpaslíci?"
Všechny děti najednou přikyvovaly, až jim vlasy poskakovaly na hlavě.
"To je krása. Víte, kde by sem je našel?" Vytáhl z koženého váčku malou minci a hodil ji tomu většímu chlapci. Pravá ruka spočinula na násadě řemdihu, ovinuté stříbrným drátem. Jeho celodenní práce přece jen skončí něčím příjemným.

IV

Skrytá země, před Šedými horami
v říši Pátých,
6235. sluneční cyklus, jaro

"O
d tý doby, co jsme tu byli naposled, se nic nezměnilo." Bo?ndil si obhlížel stržené věže a pobořené hradby, které připomínaly bývalou pevnost Pátých. On, Tungdil a Balyndis se ujali role pátračů, doprovázela je vybraná skupina dvaceti válečníků. Přímo na dosah se před nimi vypínala brána vysoká jako dům, její rozbitá křídla se povalovala po zemi. Bo?ndil se podíval za sebe na úzkou stezku, kde se ve vzdálenosti asi tak jedné míle za nimi lopotili nahoru zbývající trpaslice a trpaslíci a blížili se ke vchodu.
"Vyřiď jim, ať nejdou tak rychle," poslal jim zprávu po jednom trpaslíkovi. "Už je může kdekdo slyšet. A řekni jim, ať dávají pozor na nosítka s Boëndalem!"
Tungdil se snažil pohybovat co nejtišeji a klouzal dopředu pod ochranou zvětralých run. Ohnivou čepel nesl pro jistotu v ruce, aby se mohl okamžitě začít bránit. Poblíž vchodu se přikrčil za hromadou trosek.
"Jenom se na něho podívejte! Tak o to jsme se nevsadili," zavrčel Pruďas a pustil se za ním. "Jestli si myslel, že ty sviňuchy vyřídí úplně sám, tak se jeho učenej rozum sakramentsky spletl." Proběhl mezi úlomky skály a kousky hradeb, na kterých roztávaly poslední zbytky sněhu. Balyndis ho následovala a spolu s ní i zbývající část jejich oddílu, rachotili a řinčeli přitom jako vůz, plně naložený nejrůznější veteší.
Tungdil obrátil oči v sloup. "Připomeňte mi, že ti, kteří se mnou příště půjdou na výzvědy do okolí, si budou muset sundat drátěné košile," zasyčel na ně. "Stejně tak byste si mohli pověsit na krk kravské zvonce nebo zpívat nějakou písničku." Pozorně sledoval tmavý otvor v hoře, ale tam se nic nedělo.
Kolem nich všechno jen kapalo a pleskalo. Ledové rampouchy tály, zamrzlý vodopád vedle vchodu prorazil průhledný pancíř ze zledovatělé vody a svobodně hučel. Oblaka vodní tříště stoupala do výšky a vzduch nad vodopádem se jen tetelil.
"Cože? Bez kroužkový košile si připadám nahej," bručel Bo?ndil uraženě. "Patří ke mně stejně jako moje vousy." Zvedl nos nahoru, chřípí se mu nadmulo. "Nic necítím, nikde žádnej zápach po skřetech nebo po jejich loji. Posledně na nás všichni čekali v síni před výhní, pamatujete?" ptal se Tungdila a Balyndis a oči se mu zaleskly. "Ach jo, to byla sranda! Už když se jeden rozmáchl, tak natrhl nějaký svini ksicht, tak tam stáli namačkaný jeden na druhýho a čekali na smrt. Možná nám tady pár těch…"
"Tiše," okřikl ho Tungdil a odvracel přitom pohled od kovářky.
Balyndis dodržela slib a vytáhla s ním do Šedých hor - a jak předpověděla, jako přítelkyně, ne jako životní družka. Spolu s Balyndis putoval i Gla?mbar Ostrá čepel, trpaslík, kterému byla zaslíbena. Tungdil nevěděl, jak se k ní má chovat. Z milované družky se během jediného oběhu slunce stala dobrá přítelkyně, ale jeho ztrápené srdce neustále zpívalo úplně jinou písničku. "Půjdu napřed."
Vyskočil, přikrčený přeběhl ke vchodu, přitiskl se k boční stěně a pozorně naslouchal, jestli se v předsálí něco hýbe, teprve pak do síně vstoupil. V temnotě důlní chodby zmizel přátelům z očí.
Bo?ndil si neklidně pohrával se sekerami. "Já už to dýl nevydržím," zvolal přidušeně, v žilách mu vřela touha po boji a obavy o Boëndalův osud, které s vášnivou prudkostí znovu rozdmýchaly jeho temperament. "Ta kovárna se nám musí rychle dostat do rukou. Může nám pomoct vyléčit mýho bratra a nikdo mi nezabrání v tom, abysem ji dobyl. Když to bude nutný, tak i proti stonásobný přesile."

Nezatěžoval se úvahami, co ho tam může čekat, zvedl se a utíkal ke vchodu do hory. Balyndis a ostatní ho s nadávkami následovali.
Kovářka si všimla, že na skále, po které právě běží, znějí její kroky jinak než obvykle. Maně si pomyslela, že pod jejich nohama musí být nějaké duté prostory. To je zvláštní.
Málem by vběhli Tungdilovi na záda, ten nehybně stál u vchodu a rozhlížel se kolem. "Necháme toho plížení," prohlásil znechuceně a oběma rukama pevně sevřel topůrko Ohnivé čepele. "Při tom rámusu, co jste nadělali, to nemá žádný smysl. Podívejme se, jestli jsou v naší vlasti pořád ještě nějaké Tionovy bestie, nebo jestli už vzaly nohy na ramena."
"Tak se mi to líbí. Plížení je stejně jenom pro takový, co se bojej nepřítele nebo pravdy," poznamenal Pruďas spokojeně a vycenil zuby. "Sem s těma sviňuchama, celej hořím netrpělivostí, kdy se dočkám nějakýho maličkýho boje."
"Ty vždycky hoříš nedočkavostí, když máš naději na nějaký maličký boj," rýpla si Balyndis s vyčítavým výrazem v tváři.
Společně propátrali chodby, které si Pruďas, Balyndis i Tungdil pořád ještě přesně vybavovali v paměti. Prošli kolem palandiových destiček ve zdech, do nichž byly vyraženy obrazy nejušlechtilejších příslušníků kmene Pátých. Ti nově příchozí přátelsky zdravili pozvednutými sekerami.
Tungdilova skupinka narazila cestou na neomylné důkazy toho, že tudy bestie musely procházet. Zřejmě použily tuto chodbu, když se shromažďovaly k pochodu k Černému skalisku. Půda byla poseta špínou, odpadky a otisky bosých nohou a bot.
Z pětiboké haly, vyztužené několika sloupy, zamířili trpaslíci do chodby, která je vedla k výhni Dračí dech.
Na každém kroku ožívaly Tungdilovi v myšlenkách dřívější události. Opět slyšel Gandogarův sytý hlas, když se vysmíval útočícím goblinům, viděl před sebou mrtvé přátele, dokonce si i namlouval, že slyší kvičení a ječeni skřetů. Ale to ho jenom šálily smysly.
"Proklatě! Tady je pusto a prázdno jako v lebce nějakýho skřeta," poznamenal Bo?ndil nešťastně, když se dostali do haly s vysokými pecemi na výrobu železa, ke které zezadu přiléhala kovárna s výhní Dračí oheň. Ohně pod pecemi byly dávno vyhaslé, kotle studené a z výkalů, které tam zůstaly po nestvůrách, se šířil odporný zápach. "Jsou pryč." Bo?ndil pospíchal po schodech dolů. "Pojďte, podíváme se, co dělá výheň. Vsadím se, že oheň nevyhasl."
Tungdila rozčilovala nerozvážnost a zbrklost jeho přítele, ale zároveň pro ni měl pochopení. Pruďasovy obavy o bratra a jeho zatracená touha po boji mu vysoušely rozum. Jestli se mu brzo nedostanou pod sekery nějací skřeti, budou jeho nálady k nevydržení a Bo?ndilova vzrůstající podrážděnost by se nakonec mohla stát nebezpečím pro ostatní.
Ve stejně míře, v jaké z něho nenávist k bestiím dělala nenahraditelného válečníka, představovala tato nenávist zároveň i nebezpečí. Hromadil se v něm vztek, časem rostl a bobtnal, až se najednou nedal zkrotit. Pak se trpaslík slepě vyřítil proti všemu, co mu stálo v cestě. Vraccas z něho stvořil vynikajícího bojovníka, ale současně ho tím i potrestal.
Trpaslíci vstoupili do kovárny, v níž bylo výrazně tepleji než v chodbách.
Dvacet výhní a osmdesát kovadlin stálo pečlivě uspořádáno kolem jednoho zvlášť velkého ohniště. V rozlehlém prostoru byl nepopsatelný zápach, všichni museli potlačovat nutkání ke zvracení. Na zemi se povalovaly a hnily mrtvoly skřetů, goblinů, několika alfů, a dokonce i tří trollů. Trpaslíci si obhlíželi práci posledních trpaslíků z Pátého kmene a Bavragora Perlíka, kteří jim tehdy při útěku před přesilou těch bestií kryli záda.
"U Vraccase, to musel bejt překrásnej boj," vydechl Pruďas obdivně a s úctou. "Nikdy bysem nevěřil, že ten zpívající ochlasta dokáže rozdávat takový rány."
Začali pátrat po tělesných pozůstatcích obránců, aby jim pod skalami připravili důstojný pohřeb, našli však pouze cáry jejich šatů a kusy zbroje. Vypadalo to, že je Nôd'onnovy hordy nakonec přemohly a roztrhaly na kusy.
"Podívejte!" Balyndis ukázala sekerou na výheň uprostřed místnosti. "Výheň pořád ještě žhne!"
Tungdil si oddechl úlevou. Od této chvíle považoval za jisté, že se jim podaří zhotovit všechny železné a ocelové předměty, které bude nově vznikající říše potřebovat. "Rozdmýchejme ji a ukažme všem, že se

děti kováře vrátily do síní a dolů Giselbarta Železnookého."
Opatrně přihodili na slabě žhnoucí ohniště kusy uhlí, zatáhli za řetězy, které ovládaly kladkostroje obrovských měchů, a vdechli Dračímu dechu nový život. Tungdil vyslal desítku trpaslíků, aby podali zprávu zástupu těch, kteří ještě čekali venku, a zavedli je dovnitř.
Balyndis se mezitím věnovala navíjecímu mechanismu, kterým se posunovaly ocelové desky před velkým komínem, vedoucím z kovárny. Jeden z obránců ho poničil tak, že se nedal použít, a skřeti je tehdy nemohli komínem dál pronásledovat.
Podívala se nahoru ke stropu, vysokému osmdesát kroků, a ke schodišti, které se stáčelo a vedlo do komína, dokud masivní pláty oceli neuzavřely přístup.
"Bude to chvíli trvat, ale já to nějak zvládnu." Řekla to záměrně tak hlasitě, aby se Tungdil, který postával kousek vedle ní, jejími slovy musel cítit osloven. "Rozmlátili jeden zub soukolí a dva závěsné háky, a proto se celý řetěz vyvlekl. Zítra to bude vypadat, jako bychom všechno právě znovu vykovali."
Trpaslík přikývl, ale přitom se k ní neotočil. "Úklid zvládneme hodně rychle. Mrtvoly spálíme ve výhni, z jejich roztavených zbrojí se nám určitě podaří vyrobit něco užitečného." Pod rozkládajícími se mrtvolami objevil kleště, kladiva, pilníky, dláta a další kovářské nářadí. "Brzo budou kovadliny zpívat starou píseň, na kterou musely Šedé hory tak dlouho čekat."
Balyndis se rozhlédla, jestli je nikdo nepozoruje, pak přišla k Tungdilovi, postavila se vedle něho a popadla ho za paži. "Tungdile Zlatoruký, co jsem ti udělala?" vyčítala mu a její hnědé oči dštily přinejmenším stejně tolik ohně jako výheň.
"Nevím, co tím myslíš." Díval se bokem a předstíral, že musí odstraňovat nepořádek, ale její silné kovářské prsty ho nepustily ze sevření.
"Děláš, jako bych byla nějaká méněcenná bytost, která si nezaslouží nic než opovržení. Bolí mě, když se mnou takhle zachází můj přítel."
"Přítel?" vyletělo Tungdilovi z úst a trpaslík se rozesmál. "Já jsem byl tvůj druh a měli jsme těsně před uzavřením svazku! A pak se objeví nějaký trpaslík, kterého vůbec neznáš a je ti úplně lhostejný, trpaslík z klanu… ať se jmenuje, jak chce, a všechno najednou skončí." S nadějí v očích se na ni podíval.
"Opravdu to skončí?"
Balyndis zavřela na chviličku oči. "To je zákon, Tungdile. Musím poslechnout klan. Vysvětlila jsem ti to…"
"A přitom ses vykašlala na svoje vlastní štěstí?" Na moje štěstí…
"Ano," odpověděla kovářka okamžitě. "Protože neexistuje nic posvátnějšího, nic takového, co by si více zasloužilo naši ochranu, než jsou tradice. Tradice řídily život nás všech po celé tisíce slunečních cyklů, zaručují nám všem mír, zajišťují další existenci našeho kmene, i když mají za následek, že ne každému jednotlivci je dopřáno štěstí. Plně to pochopíš teprve tehdy, až budeš žít v naší společnosti. Alespoň doufám." Zvedla ruku a chtěla ho pohladit po tváři, ale Tungdil rychle ucukl hlavou.
"Ne, prosím," odmítl hořce. "Děláš mi to ještě horší, než jaké to je už tak."
City sevřely Tungdilovi hrdlo, odvrátil se a vyběhl ven, kde ho potkal Bo?ndil. Válečník přiváděl první ze zástupu trpaslíků a nesl i ledové tělo bratra.
Tungdil se zaradoval, že má před sebou úkol, s jehož pomocí zažene ponuré myšlenky, rozdělil trpaslíky na skupinky a nechal je hlídat podél nesčetných chodeb, dokud si nebudou jistí, že v jejich bezprostředním okolí nejsou žádní skřeti.
Boëndal přečkal celý dlouhý pochod na nosítkách, buď ho táhli za poníkem, nebo ho - když byl terén příliš obtížný - čtyři trpaslíci nesli. Teď ho na nosítkách dovlekli až těsně do blízkosti výhně, která zvolna začínala jasněji plát a stále víc se rozžhavovala.
"A co teď?" Pruďas se zahleděl na bledý obličej dvojčete. "On se hned probudí?"
Tungdil položil Boëndalovi ruku na čelo. Chladné, suché. "Nic se nezměnilo. Výheň ještě zdaleka nedosáhla normální teploty, nějakou dobu potrvá, než uvidíme bílý oheň."
"To jo, ale co budeme dělat pak?" dorážel dál Pruďas, vzal nemocného za ruku a starostlivě ho za ni držel. "Horký pivo! Určitě budeme muset ohřát pivo rozžhaveným uhlím z výhně a nalít mu ho do krku," nabídl zoufalé řešení hádanky.
"To ti neumím říct, ale slibuju, že co nejdříve začneme pátrat po archivech Pátých a hledat v nich nějakou

radu." Tungdil vstal a kývnutím k sobě přivolal léčitelku, aby dávala na nemocného pozor, pak povzbudivě poklepal Bo?ndilovi na široká záda. "Pojď, ještě máme co dělat."
Společně opustili kovárnu. Balyndis se za nimi ustaraně zadívala.
* * *
Během následujících oběhů začalo pokojné obsazování trpasličí říše.
Kameníci z kmene Druhých, kteří přišli s nimi, se okamžitě pustili do vyspravování podzemních prostor, které utrpěly za celou tu dobu značné škody, a všichni jim při tom pomáhali.
Kováři z kmene Prvních rozdělali ohně pod vysokými pecemi a zhotovili z rozžhaveného železa kování a objemné pláty, kterými zabezpečili vstupy do říše a vytvořili další zařízení na obranu. Horami se rozléhalo nepřetržité řinčení kladiv a připomínalo tak skále čilý ruch, jaký vládl v jejích útrobách před několika tisíci slunečními cykly.
Umění Čtvrtých, broušení a řezání drahých kamenů a drahokamů všeho druhu, ještě nebylo zapotřebí, a tak tihle trpaslíci přikládali ruku k dílu všude, kde bylo třeba, a s každým novým oběhem slunce propátrávali další úseky chodeb, další síně, haly a jeskyně.
Ale bez ohledu na veškeré úsilí, s jakým Tungdil i ostatní trpaslíci hledali, nikde nenašli žádné kamenné tabulky, žádný pergamen, na kterém by byl popsán lék pro Boëndala, nikde neobjevili žádnou legendu, která by jim vylíčila, jaké účinky má Dračí dech. Ledově chladný trpaslík tak trávil dny a noci na nosítkách vedle výhně a jeho stav se nijak neměnil.
Čas jim při práci přímo letěl, každý den objevili nějaké zapomenuté věci nebo se podivovali dokonalému řemeslnému umění Pátých všude tam, kde šlo o opracování pokladů. Trpaslíci z Prvního kmene, kteří se do té doby považovali za mistry v zacházení se zlatem a jinými ušlechtilými kovy, zcela bez závisti uznávali, že trpaslíci, jejichž chodbami nyní kráčeli, je v mnohém předčili.
Tungdil dospěl k rozhodnutí, že tady v chodbách nenajdou nic, co by mohlo ztuhlému dvojčeti pomoci. A tak se ujal vedení oddílu, který pronikl dále na sever, aby se porozhlédl po Kamenné bráně a dalších tajemstvích.
Přesněji řečeno, byl to i způsob, jakým chtěl prchnout před Balyndis, před jejím neodolatelným smíchem, před její přátelskou povahou a v neposlední řadě před jejím přitažlivým zevnějškem.
Samotná představa, že Gla?mbar Ostrá čepel z klanu Lamželezů z Borengarova kmene bude žít s Balyndis bok po boku, okamžitě srážela jeho náladu do bezedné propasti zoufalství a rozněcovala v něm pocit, který byl na pováženou: přál tomu trpaslíkovi smrt.
Sotva na to pomyslel, začal mu zlý, neviditelný démon našeptávat různé věci. Kdyby zemřel bylo by to skvělé. Balyndis by se v takovém případě stala vdovou a mohla by se svobodně rozhodnout, kdo se stane jejím příštím manželem.
Tungdil pozorně naslouchal. O tom, že by se Balyndis rychle rozhodl a její volba by padla na něho, neměl sebemenších pochyb.
To je přece skvělé, ne? našeptával mu démon a na chvíli se vytratil z je ho hlavy. Tungdil dostal sám ze sebe strach.
Pruďasovi, který trval na tom, že Tungdila doprovodí, samozřejmě za chmuřená tvář přítele neunikla.
"Teď se dovídáš o další stránce života trpaslíků," obrátil se na něho když odpočívali a Pruďas si nacpával dýmku. Seděli kousek bokem oc padesátičlenné skupiny, na kamenném břehu podzemního potoka. Nikdo je nemohl zaslechnout, a proto se odvážil mluvit otevřeně. "Já nejsem žádnej dobrej řečník, učenej, na rozdíl od tebe." Rychle potáhl z dýmky a zapálil si žhnoucí třískou tabák. "Ale umím dobře poslouchat. Při tom jeden nemusí moc přemejšlet." Zkřížil ruce na prsou, opřel se zády o skálu a čekal. "Dělej. Vymluv se. Řekni, co ti leží na duši."
"Co chceš slyšet?"
"To, co tě tíží." Poklepal troubelí dýmky o Tungdilovu kroužkovou košili. "Ven s tím, nebo mám tak dlouho vyřvávat její jméno, až konečně otevřeš pusu?"
Tungdil hlasitě vydechl a uřízl si kousek sušených hub a sýra. "Je to nespravedlnost," zněla první věta, kterou následovala hotová záplava slov, jimiž příteli vylíčil svá vnitřní muka a utrpení. "Myslel jsem si, že snesu, aby byla jenom mojí přítelkyní," zakončil vyprávění. "Ale to prostě nejde." Odložil jídlo, hlad ho úplně přešel. Místo toho si dal hluboký doušek z měchu s vínem.

"Stane se z tebe ochlasta, víš to?" Bo?ndil mlaskavě popotáhl z dýmky. "Nebyl bys první, kdo by se kvůli lásce utopil v pálence," načrtl mu před očima varovný obrázek. "Někdy se ptám sám sebe, jestli můj bratr a já neneseme vinu na tom, čím teď trpíš."
"Vy?" Tungdil si setřel z vousu tmavé kapky, které vytekly vedle.
Pruďas vážně přikývl. "Měli jsme spoustu času, abysme tě cestou, když jsme tě přiváděli do říše Druhých, připravili na náš národ a jeho zákony. Zdá se, že jsme na ty nejdůležitější zapomněli nebo jsme je pořádně nevysvětlili. Na prvním místě stojí zachování kmene, pak následuje klan a po něm společnost rodiny. Tyhle zákony zachovávají… řád, kterej nám zaručuje jistotu a… bezpečí…"
"A když je někdo poruší, všechno se rozpadne," pomohl mu Tungdil povzdechem, když si všiml, že Bo?ndilovi začínají docházet slova.
"Přesně tak. Takže Balyndis nemohla jednat jinak, chápeš?"
"Já jsem vyrostl u lidí…"
"I u lidí určitě existujou svatby, který domlouvaj rodiny mezi sebou," zabručel Pruďas.
"To je možné, ale u těch lidí, které jsem znal já, rozhodovala jenom láska. Proto jsem si myslel, že je tomu tak i v našem národě." I on se opřel zády o skálu. "Bo?ndile, nebude lepší, když Páté povede někdo jiný?"
"Proč? Přijali tě jako svýho vůdce, protože seš hrdina od Černýho skaliska. Ty nosíš pás Giselbarta Železnookýho a jenom tvoje ruka dodá Ohnivý čepeli takovej účinek, jakýho je proti zlu zapotřebí."
"Nepotřebují mnohem víc někoho," přerušil ho Tungdil, "kdo zná vaše tradice? Někdo, kdo zná pravidla a řídí se podle nich ve svém životě? Usadili jsme se v oblasti, ve které je soudržnost důležitější než kdykoliv v minulosti. Naše společenství je malé. Já můžu bojovat, když mě bude třeba, ale k tomu nemusím být váš vůdce."
Trpaslík zabafal a vypouštěl mezi rty kolečka kouře. Modré obláčky se rychle rozpadaly a mizely. "Vím, co máš na mysli, učenej, a tvoje slova zase jednou dokazujou, že vidíš daleko dopředu." Uznale na něho kývl.
Tungdil nabral dlaní vodu z potoka, který kolem nich tiše šuměl, měla lehce kovovou, ale přesto vynikající chuť. Žádná voda z povrchu země se jí nevyrovnala, dokázala na místě utišit žízeň. "Je nespravedlivé, že si přeju, aby umřel?" zeptal se tlumeným hlasem a prohrábl si vlhkými prsty vlasy.
"Čí smrt si přeješ? Gla?mbara Ostré čepele?" Pruďas se nahlas rozesmál. "Dokonce i já mu přeju smrt. To kvůli němu se můj nejlepší přítel cítí pěkně mizerně, ukradl mu jeho životní lásku." Opět se musel rozesmát, když si všiml Tungdilova zděšeného výrazu. "Co je? Já jsem šílenej, z každýho boje jsem celej pryč, a to a starost o mýho bratra ve mně vyvolává šílenství, na to už jsi zapomněl?" Rázem se však vrátil k vážnému tónu. "Ne, Tungdile, moc dobře ti rozumím. Já bysem okamžitě vyzval Ostrou čepel na souboj, kdyby to k něčemu vedlo. Ale bylo by to na nic. Chaos našemu lidu škodí, z jednoho činu se rodí další a krev by pak nepřestala téct." Poklepal mu po stehně. "Hlavu vzhůru, učenej. Najdeš si nějakou jinou, která ti teplým tělem a oddaností vyžene vzpomínky na Balyndis z hlavy."
"Nikdy."
"Budeš muset!" odsekl Bo?ndil okamžitě a tvrdě. "Nebo tě to celýho zevnitř sežere. Já vím, o čem mluvím." Podal Tungdilovi zapálenou dýmku, kterou si trpaslík s díky vzal.
Dlouho mlčky seděli vedle sebe.
Gla?mbarova smrt, našeptával Tungdilovi vnitřní démon svůdně. Pro tebe a pro Balyndis neexistuje žádné lepší řešení. Ona je stejně nešťastná jako ty. Sejmi jí břímě z ramen a zabij Gla?mbara, jakmile se naskytne nějaká vhodná příležitost.
"Máš už nějakej plán?"
"Co?" Tungdil sebou trhl, cítil se přistižen.
"Jestli máš nějakej plán, se ptám. Mluvili jsme o tom, že bys chtěl přenechat vedení někomu jinýmu. Jak zjistíme, koho chtěj?"
"Ach… Já jim to vysvětlím tak, jak jsem to vysvětlil tobě. Ať si sami vyberou někoho ze svého středu," odpověděl Tungdil bez dlouhého přemýšlení. "Je to…"
Zarazil se, protože Pruďas najednou vyskočil na nohy. Topůrka seker mu jakoby sama od sebe najednou skočila mezi prsty. "Šedý hory jsou na nás hodný. Dávaj nám vodu. A sviňuchy," dodal, v

očích mu zajiskřilo a lišácky na Tungdila mrkl. "Cítím je!" Ukázal doprava. "Nejsou daleko od nás. Jejich smrad přichází z támhleté chodby."
Runy, které Pátí vytesali do skály hned nad chodbou, jim prozrazovaly, kde chodba končí: u Kamenné brány.
* * *
Jejich odpočinek měl rychlý konec.
V nejvyšším spěchu posbírali výbavu, válečníci se postavili do řad na čele zástupu, kameníci se stáhli dozadu na konec a tvořili s kladivy a nářadím, které se v případě potřeby mohlo místo do kamene zabořit i do masa a kostí, zadní voj.
Běželi chodbou vpřed. Teď už všichni cítili odporný zápach, který rozněcoval jejich nenávist k protivníkům: pronikavý, ostrý pot skřetů spolu se žluklým lojem na chatrných zbrojích.
"Já věděl, že zase odněkad vylezou." Bo?ndil klusal vedle Tungdila. "Nôd'onnova smrt je od dalšího pokusu proniknout průsmykem dovnitř neodradila nadlouho. Skrytá země je prostě hrozně láká. Žrádla tu najdou do sytosti."
Tungdil zahlédl paprsek jasného světla, ale ještě dost daleko od nich. Chodba jim naznačovala, že bude brzy končit. Za chvíli vystoupí na povrch vedle gigantické brány a vedle tohoto zázraku stavitelského umění trpaslíků nepochybně uvidí blíže neurčený počet nepřátel.
"Vyřítíme se ven a vpadneme na ně," navrhl Pruďas žádostivě a přehodil si dlouhý cop přes rameno. "Oni nepočítaj s tím, že by v horách byli nějací trpaslíci. Překvapení je ochromí a my budeme moct pobít první stovku ještě dřív, než se vůbec začnou bránit."
"Kroť se, Bo?ndile," požádal Tungdil rychle přítele. "Nejdříve se chci podívat, s kým tam budeme mít co do činění." Přistoupil k východu a opatrně vykoukl přes okraj skalní stěny.
Přímo u široce rozevřené brány stály asi tak dva tucty skřetů a radily se. Na zemi se povalovaly zničené zbytky pěti masivních závor, kterými kdysi býval vstup do Skryté země zajištěn. Bestie je po nějaké době od pádu trpasličí říše všechny urazily.
Jeden ze skřetů ukázal k začátku schodiště, vedoucího ke strážním věžím. Zdálo se, že nemají nijak naspěch, spíš na Tungdila dělali dojem, že zkoumají, jakým způsobem kdysi stavitelé bránu postavili.
Jako kdyby jedna z bestií zaslechla jeho myšlenky, přešla s tichým chrochtáním k obrovským pantům a sáhla si na ně. Ostatní skřeti začali stoupat nahoru.
"Co je?" dorážel Pruďas a neklidně třel jednou sekerou o druhou. "Je jich tam stovka? Dvě stovky? Dělej, kolik jich budeme moct setnout?"
Tungdil mu prozradil počet skřetů.
"Co?" Bo?ndil si změřil pronikavým pohledem trpaslíky, kteří stáli přímo za ním. "Ať vás ani nenapadne zvednout proti nim sekery. Ti všichni jsou moji! Nějaký další skřety si najděte sami!"
"Chovají se nějak podivně," konstatoval Tungdil a podělil se s trpaslíky o své domněnky. "Je jasné, že to musejí být zvědové. Horda je určitě vyslala předem, aby našli nějaký způsob, jak by mohli tu bránu jednou provždy zničit."
Bo?ndil se již nenechal déle zadržet. "Hopsá hejsa! Tak tomu určitě budeme umět zabránit!" Vyřítil se přímo ke skupině skřetů, která se chystala začít šplhat nahoru po schodech, a jedním mohutným úderem skolil tři z těch bestií, než ostatní vůbec pochopily, co se to na ně vlastně vrhlo.
Tungdil zanadával a pustil se za ním. Došel k východu a zůstal stát na místě. Pruďas pomoc nepotřeboval, zabité nestvůry se v kratičkých intervalech koulely jedna za druhou po schodech dolů a hromadily se na úpatí schodiště.
Trpaslíci, kteří zezadu chvátali do boje, poznali, že Pruďas poslal na smrt asi tak dvacet bestií a nebyl při tom v ničem odkázán na jejich pomoc. Na úzkém schodišti neměli skřeti žádnou šanci, jak se před rozzuřeným válečníkem bránit. Bo?ndil postupoval krok za krokem a zvolna se propracovával skrz těla nepřátel, jejichž dlouhé meče, koule a sekery se na takovém značně omezeném prostoru k obraně vůbec nehodily.
"Půjdeme za ním. Čtyři z vás chytnou toho skřeta, který stál u brány. Chci ho dostat živého," nařídil Tungdil ostatním. Protože nepočítal s tím, že by některý ze skřetů unikl Pruďasovým sekerám, chtěl, aby se mu do rukou dostal aspoň ten poslední z nich, aby ho mohl vyslechnout.

Vystoupali po schodišti nahoru a prosmýkli se kolem mrtvol. Museli si dávat pozor, aby neuklouzli na jejich zelené krvi nebo aby je nestrhla k zemi další padající bestie.
Najednou se kolem Tungdilova pravého kotníku sevřel něčí spár. Jedna z bestií, o které si mysleli, že už je mrtvá, zavrčela, natáhla se po trpaslíkovi a vycenila zuby. Tungdil jí duchapřítomně vrazil sekeru do zad.
Bestie zachroptěla a stáhla ho za nohu, Tungdil se převážil dozadu a upadl na trpaslíka, který postupoval za ním. Protože nepustil topůrko sekery z rukou, táhl zraněného skřeta s sebou.
Trpaslík nepřítomně zíral na protivníkovy rány. Ten přece musí být už dávno mrtvý. S námahou vytrhl sekeru skřetovi, který se právě znovu zvedal, z ramenního kloubu, kopl ho do kolena, aby ho vyvedl z rovnováhy, a vrazil mu Ohnivou čepel z boku do krku s takovou prudkostí, jak to jen bylo v úzkém prostoru chodby možné. Useknutá hlava poskakovala po schodech dolů, tělo se na schodech převrátilo a zůstalo ležet.
"Pěkně tuhej bastard," prohodil trpaslík, který ho podepřel, když padal, s pohledem upřeným na mrtvolu.
Tungdila přepadlo zlé tušení. "Ticho!" Podle zvuků, které zaznívaly od vchodu do věže, se zvedali i ostatní poražení nepřátelé.
"Zpátky," vydal rozkaz. "Oni nejsou… mrtví." Copak má Mrtvá zem v Šedých horách pořád ještě moc? kladl si otázku, když se probral z prvního šoku. Vzpomínal si však ještě velice přesně na to, co se musí dělat proti nemrtvým, aby se dali definitivně zlikvidovat. Jak je vidět, tak je podle všeho můžeme stále ještě zastavit alespoň tím, že jim urazíme hlavu.
"Usekněte jim hlavy!" vykřikl, zatímco se nestvůry zvedaly ze země a holýma rukama nebo rychle tasenými dýkami útočily na trpaslíky, kteří šli na konci zástupu. "Ještě pořád jsou posedlí Mrtvou zemí!"
Znovu se rozpoutal boj a tentokrát byl namáhavější a nebezpečnější než předtím.
Tungdil pospíchal ven z chodby a rozmachoval se Ohnivou čepelí, která okamžitě začala na nemrtvé působit celou svou mocí.
Avšak míhající se čepel ani zářivá stopa, kterou za sebou zanechávala zdobená hlava sekery, nepřátele nezastrašily. Skřeti prudce útočili jak na Tungdila, tak i na jeho průvodce. Nebylo vůbec snadné připravit je o hlavu, trpaslíkům to ztěžoval už samotný rozdíl ve velikosti. Navíc se ukázalo, že skřeti jsou stejně jako dřív velice schopní bojovníci, kteří okamžitě rozpoznají chybu protivníka a dokáží ji využít.
"Usekávejte jim hlavy!" ryčel Tungdil bez ustání, zatímco se skláněl, jednou ranou usekl nejbližšímu skřetovi nohu a druhým pohybem mu rozpoltil lebku.
Rozhlédl se kolem sebe a ztěžka lapal po dechu. Podle něho to tam vypadalo všelijak, jenom ne na vítězství trpaslíků. Někteří z jeho společníků již leželi zabití nebo zranění na zemi, když je znovu napadli nepřátelé, o nichž si mysleli, že jsou už mrtví.
Ti, kteří neměli takové zkušenosti z boje jako staří veteráni, úporně bojovali o život tím, že vášnivě, ale naprosto nesmyslně do skřetů bušili. Z nějakých šrámů si nemrtvé bestie nic nedělaly, a pokud právě nepřišly o ruku nebo o paži, pokračovaly v zuřivých útocích s nemenší horlivostí. Z tváří mladých trpaslíků se vytrácela rozhodnost, počet jejich mrtvých narůstal.
"Musíte jim přeseknout krk!" Tungdil se vyřítil na dalšího protivníka, který zrovna ve spárech dusil jednoho trpaslíka a absolutně mu nevadilo, že mu trpaslík zasazuje dýkou do předloktí jednu ránu za druhou. Tři rány svištící Ohnivou čepelí a bestie spadla na zem.
Donutit skřety, aby nejdřív klesli do kolen, a pak jim proříznout krky, bylo velice namáhavé, ale zdálo se, že Tungdil je najednou všude, na všech místech tohoto hrůzného boje. Byl neustálou oporou kolísající houževnatosti ostatních trpaslíků a zachránil je před tím, aby je nestvůry, chráněné temnými silami, nakonec porazily.
Trpaslíci i přes převahu zaplatili za vítězství dvaceti zraněnými a patnácti padlými. Jejich vlastní mrtví zůstávali k velké úlevě ostatních nehybně ležet.
"Nahoru na věž!" nařídil Tungdil zbylým bojovníkům. V půlce cesty ke věži narazili na Bo?ndila, který právě vyřídil posledního soka dvěma současně vedenými, neodvratitelnými zásahy do podbřišku. Skřet se se zaúpěním zhroutil na zem, jeho meč padal s řinčením po schodech dolů a proklouzl trpaslíkům mezi botama.
"Říkals useknout hlavu, jo?" Další rána a odporná lebka se oddělila od krku. Pruďas si z tváře setřel pot,

krev a jiné odporně páchnoucí tekutiny. "Tak todle se mi líbilo," povzdechl si šťastně a otřel si čepele o šaty zabité nestvůry. "U Vraccase, já si je budu podávat už jenom v úzkejch chodbách, tam si budu moct být jistej, že mi žádnej neuteče. Ale jak je možný, že je Mrtvá země pořád ještě chrání? Vždyť jsme ji přece porazili." V duchu si spočítal množství zabitých nepřátel. "Hele, nejmíň jeden tady chybí," pronesl vztekle a s nepřítomným leskem v očích. "Nebo ses snad přepočítal, učenej?"
"Běž dál, Bo?ndile," prosil ho Tungdil naléhavě. Změna, která se se skřety stala, Tungdila zneklidnila na nejvyšší míru. "Promluvíme si, až budeme nahoře na věži."
Bo?ndil se řídil jeho pokynem a za chviličku se všichni trpaslíci shromáždili na opevněném ochozu, odkud měli dokonalý výhled jak na stezku, která se k bráně klikatila od severu, tak na prostor na jejich straně hradeb bezprostředně za branou.
"Široko daleko není nikde ani stopa po dalších nepřátelích," konstatoval Tungdil s potěšením. Dokud se žulová křídla brány nezavřou a pět závor nebude sedět na svém starém místě, opravdu neměl v úmyslu plát touhou po další bitvě s Tionovými bestiemi. A už vůbec ne v případě, že budou vyzbrojené nečistými silami. Potřeboval jistotu a bezpečí. Skrytá země potřebovala jistotu a bezpečí.
"Proč neumírali?" Pruďas s údivem v hlase opakoval otázku. "Že by se Mrtvá země postavila tak rychle znovu na nohy?"
Hlasité, zvířecí chrčení mu prozradilo, že čtyři trpaslíci chytili posledního skřeta a přivlekli ho nahoru.
"Zeptáme se ho." Tungdil nemusel Bo?ndilovi nic říkat, válečník pochopil, že ho nesmí na místě rozsekat na kusy. "Přivlečte ho sem ke mně," nařídil trpaslíkům a ti dovlekli zajatce až k cimbuří.
Nezacházeli s ním právě šetrně, bestie krvácela z několika ran, které utrpěla hlavně na stehnech a na podbřišku. Rána kladivem jí rozdrtila bradu, z vlasů jí zůstaly jen nepatrné zbytky. Normální skřet by po takových zraněních už dávno zemřel.
Žluté oči, zasazené hluboko v hlavě, úzkostlivě klouzaly pohledem po vousatých tvářích, plochý nos větřil na všechny strany, skřetova hruď se rychle zvedala a klesala, jak zřetelně viděli podle pohybů tlustě promazané pancéřové košile.
"Co jste tady chtěli?" obořil se Tungdil na skřeta a pozvedl Ohnivou čepel na slunce, aby se diamanty na jejím ostří rozzářily a vrhaly na zajatce odlesky. Skřet zakvičel a snažil se uhnout, ale hrazení ho donutilo zůstat na místě. "Znáš tuhle zbraň?" oslovil ho Tungdil skřetím nářečím. Nežil nadarmo u moudrého Lot-Ionana, v jehož knihách se mohl leccos dočíst.
Strach ve skřetových očích se proměnil na překvapený údiv. "Ty… ty mi rozumíš?"
"Kolik vás přichází tou soutěskou? A jak je možné, že neumíráte? Jak nabrala Mrtvá země bez démona zpátky svou moc?" Tungdil se rozmáchl sekerou a zabrzdil ji skřetovi těsně před nosem. "Mluv!"
"Může za to ta černá voda… krev Mrtvé země, ta nás…" Odmlčel se. "Já nesmím nic říct."
Tungdil zpočátku nevěnoval žádnou pozornost skutečnosti, že skřet má z Ohnivé čepele strach, ale pak mu to začalo připadat zvláštní. Odkud o ní ví? Dostala se zpráva o té sekeře už až k nim domů? Je možné, že by znali její přesný popis? "Ty dobře víš, kdo jsem a jakou moc držím v rukách. Pak jsi musel být u Černého skaliska. A co myslíš tou černou vodou?"
"Nic, já nesmím nic říct," zabručel skřet až příliš rychle a nespouštěl čepel z očí.
"Jestli chceš dál žít, řekni nám, co jsi měl za úkol."
"Ne, Ushnotz mě…" zmlkl. Hektické pomrkávání ho prozradilo, a tak měl Tungdil dost času, aby se protivníkovi, který se najednou vrhl dopředu, vyhnul. Hbitě podklouzl skřetovi pod rukama.
Nepočítal však s Pruďasovou nehasnoucí chutí na další boj. Trpaslík se s divokým výkřikem vrhl na skřeta a zarazil mu sekery do krku a do hrudi, až z něho stříkala krev. Bestie se s chroptěním zhroutila a zemřela, čepel jí přesekla vaz.
"Dobrá práce, Bo?ndile," pochválil ho Tungdil se sžíravým výsměchem v hlase. "Ten už se víckrát nezvedne."
"Chtěl tě napadnout," bránil se Pruďas, ale dobře si uvědomoval, že udělal chybu. "Prozradil ti aspoň něco?"
"Nebyl od toho daleko, když ho tvoje sekery zabily." Tungdil zamyšleně pozoroval chladnoucí mrtvolu. Jméno Ushnotz v něm probudilo nějaké vzpomínky, ale nedokázal je přiřadit k žádné vhodné události.
"Prohledejte je," požádal nakonec své lidi. "Jestli u sebe nesou něco, z čeho by se dalo soudit, že byli u

Černého skaliska, tak mi to na místě řekněte." Sklonil se a začal se prohrabávat v šatech a v batohu před sebou.
Pruďas, kterého nepřestávalo trápit nečisté svědomí kvůli tomu neuváženému činu, zůstal u něho a předstíral, že kontroluje horské svahy. "Jestli máš pravdu, museli nějak proklouznout kolem nás," prohodil a snažil se o nezávazný tón.
"To nebylo nezbytně nutné. Mohli proniknout do tunelů dávno před námi a pak v nich bloudit. To, že já jim rozumím, ještě neznamená, že si oni dokážou vysvětlit naše runy." Vysypal na zem obsah tašky, kterou měl skřet u opasku. "Skoro žádné zásoby. Buď si udělali tábor v nějaké jeskyni a odtamtud vyrážejí na výzvědné výpravy, nebo opravdu potřebovali tak dlouhou dobu na to, aby došli až k bráně."
Bo?ndilovy oči konečně ztratily fanatický lesk. Nějakou dobu teď bude docela vyrovnaný, než ho nanovo posedne nutkání za jakýchkoliv okolností proti těm bestiím zla bojovat. Trpaslík si prohlížel závory, chladný větřík ho hladil po tváři a vysoušel mu krev ve vousech.
"Oni je urazili," vyslovil nahlas své myšlenky, když objevil stopy škrábanců od dláta na horní části křídel brány. "Jen se podívej! Chtěli tu bránu odnýst, ale když si všimli, že je na ty jejich mizerný nástroje moc tvrdá, vyrazili z ní u podstavců na závory čepy."
"Naši kameníci a kováři dokáží tu škodu odstranit," uklidňoval ho Tungdil, který prozatím nenašel žádnou použitelnou stopu po původu skřetů. Jeho prsty prohrabávaly vrstvu za vrstvou, stáhl ze skřeta dokonce i zbroj, aby se mohl podívat pod ni, až pak objevil v záhybu rukavice pečlivě opilovaný kousek dřeva. Do něho byl nahrubo vyryt znak nějakého knížete. Dřevo bylo černé, těžké a vypadalo spíš jako uhlí než jako dřevo.
Pruďas k němu zvědavě přistoupil. "Mrtvý dřevo," konstatoval. "Vypadá, jako kdyby pocházelo z Gauragaru, z toho lesa bez duše."
Tungdilovi najednou jako by spadly šupiny z očí.
Ushnotz patřil k těm třem skřetím knížatům, která vyslechl, když se krčil na stromě, krátce před útokem na Dobré louky. Kníže a jeho horda vlastně patřili do Toboriboru, ležícího jihovýchodně od nich, do říše, kterou si skřeti sami založili uprostřed Idoslânu. To je 1500 mil odsud. Proč by měl posílat zvědy na sever? A pochází ta černá voda opravdu z onoho jezera, které jsme zahlédli v lese? Podělil se s Bo?ndilem o úvahy.
"Kdybysem já byl tou zbabělou sviňuchou, která v bitvě, ve který šlo o všecko, prohrála, a kdyby sem věděl, že na mě moji nepřátelé buď čekaj doma, nebo mi nastraží cestou nějakou léčku, tak už by se mi domů nechtělo. Proč se teda nedat průsmykem do Země za horama?"
Tungdil dospěl k názoru, že válečníkovy úvahy mají pravdivé jádro. "Máš pravdu. Až na jednu věc." Zvedl se a stoupl si ke kamenným přístavkům, do kterých vyryly stopy déšť, vítr, sníh a slunce. Přejel prsty po rozeklané skále a jeho oči se zahleděly k legendárním vrcholkům hor. "Oni nechtěli zemi opustit. Chtěli si v Šedých horách vybudovat novou říši."
"Co?" vypěnil jeho přítel a přidusal k němu. "V našich horách?" Plivl na mrtvého skřeta. "Ať Vraccas buší do tý tvý duše, jestli vůbec nějakou máš, rozžhaveným kladivem na kovadlině a rozcviká ji ohnivými kleštěmi, ty nestvůro!"
Věci do sebe pěkně zapadaly jedna ke druhé. Kdyby se Ushnotz dostal ke vstupu do říše Pátých před nimi a zase ji obsadil, bylo by pro ně zcela nemožné, aby ho někdy z těch chodeb znovu vyhnali.
Pro Tungdila však stále ještě bylo záhadou, co Ushnotz plánoval s vraty v Kamenné bráně. Chtěl je zničit, nebo zavřít? Bez váhání by věřil tomu, že by kníže mohl vyžadovat nějaké mýtné po bestiích, které táhly ze Země za horami k nim. Tímto způsobem by získal všechno, co bude se svými lidmi potřebovat k životu, a nemusel by hnout prstem.
Od vyzvědačů přes Ushnotze a les bez duše to byl v myšlenkách už jen malý krůček ke skřetům, kteří u něho a u ostatních trpaslíků v Šedých horách nepochybně vykonají v dohledné době nemilou návštěvu. Museli v Gauragaru uniknout z toho lesa. Kolik jsme jich napočítali? Nebyly jich asi tak čtyři tisíce?
Tungdil přelétl pohledem hory, rokliny a údolí a zdržel se u Dračího jazyka.
"Dobyli jsme vás zpátky a určitě vás znovu neztratíme. Nedostanete se zase do rukou těch, kteří přinesli zkázu celé Skryté zemi," přísahal tiše strmým vrcholům. "Severní průsmyk je a zůstane v našich rukách, i kdybychom museli useknout hlavy čtyřem tisícům krků."

Bo?ndil přikývl. "Pravdu jsi řekl, učenej. Prokletý sviňuchy! Jestli to jsou ti skřeti, který jsme pronásledovali v Gauragaru, tak maj velikou přesilu. Ne nějakou přesilu, kterou bysme nedokázali porazit, ale přesilu maj."
"Abychom je zabili, musíme každému z nich useknout hlavu, na to nezapomínej. Tím je pro nás všechno čtyřikrát namáhavější. Sám jsi viděl, kolik z nás zabili nebo zranili. Je naprosto nezbytné, abychom měli nějaké spojence," rozhodl se Tungdil. "Zpátky k Prvním nemůžeme, to by trvalo moc dlouho."
"Elfové?"
"Ne, ti mají plno práce s tím, aby od alfů dobyli zpátky svoji říši a zničili Dsôn Balsur. S těmi rozhodně počítat nemůžeme."
"Mhm." Pruďas ulpěl pohledem na vznešeném masivu Velké čepele. "Tak kdo nám ještě zbývá?"
Najednou se mu rozšířily oči poznáním, protože si v myšlenkách dokázal na tuto otázku odpovědět sám.
"Tam! Tam něco bylo!" Jeden z trpaslíků se pátravě zahleděl na sever, podél Kamenné brány, do níž z okolních svahů pomalu klesala mlha a zaplňovala ji mléčným oparem. "Zahlédl jsem nějaký stín."
Tungdil sevřel rty. Na to, aby na ně právě teď zaútočila armáda bestií, nebyla právě vhodná doba. S těmi několika málo trpaslíky z jeho doprovodu, kteří zůstali nezranění, by nedokázal průchod dovnitř udržet déle, než kolik trvá jeden výkřik a jeho ozvěna od skalních stěn. "Buďte potichu," nařídil, "a napněte uši."
Pozorně naslouchali ve stále hustějším předivu mlhy. Z jejich obličejů vyzařovalo napětí, Pruďas si strčil do pusy jeden spletený pramínek vousů a neustále ho žvýkal, oči pevně upřené na cáry mlhy.
Mlha, vypadající jako živá, se pohodlně plížila blíž, lísala se ke křídlům brány, ujistila se, že se nezavřou, a vplouvala dál dovnitř.
Tungdil vydechl. "Nic."
Bo?ndil spustil ruce zklamaně dolů. "Taky by to bylo až moc krásný.
Zaslechli tupé řinčení zbroje, kterou před nimi chránila mlha. Znělo to odněkud zdaleka, zezdola, šikmo od nich. Jejich neklid se okamžitě vrátil zpět.
"Tak nějak cinká mizerná zbroj těch sviňuch," prohodil Pruďas a obrátil se k trpaslíkům, kteří přivedli zajatce na cimbuří. "Unikl vám snad ještě někdo?"
Bezradně se na sebe dívali.
"To si nemyslím," zaslechl odpověď. Trpaslík, který promluvil, však neměl příliš jistý hlas.
"Ale úplně jistě to nevíš." Tungdil zahlédl kusy sutě, které ležely na cestě k Severnímu průsmyku a v okolí brány. Byly tak velké, že se za nimi mohl schovat i urostlý skřet. "Co když jsme nějakého přehlédli?" To vůbec nebylo dobré. "Půjdeme se podívat."
"Chytneme ho dřív, než narazí na bestie ze Země za horama a řekne jim, jak vypadá situace tady u brány," doporučoval Bo?ndil. Zvedl sekery. "A jestli tu jsou zvědové z druhý strany, tak musej zemřít tím spíš."
Jejich malé společenství si v žádném případě nemohlo dovolit vést válku na dvou frontách, úplně jim stačili skřeti, kteří se na ně valili z jejich vlastní země. Tungdil přikývl příteli na souhlas a ukázal na tři další trpaslíky, kteří si v bitvě u věže vedli velice dobře. "Vy půjdete se mnou, zbytek bude stát na stráži," nařídil a rozběhl se ke schodišti.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, jaro

"O
hó, ty nestydatý Nôd'onne! Teď s tebou zúčtuju!" Důkladně vyzbrojený muž vyskočil spíš nešikovně než obratně z příšeří místnosti a postavil se v heroické póze proti postavě, zahalené neprůhlednou róbou.
Jeho hlas zněl zpod helmy dutě, jako kdyby si na hlavu narazil kýbl. "Ani ty, ani tvoje nestvůry nesmíte déle přinášet utrpení národům Skryté země!" Pozvedl blýskající se sekeru. "Já mám tu moc a mohu tebe i tvého démona zničit! Zemři!" Zatočil sekerou kolem hlavy a najednou se za ní vytvořila zářící stopa rudého světla. Za světlem se zvedl oblak kouře.

Nôd'onn zavyl a ucouvl před rozhodně dotírajícím útočníkem, který na něho dál neohrabaně dorážel. Zbroj hlasitě zařinčela a rozprášila nimbus hrdiny. Kouzelník na něho namířil hůl, z ní vystřelily pronikavě jasné žluté záblesky a jako krupobití dopadaly na železné části protivníkovy zbroje.
"Ohó, ty nestydatý Nôd'onne! Tvé černé umění ti nebude v ničem k užitku." Hrdina vrávoravě pokračoval v útoku a mohutným úderem se obořil na nepřítele. Na místě, na kterém se čepel zabořila do těla, se ozvalo mocné zapraskání. Záblesk exploze oslepil na neurčitou dobu všechny přítomné v okruhu deseti kroků.
Když byly oči znovu schopné něco vidět, Nôd'onn zmizel. Jeho doutnající róba ležela na zemi, hrdina po ní šlapal a snažil se požár uhasit. Teprve když nesmělé plamínky uhasly, zvedl hlavu.
"Och ano, ach tak, teď jste byli svědky toho, vážení spectatores, jak jsem já," obrněná rukavice neúspěšně bojovala se závěrem hledí, "Neuvěřitelný Rodario…" ozdobný kovový hák zanaříkal a utrhl se. "U všech prokletých a zatr…"
Hrdina nechal sekeru dopadnout na zem, ta se zabořila do podlahy těsně vedle jeho levé nohy. Oběma rukama tahal za helmu, až nakonec své snažení vzdal a roztáhl ruce. Železné klouby jeho zbroje komentovaly tyto pohyby zaskřípěním, při kterém člověku vstávaly vlasy hrůzou na hlavě.
"Co má být. Stali jste se svědky toho, jak jsem já, Neuvěřitelný Rodario, spolu s Andôkai Bouřlivou a troškou pomoci od trpaslíků zachránil Skrytou zemi. Přijměte mé díky za pozornost, velevážení spectatores, a obdarujte mě za to bohatě svými měďáčky."
Hluboce se uklonil, stoupl na uvolněné prkno, ztratil rovnováhu a po hlavě se zřítil z provizorního jeviště Curiosa. S rachotem přistál v úzké prohlubni, ve které obvykle sedávali během představení ve skrytu muzikanti a přispívali svým podílem k úspěchu celého představení.
Furgas a Narmora se k němu se smíchem vydali a snažili se pomoci Rodariovi znovu na nohy. "To byla zdařilá zkouška," tahala ho Narmora nahoru.
"Zbavte mě konečně té helmy," naříkal herec tupě. "Já se snad udusím."
Furgas, magistr technicus divadla Curiosum, si prohlížel zprohýbané spojovací spony. "To nebude jednoduché. Tys je pořádně poškodil." Alespoň se mu podařilo s trochou citu v konečcích prstů rozevřít hledí, za kterým mohli spatřit hercovu aristokratickou tvář. Vousy na bradě tím nedůstojným zacházením pořádně utrpěly, srážka s kovem s hercem natolik zamávala, že se mu rozježily na všechny strany.
"Mockrát děkuji," vydechl si s úlevou. "No a?" Plný očekávání se natočil k Narmoře a k jejímu společníkovi. "Jaký jsem byl?"
"Musíš si nacvičit, jak se budeš v té zbroji pohybovat, jinak lidé z Poristy neuvěří tomu vynikajícímu hrdinovi ani slovo," převedla Narmora řeč na to podstatné. "Kymácíš se jako rákosí ve větru."
Rodario stáhl ústa. "To je holt můj způsob, jakým matu protivníky."
"Narmora má pravdu." Furgas, zahalený od hlavy k patě přiléhavým černým šatem, si prohrábl vlasy a vytřepal z nich trochu onoho oslepujícího prášku. "Exploze jsou příliš silné, musím tu recepturu přepracovat, pokud nechceme, aby se naši velevážení spectatores vraceli domů jako slepci." Poklepal Rodariovi po brnění. "Ale jinak to vypadalo velice dobře. Jenom… má se tam představitelka Andôkai opravdu objevovat v takovém sporém oblečení?"
"Ano. Ta ženská přece pořád lítá po kraji jako nějaká kurtizána. Při tom, jak vypadá, ani nebudeme nijak přehánět."
"A to, že vy dva máte v tom kusu milostný vztah… Nemyslíš si, že jí to bude vadit?" dorážela Narmora s cukrově sladkým výrazem. "Vždyť víš, že slíbila, že pošle na to představení Djerůna, aby se na ně podíval." Její úsměv nabral na zlomyslnosti. "Přece se ještě na Djerůna pamatuješ, toho tři kroky vysokého tělesného strážce se spoustou zbraní, silného jako deset chlapů, že? A nezapomínej na jeho nepředstavitelnou rychlost."
"Furgasi, já nevím, jestli sis toho všiml, ale po boku máš pěkně zlomyslnou fúrii, která se pase na utrpení druhých," prohlásil mim a předstíral uraženého.
"Vlastně jenom na tom tvém," ušklíbla se Narmora. "Ty se budeš muset z viny na vlastním utrpení zodpovídat sám, Rodario, protože káravých hlasů se ozývalo víc než dost."
Rodario přivřel oči a loupl po ní opovržlivým pohledem. "Existuje něco jako umělecká svoboda, má milá. Před ní se musí sklonit i Andôkai Bouřlivá, ať už je maga, nebo ne." Pak se obrátil na Furgase. "Zachraň

pověst vaší malé nastávající rodinky a osvoboď mne z toho železného vězení." Na zkoušku zahýbal pažemi, vězícími v pevném brnění, a podařilo se mu zvednout ruce až do výšky pasu. "Absolutně nechápu, že existují lidé, kteří mohou v něčem takovém bojovat."
"Ti se ale vrhají z dvaapůl kroku vysokého jeviště dolů jenom v těch nejkrajnějších případech," poznamenal Furgas suše. "Počkej tady, musím si přinést nářadí. Podařilo se ti zprohýbat přezky i aretace."
Narmora ho doprovodila do malé dílničky, ve které Furgas vymýšlel a konstruoval nejkomplikovanější technická zařízení, která používali při představeních, a kde namíchával barevné prášky na pestré ohně, tryskající plameny nebo na napodobeniny kouzel. Odměnou mu byl nevěřícný údiv diváků.
Jistými pohyby ruky vyhledal kladivo, úzké kleště, malé dláto a dlouhou železnou tyč a Narmora si mezitím prohlížela nákresy jeho nejnovějších vynálezů.
"Jeřáb, se kterým se dá popojíždět?" podivila se.
Rozzářeně přikývl. "Už jsem toho měl plné zuby, pořád znovu něco stavět a pak to hned zase demontovat. Tímhle způsobem ušetříme spoustu času a můžeme pokračovat tam, kde to právě bude nejvíce zapotřebí. Jestli bude všechno běžet dobře, zvedne se Porista brzy z prachu a bude ještě krásnější než předtím."
Narmora ho vášnivě políbila. "Naše děťátko bude vyrůstat ve městě, které postavil jeho tatínek," pronesla pyšně. "Mám z tebe radost!"
"Udělali jsme dobře, když jsme se rozhodli, že vyhovíme Andôkaině žádosti a pomůžeme lidem postavit tohle město znovu, úplně od základů." Starostlivě ji sevřel v náručí, aby jí příliš netlačil na břicho. "Musíš vědět, že za to, že jsem tady, a ne v Mifurdanii, může maga děkovat jenom tobě. Původně si totiž nejlepší mim ve Skryté zemi představoval, že se vrátíme zpátky do Mifurdanie."
"Ale ne? My snad máme v souboru nového člena?" Narmora si prohrábla krátké černé vlasy. "Vždyť já vím, že v divadle jenom plýtváš svým talentem. Tady máš příležitost, můžeš svou nápaditostí dosáhnout mnohem víc."
"Já jsem to slyšel," vykřikl Rodario zezadu pobouřeně. "Já jsem všechno slyšel, ty čarodějnice se špičatým jazykem. Nech už svého muže jít, aby mě vysvobodil z těch železných šatů."
Furgas se rozesmál a pohladil Narmoru po tváři. "Baví mě obojí. Ale Andôkai platí líp než můj společník." Jemně se rty dotkl těch jejích. "Běž už domů, Narmoro. Přijdu za chvíli, hned jak toho zachránce Skryté země vysvobodím."
Narmora se mu vymanila z objetí a odešla k zadním dveřím, krátce zaváhala, když odsouvala závoru a pozorovala Furgase, jak si bere nářadí a jde se postarat o přítele.
Nikdy si nebyla jistější, že už nikdy nechce tohoto muže opustit, za žádnou cenu, ani za sebevětší moc nebo za sebevíc zlata, které by jí maga mohla nabídnout jako odškodnění. Je možné, že v sobě nosím schopnosti být magou. Ale jen ať v klidu odpočívají, já je nepotřebuju.
Její oči náhodou padly na rožek papíru, který Furgas před ní zřejmě ukryl. Zvědavě ho vytáhla ven a přidušeně zajásala. Byly to náčrty mimořádně krásné dětské kolébky. Mám ho nejraději na celém světě. Dojatě vyklouzla ven.
Furgas došel k uvězněnému herci, přiložil dláto k brnění, zapáčil a rozevřel železné destičky, které se do sebe zaklínily. "Jsem si jistý, že žádný válečník by si nedokázal zašprajcovat brnění při pádu z koně tak, jak se to teď povedlo tobě," pochválil ho pichlavě.
"Všechno, co činím, činím s obzvláštní znamenitostí," okomentoval Rodario poznámku s klidem.
Kusy kovu se se skřípěním od sebe odpoutávaly. Teď Furgas použil i kleště, aby tlakem srovnal zprohýbané přezky. "Jsem rád, že ses nechal ovlivnit a změnils názor," prohodil přitom.
"Copak mi zbyla nějaká jiná možnost? Co bych si počal bez tebe, svého brilantního magistra technica, zodpovědného za ty nejsrdceryvnější ohnivé hrátky, za otevřené pusy a šťastné tváře našich spectatores, kterým pak zlato z kapsy jenom letí?" Rodario si uvědomil, že se právě Furgasovi nechtěně zasadil o zvýšení platu, a rychle pokračoval dál. "Ale bohužel, bohužel ti chudáci z Poristy prostě neoplývají žádným velkým bohatstvím, takže se my všichni, kdo nedostáváme další plat od magy navíc, musíme procvičovat ve skromnosti."
Furgas se ušklíbl a pokračoval v práci. "Za to se staneš, až Porista rozkvete v novém lesku jako hlavní

město jediné kouzelné říše, majitelem jedinečného divadla v celé Skryté zemi. Andôkai ti tenhle dům věnovala darem, na to nezapomeň." Čelisti kleští sváděly boj se železem a zasunovaly ho zpátky na jeho původní místo. Furgasovy hbité prsty uvolnily držák a brnění spadlo na zem.
"Furgasi, můj drahý, to jsi zase jednou odvedl dokonalou práci!" Mim si rychle strhl helmu z hlavy, setřásl ze sebe pancéřové chrániče na ruce a upravil si rozcuchaný knírek. "Tam uvnitř bylo stále větší vedro. Já bych nikdy nemohl být válečníkem a děkuji bohům, že mě obšťastnili darem, který mi přináší bohatství a ženské."
"U Andôkai ale tvoje božské požehnání selhalo." Furgas si sbalil nářadí a zanesl je zpět do dílny. Rodario posbíral jednotlivé kusy brnění a kráčel za ním.
"Toť bolest zlá, krev vařila, mé srdce lká, ta slova tvá mě zranila." Ukázal na zem, jeho hlas byl naplněn zármutkem. "Pohleď, zde leží, znovu roztříštěné na staré střepy, které jsem po tom neštěstí s magou tak pečlivě sbíral a stmeloval." Napřáhl ruku a ukázal jí na Furgase, jako by ho obviňoval ze všeho neštěstí.
"Ó, ty krutý společníku…"
"Rodario, zkouška skončila!" připomínal mu magistr technicus, zatímco třídil dláta, kladiva a kleště. "Polož ty kusy brnění na ponk, zítra se na ně ještě jednou podívám."
Z Rodaria, který se ještě před chvílí hluboce utápěl ve starostech, se náhle stal rozradostněly muž, uvolněným krokem popošel ke stolu a s řinčením na něho naházel kusy zbroje. "Umění hereckého přednesu, můj drahý příteli, je nutno procvičovat neustále a všude, aby zůstal plynulý a slova se z úst řinula jako voda od pramene."
"Nech je probublávat až v hostinci, aby tě mohly zbožňovat všechny osamělé ženy a jejich dcery." Furgas pozhasínal lampy, až na jednu, zamkl zadní dveře a zatlačil přítele do divadelního sálu. "Drž toho svého malého Rodaria trochu na uzdě, aby se na nás nesesypalo příliš mnoho rozezlených manželů a snoubenců, bratrů a otců. Měl by sis vzít ponaučení z Mostnice a Králova kamene…"
Rodario zvedl panovačným gestem ruku a naznačil mu, aby přestal. "Ale prosím tě. Já přece neutrhnu kdejakou květinku, na kterou na cestách narazím." Otočil se na podpatku, popadl kabát a dramaticky si ho přehodil přes ramena. "Ale když za mnou přijdou dobrovolně a rozevřou okvětní lístky, nu, kdo by mi v tom chtěl bránit?"
Společně opustili Curiosum, které leželo ve vzdálenosti 400 kroků od paláce, poblíž velkého městského tržiště. Furgas zajistil dveře závěsným zámkem a potom podal mimovi ruku. "Dobrou noc, starý dobyvateli dívčích srdcí. Jednou se bude ten tvůj malý Rodario houpat na špičce něčích vidlí nebo na stožáru."
"A díky své velikosti zahanbí ostatní muže, dokonce i když bude po smrti." Rodario na něho lišácky mrkl. "Můj drahý příteli, ty si věčně děláš nějaké starosti." Ukázal na světla jednoho hostince. "Zajdeš se mnou na pohár vína? Mohl bys mě pozvat, ty staviteli nové Poristy." Dočkal se odmítnutí. "No dobrá, tak se poohlédnu po květinkách z tohoto města a trochu se potěším pohledem na to, jak vypadají." Zvedl ruku, druhou si přiložil k srdci. "Přísahám, budu se jenom dívat."
Furgas vědoucně přikývl a odešel k domovu uličkou, kterou chodíval každý den. S Narmorou si zařídili útulné bydlení v jednom z opuštěných domů u Velkého tržiště, odtamtud se mohl nejrychleji dostat k té spoustě staveništ ve městě. Samotnou výstavbu přenechával lidem, kteří se zednické práci vyučili, jeho úkolem bylo dosáhnout, aby vše probíhalo co nejsnáze a co nejrychleji. Andôkai měla přízvisko "Bouřlivá", ne "Trpělivá", očekávala rychlou výstavbu a obnovu města.
Furgas měl podezření, že se za jejím úsilím skrývá zištný motiv. Nedotčené město znamenalo více lidí, a to zase dále zvyšovalo pravděpodobnost, že maga nalezne vhodné adepty umění magie přímo před vlastním prahem a nebude muset zahajovat namáhavé pátrání po celé Skryté zemi.
Najednou z jednoho rozbořeného domu vyskočila černá postava a zableskla se dýka. "Naval prachy!" vyzvala ho hrubě.

Skrytá země, v Šedých horách
na hranici říše Pátých,
6235. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil sbíhal po schodech dolů, aby se spolu se čtyřmi přáteli pustil do pronásledování posledního skřeta. Měl za sebou asi polovinu schodů, když proti němu vyšplouchla mlha jako vodní stěna, vlhkost a chlad mu začaly omývat nohy a aniž by pořádně věděl proč, trpaslík před tím, než se do ní celý vnoří, zaváhal. Je to jenom pára, vyčinil sám sobě. Aby šel společníkům příkladem, donutil se pokračovat v cestě, i když se v něm proti tomu všechno vzpěčovalo. Možná za to mohla vzpomínka na zlo, které spatřil u Černého skaliska, mělo podobu stříbrné mlhy a on tam proti němu bojoval a porazil ho. Je to jenom pára.
Dorazili k úpatí věže, zabočili doleva a pospíchali k Severnímu průsmyku. Viditelnost se zhoršovala každým krokem.
Tungdil nebyl jediný, kdo z té mlhy neměl dobrý pocit, stejnou emoci zahlédl i ve tvářích společníků. Na chlupech vousů, na copech i na kovu v kroužkových košilích se tvořily nesčetné drobné kapičky vody, vlhkost jim ztěžovala dýchání. Pocit stísněnosti neustále narůstal a obklopoval je jako špatný vzduch.
"Proti tomu tady je prádelna úplný nic," bručel Pruďas. "Jeden by si řek, že tahle mlha pomáhá tý sviňuše."
Před nimi zaznělo známé zařinčení.
"Ha!" Bo?ndil napřáhl sekery. "Za moment ho máme."
Ale mýlil se.
Trpaslíci zrychlili krok, aby pronásledovaného rychle dohonili, ale kromě zvuků, které měla na svědomí jeho zbroj, skřetův úkryt nic neprozrazovalo.
Mlha netlumila jenom zvuky, navíc je okrádala o vnímání času. Tungdil by nedokázal říct, jak dlouho už touto cestou běží, dokonce i smysl pro orientaci v horách, v jeskyních a pod zemí, který byl všem trpaslíkům vrozený, ho najednou nechával na holičkách. Jedině oči mu ukazovaly, že se setmělo. A že se stmívá stále víc.
"Stůjte!" nařídil. Boty kolem něho zaškrábaly a zůstaly stát, ale žádného ze společníků neviděl. "Slyšíte ho ještě?"
Nikdo mu neodpověděl.
Tungdilovi se zježily vlasy na hlavě, popadl sekeru do rukou a připravil se k boji. "Bo?ndile?"
Cink, cink, cink, udělalo to najednou před ním a ze šedé mlhy se vynořil stín. Byl to ten skřet, kterého pronásledovali! Napadl Tungdila obouručím mečem.
"Alespoň někdo mě slyší," prohodil trpaslík se šibeničním humorem, vyhnul se skřetově ráně a po protivníkovi, který před ním zavrávoral, sekl. Ostří sekery něco zasáhlo, skřet zaječel a okamžitě zase zmizel v mlze. "To určitě nebude žádný pěkný souboj," zamumlal si Tungdil pod nosem.
Rozhodl se, že nebude na přátele volat, aby té bestii neprozradil, kde právě je. Ze všeho nejdřív chtěl zase cítit za zády pevnou skálu.
Tungdil couval dozadu, podpatky jeho bot hledaly a hledaly, ale nikde nenarazily na žádnou stěnu. Ať byl, kde byl, teď už určitě nebyl na cestě vedoucí do Skryté země.
Cink, cink, cink.
Tentokrát skřet zaútočil zleva. Tungdil včas postřehl stín a nějaké zvuky, otočil se kolem osy a poklesl do kolen, přitom s mocným rozmachem udeřil.
Ostří sekery čistě oddělilo ve výšce kolen skřetovo lýtko od stehna, bestie se s řevem zřítila k zemi a obouruční meč jí vypadl z rukou.
"Nesmrtelnost tě nijak nechrání proti ztrátě nohy," ušklíbl se Tungdil jízlivě a znovu na něho zaútočil.
Skřet se odrazil od země, převalil se bokem a trpaslík trefil místo krku jenom kámen. Stvůra pronikavě a zlomyslně zakvičela a natáhla se po ztraceném meči.
Tungdil si nedopřál chvilku oddechu. Především musel protivníka rychle umlčet, než k sobě přitáhne pozornost dalších bestií, kdyby se náhodou nějaké potulovaly kolem.
Ruka se zelenou kůží právě dosáhla na rukojeť meče, když v tom udeřil Tungdil zbraní skřeta do hlavy s takovou prudkostí, že se sekera s prasknutím prodrala skrz helmu i lebku až ke krku.
Pohyby nestvůry odumřely. Trpaslík se zapřel pravou botou o skřetovu zbroj a jediným škubnutím vytrhl sekeru z krku, pak si stoupl vedle těla, které sebou stále ještě cukalo, a usekl mu hlavu. Koneckonců,

nikde nebylo řečeno, že lebka, rozpolcená po celé délce, automaticky znamená, že je po nemrtvém. Zalapal po dechu, opřel se o topůrko sekery, po které se řinula krev, a naslouchal. Pořád ještě nic? Tungdil už přestal věřit tomu, že ho Pruďas a ostatní tři trpaslíci prostě nevidí. Skřetovo ječeni by Bo?ndila přilákalo jako falešný diamant skřítka. Proklaté místo.
Šel rovně dál, až nečekaně narazil na šedou stěnu. Žula byla chladná a rozpraskaná, ostré vyčnívající hrany mohly nepozornému poutníkovi rozříznout kůži. To znamenalo, že tyhle stěny nebyly opracované a že se už určitě nepohybuje po hlavní cestě, kterou svého času trpaslíci vytesali.
Mlha ho zavedla na scestí.
Stál někde v nějaké jeskyni, jak usuzoval podle stále větší tmy, a to v nějaké obrovské jeskyni. Nervy měl napnuté jako tažná lana, ticho v něm vyvolávalo neklid a roztěkanost. Závoje mlhy kolem něho vířily a dělaly si z něho legraci předstíranými obrazy, míhaly se před ním obrysy skřetů a kdovíjakých bezejmenných stvůr.
Co vlastně vím o Zemi za horami? přemýšlel horečně. Jeho pěstoun Lot-Ionan se zeměmi, které obklopovaly Skrytou zemi, nijak nezabýval. Stejně tak trpaslíci se o druhou stranu hor vůbec nestarali. Veškeré jeho vědění pocházelo ze zápisků několika málo vcelku neúspěšných expedic, ty ale byly starší než sto cyklů, a z vyprávění několika kramářů a přistěhovalců. Tungdila v této souvislosti nutně napadlo, že lidé občas říkali o mrtvých, že jsou v záhrobí, a záhoří a záhrobí k sobě nemají tak daleko. V tuto chvíli, kdy ho obklopovala hustá, zlá mlha, nahánělo mu takové přirovnání strach. Věčná kovárna boha Vraccase byla neskonale příjemnější místo, když už jste si museli přát, kam by se jednou měla vaše duše odebrat.
Rozhodl se, že bude postupovat dál a držet se těsně u stěny jeskyně, protože tak se nevyhnutelně musí dostat ke vchodu. Jednu ruku opatrně položil na stěnu, aby neztratil kontakt, ve druhé pevně svíral sekeru. Už dlouho si dělal kvůli Pruďasovi a dalším třem trpaslíkům velké starosti.
Jeho prsty nečekaně nahmataly neobvyklou prohlubeň. Prohlédl si ji z větší blízkosti. Nějaká runa! Ten znak byl plný jakýchsi kudrlinek, byl mu naprosto cizí, ale přesnost, s jakou byl vytesaný, prozrazovala, že ji musel vytvořit mistr svého oboru. I když byla runa vytesána s velkou obřadností, nevypadala na dílo nějakého elfa. Je to snad znak těch podskalanů, o kterých se hovořilo v záznamech? Co když to jsou stejní trpaslíci jako my?
Tu to opět zaslechl: cink, cink, cink.
Tungdil se v mžiku otočil. To není možné, vždyť jsem mu usekl hlavu. Pocítil ledový strach, který v něm udusil každou známku zvědavosti. "Bo?ndile?"
Cink, cink.
Ten zvuk se k němu jednoznačně blížil. Trpaslík ucouvl, přitiskl se zády ke stěně a pátravě se rozhlížel doprava doleva. Hluboce nasál chladný, vlhký vzduch, aby v něm rozpoznal nějaký pach, kromě vlhkého kamene však v něm nevycítil nic.
Cink. Na vzdálenost jedné nebo dvou paží od něho se ten zvuk ozval naposledy. Podrážka něčí boty rozdrtila malý kamínek.
Tungdil si namlouval, že je obklíčen skřety, že se rozestoupili kolem něho a napřáhli zbraně. Ucítil páchnoucí lůj, polkl, obrátil se, neustále točil hlavou sem tam, snažil se vytušit, kdy přijde nejbližší útok, aby mohl včas něco udělat.
Z boku se k němu přiblížil podsaditý stín.
"Mě nedostanete!" Tungdil skočil jako štika doprava a udeřil. Sekera narazila na kov a uvízla v něm!
"Pozor, učenej!" vykřikl Bo?ndil chraplavě v mlze. "Málem jsi mě zasáhl."
Až teď rozeznaly Tungdilovy strachem zastřené oči, na koho vlastně zaútočil. Pruďasovi se podařilo odvrátit ostří překříženými čepelemi vlastních seker a zaklínit Tungdilovu sekeru tak, že nemohl udeřit podruhé. "Promiň mi," zaúpěl trpaslík a pocítil úlevu, že má konečně u sebe aspoň jednoho ze svých společníků. "Myslel jsem si, že jsi skřet. Nebo něco ještě horšího. Kde jsou ostatní?"
"Nemám potuchy. Myslel jsem si, že jsou s tebou!"
"Ty jsi neslyšel, jak ten skřet řval?"
"Sviňucha? A já jsem ji měl přeslechnout?"
"Usekl jsem mu hlavu a on…"

Cink.
Tungdil do přítele strčil a toho na místě spolkl mléčný opar. V tu chvíli se z mlhy vyřítil skřet, jeho meč prosvištěl přímo mezi oběma trpaslíky, ale žádného z nich netrefil.
Zato se vedle bestie objevil řvoucí Bo?ndil s rozevlátými vousy a široce rozevřenými ústy. Zatnul jí jednu sekeru do břicha, druhou od sebe oddělil hlavu a torzo. Části skřetova těla dopadly s rámusem k zemi a zůstaly nehybně ležet.
"Tak byli opravdu dva." Spokojený, že přece jen jednoho protivníka dostal, otřel si Pruďas sekery o šaty mrtvoly. Na otrhané, ošoupané oblečení mrtvého skřeta se nalepila zelená, tuhá krev. "Půjdeme hledat naše lidi?" Tungdil přikývl.
S rukama na skále důkladně zkontrolovali jeskyni. Objevili v ní tři východy a jeden z nich vnášel dovnitř čerstvý vzduch. Aspoň tak objevili cestu ke Kamenné bráně.
Trvalo dlouho, než nalezli přátele.
Dva z nich byli mrtví, bestiálně zavražděni skřety, ten třetí sice zpočátku s Vraccasovou pomocí vražednou ránu přežil, avšak výheň jeho života chladla.
"Tři," zašeptal, umíraje Tungdilovi do ucha. "Byli tři…" Bo?ndil okamžitě zbystřil pozornost, nastražil uši, jestli něco nezaslechne v mlze, která se nadále tvrdošíjně odmítala rozplynout.
"Viděl jsi, kam ten poslední odešel?" Tungdil zadoufal, že se něčeho dopátrá. Přestože věděl, že je už dávno pozdě na to, aby se pustili do pronásledování. Ten skřet už byl určitě někde hodně daleko na cestě za bestiemi ze Země za horami.
Zraněný trpaslík se zkroutil. "Já…" Oči ztratily oheň života, duše z něho vyprchávala pryč a vznášela se na cestě do Věčné kovárny.
"Pojďme. Tady už nemůžeme nic dělat." Tungdil si přehodil mrtvého přes rameno a koženým páskem ho k sobě přivázal, aby mu nesklouzl.
"A co bude s tím posledním z tý bandy?" Pruďas, jak se zdálo, neměl chuť se vzdát, po dlouhém přítelově pohledu si to však rozmyslel. Beze slova si na záda přivázal druhého padlého trpaslíka, třetího pak oba společně vyvlekli z jeskyně ven.
Postupně se kolem nich víc a víc rozjasňovalo. Trpaslíci vyšli z jeskyně, přestože Tungdil nedokázal říct, kdy se z ní vlastně dostali ven. Mlha skutečně poněkud ustoupila, nad nimi se rozzářily důvěrně známé hvězdy a osvětlovaly jim cestu.
Konečně spatřili obrovské kamenné portály brány do Skryté země a zamířili k nim. Bo?ndil se ještě jednou otočil a otřepal se, jako kdyby ze sebe chtěl setřást svíravý pocit ze Země za horami. "Vůbec se nedivím, že se zpátky vrátilo jenom tak málo lidskejch expedicí," prohodil k Tungdilovi. "Nic by mě nedokázalo přesvědčit, abysem se tam dobrovolně vrátil zpátky."
Jeho přítel s ním mohl jenom souhlasit.
* * *
S výjimkou stráží, které svědomitě vykonávaly službu na všech strategicky významných bodech pevnosti, se ve velké síni shledali se všemi trpaslicemi a trpaslíky, kteří se s Tungdilem vydali na cestu. Kdysi sloužila Pátým jako místo, kde se všichni shromažďovali, jak jim prozradily nápisy na stříbrných deskách na stěnách. Ne všechny desky přečkaly dobu vlády stvůr ve zdraví, především ty drahocennější z nich silně utrpěly hrabivostí bestií. Celou řadu desek stvůry bezohledně vyrazily ze stěn a polámaly.
Hala samotná svědčila o velké nápaditosti Pátých.
Začínala kruhovou podlahou, která měřila v průměru dvacet kroků. Stěny se zvedly na výšku jednoho kroku svisle nahoru a pak směřovaly v pravém úhlu asi tak čtyři kroky dozadu. Tak vznikla široká římsa, za kterou se stěny na chvíli opět zvedly svisle vzhůru. Tímto způsobem vyrazili kameníci Giselbarta Zeleznookého do skály jeden kruh za druhým. Uspořádání těch kruhů Tungdilovi připomínalo divadlo v Mifurdanii, v němž poprvé v životě spatřil Narmoru a Furgase a spolu s nimi i Rodaria, který byl v tom nejvlastnějším slova smyslu neuvěřitelný. Každé, i to nejtišeji šeptané slůvko jste mohli na jakémkoliv místě v síni dokonale slyšet. Dostatek světla jim poskytovalo sytě rudé žhnoucí uhlí, které hořelo v železných držácích na stěnách.
Tungdil stál přímo uprostřed, v nejspodnějším, přízemním kruhu, ostatní trpaslíci zaplnili okolní řady. Využil příležitosti, všechny si je spočítal a dospěl k asi osmi stům příslušníků jeho národa, kteří se k němu

dobrovolně připojili. Zhruba tři stovky z nich byly ženy.
"Mám radost, že vás tady všechny vidím," přivítal je, jakmile zavládl klid. "Máme tu několik věcí, o kterých si musíme promluvit."
Nejdříve jim povyprávěl o novinkách, se kterými se vrátili od Severního průsmyku, což trpaslíci přijali s klidem. Trpaslíci celý život počítali s tím, že budou muset nastoupit proti skřetům, i kdyby skřeti měli mít značnou přesilu.
"Vraccas je mi svědkem, že jsem nikdy necítil nutkání stát se vaším vůdcem," nakousl Tungdil druhý důvod tohoto shromáždění. "Vy jste mě nezvolili a já bych si tuto funkci nechtěl déle osvojovat. Jestli na nás přijdou bouřlivé časy, musíme si tuto otázku vyjasnit, aby nepřítel neměl výhodu z případných sporů v našich vlastních řadách." Polkl knedlík, který mu uvízl v krku. "Já jsem Třetí, jak všichni víte. Před nedávnem mi to někteří velice zřetelně připomněli. Stejně jako dřív existují pochybnosti o mé oddanosti národu trpaslíků. A dokud tyto výhrady samy neodezní, nebudu ničím jiným než obyčejným trpaslíkem."
Tungdil pozvedl sekeru a na místě se otočil. "Jeden z vás by měl prohlásit, že je připraven stát se králem v říši Pátých. Já jím být nemůžu." Sklonil paži a nápadně ustoupil stranou, aby dal zřetelně najevo, že odstupuje.
Trpaslice a trpaslíci se radili mezi sebou. Mnohonásobná ozvěna jejich hlubokých hlasů vytvářela v hale neustávající ševelení, znak skutečnosti, že se do Šedých hor vrátil život.
Tungdil měl za to, že jeho vysvětlení bylo dostatečné. Když se zmínil o svém původu, zazdálo se mu, že v některých tvářích zahlédl špatně skrývanou úlevu a otevřený souhlas s jeho rozhodnutím. Děkoval Vraccasovi, že mu dopřál, aby to včas pochopil.
Jedna tmavovlasá trpaslice se zvedla a udeřila kladivem o podlahu. Pronikavý zvuk měl za následek, že všechny rozhovory umlkly. "Já jsem Kyris Jemnoruká z klanu Dobrokovářů z kmene Prvních. Následovala bych tě i v budoucnu, ale chápu, proč ses tak rozhodl. Bez ohledu na tvé rozhodnutí však budeme tebe a tvé vědomosti dále potřebovat." Sklonila před ním kladivo a tím způsobem mu projevila uznání. "A tak je skutečně na čase, abychom jmenovali někoho, kdo je ostatními uznáván a schopen nás všechny vést," pokračovala. "Já navrhuji Gla?mbara Ostrou čepel z klanu Lamželezů z kmene Prvních."
Zatímco trpaslice vyzpívávala oslavnou hymnu na skutky osvědčeného válečníka, svět kolem Tungdila se najednou rozmazal, mléčná mlha mu zkalila pohled, jeho tělo ztuhlo na led, ale v nitru se mu k tomuto trpaslíkovi znovu rozhořela nenávist.
Vraccasi, zapřísahám tě, dej, ať si ostatní najdou někoho jiného. Zdálo se však, že všechny tváře, které se mu jako přeludy míhaly skrz závoj před očima, vyjadřují s jejím návrhem spokojenost. Podle všeho si během té krátké doby, co tady byli, udělal Balyndisin budoucí manžel mezi ostatními kmeny a klany dobré jméno. Dobré, bezchybné jméno.
Ty blázne, našeptával mu démon do ucha. Kdybys zůstal jejich vůdcem, tak jsi ho mohl pod nějakou záminkou poslat do nejvzdálenějšího místa Šedých hor, nebo dokonce třeba samotného proti skřetům. Teď ses sám připravil o poslední možnost, jak znovu získat Balyndis pro sebe. Nebo ho budeš muset zavraždit. Svrhni ho z nějaké hrany do propasti, sval na něho nějaký kámen, zažeň ho do Země za horami, zaraz mu do hlavy sekeru nějakého skřeta a sval vinu na ně…
Tungdil se pevně soustředil na tvář svého přítele Pruďase. Poťouchlý hlas slábl a slábl, nakonec ho přestal slyšet, nenávist však v srdci zůstala. Jediný pohled na statnou postavu Gla?mbara Ostré čepele stačil, aby mu nahnal červeň do tváře. V jediném okamžiku pochopil Bo?ndilovo utrpení a jeho téměř neovladatelnou touhu rozsekat někoho na kusy.
Když si uvědomil, že oči ostatních trpaslíků jsou upřeny na něho, přiměl sám sebe k dodržování pořádku. "Slyšeli jste, co mluví pro Gla?mbara Ostrou čepel z klanu Lamželezů z kmene Borengarova," zvolal a zachvěl se mu hlas. "Jsou ještě nějací další uchazeči?" Nikdo nepozvedl zbraň. "Nikdo?" opakoval přesto otázku, vrhl jim ji vyzývavě do tváří a vložil do ní veškerou zahořklost. "Tak se tě táži, Gla?mbare Ostrá čepeli z klanu Lamželezů z kmene Prvních," jeho oči se zdráhaly podívat se na nenáviděného trpaslíka a místo toho se proti jeho vůli obrátily k Balyndis, která seděla vedle něho, "podrobíš se této volbě a staneš se vůdcem Pátých?"
To, že Gla?mbar slavnostně povstal a zvolal "Ano", že sestoupal po schodech dolů a vydal se na místo hned vedle něho, že většina trpaslic a trpaslíků jásala a že nakonec pro Gla?mbara hlasovali, to už si

skoro vůbec neuvědomoval. Tungdil viděl jenom ji, svou nedostupnou kovářku.
Teprve když se trpaslíci před Gla?mbarem sklonili a napřáhli k němu sekery, bojové koule a kladiva, dokázal od ní odtrhnout pohled.
"Nový kmen Pátých si tě vybral, Gla?mbare," pronesl, ale neotočil k němu hlavu. "Nechť tě při tvém rozhodování vede Vraccas." S těmito slovy rychle odešel pryč z haly a odepřel mu znamení uznání a respektu. Toho se od něho Gla?mbar nikdy nedočká, rozhodně ne v tomto životě.
Aby si znovu trochu zchladil hlavu, proběhl chodbami kolem podepřených sálů a míst, na kterých obvykle pracovali kameníci Druhých. Jeho nohy ho vedly k východu a ten ho přivedl k troskám bašty, kterou skřeti srovnali se zemí.
Rozrušeně stál mezi troskami, obličej zvednutý ke hvězdám. Po tvářích mu stékaly slzy vzteku a zoufalství, protekly vousem a dopadaly na jeho zbroj.
"Přestaň s tím. Zreziví ti zbroj. Slaná voda nedělá železu dobře, učenej. To už bys měl dávno vědět."
Tungdil se musel ušklíbnout. "Poslali tě za mnou, abys mě přemluvil a abych přišel na hostinu?"
"To by nesved ani Vraccas, tak proč by to mělo být v mých silách?" Pruďas se krátce zahleděl ke hvězdám. "Hezounky se blýskají, to jim musím nechat. Ale nejsou nic ve srovnání s diamantama, který vyhrabeme z černý skály. Pojď zase dovnitř. Musíme si promluvit o tom našem plánu. Král si myslí, že je dobrej."
"Aha, tak tys nedokázal držet jazyk za zubama?" Podíval se na válečníka. "Já vím, proč jsi to udělal. Chceš okamžitě vyrazit a doufáš, že cestou narazíme na Ushnotze a jeho skřety."
Bo?ndil si přejel rukou po vyholených bocích hlavy a pak si prohrábl vousy. "Copak mě umíš tak snadno prokouknout?" zašklebil se. "Pojď, budeme slavit společně s mým bratrem u výhně, jestli ti to nebude vadit. Já taky nemám náladu na nějaký sborový zpívání. Můžeš bratrovi povyprávět, co máme v plánu. Možná jeho zmrzlá krev roztaje a postaví ho to zase na nohy."
Společně zvolili cestu chodbami, které je vyplivly u bíle planoucího ohně u výhně Dračí dech, před kterou zřídili Boëndalovi místo, kde ležel. Tungdil si sedl vedle něho a promlouval k nemocnému trpaslíkovi, jako by byl při vědomí.
Naděje, že se Boëndalova víčka překvapeně otevřou, když uslyší všechny ty novinky, se onoho večera nenaplnila.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, jaro

T
vář toho lupiče, který Furgase ohrožoval, se skrývala pod maskou, ale prozradil ho jeho hlas.
Furgas se zastavil a zapřel si ruce v bok. "Rodario, nech těch nesmyslů! Kdyby tě tak uviděly Andôkainy stráže…"
"Tvoji šrajtofli!" obořil se na něho neznámý a pohnul rukou se zbraní. "Okamžitě!"
"Co to má znamenat, žádné ‚ach' a ani žádný rým? Jakou roli si tu právě zkoušíš?" Popošel blíž k němu. "Schovej tu dýku, než nás někdo uvidí a přiběhne mi na pomoc."
Lupič se ani nehnul, jenom výhružně zašermoval zbraní. Furgas znejistěl. Protože chtěl jednou spatřit své dosud nenarozené dítě, rozhodl se, že se nepustí do žádného souboje, ale odepnul si váček s penězi od opasku a hodil ho tomu muži.
"Proč to nemohlo být hned?" zabručel lupič a sklonil se, jako kdyby chtěl kořist zvednout. Místo toho najednou napřáhl ruce, hlasitě se rozesmál a strhl si masku z obličeje. "Ha! Dostal jsem tě, můj milej!" zajásal domnělý lupič, ze kterého se skutečně vyklubal Rodario. "A to prý jsem špatný herec!"
"Já jsem hned věděl, že to jsi ty," trval na svém Furgas. Zvedl váček s penězi. "Co to mělo znamenat?"
Rodario zaujal vznešenou pózu, aby zdůraznil svou převahu a skutečnost, že je sám se sebou naprosto spokojen. "Taková malá splátka. Za ty urážky a pomluvy od vás dvou hrdliček tam v dílně, zatímco já trpěl v tom svém vězení a musel jsem si vyslechnout každé vaše slovo. Původně jsem chtěl přepadnout

Narmoru, protože ten její ostrý jazyk…"
"Poděkuj bohům, žes nic takového neudělal. Jinak bych si musel hledat nějakého jiného herce pro hlavní role." Furgas mu poklepal na čelo a sebral herci dýku. "Máš přece tolik rozumu, tak proč ho tak důkladně skrýváš?"
"Navalte peněženky," zazněl příkaz z trosek. "A hned."
"Copak to představení ještě pokračuje," zeptal se Furgas společníka.
Rodario zvedl ruce, jeho obličej nabral křídově bledou barvu. "Ne, ten ke mně nepatří. To musí být nějaký skutečný zloděj."
Otočili se a stáli před maskovaným mužem, který na ně napřáhl nůž.
Ruka se zbraní vyrazila vpřed. Furgas se úzké čepeli duchapřítomně vyhnul a vrazil útočníkovi Rodariovu dýku do ramene.
Její ostří však vklouzlo zpátky do rukojeti a s hlasitým kliknutím zase vyjelo ven, když lupič paží ucouvl.
Lupič i Furgas se na sebe udiveně podívali.
"To je divadelní dýka," vykřikl Rodario. "Já bych na tebe nikdy nezaútočil s nějakou opravdovou!"
Protivník skočil se zlomyslným úsměvem po Furgasovi, který nemohl udělat nic jiného než se rychle točit sem a tam a rozdávat rány pěstí. Musel k tomu vynaložit veškerou obratnost. Pokud dobře viděl, měl ten muž na noži skvrny po nějaké jasně žluté kapalině - používal jed.
"Už jdu, milovaný příteli!" Mim popadl ze země kus klacku a chtěl příteli přispěchat na pomoc, když z trosek vyklouzl druhý muž a okamžitě ho srazil obuškem k zemi. Rodario zaúpěl, zhroutil se a bojoval s bezvědomím. "To bylo… velice zákeřné…"
"Ty seš Furgas?" zeptal se ho útočník. Jeho hlas mu v poraněné lebce hlasitě zaduněl. Herec s námahou rozevřel víčka a spatřil před sebou nažloutle se lesknoucí krátký meč.
"Ne, nechej ho," křikl na útočníka první lupič. "To je tenhleten tady."
"Nevěřte mu. Já jsem…" Rodariovy prsty se natáhly, snažil se útočníka navzdory omámení chytnout, ale ztráta sil mu v tom zabránila. Na oplátku se dočkal kopance do čela a ztratil vědomí úplně.
Furgas stál zády ke zdi a pozoroval menšího ze soupeřů. "Co po mně chcete?"
"Tvoje zlato, bude to brzo?" houkl na něho maskovaný muž a jeho kumpán si stoupl vedle něho.
Furgas odvázal podruhé za onoho pozdního večera váček od opasku a hodil ho lupičům pod nohy.
"Spokojeni? Víc nemám."
Útočník s nožem peněženku zvedl a potěžkal ji v ruce. "To není špatný. Myslím, že jsme spokojení."
Chtěl říct ještě něco, když najednou na oba dva padl mohutný stín.
Muži zvedli hlavy a proti světlu měsíce zahlédli temné obrysy Djerůnovy zbroje. Andôkain tělesný strážce dřepěl na zbytku vysoké zdi a chystal se po nich skočit, v levé ruce držel dva kroky dlouhý meč. Za vyleštěnou maskou démona zářilo slabé purpurově zbarvené světlo, jeho jas sílil a doprovázelo ho tupé dunění.
"U… Palandiell!" zakoktal menší lupič a ustoupil o několik kroků dozadu, neschopen odvrátit své široce rozevřené oči od té děsivé hrozby. "Pryč! Ten nás…"
Djerůn se odrazil a vystoupal vysoko nahoru proti černé obloze. Druhý lupič zároveň mrštil krátkým mečem po udiveném Furgasovi.
Zatímco meč zasáhl čepelí Furgase přímo do břicha a provrtal mu maso i vnitřnosti, rozetnul Djerůn jeho protivníka na dvě poloviny, ze kterých tryskem stříkala krev. Djerůn ho totiž z výšky přeskočil a při dopadu na zem ho mečem rozsekl po celé délce na dvě půlky. Muž spadl do špíny poristské uličky.
Hned na to zasvištěl tentýž meč vzduchem, vodorovně se točil kolem vlastní osy a zasáhl druhého lupiče do zad. Čepel se prodrala dovnitř těsně nad břišní dutinou, přetnula všechno, čím jí mohlo nechráněné lidské tělo vzdorovat a vystoupila vpředu zase ven.
Síla nárazu nestačila na oddělení horní a spodní poloviny těla, tenounký proužek masa je na levé straně ještě držel pohromadě. Muž nelidsky zavyl, padl k zemi a převaloval se v rudé kaluži, do které se vyvalila jeho střeva. Po kratičké chvilce oněměl.
Djerůn kolem něho lhostejně prošel, vzal si meč, který se zavrtal hluboko do cihlové zdi, a nehybně čekal vedle Furgase, dokud nepřispěchají Andôkainy stráže. Jakmile však zaslechl řinčení jejich brnění a spatřil záři pochodní, zmizel v temnotách.

V
Skrytá země, na severu Gauragaru,
6235. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil, Bo?ndil a desítka dalších trpaslíků zanechali Šedé hory před pěti slunečními oběhy za sebou a pochodovali liduprázdnou krajinou Gauragaru rovnou na jih, kde podle pokynů na mapě hledali vstup do tunelů.
Jaro nyní po dlouhé řadě cyklů poprvé předvedlo celou svou moc i tam, kde dříve vládla Mrtvá země. Trpaslíci měli dojem, že příroda rozkvetla pestřeji a krásněji než kdykoliv předtím, hraničilo téměř se zázrakem, že z naditých květů netryskal nektar. Včely pilně bzučely v průzračném vzduchu a sbíraly do zásoby med mimořádné kvality.
Ne že by na trpaslíky udělalo toto divadlo nějaký zvláštní dojem, jenom Tungdil byl výjimkou, ostatním se zdály podzemní krásy jejich vlasti mnohem poutavější. Ba právě naopak, sluneční světlo ztěžovalo nováčkům vidění. Na pronikavé jasné světlo nebyli zvyklí, a tak putovali většinou časně zrána, přes poledne si dali odpočinek, který protáhli až do odpoledne, a pak cestovali dlouho do noci.
Když Tungdil prchal před skřety, poté co vykovali Ohnivou čepel, skryl se s přáteli v říši elfů Âlanduru, protože jejich pronásledovatele by nikdy nenapadlo, že trpaslíci zamíří k elfům. Tentokrát se nemuseli snažit nikoho oklamat. Mohli si bez rozpaků vybrat nejbližší skrytý vchod do systému tunelů a tam pátrání začít. Budou hledat trpaslíky, o kterých si nebyli jistí, jestli to náhodou nejsou nadpřirozené bytosti.
To, že vyrazili tak narychlo, nebyla náhoda.
Tungdil za prvé necítil sebemenší chuť přihlížet přípravám na nastávající manželský svazek mezi Balyndis a novým králem a neustále si tak připomínat ztrátu své velké lásky. Za druhé je tlačil čas. Když už skřeti vyslali špehy, nemohla být Ushnotzova hlavní smečka nijak daleko, a to zase znamenalo, že si trpaslíci musí co nejrychleji najít spojence a přesvědčit je, aby se s nimi hned vydali na cestu. Na druhou armádu skřetů ze severu raději ani nemysleli.
Stejně jako jeho průvodci i Tungdil po většinu času mlčel, namáhavý rychlý pochod s rancem a proviantem na zádech bránil tomu, aby se mezi nimi rozproudily nějaké dlouhé debaty.
Pruďas se jen po velkém přemlouvání nechal přesvědčit, aby opustil bratra. Nakonec ale sám uznal, že bude užitečnější, když půjde s Tungdilem, než kdyby zůstal u Boëndala. To mu ale nijak nebránilo v tom, aby v myšlenkách stále pobýval u bratra, a když promluvil, tak jenom jednoslabičně.
Časně ráno, když byli na cestách už šestý oběh, se před nimi objevily hradby nějakého opevněného města. Tungdil neváhal a zamířil rovnou k němu. "Bo?ndil a já se pokusíme dozvědět, jestli lidi někde nenarazili na známky přítomnosti skřetů," oznámil ostatním své rozhodnutí. "Vy si tam někde lehněte a odpočiňte si, abychom večer mohli jít dál. Při východu slunce bychom měli být u vstupu do tunelů."
Vešli do města velkou bránou, u níž k jejich velkému údivu nestály žádné stráže. Když zabočili do klikatých, stinných uliček, udeřilo je do očí, že skoro nikde nevidí žádné obyvatele.
"Copak tady řádí mor?" divil se Pruďas. "Čím to tak může být, že vidíme Dlouhý asi stejně často jako zlaťáky na zemi?"
Nepotkali nikoho, koho by se mohli zeptat, a tak zabočili do první hospody, na kterou narazili. Hostinský, muž s mohutnou hřívou vlasů, starý možná čtyřicet jar, který měl ty nejžlutější zuby, jaké kdy Tungdil viděl, se doslova rozplýval zdvořilostí. "Vítejte v Horákově. Je pro mne ctí, že mohu nabídnout nocleh tak vzácným hostů. Dám vám svou nejlepší ložnici," klaněl se před nimi a otíral si do zástěry umaštěné ruce. "Určitě hned půjdete rovnou na jarmark, že?"
Trpaslíci pokrčili čela, tenhle lidský termín neznali.
"Aha," prohodil Tungdil. "Konečně chápu, kam se všichni ti lidé poděli." Následovali hostinského po rozvrzaných schodech nahoru. "Pojďte, vysvětlím vám to."
Zatímco si narychlo přinesenou vodou smývali prach z tváří, vylíčil Tungdil trpaslíkům, co u lidí znamená

jarmark. "Je to velký svátek, na kterém je spousta různých stánků a atrakcí, vetešníků a kramářů, hudby a tance. Půjdeme si to s Bo?ndilem prohlédnout. Jestli ten jarmark bude za něco stát, zajdeme si tam později všichni ještě jednou, abyste měli o čem vyprávět, až budeme zpátky doma."
Pruďas mu naznačil, aby už šel dolů. "Nečekej na mě. Rozdělíme se, tak se k novinkám dostaneme rychleji."
"Nezlob se na mě, ale já pochybuju, že vždycky dokážeš nasadit ten správný tón." Tungdil si ještě velice přesně pamatoval, jak tehdy v hospodě skončilo trpaslíkovo setkání s několika opilými lidmi. Jenom obrovskému štěstí a Vraccasově milosti mohli děkovat za to, že při tom nebyl nikdo zabit.
"Žádný strachy, učenej. Já už vím, jak se s Dlouhejma musí mluvit." Pruďas ho mávnutím ruky zahnal pryč. "Uvidíme se, když se začne stmívat."
"Nebo až uslyším, že lidi volají o pomoc," zabručel Tungdil s úšklebkem, zatímco za sebou zavíral dveře.
Prostorný výčep byl pořád ještě jako vymetený. Jeden host, jehož oděv se do té krčmy moc nehodil, seděl na lavici vedle vyhaslého ohně. Měl na sobě bílý svrchník, který nepochybně šil kvalitní krejčí, a krátké kalhoty z drahé látky. Tenké nohy vězely v punčochách. Naleštěné přezky na jeho hogo fogo botách se stříbrně leskly a na černých vlasech, které mu sahaly až po ramena, seděl jakýsi směšný klobouček. Muž neměl žádné vousy a sladce voněl po květinách jako nějaká ženská.
Tungdil se široce ušklíbl. Něco tak hloupého ještě nikdy neviděl. Muž však k jeho údivu vyskočil a spěchal k němu.
"No konečně! Myslel jsem si, že se už neobjevíš," přivítal ho s úlevou. "Já jsem truk Elius a mám tě tam zavést." Muž na nic nečekal, obrátil se a zamířil ke dveřím.
Trpaslík se poškrábal ve vousech. "Já to nechápu. Co přesně po mně chcete?"
"Zavést tě na místo, podzemšťane. Je tam zapotřebí tvých služeb," odpověděl muž nevrle. "Navíc máš zpoždění. Lidi začínají být netrpěliví." Zašoupal na místě špičatýma botama.
"Ach tak," Tungdilovi se rozsvítilo. Jeho národ byl mezi lidmi znám v první řadě kvůli kovářskému umění a takového potulného trpaslíka jako on okamžitě považovali za řemeslníka. Ten muž musel být slepý, jeho sekera určitě nesvědčila o tom, že je kovář. "No, poněkud jsem vyšel z cviku," přiznal se. "Možná by bylo lepší…"
"Nesmysl. Každý podzemšťan, kterého znám, to řemeslo ovládá." Mužovy modré oči se zúžily. "Jo tak, ty se chceš dohadovat o odměně?! No tak to nepůjde, podzemšťane. Dostaneš stejný plat, jaký dáváme všem ostatním, nebo se vrátím zpátky sám a řeknu, že své povinnosti nehodláš splnit. Pak už nikdy žádnou zakázku nedostaneš, to si dobře zapamatuj!"
Tungdil se rozhodl, že na jeho hru přistoupí. V kovářském řemesle se vyznal, kromě toho se mu možná přitom podaří posbírat nějaké novinky. Navíc nechtěl mít na svědomí, aby si lidé z Horákova kvůli němu spojovali jeho národ s nespolehlivostí. Tato vlastnost patřila jenom k šotkům a gnómům. "No dobrá," svolil. "Ale nežádejte toho po mně příliš moc. A můj národ se nazývá trpaslíci, žádní podzemšťani."
Elius se zasmál. "Ne. Budeš potřebovat jenom pár úderů, pak zas bude všechno v pořádku."
"Nemám u sebe žádný vhodný nástroj," uvědomil si Tungdil.
"Žádný strachy, trpaslíku." Muž neklidně ukázal ke dveřím. "Dělej, jdeme!"
Společně spěchali uličkami a mířili do středu městečka. Tungdil klusal za Eliusem a měl pořádně co dělat, aby muži s dlouhýma, tenkýma nohama vůbec stačil.
Občané, kteří je potkávali, truka Eliota nápadně často zdravili. Trpaslík přitom zjistil, že se pěkně mýlil, když slovo "truk" považoval za křestní jméno. Muselo to být označení určité hodnosti, možná patřil i k administrativě krále Brurona.
Ulička se rozevřela, rozšířila a rozrostla se na hlavní cestu. Tungdil zaslechl tlumené zvuky hovorů mnoha set hlasů, které k nim z velké dálky zaznívaly. Do toho se mísil smích s hudbou, bylo slyšet, že na slavnosti je hodně veselo.
Truk Elius ho vedl za roh, pak se najednou ocitli před obrovským davem lidí. Tungdil viděl jenom boky a horní části těl, které se před ním tyčily do výšky jako živá zeď. Mezi nimi neměli šanci projít.
Nepočítal ale s Eliusem, který nehodlal jít nějakou oklikou, aby se dostal na druhou stranu náměstí.
"Ustupte stranou," zařval. "Ustupte stranou, občané Horákova! Udělejte místo!"
Dav se poslušně rozestoupil a vytvořil špalír pro jejich dvojici, na kterou byl opravdu zvláštní pohled.

Trpaslík šel dále, až po chvíli zamířil pohledem vzhůru a objevil před sebou širokou dřevěnou plošinu. Směřovali přímo k jejím schodům.
Na pravoúhlé vyvýšené plošině stáli čtyři gardisté kolem osmi lidí, kteří na sobě neměli nic než tenkou, hrubou halenu. Jejich ruce vězely v kovových poutech, oči měli zavázané kusem šátku.
Poprava, pomyslel si Tungdil konsternovaně. Nenucená, veselá nálada nebyla jen klam, lidé z Horákova skutečně oslavovali, ale oni tu slavili popravu osmi zločinců. Na svou smrt čekali tři ženy a pět mužů.
Truk Elius vystoupal po schůdcích nahoru. Když si všiml, že jeho průvodce zůstal stát, kývl na něho, aby šel dál. "No tak, bude to brzy?"
Královský úředník nešel žádnou zkratkou. A Tungdil se taky neměl ohánět kovářským kladivem.
Oni si myslí, že jsem kat! Ucouvl o krok zpátky. "To je omyl," pronesl zřetelně, aby ho slyšeli. "Já nejsem žádný kat."
Davem proběhlo zašumění.
Truk udělal několik dlouhých kroků a byl u něj. "Cos to řekl?" zasyčel. "Už se zase začínáš dohadovat, trpaslíku? Pamatuj si, že ten dav chce vidět krev - buďto krev těch odsouzenců, nebo tvoji." Nahmatal ve váčku pár mincí a vtiskl mu je do dlaně. "Na. To dostaneš ode mě navíc. A teď jdi a dělej, co se po tobě žádá."
"Vy to nechápete," učinil Tungdil další pokus, aby tu záměnu vysvětlil. "Já nejsem žádný kat. Jmenuji se Tungdil Zlatoruký, já jsem…"
"Tungdil? Jaký Tungdil?" Úředník teď byl stejně překvapený jako on. "Očekávali jsme Bramdala, který cestuje po kraji jako popravčí, a…"
Výkřiky z davu byly stále hlasitější, důraznější a hněvivější. Nechtěli na to divadlo déle čekat.
Elius pokrčil rameny. "Buď jak buď. Jmenuj se, jak chceš, a buď, kým chceš. Teď je žádaná tvoje sekera." Popadl ho za rameno a chtěl ho vytáhnout na plošinu, ale Tungdil se vzepřel. "Jestli nepůjdeš se mnou a neusekneš jim hlavy, nechám tě zavřít," vyhrožoval.
"Já nechci," trval trpaslík na svém. Když nedokázal úředníka přesvědčit o tom, že on sám žádné popravčí služby neposkytuje, tak musí přesvědčit lidi, z nichž měl Elius viditelné obavy. Jeho nohy ho nesly kupředu, po schodech nahoru na plošinu.
Stovky shromážděných občanů zajásaly, když ho spatřily. Jejich radostné očekávání neznalo mezí, obličeje se zkroutily v pitvorné úšklebky, z nichž prýštila touha po krvi. Tungdila se zmocnilo podezření, že Elius řekl pravdu. Jak se zdálo, bude moci opustit plošinu živý jenom tehdy, když těm odsouzencům setne hlavy. Odsud nebylo úniku ani pro něho, ani pro těch osm odsouzenců.
Popravčí špalek stál uprostřed plošiny. Tmavohnědá, vyschlá míza lidských životů pokrývala celý, na povrchu rozpraskaný kus dřeva, který nesl stopy několika chybných seků. Sekera se širokou čepelí, která se k popravám používala, trčela zaseknutá do prkna o dva kroky dále.
Jedna ze žen byla postrčena dopředu, herold vyhlásil za tichého víření bubnů činy, které spáchala. Trpaslík se dověděl, že jako první má popravit jednu nevěrnou manželku. Nedodržela dobu smutku po smrti manžela a nechala se příliš brzy vidět s novým milencem. To byl celý její zločin. Žádná vražda, žádné přepadení. Jenom láska. Láska. Musel pomyslet na Balyndis.
Jeden gardista postrčil ženu k popravčímu špalku a donutil ji klesnout na kolena. Každý jeho pohyb dokonale seděl. Přitlačil jí hlavu na dřevo, popadl dlouhé vlasy a omotal je na druhé straně kolem železné tyče. Tím odkryl nechráněný zátylek a žena nemohla pohnout ani hlavou, ani krkem. Přípravy byly u konce, dunění bubnů nabralo na síle.
Někdo uštědřil Tungdilovi pořádný šťouchanec do zad, až zavrávoral několik kroků dopředu a doklopýtal k delikventce. Přes tenkou látku její haleny ucítil, že se po celém těle chvěje. Tiše, ale tím srdceryvněji plakala. Kůži na ramenou a na zádech měla mladou, bez vrásek, mnoho slunečních cyklů zatím ještě neviděla. Tungdil dospěl k názoru, že její život skončil kvůli nějakému pochybnému zákonu. Jestli lidé požadují její smrt, tak ať si tu popravu vykonají sami.
"Na co čekáš?" zavrčel gardista. "Tak už sekni! Na seznamu máš ještě sedům dalších, kate."
"Já nejsem žádný prokletý kat! Jmenuju se Tungdil Zlatoruký." Zvedl do výše Ohnivou čepel. "Tato sekera zabila Nôd'onna a zbavila vás prokletí Mrtvé země. Že teď stojím tady nahoře, je omyl." Vytrhl popravčí sekeru z prkna a podal ji vojákovi. "Udělej to sám, když ji chceš vidět umírat," prohlásil hlasitě.

"Já to neudělám!"
Po náměstí se rozlehl křik. Měšťané se tlačili dopředu, dav se začal bouřit. Toužili po krvi.
"Vidíš, cos napáchal, zatracený podzemšťane!" Truk Elius se ustrašeně rozhlédl po náměstí. Vojáci dav neudrží dlouho v šachu. Tungdil mu beze slova podal topůrko sekery. "Já? Nikdy v životě. Já jsem truk, žádný kat." Obličej se směšným kloboučkem se objevil Tungdilovi těsně před očima, ucítil květinovou voňavku. "Trpaslíku, ty budeš ještě milovat naše vězení. Jestli se odsud dostaneš živý."
Dole se rozpoutalo nové, stonásobné zvolání, úředník i Tungdil se otočili k davu.
Kulhal k nim nějaký jiný, velice svalnatý trpaslík. Měl na sobě černý oděv, tmavohnědou koženou zbroj a na nohou těžké vysoké boty. Na obličeji měl koženou masku. Světlé, blonďaté vousy mu v dlouhých copáncích visely až na hruď.
Jeho kroky hlasitě zaduněly na prknech. "Cestou mě zdrželi." Bez váhání vzal Tungdilovi z rukou těžkou popravčí sekeru a odkráčel ke špalku. Ani si předem nezkusil rozmach, ale seknul rovnou při příchodu. Ostří zahvízdalo vzduchem, obouručně vedená čepel dopadla a uťala ženě nit života. Její hlava zarachotila na prknech, z pahýlu krku stříkala vysokým obloukem krev. Spršky krve dosahovaly až do prvních řad jásajících občanů, torzo ženy sebou několikrát škublo a pak sklouzlo ze špalku na bok ak zemi.
Černě oděný trpaslík uřízl vlasy, aby uvolnil hlavu od tyče, ke které ji poutaly, a mohl ji ukázat davu. Zbraň hladce přeťala páteř, šlachy i svaly. Trpaslík ovládal katovské řemeslo opravdu mistrovsky.
"Dělej, vypadni odsud," zasyčel truk tiše a jedovatě na Tungdila.
Tungdil se nenechal dvakrát přemlouvat a sestoupil z plošiny. Na trpaslíka, kterému ten člověk říkal Bramdal, chtěl počkat, ale raději někde bokem. Mince úředníkovi nevrátil. Koneckonců to bylo zlato.
Občané v nepravidelných intervalech ještě sedmkrát po sobě hlasitě zajásali, pak začala hrát veselá hudba. Lidé se bezstarostně smáli, oslavovali a tancovali, zatímco useknuté hlavy byly vyvěšeny na stožáry vedle popraviště.
Netrvalo dlouho a druhý trpaslík se připojil k Tungdilovi. Ten si ho změřil pohledem odshora až dolů. Na několika místech na zbroji a na botách ulpěla krev popravených, jinak se mistru popravčímu podařilo vyhnout větším skvrnám. Maska se mu houpala u opasku.
"To je pěkná sranda. Nikdy bych si nemyslel, že si mě někdo jednoho krásnýho slunečního oběhu splete s nějakým jiným trpaslíkem," přiznal se mu. "Já jsem Bramdal Mistrovské ostří," představil se a čekal na odpověď.
Tungdil si změřil rysy trpaslíka, který vykonával tak hrůzné řemeslo. Musel být o několik cyklů starší než on. Trpaslíkovy oči však rozhodně nevypadaly nijak ustaraně nebo smutně, navzdory jeho práci a nesčetných úmrtí, která musely vidět.
Tungdil si odkašlal. "Proč si vydělávaš peníze takovým způsobem?" zeptal se a ukázal pravou rukou na stožáry, na kterých se ve větru kymácely hlavy.
"Co by tomu mohl někdo vyčítat? Je to stejný řemeslo, jako když je někdo kovář nebo pekař. Pojď," prohodil Bramdal přátelsky a zasunul si světlé vlasy pod černý šátek. Knír si vyholil, chlupy mu vyrážely až na úrovni brady a kolem úst. "Popovídáme si někde, kde je menší rámus."
Procházeli uličkami.
"Ke kterému kmenu patříš, Tungdile Zlatoruký?" zapředl trpaslík cestou hovor. Mluvil měkkým, jemným hlasem. "Co je ve tvé říši nového? Jenom málokdy tady někdo narazí na osamoceného příslušníka našeho národa a ty rozhodně nevypadáš jako potulný obchodník. Nebo jsi vyvrženec, který se vydal na cesty?"
"Jsi snad ty vyvrženec?" Tungdil nakonec získal pocit, že měl přece jen štěstí, že se s tímhle katem potkal. Když pominul nepříjemné okolnosti, otevírala se před ním možnost, že rychleji nalezne ty nadpřirozeně vypadající trpaslíky.
Bramdal se rozesmál. "Ano a ne. Mám nový domov, stranou od starých kmenů. Jsem pryč od těch, kteří mě zavrhli, protože jsem se nechtěl podřídit pravidlům. Záměrně jsem vzal na sebe vinu a zvolil vyhnanství." Pohrával si se spletenými pramínky vousů. "Zpátky už se nevrátím. A co ty?"
Tungdil chtěl druhému trpaslíkovi zpočátku všechno vysvětlit, říct mu, jaké poslání ho šťastným řízením osudu zavedlo do Horákova, ale pak se rozhodl, že bude lepší ponechat Bramdala ve víře, že i jeho

postihl stejný osud. "Já miluju jednu trpaslici, která chtěla vstoupit do svazku s jiným trpaslíkem, přestože její srdce bije pro mě. V hádce jsem ho pak zabil." Připadalo mu velice snadné předstírat, že všechno to, co říká je pravda. Až příliš snadné. Rychle se podíval bokem.
Kat přikývl. "Zase se ukazuje, že ne všechny zákony našeho národa dávají smysl. Když je třeba, musí se některé věci změnit." Důkladně si Tungdila prohlédl. "Co bys říkal tomu, kdybych ti povyprávěl o jednom místě, na kterém klanová nařízení a rodinné přísahy neplatí?"
Trpaslík se zastavil před dveřmi hostince, otevřel je a dal Tungdilovi přednost. Tím mu poskytl možnost přemýšlet o jeho slovech. Našli si místo vedle krbu, popravčí objednal dvě piva.
"Takové místo skutečně existuje?" vyptával se Tungdil dále, jakmile si dopřál pořádný doušek piva.
Bramdal přikývl. "Existuje, Tungdile Zlatoruký. Trpaslíci tam žijí ve společenství sobě rovných, nevládne tam žádné poručnictví, žádné zásady, zděděné ze starých časů."
"Ale jak se vám mohlo podařit, že tam žijete bez jakéhokoliv řádu?"
"Existují určité zásady. Na jejich dodržování dohlíží král a královna," přiznal trpaslík. "Ale ty jsou úplně obecný povahy, vztahují se na přestupky proti našemu společenství nebo proti jednotlivcům a stanovují za ně tresty. Vazba na klanový zákony je jednou provždy odstraněna. My všichni jsme děti kováře, máme volnost v tom, co děláme a jak jednáme."
Tungdil si Bramdala přes okraj džbánu prohlížel. "Tak proč jsi potom na cestách a usekáváš lidem hlavy?"
"Příležitostně si tak přivydělám nějaký peníze, co jinýho?" odpověděl lhostejně. "Před ne moc dlouhou dobou, když ještě existovala Mrtvá země, byla po mých službách velká sháňka. Však víš, když nikdo těm mrtvým nezlomil vaz nebo neusekl hlavu, vraceli se nazpátek. A já to chápu jako část svý povinnosti chránit lidi."
"To mi budeš muset vysvětlit. V mých uších to zní velice svérázně, když chceš ve jménu Vraccase chránit lidi tím, že je zabiješ, stejně jako je pobíjejí skřeti a ostatní stvůry."
"Mýlíš se, Tungdile. Chráním je před nimi samotnými. Odstraňuju lidskou spodinu, tak si vykládám svůj božský úkol. Nezabíjím bezohledně jednoho za druhým jako skřeti, ale jenom ty, kteří se lidem stali nebezpeční nebo by se takovými mohli stát. Jsou to odsouzení zločinci, kterým jedním rychlým úderem zajistím cestu na onen svět. Ti, kteří porušují zákony, jsou pro lidi stejně nebezpeční jako skřeti.
"Jedna vdova, která nedodržela dobu smutku, jaké nebezpečí může taková žena znamenat?"
"Porušila zákon, a to je ta hrozba. Nad smyslem lidských zákonů si vůbec nelámu hlavu." Bramdal vyprázdnil džbán. "Nepotřebujeme moc zákonů, ale ty, které jsou, se musí dodržovat. V tom jsou trpaslíci, lidi i elfové stejní." Naklonil hlavu stranou. "Neodpověděl jsi mi na jednu otázku," napadlo ho.
"Která to byla?"
"Ze kterého kmene pocházíš."
"Z…" Zarazil se, protože nevěděl, co by měl odpovědět. Pivo, bolestné myšlenky na Balyndis… to všechno tížilo jeho duši ještě víc.
"Kdo potřebuje tak dlouhou dobu, aby odhalil svůj původ, bude nejspíš z Třetích." Popravčí to řekl tak, že v jeho hlase nezaznívalo žádné obvinění. "Nemusíš mi odpovídat, zachovej si tajemství svého kmene pro sebe. Na místě, o kterém jsem mluvil, to stejně nemá žádnou váhu."
"Má to znamenat," Tungdil se předklonil, "že jste mezi sebe přijali i trpaslíky z Lorimburova kmene?"
Bramdal se hlasitě zasmál, pobavil ho Tungdilův nevěřícný údiv. "Přibíráme do našeho společenství trpaslíky, kteří byli jinými zavrženi, a jestli se mezi nimi nachází nějaký z těch, o kterých jsi mluvil, tak ať. Jestli bude dodržovat naše zásady, je u nás vítán. Jestli je nebude dodržovat…" Jeho ruka sklouzla na topůrko sekery.
Každou větou, kterou ten kat pronesl, rostl Tungdilův zmatek. Uvěří jeho slovům teprve tehdy, až všechno uvidí na vlastní oči. "Rád bych to místo poznal," poprosil Bramdala. "Jak se tam dostanu? Co musím udělat, aby mě pustili dovnitř?"
Bramdal mu popsal cestu. Vedla k jednomu rybníku, který musel podle Tungdilových odhadů ležet někde v blízkosti vstupu do tunelů. "Ovaž kolem sebe nějakou zátěž a skoč do vody. Musíš dopadnout až na dno, jenom tehdy může nastat ten zázrak, který tě dovede ke Svobodným dětem kováře…"
"Svobodní? Tak si říkáte?"

"Žádné jiné slovo to přesněji nevystihne." Bramdal si všiml muže, který seděl dva stoly vedle nich. "Budu hned zpátky," omluvil se, vzal batoh, povstal a odkulhal k cizinci, aby si s ním o něčem tiše promluvil.
Tungdil nevěděl, co si má o popisu cesty do skryté jeskynní říše Svobodných trpaslíků myslet. Trpaslíci a voda, tyhle dvě věci se navzájem nesnášely, jakmile bylo vody víc než na šířku dlaně.
Velice přesně si vzpomínal, jak strašně dvojčata nenáviděla, když musela překonávat nějakou řeku. Bylo to tím, že stejně jako skoro všichni z jejich národa věřila v kletbu bohyně Elrie, podle které každý trpaslík, který se mimo území hor pustil k jezerům, tůním, rybníkům nebo řekám, v nich nevyhnutelně nalezl smrt.
Jak jenom přinutím Pruďase k tomu, aby se dobrovolně, se závažím kolem pasu, vrhl do rybníka, když obchází širokým obloukem kdejakou louži? Tungdil se opřel o opěradlo a dumal. Jednu věc musel těm nadpřirozeným trpaslíkům přiznat: tímto způsobem měli vchod do své říše před ostatními trpaslíky dokonale chráněný. Tohle teda bude opravdová výzva. Všiml si, jak muž přistrčil Bramdalovi pár mincí a dostal za ně nějaký předmět, zabalený do šátku. Hned nato se kat vrátil zpátky ke stolu.
"Co to bylo?" vyptával se Tungdil zvědavě.
"Nebylo by dobré, kdybys to věděl. S tím si vědí rady jenom pověrčiví lidé," odmítl druhý trpaslík přátelsky odpovědět na jeho dotaz.
Tungdil si ušetřil další pokusy, jeho společník určitě měl zapečetěná ústa. "Protože ty už žiješ u Svobodných dlouho, tak mi možná můžeš říct, jestli jsou mezi vámi i podskalané?" uposlechla jeho ústa náhlého vnuknutí. Možná zaválo řízení osudu někoho ze záhadného národa trpaslíků ze Země za horami do Skryté země a ke Svobodným. Navlhčil si prst o okraj džbánu a namaloval jím na stůl runu, kterou spatřil na stěně jeskyně. "Znáš ji?"
Bramdal pozvedl obočí. "Podskalani? Co to má být?"
Měl jsem to hned vědět. "Zapomeň na to, nemá to žádný význam. Kam tě teď nohy povedou? Časy jsou nejisté, skřeti táhnou na sever a budou chtít uprchnout přes Severní průsmyk," varoval ho. "Viděli jsme jejich zvědy."
Popravčí zavrtěl hlavou, vousy se mu zavlnily na obě strany. "Díky, ale moje cesta mě povede na jih, touží po mně další město. Mají vězení plný odsouzenců, kteří čekají na spravedlivý trest." Podal mu ruku. "Velice mě potěšilo, že jsem se s tebou setkal a mohl ti pomoct," pronesl slavnostně. "Vraccas ať tě provází na tvých cestách. Možná se jednoho oběhu naše stezky opět zkříží."
Bramdal si hodil ranec na záda a kulhal ke dveřím. Horákov ho pozdravil sprškou deště, rychle si přehodil přes hlavu kapuci a zmizel ze dveří.
"Nevíte náhodou, co ten kat předtím prodal tomu muži?" zeptal se Tungdil hostinského, když přišel odklidit prázdné džbánky. Ten se k němu naklonil a zašeptal mu odpověď do ucha. Trpaslíkovi se protočily panenky. Bramdal čachroval s kusy mrtvol popravených lidí.
"Dokážou ty nejroztodivnější věci. Svíčky z loje vrahů chrání před nemocemi a malíček nějakého zloděje vás naprosto bezpečně ochrání před bleskem a požárem. Přísahám, že to funguje!" Ukázal prázdnými džbány ke stropu. Tungdil tam postřehl jakousi vysušenou, svraštělou černou věc, v níž se dalo s velkou dávkou představivosti rozpoznat bříško něčího prstu. Bylo přibité hřebíkem ke stropu, hned vedle trámu. "Můj výčep to za bouřky ještě nikdy nezasáhlo, ale v sousedství blesk udeřil hned dvakrát."
Tungdil se otřásl odporem, rychle zaplatit útratu, než na něho spadne kus mrtvého člověka, a odešel pryč z výčepu, aby mohl o všech těch novinkách povyprávět společníkům. Teď bude mnohem snadnější vystopovat ty nadpřirozené trpaslíky. Samozřejmě za předpokladu, že se mu podaří ostatní přemluvit, aby vlezli do rybníka a klesli až ke dnu.
Když tak utíkal uličkami, uvědomil si, že mu kat neprozradil, proč se stal trpaslíkem bez domova. Tungdila v myšlenkách strašilo slovo "vražda".
* * *
Smích postupně dozněl.
Bo?ndil si otřel slzy z koutků očí, ostatní trpaslíci leželi na postelích a lapali po dechu. "Ty umíš vymyslet príma vtípky, učenej," ušklíbl se Pruďas. "Ale teď bez tahání za nos: kde má bejt ten tajnej vchod?"
Tungdil si vzdychl. "Co jsem vám právě řekl, odpovídá úplně přesně Bramdalovým slovům."
Jeho přítel okamžitě ztratil dobrou náladu. "Já mám vlízt do nějakýho proklatýho rybníka? A navíc ještě

se zátěží, aby sem spadl až úplně na dno?" Předklonil se a přičichl si k Tungdilovu dechu. "Aha. Pivo. Teď už tomu rozumím. Dal sis o džbánek víc, než jakous měl žízeň a…" Všiml si, že Tungdil potřásá hlavou a na tváři má vážný výraz. "U Vraccase, já tam dolů nevlezu! Elriina kletba přináší smrt sama o sobě, ale proč bysme jí to měli ulehčovat tím, že se kvůli nějaký zátěži utopíme sami? Já to teda určitě neudělám!" Zkřížil si ruce na prsou a vystrčil bradu, černý vous se mu rozechvěl. "Nikdy."
"Vždyť to přece mohl být někdo z Třetích a jenom předstíral, že tu cestu zná," namítal jeden z jejich společníků. "Doufá, že mu uvěříme a že nás voda spolkne."
Bo?ndil se prudce obrátil. "Přesně tak," dal trpaslíkovi za pravdu. "Je to lest! Klam. Možná pak bude někde dřepět za křovím a čekat, až se utopíme, a pak si dlouhým hákem vyloví ze dna všechnu naši zbroj."
"Anebo tam na nás bude číhat nějaká obrovská ryba," navrhl další trpaslík.
Tungdil protáhl obličej. "Znáte nějakého trpaslíka, který se někdy utopil v řece?"
"No jo, o takovejch nešťastnících jsem slyšel už pěknou řádku historek," máchl Pruďas opovržlivě rukou.
"To ano, to ti věřím. Ale znal jsi ty sám nějakého trpaslíka nebo rodinu nějakého trpaslíka, který někdy přišel o život v řece, v potoku nebo prostě v něčem, v čem se shromažďuje voda?" dorážel Tungdil tvrdošíjně dál. "Bohyně měla kolem Černého skaliska dost příležitostí, aby si některé z nás odvedla na smrt, ale já jsem o ničem takovém neslyšel." Zahleděl se do vrásčitých tváří s dlouhými vousy. "Slyšel snad o tom někdo z vás?"
Trpaslíci mlčeli, prohlíželi si runy na svých zbraních, dívali se ke stropu nebo si popotahovali šaty.
"Ale já tam dovnitř stejně nevlezu," trval Bo?ndil vzdorně na svém. "Můžeme si ten rybník prohlídnout. Ale jestli nebude vyschlej tak, že v něm nebude víc vody než po kolena, tak navrhuju, abysme odtamtaď šupem zamířili ke vchodu do tunelů a drželi se toho, co jsme si původně naplánovali."
"Pro mě za mě. Nechte mě, abych si chvilku odpočinul, pak budeme moct vyrazit." Tungdil si zul boty, lehl si na postel vystlanou slaměnými rohožemi a na chvíli si zdříml. Nedělal si naděje, že by své průvodce přesvědčil. Mezitím sám začal cítit vážné pochybnosti, jestli jim ten kat poradil správně.
Zaslechl slabé zařinčení, to se Pruďas přišoural k jeho posteli a zůstal stát u hlavy. "Měl bysem ti možná říct, že mi jeden obchodník vyprávěl, že prý zahlíd sviňuchy."
Tungdil otevřel víčka. "Kde a kdy?"
"Říkal, že prý je viděl přijít z východu, jako kdyby přimašírovali z Urgonu. Prý se dali rychlým pochodem na sever k Šedým horám."
Tungdil vyskočil z postele, vytáhl z batohu mapu a rozprostřel ji na dřevěné podlaze, aby všichni dobře viděli. Prsty naznačil, kudy vedla jejich cesta.
"Podle toho, cos říkal, se na jih od Dsôn Balsuru zatočili k východu a prošli na východě podél hranice s Urgonem," usuzoval. "Díky tomu se nedostali mezi čelní oddíly alfů a elfů, které spolu bojují u Âlanduru. Takže je neviděl nikdo, kdo by jim mohl být nebezpečný." Na to, že byl skřet, projevoval Ushnotz opravdu pozoruhodnou mazanost. "Kde je ten chlap viděl?"
Bo?ndil ťukl prstem na jedno místo na mapě. Tungdil odhadoval vzdálenost ke vstupu do Šedých hor na méně než 400 mil. Skřeti byli dobří běžci, země Gauragar se sice jevila jako země plná pahorků, ale když se to tak vezme, nebyly tam žádné vysoké hory nebo překážky, které by skřety mohly zdržet. To, co bylo dobré pro něho a jeho malou skupinku, přinášelo bohužel užitek i delším nohám jejich nepřátel. Tak jako tak, jestli se chtěli vrátit do své nové vlasti s posilami včas, měli hodně málo času. Tungdil sroloval mapu a zastrčil ji do batohu, vklouzl do ještě teplých bot a přehodil přes sebe plášť.
"Pokračujeme dál," rozhodl. "Od této chvíle budeme odpočívat jenom tehdy, když to bude bezpodmínečně nutné."
* * *
Během následujícího oběhu slunce se mezi trpaslíky rozmohl nějaký nepochopitelný pocit nevolnosti. Nebylo to nic tělesného, žádný pokažený žaludek nebo přehnaná námaha, spíše jakýsi nedobrý pocit, který jim všem zkazil náladu. Přestože se země všude kolem nich zazelenala a chtěla jim předvést, že nabrala zpět svou původní barvu místo šedi Mrtvé země, trpaslíci by se nejraději obrátili a nesnažili se proniknout hlouběji na jih.

Jejich podráždění stoupalo krok za krokem, a když je cesta ke vší smůle zavedla ještě do kvetoucího lesa, přešla je dokonce i chuť si tu a tam zazpívat. Otráveně dusali po zarostlé stezce vpřed.
Tungdil tušil, proč tomu tak je, dával si však velký pozor, aby ostatní tu hádanku neodhalili. Cesta, po které šli, totiž vedla dnes již zaniklým Lesinte?lem, říší severních elfů.
Jejich říše padla již před drahnou dobou pod útoky alfů. Ti se ale spokojili s tím, že pobili všechny elfy, kteří zde žili, a hned nato se začali věnovat hustějším lesům Âlanduru a elfům ze Zlaté nížiny.
Ze Zlaté nížiny se stal Dsôn Balsur, avšak nikdy se jim nepodařilo dokonale si podrobit Liútasilovy elfy.
Tungdil odhadoval, že jejich skupina je v tuto chvíli již na území bývalého Lesinte?lu a země elfů jim dává pocítit svou pradávnou nechuť k trpaslíkům. Nebo je taky možné, že se nevýslovné hrůzy příšerného vraždění vryly hluboko do země a ten tlak se šířil přímo z ní.
Jeho tajnůstkářství nabralo rychlého konce, když vždy bdělé dvojče objevilo na okraji cesty mezi popínavými rostlinami a bujnými keři zbytky sochy.
"U Vraccase, ta socha představuje Sitalii!" upozornil ostatní na svůj nález. "Copak asi ta bohyně elfů mohla ztratit tady uprostřed chrastí? Že bysme se zaběhli tak daleko, že už jsme někde v Âlanduru?"
Oči všech členů jejich skupiny samozřejmě zamířily k Tungdilovi, vůdci expedice a znalci map. "Je možné, že už jsme v Lesinte?lu," naznačil jim opatrně.
"No tak to si dám líbit," odfrkl si Pruďas a nakopl sochu bohyně, vytesanou z nejjemnějšího mramoru. "Nejen že se po mně chce, abych vlezl do jakýhosi rybníka, ne, my si taky navíc ještě prohlídneme říši těch šikmo… elfů." Otřepal se a uhladil si vousy. "Teď už se vůbec nedivím, že se mi pořád ježí vlasy na hlavě. Všecko se ve mně ježí."
"Tak teď je to venku, postěžoval sis a my můžeme pokračovat dál." Tungdil se dal znovu na pochod. "Elfové už nejsou naši nepřátelé, na to nezapomínejte."
"Řekni to i tý zemi tady," zabručel Bo?ndil a otočil se k nejbližšímu stromu. "Jestli se mi jeden jedinej šlahoun omotá kolem boty, posekám celej les. Je to jasný?"
Ať už to byla náhoda, nebo ne, v okamžiku, kdy větu vyslovil, projel větvemi a větvičkami závan větru a listy téměř výhružně zaševelily.
Trpaslík jim nezůstal nic dlužen, hned vytasil sekery od opasku a udeřil tupými stranami o sebe. Hlasité zařinčení se neslo změtí kmenů a křovisek do dálky. "Mně žádnej strach nenaženeš," zvolal Pruďas nahlas. "Buď hezky hodnej."
* * *
Nohy je začínaly pořádně bolet, ale trpaslíci přesto nezastavili. Jedli a pili za chůze, zatímco slunce zvolna stoupalo k obloze a mezi stromy se vytvářel tenký závoj mlhy. Nakonec vyšli z lesa ven a za ranního rozbřesku stáli na rovině, ploché jako talíř. Mezi odumírajícími stébly trávy již vyrůstala nová, která jim sahala až po prsa.
Dvě míle před nimi se rozprostíral rybník, kolem kterého stála řada trosek; přesně tak, jak to Bramdal popisoval. Nějak přitom zapomněl podotknout, že jeho voda je černá jako noc a vstřebává sluneční parpsky tak dokonale, že se vlnky na rybníku ani nezalesknou. Tungdil si maně vzpomněl na jezero v lese bez duše.
Pruďas neustával ani na chvilku potřásat hlavou. "Kdyby byl ten rybník čistej a průzračnej a kdybysme mohli vidět až na dno, tak bysem nic neříkal. Ale todleto," ukázal na rybník, "todleto vypadá jako práce Mrtvý země, nebo snad ne, učenej?"
"Jáma s dehtem nemůže být černější," dal mu jeden z ostatních trpaslíků za pravdu. "Já do ní nestrčím ani malíček."
"Podívejme se na něho." Tungdil znovu vykročil a prošel kolem trosek nějakého elfského města, celého obrostlého břečťanem.
Severní elfové dávali na rozdíl od svých příbuzných v Âlanduru zcela jednoznačně přednost masivním stavbám, avšak spoušť, kterou zde za dlouhou řadu slunečních cyklů napáchali alfové a počasí, trpaslíkovi znemožnila udělat si alespoň hrubou představu o tom, jak to tady kdysi vypadalo.
"Dobrá, já půjdu za tebou." Bigor Sloupobijec, jeden z trpaslíků z kmene Druhých, nedokázal déle potlačit svou povahu a vystoupil ze skupinky ostatních, aby si zblízka prohlédl kamenické práce. Mozolnatými prsty pátravě osahával zbytky obroušených reliéfů a ornamentů. Barevná krása, která kdysi

tato díla krášlila, padla za oběť slunci. "Docela slušná práce, když uvážíme, že je od těch sběračů kytiček," zamumlal pochvalně.
Přestože vytesané vzory byly plné nejrůznějších úhlů, nikde se nic neodlomilo. Nikde nenašel stopy po tom, že by někomu ujelo kladivo nebo dláto. I když by to za žádnou cenu nahlas nepřiznal, přál si kameník, aby toto město, nebo co to tady kdysi vlastně stálo, mohl spatřit v minulosti.
Tungdil došel s ostatními ke břehu, otočil se ke Druhému, ale nikde ho neviděl. "Bigore?"
"On určitě někde našel nějakej další sloup, kterej si teď prohlíží," usuzoval Pruďas.
"Nebo si šel někam dřepnout," zasmál se jiný. "V té mlze ho stejně nikde neuvidíme."
Tungdil si stoupl na kraj rybníka, do něhož vedly žalostné zbytky jakéhosi můstku. Po jeho levici stály pozůstatky svatyně bohyně Sitalie, jak poznal podle znaků, které na nich zahlédl. Kamenné schody sahaly až k okraji vodní plochy.
Zkusíme zjistit, co se stane. Sklonil se, svlékl si rukavici a po krátkém váhání vnořil do tekuté černé masy prst. Obklopila ho ledovým chladem, ale nic jiného se mu nestalo. "Vůbec na mě nepůsobí nějakým nebezpečným dojmem," prohodil přes rameno. "Po tomhle můstku se dostaneme skoro až doprostřed rybníka. S menším rozběhem…"
"No tak, učenej," přerušil ho Pruďas. "Až dosud jsem ti vždycky důvěřoval, protože jsi nejednou dokázal, že v hlavě nosíš dobrý nápady, ale…"
Tungdilovi zbyla jediná možnost, jak dvojče donutit, aby ho následovalo do vln, ačkoliv to nebyl zrovna ten absolutně nejčestnější způsob. "Slyším snad tady strach, Pruďasi?" Hrábl rukou do vody a mohutně ho postříkal. "No a, co říkáš teď? Usiluje ti ta voda o život a snaží se tě zadávit? Myslíš si, že se jí musíš bát?"
Jeho plán vyšel. Pruďas se narovnal, jeho pošramocená čest zvítězila nad předsudky. "Skočím do toho rybníka po hlavě, abyste všichni viděli, že se nebojím ani sviňuch, ani kletby nějaký bohyně." Okamžitě chtěl přejít na můstek, ale Tungdil ho zadržel.
"Počkej. Nejdříve musíme najít Bigora." Začal hlasitě volat jméno zmizelého trpaslíka, nedočkal se však odpovědi. "Rozptýlíme se a budeme ho hledat," nařídil.
Bo?ndil vytasil sekery. "Já to věděl. Ten les si ho vzal. Elfský stromy trpaslíky nenávidí."
"Tys jim vyhrožoval, tak co od nich čekáš?" připomněl mu jeden z trpaslíků jeho chování na pěšině v lese.
"Že se budou chovat slušně." Bo?ndil dusal vysokou trávou a cestou sekal do stébel, aby si na nich vybil svou nelibost.
V dlouhé rojnici kráčeli vedle sebe, volali Bigora a rozhlíželi se, jestli pohřešovaného trpaslíka někde nezahlédnou.
Vedle jednoho sloupu, kde tráva dosahovala výše urostlého muže, ho našli. Nebo přesněji řečeno jeho tělesné pozůstatky.
Rychle vytvořili kruh, aby se mohli lépe bránit, zatímco si ho Tungdil důkladně prohlížel.
Bigorovi někdo nebo něco napůl stáhlo kroužkovou košili přes hlavu, ostré zuby roztrhaly na kusy železnou halenu, kterou měl trpaslík pod košilí, a zabořily se do masa. Trpaslíkovi chyběly velké kusy svalstva i několik žeber. "Nepochybně se stal obětí nějaké dravé šelmy." Tráva v okolí mrtvého byla udusaná a potřísněná krví.
Pruďas se vztekle zahleděl na vlnící se stěnu stébel, která jim před očima tvořila nepropustnou zástěnu. "Zatracená past," zavrčel. "Ten Bramdal byl určitě Třetí a poslal nás sem schválně, abysme posloužili jako dobrý sousto pro tendle dobytek." Pevně se rozkročil na zemi. "Ale to se nestane, když jsem tady já. Už ty svoje hltavý zuby nezatne do žádnýho z nás."
Tungdil objevil široký pruh udusané trávy. Zneklidňovalo ho, že zvíře se bylo navzdory velikosti schopné pohybovat naprosto nehlučně. Tak tiše, že vůbec nezaslechli, jak se na Bigora vrhlo. Podle stavu mrtvoly usuzoval, že zvíře vyrušili při hostině. Určitě číhá někde v trávě a čeká. Na co? Na to, že odejdeme pryč, nebo na příležitost strhnout dalšího z nás?
Zvedal se vítr. Stébla trávy se třela o sebe, jejich šelest přitom přehlušil tiché zabzučení, kterým se obvykle ohlašoval letící šíp.
Trpaslíkovi po Pruďasově pravici přinesla tato nečekaná střela smrt tak rychle a nečekaně, že to

trpaslíkův rozum zpočátku vůbec nechtěl pochopit. Prudkost střely ho donutila udělat půlkrok dozadu, pak nevěřícně sáhl po černé násadě šípu, která mu vyčuhovala z těla a jehož špička se mu zabořila do srdce, a zhroutil se k zemi.
"Alfové," zaryčel Bo?ndil varovně a přikrčil se, aby nebyl velkým cílem. Šíp, který na něho mířil, ho přeletěl a trefil do zad trpaslíka, který stál za ním, ten zaúpěl a padl k zemi. Třetího trpaslíka provrtaly hned dvě zákeřné rány.
Rychlost, jakou na ně nepřátelé stříleli, napovídala, že proti nim nestojí jen jeden protivník. Někde v trávě před nimi seděli přinejmenším tři nepřátelé, a tak v Tungdilovi převážil pocit, že je naprosto vyloučené, aby z tohoto nerovného boje vyšli jako vítězové.
"Hoďte sebou na zem," nařídil Tungdil a vrhl se mezi stébla trávy. "Doplazíme se k rybníku. Vzpomeňte si na Bramdalova slova," udílel jim tiše pokyny, aby je alfové neslyšeli. "Vypátráme, jestli nás ten trpaslík obelhal, nebo jestli říkal pravdu."
"Seš slepej?" osopil se na něho Pruďas, který se plazil po zemi vedle něho. "Jsme na místě, na kterým se Mrtvá země…"
Tungdil vytrhl chumáč trávy. "Je zelená, ne šedá! Nikde tady není žádná Mrtvá země." Nad nimi přeletěl šíp. "A teď už buď zticha. K rybníku." Opatrně se posunoval těsně nad zemí a dával si pozor, aby nerozhýbal příliš mnoho stébel a neprozradil střelcům svoji polohu.
Co tady chtějí?, uvažoval horečně. Co je v Lesinte?lu tak důležitého, že by z toho alfové mohli mít prospěch? Že by tady narazili na nějaký rozprášený oddíl zvědů, nedávalo žádný smysl. Bitvy se odehrávaly v Âlanduru a v Dsôn Balsuru, a ne až tak daleko na severu. Bylo možné, že se ve zničené elfské říši skrývalo nějaké tajemství, od kterého si alfové slibovali výhodu v bojích se svými příbuznými.
Tráva šelestila stále hlasitěji, jako kdyby se kolem nich hemžil celý velký houf alfů. Tungdil zaslechl na dlouhé cestě k rybníku ještě pět dalších táhlých, tupých smrtelných výkřiků.
Vřel v něm vztek, bojoval s touhou vyskočit a rozběhnout se s Ohnivou čepelí v ruce proti alfům. Rozum ho však od toho zrazoval a zachránil mu život.
Pro mistrovské střelce alfů by bylo přímo hračkou prošpikovat řítícího se trpaslíka šípy. Jejich luky propůjčovaly pečlivě tvarovaným střelám dostatečnou průraznost, takže dokázaly prorazit kroužkové košile i tenčí kov. Nic proti nim nepomáhalo, musel se stále krýt. Vroucně prosil Vraccase, aby tuto skutečnost dokázali pochopit i ti z jeho oddílu, kteří ještě zůstali naživu.
Zdálo se, že si bůh Samusin najednou uvědomil, že má za úkol udržovat rovnováhu. Zařídil, že se vítr otočil, a nyní foukal od rybníka proti alfům.
To přivedlo Tungdila na myšlenku, že by mohl vytáhnout křesadlo a zapálit za sebou trávu.
"Zakládejte oheň!" vykřikl a okamžitě ho potěšily šlehající plamínky, které se živily starými, suchými stébly a rychle se šířily dál. Obláčky kouře stoupaly vzhůru i na jiných místech, mírný větřík oheň dál rozdmýchával a hnal ho proti temným alfům.
Tungdil lezl pod ochranou plamenů, kouře a trávy dál, až se dostal na kraj rybníka. Rychlým pohledem doprava a doleva objevil dva trpaslíky, zbývající ani Pruďase nikde neviděl.
Právě chtěl na ně zavolat, aby utíkali k můstku do rybníka, když se ve vzdálenosti deseti kroků od nich vynořil z moře trávy velký černý stín.
Byl to osedlaný býk, kterému jeho majitel nasadil na hlavu chránič z tionia, dokonce i rohy byly zaobaleny kovem. Z tmavé kůže mu stoupala pára, páchla z něho spálená rohovina, protože proběhl skrz oheň, aby se k nim dostal.
Co po trpaslících chce, dal zřetelně najevo. Otočil se k nim, široký krk se sklonil k zemi, býk hrábl kopytem do měkké hlíny a útočně zafrkal. Ohonem mával sem tam.
"Utíkáme k můstku." Tungdil si sundal Ohnivou čepel ze zad, i když věděl, že tohle zvíře se mu podaří zadržet jen stěží. Odhadoval, že může vážit ke třem metrákům, zvíře na sobě podle všeho nemělo jedinou unci tuku a skládalo se ze samých svalů. "Ten rybník je naše jediná záchrana." Rozběhli se k němu.
Býkovy rudě zářící oči je sledovaly. Zvíře rozevřelo tlamu, hlasitě zařvalo a ukázalo jim ostré řezáky, pak se za nimi rozběhlo. V polovině cesty zrychlilo, kopyta zvířila prach a vyzývavě duněla. Nepochybně je dožene dříve, než doběhnou k malému přístavnímu můstku.
"Holá hej, pojď sem, ty černá krávo!" Bo?ndil zničehonic vyskočil z úkrytu v trávě, popadl býka za ocas

a mocně za něho zatáhl, nohy pevně zabořil do rozšlapané země.
Býk ho táhl za sebou, přičemž trpaslíkovy boty vyrývaly do hlíny hluboké brázdy, pak se zastavil a chtěl se s řevem otočit, aby na toho drzého, nebojácného trpaslíka zaútočil.
"Já ti ukážu, co to znamená, požírat naše lidi!" zahulákal Pruďas a vytrhl od opasku sekeru. Její ostří se býkovi zabořilo za zadní nohy a zanechalo po sobě široce zející ránu. "Hni sebou, učenej! Budu vám krejt záda!"
Skrz planoucí ohnivou stěnu, jež se mezitím za nimi vytvořila, se Tungdil snažil vypátrat, kde se skrývají alfové, kteří po nich střílí z luku. Když nikoho nezahlédl, odvážil se s oběma dalšími trpaslíky na můstek, který jim ale žádnou ochranu před smrtelně přesnými šípy nenabízel. Koutkem oka zahlédli, že se Bo?ndil odvážil pustit do nebezpečného tance s býkem. Zvířeti nepomáhalo žádné vyhazování ani otáčení se, trpaslík visel na ocase jako klíště, býk ho žádným pohybem nedokázal setřást.
"Já už jsem vyřídil i úplně jiný potvory," vyrazil ze sebe Pruďas. "Ať seš, co seš, už tím dlouho nebudeš."
Sekera se zvířeti znovu a znovu zasekávala do nohou a zanechávala za sebou rány, z nichž se řinula tmavě rudá krev, pod býkem nakonec podklesly zadní nohy. Vzteklé, chraptivé zaryčení bylo určené jeho přemožiteli. "Teď si z tebe vyříznu pěknej flák masa, někde od žebra," oznámil Pruďas býkovi.
"Pozor! Oni…" Trpaslík, který stál vedle Tungdila, vykřikl a zhroutil se k zemi, ještě při pádu se mu těsně vedle prvního šípu zavrtal do zad i druhý. S chroptěním dopadl na zem a byl na místě mrtev.
"Dávej pozor!" varoval Tungdil druhého trpaslíka, připevnil si sekeru na záda a popadl mrtvého za ramena, aby ho mohl zvednout a držet před sebou jako štít.
Díky tomu nic neviděl, jenom slyšel, že i jeho druhý společník padl šípům za oběť. Zaslechl pět zabzučení, po kterých následovalo zařinčení kroužkové košile a neskutečný zvuk, se kterým se nejdřív špička a pak i násada šípu zavrtávala do těla. Ozvalo se hlasité plesknutí, jak trpaslík spadl do vody.
Tungdil se neodvážil zvednout hlavu a rozhlédnout se nad mrtvým tělem, které před sebou nesl. Kvapem pozpátku couval, aby se co nejrychleji dostal ke konci můstku. "Bo?ndile, budeš se muset brodit vodou hned od břehu," zavolal tak hlasitě, jak jen dokázal. "Nechoď po můstku!"
Pruďas stál vedle býka a oběma rukama zvedl sekeru, čepel mířila na masitý zátylek zvířete. "Já do toho rybníka vůbec nevlezu," zaryčel v odpověď a udeřil. "Nejdřív tady z tý krávy udělám…"
Obrovité prstence svalů se napjaly, býkova hlava sebou nečekaně trhla a dlouhý roh švihl trpaslíka přes břicho.
Úder Bo?ndila dokonale smetl a vymrštil ho do vzduchu. Trpaslík odletěl čtyři kroky daleko a s mlasknutím dopadl na černou hladinu rybníka. Jeho zbraň ho s tichým žbluňknutím následovala. Trpaslík se už nevynořil, na hladinu stoupaly jenom bublinky.
Tungdil pochopil nedobrovolný let přítele jako Vraccasův zásah a rovněž se připravil ke skoku do vody, když na můstku zaslechl rychlé kroky.
Sundal mrtvého kousek níž, aby se podíval, jak moc je alfové dohnali. V tom okamžiku ho zasáhl do pravého ramene šíp.
Tungdilova paže pozbyla veškerou sílu, štít z mrtvého trpaslíka klesl ještě níž a odkryl nepříteli další část těla.
Alf okamžitě vyslal na cestu další šíp, který si našel cíl v Tungdilově hrudi. Trpaslík tvrdě dopadl na můstek a se zasténáním ze sebe mrtvého druha svalil. Bylo mu jedno, jestli už je uprostřed rybníka, nebo ještě ne, voda představovala jedinou záchranu před nelítostnými pronásledovateli.
Alfové se blížili stále víc.
Rozeznal, že se k ním řítí nějaká alfka. Měla masku přes oči, kousek černého hedvábí znemožňoval, aby rozpoznal její tvář. Něco na něho křičela a v běhu zvedala zbraň podobnou srpu, která mu připomněla Narmoru. Alfka ji ale chtěla po něm mrštit.
"Vkládám svůj život do tvých rukou, Vraccasi," zašeptal, napolo v bezvědomí ulomil násady obou šípů a převalil se přes okraj můstku do vody. "Dej, aby Bramdal nebyl žádný lhář."
Cítil, že padá.
Tmavá, spásná hladina vodní plochy se přibližovala stále víc, až se jeho pád nečekaně zbrzdil těsně před tím, než se do ní ponořil.
Někdo ho popadl za opasek.

Skrytá země, jihovýchod Urgonu,
hlavní město Trojvrší,
6235. sluneční cyklus, jaro

"J
sem zde, abych ti předal výraz upřímné soustrasti mého strýce, krále Lorimbase Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene z kmene Lorimburova, nad ztrátou tvého synovce. Království ztratilo mladého, schopného panovníka." Romo Ocelové srdce naznačil muži, před jehož trůnem stál, mírnou úklonu.
Trůn stál ve skromném paláci, který by trpaslík nazval nanejvýš tak malou tvrzí, a tento palác se rozkládal na nejvyšším ze tří vrcholků, na nichž bylo vybudováno Trojvrší, hlavní město Urgonu. Dřevo bylo v této kamenité zemi drahé, a tak lidé, pokud mohli, stavěli všechno z kamene. Město vypadalo, jako by se skládalo ze samých maličkých, pestrých kostek, nikde nebyly šikmé střechy. Budovy byly nahoře zakryty kamennými deskami, na kterých jste mohli zahlédnout nejrůznější věci. Sušilo se tam prádlo, ovoce i ryby.
Barevná pestrost byla následkem nejrůznějších druhů kamene, použitých při stavbě budov. Tu a tam nesly záměrné, geometrické vzory. Trpaslík oceňoval, když mohl pobývat mezi solidními zdmi, a přitom být obklopen horami, které, jak se zdálo, naprosto snesly srovnání s Černými horami.
"Nikdy jsem se nechtěl stát králem." Podsaditý, obtloustlý muž, který mohl mít asi tak pětačtyřicet cyklů, ukázal na obraz mladého muže s dlouhými světlými vlasy. "To je pravý král Urgonu. Lothaire…" Hlas mu přeskočil, zmlkl a skryl zkřivenou tvář v dlaních. Mezi prsty mu prosakovaly slzy.
Romo se ovládl, aby nedal otevřeně najevo opovržení nad takovou explozí citů. Prohlížel si zařízení místnosti, dokud se Belletain zase nevzpamatoval.
Král si setřel slané kapky z krátkého, mírně světlého plnovousu. "Promiň mi. Ta bolest je příliš velká. Můj vážený bratr zemřel před sedmi cykly, když jsme vytáhli proti trollům, a mně," poklepal si na helmu, "roztříštil jeden úder hlavu. Od té doby je můj obličej takhle zkřivený a já musím nosit helmu, jinak by se mi hlava rozpadla na dva kusy jako kus zhnilého ovoce. Jako kdyby to už tak nebylo dost zlé, bohové nechali padnout i mého synovce. Miloval jsem ho jako vlastního syna."
To byla narážka, na kterou Romo čekal. Už dávno přišel na to, že tady nenarazí na stejný odpor jako u prince Mallena. Když zahraje tu správnou písničku, bude Belletain nepochybně tancovat přesně podle jeho píšťalky. "S odpuštěním, za to nemohli bohové. Tím, kdo mu přinesl zkázu, byli ostatní trpaslíci."
Panovník unaveně pozvedl zrak a prohlédl si hosta důkladněji. "Trpaslíci jako ty?" Ruka sklouzla na rukojeť meče. "Tak pojď sem, abych tě mohl zabít."
"Ne, já hovořím především o Čtvrtých, kteří sedí v severovýchodní části tvojí říše a pasou se na pokladech Hnědých hor, které by vlastně měly patřit tobě." Romo se přiblížil ke zlomenému muži na trůnu, jehož oči na něho dutě a prázdně zíraly. Toho získá na svou stranu snadno. "Trpaslíci čekali příliš dlouho, než se zapojili do války. Kdyby byli u Poristy, tak jak se pak drželi u Černého skaliska, tak by Lothaire dnes ještě žil."
"A ty a tvůj kmen? Vždyť vy přece trpaslíky nenávidíte…"
"Tento důvod mi hravě umožňuje zpřelámat pouta prolhaných výmyslů a sdělit ti pravdu o těch vznešených trpaslících," navázal Romo na nit hovoru, než král myšlenkami zamíří směrem, který by Třetím nebyl nijak k užitku. "Oni by nikdy otevřeně nepřiznali, že tu zázračnou zbraň měli od začátku a jenom se chtěli vyznamenat, že právě oni jsou zachránci Skryté země. Lidé," přistoupil ke králi ještě blíž, "se měli dostat do úzkých. Tvůj synovec patří k obětem jedné předem dohodnuté hry."
Belletain se na něho zahleděl. "Já ti na ty tvoje slova nenaletím," zasmál se najednou. "Proč by měli…"
"Kvůli uznání a moci," okamžitě ho odpálkoval Romo. "Toužili po uznání, protože se jim od lidí podle jejich mínění nedostávalo dostatečného uznání za služby u bran do Skryté země. Teď se jim to podařilo, rázem jsou z nich hrdinové a zachránci národů, jimž nyní chtějí udílet rady. Nepotrvá dlouho a vrahové tisíců lidí budou sedět u každého dvora, aby se z nich stali tajní vládci celé Skryté země. Dokonce i elfové jim na ten jejich trik naletěli." Zahleděl se na Lothairův obraz. "My, Lorimburovi trpaslíci, jsme na svůj úkol nezapomněli. My jsme skromní hlídači bran, nejsme pány hradů."

Podle toho, co spatřil v králově obličeji, padla jeho řeč na úrodnou půdu.
"Musím přemýšlet," řekl Belletain ztrápeně. "Tvoje slova dávají tak strašlivý smysl, že mě z nich bolí hlava." Držel se za ni a trpaslík si všiml, že se i pod letmým dotykem daly destičky pod kůží do pohybu.
"Odejdi, trpaslíku. Dám pro tebe poslat, až se…" Hlasitě vykřikl, ruce se zaryly do opěradel křesla a král se na trůnu zhroutil.
Dveře se rozletěly, přiběhli tři léčitelé a začali se o krále starat. Jeden držel hlavu, druhý uvolnil helmu, pod ní se objevil kus obvazu. Třetí léčitel odsunul obvaz a Romo s údivem přihlížel, jak ten muž dělá tenkou jehlou malinkou díru do kůže, z níž okamžitě vystříkl jemný paprsek růžové tekutiny, která se žbluňknutím dopadala do bronzové mísy.
"Běžte do svého pokoje," požádal ho léčitel, který Belletainovi podpíral hlavu. "Bude nějakou dobu trvat, než s vámi bude moci zase mluvit."
Trpaslík zabručel na souhlas, otočil se a zmizel pryč. Byl si jistý, že v Urgonu brzy nalezne spojence proti příbuzným a zarazí druhý klín strýcova plánu.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, jaro

N
armora spěchala palácovým komplexem, nebrala ohledy na nenarozený život ve svém těle, protože jiný život, který pro ni znamenal ještě více, se ocitl v nejvyšším ohrožení.
Zafuněla a chytila se za bok, lapala po dechu, dítě, které v sobě nosila, poznamenalo její vytrvalost. Cítila malinkaté nožičky, které ji zevnitř kopaly do břicha. Byl to jeho způsob protestu proti neobvyklému pohybu.
Před pokojem, ve kterém se Andôkai starala o oba zraněné muže, bděl Djerůn.
"Pusť mě dovnitř," požádala ho a chtěla sáhnout po klice dveří, která byla hned vedle něho, ale hora oceli jí neuhnula. Nehybně zablokovala masivní hmotou celý vstup do místnosti. "Andôkai," vykřikla Narmora vztekle. "Řekněte tomu svému strážci, aby mě pustil, nebo vám přísahám, že si sama najdu nějakou cestu, jak se kolem něho dostat dovnitř."
Dveřmi proniklo tlumené zavolání. Djerůn se okamžitě probral ze strnulosti a udělal jí místo. Jeho zbroj přitom vydávala podivné vrzavé zvuky, jako by železo muselo odolávat nesmírnému napětí.
Narmora otevřela jedno ze dvou křídel vstupních dveří a vřítila se dovnitř. Maga se právě skláněla nad postelí, v níž se zavřenýma očima spočíval Furgas. Na čele mu ulpěla tenká vrsta potu, prostěradlo bylo na pohled celé mokré.
"Můj milovaný," zašeptala Narmora zmítaná strachem a stoupla si vedle jeho lůžka. "Rty má bledé jako smrt," pronesla tiše. Pak zahlédla obvaz na břiše, kterým se ven tlačila krev. "Je…"
"Není," předešla ji Andôkai s odpovědí. "Mluv potichu, jinak mu to uškodí. Útočníci použili čepel s jedem, jaký neznám. Kdyby ho stráže okamžitě nepřinesly ke mně, nebyl by už mezi živými, Narmoro. Samusin mu daroval život."
Poloalfka zavzlykala úlevou a padla na kolena. "Máte mé díky, ctěná mago. Jsem vám hluboce zavázána."
Maga jí pokynula, aby vstala. "Změníš názor, až domluvím do konce," prorokovala ustaraně. "Moje magie stačila jen na to, aby mu zachránila život." Její ocelově modré oči vyhledaly Narmořin pohled. "Ale sama už pro něho nedokážu víc udělat. Ten jed musí být magického původu. Útočníkům nejspíš ani tak nešlo o zlato, určitě patřili k Nôd'onnovým fámulům. Meč, který mu vězel v břiše, byl zdobený rytinami s jeho znaky."
Narmora se zvedla a uchopila mezi prsty Furgasovu vlhkou, chladnou ruku, aby ji zahřála. "Proč by to dělali?" Láskyplně pohladila sinale bledý obličej. "Proč by měli mému muži něco takového udělat? Když jde o magii, nemá vůbec žádné nadání."
"To nemá. Ale je v mých službách. Já jsem v jejich očích okupantem této kouzelné říše, kterou si po

smrti svého maguse chtěli přisvojit." Andôkai položila Narmoře ruku na rameno. "Dokud takoví lidé existují a my nedokážeme služebníky zla v jejich konání zastavit, je Porista v nebezpečí - a tím i celá Skrytá země. Nejsem schopná jejich počet ani odhadnout. Potřebuji po boku někoho, komu můžu důvěřovat. Někoho, o kom vím, že by mě nikdy nepodvedl. Kdyby došlo k nejhoršímu a oni mě porazili, musí existovat někdo, kdo bude pokračovat v mé práci. Jinak budou budoucí kouzelníci vychováváni v Nôd'onnově duchu, a to se nesmí stát. Souhlasíš se mnou?"
Narmora zavřela oči. "Když se spojíme dohromady, podaří se nám vrátit mu zdraví?" zeptala se chraptivě.
"To ti slibuju. Jestliže spojíme síly, tak to zvládneme." Maga si vydechla, vyložila si Narmořinu otázku jako souhlas. "Zvládne to však jen tehdy, když provedeme rituál, který je potřebný ke zlomení kouzla, přenášeného jedem a čepelí meče, během příští poloviny cyklu. Budeš muset studovat za slunce i při měsíčku, Narmoro." Položila jí ruku na kulaté břicho, které v sobě skrývalo dítě. "Myslíš, že to zvládneš?"
"Určitě," odpověděla Narmora pevně. "Přeji si, aby naše dítě poznalo otce a nepředstavovalo si ho pouze z vyprávění, prokládaného slzami řinoucími se mi po tvářích." Pustila Furgasovu ruku a sevřela dlaně v pěst. Bělmo jejích očí potemnělo a zčernalo, na úzkém obličeji se objevily tenké čárky připomínající trhliny. "Budu mu zpívat, jak ti, kteří tím vším byli vinni, nalezli svou smrt. A nebude to žádná lehká smrt."
Rodario ležel v posteli na druhé straně místnosti a mlčky sledoval, co se děje. V hlavě ozdobené širokým obvazem mu stále ještě hučelo, rána řemdihem patřila ke zkušenostem, bez kterých by se milerád obešel. Vůbec Narmoře nezazlíval, že se zatím ani jednou nezeptala, jak se vede jemu. On by se nejspíš cítil úplně stejně, kdyby se jeho milovaná ocitla ve stavu, který se moc nelišil od smrti.
Maga si dokonce ani nedala tu práci ošetřit ho nějakým kouzlem, to pochopil, i když měl zastřené vědomí. Připadal si jako ve snu, když ho stráže přenášely zničenými ulicemi Poristy k paláci.
Přesně si pamatoval, že mu někdo ránu vyčistil a obvázal, viděl před sebou ruce, které tak činily, ale na tvář pečovatelky se rozpomenout nedokázal.
Andôkai se k němu obrátila. "Už je ti líp, Rodario?"
Herec okamžitě vykouzlil na rtech úsměv, aby se nerozneslo, že je nějaký slaboch.
"Dobrá. Pak se můžeš vrátit do vlastního bytu."
Koutky úst mu poklesly. "Pochopil jsem, že mne nechcete mít v blízkosti." Opatrně se vzpřímil a čekal, kdy na něho přijde závrať, ta se však prostě nechtěla dostavit. Opatrně vklouzl do bot s vysokými špicemi, vstal a přistoupil k ženám.
Narmora se zdánlivě opět uklidnila. Jakmile pominul zrádný výlev citů, při kterém se projevilo dědictví její matky, zmizely i černé oči a tenké čáry v obličeji. Nyní opět vypadala jako překrásná nastávající matka. Pohladila herce po ruce. "Promiň, že jsem tě předtím ani nepozdravila. Samozřejmě jsem měla starost i o tebe…"
Rodario zvedl ruku. "Už ani slovo. Já to chápu."
Maga si přeložila ruce za záda. "Mohl bys pokračovat ve Furgasově práci?"
"Já?" Mim si udiveně položil ruku na prsa. "Vy chcete, aby vaše město znovu postavil nějaký mim?"
Pokud měl do té doby na jazyku odmítnutí, tak si to najednou rozmyslel. "Já… se o to rád pokusím."
"Ty se nemáš o nic pokoušet, ty máš pokračovat v práci," přerušila ho maga. "Jestli se toho necítíš schopen, tak to řekni rovnou a já si vyhledám nějakého jiného stavitele."
Zlaťáky, které ho očekávaly jako odměna, dodaly Rodariovi víc odvahy, než kolik by měl tváří v tvář Andôkaině pochybovačnému výrazu cítit. Obřadně se uklonil. "Ctihodná mago, jsem navýsost poctěn, že mohu nastoupit na místo svého přítele, rozhodně tedy na tu dobu, než se všemi smysly vrátí zpět do přítomnosti. S radostí odložím výstavbu vlastního divadla a premiéru divadelní hry, kterou jsem vlastnoručně napsal,…"
"No dobrá," vpadla mu maga do jeho květnaté řeči. "Běž domů, odpočiň si a zítra buď přesně včas na staveništích. Nesmí tam dojít k žádnému přerušení prací." Obrátila pozornost zpět k Narmoře. "Nechám přenést tvoje věci do paláce. Můžeš si vybrat pokoj, který chceš, k dispozici jich máme dost."
"Zůstanu u Furgase. Pokoj je dost velký…"

"Ne," odmítla maga. "On potřebuje absolutní klid a my jsme ho už příliš dlouho obtěžovali svými hlasy. Mohl by nás slyšet a rozrušit se, pak by jeho srdce bilo rychleji a přečerpalo jed i do posledního koutku jeho těla. To by znamenalo jeho smrt." Strkala Narmoru ke dveřím. "Budeš ho moci vidět jednu hodinu během každého oběhu, Narmoro, ale nesmíš na něho mluvit. Buď tady s ním, drž ho za ruku. Mlčky." Otevřela dveře a Djerůnova ocelová záda se odsunula stranou, aby je pustila ven. "Postarám se o Djerůna a budu hned u tebe," rozloučila se s ní.
Narmora doprovodila herce ke dveřím. "Myslíš si," zeptala se ho cestou, "že bys dokázal vypátrat, jestli je ve zdech Poristy ještě více těch Nôd'onnových stoupenců? Ty jsi hotový mistr, když jde o převleky a klamání lidí."
Rodario se ušklíbl. "To nepochybně jsem. Budu se po nocích plížit ulicemi Poristy a vydám se je hledat."
V duši těchto slov litoval, hned jak mu přelétla přes rty. Avšak s obrazem mrtvolně bledého Furgase před očima pronikla do skutečného Rodaria kapka hrdinství a odvahy, kterou předváděl na jevišti.
"Budu se maskovat zvlášť mazaně, pak se nikdo neodváží vztáhnout na mě ruku," rozhodl se. "Maga se ode mne brzy dozví, kde se nachází to semeniště, a pak je budeme moct vybrat."
"Ne, řekni o tom mně, ne jí," poprosila ho Narmora.
Její obličej mu řekl vše. "Ty se chceš za mého společníka pomstít? Myslíš si, že těhotná poloalfka je na takovou věc ta správná osoba?"
"Cítím se dost silná na to, abych si to rozdala dokonce i s Djerůnem." Otevřela mu malou branku, vzala ho za ruku a stiskla ji. "Slibuješ mi to, Rodario?"
Herec přikývl, konejšivě ji obejmul a váhavě se rozhlédl doprava a doleva. Nikde nebylo nikoho vidět. "Slibuji ti to." Pak jí zamával a zamířil pryč.
Teprve teď, když byl sám, se odvážil rozevřít levou pěst.
V ní schovával kapku té podivné kapaliny, která měla být jed, jímž útočníci napadli jeho nejlepšího přítele. Dotkl se jí, když se ten muž s krátkým mečem ptal, jestli se jmenuje Furgas.
Rodario si přidržel kapalinu zkoumavě před očima. Zářila pronikavou žlutou barvou a nějakým neurčitým způsobem mu připadala povědomá. Čím víc o tom přemýšlel, tím míň si vzpomínal na rytiny na krátkém meči, o kterých hovořila maga. Jediné, co na jejím líčení souhlasilo, byla skutečnost, že se oba muži ptali po Furgasovi.
Má tu snad někdo přede mnou nějaké tajemství? Najednou považoval za naprosto nezbytné, aby přišel záhadnému přepadu na kloub, přestože doufal, že neobjeví nic, co by mu mohlo pobyt v Poristě dodatečně zkomplikovat.

VI

Skrytá země, Gauragar,
bývalá říše elfů Lesinte?l,
6235. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil měl opasek se zastrčenými zbraněmi přepásaný šikmo přes hruď. Kůže jen zaskřípěla pod nečekanou tíhou. Náhlé škubnutí, které zastavilo trpaslíkův pád do spásné vody, mu vysálo všechen vzduch z plic, ale pálivé bolesti, způsobené ranami po šípech, vděčil za to, že ho neopustily smysly.
Trpaslík nad sebou slyšel namáhavé supění. Alfka bojovala s jeho váhou. Neměla ve svalech dost síly na to, aby ho vytáhla z vody zpět na můstek. Něco hlasitě vykřikla a Tungdil se začal obávat, že nepotrvá dlouho a někdo jí přispěchá na pomoc a spojenými silami ho vytáhnou na bezpečnou půdu.
Nejhorší bylo, že proti tomu nemohl nic dělat.
Z ran mu prosakovala krev a odkapávala do černé vody rybníka, zatímco trpaslík visel ve smyčce jako polapené prase. Házel rukama i nohama, aby alfce ještě víc ztěžkl pod rukama a donutil ji, aby ho pustila. Když botou narazil na podpěrný pilíř, odrazil se a kymácel se ve vzduchu sem tam.
Alfka sténala námahou a hlasitě klela, Tungdil si alespoň myslel, že to jsou kletby. Jeho divoké pohyby měly úspěch a podařilo se mu ji stáhnout kousek níž. "Ty mě nedostaneš!" zajásal. "To spíš nás oba

spolkne ten rybník."
Najednou zaslechl hlasy. Po nich následovaly nějaké škrábavé zvuky, z nichž si domyslel, že k alfce dorazili vytoužení pomocníci, ale dříve než tuto myšlenku dovedl do konce, byl kousek za kouskem zvedán nahoru.
Tungdil se však stále ještě nevzdával.
Jeho nohy opět narazily na odpor, skrčil kolena a pak nohy vší silou, která mu zbývala, napnul. Odrazil se a vyletěl dopředu, ale ruce jeho protivníků nepřestaly opasek držet.
Zato kapitulovala kůže.
Přezka s trnem nebyla stvořená k tomu, aby unesla váhu volně se vznášejícího, a k tomu ještě důkladně vyzbrojeného trpaslíka. Ale ještě předtím, než se zkřivila, protrhla se dírka, v níž byl zapnutý trn. Kovová jehla projela kůží a rozpárala opasek po celé jeho délce.
Tungdil z toho měl zpočátku radost.
Ohnivá čepel! uvědomil si najednou a vše v něm začalo vřít. Jeho zesláblé prsty se snažily chytnout opasek, než se roztrhne úplně. Nesmí padnout alfům do rukou…
Znenadání zahučel do hlubin a ponořil se do ledové vody, která byla pod povrchem stejně černá jako nahoře. Kroužková košile ho nelítostně stahovala ke dnu. Zadržel dech, jak to měl ve zvyku, když tu a tam ponořil hlavu do vědra.
Rybník pod ním nebral konce, klesal a klesal, nakonec již nedokázal rozlišit temnotu vody a předzvěsti blížícího se bezvědomí, jedna čerň splývala s druhou.
Tungdil slábl. Touha žít po něm vyžadovala, aby otevřel ústa a naplnil si plíce, aby se neudusil, ale poslední zbytky rozumu, které ho ještě neopustily, mu to zapověděly, protože by se utopil.
Pak spatřil světlo.
Rozzářilo se všude kolem něho, dodávalo mu teplo a pocit, že v něm nachází skryté bezpečí. Jeho ruce se toužebně natahovaly. A najednou uslyšel dunění a hučení měchů. Věčná kovárna! Odcházím do Vraccasovy Věčné kovárny!
Za takovou domýšlivost dostal hlučný políček.
Vylekal se a hned potom dostal na tvář další, s takovou silou, že se mu hlava proti jeho vůli otočila na stranu.
Mlžným závojem rozeznal tvář svého boha, která skutečně vypadala jako obličej nějakého trpaslíka. Narudlý jas sílil, pronikal temnotou a úplně ji zaplašil.
"Přijď k sobě, učenej," pozdravil ho Vraccas nevrle a rozpřáhl se k další ráně. "Přísahám, že tě budu tak dlouho krmit fackama, dokud mi nezačneš nadávat."
Tungdil uviděl, jak se k němu opět blíží napřažená ruka a nařídil levačce, aby ji popadla. "Ty zatracenej paličáku!" mohutně se rozkašlal a pokusil se zvednout horní část těla, dvě ruce mu při tom pomáhaly. Vydávil ze sebe celé proudy vody, prskal a smrkal, všechno najednou, znovu se zakuckal, až plíce ze sebe vypudily poslední zbytky rybníka.
Konečně se dokázal rozhlédnout kolem sebe, cítil, že má z toho mohutného kašle hlavu úplně rudou, oči musel mít celé oteklé.
Před ním dřepěl do poslední nitky promočený, ale přesto povzbudivě se šklebící Bo?ndil, on sám ležel na břehu podzemního jezera.
Ze zvuků, které považoval za dunění měchů, se vyklubalo burácení vodopádu. Ten se v prostředku jeskyně vrhal od stropu dolů do hloubky deseti kroků. Načervenalé světlo nepocházelo z kovářské výhně, ale z luceren zakrytých červeným sklem, které visely na stěnách všude kolem.
Jeskyně samotná se rozkládala na ploše čtvereční míle, jenom na té straně, kde byli trpaslíci, byl i břeh, jinak se stěny strmě tyčily přímo z vody.
"To je ale skluzavka, co?" Pruďas ukázal na prudce padající masy vody. "Tudyma jsme se sem dostali, proud nás odnesl až k plochýmu břehu." Jeho tvář potemněla. "Seš kromě mě jedinej, kdo přežil?"
Tungdil slabě přikývl. "Prokletí alfové!" dal Pruďas průchod nenávisti a bouchl do kamene. "Vraccas mi je musí ještě jednou poslat před čepele, abysem ty zbabělý vrahy potrestal." Zvedl hlavu. "Za tebou stojej ti, který jsme hledali. Už poslali pro pomoc." Prohlédl si Tungdilovy rány. "To bylo těsný. Doufejme, že nepoužili žádnej jed."

"Ano, doufejme," odvětil Tungdil a snažil se, aby v jeho hlase zazněla víra. Jeskyně se kolem něho zatočila, říkal si, že za to určitě může ztráta krve a utrpení, kterým jeho tělo prošlo. Jen žádný jed, jen žádný jed. Zvedl ruku a osahal si hruď, pak sklopil hlavu, aby se podíval po opasku se zbraněmi.
"Ten se asi cestou utrhl. Odtok je hrozně úzkej, jen o chlup a byl bysem v něm uvízl." Bo?ndil vstal a přistoupil ke břehu. "Budeme se muset pro tu Ohnivou čepel potopit, jestli ji chceme zase mít."
"Ta je pryč," procedil Tungdil s námahou a lehl si na záda. Donutil ho k tomu náhlý nával závrati.
"Co to má znamenat, pryč?!" Pruďase se zmocnilo jisté podezření, ale nechtěl tomu uvěřit. "Alfové? Neříkej, že ty šikmouchý z Dsôn Balsuru mají naši Ohnivou čepel!" Popošel k příteli a klekl si k němu, v obličeji měl vytesáno zděšení. "Řekni, žes ji ztratil v rybníku. Všecko je lepší, než kdyby se dostala do rukou našich nepřátel." Tungdil mu vysvětlil, co se přihodilo. "To vůbec není dobrý," zamumlal Bo?ndil ustaraně. "Ale i tak třeba mohla z opasku vyklouznout a spadnout sem do rybníka."
"Jak ji máme…"
"Nosiči s nosítkami právě přišli," pronesl hluboký hlas mimo Tungdilovo zorné pole. "Přeneseme ho do nejbližšího stavení a Gemmil potom rozhodne, co se s vámi oběma stane."
K Tungdilovi přistoupilo několik velice bledých trpaslíků, opatrně ho zvedli a položili na nosítka. Tungdil si jejich obličeje důkladně prohlížel a neobjevil žádné rozdíly od trpaslíků, se kterými se až dosud seznámil. Nápadná na nich byla pouze velice světlá kůže a oči, které postrádaly onu pověstnou teplou hnědou barvu. Jednomu z nich chyběla dokonce jakákoliv barva, byl bílý jako stěna, měl červené oči a přátelsky se na Tungdila usmál.
Pruďas nevědomky položil ruku na topůrko sekery, především tomu tak neobvykle vypadajícímu trpaslíkovi vůbec nevěřil. "Jestli na nás chystají nějakou špinavost, vymlátím jim mozek z hlavy," zašeptal příteli a skrytě ukázal na nápadně vypadajícího nosiče. "Vypadá jako duch, kdyby ses mě náhodou ptal. Ty seš přece učenej. Jak si vysvětluješ, že náš národ může zplodit něco takovýho?"
Tungdil nemusel dlouho přemýšlet. Vzpomněl si na knihy o tom, jaké druhy zvířat a rostlin žijí ve Skryté zemi, které si svého času prolistoval. "Četl jsem o rybách a žábách, které žijí v horských jeskyních bez světla," vyprávěl teď Pruďasovi. "Prý nemají žádné oči a jsou bílé od hlavy až k patě."
"Mhm…" Bo?ndil si vykroutil z černého vousu poslední zbytky vody, potom se postaral o cop, čůrky vody zanechávaly na podlaze jeskyně tmavou stopu. "Ale klany mýho kmene přece taky žijí uvnitř v horách…"
"Ale oni občas vycházejí ven, buď se musejí postarat o dobytek, věnovat se obchodu nebo dělat jiné věci, které je přivádějí na slunce," pokusil se Tungdil o vysvětlení. Nebyl žádný učený v tom nejpravějším slova smyslu, domníval se však, že tento jev má něco společného s délkou pobytu mimo dosah světla.
Mezitím zanechali jeskyni a dunící vodopád daleko za sebou a pochodovali chodbami, které vypadaly, jako by je voda před mnoha a mnoha slunečními cykly vyhloubila ve skále. Nakonec prošli malou ocelovou brankou a došli k jakémusi stavení. Nosiči Tungdila zvedli a položili ho i s nosítkami na stůl.
"Vypadá to lépe, než jsem si myslela," pronesl něčí hlas, pronikavější a krásnější než cinknutí kladiva na kovadlině. "Rozstřihněte to, chci si prohlédnout rány."
Dva trpaslíci přiložili obrovité kleště k lemu kroužkové košile, třetí obsluhoval držadla. Krátké, silné čelisti nástroje s klapáním procvikávaly jeden kroužek košile za druhým, jako kdyby byly ze dřeva, a ne ze železa. Nakonec se obě poloviny košile prostě rozpadly. Trpaslíci kolem pahýlů šípů prořízli ostrým mečem koženou halenu a rozhalili ji.
"Podívejme se, copak ti alfové udělali," znovu zazněl onen hlas, pak Tungdilovi vstoupila do zorného pole sněhobílá trpaslice, která k tomu hlasu patřila.
Byl na ni překrásný pohled, její zjev rozprášil v Tungdilovi myšlenky na Balyndis jako úder kladiva a rozmetal je na tisíc droboučkých kousků. Byl si jistý, že ještě nikdy v životě neviděl tak krásnou trpasličí ženu.
"Já jsem Myrmianda," představila se. Červené oči si ho přátelsky změřily a přelétly po holé hrudi k ránám. Přes tmavohnědé šaty měla přehozenou koženou zástěru, čelo jí obepínala zlatá čelenka a přidržovala bílé vlasy. "Já jsem chirurga, u mne jsi v dobrých rukou, řekli by ostatní. Tak se na mě musíš spolehnout a věřit, že říkám pravdu."
Sklonila se nad ním a její, na trpaslici velice jemné prsty opatrně osahaly místa kolem ran. Tungdil do

sebe nasával její vůni. Čistá, svěží… nešířil se z ní žádný závan potu nebo uhlím prosyceného kouře z ohniště, vnímal jen vůni bylinek.
"Nic není ztvrdlé, nikde se nic nezbarvilo. Vraccasovo požehnání tě doprovázelo." Vzpřímila se a udělala rukou jakési znamení. Její pomocníci posunuli tělo více nahoru, vysvlekli mu kroužkovou košili a rozpárali zadní část kožené haleny. "Alfové používají šípy, na které hroty jen nasazují. To znamená, že nemohu šípy prostě jen vykroutit, v tom případě by ti špice uvízly v těle. Musím je vytlačit druhou stranou ven." Její poslední slovo ještě ani nedoznělo a trpaslice již rychle zvedla ruku, ukazovák a prostředník sevřely zbytky šípu a zatlačily.
Tungdil skousl zuby, až mu v uších hlasitě zahučelo. Měl pocit, že mu léčitelka vrazila do ramene a do hrudi rozžhavené ocelové dráty. Trpaslice druhou rukou uchopila vystupující špice a se škubnutím je vytáhla z masa ven.
"Jsi hodně statečný," pochválila ho, vhodila hroty do malé misky s vodou a omyla si v ní krví zbarvené ruce. Potom vzala z další misky husté, vlhké chomáče mechu, položila je na otevřené rány a za asistence jednoho pomocníka na ně přiložila obvaz. "Modrý mech zastavuje krvácení. Za pár hodin vyměníme obvaz za nový a zítra už nebudeš mít žádné bolesti." Rozmíchala v poháru nějaký prášek a podala pohár trpaslíkovi. "Vypij to. Dodá ti to sílu a vyžene z rány všechny nečistoty."
"U Vraccase! Ještě nikdy jsem neviděl, že by nějakej léčitel někoho ošetřil tak rychle," uklouzlo Bo?ndilovi uznale. Málem si přál, aby i on byl zraněný, aby si na sobě mohl umění této chirurgy vyzkoušet.
Léčitelka na něho kývla. "Děkuji. Ošetřování ran se věnuji už dost dlouho."
Tungdil od ní nedokázal odvrátit zrak. Byla pravým opakem Balyndis, mluvila jasnou trpasličí řečí, prokládanou prvky spisovného jazyka, a s největší pravděpodobností se jí dostalo zcela mimořádného vzdělání. To si alespoň o ní namlouval, když si prohlížel její nepříliš statnou postavu. Kovářka byla skoro dvakrát tak silná, práce u kovadliny a u výhně vyžadovala větší svaly než činnost, kterou provozovala chirurga.
Rychle vyprázdnil pohár. "Já jsem Tungdil Zlatoruký," řekl. Trpaslice ho úplně fascinovala a až po chvíli ze sebe setřásl ochromení. "Tohleto je Bo?ndil Dvojčepel z klanu Vrhačů seker z kmene Bero?nova."
Léčitelka si osušila ruce šátkem a odložila ho na odkládací stolík. "Těší mne, že se mohu seznámit s hrdinou od Černého skaliska," odpověděla s lehkou úklonou. "Není pravděpodobné, že by tě vypudili z tvého kmene kvůli tomu, že jsi zničil Nôd'onna. Takže předpokládám, že ses do naší říše dostal náhodou, že ano? Spadli jste při boji s alfy do rybníka?"
"Nevykládej si to špatně, Myrmiando, ale o tom si spíše popovídáme s tvým králem," odpověděl Tungdil, přestože se necítil dobře při pomyšlení, že musí trpaslici, která mu právě vytáhla z těla hroty dvou šípů, a navíc se mu nesmírně líbila, dát negativní odpověď na otázku, co se skrývá v pozadí jejich návštěvy.
Léčitelka vypadala chviličku zklamaně, ale pak se opět usmála a Tungdilovi se rozbušilo srdce. "Nu, po této odpovědi si myslím, že to přece jen nebyla žádná náhoda."
Sbalila si chirurgické přístroje. Tungdil zahlédl štíhlé nože, háky, pilky a jiné předměty, které svým vzhledem naznačovaly, že by zdravému tělu mohly způsobit nesmírnou bolest. Myrmianda je stočila do šátku, přepásala takto vzniklou ruličku koženými řemínky a opustila místnost.
"Hezky se uzdravuj," popřála mu, než zmizela ze dveří.
Místo ní vstoupil dovnitř bělovlasý trpaslík, kůži měl bílou jako prostěradlo a oči hnědé jako úrodná půda. Měl na sobě kroužkovou košili a za opaskem se mu houpala sekera.
"Vraccas nechť nechá výheň vašeho života ještě dlouho plát," pozdravil je přívětivě a přistoupil blíž. "Já jsem Gemmil Mozolnatá pěst a Svobodní si mě vybrali, abych byl jejich nynějším vládcem." Tungdil a Bo?ndil se mu představili a měli dojem, že i Gemmilovi jejich jména něco říkají. "Buďte vítáni. Domnívám se, že jste k nám přišli skrz rybník s nějakým určitým důvodem, že?"
"Bramdal Mistrovské ostří nám poradil, jak se k vám dostaneme," nadechl se Tungdil k delšímu vyprávění. Vylíčil v něm trpaslíkovi, že trpasličí říše v Šedých horách byla znovu obnovena, popsal setkání s katem, co jim popravčí vyprávěl o vyvržencích a co se jim přihodilo u rybníka. "Avšak přijmi můj dík jménem tří trpasličích kmenů, kterým jsi pomohl v tunelech." Uklonil se, nakolik mu to rány

dovolily. "A také můj dík za to, že jsi s námi bojoval před výhní v říši Pátých proti Nôd'onnovým hordám."
"Přečetl jsem si tvé poselství, které jsi nám zanechal v tunelech." Gemmil se radostně usmál. "Možná nás ostatní trpasličí kmeny považují za vyvržence, protože jdeme vlastní cestou, ale jsme děti kováře a nemohli jsme připustit, aby Skrytá země padla do rukou toho šíleného maguse."
"Těší mne, když slyším, že ty i tvoji poddaní…"
"Oni nejsou žádní poddaní, Tungdile," opravil ho regent na místě. "Jsou svobodní, ale pochopili jsme, že je důležité určit jednoho trpaslíka, který v časech nouze činí potřebná rozhodnutí a uvádí je v život. V současnosti připadl tento čestný úkol mně, ale za tři cykly to může být jiný trpaslík z našich řad."
Pruďas vyprskl. "Vy si svoje krále volíte, jak se vám zlíbí?" Něco takového prostě nedokázal pochopit. "No to jsou pěkný mravy."
"Skutečně. To jsou pěkné mravy," potvrdil jeho slova Gemmil, kterému nijak nevadilo, jak s ním Bo?ndil mluví.
"Vytáhli jste do boje, abyste chránili Skrytou zemi. Směl bych vás proto poprosit, abyste tak učinili ještě jednou?" pronesl Tungdil rychle, aby Pruďas, který užuž otevíral ústa, nemohl nic dodat. Potom vylíčil pověsti, které koluji o táhnoucí, podivně změněné armádě skřetů, a společně s tím popsal, co se přihodilo u Kamenné brány. "Ushnotz a skřeti z jihu se budou snažit tohoto průsmyku zmocnit. Gemmile, naše nová trpasličí říše je příliš slabá na to, aby odolala útoku několika tisíc těch bestií, které se jen těžko dají zabít! A jestli ten skřet, který nám unikl do Země za horami, přivede k bráně od severu druhou hordu těch nestvůr, bude se schylovat k pádu naší říše ještě dříve, než ji vůbec dokážeme vybudovat. Potřebujeme tě i silné paže tvých trpaslíků. Nikdo se k nám nemůže dostat rychleji než vy."
Vládcova tvář se zachmuřila, bílé obočí se sevřelo tak úzce, že vypadalo jako souvislá čára soli. "To, co říkáš, zní vážně. Ztráta Ohnivé čepele nám náš boj rozhodně neusnadní. Jestli leží na dně rybníka, je navždy ztracena."
"No, a co má být? Vykováme si prostě novou. Víme, jak na to," Bo?ndil se snažil přítele povzbudit a všem namluvit, že ta pohroma není tak velká. "A co by s ní asi tak dělali alfové? Pro ně to je prostě sekera, se kterou ani neumějí zacházet. Nejspíš nebudou chtít vyhladit sami sebe."
"To ne. Ale bude chybět našemu lidu," odpověděl Tungdil zamyšleně. "Ta sekera je znak naší převahy nad těmi nestvůrami, mistrovské dílo kovářského umění. Obávám se, že Gemmil má pravdu. Její ztráta zasáhne naše lidi hlouběji než nějaký boj s přesilou nepřátel." Obrátil se k vládci Svobodných. "Prosím tě jménem našeho krále Gla?mbara Ostré čepele a všech národů Skryté země: nenechávej nás v těchto chvílích bojovat samotné. Tví bojovníci nám musejí dodat novou odvahu a rozptýlit pochybnosti, které dokážou i z toho nejsilnějšího bojovníka udělat roztřesený věchýtek."
Gemmil nepotřeboval dlouho, než dospěl k rozhodnutí. "Rozešlu posly, aby všude roznesli zprávy, které jsem se od tebe doslechl. Jakmile sestavíme vojsko, pošlu je do Šedých hor." Přejel si rukou po vousu. "Kdyby skřeti zaútočili dříve, než se k vám mí lidé dostanou, budete muset vydržet. Ale my přijdeme. Vraťte se a podejte o mých slovech zprávu svému králi."
"A co myslíš, kolik nám jich přispěchá na pomoc?"
"Tolik, kolik dokážu sehnat," odpověděl Gemmil vyhýbavě. "Myr, několik dalších léčitelů a menší eskorta vás doprovodí domů, abyste dorazili ve zdraví." Jeho pohled sklouzl na Tungdilův obvaz. "Podruhé už bys setkání s alfy nepřežil. Za to bych nemohl nést odpovědnost." Jeho ruka dopadla na železnou závoru u dveří.
"Gemmile, mohu tě ještě o něco poprosit?" Král přikývl. "Vyprávěl jsem ti o tom, že znovu budujeme říši Pátých. Najdou se ve vašich řadách dobrovolníci, kteří by u nás chtěli zůstat a stát se částí naší společnosti?"
"Vrátit se zpátky ke strnulým způsobům trpasličích říší?" Král uvažoval. "Slouží ti ke cti, že myslíš na ty, kteří byli svými kmeny zavrženi. Nejdříve vybojujeme tu bitvu se skřety. Ale já ti hned teď nabízím, abys pak žil u nás tak dlouho, jak budeš chtít, abys poznal rozdíly mezi námi a trpasličími kmeny. Potom pochopíš, proč bude tak málo našinců ochotno odejít tam, kde jim hrozí nesvoboda."
"Nesmysl!" rozčiloval se Bo?ndil hlasitě. "Co to tu ten král vypráví za vyložený nesmysly?" Dupal po místnosti, hlavu zataženou mezi ramena, a zamířil rovnou ke Gemmilovi. "U nás nežije ani jeden jedinej

trpaslík v nesvobodě!"
"Tak? Takže ty smíš dělat, co chceš, a nemusíš dělat, co nechceš?"
"Jasně," ozvalo se trucovitě dvojče.
"Můžeš se tedy postavit proti názoru náčelníka klanu, když je zcela jasné, že není v právu?"
"My máme jenom takový náčelníky klanů, kteří… jsou rozumní," zkusil to trpaslík s výmluvou a úpěnlivě se zadíval na Tungdila. Jeho žhavý temperament ho nevyhnutelně zaváděl do slepého dolu.
"A ty si myslíš, že má smysl udržovat při životě rivalitu mezi klany, i když důvod onoho sporu je již dávno zapomenutý?"
"Nějakej důvod ten spor určitě měl," zabručel Pruďas rozmrzele.
"Ale pak smíš aspoň uzavřít manželský svazek s trpaslicí, kterou miluješ, ne?"
Pruďas nevrle zkřížil ruce přes prsa, mlčel a vzdal se.
"Mé otázky nemají za cíl, abych tě před tvým přítelem zahanbil, ale abych ti ukázal tři z mnoha oblastí, ve kterých není všechno v pořádku." V Gemmilově obličeji se neodrážela žádná zloba, takže mu jak Tungdil, tak i Pruďas plně věřili. "Máme mezi sebou trpaslíky, kteří byli odvrženi, protože se proti takovým věcem bránili. S bolestí si uvědomili, že za své myšlenky musí draze zaplatit. Trpaslíci, kteří se obávali o moc, kterou jejich klan nebo rodina před řadou cyklů dosáhly, si nedopřáli odpočinku, dokud nenašli nějakou záminku, aby na ty nešťastníky uvrhli prokletí."
Bo?ndil nalezl po dlouhém usilovném přemýšlení mezírku, do které si s radostí zaryl. "Nesmíme ale zapomenout, že ty bereš každýho, kdo byl vypuzenej do vyhnanství. Taky vrahy a takový, kteří se provinili něčím horším než jen nesprávným slovem v nesprávnou dobu. Je to pro tvoje společenství Svobodnejch to správný?"
Panovník nakonec přece jen naznačil, že mu už tato diskuse přestává být po chuti. "Nikoho se neptáme na důvody jeho vyhnanství. Když nám je někdo prozradí z vlastní svobodné vůle, jsme jenom rádi. Ale pro nás platí, že se trpaslík musí přizpůsobit poměrům, které u nás vládnou, a přispívat k udržení naší společnosti. Není rozhodující, jakým způsobem." Otevřel dveře. "Nezapomeňte, že brzy kvůli vám nasadí vlastní životy. Jestli nějaký zločinec zemře v boji o Skrytou zemi, tak podle mého názoru vyrovnal u Vraccase všechny dluhy a může se vztyčenou hlavou vejít do Věčné kovárny místo toho, aby tahal pro druhé uhlí." Hlasitě za sebou zabouchl dveře.
"Johó, tady se pěkně skřípl," zasmál se Pruďas spokojeně. "To mu vůbec nechutnalo, tomu chytrýmu panu králi."
"Nebylo rozumné ho tak dráždit. Jsme na něho odkázaní." Tungdil v některých bodech tajně souhlasil s Gemmilovými úvahami. Přidržovat se tradicí nebylo vždy dobré. Sklouzl z lehátka a postavil se vedle přítele, který přes něho přehodil deku. "Ale jak se zdá, bude naše poslání korunováno úspěchem. Tak alespoň naši společníci nezemřeli nadarmo."
Klekli si k ohni, který hořel v malém krbu a staral se o příjemné teplo, a pomodlili se ke svému bohu, aby jejich padlé laskavě přijal do Věčné kovárny.
Tungdilovy myšlenky brzy zabloudily k vyvržencům.
Hodně by za to dal, kdyby si mohl jejich město prohlédnout. Vytvořili si vlastní styl při stavění domů, nebo zůstali věrní tomu, co si přinesli ze starých domovů? Tyto a tucty dalších otázek musely prozatím zůstat bez odpovědi, přinejmenším do té doby, než bude dobojována bitva s poslední velkou hordou skřetů ve Skryté zemi. Byl pevně rozhodnutý, že projde stejnými dveřmi jako Gemmil a podívá se do tajné říše, i kdyby to mělo být jen na několik málo oběhů slunce.
Jeho touha po vědění se projevovala vždy tam, kde obyčejný trpaslík jako Pruďas jen opovržlivě pokrčil nos a žádal, aby se mohl vrátit do domovských hor. Představa, že objeví něco nového a bude se z toho moci poučit, byla velice lákavá. Například takové kleště, jaké používali pomocníci té chirurgy, aby mu rozstříhali kroužkovou košili, viděl poprvé v životě.
Jeho přítel dokončil modlitbu, zvedl se a odšoural se k výklenku, kam pro ně připravili něco k jídlu. Hladově zabořil zuby do chleba a mávl na Tungdila.
"Pojď už, taky musíš něco sníst," zahuhňal nezřetelně s plnou pusou a opravdu se mu podařilo nasypat si do vousů drobty. "S těma tvojima ránama nebude pochod zpátky snadnej. Ale Myrmianda se o tebe dobře postará."

Jsem rád, že mě ty šípy zasáhly, pomyslel si bezděčně a spatřil před očima tvář chirurgy. Dokonce i chmýří na tvářích měla sněhově bílé, s lehkým nádechem stříbrné barvy…
Přepadlo ho špatné svědomí, vynořily se před ním Balyndisiny rysy a slib věrnosti, který jí teprve před nedávném složil. Cítil se provinile. To už neplatí, ona má jiného, se kterým kráčí životem, řekl si. "Ano. Ta se už postará, abych zůstal na nohách," prohodil nezávazně a připojil se k Bo?ndilovi, aby spolu s ním ochutnal jídla Svobodných.
"Vařit umějí docela dobře," přiznal Pruďas na adresu Svobodných. Hrozilo, že mu prasknou tváře, tak si je nacpal. "Stejně se ale necítím moc dobře při pomyšlení, že bysem měl bojovat bok po boku s trpaslíkem, kterej byl svým kmenem zavrženej, třeba kvůli vraždě nebo zabití." Statečně se zakousl do sýra, který vydával zápach, jaký by omámil i smradlavé skřety. "Určitě je zapudili právem." Přestal žvýkat a podíval se na Tungdila. "Byli přeci v právu, že jo, učenej?" ujišťoval se.
Tungdil slabě přikývl. Pak předstíral, že má plnou pusu, a občerstvil se silným černým pivem ze džbánu. Ve skutečnosti ho Gemmilovy úvahy přivedly k přemýšlení.
Některá jeho slova bohužel dávala smysl - alespoň pro něho, který byl zvyklý žít s lidmi, kteří se rádi o něco přeli a na základě svého postavení učenců byli zvyklí pochybovat i o těch nejneotřesitelnějších věcech. Stav, ve kterém se nic nesmí měnit, u Lot-Ionana nikdy neexistoval. Tradiční trpaslíci se spíše podobali horám, ve kterých žili: strnulí, nehybní, trvající na svém.
Bo?ndilovy čelisti drtily jídlo pomaleji než předtím, jeho oči nepřítomně zíraly na stěnu, zdálo se, že i on je zaměstnán přemýšlením. "Ptám se sám sebe," řekl nečekaně, "jestli je Vraccasova vůle, abysme od výhně vyhnanců zanesli plamen změny do Šedých hor, abysme i my mysleli jinak, nebo jestli tím jenom zkouší naši víru."
Tungdil jen horko těžko udržel na uzdě údiv. On sám řadil dvojče spíš do tábora těch, kteří by se nikdy nesnažili otřást starými pořádky. A najednou taková otázka! "Na to ti nemůžu odpovědět." Dal si další hlt a neopatrně se pohnul. Žhavá bolest mu připomněla rány v těle a Tungdil s nadávkami na rtech odložil džbán na stůl. "Buďme v tuhle chvíli aspoň šťastní, že se nám od nich dostane podpory. Všechno ostatní vyplyne později samo."
Bo?ndil si otřel ústa a hlasitě říhl. "Co si myslíš, jak velká je ta jejich říše, učenej? Deset mil? Padesát mil? A kolik bojovníků nám může Gemmil poslat?" Dolil si pivo a naplnil i Tungdilův džbán. "Já říkám, že jich nebudou víc než tři stovky."
"To by možná stačilo. Nemuseli bychom dělat nic jiného než strhávat skřety i s jejich žebříkama do hloubky a kameny jim rozbíjet hlavy." Přiťukl si s Pruďasem. "Tak jako tak, po bitvě s námi už tu žádná bestie nebude…"
"Až na ty sviňuchy v Toboriboru," doplnil ho Bo?ndil. "Na to, abysme si za nima udělali rychlej výlet, jsou od nás moc daleko. Tam s nima bude mít to potěšení princ Mallen, úplně sám."
"Ty by ses tam nejraději vydal taky, že? Jsem opravdu hrozně zvědavý, jestli tě ta tvoje bojechtivost někdy opustí," poznamenal Tungdil a potřásl hlavou, přestože to nemyslel tak docela vážně. "Vidím tě, jak pořád ještě táhneš do boje, i když z tebe bude sedm set cyklů starý, bezzubý trpasličí dědek."
"Já se žádnejch sedmi set cyklů nedožiju, učenej. Mě si smrt najde dřív, o to se postará nějakej šíp, sekera nebo oštěp." Pronesl to tak jednoznačně, že z jeho slov Tungdila až zamrazilo. "Aby sis to nevykládal nějak špatně, já netoužím po umírání, ta doba už je pryč. Když jsem ztratil Smeraldu, tehdy bysem nejraději na místě umřel, ale dnes děkuju Vraccasovi za každý oběh slunce, který prožiju. Ale když můj život skončí, tak ať skončí hrdinně a slavně, tak jak to Vraccas dopřál Bavragorovi." Pozvedl džbán k Tungdilovi a vyprázdnil ho do dna. "Na Bavragora Perlíka a na všechny, kteří zemřeli pro Ohnivou čepel a pro Skrytou zemi!" zvolal hlasitě.
"Kéž bychom je v dalším boje nenásledovali i my," dodal Tungdil a dopil džbán. Já to s tou Ohnivou čepelí jen tak nenechám. Už si v duchu vymyslel plán. Po boji se sem vrátí s dlouhými sítěmi a vyloví všechno, co je v rybníku. Jestli sekera leží někde na dně rybníka, určitě ji najde. A kdyby tam neležela, tak ji mají alfové a jejich říše stojí na pokraji zhroucení. Nepochyboval, že dostane Ohnivou čepel zpátky. V nejbližší době však nebude moci její ztrátu nijak zvrátit. Přitom bychom ji tak nutně potřebovali. Pivo, které mu ještě před chviličkou tak chutnalo, mu náhle zhořklo na jazyku.

Skrytá země, na jihovýchodě Urgonu,
hlavní město Trojvrší,
6235. sluneční cyklus, jaro

"O
tevřel jsi mi oči a ukázal, jak jsou trpasličí kmeny zákeřné, za to děkuji Palandiell." Král Belletain seděl vzpřímeně na posteli, tělo mu podepírala hromada polštářů. Místo lehké kožené zbroje měl na sobě volný lněný oděv purpurové barvy.
Tři léčitelé se od něj nehnuli, neustále jemně otírali otevřené místo v hlavě, houbičky nasávaly kalnou, narůžovělou kapalinu.
Král ukázal na léčitele a opovržlivě se zasmál. "Podívej se tady na ty vrány. Krouží kolem mě jako kolem zdechliny a doufají, že se brzy stanu jejich kořistí." Jednoho léčitele, který stál příliš blízko u něho, král silně odstrčil. Muž zakopl, miska s houbičkou spadla na zem. "Prokleté vrány!" zaječel na ně král a jeho obličej zrudl. "Krá, krá, krá," šermoval kolem sebe rukama, "ale já ještě nejsem žádné shnilé maso. Já jsem hrdý orel Urgonu, mě nikdy neporazíte."
Přišel o rozum. Trpaslík na sobě nedal nic znát. Tím líp. Díky jeho nemocnému mozku mu budu moct snadno našeptávat nejrůznější věci.
Belletain svěsil ruce. "Rozmyslel jsem si, co ti řeknu, Romo Ocelové srdce, a tobě se to určitě bude líbit." Vyloudil na tváři tajuplný výraz a kývl na trpaslíka, aby přistoupil blíž. "Pojď sem ke mně a šeptej, aby nás ty vrány neslyšely," pronesl úplně potichu. Jeho dech páchl po zkažených zubech. "Oni mi je vnutili a teď dávají pozor na každý můj krok." Položil Romovi ruku na rameno, ukazováčkem ťukal do hrudi zakryté brněním. "Zůstane to naším tajemstvím. Tajemství orla z Urgonu a jeho malého přítele, vousatého sokola." Zachichotal se jako malé dítě. "Tvůj král a já, z nás dvou budou ti nejlepší kamarádi. Vyženeme Čtvrté z hor, protože…" Zvedl prst a zakoulel očima. "Jsou to moje prokleté hory! Moje! Neplatili mi žádný nájem, toho sis dobře všiml, Romo. Můžu je vyhodit jako dlužníka, který neplatí včas. Moje oddíly jsou…"
"Pane, příliš se rozčilujete," poznamenal jeden z léčitelů opatrně. "Vypijte odvar, aby se vám uklidnila krev a netlačila mozek ven z hlavy." Ustaraně pohlédl na otvor, ze kterého nyní prosakovala kapalina stále silněji.
"Krá, krá, krá," zachechtal se Belletain a dal si ruku přímo před pusu.
Druhý léčitel se snažil za pomoci jemného násilí dotlačit krále k tomu, aby se víc vzpřímil a aby hlava a díra v ní byly ve vodorovné poloze, ale Belletain ho praštil pěstí do žaludku. "Zpátky, mrchožroute!" zahromoval.
"Pane, prosím," pokoušel se muž, kterého právě udeřil, zmírnit králův vztek. "Dopřejte si klidu, abyste mohl jasně přemýšlet. Čtvrtí…"
"Tys nás poslouchal!" zavyl Belletain. Jeho ruka vyrazila vpřed, vyškubla Romovi od opasku řemdih, a než tomu překvapený trpaslík dokázal zabránit, dopadly tři železné koule léčiteli na hlavu a rozdrtily ji.
"Ha! A hned je po krákorání!" Hodil Romovi jeho zbraň zpět. "Běž, sokolíku, a pomož svému novému příteli zlikvidovat i oba ostatní ptáky." Král natočil hlavu ke dvojici léčitelů a zlomyslně se na ně zašklebil. Romo nerozhodně držel řemdih v ruce.
"Nedělej to, u Palandiell! Král trpí od té doby, co ho zasáhla koule z ruky obra, zmatením smyslů," prosil ho jeden z mužů. "My jsme odpovědní za jeho blaho, bez nás…"
Belletain si přitiskl dlaně na uši. "Prosím tě, můj sokole, zbav mě těch krákajících bestií!" zaječel. "Chci nové. Tihleti neumějí zpívat."
Trpaslík popošel k léčitelům, ti před ním nervózně couvali. "Nemějte strach, já bych vám nic neudělal…" Nečekaně zespodu švihl řemdihem muže po levici do přirození, druhý muž vpravo dostal rukavicí osázenou trny do žaludku. Oba se zhroutili na kamennou dlažbu a tam se kroutili bolestí. "Ale váš král si to vyžádal," dokončil trpaslík větu, zatímco se ruka, ve které držel zbraň, zvedla a pak prudce dopadla dolů. Stačily dva údery a sténání přestalo být slyšet, tři léčitelé leželi s roztříštěnými hlavami kolem Belletainovy postele.
"Můj sokolíku!" pochválil ho král nadšeně. "Vrány konečně umlkly."

"Pošlu ti léčitele z našich hor, kteří ti odstraní bolesti z hlavy," slíbil mu Romo a otřel si zakrvácené koule řemdihu o šaty mrtvých mužů. "A ti tě nikdy nebudou obtěžovat svými hlasy."
"Výborně." Král se šťastně usmál a zabořil se do polštářů. "Ach, to je krása. Takový klid." Obrátil se k oknu a pozoroval, jak slunce ozařuje strmé horské louky. Sytá zeleň svítila v jeho jasu a slibovala bohatou senoseč. "Pomstím se Lothairovým jménem," zazpíval na melodii jedné staré urgonské lidové písně. "Čtvrtí zaplatí za jeho smrt, ta je bude stát nekonečně mnoho krve a zlata." Znovu se podíval na Roma. "Nekonečně mnoho krve a zlata," zopakoval. "Vyřiď strýci, že jsme dohodnutí. Ať mi řekne, až budeme moci obsadit Hnědé hory. V mých oddílech jsou zkušení bojovníci, kteří mají pevný krok, ten je křepce povede úzkými stezkami přes horské hřebeny a kolem propastí. Jestliže jim orel něco nařídí, budou ho následovat. A až se dozvědí pravdu o smrti mého milovaného synovce, nedokáže je zastavit už vůbec nic."
Romo se uklonil. "Mám radost, že alespoň ty nám věříš. Jiné panovníky zaslepuje povrchní sláva ostatních trpasličích kmenů, které si tu důvěru ničím nezaslouží. Ty jsi nejmoudřejší panovník ve Skryté zemi." Pozpátku vycouval ke dveřím.
"Pošli mi pár lokajů, ať odsud vyhodí mršiny těch havranů. Ať se na nich napasou jejich bratři a sestry," požádal ho král v povznesené náladě a široce rozpřáhl ruce. "Opět cítím vítr pod křídly! Orel se zvedá k novým výšinám, díky sokolovi!" Zamával na trpaslíka. "Vrať se brzy zpět, abychom mohli spřádat plány."
"To nebude trvat dlouho." Trpaslík opustil královu ložnici, zavřel za sebou dveře a hlasitým smíchem dal průchod radostí, která v něm přímo kypěla. Kdyby to neudělal, tak by se snad udusil. Jakmile se léčitelé z Lorimburova kmene shromáždí kolem Belletaina, nikomu se už nepodaří vrazit klín do spojenectví těchto dvou nových partnerů.
Můj strýc může být se mnou spokojen. Pohvizdoval si a kráčel chodbami hradu, aby mohl okamžitě vyrazit domů. Měl naspěch, protože hořel zvědavostí, do jak velkých potíží se mezitím dostal princ Mallen.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, jaro

A
ndôkai si přečetla řádky, které jí do Poristy poslala Xymtys, a cítila, že potvrzují její úsilí učinit z Narmory co nejrychleji novou magu. Hvězda, která padá k zemi, oheň, který v Zemi za horami nepohasíná. O Samusine, bože rovnováhy, co se tam na západě chystá k nám vpadnout?
Dopis ale přece jen obsahoval i něco dobrého. Království Prvních se pod královniným vedením pouštělo do vybudování toho, co hvězda a lavina zničily. Xamtys slíbila, že pevnost vybuduje s ohledem na možné ohrožení rychleji, než ji postavili panovníci před ní, a že k tomu použije všechny síly, které má k dispozici. Mezi řádky probleskovala víra a sebedůvěra.
Bude to stačit? Jsou stateční trpaslíci dostatečnou zábranou k odvrácení pohromy? Položila dopis na stůl a vyhledala Narmoru, kterou předtím poslala do knihovny, aby se seznámila s písmem a znaky učenců. Nebude snadné ohnout poloalfčin vrozený talent, aby dokázala využívat stejných zaklínadel jako její mentorka. Dar alfů se opíral zčásti o jednotlivé slabiky, zčásti o intuitivní používání magie, která měla jen pramálo společného s tím, co ovládala Andôkai.
Narmora sice znala některá zaklínadla, jimž se naučila od své matky, ale nechápala znaky, které k nim patřily. Proto trávila dopoledne v knihovně paláce, zatímco odpoledne a pozdní večerní hodiny byly vymezené pro praktické procvičování magie. Krátce před nočním klidem navštěvovala Narmora svého strnulého muže, držela ho za ruku a prolévala zlostné slzy. Její nenávist zničí všechny, kteří to Furgasovi udělali.
Andôkai vstoupila do místnosti, celé zastavěné od podlahy až ke stropu regály a skříněmi, na nichž se kupily knihy a folianty, atlasy a příručky. Prkna se pod tíhou sepsaných lidských vědomostí místy nebezpečně prohýbala.

Když má člověk dost papíru, může s ním utlouct i trolla, řekla si v duchu, když kráčela kolem řad regálů a hledala svou fámulu.
Narmoru, která kvůli pokročilému těhotenství vyměnila zbroj za široké, příjemné šaty, našla, jak sedí u malého okénka. Světlo dopadalo přímo na rozevřené stránky nějaké tlusté knihy, ve vzduchu se třpytila zrnka prachu.
"Je na čase, abychom si vyšly na sluníčko." Teprve při pohledu na Narmoru si uvědomila pach jedinečné knihovny: papír, kůže, klih a prach se smísily v cosi, s čím v posledních slunečních cyklech téměř nepřicházela do styku. Raději se cvičila v bojovém umění, zatuchlé sály v ní už po polovině oběhu vyvolávaly velice nepříjemný pocit. "Děláš pokroky?"
"Jde to," odpověděla Narmora váhavě, oči měla pořád ještě upřené na stránku. "Ale některé znaky… Přilepí se mi na rozum a nedovolí, abych se naučila nové, jako by na to nové žárlily." Vstala. "Půlka slunečního cyklu je hrozně málo, ctihodná mago," pronesla sklíčeně.
"Jde jen o to, abys zvládla základní pojmy a uměla je použít," uklidňovala ji Andôkai. "Nezapomeň, že na rozdíl od obyčejných fámulů máš schopnosti, kterých ostatní dosáhnou až po deseti cyklech." Všimla si, že talíř s jídlem, který jí přinesla, stojí nedotčený na stole. "Takhle to nejde," pokárala ji. "Musíš dbát o to, abys dost jedla. Tvoje dítě potřebuje živiny, jinak to s ním může dopadout zle."
Narmora se udiveně zahleděla na chléb, zeleninu a maso. "Správně, jak jsem na to mohla zapomenout?" Vzala si talíř s sebou na cestu a jedla za chůze. "Vypadáte ustaraněji než obvykle, jako kdybyste se dozvěděla nějaké špatné novinky, nemám pravdu?"
Andôkai zůstala stát u jednoho z regálů, vyšplhala se na schůdky, které stály před ním, a hledala mezi rozpraskanými hřbety knih nějaké konkrétní dílo. "Trápí mě ta Země za horami," vysvětlovala Narmoře shora. "První mi napsali, že se jim zdá, že v ní hoří." Po dlouhém listování zlostně vrátila knihu zpátky a vytáhla jinou. "Jak právě zjišťuji, tak jsme my a naši předchůdci nashromáždili v paláci pouze ty poznatky, které se nějakým způsobem týkají naší vlasti nebo magie." Rezignovaně nechala knihu ležet na nejvyšším schůdku a slezla dolů. "Ale nikde nemůžu najít nic o tom, co leží kolem nás. Vůbec nic. Jenom zmínky, že z několika království vyslali přes hory celé expedice, ze kterých se skoro nikdo nevrátil zpátky."
"Copak nikde nejsou žádní obchodníci, kteří by nám podali zprávy?" Narmora si prohlížela nesčetné množství knih. "Ani opisy zpráv těch expedic?"
Pokračovaly v cestě ven.
"Jak to tak vypadá, budu si muset dát tu námahu a navštívit nejvýznamnější archivy a sbírky sama." Maga vypadala všelijak, jen ne šťastně. "To znamená, že mne na cestě doprovodíš. Je mi líto, že po tobě vyžaduji takové trmácení. Jsem si jistá, že na univerzitách královny Wey narazíme na něco, co nám pomůže. Královna říše Weyurn v minulosti vždy dbala o to, aby podchytila všechno, co se v její zemi přihodilo, i když to byly bezvýznamné věci, jako že do nějakého stromu uhodil blesk."
Došly na dvůr, nad kterým zářilo slunce. Když si našly stinné místo pod arkádami, připravila se Andôkai, že začne s lekcemi.
Narmora sebrala z talíře poslední kousíček zeleniny a spolkla ho. "Furgas nás bude muset doprovázet." Tím, jak to zdůraznila, dala jednoznačné najevo, že tuto skutečnost považuje za samozřejmý předpoklad. Maga musela její naděje zbořit.
"Furgas potřebuje klid, a ne cestování po mizerných cestách přes Skrytou zemi, na kterých vůz tančí jako loď na vlnách."
"Kdo na něho bude dávat pozor? Djerůn?"
"Myslela jsem na jeho nejlepšího přítele Rodaria. Ten bude mít radost, že bude spát v mojí posteli, a to nepochybně i udělá, i když mu to zakážu," vysvětlila jí maga svůj plán.
Narmora se na ni podívala, jako by přišla o rozum. "Ctihodná mago, já znám Neuvěřitelného už dlouhou řadu cyklů. Jeho herecké umění a obratnost v zacházení se slovy jsou nesmírné, on zvládne vše, co se mu zamane, a tyto dovednosti nepochybně zastíní jen jeho touha po páření. Ale aby napodobil léčitele tak dobře, aby se z něho stal opravdový léčitel, to neumí. Pravděpodobně by byl Djerůn opravdu vhodnějším adeptem."
"Djerůn nemůže tento úkol převzít, dokonce ani kdyby byl lepším uchazečem. Vyšlu ho jako zvěda do

Země za horami, abychom se dověděly, co se tam děje. Vědět, že tam hoří, nám v ničem nepomůže."
Počítala s odporem své fámuly a důkladně se na něho připravila. "Nedělej si o Furgase starosti. Zesílím kouzlo a Rodario bude muset jenom každé tři oběhy povléct postel novým prostěradlem, aby Furgas neležel ve vlastním potu." Ukázala na druhou stranu obloukovité chodby. "Stoupni si tam dozadu, zkusíme něco nového."
Poloalfka poslechla, ale nezdálo se, že by s tímto řešením souhlasila. "Jste si jistá účinkem svého kouzla? Co by se stalo, kdyby nečekaně přestalo fungovat?"
Andôkai zvedla ruce, její prsty vytvářely znaky a kreslily do vzduchu stříbrné symboly. "Furgas by zemřel," odpověděla po pravdě a vyslala zaklínadlo na cestu.
Narmora instinktivně nastavila proti energii, která k ní vystřelila, vztyčenou ruku a vyslovila krátké zaklínadlo.
Zářivý paprsek se za letu zbarvil a nabral temně zelený odstín, zpomalil, opsal oblouk, který ho zavedl pod strop arkád, podletěl pod nimi a pak prorazil nahoru mramorovým kvádrem, ve kterém způsobil velkou díru.
Maga to nedokázala pochopit. "Tys ho nějak proměnila," vysvětlovala si ten fenomén. "Ty jsi změnila jeho podstatu… Ale jak jsi to dokázala?"
Narmora se pousmála. "Pochopila jsem snad ty znaky v knize špatně a vytvořila jsem něco nového?"
Strop nad Andôkai praskl, krouživým pohybem se na ni snášel zelený blesk a zasypal ji úlomky kamene a kousky mramoru. Zaklínadlo se vrátilo a plnilo úkol, snažilo se s neotřesitelnou tvrdošíjností přenést svůj účinek na osobu, která ho vyvolala. Maga zmizela v oblaku bílého kamenného prachu.
Narmoru zasáhl kousek mramoru do ramene, zároveň ucítila v podbřišku palčivou bolest, která ji připravovala o všechny síly.
Její kolena podklesla, se zasténáním se zhroutila k zemi a držela se za zakulacené břicho. Vnitřní strany kalhot náhle ztmavly, promočila je kapalina, která měla původ někde v jejím těle.
Ne! Dotkla se vlhké látky, a když se její prsty zbarvily do ruda, polilo ji najednou horko i chlad. "Ne! Bohové, neberte mi ještě i mé dítě!" vykřikla bezmocně. Oči jí zčernaly a dědictví její matky jí vykreslilo do zkřiveného obličeje tenké, tmavé linie.
Pokusila se vzepřít. Zpočátku se snažila opřít o sloup, ale krvavé prsty jí sklouzly po hladkém povrchu kamene dolů. Narmora dopadla jak dlouhá, tak široká na tvrdou podlahu a její břicho narazilo na kus mramoru, ležící na zemi.
Tentokrát zřetelně ucítila, že něco v ní prasklo, a to něco, co povolilo, jí zaplavilo vnitřnosti v těle. Schoulila se do sebe a hlasitě vykřičela své zoufalství, zatímco z ní proudila plodová voda. Její rozechvělé ruce ji nedokázaly zastavit.
* * *
Nikdo nevěnoval skutečnou pozornost malomocnému, jehož znetvořený obličej byl skryt pod několika šátky, plnými žlutých skvrn. Tu a tam zalétl jeho směrem nějaký čtvrťák, který muž s mnoha úklonami zvedl.
"Tu máš, najez se a táhni jinam." Hostinský před něho postavil svůj nejopotřebovanější talíř a nejstarší džbánek, přičemž si dával pozor, aby se nedotkl mužových rukou, jen nedostatečně skrytých v potrhaných rukavicích. To nádobí potom vyhodí. Asi bude muset použít drahou octovou vodu, aby pořádně očistil lavici a stůl. Ale neujmout se nemocného znamenalo přivodit na sebe hněv bohyně Palandiell, a to by ho přišlo ještě dráž než ocet.
Malomocný něco naříkavě pronesl a uklonil se, nemoc mu už musela natolik rozežrat jazyk, že nedokázal mluvit.
Poblíž seděly dvě ženy v prostých šatech a nějaký muž. Bavili se tak tiše, že nikdo jiný ve výčepu nemohl rozhovor zaslechnout. Nemocného si vůbec nevšímali.
"Vůbec netuším, od koho mají ten úkol," řekla blondýnka podrážděně.
"To jsem si myslel," přikývl muž. "Fruda a Granselma ani nenapadlo, aby o své práčičce řekli cechu, a chtěli si celou kořist nechat pro sebe." Nalil si víno a vyprázdnil pohár. Na jeho tváři se odráželo jisté uspokojení. "To mají za to, ti nenasytní bastardi."
"Ten kolos ze železa má na nás příšerný čuch," nadávala tmavovláska. "Kde nemá maga stráže, tam se

objeví on. Jestli chcete vědět, co si myslím, tak v té zbroji trčí nějaká proklatá nestvůra."
"Je to něco umělýho. Žádný člověk přece není tři kroky velký." Světlovlasá žena se podívala na malomocného, který se opřel hlavou o zeď a usnul. Její oči žádostivě sklouzly k váčku, v němž měl uschované mince.
"Tady ne," zasyčel muž. "Copak jsi ztratila rozum? Kdyby tě při tom někdo…"
"No jo," uťala žena jeho káravé kázání. "Nechám ho být. S troškou štěstí nám vběhne do cesty v nějaké boční uličce. Na někoho, kdo tak jako tak brzy pojde, má hrozně moc peněz." Zasmála se a ostatní se k ní připojili. "Slyšeli jste taky o tom, že hledají Nudinovy skryté přívržence?" chtěla vědět.
"Ne Nudinovy, ale Nôd'onnovy. Nová paní Poristy vypsala tučnou odměnu za každou hlavu, to je asi pravda," přikývla tmavovláska. "Vím, co uděláme. Najdeme si někoho, komu budeme moct podstrčit důkazy, a pěkně ho očerníme. Pak si zajdeme za magou vybrat prachy."
"Skvělý nápad," pochválil ji muž nadšeně. "Maga se nebude dlouho zdržovat nějakým procesem a dá ho popravit. Nesmí to být nikdo, koho si lidi ve městě moc váží."
"Tak bude nejlepší, když vezmeme tebe," poškádlila ho blondýnka, druhá žena se nahlas rozesmála.
"Hm, jak přišli na to, že se tady zdržují nějací staří Nôd'onnovi fámulové?"
"Povídá se, že Frud a Granselm použili zbraně, na kterých bylo vyryté magusovo znamení," vysvětlil jí muž důvod onoho podezření. "Já si myslím, že to je naprostý nesmysl, ti dva byli všecko možný, jenom ne Nôd'onnovi kamarádi, a s magií neměli vůbec nic společnýho."
"Hm. To by znamenalo, že ten, kdo jim ten úkol dal, po nich chtěl, aby použili právě takové meče, ne?" Blondýnka sáhla po mužově poháru s vínem a jeden hlt z něho upila. "Je zvláštní, že by někdo chtěl vyvolávat magino podezření. To nedává smysl, nebo ne?"
Trhli sebou, když malomocný vedle nich zakašlal a s funěním se probral z dřímot. Okamžitě se od něho odsunuli kousek dál, aby je nezasáhly jeho sliny.
Muž zachrčel, zvedl se a odpotácel se ke dveřím. Návštěvníci hostince mu uhýbali a viditelně si oddechli, když se za ním zavřely dveře. Hostinský přispěchal s vědrem octové vody a důkladně vydrhl lavici i stůl.
"Jdeme!" vykřikla plavovlasá žena a vstala. "Myslím si, že ten malomocný nebude svoje peníze potřebovat mnohem dřív, než jsem si původně myslela." Ostatní vyšli za ní ven na ulici a naslouchali. Pronikavě znějící zvoneček, který si muž přivázal k noze, aby na sebe upozornil a varoval lidi v okolí, jim prozradil, kde malomocný právě je. Blondýnka s úšklebkem vytasila dýku a přitiskla si ji k předloktí tak, aby ji nikdo neviděl. Potom pospíchali směrem, odkud zaznívalo zvonění. Její kumpáni přitom dávali pozor na okolí.
Malomocný se vynořil před nimi, rychle kulhal vpřed, pak hodil pohledem přes rameno a s nadávkami zabočil do nejbližší boční uličky. Cinkání náhle doznělo.
"Všiml si nás! Pojďte, lapneme ho!" Vběhli za roh, blondýnka se vyřítila vpřed a okamžitě zakopla o hromádku ošuntělých šatů. Upadla na dlažbu, dýka zařinčela o kameny. Mužova pravá bota se zamotala do koženého pásku, ke kterému byl přivázaný zvoneček, a ten hlasitě zacinkal.
Žena si odplivla a vstala, v ruce držela odhozenou kutnu. "Jen se na to podívejte!" vykřikla otráveně. "To nebyl žádný nemocný. Šaty jsou cítit… mastí nebo po mastku." Její prsty osahaly skvrny, pak si k nim přičichla. "Jeto barva!"
"Magin špicl," zabručel muž a rozhlédl se kolem. "Vyslechl nás. Musíme ho najít, než nás prozradí." Přidělil každé ženě jednu cestu a rozdělili se, aby toho muže našli a umlčeli.
* * *
Rodario zůstal bez hnutí stát ve stínu vchodu do nějakého domu a pozoroval, jak světlovlasá žena, která v hostinci vrhala pohledy na jeho váček s penězi, pomalu kráčí ulicí. Tu a tam se zastavila a nastražila uši, jestli v nezvykle tiché Poristě nezaslechne nějaký zrádný zvuk, který by ji k pronásledovanému přivedl.
Ve skutečnosti měl radost, že po nesčetných nocích, strávených v městských putykách, konečně náhodou něco vypátral. S čím však nepočítal, byla chamtivost lupičů, která ho nyní tvrdě zahnala do úzkých, a to mu pořádně zkalilo povznesenou náladu.
Ti se nevzdají dříve, než skoncují s jeho životem, protože herec znal jejich obličeje a slyšel o cechu těch lotrů, který určitě musel existovat.
Co mi chybí, je člověk, který si oba ty vrahy objednal, pomyslel si a vydechl, protože jeho

pronásledovatelé prošli kolem něho, aniž by si ho všimli. Pokud bylo to, o čem se v hospodě bavili, pravda, už se mu to správné jméno ani nepodaří vypátrat. Pravda zemřela spolu s oběma útočníky. Mnohem více ho však zaměstnávala skutečnost, že někdo rozdmýchává víru, že ve městě pobývají Nôd'onnovi žáci a pořádají hony na ty, kteří podporují Andôkai.
To nedává skoro žádný smysl. Kromě toho, že by oni sami byli proti fámulům a chtěli, aby maga za ně vykonala špinavou práci. Tato úvaha ho přivedla k další otázce, kdo by tak mohl mít z boje obou skupin prospěch. Zdá se to ještě zamotanější. Na jeho panských rysech se objevil uchvácený úsměv. Ale stejně je to velkorysý námět pro novou divadelní hru s lokálním koloritem!
Právě se chtěl odplížit pryč, když za zády kdosi prudce otevřel dveře. Ze vchodu pronikl slabý záblesk světla, něčí ruce ho popadly za ramena a vtáhly dovnitř do domu. Zámek dveří s prásknutím zapadl na místo a Rodario se stal zajatcem.
"Promiňte, to je nějaké nedorozumění, vážené panstvo a občané Poristy." Někdo ohnul Rodariovi paže dozadu, jakýsi silný člověk herce popadl a otočil ho. Mim hleděl na zakuklené hlavy tří lidí, jedna patřila nějaké ženě, jak poznal podle charakteristických vyboulených míst na šatech.
"Špicl té uzurpátorky," zasyčel muž, který ho svíral. "Poslouchal u našich dveří."
Žena přistoupila k Rodariovi a důkladně si prohlížela jeho obličej. "Já ho znám. To je ten herec, který řídí práce v Poristě poté, co byl zraněný jeho přítel."
Netrvalo dlouho a Rodario si z těch několika málo prohozených slov a podivného způsobu oblékání složil skládanku dohromady. Narazil na Nôd'onnovy příznivce v tu nejhorší možnou chvíli. "Ne, nikdo takový nejsem, vážení občané," snažil se vykroutit z nepříjemné situace a nasadil svůj pověstný úsměv. "Ve skutečnosti mu jsem hrozně podobný."
"Jenom nějakej herec by mluvil takhle vznešeně," zasmála se žena. "Je to on." Kývla na muže, který stál za Rodariem. "Měl jsi pravdu. Dobrá práce! Teď můžeme zjistit, co má maga v plánu." Ukázala na židli. Rodario k ní byl ne zrovna jemně dovlečen a násilím ho na ni posadili, pak mu svázali ruce. Žena se k němu sklonila. "Co kuje tvoje paní, ty otrhaný podržtaško?"
"Ale prosím vás, vy si to vykládáte úplně špatně. Já nejsem žádný podržtaška," usmál se na ni herec. "Chtěl bych v klidu vybudovat svoje nové divadlo, a protože jste zranili mého přítele Furgase, musím navíc ještě převzít jeho úkoly." Záměrně formuloval věty tak, jako kdyby nevěděl, že za útokem vězí obyčejní lupiči.
Žena na jeho trik okamžitě naletěla. "My jsme na vás nezaútočili. Proto nás udivuje, že to stráže a dnešní majitelka pořád tvrdí," vypěnila. "Copak bychom byli takoví blázni, abychom použili zbraně se znakem našeho mistra? Jaká lest se za tím skrývá? Chce snad neprávoplatná majitelka Nudinova města poštvat lidi proti nám? Co bude jejím dalším krokem?"
"Ctěná dámo, na mě se rozčilujete úplně zbytečně. Já jsem prchal před třemi skutečně odpornými lotry a ve vchodu do tohoto domu jsem hledal záchranu. Přitom mě musel váš přítel zahlédnout. Bohužel si zcela špatně vyložil, co tady dělám." Prohlédl si ji odshora dolů prosebným pohledem. "Pusťte mě. Nikomu neřeknu, že tady jste. Abych pravdu řekl, nemám Bouřlivou obzvláště v lásce, je to odměřená, zahořklá žena, která neustále cítí potřebu se nějak uplatnit." Mluvil a mluvil, přitom se snažil rozvázat si provazy.
Muž, který na něho dohlížel, změnil pozici, posadil se vedle okna a vyhlížel ven. "Mohl bych vám přihrát nějaká tajemství, co vy na to?" nabídl jim drze spolupráci.
Na jejích očích mohl vidět, že ji málem okouzlil, když ho do brady zasáhl bolestný úder z boku. "Ty zatracenej kecale!" vyjel na něho jeden z mužů. "Nezamlžuj nám rozum tím svým plácáním. Odpověz na její otázku: co má maga za lubem? Před několika málo oběhy slunce jsme ji viděli ve městě, když…"
"Hej, buďte zticha," napomenul je hlídač u okna. "Tam venku stojí nějací lidi."
"Kolik?" chtěla tiše vědět ta žena.
"Tři," ozvalo se. "Jsou ozbrojení a dívají se sem dovnitř."
"To jsou…" Rodario chtěl původně říct "pouliční lapkové a vrazi", ale aby byl zmatek ještě větší, rozhodl se přece jen raději předstírat oficiálního špicla. Pouta si už mezitím dost uvolnil na to, aby mohl ruce kdykoliv vytáhnout ze smyčky. "Moji lidé. To jsou moji lidé, ti tohle hnízdo krys vyberou!"
Žena mu uštědřila tvrdý pohlavek. "Já jsem ti málem uvěřila, ty špinavěj komediante," zasyčela. "Zabijte ho, pak zmizíme zadními dveřmi."

"Ha. Snad si nemyslíte, že tam na vás nebudou číhat?" řekl Rodario rychle, a přestože mu útroby svíral strach, zaznívala v jeho hlase rozhodnost a převaha. "Vzdejte se mým mužům a ti vás ušetří. A já za vás ztratím u Andôkai nějaké to slovíčko, jestli se přiznáte."
"Nemáme se k čemu přiznávat. Raději zemřeme, než abychom se poddali uzurpátorce." Žena vytrhla dýku z pochvy připevněné na opasku na zádech a chtěla její ostří prohnat herci srdcem.
Rodario zvedl nohu a vší silou ji kopl do podbřišku. "Možná nemáte koule, ale doufám, že to i tak bolí," komentoval její zasténání. Vystřelil do výše, popadl opěradlo židle a praštil jí po hlavě muže, který se k nim řítil. Přitom se ze stolu uvolnila jedna noha a proletěla oknem, takže tlustá okenní tabulka praskla.
"Jdou sem!" vykřikl hlídač u okna rozčíleně a vytrhl krátký meč z pochvy. "Smrt těm, kteří podporují Andôkai!" Bez okolků se vyřítil na ulici a vyběhl jim naproti. Muž sice zmizel Rodariovi z dohledu, ale řinčení oceli mu napovědělo, že se lupiči a Nôd'onnův fámulus rychle našli.
Žena překonala bolesti a znovu na herce zaútočila, ten se jí bránil zbytky židle. Její průvodce vyběhl ven do uličky a pospíchal na pomoc příteli. Záblesky rudé záře a praskání ohně nevěštily o osudu lupičů nic dobrého. Rodario zaslechl zděšené výkřiky a dlouhý, táhlý řev nějakého muže.
"Zemři, špicle," procedila žena vztekle a udeřila.
Zvolání Rodaria varovalo, uhnul stranou a vrazil jí opěradlo do břicha. Potom jí rozbil sedátko o hlavu. Látka na kapuci se roztrhla a žena se nemotorně zhroutila s otevřenou ránou na hlavě na prkennou podlahu. Dýka se zabodla do dřeva.
Mim byl okamžitě u ní, přitlačil ji k zemi, obkročmo si na ni sedl a přitiskl kolena na zápěstí, aby dál nemohla používat ruce. Žena rychle dýchala, hruď se jí nadouvala nahoru dolů. "Tak, zdá se mi, že si to bohové rozmysleli," zasmál se herec a s teatrálním gestem z ní strhl zakuklení.
Pod ním se objevil hezounký obličej. Krev, která stékala po dlouhých černých vlasech až do očí, měla za následek, že vypadala ještě odvážněji. Sotva mohla být starší než nějakých dvacet slunečních cyklů.
"Tak, moje krásko. Teď budete mluvit," vyžadoval po ní a bojoval s touhou ji jen tak z rozmaru v žáru souboje políbit, víceméně jako odměnu za to, že nad ní zvítězil. "Vy jste tedy viděla magu v noci v ulicích?"
Dívka se ho marně snažila setřást. "Ty víš, co tam chtěla, tak proč bych ti to měla vyprávět ještě jednou?" zasupěla, když její vzdor polevil. "Slez ze mě, nebo z tebe na místě udělám hořící pochodeň!"
Rodario se rozzářil a přejel si rukou po knírku. "Kdybyste to uměla, už bych dávno hořel, to je zcela jisté. Vy jste začátečnice ve věcech magických umění, nemám pravdu?" Uchopil dýku a přiložil ji dívce k hrudi, přímo nad srdce. "Řekněte mi, co jste viděla. Při čem jste magu pozorovala?"
"Bavila se s nějakými dvěma muži," vyplivla na něho. "Vždyť to přece víš!" Znenadání prudce švihla nohama nahoru, lýtka ho zezadu těsně sevřela kolem krku, její tělo se napnulo a děvče ho ze sebe stahovalo dolů.
Rodariova páteř pod tím zacházením jen úpěla. Pokud nechtěl, aby mu zlomila vaz, musel povolit tlak. Jakmile zvedl kolena z jejích zápěstí, vykroutila se zpod něho jako had a kopla ho mezi nohy. "Protože vím, že máš koule, tak taky vím, že tě to bude bolet," zasmála se zlomyslně.
Zkroutil se a zápolil sám se sebou, aby zachoval klid. Dýku držel kousek před bradou, aby se dívka vzdala pomyšlení na nový útok.
Jeden z jejích průvodců se vrátil zpátky, opřel se o rám dveří a lapal po dechu, pod ramenem mu po ruce stékala krev z řezné rány. Z ulice zazníval dovnitř křik měšťanů, volali, aby sem přispěchaly stráže.
"Utíkej, Nufo, hned tady budou."
Žena k němu přispěchala a podepřela ho. Loupla po Rodariovi nenávistným pohledem a pak se rozběhli k zadnímu východu, aby stačili utéci.
Rodario neměl v úmyslu nečinně přihlížet. Maga tajně hovořila se dvěma muži. V noci. Tajně. Přestože kdyby chtěla, mohla si jako paní města k sobě kohokoli povolat.
Tady něco nesedí a oni mi to řeknou. Přinutil se zvednout na nohy a v předklonu se vydal za nimi, jeho malý Rodario a oba bratříčci mu v kalhotách prudce bušili, v podbřišku cítil nepředstavitelnou bolest.
Nufa a její přítel fámulus došli ke dveřím. "Zmiz odsud, špicle!" výkřikla dívka, vytrhla zraněnému rychle z pochvy meč a výhružně se s ním proti herci rozpřáhla. "Jestli se ještě někdy potkáme, tak tě zabiju!"
"Jak politováníhodné a smutné. Přitom jsem vám právě chtěl nabídnout místo ve svém divadle," odvětil

mim, jednu ruku zabořenou v rozkroku, jako by se tím dala utišit bolest. "Chybí mi jedna dobrá herečka, a když vás tak vidím, jak tu tak dramaticky stojíte a ohrožujete mě, dokážu si představit, že v sobě máte schopnosti dobré herečky."
Za ní přistál s tupým zaduněním obrovský stín, který se postupně rozvinul až do své skutečné velikosti. Zaskřípalo železo.
"Pozor!" vykřikl Rodario, aniž by dokázal vysvětlit, proč vlastně Nufu varuje.
Djerůnův dva kroky dlouhý meč proťal se zahvízdáním vzduch, žena se přikrčila. Blýskající čepel usekla dlouhé pramínky rozevlátých vlasů a pak projela trupem jejího průvodce. Chomáče černých vlasů a obě poloviny mužova těla dopadly k zemi.
Rodario věděl, že magin tělesný strážce nebude znát slitování, přesto se o to pokusil. Přikulhal blíž a stoupl si před Nufu, aby ji ochránil. "Hrajte tu hru se mnou, jestli je vám život milý," pošeptal, když kolem ní procházel. "Budete mi muset povyprávět všechno, co víte o Andôkainých tajných návštěvách." Dívka přikývla, v očích se jí odrážel čirý strach ze smrti. "Ne, Djerůne!" zakřičel herec na kovovou démonskou masku. "Tahleta musí přežít, abychom ji mohli vyzpovídat!"
Za očními otvory se rozzářilo děsivé purpurové světlo. Vypadalo to, že Djerůn na místě ztuhl jako kus ledu. Držel meč vodorovně v natažené paži, krev zabitého muže po něm pomalu stékala, shromažďovala se u hrušky rukojeti a odkapávala na kameny.
"Djerůne," řekl herec pomalu. "Nech ji naživu, slyšíš? Andôkai se na tebe bude hrozně, hrozně moc zlobit, jestli ji zabiješ. Podívej se, je bezbranná a nemůže mi nijak ublížit." Ustoupil krok stranou, aby tomu kolosu dokázal, že žena je zcela neškodná.
Stalo se to tak rychle, že to v tu chvíli ani pořádně nechápal.
Paže ocelového obra učinila rychlý pohyb, ostří zabzučelo těsně nad Rodariovou hlavou, prolétlo kolem obličeje a zabořilo se Nufě do středu klíční kosti. Žena vykřikla a padla k zemi, z těla jí proudem stříkala krev.
"Ne!" Rodario k ní poklekl. "Nufo, je mi to hrozně líto! Já jsem nevěděl, že udělá něco takového. Myslel jsem si…" Pohled na těžkou ránu v něm vyvolal záchvat nevolnosti.
Její zakrvavené prsty nahmataly límec hercovy košile, přitáhla si ho blíž k sobě. "Maga… dala… dvěma mužům… jakousi tašku," vysoukala ze sebe. "Meč… rytiny…"
Herce se zmocnilo naprosto absurdní podezření. "Zaslechla jsi, jak se ti muži jmenují?"
Přikývla. "Gran…" Její oči sklouzly stranou a rozšířily se. "Ne!" zasténala a vtom jí zasvištěl meč nad ramenem a projel ústy. Byla na místě mrtvá.
Rodario nedokázal uvěřit tomu, co Djerůn právě provedl. Opatrně položil mrtvou na zem a zvedl se. "Ty jedna plechová stvůro!" zaryčel na něho. "Tys ji zavraždil! Právě mi chtěla…" Najednou si uvědomil, proč Djerůn tu bezbrannou ženu zabil, nesměl to však dát najevo, jinak by její osud sdílel i on. "Právě mi chtěla říct, jak se jmenují jejich náčelníci," zalhal. "Andôkai se bude zlobit."
Magin tělesný strážce zasunul zbraň na místo. Pokud mimova slova vůbec vnímal, nijak se to neprojevilo.
Za hledím panovala hluboká čerň. Obrátil se doprava, spěchal uličkou a za okamžik zmizel.
Rodario zaraženě dopadl na prázdný sud, který stál vedle zadního východu, a pozoroval oba mrtvé.
Určitě bys byla na jevišti dobrá, pomyslel si, když se zadíval na Nufin hezounký obličej.
Djerůn vedl ránu čepelí tak, že na tváři nebylo ani stopy po bodnutí, které prošlo ústy a zabořilo se do krku. V Rodariovi doutnalo jisté podezření a právě tento čin je rozdmýchal posledním nezbytným závanem tak silně, že se rozhořelo mocným plamenem. Já jsem tušil, že z toho budu mít jenom těžkosti.

VII

Skrytá země, Dsôn Balsur,
hlavní město Dsôn,
6235. sluneční cyklus, jaro

R
ukavice z černého sametu s láskou hladila diamanty na ostří zbraně, s úctou přejela po hlavě sekery,

zdobené intarziemi. Prsty sklouzly nahoru k robustnímu topůrku, kolem kterého se sevřely. Opatrně zvedly zbraň z jejího lože na tmavém brokátu. "Je těžká," konstatoval libě znějící hlas nějakého alfa.
Ta, která mu dar předala, klečela před schodištěm z černého mramoru, vedoucím k oběma trůnům. Sametový polštářek držela nad hlavou, oči upírala na nejnižší schod. Bez vyzvání nesměla zvednout oči.
"Já vím, nesla jsem ji až do Dsôn Balsuru, Nagsore In?ste."
"Tvé svévolné jednání, Ondori, vyžaduje tvrdé potrestání," umravnil ji jemný hlas jiné alfky, "avšak tvůj úspěch nám umožní, abychom zapomněli, že se na tebe zlobíme."
"Jste příliš laskavá, Nagsar In?ste," poděkovala Ondori a dívala se, jak černá rukavice pokládá sekeru zpátky na místo.
"Co se stalo s jejím nositelem?" vyptával se alf.
"Utonul v jednom rybníku, černém jako smůla, Nejvyšší, spolu se svým společníkem. Celé dva oběhy slunce jsme pozorovali břeh, ale už se nevynořili. Kroužkové košile je asi stáhly ke dnu, kde se utopili." Z Ondorina hlasu nezaznívalo žádné uspokojení. "Už jsem ho držela, ale kůže na jeho opasku se zbraněmi se přetrhla a on mi proklouzl mezi prsty. Měla jsem ho porazit v boji, a ne aby skončil v bahně jakéhosi bezejmenného rybníka v zaniklém Lesinte?lu! To, co mně a mým sestrám vzal, si měl odpykat nekonečným utrpením. Smrt pod vodou byla příliš lehká," vysvětlovala, proč necítí žádnou radost, i když dosáhla takového triumfu.
"Všichni jsme utrpěli u Černého skaliska ztráty, ale kromě tebe a tvých přátel se nikdo necítil povolán opustit své stanoviště a jít se pomstít. Máš naše pochopení, nebudeme však k tobě bezmezně milostiví, Ondori," řekla alfka. "Je dobré, že ses k nám vrátila a přinesla Ohnivou čepel. Protože teď už víme, jak ji použijeme."
"Zítra vyrazíš se svými věrnými přáteli do Šedých hor, tam, kam jsi měla namířeno," nařídil jí alf, tentokrát se zřetelnou přísností v hlase. "Vezmeš sekeru s sebou a budeš pomáhat skřetům proti trpaslíkům, kteří se tam potulují. Nic nezapůsobí na mysl těch podzemšťanů ničivěji než ztráta dvou významných věcí: jejich hrdiny a sekery. Skřeti prolomí jejich pevnost, my zlomíme vůli."
"Nerozumím, Nagsore In?ste. Jací skřeti?"
"Obrovská armáda skřetů táhla podél naší východní hranice a nabrala kurs na Šedé hory," vysvětlil jí. "Pravděpodobně se sami chtějí zmocnit říše těch podzemšťanů."
Ondori slyšela o této armádě poprvé, a co jí připadalo ještě horší, nedokázala ten nový rozkaz pochopit: "Proč nám nepomohli? A proč bychom měli těm páchnoucím, zbabělým zvířatům pomáhat za to, že nic nedělala, právě tou nejsilnější zbraní, jaká ve Skryté zemi existuje?"
"Kvůli moci," zaznělo dvojhlasně.
"Žádáme od tebe," hovořil vládce dále, "abys svému národu zajistila podíl na dobytí té pevnosti, aby si vítězství neodnesli skřeti samotní. Jménem Dsôn Balsuru vkročíš do Šedých hor a zajistíš nám útočiště pro případ, že bychom museli opustit říši."
"Opustit, Nagsore In?ste?" Ondori málem pozvedla hlavu a bez povolení se podívala na nejvyšší bytost v říši, takový děs se jí zmocnil po slovech, která právě pronesl. "Lidé se při tažení nedostali ani o půl míle dopředu a…"
"Lidé platí za touhu vyhnat nás ze Skryté země stovkami padlých. Jsou tvrdohlaví a neposlouchají rady elfů, proto je pro nás snadné prošpikovat je pod ochranou lesa našimi šípy." Panovnice se na trůnu pohnula, Ondori to poznala podle vlnícího se lemu její dlouhé sukně. "Avšak lidí je nespočet. Přivážejí sem dobrovolníky a slibují jim bohatství naší vlasti. Navíc je pouto mezi lidmi, elfy a trpaslíky silné. Jsou zajedno v přání zničit Dsôn Balsur. Ta jejich jednota je naším největším nepřítelem. Natrvalo jí nedokážeme vzdorovat."
Látka zašustila, někdo se jemně dotkl temene Ondoriny hlavy. Před očima se jí vznášela čepel s ozdobnými rytinami, panovnice jí zleva přiložila ostří k čelu a ostrým řezem táhla doprava. Krví, která se vyřinula z rány, jí na kůži namalovala symboly.
"Vezmi si s sebou požehnání In?stů, Ondori, předej ho přátelům a vyjeď za skřety. Nepovažuj za trest, že se musíš zahazovat se skřety, místo toho obrať pozornost na odpovědnost, kterou ti svěřujeme."
Alfčin hlas sladce dopadal Ondori do uší, umrtvil palčivou bolest.
"Co mám dělat, kdyby odmítli a nechtěli nám dovolit, abychom se na tom vítězství podíleli, Nagsar

In?ste?"
"Potom vezmeš tuto sekeru, Ondori, a zabiješ s ní jejich náčelníka. Musí vidět, jakou moc máme v rukou," nařídila jí panovnice. "Kdyby bylo nutné, povedeš je proti pevnosti a té hrstce trpaslíků, kteří se tam snad vrátili. Skřeti tě budou ze strachu následovat." Ruka se přestala dotýkat její hlavy, bylo to znamení, že smí odejít.
Ondori na kolenou vycouvala se sklopeným pohledem zpátky od schodů, před sebou držela polštář s Ohnivou čepelí. Tak se kousíček po kousíčku sunula po temném mramoru dozadu.
Teprve když minula veřeje dveří a slepí služebníci před ní zavřeli dveře z tionia, zvedla se a zahleděla se přímo na znaky, vyryté do kovových dveří.

NAVĚKY PŘETRVÁVAJÍ STVOŘENÍ IN?STE,
NAGSORANAGSAR,
BRATR A SESTRA.
JEJICH TVÁŘE
PŘÍLIŠ KRÁSNÉ PRO OČI,
PŘÍLIŠ KRUTÉ PRO DUŠI,
SMRTELNÉ PRO SRDCE.
SKLOŇ HLAVU V ÚCTĚ A V DĚSU.

O vlásek… pomyslela si na okamžik před chviličkou, když se málem podívala nahoru. Neexistovaly žádné záznamy o tom, co se přihodilo alfům, kteří ten zákaz nedodrželi, ale skutečnost, že se někteří po audienci u Nesmrtelných nevrátili do svých domovů, jí i ostatním jednoznačně ukazovala, že takové rouhání asi nikdo nepřežije.
Ondori si setřela zaschlou krev z víček, pečlivě však dbala na to, aby si nesetřela symbol na čele.
"Můžeš odejít," přikázal jí jeden ze slepých služebníků a prázdné oční důlky se obrátily přímo k ní.
"Vyvedu tě ven." Přistoupil k alfce a stoupl si vedle ní, jeho kroky se zdály tak jisté a bezpečné, jako kdyby ji i celé okolí mohl vidět. "Polož mi paži na rameno," nařídil. Ondori tak učinila, pravou rukou se dotkla kovu jeho obřadní zbroje.
Společně zvolna kráčeli vysokými chodbami, jejichž krása zůstala jejímu průvodci navždy utajena. Stěny byly zhotoveny z ebenového dřeva, umělecké vkládané prvky z leštěného stříbra a matného tionia podtrhovaly krásu materiálu.
Nejlepší malíři a kresliči vytvořili z krve poražených nepřátel malby, v nichž opěvovali činy jejího národa: jak byli zničeni elfové ve Skryté zemi, jak si podrobili lidi, a to nejednou, jak neustále rozšiřovali své teritorium a jak vytvořili Dsôn Balsur, krásnější a ponuřejší říši než všechny ostatní, které kdy její národ uvedl v život.
Před jednou prázdnou skvrnou na stěně zůstala Ondori stát. Tady si umělci rezervovali místo, už začali s obrazem líčícím smrt knížete elfů Liútasila, v jemných náznacích jej tam bylo možné spatřit už teď.
Jestli to někdy někdo dokončí? Alfka byla plna obdivu nad tím, jaké pestrosti barev se dá dosáhnout mícháním různých druhů krve. Rozeznala nic neříkající lidskou krev, rozličné odstíny zelené krve skřetů a jejich příbuzných, jasnou krev elfů a sytě tmavou krev podzemšťanů.
Věděla, že to není nic lehkého malovat pouze životní mízou. Rychle se srážela a jen pomocí určitých bylinek a esencí ji bylo možno udržet v tekutém stavu. Její matka toto umění ovládala perfektně. Od její smrti v Zeleném háji zůstal malířský stojan v jejím domě opuštěný, protože jak Ondori, tak její sestry se štětce ani nedotkly.
"Pojď dál." Průvodce položil ruku na její a pokračoval v chůzi.
Brzy potom mohla palác vládnoucího sourozeneckého páru opustit. Dveře ze dřeva ztvrdlého na kámen se se zaskřípěním rozevřely a pak se s hlučným zaduněním za ní zavřely. Drnčení, hlasité jako bouřka, postupně odeznělo a opět zavládlo ticho.
Alfka prošla velkým, prázdným náměstím, pod podrážkami bot se s tichým skřípěním o sebe třely kousíčky kostí, velké jako perly. Byly zhotoveny z pozůstatků jejich nepřátel; tělesné pozůstatky elfů, trpaslíků, lidí a Tionových bestií všeho druhu sloužily k tomu, aby co nejvíce zpříjemnily chození po

náměstí i po všech ulicích a uličkách Dsônu. Vybledlé pod sluncem Skryté země tvořily pozoruhodný kontrast k tmavým budovám.
Ondori dospěla k okraji plošiny. Večerní vítr jí čechral tmavě hnědé vlasy a pohrával si s maskou na očích.
Dsôn ležel uprostřed kráteru o průměru deset mil a hloubce dvě míle.
Legenda pravila, že jedna slza stvořitelky In?ste spadla do Skryté země a rozleptala ji. Elfové ze Zlaté nížiny se marně snažili kráter zasypat, a když její národ elfy zničil, postavil ze vší té hlíny horu vysokou více než tři míle, na níž stál obrovský palác z kostí, v němž sídlil vládnoucí sourozenecký pár.
Ondorin pohled putoval po budovách města, které bylo jejím domovem, všechny byly postaveny z ebenového dřeva. Dřevo sneslo nesmírnou zátěž, tak velkou, že jste mohli bez problémů na sebe postavit sedm pater. Teprve při větších výškách bylo zapotřebí nejdříve postavit kamennou zeď a vybudovat základy.
Tvrdost dřeva umožňovala umělcům z řad stavitelů navrhovat ty nejpohlednější formy. Nenápadité škatule, ve kterých obvykle žili lidé, jste tady nenašli. Symetricky ztvárněné rohy, graciézní výklenky, líbezné vestavby, přístavky zdobené nejrůznějšími kudrlinkami, věžičky a kopule, které se vplétaly jedna do druhé, to všechno se jí rozprostíralo pod nohama a vytvářelo ponurý celek, ve kterém pokradmu zářila bělost cestiček. I zde všemu dodávaly zvláštní naléhavost stříbrné vložky, dekorativní kameny a tionium, jiné kameny a legování začnou zářit teprve ve chvíli, kdy na ně padne světlo měsíce a hvězd. V noci vypadal Dsôn ještě nádherněji.
Byla by škoda, kdybychom museli tohle všechno opustit a vyměnit náš domov za kamenně stěny v horách, pomyslela si a žalostně pohlédla ke strmému okraji kráteru, za nímž zapadalo krvavě rudé slunce.
Ondori se otočila, zvedla hlavu a zadívala se na vrchol paláce. Měl tvar věže a jeho vnější obložení se skládalo výlučně z kostí.
Viděla kosti malé, velké i obrovité, pocházející od lidí, obrů, skřetů i draků. Mezi nimi se nacházely i takové kousky, které se nehodily k žádnému známému tvoru, a velikostí překonávaly dokonce i dračí kosti. Všechny dohromady tvořily sto kroků vysoký pás a umělecky se proplétaly jedna s druhou. Rezbáři z nich vyhotovili sochy a sousoší s různými scénami, a jakmile začínaly být příliš vykotlané a pórovité, byly nahrazeny novými. Protože její národ netrpěl nedostatkem nepřátel, považovali zajisté, že palác bude moci v této podobě existovat i dál.
Dalších osm set kroků až k samotnému vrcholku štíhlé věže paláce tvořily čistě jen kosti elfů. Byly to tělesné pozůstatky vyhlazených elfských národů ze Skryté země.
V záři zapadajícího slunce měnil palác barvu, zářil medovou barvou, pak oranžově a nakonec tmavě rudým odstínem jako krev trpaslíků. Ondori tento pohled přímo milovala.
"Ty žiješ? Takže můžeme i my doufat, že nám sourozenci udělí milost?" ozval se za ní hlas jejího přítele Estugona.
Ondori se pousmála a obrátila se. Před ní stáli její průvodci, se kterými vytáhla do Skryté země, aby na vlastní pěst přinesla smrt vrahům rodičů. "Ano, můžete. A budete mě muset doprovázet ještě jednou, až zítra opustíme Dsôn Balsur a vyjedeme do Šedých hor."
Tázavě na ni pohlédli. "Já jsem počítal s tím, že nás pošlou zaútočit na celou jejich armádu," pronesl Estugon udiveně.
Ondori pozvedla Ohnivou čepel. "Ne. My těm slabomyslným skřetům zabereme část jejich nové říše." Několika stručnými větami vysvětlila, co se od nich očekává.
"No, v mých uších to není žádný trest, spíš důkaz důvěry," usoudil Estugon a pohlédl ke věži. Ondori postřehla, jak se z jeho očí vytrácí černě a je nahrazována čirou bílou barvou. Právě teď se vyznačoval dokonalou krásou, vypadal jako elf. "Děkuji vám, Nagsore In?ste a Nagsar In?ste," zvolal hlasitě a vrhl se k zemi, jeho společníci učinili totéž. "Nikdy vás nezklameme."
Alfka si stoupla před ně a vytasila štíhlý nůž. "Povstaňte, abych vám mohla předat požehnání, jaké bylo uděleno i mně," pronesla a provedla se svými společníky stejný rituál, jakým jí požehnala Nagsar In?ste. Nikdo z přátel nehnul ani brvou, když je řízla nožem. Byla to čest, něco mimořádného, že se jim dostalo požehnání od samotných Nesmrtelných. Znaky na čele ponesou s nesmírnou hrdostí a pýchou.
"Teď bychom si měli odpočinout," nařídila jim. "Budeme muset jet pořádně rychle, abychom ty tupé

bestie dohnali."
"Můžeme zabít ještě víc podzemšťanů, to je krása," radoval se Estugon. "Samotní In?ste vedli náš osud tak, že jsme v Lesinte?lu narazili na vrahy tvých rodičů a mohli je konečně zničit."
"Jeden mi pořád ještě chybí. Můj otec hovořil o třech neobyčejných podzemšťanech a já jsem v té skupince nikde neobjevila to chybějící dvojče."
"Možná uteklo."
"Podzemšťan, který by nechal přátele a bratra na holičkách? Nikdy. Já si myslím, že je v Šedých horách. Alespoň ti ostatní odtamtud vyrazili. Vidíte, máme velice dobré důvody, abychom je navštívili." Ondori potěžkala Ohnivou čepel v ruce a potřásla hlavou, až pak si ji zavěsila na záda. Děsila se toho, že by ji třeba někdy musela použít proti skřetům. "Nikdy nepochopím, proč vykovávají takové zbraně. Jsou těžké, špatně padnou do ruky a snadno v něčem uvíznou, rychleji, než by jeden chtěl."
Stoupala po schodišti, které ji po pěti stech stupních dovedlo na plošinu, kde její společníci nechali čekat zvířata, na nichž jezdili. Upír noci a ohnivý býk stáli vedle sebe, nebylo nutné je přivazovat, poslouchali pány na slovo.
"Trpaslíci jsou malí a na svou velikost hodně silní, asi to má něco společného s tím, že se neustále hrabou v horách," odhadoval Estugon. "Žádného z nich si nedokážu představit s mečem nebo s lukem. Na to mají moc krátké prsty," prohodil jízlivě a za odměnu sklidil smích ostatních společníků.
Ondori došla k Agrassovi, svému černému ohnivému býku, který jako vždy překypoval silou, a prohlédla si jeho zadní nohy. Trpaslíkovy sekery v nich způsobily těžké rány, moc nechybělo a staly by se pro toto věrné zvíře osudnými. Z hlubokých zářezů pokrytých zaschlou krví se stávaly jizvy, strupy se odlupovaly a pod nimi se objevovalo nové maso, na kterém zatím nebyla žádná srst. Láskyplně pohladila Agrasse po boku a vyhoupla se do sedla.
Její společníci dávali na rozdíl od ní přednost upírům noci, ti se však Ondori zdáli příliš slabí v boji. "Já vím, co si o Agrassovi myslíte," řekla, když býka obracela a přitom ho škrábala na širokém zátylku. "Ale ti vaši miloučcí koníčci by po takových ranách, jaké musel vydržet, už dávno pošli."
Alfové se zasmáli. "Je prostě trošku pomalý," dobíral si ji Estugon a kroužil kolem ní na svém frkajícím upíru noci.
Rudooký býk číhavě pozoroval nervózního koně a sklonil hlavu s děsivě působící bojovou maskou. Ondori mu lehkým stiskem stehen dala pokyn, aby skočil. Agrass použil své jeden a půl kroku dlouhé rohy jako vidle a opatrně s nimi zajel pod jezdce i koně tak, aby je neprovrtal. Potom povalil upíra noci na zem tak snadno, jako by kůň vůbec nic nevážil.
"Myslím, že není zvlášť pomalý," prohodila s požitkem, když Estugon přistál v prachu.
Upír vyskočil s rozčíleným zařehtáním znovu na nohy, země začínala pod jeho kopyty žhnout. Vycenil špičaté zuby a chtěl se za útok pomstít. Agrass sklonil hlavu a připravoval se k obraně.
Estugon přivolal zvíře zpátky. "Pochopil jsem tvoji lekci," zasmál se, když vstával. "Ale stejně by tvůj býk prohrál, kdybychom si dali závod."
"V boji potřebuji jeho sílu a obratnost. Když zvítězím, nemusím být nijak zvlášť rychlá, až budu odjíždět z bitevního pole," odsekla Ondori sebejistě.
Alfka přejela pohledem Dsôn a těšila se z tajuplných záblesků, jiskření a svitu, které tak milovala. Dlouho je zase neuvidí, a tak prosila Samusina a Tiona, aby se z tohoto pohledu mohla radovat i v budoucnu.

Skrytá země, sedm mil
před říší Pátých,
6235. sluneční cyklus, jaro

M
yrmiandiny ruce uvolnily obvaz. Spokojeně si prohlížela rány, které se mezitím úplně zacelily. "Zvládl jsi to, Tungdile," řekla, aniž by odvrátila oči od ran.
"Ne, ty jsi to zvládla," odporoval jí s úlevou. "To ty tvoje bylinky zabránily zánětu."
"Ale tvoje houževnatost způsobila, že k zanícení ani nemohlo dojít." Vyměnila vyschlý mech za novou vrstvu a opatrně ji upevnila na ráně. Odpad přistál v ohništi, kde s praskáním shořel. "Až dojdeme k

Šedým horám, nebudeš skoro nic cítit," slíbila mu. Až teď pozvedla oči. A usmála se.
Na to se Tungdil těšil, stejně jako měl radost ze všeho, co přivádělo trpaslici do jeho blízkosti. Díky její přítomnosti se cesta stala velice příjemnou a zábavnou. Myr, jak jí mezitím směl důvěrně říkat, se s ním ráda bavila. Hovořili o všem možném a nemožném, což mu silně připomínalo večery v Lot-Ionanově knihovně.
Jen málokdy měl příležitost vyměňovat si myšlenky s někým, kdo se vyznačoval stejně vědychtivým a věcí znalým rozumem jako on. Myřino tělo a duch se doplňovaly stejně dokonale jako kladivo a kovadlina.
Vrátil jí úsměv. "Vezmu tě za slovo." S její pomocí vklouzl do kožené haleny a kroužkové košile, kterou mu Gemmil věnoval, a posadil se vedle ohně.
Vraccas to podle všeho s ním myslel dobře, když mu poslal tuto trpaslici, aby zapomněl na Balyndis. Už teď měl strach z onoho východu slunce, kdy Myr odejde ze Šedých hor. Na druhé straně nesměl ani on navěky zůstat na podzemních pláních nepřirozených trpaslíků, protože přísahal, že znovu vybuduje říši Pátých. Ale vždyť základ už přece položil, zbytek byl Gla?mbarovou věcí.
Co mám dělat? lámal si hlavu a díval se přes plameny na Myr, jak si balí tašku s obvazy. Sám nevycházel z údivu nad pocity, které jím zmítaly.
"Maličké poblouznění, že, učenej?" škádlil ho Bo?ndil, který si na klacíku opékal kus sýra. "Copak tě ten tvůj bdělej rozum neuchrání před tím, abys nelítal od jedny sukně ke druhý?"
V jeho hlase se ozýval nezvyklý podtón a Tungdil zbystřil pozornost. "Žárlíš?"
"Pche, já a žárlit. To není ten správnej výraz." Bo?ndil ochutnal sýr, nespokojeně zabručel a znovu s ním zakormidloval nad oheň. "Já nejsem ženská, já jsem válečník. Ženský žárlí, já jsem… zklamanej." Kývl směrem k trpaslici. "Celou dobu ses bavil jenom s ní. Svýho starýho přítele jsi nechal celou dobu pochodovat mezi vyvržencema úplně samotnýho." Zašermoval sýrem před nosem. "A ti jsou všecko možný, jenom ne zábavní, to ti říkám." Uraženě se zakousl do sýra a za ním si nacpal do pusy kus chleba.
"O čem jsme asi tak měli spolu mluvit?"
"O různejch věcech," odsekl Bo?ndil s plnou pusou. "O alfech, kteří na nás zaútočili, co to měli za prapodivnou krávu, co bude teď, když nemáme Ohnivou čepel, jak se asi vede Boëndalovi a jestli ty sviňuchy stojej před branama, nebo co měla znamenat ta runa nějakejch podskalanů ze Země za horama," vypočítával a hovořil přitom stále hlasitěji. "Místo toho se tady točíš jako páv kolem tý slečinky s bledou kůží a očima rudýma jako králík, mluvíš tak učeně, až se ti jazyk motá kolem zubů, a málem jsi úplně zapomněl, kvůli čemu jsme vlastně vyrazili."
Tiché hovory mezi členy jejich doprovodu zmlkly. Myr, která seděla mezi léčiteli a právě jim něco vysvětlovala, se rovněž odmlčela a zadívala se přes oheň na ně.
Spor, ke kterému se tu schylovalo, se Tungdilovi vůbec nehodil. Pruďasův ohnivý temperament prorazil na povrch, mluvením se dostával do ráže a už příliš dlouho neměl před čepelí žádného protivníka, kterému by se mohl pomstít za smrt svých společníků. Navíc se teď, když z dvojčete vypadlo, co mu leží na srdci, skutečně cítil poněkud provinile.
Bo?ndil se s chutí zakousl do sýra a ukousl i kousek dřeva, který prostě sežvýkal s jídlem, tak byl rozčílený. "Já se divím, Tungdile. Já se divím, jak rychle umíš zapomínat."
"Sám jsi mi to radil," odporoval chabě.
"Měls zapomenout, že se Balyndis chtěla stát tvojí družkou, ale ne zapomenout na všecko ostatní," rozkřikl se na něho trpaslík a vůbec mu nedocházelo, že by měl hovořit tišeji. "Je tvojí povinností…"
"Mojí povinností?" vypěnil Tungdil. "Už toho mám dost, Bo?ndile, když mi někdo pořád něco říká o mých povinnostech. Kdekdo mi chce ukládat nějaké povinnosti, Lot-Ionan, starý velkokrál, trpaslíci, Skrytá země. S tím je konec! Ode dneška budu já sám rozhodovat, co chci dělat, a přísahám, nikdo jiný, žádný klan, žádný kmen, žádná rodina…"
"Ohó, tak takhle je to tedy? Byls asi moc dlouho u těch vrahů a vyvrženců, co? Tobě se to lehko mluví," skočil mu Pruďas do řeči. "Tys nic z toho neměl. Ty nejseš žádnej…" Rychle se zakousl do klacíku, pokusil se ovládnout, aby neříkal ještě větší hlouposti. Pevně sevřel klacík v zubech a ten se s hlasitým prasknutím zlomil.
Bylo však již příliš pozdě. Tungdil velice dobře věděl, co má válečník na mysli. V očích, které na něho

upřel, se zajiskřilo. "Jen to řekni, Bo?ndile. Seber odvahu a řekni mi z očí do očí to, co si myslí mnozí další." Když se nedočkal odpovědi, pokračoval: "Hrdina od Černého skaliska je Třetí, trpaslík, který vyrostl u lidí a který podivuhodným řízením osudu hrál větší roli, než jaká mu příslušela." Otočil se k ohni. "Přitom zapomínáte, že mě do té věci vtáhli velkokrál a Balendilín. Bez nich by všechno vypadalo jinak. Potom byste se o mě nemuseli starat a já bych dnes byl obyčejný potulný trpaslík, který lidem za peníze nabízí své kovářské umění. Nebo bych byl jedním ze Svobodných!"
Bo?ndil litoval svých slov. "Tak jsem to nemyslel," snažil se vysvětlit neuvážené věty. "Bez tebe by Skrytá země patřila Nôd'onnovi…" Zápolil se slovy. "Nejlepší bude, když na ty nesmysly zapomeneme," poprosil ho. "Dělejme, jako bysem nic neřekl, učenej."
Tungdil se smutně pousmál a položil mu ruku na rameno. "To nebyly žádné nesmysly, Bo?ndile. Řekl jsi pravdu. Stejně jako jsem říkal pravdu i já." Zvedl se na nohy a odešel od ohně. Dvojče se chtělo pustit za ním, ale Myrmianda mu dala znamení, aby zůstal sedět a nechal jít ji.
Nalezla ho pod stromem, pohrával si s oblázkem, který někde našel. "Zdá se, že není nijak snadné být hrdinou," prohodila a sedla si vedle něho. "Ty jsi měl nějakou družku, která ti nesměla zůstat po boku, pochopila jsem to správně?"
Tungdil si povzdechl. Teď bude všechno chápat úplně špatně. "Ano, Myr, je to tak. Jmenuje se Balyndis Železný prst a ještě před několika málo oběhy slunce jsem věřil, že s ní uzavřu manželský svazek a až do posledního východu slunce budu žít v Šedých horách," přiznal se jí.
"Ale ona se držela tradicí a podrobila se vůli svého klanu," uhodla Myr. "Tvé srdce ten žal překoná, Tungdile." Natáhla ruku po oblázku, jakoby náhodou se jejich prsty navzájem dotkly. "Jestli mu při tom budu moci nějak pomoct, dej mi vědět," zašeptala, teprve pak se jejich prsty přestaly dotýkat.
"Myr… já…" Tungdil pocítil stejné chvění v žaludku, jaké přicházelo, když se vozíky v tunelech řítily prudkým spádem dolů a vítr mu pronikal hluboko do krku.
Myr si před něho dřepla a položila mu štíhlý ukazováček na rty. "Já nejsem nikomu zaslíbená, Tungdile, já jsem ve svém rozhodování svobodná a ještě jsem nepoznala žádného trpaslíka, který by toho věděl tolik co ty. Zajímá mě tvoje povaha a je mi úplně jedno, jakou minulost máš za sebou. Znám dost Třetích, kteří se ničím neprovinili po celou dobu, kdy žili v naší společnosti." Její rudé oči vypadaly ve svitu měsíce tajuplně, pod jeho paprsky se bílé vlasy i chmýří na obličeji rozzářily. "Tvé srdce cítí žal. Tak tomu taky má být. Rána musí vykrvácet, aby v ní nezůstalo nic, co by se mohlo zanítit." Její ústa se přiblížila k jeho obličeji, jemně ho políbila na čelo. "Až bude tvoje srdce připravené a ty si budeš jistý tím, co ke mně cítíš, a jestli to bude něco víc než pomíjivé vzplanutí nebo pomsta Balyndis, pak mi to řekni. Přiložím na tvé srdce obvaz a vyléčím ho." Opět se posadila vedle něho.
Němě hleděli na hvězdy, které zářily nad Šedými horami. "Děkuju," pronesl Tungdil po chvíli.
"Za co děkuješ?" chtěla vědět Myr. "Já jsem ti jenom řekla, co cítím."
"Za tvoje pochopení. Za tvoji přítomnost. Za všechno, čím jsi mě během posledních oběhů obdarovala," odpověděl jí dojatě.
"Bylo mi to taky potěšením," odvětila s tichým smíchem, který ho zcela okouzlil. "Kdy už jeden narazí na trpaslíka jako ty, vzdělaného, k tomu ještě válečníka, který navíc dobře vypadá?" Tungdil svěsil hlavu. "Promiň, nechtěla jsem tě uvádět do rozpaků. Promluvíme si o něčem jiném? O věcech, o kterých se zmínil tvůj přítel? Nebo o Zemi za horami? Jak se zdá, vy jste tam byli. Jak to tam vypadá?"
"Mlžně." Tungdil se křivě pousmál, ale jakmile se mu před očima vynořil v paměti obraz toho, co se jim přihodilo, a když popisoval Myr jejich dobrodružství v neznámém, neskutečném prostředí za hranicemi trpasličí říše, přebíhal mu mráz po zádech.
Myr zvedla ramena, jako kdyby i ji zamrazilo. "Je to děsivé místo, kde bych se nechtěla ocitnout. Utíkala bych mlhou a celou dobu křičela a nejspíš bych se v nějaké průrvě zřítila dolů a zemřela. Škoda, že neexistují žádné záznamy o trpaslících, kteří tam žijí. Jak jsi jim to jenom říkal… o těch… podskalanech…" Povzdechla si. "Je těžké se o nich něco dozvědět." Tungdil se na ni zamyšleně podíval. "Kolik ti je, Myr? Kde se ti dostalo takového vzdělání?"
Ušklíbla se. "Jsem ještě mladá, nemám ještě ani sto čtyři cykly. Moji rodiče zemřeli při jednom závalu v tunelu brzy po tom, co jsem se narodila, a tak mě vychovali trpaslíci, kteří dorazili do naší říše před nedávném a přinesli s sebou knihy. Ty úplným zázrakem přečkaly koupel v rybníce a já si v nich četla.

Ve všech. Znovu a znovu, až jsem uměla kdejaký řádek, kdejakou runu zpaměti."
"Tak takhle jsi přišla ke svým znalostem?"
"Ne, ale tím to začalo," usmála se. "Vydala jsem se hledat knihy, myslím, že jsem zaklepala snad na všechny dveře a vyptávala se na knížky. Tak jsem se dostala ke svým znalostem. Kvůli samotnému čtení jsem zapomněla, že když je někdo trpaslík, měl by umět pracovat v kovárně a bojovat." Mrkla na něho. "Tady, koukněte se na ni. Ta hubená Myr! Zase vleče nějaké knihy…" pronesla změněným hlasem a dloubla ho do boku. "Nevěřil bys, jaké je to potěšení, když teď po několika cyklech můžu těm mladým trpaslíkům, kteří si tehdy ze mě dělali legraci, sešívat rány a když jim pomaloučku protahuju jehlu kůží," napodobila ten pohyb. "Poomalooučku."
"To je ale krutost," rozesmál se Tungdil. "Byli tvoji rodiči také oba…" Hledal v duchu nějaké vhodné označení.
Myr pochopila. "Bílí jako sníh a oči rudé jako králíci, nebo jak to ten tvůj přítel před chvílí popsal? Ano, oni žili, stejně jako jejich předci, u Svobodných. Myslím si, že k proměně dochází…"
"…když trpaslík nikdy nevyjde na slunce," dokončil za ni rozrušeně větu, protože se domníval, že se tím potvrzuje jeho teorie. "Je to stejné jako u mloků!" Aby jeho tvrzení nevedlo k omylu a ona si je nevyložila jinak, vysvětlil jí rychle své myšlenky. Kvůli takovému přirovnání by se mohla rozzlobit a něčím ho praštit.
"Asi to tak bude," souhlasila s ním neméně živě. "Proč by také vycházeli na slunce? Naše říše je obrovská," rozplývala se nadšením. "A naše stavby musejí být jiné než ty, které znáš. Mně už takové srovnání nebude dlouho chybět, jsem zvědavá, jak to vypadá u Pátých."
"Nehotově," uvedl to Tungdil na správnou míru a cítil, jak v něm vše vře zvědavostí. "Vy teda žijete jinak?"
"My jsme zřídili v obrovských jeskyních města, vícepatrové skalní domy, nad kterými se vznáší kamenná obloha a na ní září drahokamy," vyprávěla mu. "Když tě to táhne k vodě, můžeš si postavit domek u jezera, a když máš hlad, tak jenom vystrčíš prut oknem. Ryby už zaberou samy."
Pokusil si představit města, ale bylo to pro něho příliš těžké. Jedna věc byla jistá: Myr hovořila v množném čísle, podle toho měli Svobodní více než jedno město. "Rád bych věděl, kolik…"
Zasmála se, vstala a natáhla k němu ruku. "Já jsem ti už tak odhalila příliš mnoho z našich tajemství. Pojď, vrátíme se zpátky. Ostatní si určitě dělají starosti. Brzo sám všechno uvidíš."
Tungdil se chytil její ruky a nechal si od ní pomoci nahoru. S překvapením zjistil, že je silnější, než jak vypadá. Kdo se vláčí s knihami, nemůže být tak slabý.
Když přistoupili k ohni, kývl na ně Bo?ndil, který držel hlídku.
Tungdil k němu přišel a krátce, ale pevně ho objal. Válečník mu s úlevou poklepal na rameno a měl radost, že mu přítel jeho slova odpustil. "Vždycky když sním ten sýr, mám blbý řeči," zabručel. "Když mě uvidíš, jak žvýkám sýr, nedej nic na to, co pak říkám."
Tungdil se zasmál. "Zapamatuju si to, Bo?ndile. Vše je odpuštěno a zapomenuto." Lehl si vedle ohně a podíval se na Myrmiandu, která ho pozorovala přes plameny a věnovala mu úsměv, jak to ještě před nedávném dělávala Balyndis.

Skrytá země, Šedé hory
před říší Pátých,
6235. sluneční cyklus, jaro

S
křet skočil do úkrytu za skalním výběžkem, nastavil plochý nos větru, přicházejícímu přes hory od severu, a hlasitě zavětřil k velké průrvě.
Jemný větřík nepřinášel nic, čeho by se musel obávat.
Zvedl hlavu kousek výše a pátravě se rozhlížel přes okraj skály. Křídla brány byla široce rozevřená, jako by kdekoho zvala ke vstupu. Široko daleko nebylo vidět žádné hlídky, které by se mu postavily do cesty nebo vyvolaly poplach, jakmile se vynoří.
Zabručel, zvedl se a procházel mezi skalami a troskami zdi rovnou k obrovité bráně, která nabízela snazší cestu do říše podzemšťanů.

Protože jejich kníže Ushnotz zavrhl obvyklou cestu průsmykem ke Kamenné bráně, hledali nějakou jinou možnost a on jako první ze všech zvědů něco našel. Šel ke vchodu, nevšímavě šlapal do louží vody z roztátého sněhu, které se vytvořily všude na zemi, a opatrně začenichal dovnitř, jestli třeba teď neucíti čerstvou stopu podzemšťanů.
Jeho rty se stáhly do úšklebku. Uchopil roh, otočil se a mocně do něho zadul, aby byl jeho signál v dáli slyšet.
Okamžitě uslyšel odpověď. Ushnotz mu uložil, aby čekal na jeho příchod a mezitím dál jistil vchod.
Skřeta ani nenapadlo vzdát se zaslouženého odpočinku. Koneckonců, on byl tím šťastlivcem, který celému vojsku ušetřil namáhavá stoupání a pochod napříč sněhovými poli a ledovcem až k bráně.
Spokojeně vykvikl, posadil se na kámen, který ležel ve stínu Šedých hor, a prohrabával se batohem, až našel velký jutový šátek. Do něho si zabalil zbytky masatce, kterého zabil cestou. Nečekaně na něho náhodou narazil. Ten muž byl pořádně velký a on ho nedokázal sníst na posezení, tak si vzal jeho lýtka do zásoby na cestu. To, že maso už silně páchlo, mu vůbec nevadilo. Dokonce mu tak chutnalo ještě víc.
Tesáky se zabořily do kořisti a vyrvaly z ní velký cár masa. Požitkářsky zabručel, maso rozžvýkal a spolkl.
Přitom si ještě jednou vzpomněl na bitvu, kterou svedli s lidmi z Gauragaru. Černá voda způsobila, že se on i jeho přátelé stali neporazitelnými. O tom se velmi rychle přesvědčili vojáci, kteří se jim postavili do cesty. Bylo hrozně snadné dostat se za barikády rudokrvých, prorazit jejich řady a zničit je. Už hezky dlouho měla celá armáda dost jídla.
Opět se zakousl do lýtka, ale doplatil na chtivost. Další kousek mu uvízl v krku, bušení na břicho nepomáhalo, maso nechtělo sklouznout do žaludku. Začal se dusit, s kletbami na jazyku hledal měch s vodou, zatímco mu stále víc a víc docházel dech. Měch mu proklouzl mezi prsty a kutálel se po šikmé zemi dolů. Skřet za ním groteskními kroky poskakoval, až té námahy nechal a rozběhl se k jezírku, ve kterém se nashromáždila průzračná voda z vodopádu.
Lehl si na břicho a natáhl krk, aby dosáhl až k vodě, chladná tekutina mu protekla hrdlem a kus masa, který ho tak potrápil, spláchla.
Při pití zjistil, že leží na plochém kusu skály, pod kterým se skrývá půl kroku široký kanál, kterým voda odtéká pryč.
Staré zařízení podzemšťanů ho nijak nezajímalo, klekl si na kolena a chtěl si nabrat ještě trochu vody. Jeho oči přitom padly na vodní hladinu a skřet se velice podivil: najednou vypadal jako pochmurně hledící trpaslík s hustými, světlými vlasy, které vykukovaly zpod helmy!
Skřet rázem vše pochopil. Bůh těch podzemšťanů vodopád proklel a proměnil ho v jednoho z nich. Dostal hrozný strach a pronikavě zakvičel. Ushnotz ho na místě zabije, jestli ho potká v téhle podobě. Zatímco přemýšlel, začal se jeho odraz na hladině šklebit a drze na něho vyplázl jazyk.
Skřet se zarazil, přiblížil se k vodě a začichal. Polekaně ucouvl, teď už dokonce i smrděl jako jeden z jeho nepřátel.
Bezradně zíral na svůj obraz na hladině v pomaloučku plynoucí vodě a celý zmatený si všiml, že mu narostla druhá trpasličí hlava, která se oběma rukama rozmachovala sekerou nad hlavou.
* * *
"Vchod," zabručel Ushnotz spokojeně. Vylezl na plochý vrchol velkého skaliska, aby měl lepší rozhled. "Fastok ho opravdu objevil."
Runshak stál vedle svého pána a upíral zrak na mírně se svažující terén, který kromě několika trosek nenabízel žádný kryt, nic, co by stálo za řeč. Fastok ležel na kameni vedle vodopádu, helmu naraženou do čela a nohy pohodlně přehozené jednu přes druhou. "No to mě podržte. Ten zabedněnec chrápe!" zavrčel, zvedl kámen velký jako pěst a mrštil jím po zvědovi. Kámen však dopadl na zem o něco blíž a jen taktak se dokutálel ke špičkám Fastokových bot, místo aby ho trefil do slabin. "Hej!" zaryčel Runshak. "Měls zajistit vchod, ty zplozenče smradlavý masatice!"
"Řekni chlapům, aby postoupili dopředu a ať se tu všichni shromáždí," nařídil Ushnotz. V okolí byl naprostý klid, a to mu silně zlepšilo náladu. "Ať se mají na pozoru."
Rozložitý skřet se v celé své výši dvou kroků narovnal a zařval dolů rozkazy. Armáda se pod nimi plazila do kopce jako zdánlivě nekonečný, řinčící had. "Je jich hrozně moc," odhadl situaci. "Budeme je muset

nechat postupovat po rotách."
"Postupovat do naší nový říše," zabručel kníže a zabloudil pohledem nahoru k vrcholkům hor. "Nebude to tu tak jednoduchý jako v Toboriboru, ale budem se tu mít líp, než kdyby nás honili jezdci prince Mallena."
Jeho plán byl jasný. Jakmile se důvěrně seznámí s labyrintem uvnitř hor, vyrazí část z nich na lov a navštíví osady v okolí.
Lidi jim určitě budou dobrovolně odvádět nějaké dávky. Gauragar neměl k dispozici tak dobré vojsko jako Idoslân a kníže nepochyboval, že se ho nikdo neodváží napadnout, dokud budou v Dsôn Balsuru trčet mnohem nebezpečnější, neporazení alfové a čekat na kdejakou chybičku útočníků. To mu dávalo čas na vybudování vlastního impéria, které už nikdy nepadne a on mu bude díky černé vodě navěky vládnout.
O zásoby černé vody neměli nouzi, jeho lidé vlekli vedle čutor ještě další nádoby. V halách podzemšťanů se určitě najde nějaká nádrž, do které budou moci tu černou vodu nalít. Když začínal její účinek opadávat, stačil maličký hlt. A časem si na tu chuť zvykli.
Ushnotz se dunivě rozesmál. "Naše nová říše," opakoval a díval se, jak jeho bojovníci pospíchají kolem něho a postupně zaplňují malou kamennou plošinu před vchodem. Hlasitým jásáním mu dávali najevo uznání a úctu, natahovali k němu zbraně a bušili do štítů.
Runshak prskal vztekem, když se rozběhl k odpočívajícímu Fastokovi, který se nestaral o nic z toho, co se kolem něho dělo.
"Hej ty," zaječel a zprudka nakopl zvěda do boku. Když se ani pak nic nestalo, stoupl mu nohou na holeň a přejel po ní podrážkou sem tam. Taková bolest musela probudit každého spáče. Ze skřetova ošklivého obličeje se vytratil sadistický úšklebek, Runshak se sklonil a strhl spáči helmu z hlavy.
Fastok se už nikdy nepohne. Nějaká zbraň, nejspíš sekera, mu rozpoltila hlavu až k nosu a pak ji srazila z krku. Vrah uložil mrtvolu tak, že zelená krev prosakovala skalní štěrbinou a nezanechávala za sebou zrádnou louži. Hlava byla volně přiložena k tělu a mírně se kymácela.
Skřet vyskočil na nohy. "Pozor!" zařval. "Jsme…"
Pod obloukem portálu se objevil osamocený trpaslík. "Živí se do Šedých hor nikdy nedostanete. My děti kováře jsme opět na stráži, jak nám to Vraccas uložil." Přiložil roh k ústům a zazněl táhlý, temný a zároveň i průzračný tón.
Ushnotz uslyšel hlasité praskání, skála se roztrhla a pukla. Zděšeně přihlížel, jak se po kamenné plošině, na níž už první oddíl skřetů zaujal pozice, zběsilou rychlostí šíří tmavé čáry, rychleji než blesk pronikají do stran, větví se a vytvářejí hotové pletivo, jež skřetům, kteří na něm stáli, nevěštilo nic dobrého.
Celá plošina se propadla do sebe jako zasažená neviditelným tříštivým úderem. Skála se probořila a zřítila dolů, s řevem a ječením ji do propasti následovalo asi tisíc Ushnotzových bojovníků.
Pád skončil po třech krocích. Skřeti spadli spolu s kusy skály do vod zčásti uměle vytvořené, zčásti přirozeně vzniklé nádrže, sycené vodou z vodopádu.
Z ní nebylo úniku. Ushnotz se musel dívat, jak se jeho lidé, které zbroje a trosky skály stahovaly ke dnu, po celých řadách topí nebo bezmocně cákají kolem sebe. Stěny byly příliš příkré a neskýtaly jejich pařátům žádnou oporu. Nesmrtelnost jim byla k ničemu.
Odkud pocházejí tihle podzemšťané? tázal se kníže překvapeně a zároveň i vztekle sám sebe. Cesta vedoucí kolem propadliny byla nanejvýš čtyři kroky široká a Runshak stál jako jediný z celé armády poblíž portálu. Přestože kníže znal jeho bojové kvality i účinek černé vody, pochyboval, že by Runshak sám dokázal bránu dobýt a bránit ji tak dlouho, než mu ostatní přispěchají na pomoc.
Oni věděli, že přicházíme! Hrozilo, že sny o říši skřetů úplně ztroskotají ještě dřív, než jednou nohou vstoupí do podzemních hal. Z první jednotky zbyla stovka skřetů, kteří se na něho nerozhodně dívali, obávali se dalších léček a neodvažovali se pohnout.
Rozčílené pronikavé a panické kvičení tonoucích, kteří klesali ke dnu, a přesto neumírali, se odráželo od hor a mísilo se s triumfálními pokřiky a jásáním trpaslíků, kteří se teď po tuctech hrnuli z portálu a začínali s protiútokem.
Na skřety, kteří přežili, už toho bylo moc.
Hrnula se na ně hradba ke všemu odhodlaných trpaslíků, máchajících nad hlavou sekerami, a ta je

donutila, aby se v bezhlavém děsu dali na úprk. Zapomněli na nesmrtelnost, na místě se obrátili a chtěli prchnout stejnou cestou, kterou přišli. Přitom se vřítili mezi skřety, kteří ještě stoupali nahoru, ti byli už tak dost vyděšeni řevem umírajících soukmenovců. Nastal šílený zmatek, ve kterém zanikly všechny rozkazy velitelů rot, které je měly usměrnit.
Ushnotz si o sobě myslel, že je dost chytrý na to, aby věděl, kdy musí nějakou bitvu přerušit a jednotky nově zformovat. Právě otvíral ústa, aby bojovníkům nařídil ústup, když vedle něho vyrostla jakoby ze skály nějaká štíhlá postava.
"Snad jsi nechtěl vzít nohy na ramena před několika málo podzemšťany?" zaslechl výsměšný hlas alfky, která skrývala obličej za škraboškou a kusem jakéhosi černého hedvábí. "Napočítala jsem jich rovných dvě stě, a ty máš… měls pět tisíc?"
Skřet se k ní obrátil. "Co tady chtějí alfové?" vykvikl vyzývavě. "To už jste ztratili Dsôn Balsur a hledáte si nějaké nové útočiště?" Ukázal dolů na spodní část svahu. "Zmiz odsud a najdi si nějakou díru, do který si budeš moct zalízt. Šedý hory patří skřetům z Toboriboru."
Alfka se záludně usmála. "V tuhle chvíli patří Šedé hory podzemšťanům. Ale já mám u sebe něco, čím bychom je mohli porazit." Z úchytu na zádech vytáhla sekeru, na jejímž ostří zaplála celá řada vybroušených diamantů. Ushnotz se zabručením ucouvl a málem by spadl z podstavce, na kterém stál.
"Vidím, že ji znáš," podotkla alfka a zvedla zbraň v napřažené ruce do výšky. "Hej, vy podzemšťané, podívejte se, co je nyní v rukou alfů z Dsôn Balsuru!" zvolala pevným hlasem. I ten, kdo ji neslyšel, rozpoznal třpyt jedinečné zbraně. "Ten z vás, který ji nosil, je mrtvý!"
A skutečně, vášnivě vedený výpad obránců najednou zpomalil, ještě před tím, než na sebe řady trpaslíků a skřetů narazily.
"Zaútočíš teď znovu?" obrátila se Ondori na Ushnotze. "Teď jsou na chvíli dost nejistí a budou pro tvé válečníky snadnými protivníky. Využij tuto příležitost!"
Kníže váhal. "Nalákají nás do další pasti…"
Alfka udeřila tak rychle, že Ushnotz nestačil dokonce ani zvednout meč, aby se bránil. Ohnivá čepel zasvištěla vzduchem, ostří projelo skřetovi krkem a čistě přeseklo vaz. Zatímco se hlava s helmou kutálela po skále a z ní po svahu dolů, stálo torzo, ze kterého stále ještě stříkala krev, vzpřímeně na nohou, jako by se nechtělo smířit se smrtí. Nakonec ho Ondori poslala kopancem dolů za hlavou.
Zakrvácená čepel zamířila na Runshaka, který nechápavě přihlížel smrti svého pána. "Ty tam! Ty jsi teď nový kníže téhle smečky," zavolala na něho alfka. "Řekni jim, aby zaútočili, nebo ti předvedu úplně nový způsob, jak můžeš umřít ve velkých bolestech."
Runshak bez váhání zaryčel rozkazy a skřeti se opatrně odvážili vpřed.
Ondori seskočila z plošiny, na které stála, a prodrala se až před první řadu trpaslíků, kteří couvali zpět a měli oči plné sekery, opředené tolika pověstmi. Něco si mezi sebou šuškali a v jejich vousatých, vrásčitých tvářích se zračilo zděšení.
"Já jsem ho zabila, toho vašeho Tungdila Zlatorukého," prohodila s odporem. "Zničila jsem ho i s jeho společníky v odlehlých lesích Lesinte?lu." Ukázala sekerou na jednoho z nich. "Vy zemřete stejně jako on a jeho přátelé, zemřete zbraní, ktrerou jste sami stvořili."
Čtyři srdnatí trpaslíci se k ní pustili, ale nedošli daleko. Kolem Ondori prosvištělo několik šípů, které trpaslíky zasáhly. Trpaslíci se zhroutili do náručí svých soukmenovců, kteří stáli za nimi, a z jejich umírajících těl čněly černé násady alfských šípů. Ondořini společníci ji z bezpečné vzdálenosti kryli svým mistrovským zacházením s lukem.
Aby jejich zděšení nasadila korunu, pozvedla zbraň a sekla jí po trpaslíkovi, který k ní stál nejblíž. Ostří protnulo narychlo zvednutý štít i paži, jež ho držela. Trpaslík nechápavě zíral na pahýl, šok ho naprosto ochromil.
"Ta vaše Ohnivá čepel krájí maso podzemšťanů naprosto dokonale," zasmála se zlomyslně. "Je to přímo mistrovské dílo, opravdu!" Znovu se ozvalo zabzučení šípů, dalších pět zasažených trpaslíků padlo na skálu.
Runshak vyštěkl další rozkaz a skřeti se dali do rychlého klusu, zvedli zbraně nad hlavy a s novou odvahou se vrhli do bitvy.
Ondori uhnula na úplný kraj cesty a nechala je projít kolem sebe. Neměla sebemenší chuť dostat se mezi

skřety a sekery trpaslíků. Ona úkol splnila: její národ stál jednou nohou v Šedých horách.
S nesmírným zadostiučiněním sledovala, jak se naplňuje předpověď Nesmrtelných. Obránci, kteří se ještě před chviličkou vyřítili proti přesile nepřátel a byli si jistí vítězstvím, ztráceli půdu pod nohama.
Zpráva o smrti jejich hrdiny Tungdila je zasáhla mnohem citelněji než ztráty, které utrpěli. Jestli teď přijdou o vůli a víru ve vítězství, nikdy těmhle skřetům, kteří nad nimi mají tak obrovskou přesilu, neodolají.
Stále více bestií pronikalo nahoru na plošinu a tlačilo se ke vchodu do pevnosti. Když viděli, jak jejich protivníci zaváhali, vrátila se jim odvaha a nic už je nedokázalo zadržet.
Alfka se vyhoupla zpátky na skálu, kde čekali její společníci a odkud vysílali se smrtelnou jistotou do řad trpaslíků šípy. Nebylo výjimkou, že se jim podařilo jediným šípem zranit, nebo dokonce i zabít dva trpaslíky.
Trpaslíci byli zatlačováni stále hlouběji a hlouběji zpět. Zanedlouho vytvořili půlkruh před vchodem do pevnosti a ten tak zaclonili vlastními těly. Z pevnosti vycházeli další trpaslíci, drželi kuše a odpovídali na šípy, kterými po nich stříleli útočníci.
Ondori postřehla, že se obránci chystají bránu do Šedých hor zavřít. "Vidíte ty smradlavé krtky u brány?" upozornila na ně lukostřelce. "Pošlete jim něco mezi žebra. Nechtěla bych, aby se zavrtali uvnitř."
Alfové natočili luky, napnuli tětivy a vysílali přes hlavy bojujících šípy, které se zabořily do svých cílů a přinášely trpaslíkům u brány smrt.
"Vchod je pořád ještě otevřený. Řekni jim, aby si pospíšili," zavolala na Runshaka. Dobře si uvědomovala, že se jim nikdy nepodaří znovu otevřít křídla brány, k tomu jim chyběl materiál, potřebný na stavbu těžké dobývací věže. Aby se jim podařilo dobýt říši trpaslíků, museli se dostat dovnitř.
Jedna věc ji zarazila. Neuniklo jí, že trpaslíci nebojují tak, jak bylo odedávna jejich zvykem. Nespokojují se s tím, že protivníkům roztříští kolena nebo přeseknou stehna, aby se zranění nepřátelé stali překážkou pro bestie, které se hrnou za nimi. Místo toho všem skřetům, kteří pronikli až k nim, usekávali hlavy.
S údivem si všimla, že nepřátelé, kterým hlava zůstala, se znovu zvedali a bojovali dál. Co se to tu děje? Jak je možné, že jsou ti dutohlavci nesmrtelní? Podívala se na Ushnotzovu mrtvolu. Chystá se snad Mrtvá země k návratu?
Znovu zazněl roh.
V úzkém průchodu vedle vodopádu se vynořila malá skupinka trpaslíků a Ondori okamžitě poznala toho, který přicházel jako první. Ještě nějaké zázraky? Vždyť se přece před mýma očima utopil!
"Tady jsem, alfko, a žádám zpět svůj majetek," vykřikl do bitevní vřavy. "Donutím tě, abys zaplatila za smrt mých přátel, i kdyby to měla být poslední věc, jakou kdy udělám."
Trpaslíci Tungdila viděli i slyšeli. Do paží se jim vlila nová síla, vrátila se jim víra v sebe sama a rozhodnost. Skřeti se však o to zarputileji snažili prorazit jejich linii. Cítili, že se blíží rozhodnutí.
"To poslední, co uděláš," odsekla alfka plná vzteku, "je, že zemřeš! A to mojí rukou! A zbraní, která kdysi patřila tobě."
Dala společníkům znamení, aby ji kryli, pak skočila ze skály do změti skřetích těl a prorazila si jimi přístup k Tungdilovi.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, jaro

N
armora padla na kolena, pravá ruka se zabořila do vlhké, kypré půdy a pevně ji sevřela. "Osud mi tě vzal ještě dřív, než ses narodil," zašeptala se zavřenýma očima, ale zpod víček jí vytryskly slzy. "Co začalo jako dvojice, skončí jedním. Ona se o tobě doví a bude tě vždy ctít."
Otřela si obličej, otevřela oči a položila těžké kameny na maličký hrobeček, který vlastnoručně vykopala. Stranou od Poristy, v jednom malém lesíku, uložila syna do země a poručila ho Samusinovi. Až uplyne jeden sluneční cyklus, vrátí se zpátky, vykope jeho kosti a spálí to, co z něho zbude. Popel rozpráší do

větru. Dodrží tak rituál, který ji naučila matka.
Svou povinnost splnila zcela sama. Nechtěla, aby ji někdo doprovázel, a Furgas, který by ji jediný dokázal v její bolesti utěšit, pořád ještě ležel v posteli a bojoval se smrtí.
Až se probudí, dozví se příšerné věci. První, co uslyší, bude zpráva, že jeho syn zemřel. Narmora navršila na první vrstvu kamení ještě druhou, aby novorozenci nemohlo ublížit žádné zvíře. Byl tak mrňavoučký, ale byl to už hotový chlapec, měl ruce a nohy a milý obličejíček. Osud rozhodl, že se nestane ničím víc.
Když se začalo stmívat a stromy vrhaly na lesní půdu dlouhé stíny, dokončila dílo. Pomalu se vracela do Poristy. Vůbec nevnímala důvěrně známé jeřáby a přístavky, které hlásily světu, že město znovu povstává. Ani všudypřítomný palác magy jí nestál za jediný pohled.
Narmora nepřítomně prošla městskou branou a ztěžka kráčela ulicemi, ve kterých se lidé věnovali svým záležitostem.
Vůbec nevnímala, že se na tržišti rozebírají stánky, že obchodníci ukládají zboží a počítají peníze, že se lidé vracejí do svých domovů, vcházejí do hospůdek, ze kterých se šíří libá vůně jídla, nebo že se mnozí scházejí na náměstích, aby si popovídali o nejnovějších událostech.
Něco ji vytrhlo z omámení. Mimoděk zaslechla, že si lidé s nesmírnou úlevou vyprávějí o tom, že bylo pobito několik Nôd'onnových přívrženců, hovoří o hrdinném činu Rodaria a o úspěších při stavbě městských hradeb.
Poloalfka zlostně zafuněla. Jen jediná věc zůstává v tajnosti: smrt mého dítěte.
Maga se kouzlem zachránila před těžkými kusy mramoru o váze několika tun, když hrozilo, že se na ni zřítí. Jediné, co si z toho odnesla, byl vymknutý kotník.
Cena, kterou za svou chybu při zacházení s magií musela zaplatit Narmora, byla daleko větší, daleko tragičtější.
Blížila se k bráně do paláce, před kterou na ni k jejímu údivu čekal Rodario. Neřekl ani slovo, vzal ji do náruče a Narmora cítila, jak jí znovu stoupají do očí slzy.
Rodario ji pustil. "Dověděl jsem se o tom od Andôkai," vysvětloval jí zarmouceně a vyhýbal se pohledu na její břicho, které bylo stejně štíhlé, jako bývalo dřív. Štíhlé a bezdětné.
"Nemusíš nic říkat," zarazila ho. "Tak jako tak, magie mi nechala alespoň dcerku, i když je to jen slabá útěcha. Ta brarička nikdy neuvidí, ale dozví se o něm." Když se snažila zachytit Rodariův pohled, uvědomila si, že se mu na tváři usadil takový zvláštní výraz, který se tam zjevoval vždycky, když se musel přiznat k něčemu nepříjemnému. "Hledáš nějaké útočiště?" hádala s mírným náznakem úsměvu. "Přitiskl ses po svém hrdinském činu k hrudi nějakého děvčete a její otec tě teď všude hledá?"
Rodario se nedůvěřivě rozhlédl kolem sebe. "Pojď, promluvíme si někde jinde," poprosil ji a zatáhl Narmoru do uliček Poristy. Cestou jí vyprávěl o tom, co se ve skutečnosti přihodilo, ne onu hrdinskou variantu, která kolovala mezi lidmi ve městě.
"Nevím, jak ti to vysvětlit, je taky možné, že mě obelhala, přestože člověk tváří v tvář smrti obyčejně neříká nepravdu, aspoň si myslím," připravoval ji nesouvisle na další novinku. Bál se, že se zhrozí, když uslyší o jeho nejnovějším objevu. "Tak teda…"
Narmora se na něho podrážděně podívala. "Žádné řeči jako na jevišti," požádala ho. "Co ti kdo řekl? Je těch bastardů ještě víc?"
"To je právě to," vysoukal ze sebe váhavě. "Nufa řekla, že oni s tím neměli nic společného, ale prý na vlastní oči viděli, jak ten přepad někdo domlouvá, aby ho pak později mohl svalit na ně."
Narmora ho tvrdě popadla za ramena. "Rodario, i když jsi Neuvěřitelný, tak teď raději mluv srozumitelně," varovala ho výhružně.
Mim se zhluboka nadechl a posbíral v srdci odvahu. "Tak dobrá. Řekla, že viděli, jak Andôkai…" Jeho vážný obličej rychle nabral přátelský výraz, na obličeji vykouzlil úsměv, kterým si dokázal kdekoho získat. "Andôkai!" opakoval hlasitěji a zvedl ruku na pozdrav. "Ctihodná maga se osobně toulá uličkami, aby dohlížela na pořádek." Falešně se usmál, to však poznala jen Narmora. "To je krása. Máš u sebe i svého malého Djerůna?" Rychle se ohlédl přes rameno.
Maga k oběma přistoupila blíž. "Dělala jsem si o tebe starosti, Narmoro," vysvětlila, proč se tu objevila, i když na její hranaté tváři nebylo nic podobného vidět. "Byla jsi dlouho pryč, déle než jsme se dohodly.

Tvoje dcera křičí a chce tě mít u sebe, nechce se uklidnit a já určitě nejsem ta správná osoba, když člověk potřebuje chůvu."
"Už jdu." Narmora se vyčkávavě podívala na Rodaria. "Tak co to bylo? Co jsi mi chtěl říct?"
"Že… už asi byli zabiti všichni Nôd'onnovi učedníci," vymáčkl ze sebe, zatímco se na něho pátravě upíraly maginy modré oči. "Nic dalšího jsem nevypátral. Můžeš se postarat o svoji dcerku." Otočil se a odcházel uličkou. "Musím jít spát, zítra mě čeká dlouhý oběh," zavolal na rozloučenou a nahlas přehnaně zívl. "Té práce je tolik. Nechť vás bohové provázejí!" Rychle zabočil a zmizel jim z dohledu.
Narmora potřásla hlavou. "Jsou chvíle, kdy mu vůbec nerozumím."
Andôkai trhla rameny. "Zítra musíme odcestovat, fámulo. Pojedeme na západ a budeme pátrat v archivech královny Wey po všech odkazech a zmínkách. Můžeš vzít dceru s sebou, obstarala jsem ti zkušenou chůvu, která se o ni bude starat v době, kdy tě budu učit magii." Kráčely vedle sebe.
"Nerozmyslila sis to náhodou? Mysli na Furgase," prohodila a přitom si prohlížela zpola postavené domy, které cestou míjely.
"Já magii nenávidím," odpověděla Narmora bez nějakého přikrášlování. "Nutí mě, abych se jí zabývala, a vzala mi mého syna. Přesto nemohu dělat nic jiného, když chci zachránit muže, kterého miluji." Hodila pohledem po Andôkai. "Vy mě nutíte," konstatovala, "ačkoliv k tomu máte důvod, který za to stojí. Ale z toho nemůže vzejít nic dobrého." Ztlumila hlas. "A taky z toho zatím nic dobrého nevzešlo."
"Bude to pro tebe povzbuzení, aby ses dobře naučila zaklínadla," namítla Andôkai beze stopy soucitu v hlase. "Nebude to pro tebe žádná útěcha, ale i já jsem během studia utrpěla ztráty, které mě zasáhly stejně hluboce jako teď tebe." V jejím přísném obličeji se objevilo něco jako pohnutí. "Zdá se, že se magie nenechá ovládnout jen tak, nechá si za to pořádně zaplatit."
Došly před bránu paláce.
"Pak by ji raději nikdo neměl provozovat." Narmora vyslovila zaklínadlo a křídla brány se před oběma tak odlišnými ženami široce rozevřela. Mlčky procházely palácem, až došly před pokoj, ve kterém byla ubytovaná Narmořina dcera.
Poloalfka vstoupila do místnosti a zavřela za sebou dveře. Nevyzvala magu, aby s ní vstoupila dovnitř. Zaskřípění dveří někoho probudilo. Tenounký křik zněl velice žalostně. Narmora okamžitě přistoupila ke kolíbce, vyzvedla z ní maličké děťátko, přiložila si je na prsa a na uklidněnou je pohladila po hlavičce, která byla na dotek křehká jako vaječná skořápka. Po malé chvíli se naříkání utišilo.
Bylo pro ni obrovským překvapením, když jí křeče vytlačily z těla po mrtvém chlapečkovi ještě i živé děvčátko. S dvojčaty vůbec nepočítala, ani je v sobě necítila. Samusin se postaral o rovnováhu. Jedno dítě jí vzal a druhé ponechal. Co budeš po mně žádat, aby Furgas nezemřel?
Droboučké děvčátko neohrabaně hledalo její prs. "Máš hlad, maličká?" zeptala se Narmora naříkajícího uzlíčku. Otevřela dveře a zaklepala na druhé na protější straně. V rámu dveří se objevila postava rozespalé mladé ženy. Narmora ukázala na dceru. "Potřebuje mléko."
"Hned to bude," zamumlala žena, opatrně si vzala dítě na ruku a přiložila je k prsu. Holčička začala okamžitě sát. Kojná s ní popocházela po pokoji a tišeji přitom prozpěvovala.
Narmoru pohled na ty dvě zabolel. Protože však sama neměla žádné mléko, bylo to jediné řešení, jak zajistit, aby dcera přežila. V Poristě bylo dost mladých žen, které za trochu peněz rády přišly do paláce jako kojné.
Když chůva holčičku nakojila, vzala si Narmora dcerku hned zpátky k sobě a vrátila se s ní do ložnice. Kolébala ten drobounký uzlíček, dokud neusnul. Pak holčičku zabalila do teplé deky, políbila ji na nosík a pohladila po hlavě, pokryté jemným chmýřím.
"Pěkné sny, moje krasavice. Za chviličku budu zpátky," zašeptala a tiše opustila pokoj, aby se poohlédla po milovaném Furgasovi.
Hodinu seděla na posteli vedle něho a držela ho za ruku, zmáčenou studeným potem. Potom se vykradla ven do ulic, aby navštívila Rodaria.
Bylo jí zcela jasné, že toho věděl víc. A že s tím měla něco společného právě maga.

Skrytá země, Šedé hory
před říší Pátých,

6235. sluneční cyklus, jaro

T
ungdil viděl, jak maskovaná alfka seskočila ze skály a zmizela v houšti těl, kopí a mečů. Splynula s davem a určitě se chtěla nepozorovaně vynořit vedle něho, nebo dokonce za ním. Připadal si, jako kdyby stál uprostřed zvlněného pole, pod jehož ochranou se k němu kradla dravá šelma.
Ale třebaže to znělo absurdně, cítil zároveň nesmírnou úlevu. Ohnivá čepel neleží v rybníku. Alfka přijde s tou sekerou ke mně a zemře. Děkuji ti, Vraccasi!
Pruďas udeřil hlavami seker o sebe, žilami mu proudila touha vrhnout se do boje. "Jenom se na ně podívejte, jsou tady nádherný exempláře. Moje sekery se konečně budou moct zase jednou vykoupat v zelený krvi těch sviňuch." Mrkl na Tungdila. "Jdem na věc?"
Trpaslík sledoval zuřící boj. Bylo zřejmé, že těžko přemožitelní skřeti mají převahu, naštěstí však netušili, jak málo trpaslíků se jim může postavit. Jediná záchrana spočívala v tom, že uzavřou bránu.
Pokud měl Gla?mbar v plánu nechat bránu otevřenou, dokázal tím, že mu chybí rozum. Trochu ho potěšilo, když zjistil, že se jeho sok dopustil chyby. "Musíme rychle k bráně," nařídil Pruďasovi a oddílu Svobodných. "Ty bestie vědí, že se jim ji nepodaří vyrazit, takže ji musíme zavřít." Vytáhl sekeru a rozběhl se ke skřetům, kteří se na ně řítili.
Dvojče bylo zklamané. "Copak je všechny nepovraždíme?" stěžoval si a předběhl Tungdila, aby byl u protivníků dříve než on. Řev a chroptění ho nijak nerušily, jen dál rozdmýchávaly výheň jeho života.
"Prvních deset patří mně," přihlásil se se svými pověstnými nároky a v následujícím okamžiku se obořil na prvního z nich. Pravá sekera zajela skřetovi do stehna, levá vystřelila proti tělu, které se začínalo kácet, a zasáhla ho do obličeje. Železná helma nedokázala úder zabrzdit a z hledí vytryskla zelená fontána. Stvůra se bez jediného slůvka zhroutila a hned potom se její useknutá hlava kutálela pryč od těla.
"Oink, oink!" zavýskal Bo?ndil, vyřítil se na dalšího nepřítele a začal v rozzuřeném davu prosekávat cestu, kterou ho Tungdil, Myr a ostatní mohli následovat.
Díky nezadržitelnému bojovníkovi plynule postupovali vpřed, sekery se zakusovaly do skřetů a odesílaly jednoho po druhém na smrt, přestože zabíjení nebylo až tak snadné. Připravit rozzuřeného skřeta o hlavu nebylo vždy jednoduché, a už vůbec ne tehdy, když se jich na ně hrnulo ze všech stran několik najednou. Nakonec spolupracovali ve dvojicích, jeden si vzal na starost, aby skřet spadl na zem, a druhý mu pak protnul vaz. Brána, která byla jejich záchranou, se blížila víc a víc.
Trpaslíci, kteří ji bránili, chtěli Tungdilovi prokázat službu a provedli výpad, aby se s ním setkali někde na půli cesty.
"Ne, vraťte se!" zakřičel na ně, protože viděl, že alfové napínají jejich směrem své dlouhé luky. "Držte štíty tak, aby se navzájem překrývaly, jinak budete…"
Černé šípy přibzučely až k nim, jejich hroty si našly i tu sebemenší škvíru ve zbroji nebo mezi štíty, a okamžitě padlo k zemi dalších pět trpaslíků. Zmizeli pod botami hulákajících skřetů, kteří rozdupali vše, co měli pod nohama, a okamžitě vyrazili vpřed a valili se mezi řady trpaslíků jako živý štít.
Výpad neuspěl a dostal prořídlý houf trpaslíků u brány do úzkých, zatímco druhá skupina s námahou bránila svou kůži a ocitla se v nebezpečí, že ji obrovský dav skřetů přemůže. Šípy z kuší nezadržely bestie ani na chvilku, ty se dále tlačily vpřed. Šipky, kterými je trpaslíci zasypávali, neprotnuly ani jeden krk.
"Měli jsme s sebou vzít bojovníky, žádný řemeslníky," zabručel Pruďas a vystupňoval rychlost svých útoků, aby se probojoval k ostatním. Už dlouhou dobu vypadal, jako by ho někdo polil odshora dolů tmavě zelenou barvou, což v nestvůrách výrazně potlačilo touhu ocitnout se v jeho dosahu. "Nebo nějaký řemeslníky, kteří uměj bojovat." Dva údery a skřet, jenž před ním ustrašeně couval, na místě zemřel.
Tungdil si spočítal množství trpaslíků, kteří se pohybovali před a kolem vchodu do jeskyní. Před Šedými horami stáli skoro všichni trpaslíci a kladli odpor protivníkům, kteří se bez ohledu na to neustále hrnuli vpřed a pronikali až do těsné blízkosti vstupu do Šedých hor. Mezi obránci rozeznal i Gla?mbara a Balyndis, bojující bok po boku.
Tungdil ukázal na odloučenou skupinku, která po neúspěšném výpadu uvízla někde stranou. "Pruďasi, k nim," nařídil. "Spolu s nimi se nám podaří dostat alespoň k té bráně." Koutkem oka sledoval, že Myr a

Svobodní trpaslíci skřetům úspěšné odolávají. Ta opravdu půvabná trpaslice se bránila s krajní odvahou a rozhodností.
Tungdilova jednotka a odloučená skupinka obránců se sloučily v jeden oddíl, jejich situace se však tím na dlouho nezlepšila.
Bestie se neustále žádostivě tlačily dopředu, vedeny rozkazy, které po nich řval Runshak. Strach ze šípů, kterými by je alfové na místě potrestali, měl za následek, že vlny jejich útoků neochabovaly. Šípy alfů je sice nezabíjely, ale jejich hroty bolely. Navíc se jim v tuto chvíli zdálo, že je už nic nedokáže zadržet.
Čelní řada skřetů se dostala na úroveň vstupu do jeskyní. Strážci brány kladli zarputilý odpor, ale tlak skřetí hordy se jim nedařilo zmírnit. Někteří hbitější goblini se snažili obejít trpaslíky z boku, aby na ně mohli zaútočit zezadu, a dostali je tak do dvojího sevření.
Tungdil se podíval k vůdci skřeti armády. "Vyřídíme ho, to je znejistí," rozhodl se pro jiný postup.
Pruďas se už skoro nedal zkrotit, jeho hnědé oči byly široce rozevřené a horečně se leskly. Prokletí ho opět mělo ve své moci a opanovalo jeho zdánlivě neúnavné paže, které vířily jako lopatky malého větrného mlýna. Tungdil na něho musel čtyřikrát zavolat, než ho válečník zaslechl.
Runshak rozpoznal hrozící nebezpečí, které se k němu blížilo v podobě skupiny trpaslíků. Otočil se stranou, aby upozornil alfy s jejich luky, ale místo nadějného úšklebku se mu na tváři objevilo zděšení.
Tungdil spatřil výraz hrůzy na zelenočerném obličeji a sledoval náčelníkův pohled.
Za skálou, na které stáli lukostřelci, se vztyčil obrovitý trup, v jedné ruce držel meč, ve druhé sekeru.
Skřeti v bezprostřední blízkosti vzali s kvičením nohy na ramena, rozprchli se a chtěli se jen dostat co nejdál od nepřítele, který se za nimi náhle vynořil.
Za železnou démonskou maskou impozantní helmy zářilo fialové světlo tak pronikavě, že Tungdila z jeho lesku i na takovou dálku rozbolely oči. Z tupého, hrozivého dunění, které všichni slyšeli a které, jak se zdálo, rozechvělo vibracemi i skálu, se mu zježily vlasy na temeni hlavy.
Podivné chování skřetů sice alfy varovalo, bylo však již příliš pozdě. Djerůnovy zbraně začaly mezi nimi řádit, čepele meče a sekery prorazily všechny překážky, přetínaly tětivy luků, násady, přesekávaly zbroje, kůži, maso i kosti a po několika málo ranách tam nezbylo nic než zmrzačené, krvácející zbytky alfů.
Jenom jedinému z nich se podařilo dostat z nebezpečné zóny, Djerůn ho však nehodlal nechat uniknout. Vyskočil na skálu, na místě se zase odrazil, proletěl vzduchem a přistál rovnou na zádech prchajícího alfa. Ten s křikem padl na zem. Djerůn se dokonce ani neobtěžoval použít zbraně. Jeden mocný kopanec obrovitou botou a alfova hlava se pod podrážkou rozprskla jako přezralé ovoce.
Na bojišti najednou zavládlo napjaté ticho. Trpaslíci i skřeti bez dechu sledovali, jak dopadli alfové.
To je naše příležitost! Tungdil se odtrhl od pohledu na Djerůna, zvedl sekeru mírně nahoru a vší silou jí mrštil po náčelníkovi bestií.
Runshak uslyšel tiché šelestění, které se pohybovalo jeho směrem, a otočil se právě včas, aby se mu ostří sekery mohlo místo do krku zabořit mezi horní a dolní čelist. Sekera prorazila cíl a skřet padl mrtev k zemi.
"Za Vraccase a Skrytou zemi!" zajásal Tungdil do ticha a trpaslíci mu okamžitě odpověděli: "Jsme děti kováře! Usekněte jim ty jejich odporné hlavy!"
Bestie už nemohlo na místě nic zadržet.
Skřeti a goblini přišli o své nezvané spojence i vlastní náčelníky příliš rychle a bez nich nevěděli, co si počít. Zapomněli, že v nich proudí černá voda, že jejich cíl jim leží na dosah - a s rykem se obrátili na útěk.
Někteří v bezhlavém zmatku naskákali do nádrže naplněné vodou, ve které plavali jejich mrtví soukmenovci, jiní pospíchali po strmých svazích dolů a skulili se jako živé střely do řad těch, kteří ještě nedorazili na plošinu.
Pruďas přišel k Tungdilovi. "Ty se to snad nikdy nenaučíš, učenej, že ne? Neházet!" Vtiskl mu do ruky jednu ze svých seker. "Už když jsme se prvně potkali, tak jsem ti říkal, že nemáš házet zbraní, když u sebe nemáš žádnou jinou." Zašklebil se a mrkl na něho. "Ale stejně to byl dobrej hod." Pak se s pověstným "řevem umírající svině" pustil do pronásledování prchajících skřetů a srážel jednoho za druhým.

Ke všeobecnému údivu se z druhé strany nahrnula na plošinu nová armáda trpaslíků, okamžitě se vřítila do boje a sevřela bestie v kleštích.
Tungdil mezi nimi rozpoznal několik nápadně světlých a bělohlavých válečníků. "Svobodní jsou tady!" vykřikl s úlevou, protože pořád ještě vnímal nebezpečí, že by se válečnické štěstí mohlo obrátit, kdyby si skřeti uvědomili, v jaké jsou přesile.
Teď už je rozhodnuto, pomyslel si a podíval se doleva, kde předtím viděl Gla?mbara a Balyndis.
Král a jeho nastávající manželka bránili vstup do podzemní říše proti posledním, těm nejodvážnějším skřetům, kteří měli větší vztek než strach a chtěli pobít co nejvíce trpaslíků, než sami zemřou pod údery koulí a seker.
Protože se převážná většina trpaslíků věnovala ničení hlavního voje, nikdo si nevšiml, že se hrstka válečníků kolem Gla?mbara dostala do zoufalé situace.
Tungdil zůstal stát a díval se. Zatímco sledoval, jak jeho nemilovaný sok odráží údery, které na něho dopadaly stále rychleji a rychleji, myšlenky se mu honily jedna přes druhou hlavou. Zatím to ještě zvládal. Zatím ještě ano.
Vrhni se raději do velké bitvy, Tungdile, přihlásil se ke slovu maličký démon v jeho hlavě. Nedívej se na Gla?mbara a na to, jak to s ním vypadá. Jestli padne, vstoupí pokrytý slávou do Věčné kovárny a ty budeš moci zestárnout s Balyndis.
Vyvolený král nové Páté trpasličí říše narazil při zpětném pohybu o skálu a okamžik, kdy si nedával pozor, měl následky. Meč jednoho skřeta mu projel levým předloktím.
Nestarej se o něho, ševelil hlásek dále. On by se přece moc rád chtěl stát velkým válečníkem, tak ať to dokáže. Jdi na pomoc Pruďasovi a neplýtvej časem na záchranu Gla?mbara.
Moc nechybělo a Tungdil by tomuto šeptanému ponoukání podlehl, ale v tom padl jeho pohled na Balyndis. Trpaslice stála příliš daleko od místa dění, než aby mohla zasáhnout, a její hnědé oči se na něho prosebně obrátily.
"Zatraceně," zanadával tlumeně a sevřel topůrko sekery pevněji v ruce. "Kdyby ho ta čepel místo do ruky trefila raději do srdce."
S nechutí se vydal Gla?mbarovi na pomoc, v tom se mu však naskytla vynikající výmluva.
Tungdil úplně zapomněl na maskovanou alfku. Ta teď na něj nečekaně zaútočila z boku. Zčistajasna zíral na svištící ostří Ohnivé čepele, které mu mířilo přímo na hlavu.

VIII

Skrytá země, království Gauragar,
Černé skalisko,
6235. sluneční cyklus, pozdní jaro

G
andogar věděl, že se jeho diamanty posázená helma ve svitu slunce leskne a září a že vzbudí pozornost i napolo slepého strážného. Bylo mu to však jedno. Chtěl, aby si ho všimli. Viděl už dvě stě devadesát devět slunečních cyklů, ale dnes stál poprvé tváří v tvář Třetím.
Velkokrál si rukou odhodil tmavohnědé vlasy z očí a obdivoval, jak světlo a stín spolu bojují na ponurých svazích Černého skaliska. Zatímco v hlubokých brázdách a proláklinách panovala nejčernější temnota, slunce ozařovalo vyčnívající skalnaté výstupky strmých stěn.
Trpaslík měl pocit, že na tabulové hoře, kolem níž položilo život tolik lidí, elfů i trpaslíků, lpí jakýsi nevysvětlitelný děs.
Možná je to právě tím, uvažoval statný trpaslík a popohnal poníka do klusu. Kůň i jezdec byli pokryti prachem z pouště v Sangreînu, ten zalezl Gandogarovi do hnědého vousu, pronikl kroužky zbroje i koženou halenou a dřel ho na těch nejnepříjemnějších místech. Ale těmhle trampotám se nemohl vyhnout.
Jižní Gauragar je přivítal menším žárem a méně přátelsky. Jel se svými padesáti po zuby vyzbrojenými průvodci přímo k hoře, nad níž povlávala vlajka Třetích a všem oznamovala, kdo vládne uvnitř Černého skaliska. Kdo tam znovu vládne.

Kopyta drobných koníků našlapovala s praskáním a křupáním na kosti bestií, jimž nebylo dopřáno, aby je někdo pohřbil. Zbytky mršin, které nebyly spáleny na velkých hranicích, posloužily jako potrava divé zvěři. Zůstaly jen kosti, které se časem vlivem slunce, deště a sněhu rozpadnou na prach. Do té doby budou horu obklopovat jako odstrašující pomník, jako varování pro každého poutníka, aby se v této oblasti dlouho nezdržoval.
Balendilín jel jako král Druhých vedle něho, i on se díval k horským srázům. Nabídl velkokráli doprovod i radu a Gandogar obojí s radostí přijal. "Zvláštní pocit. Jsme na místě smrti, které je zároveň místem velkého triumfu tří národů Skryté země," pronesl zamyšleně. "Není to velkolepé? Odkázali jsme armády těch bestií do patřičných mezí. My trpaslíci jsme vyrazili jako první a podnítili jsme ostatní národy, aby nás následovaly."
"Ano. Kéž by to tak zůstalo navěky," přál si Gandogar.
"Upřímně doufám, že tato jednota, kterou jsme si před ne moc dlouhou dobou přísahali, vydrží a že ji nezničí Třetí svými pletichami." Jednoruký trpaslík si povzdechl, jeho oči se zahleděly na povlávající vlajku. "Řekl bych, že se hora pěkně divila, když se do ní vrátili její staří páni."
"Král Bruron nemohl učinit nic jiného, o tom mě ujistil jeho posel," řekl Gandogar. "Dolehlo na něho dědictví předků."
"Mám pocit, že jsi příliš shovívavý," namítl Balendilín nespokojeně. "Co by král ztratil, kdyby Lorimburovým potomkům odepřel jejich právo? Není jim nic dlužný, ani nepotřebuje jejich služby jako princ Mallen. Vsadil bych svou pravou ruku, kdybych ji ještě měl, že ho podplatili, aby jim přenechal Černé skalisko."
Gandogar vedl poníka tak, aby obešel lebku jakéhosi obra, která jim přehradila cestu. V hlavě, na níž nezbyl ani kousíček masa, stále ještě vězely šípy a ulomené hroty kopí. Na nejvyšším místě se usadilo několik ptáků, ti se rozhlíželi po kobylincích.
"Nejspíš bys vyhrál," soudil velkokrál trpasličích kmenů. "Tím důležitější se mi jeví, abychom se setkali s jejich králem a mohli si s ním pohovořit. Čím dříve přivedeme náš spor k nějakému aspoň částečně rozumnému konci, tím rychleji se do Skryté země vrátí mír." Podíval se na krále Druhých. "Není tvým úkolem vést mě k rozvážnosti? Mně se však zdá, že bys Lorimbase Ocelové srdce nejraději zabil."
"Abych pravdu řekl, velkokráli, skutečně jsem o něčem takovém uvažoval, pak jsem se však viděl, jak se kvůli takovým myšlenkám smažím nad výhní ve Věčné kovárně. Rychle jsem se modlil tak dlouho, dokud jsem si nebyl jistý, že jsem ze sebe tu vinu smyl," odvětil Balendilín se smíchem. "Ne, nechci ho zabít," pronesl vážněji. "Já nejsem žádný Třetí, prostě mě zlobí, že Lorimbas úplatky a intrikami ohrožuje jednotu, kterou si všichni odpřísáhli u Černého skaliska. Ale jen tak pro legraci: uveď mi nějaký prostředek, který bychom mohli proti němu použít, a tím nemyslím vraždu," vyzval král trpaslíka. "Sám vidíš, že nám nic nepřinese, když ho budeme trestat opovržením nebo se mu vyhýbat."
"Proto jsme tady, i když si myslíš něco jiného," oponoval Gandogar. "Jsem si jistý, že se s Lorimbasem Ocelovým srdcem dokážu dohodnout." Ukázal dopředu, kde se za velkým množstvím pahýlů stromů ukázala na úpatí hory brána.
Kdysi se tady tyčily jedle do výšky padesáti kroků i víc, všechny však padly pod sekerami skřetů a dalších bestií, které z nich vyráběly obléhací věže a rampy. Vítězové je potom použili jako otop pro největší hranice, jaké kdy vzplály ve Skryté zemi.
Gandogar obdařil svého rádce uklidňujícím pohledem. "Nechci s ním uzavírat žádné přátelství, ani ho neuzavřu, ale ať alespoň skončí nepřátelství a ať se místo toho dokážeme navzájem ctít."
Balendilín mlaskl jazykem a dal tím bez dalších slov najevo své výhrady. "Vraccas nechť stojí při nás, a kdyby bylo třeba, ať natluče Třetím rozum do hlavy třeba i kladivem."
Mířili ke vchodu do Černého skaliska, v jehož stínu postávalo dvacet trpaslíků jako stráž. Měli dlouhé píky, jejichž ostré konce nastavili proti jezdcům.
"Stát," nařídil rozložitý válečník s tetováním v tváři, jeho pravá ruka spočívala na rukojeti řemdihu. "Já jsem Romo Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene, synovec krále Lorimbase Ocelové srdce. Ty jsi Gandogar?" obrátil se slovem na velkokrále a neprojevil ani náznak úcty k důstojnosti jeho úřadu.
Balendilín si přečetl černé runy na obličeji Třetího. Prosakovala z nich nenávist vůči ostatním kmenům, runy jim přísahaly smrt a věčné prokletí, slibovaly, že jejich nositel nebude mít s nepřáteli slitování a že je

čekají nevýslovné hrůzy. Spolu s ozdobami, jež měl na sobě, vytvářely děsivý obraz, který byl ještě posílen nepřátelským výrazem v Romových hnědých očích. Král Druhých nepochyboval ani na okamžik, že stojí před vášnivým vrahem trpaslíků.
"Jsem Gandogar Stříbrovous z klanu Stříbrovousů ze Čtvrtého, Go?mdilova kmene," přikývl velkokrál. "Zaveď nás ke svému…"
Romo popotáhl a vyplivl chuchvalec hlenů. "Sesedni a pojď za mnou. Tvoji přátelé budou čekat tady."
Balendilín se nafoukaným chováním Třetího nedal odstrašit. "My ho doprovodíme, určitě ho nenecháme jít samotného někam, kde bude obklíčen takovými, jako jsi ty."
Romo pokrčil lhostejně rameny, jeho těžká zbroj zařinčela. "Potom jeďte zase domů." Ukázal levou rukou na Gandogara. "On sám, nebo k žádnému rozhovoru nedojde. Tak zní moje pokyny." Na tvář se mu vkradl záludný úsměv. "Nebo snad má velkokrál strach předstoupit před mého strýce? Dávám ti jeho slovo, že jak do pevnosti vejdeš, tak se z ní i vrátíš, nikdo ti nezkřiví ani vlásek. Dokaž, že nejsi až takový podělaný trpaslík, za jakého tě považuju."
Gandogar seskočil ze sedla a nedbal na varovné pohledy svého rádce. "Jestli to věci pomůže, udělám to," prohlásil a nebojácně kráčel před řady pík, které se před ním nakrátko rozevřely a hned nato znovu vytvořily železný les.
"Ohó, v té staré výhni je jiskřička odvahy." Romo se dal na pochod před ním, přímo do obrovitého těla tabulové hory. "Ty jsi asi Čtvrtý, řek bych," utrousil cestou. "Prozradila tě tvoje postava. Brusiči diamantů nikdy nebyli nějak zvlášť silní."
"Stačí, když někdo má silný rozum," opáčil Gandogar přátelsky. "Po tělesné stránce jsi možná silnější než já, ale dokud já jsem ten chytřejší z nás dvou, pak ti tvoje síla nijak nepomůže."
"To si určitě říkalo už moc trpaslíků a pak je trefila koule jakéhosi úplně pitomého obra," zasmál se Třetí a zabočil do vedlejší chodby.
Přestože Romo se svým kmenem nebydlel v Černém skalisku dlouho, dobře se zde vyznal, a když došli na místo, kde se křížilo několik cest, nebo k šachtě, odkud vedlo vícero schodišť, ani jednou nezaváhal.
"Pak asi nebyli dost chytří," odpověděl velkokrál bez sebemenší známky rozmrzelosti.
Protože jeho průvodce kráčel šikmo před ním, padl velkokrálův pohled spíše jen náhodou na překrásně vypracovanou pochvu na dýku, která se trpaslíkovi houpala vzadu na opasku. Pochva mu připadala velice známá. Viděl ji na boku trpaslíka, který odešel do Dsôn Balsuru porazit alfy. Zeptal se Roma na původ této zbraně, protože nevěřil, že by nějaký kovář náhodou vytvořil tak drahocennou věc hned dvakrát.
"Nevím, jak se jmenoval. V Richemarku mi zkřížil cestu," obdržel více než stručnou odpověď. "On a jeho tři společníci. Vítězi náleží majetek poraženého, tak je to přece, ne?" Hnědé oči se vyzývavě opřely do Gandogarova obličeje. "Jestli ji chceš mít, musíš nade mnou zvítězit."
Velkokrál sevřel pěsti a donutil se zůstat v klidu, přišlo mu to však velice zatěžko. Romo se mu jen tak mimochodem přiznal k trojnásobné vraždě, jako kdyby mluvil o hloubení tunelu nebo vykování nějaké jednoduché zbraně. "Vítězem bych byl já," zamumlal a od té chvíle kráčel za Třetím bez jediného slova.
"Jak bys to chtěl zařídit? Chtěl bys po mně házet drahokamy tak dlouho, dokud nezemřu, brusiči diamantů?" Romo se rozesmál. "Nebo po mně vrhat kuličky zlata? Už se celý třesu při pomyšlení, že bys byl mým soupeřem."
Zesílily v něm mírné pochybnosti, jestli se mu podaří s Lorimburovými potomky na něčem dohodnout. Ale velkokrál se o to chtěl alespoň pokusit, aby si později nemusel nic vyčítat nebo snášet výčitky jiných.
Romo ho zavedl do velké haly, ve které svého času bojovali proti Nôd'onnovi.
V ní stál Lorimbas Ocelové srdce a zkoumavě si obhlížel práce na opravě točitých schodišť, vedoucích nahoru k příčným můstkům. Nakonec se obrátil k nově příchozím. "Nový velkokrál," pozdravil ho blahosklonně. "Co chceš?" Synovec se mu postavil po boku.
Gandogar si měřil pohledem panovníka, který si dlouhé černé vlasy s několika prošedivělými pramínky spletl do tří copů, jež mu těsně přiléhaly k hlavě. Nevěděl, že si Třetí svoje vousy barví, zcela mu unikalo, jaký to má smysl. Protože panovník na sobě neměl žádné tetování jako jeho synovec nebo strážní u brány, musely asi mít i různé barvy vousu nějaký zvláštní význam. "Jsem zde, abych tě požádal o příměří. Alespoň do té doby, dokud nevyženeme alfy ze Skryté země," vyložil před králem Třetích důvod své

cesty do jižních končin Gauragaru.
Lorimbas se zasmál. "My jsme ještě ani nezačali bojovat a ty bys chtěl příměří? Staly se z trpasličích kmenů takové baby, že kňourají o příměří už před bojem?"
"Nezahanbuj ho tak, strýčku," namítl Romo. "Koneckonců, došel až sem a nenadělal si do kalhot."
"Kdyby se jednalo o čestný boj, aspoň bych věděl, na čem jsem," odpověděl Gandogar a kvůli zdaru jednání přeslechl Romovu poznámku. "Ale ty proti nám popichuješ lidi. Vím, jakou nabídku jsi učinil princi Mallenovi z Idoslânu a že do Urgonu přišel ke králi Belletainovi nějaký trpaslík a hovořil s ním. Protože to nebyl nikdo z nás, musel to být vyjednávač, kterého jsi poslal ty."
"Mallen je krátkozraký hlupák, který bude svého odmítnutí brzy litovat," poznamenal král Třetích ledabyle. "Můj synovec mu podal ruku, ale on se rozhodl pro nesprávnou stranu. Teprve až si jeho posádky budou muset vystačit bez mých trpaslíků, uvědomí si, co ho stojí jeho bláznovství." Zvedl hlavu a zadíval se ke stropu haly. "Je přímo neuvěřitelné, že po tolika cyklech můžeme stát v hoře, ve které žili naši předkové, než odsud byli vyhnáni. Odsud vzejde nová éra v dějinách Skryté země." Prudce sklopil hlavu a nepřátelsky se na Gandogara zahleděl. "Éra, ve které nebude žádný kmen Borengara, Giselbarta, Go?mdila ani Bero?na." Popošel k velkokráli a zastavil se teprve tehdy, až se jeden druhého málem dotýkali špičkami nosů. "A ty, velkokráli, proti tomu nebudeš moct nic dělat, až vás smeteme z mapy této země. Téhle bouři neodoláš. Prožene se tou nejposlednější z vašich jeskyní i tou nejužší chodbou a všechny vás odvane pryč." Pancéřovou rukavicí osázenou trny si poklepal na hruď, skrytou pod silnou zbrojí. "Kmen Lorimburův obsadí všechny říše a bude se do budoucna starat o bezpečnost národů. Na jména vašich kmenů se brzy zapomene." Ustoupil o krok dozadu a pozvedl sekeru. "To přísahám při této čepeli!"
"Takhle se žádná jednání nevedou," odpověděl Gandogar a chtěl ještě něco dodat, ale trpaslík mu skočil do řeči.
"Jednání? Já jsem nikdy neřekl, že přistoupím na nějaký jednání." Zvedl sekeru. "Jsi tady jedině kvůli tomu, aby ses dozvěděl, jak to vlastně vypadá s budoucností tvých trpaslíků. A ty proti tomu nebudeš moct nic dělat."
Železná struna trpělivosti, která doposud zadržovala Gandogarův vztek a pobouření, praskla a i velkokrál zvedl zbraň. Čepele se s jemným zacinkáním dotkly jedna druhé.
"Vraccas stojí při nás a nikdy nepřipustí, aby potomci trpaslíka, který svým stvořitelem tak rouhavě opovrhoval, dobyli vítězství nad potomky těch, kteří Vraccasovi projevovali náležitou úctu," vykřikl. Po těch nepřetržitých urážkách a vyzývavých řečech se zcela přestal ovládat. "Jestli chcete boj, tak už dále neotálejte!"
"Ven!" zařval Lorimbas a stlačil Gandogarovu sekeru k zemi. "Ty mi v mojí pevnosti vyhrožovat nebudeš, Gandogare! Zabil bych tě na místě, ale povolil jsem ti volný odchod."
"Mám to udělat za tebe?" zeptal se Romo slaďoučce.
Lorimbas těžce oddychoval, i on zcela ztratil klid a touha zarazit nepříteli sekeru do helmy v něm neustále narůstala. "Ven," zaduněl ještě jednou. "Nebudu mluvit s žádným potomkem Borengara, Giselbarta, Go?mdila ani Bero?na. Už nikdy žádný rozhovor s trpaslíky, ze kterých brzy nezbude nic než pohádka."
"Pojď, brusiči diamantů. Vyvedu tě ven, aby sis zase mohl řezat ty svoje kamínky." Romo položil Gandogarovi ruku na rameno a tlačil ho k východu, jako když hostinský vyhazuje opilce, který je všem na obtíž.
Velkokrál mu rozzuřeně srazil ruku stranou. "Dost! Ty se mě už podruhé neodvážíš drze dotknout, ty vrahu trpaslíků!" pronesl varovně, a když si Romo před ním odplivl a chtěl se ho znovu dotknout, popadl Gandogar Roma za rukavici, pevně ji přidržel a udeřil tupou stranou sekery do kloubu. Ozvalo se lupnutí a kloub praskl a s ním i obě kosti, loketní a vřetenní.
Romo krátce stáhl obličej, nezraněnou rukou hbitě sáhl po řemdihu a už se rozpřahoval k ráně, když se před ním objevil holohlavý trpaslík a popadl ho za ruku. Krátké, silné škubnutí a těžká zbraň spadla s rachotem na zem.
"Salfalure! Jak to…" rozčiloval se Romo udiveně.
"Mlč! Měl bych ti před tvým strýcem zlomit ještě i druhou ruku," obořil se na něho trpaslík, než se obrátil ke Gandogarovi. "To bylo poprvé a naposledy, kdy jsem zachránil život trpaslíka, který nepatří do mého

kmene. Udělal jsem to, abych zachránil Roma před porušením přísahy, ne kvůli tobě. I Romo musí dodržet slib volného odchodu."
Gandogar na něho kývl a potají se divil, kolik svalů může mít takový trpaslík. Většina příslušníků jeho národa měla podsaditou, silnou postavu, ale ten neznámý měl zřejmě ještě větší sílu než šílený Bo?ndil. I on měl v kůži na tváři a kolem holé lebky vytetované černé a tmavomodré linky. "Přijmi můj dík…"
"Ne. Od tebe nic nepřijmu, i kdyby to byl hlt vody, který by mi měl v poušti Sangreînu zachránit život," odmítl trpaslík rozhodně. "Následuj mne, vyvedu tě ven." Vykročil a Gandogar se mu přilepil na paty.
Salfalur ho vyvedl ven jinou cestou, než jakou ho Romo vedl dovnitř. Tak mohl velkokrál spatřit prostory, které byly přeplněny zásobami, do posledního místa obsazené ložnice a velké množství výhní, na kterýc trpaslíci bez ustání něco kovali.
Zčásti tam vznikaly zbraně, zčásti podivné kusy železa, jejichž podoba mu nic neříkala. Protože neočekával, že by se dočkal odpovědi, ušetřil si otázky a místo toho se snažil vrýt si všechno co nejdokonaleji do paměti, aby se na to mohl zeptat Prvních.
Nakonec opět stál u vstupu do Černého skaliska. Balendilín a zbytek družiny tam na něho čekal a vypadal velmi ustaraně.
"Běž a už se sem nikdy nevracej," rozloučil se s ním Salfalur. "Kdybychom se někdy potkali, bude mi potěšením, když po našem setkání předám tvoji hlavu králi." Zmizel pryč.
Gandogar s nesmírnou úlevou opouštěl tabulovou horu a měl skutečně radost, že může vstoupit do svitu jarního slunce a nasednout do sedla poníka.
"Bez úspěchu?" odhadoval výsledek schůzky Balendilín a povzdechl si, když velkokrál potřásl hlavou a několika stručnými slovy setkání s Lorimbasem, Romem a Salfalurem vylíčil. "Neudivuje mne, že trpaslík z kmene Třetích jedná jako Lorimbas." Zamyšleně obrátili pod pozornými pohledy strážných poníky a odjížděli k jihu. "Musí si ale být svým plánem hrozně jistý, když ti už teď vypráví, že nás všechny vyžene."
Jednorukému trpaslíkovi se nedařilo představit si, jak by k tomu mělo dojít, avšak Lorimbasova neotřesitelná jistota, o níž Gandogar vyprávěl, ho přinutila, aby se začal obávat nejhoršího.
Podle všeho si Třetí vymysleli nějaký uskok, který zcela zastíní všechny intriky zákeřného Bislipura. A na rozdíl od Bislipurova podniku se na tomto plánu tentokrát podílel celý jejich kmen.
Balendilín se ohlédl přes rameno k ponuré tabulové hoře. Nejlepší by bylo, kdybychom měli v jejich řadách nějakého špiona.

Skrytá země, Šedé hory
před říší Pátých,
6235. sluneční cyklus, pozdní jaro

T
ungdil udělal to, co ho napadlo jako první: pustil sekeru, kterou mu předtím podal Pruďas, a oběma rukama popadl topůrko Ohnivé čepele, aby tak odvrátil úder.
Měl co dělat, aby sigurdáciové dřevo udržel, svaly na zádech a na pažích mu naběhly, klouby vzpurně skřípěly, klesl na kolena, ale skutečně se mu podařilo sekeru zastavit.
Alfka stála napolo skloněná nad ním a zprudka vydechla, ruce se jí chvěly. Opírala se do zbraně veškerou silou a celou váhou svého těla, jen aby zarazila broušené diamanty nenáviděnému trpaslíkovi do tváře.
Zdálo se však, že zbraň cítí, že o její držení nebojuje s alfkou žádná bestie, ale její pravý pán. Intarzie na hlavě sekery se rozzářily, vzplanul uzounký plamínek ohně, který se valil proti Ondori a donutil ji natočit se stranou, aby unikla nebezpečnému žáru. Chyběl jen vlásek a látka její masky by začala hořet.
"Podruhé už mi neunikneš," vyrazila ze sebe s námahou a stoupla Tungdilovi na prsa.
Trpaslíkovy prsty nepovolily sevření, přepadl dozadu a útočnici, která taky nechtěla Ohnivou čepel pustit z ruky, strhl s sebou.
Ondori využila setrvačnosti, odrazila se od země a přeskočila jej, přičemž přehmátla ruce, kterými držela topůrko. Tungdilovi zbyl akorát tak čas na to, aby uhnul hlavou stranou, jinak by mu podpatky jejích bot rozdrtily krk.

"Vraccas mou smrt zatím ještě neplánoval… a přivedl tě sem, abys mi vrátila moji sekeru." Tungdil švihl pravou rukou nahoru a zasáhl ji do nekrytého rozkroku, stejnou rukou jí pak podrazil levou nohu, takže alfka spadla vedle něho na zem. Při pádu se jí posunula černá hedvábná maska, Tungdilovi se podařilo zahlédnout její bradu a levou tvář. Žádné znetvoření, žádná jizva, nic ji k nutnosti nosit masku neopravňovalo.
Ani jeden z nich Ohnivou čepel nepustil, oba ji drželi jednou rukou za topůrko.
Alfka se se zasténáním zvedla na nohy. Volnou rukou si sáhla za záda a vytáhla srpovitou zbraň, kterou ho chtěla zabít už u rybníka. Naproti tomu Tungdil vylovil dýku a sklonil hlavu, připraven okamžitě zaútočit. Topůrko sekery, dlouhé jako paže, sloužilo k udržení vzdálenosti mezi nerovnými protivníky, těžká hlava sekery ležela na Tungdilově straně. Vykládané intarzie stále ještě plály, jako kdyby zbraň čekala na novou příležitost, kdy by mohla svému pánovi pomoci.
"Proč skrýváš obličej," zeptal se jí. "Jsi moc zbabělá na to, aby ses svému protivníkovi postavila tváří v tvář?"
"Můj obličej spatří jen ti, kteří mojí rukou zemřou. Teprve až zemřou vrazi mých rodičů, odhalím svou tvář přede všemi, tak zní moje přísaha."
Trpaslík rozpoznal za maskou šedé oči, které na něho nesmiřitelně hleděly. "A já mám být tím vrahem?"
"Ty a obě dvojčata. Zabili jste v Zeleném háji moji matku," řekla alfka a prudce zaútočila. Tungdil se jen s námahou srpovité čepeli vyhnul. "A mého otce," Ondori se znovu vrhla do útoku a tentokrát mu způsobila hluboký škrábanec na krku, "jste zavraždili u Černého skaliska." Alfka cítila zadostiučinění, když viděla, jak se mu z krku valí hustý proud krve. "Za jejich životy si žádám ty vaše."
"Já ti navrhnu něco jiného." Tungdil si dával důkladně pozor na pohyby jejího těla, aby postřehl další útok ještě dřív, než přijde. "Ty půjdeš za nimi." Vytušil další ránu, vyhnul se jí a mocně mrštil těžkým koncem sekery nahoru.
Hlava sekery okamžitě vzplála, sekera alfku minula, ale sigurdáciové dřevo topůrka, těžké jako železo, narazilo do masky, která po úderu sklouzla dolů a zakryla jí výhled. Od silného žáru chytla látka masky, plameny vystřelily vzhůru a sežehly jí hnědé vlasy.
Ondori vrávoravě prošla kolem trpaslíka, omámená a slepá.
Rychleji, než se kapka potu vypaří ve žhnoucí výhni, přiskočil Tungdil k alfce a vrazil jí dýku skrz zbroj až po střenku do těla. Ondori zalapala po dechu a klesla na kolena. Zrovna když jí Tungdil chtěl definitivně vykroutit Ohnivou čepel z ruky, odvedl jeho pozornost Balyndisin výkřik.
Otočil hlavu a spatřil, že Gla?mbar padl k zemi. Těžce zraněný, ale bolestí na nejvyšší míru rozzuřený skřet se oběma rukama rozpřáhl rezavým zubatým mečem, aby trpaslíka přesekl na dvě části.
Jak rád bych dovolil, abys zemřel. Tungdil zaklel, zvedl ze země Pruďasovu sekeru a mrštil jí po bestii.
Po krátkém letu se sekera zarazila skřetovi do olivově zeleného masa pod ramenem a trpaslíka, ležícího bezmocně na zemi, zalila tmavě zelená krev.
Smrtelný úder meče minul cíl.
Gla?mbar vrazil skřetovi špičku sekery do krku a rozpáral ho, pak děkovně pozvedl ruku, Tungdil však rychle pohlédl jinam, aby se mu nemusel dívat do obličeje.
Ty blázne, zaslechl, jak se mu vysmívá malý démon v hlavě.
"A teď ty…" obrátil se na alfku, ta však zmizela a ani Ohnivá čepel nebyla nikde k nalezení. Široká krvavá stopa, která se za ní táhla, se ztratila v bitevní vřavě. Tungdil si nedělal sebemenší naději, že by ji dokázal najít. Jeho smrtelný nepřítel mu unikl a podruhé si odnesl i Ohnivou čepel.
Byla to Sinthorasova dcera, dal si dohromady všechno, co mu řekla, popadl zbraň, která ztratila majitele, a vrhl se na poslední skřety, aby si na nich vybil zklamání nad další ztrátou pověstmi opředené sekery.
Poháněla ho neurčitá naděje, že alfku přece jen někde vyslídí, a tak se dále prodíral řadami prchajících nepřátel.
Ale postava jeho soupeřky a tím i Ohnivá čepel mu zůstaly skryty.
* * *
Tvrdý boj skončil pozdě odpoledne naprostým, ale smutným vítězstvím trpaslíků.
Vítězové naházeli tisíce bezhlavých mrtvol bestií do nádrže k jejich soukmenovcům, kteří se již vznášeli mrtví ve vodě a jimž na začátku rozdrtili hlavy pomocí kamenů. Zanedlouho naplnili jámu skoro až po

okraj. Později se postarají, aby voda vyschla, a přenechají jejich mršiny slunci. Až z nich nezbude nic než kosti, měli v úmyslu naházet je před Kamennou bránu jako výstrahu příštím bestiím.
Tungdil stál na okraji plošiny, jeho oči pátravě přejížděly po okolní nížině.
A skutečně se mu zdálo, že vidí na obzoru malou tečku, která se rychle pohybuje na jihovýchod. Pokud to byla alfka, byla už příliš daleko, než aby se mu ji podařilo na poníkovi dohonit, a už vůbec ne pěšky.
Za to může Gla?mbar, říkal si a vztekle nakopl kamínek, který divokými skoky poskakoval po svahu dolů. Kdyby tu nebyl, tak bych ji zabil a zase bych držel Ohnivou čepel v ruce.
"Chtěl jsem ti poděkovat, Tungdile Zlatoruký," uslyšel hlas trpaslíka, kterého právě s takovým citem proklínal.
"Ty jsi král. Je mojí povinností, abych tě chránil před nebezpečím," odpověděl nevýrazně a neskrýval, že si myslí něco zcela jiného. Dovolil si takovou nezdvořilost, že zůstal stát otočený ke Gla?mbarovi zády.
"Je škoda, že jsme ztratili Ohnivou čepel," nedokázal si odepřít rýpnutí.
"Kvůli mně," dodal Gla?mbar. "To je pravda." Stoupl si vedle Tungdila. "Já vím, že tu sekeru nemůžeme vykovat ještě jednou, i když si to Bo?ndil myslí."
"Sekeru ano. Ale je sporné, jestli by bez topůrka ze sigurdáciového dřeva mohla dosáhnout plného účinku. A protože ve Skryté zemi už žádné další stromy toho druhu nejsou, je ztráta téhle jedinečné zbraně tím strašnější. Určitě nám bude chybět v boji proti nebezpečí ze západu, tedy jestli odtamtud nějaké přijde." Tungdil měl tichou radost, že může do rozjitřené rány přisypávat ještě více soli.
"Doufejme, že se dá ta hrozba zastavit i bez ní." Nakonec se přece jen natočil ke Gla?mbarovi. "V tom nejhorším případě se Ohnivá čepel dostane prostřednictvím alfky k našemu novému nepříteli."
"Nebyli bychom však děti kováře, kdybychom ta nebezpečí nezvládli," poznamenala Balyndis, která se k nim blížila a stoupla si vedle Gla?mbara. Její obličej prozrazoval, že se jí Tungdilovo chování vůbec nelíbí.
"Když se navíc ještě rýsuje nové spojenectví," doplnila je Myr, ta byla na doslech a právě ošetřovala zraněného trpaslíka. Povstala a připojila se k nim. Postavila se nápadně blízko Tungdila.
Tungdilovi se zdálo, jako by se vytvořily dvě fronty. Spokojeně postřehl, že se Balyndis v očích rozhořívá jiskřička žárlivosti.
"Je na čase, abychom se navzájem představili. Já jsem Myrmianda Alabastrová a patřím k těm, kteří dlouho žili ve skrytu, dokud k nám nepřišel Tungdil a nepřipomněl nám, že jsme všichni vytesáni ze stejného kamene." Podala kovářce a králi ruku. "Náš král Gemmil mě k vám poslal stejně jako armádu, která přispěchala na pomoc."
Gla?mbar naznačil úklonu. "Předej svému králi můj upřímný dík. Bez dvou tisíc jeho bojovnic a bojovníků bychom Šedé hory nedokázali udržet. Skřeti by si uvědomili, že mají zvláštní schopnosti, a vrátili by se zpátky."
Tungdil se zadíval na pestrou směsici různých trpaslíků, kteří společně bojovali bok po boku a nyní se dělili o smutnou práci s odstraňováním mrtvol.
Zhruba čtyři stovky padlých z jejich kmene byly přeneseny do štol, kde byly se ctí uloženy na nosítka. Následujícího slunečního oběhu je přenesou do pohřebních komor. I Gemmilovi trpaslíci, kteří jim přispěchali na pomoc, museli oplakávat velké ztráty, skoro polovina jejich malé armády byla mrtvá. Zabití Svobodní budou spočívat po boku nových Pátých.
"Kolik z vás tady zůstane?" zeptal se Myr.
Chirurga ukázala na trpaslici, která ve srovnání s ní vypadala jako opravdový kolos, zavolala ji a kývla na ni, aby přišla blíž. "Na to se musíme zeptat této trpaslice. Sanda Ohnivá je Gemmilova žena, ta bude vědět, jak to bude vypadat dál."
Čím více se k nim trpaslice blížila, tím zřetelněji byly v jejím obličeji patrné rozmáchlé čáry a hrozivé runy. Bylo to vynikající tetování, jaké doposud ani Tungdil, ani Balyndis nebo Gla?mbar nikdy neviděli. Příslib smrti všem trpaslíkům z Borengarova, Giselbartova, Go?mdilova a Bero?nova kmene, který byl jejich obsahem, přiměl krále, aby mimoděk položil ruku na rukojeť zbraně.
Myr si toho všimla. "Vidíte správně. Sanda byla Třetí, pak se asi před dvěma cykly k nám připojila a vzorně se stará o naše společenství. Je naší královnou, válečnou náčelnicí a je všechno možné, jenom ne někdo, kdo nenávidí trpaslíky. Nedej se splést těmi znaky," vysvětlila králi tiše a pak se s královnou přivítala vřelým objetím. "Přišla jsi právě včas," radovala se. "Jak se vám podařilo, že jste se tak rychle

dostali do Šedých hor?"
"Vraccas byl s námi a poslal nás tunely, ve kterých ležely jen malé sesuvy," odpověděla královna se smíchem. "Gemmil měl strach, že bych mohla propást nějakou bitvu, a rychle nás sem hnal."
"Se svou domněnkou měl naprostou pravdu," řekl Gla?mbar. "Zachránila jsi nás, to se nedá nijak popřít."
Nedokázal odvrátit pohled od královniny tváře, působící velice pochmurným dojmem.
Sanda odpověděla na královu nelibost a tichou obezřetnost strhujícím úsměvem, který se ani trošku nehodil k poselství, obsaženému ve vytetovaných runách. "Chápu tvou zdrženlivost, králi Gla?mbare. Má tvář ti slibuje smrt, avšak já se na tebe usmívám, jako kdybych byla tím nejpřátelštějším trpaslíkem v celé Skryté zemi." Napřáhla ruku. "Jsem Třetí jen podle toho, jak vypadám navenek. Mým srdcem proudí krev dítěte kováře, nikoliv nenávist."
Král jí váhavě podal ruku. "Tungdil Zlatoruký nám už dokázal, že trpaslík může patřit ke kmenu Třetích, a zároveň být náš přítel," promluvil, ale jeho slova zněla, jako kdyby si ke své řeči musel sám dodávat odvahy.
"Tungdil není jediným trpaslíkem z našeho kmene, komu je zlovůle a podlost vůči vlastnímu národu zcela cizí," přikývla Sanda. "V tuto chvíli by trvalo příliš dlouho, kdybych ti měla vyprávět svůj příběh, ale až budeme oslavovat vítězství nad skřety a zapíjet smutek nad našimi padlými džbánkem silného piva, najdeme si na to čas."
"Můj přítel Tungdil chtěl vědět, jak dlouho tady zůstanete a jestli snad někteří z našich ohlásili, že by zůstali v Šedých horách natrvalo." Myr se potají bokem podívala po Balyndis, aby se utvrdila v jejích pocitech. Záměrně zdůraznila slovo "přítel" a trpaslice se okamžitě prozradila tím, že se k ní natočila a z očí jí létaly blesky. "Král Gla?mbar a jeho nastávající manželka požádali Gemmila, aby vyhledal nějaké dobrovolníky."
Sanda položila silné prsty na sponu opasku se zbraněmi. "Zůstaneme, dokud si nebudeme jisti, že se odnikud nevynoří žádné další bestie, protože mám dojem, že z tvé původní posádky už nezbylo moc trpaslíků, kteří by dokázali Kamennou bránu ubránit, nemyslíš, králi?" Gla?mbar s ní souhlasil. "Když jsme vyrazili z našeho domova, nebyl mezi námi nikdo, kdo by ohlásil, že je připraven najít si nový domov ve starodávné říši Pátých. Ale co doposud není, může být. Možná se nám tady brzy zalíbí natolik, že zčistajasna budeš mít v říši tisíc mužů," usmála se přátelsky. "Ještě jedna věc: nepodléháme tvým rozkazům, králi Gla?mbare, pouze ti z nás, kteří by se za jistých okolností rozhodli, že zůstanou v Šedých horách, se musí podrobit tvým pokynům. Zbytek nás chápe tuto situaci tak, že jsme zde hosty, kteří se umějí chovat."
Na Tungdila nepůsobila dojmem, že by byla ochotna v této záležitosti nějak vyjednávat. Svobodní potvrzovali svou nezávislost. "Později se tě budu muset zeptat na pár věcí," obrátil se na válečnici. "Možná mi budeš moct nějak pomoci, abych se dověděl něco víc o svých rodičích."
"Bude mi potěšením," slíbila mu. "Ale teď mě omluvte, musím se postarat o svoje lidi." Odkráčela od nich pryč a zbylí trpaslíci se za ní mlčky dívali.
"Abych pravdu řekl, musím sám se sebou dost bojovat, abych jí věřil," doznal Gla?mbar upřímně a podíval se na chirurgu. "Co jsi to vlastně říkala, jak dlouho je u vás?"
"Dva sluneční cykly. Dokážu pochopit tvé pochybnosti, ale nesdílím je." Myr přešlápla z nohy na nohu a přitiskla se k Tungdilovi tak blízko, až se jejich paže dotýkaly. Tungdil neuhnul, ale neomaleně se díval na Balyndis, jako by jí chtěl ukázat, že si už brzy po jejich rozchodu našel jinou trpaslici, kterou bude mít rád po svém boku. "Všichni trpaslíci, kteří u nás chtějí zůstat, musejí absolvovat přísné zkoušky, a Sanda je zvládla s dokonalou bravurou a celou dobu se chovala naprosto skvěle."
"Tak skvěle, že si zajistila královo srdce," doplnila Balyndis. "Velice dobře rozumím tomu, že jí Gla?mbar nedůvěřuje. Kdybych já byla špiclem Třetích, udělala bych všechno pro to, abych získala přízeň těch, které bych jednoho slunečního oběhu chtěla zradit."
Myřin přátelský postoj se na místě vytratil. "O tom, co jsem zaslechla z tvých úst, Sandě nic neřeknu, jinak by tě hned vyzvala na souboj. Zapochybovalas o její cti. Sanda je bojovnice a je při tom velice, velice svérázná. I já si jí vážím a naprosto jí důvěřuji." Zadívala se rudýma očima na kovářku, jejich nepřátelství bylo jednoznačně zpečetěné.
Gla?mbar si povzdechl. "Vraccas bude určitě mít se mnou soucit, přestože jsem nedokázal na místě

překonat své pochybnosti. V každém případě je u nás vítaná," pronesl ve snaze uvolnit napětí. Pak obrátil pozornost k jiné záležitosti. "Tungdile, jak se sem dostal Djerůn?"
Trpaslík sáhl k boku, kam si uložil koženou roličku, v níž byl stočený dopis. Andôkain tělesný strážce mu papír předal hned po smrti posledního protivníka a od té doby trpělivě čekal na kraji plošiny u vodopádu, než se o něho někdo postará. Na jeho zbroji se odrážela záře zapadajícího slunce a ta měla za následek, že pohled na Djerůna byl majestátnější než kdykoliv předtím.
Tungdil rozbalil psaní a nahlas je předčítal:

"Vážený Tungdile Zlatoruký,

posílám Djerůna za tebou do Šedých hor, protože vím, že tam s tebou pobývá nejlepší kovářka ve Skryté zemi a mezi veškerými trpasličími kmeny.
Můj tělesný strážce potřebuje novou zbroj, a to jak kroužkovou košili, tak i plátkové brnění, které na ní nosí. Rozměry, které Balyndis potřebuje, i kovové legování, jsou uvedeny v tomto dopise.
Balyndis mu zbroj vyzkouší se zavázanýma očima a plně se spolehne na své prsty, protože Djerůnovu pravou podobu nesmí nikdo spatřit. Prosím tě, abys jí to vyřídil a vyžádal si od ní její čestné slovo. Pro její vlastní ochranu.
Dej mi vědět, kolik to bude stát, zaplatím, jakoukoli cenu si bude žádat.
Djerůn potom vytáhne přes Rudé hory na západ, aby na vlastní oči viděl, co se tam děje a co se blíží ke Skryté zemi. Je důležité, abychom zjistili, kolik času nám ještě zbývá nebo jestli nám nehrozí vůbec žádná hrozba a my všichni jsme jenom naletěli Nôd'onnovi na jeho přeludy a lži.
Vydala jsem se s Narmorou na cestu do Weyurnu, abychom tam hledaly v archívech stopy po osadnících, kteří k nám přišli ze západní Země za horami a usadili se zde.
Možná vědí o své staré vlasti nějaké věci, které nám dále pomohou.

Zdravím tě a nechť je ti Vraccas vždy nakloněn
Andôkai"

Tungdil sklonil dopis a podal Balyndis poznámky s mírami a poměry na míchání různých kovů. "Djerůn přišel před bránu šťastnou souhrou osudu v podstatě právě v tom okamžiku, kdy jsme ho nejvíc potřebovali. Je vidět, že maga je stoupenkyní Samusina. Její tělesný strážce se postaral o rovnováhu."
Kovářka si prošla seznam udaných rozměrů a zadívala se na tělesného strážce. "Bude mi vůbec rozumět? Během naší cesty na něho Andôkai mluvila nějakou zvláštní řečí…"
"Určitě mu uložila, aby tě následoval." Když chtěla trpaslice odejít, přidržel ji Tungdil za ramena. "Balyndis, pamatuješ se na to, oč nás maga žádala? Dej mi své čestné slovo, jak stojí psáno v dopise."
"To není nutné. Určitě se na tu prapodivnou bestii nebudu dívat," odpověděla mu trpaslice a střásla ze sebe jeho ruku. Gla?mbar odešel za ní, cestou se mezi sebou o něčem bavili a rozloučili se několik málo kroků před obrovitým Djerůnem. Král nahlas udílel rozkazy a přikazoval, jak budou dále probíhat práce s úklidem před portálem.
Tungdil se sklíčeně zahleděl za Balyndis. Chtěl na ni zavolat a omluvit se. Už pěknou chvíli litoval své dětinské vyzývavosti, rozbouřené city ho přiměly myslet a vypouštět z úst slova dříve, než dokázal udržet jazyk na uzdě. Když se zaposlouchal do své duše, jasně slyšel, že pořád ještě miluje Balyndis, navzdory klíčící náklonnosti k Myr.
Je to jen pobloznění? Namlouvám si sám sobě, že k ní něco cítím, jen abych se pomstil Balyndis za její rozhodnutí? Jednu věc věděl zcela přesně: život v péči jeho lidského pěstouna Lot-Ionana měl zcela jinou podobu.
Zdálo se, že mu chirurga vidí rovnou do hlavy, její popelavě bílá ruka spočinula na trpaslíkově paži. "Pojďme se podívat na toho tvého přítele," navrhla. "Chtěla bych zjistit, jestli mu dokážu pomoci."
"Na mého přítele?" Tungdil, kterého tím vytrhla z myšlenek, potřeboval chvilku, než pochopil, co má na mysli. "Boëndal!" Bez přemýšlení ji popadl za ruku a rozběhl se s ní ke vchodu. "No jasně! Vždyť ty ho probudíš z jeho ledového spánku."

Pospíchali chodbami Šedých hor, aby co nejrychleji dorazili k výhni Dračí dech.
Tungdil spatřil, že Pruďas už sedí na nízké stoličce vedle postele svého dvojčete a bezvědomému bratrovi nadšeně líčí boj před branami do trpasličí říše. Tu a tam udeřil do ukořistěné helmy, kterou přinesl s sebou, aby vyprávění odpovídajícími tóny podmaloval.
"Ale bez tebe to stejně ani v boji nebyla pořádná sranda. Pořád ještě ne," zakončil vyprávění poněkud smutněji, jakmile zahlédl Tungdila a Myr.
Před nimi už dál nedokázal předstírat veselí. Rvalo mu srdce, když viděl, že bratr dál leží jako mrtvý. Zvedl se, prohrábl si rukou černé vousy a bylo zřejmé, že slova, která hodlá vyslovit, ho stojí velké přemáhání nebo aspoň pořádnou dávku odvahy.
"Myr, viděl jsem, jak jsi tam venku ošetřovala raněný, jak jsi vyléčila Tungdila… Nikdy před tebou jsem neviděl žádnýho léčitele, kterej by byl tak šikovnej jako ty." Polkl. "Prosím tě, vrať mu zpátky jeho starý život, a jestli se ti to povede, tak přísahám při Vraccasovi, že nikdy nedovolím, aby se ti něco stalo, když budu někde blízko u tebe. Budu bránit tvůj život, jako kdyby to byl můj vlastní." Ustoupil stranou, aby jí udělal místo.
"Byla by pro mne velká čest, kdybych mohla přivést tvého bratra zpátky do našeho světa. Nemusíš mi nic přísahat, Bo?ndile." Léčitelka se posadila vedle Boëndala, sáhla mu na čelo, nadzvedla mu víčka a prohlédla si zornice. "Pomožte mi ho vysvléct, ať si na sobě nechá jenom zástěru," požádala je. "Musím prozkoumat jeho údy, jeden po druhém, abych ucítila, jestli v tom ledově studeném sněhu, ve kterém ležel, neodumřely."
Tungdil i Bo?ndil pomáhali chirurze při vysvlékání spícího trpaslíka. Myr ho okamžitě začala důkladně vyšetřovat. Svému řemeslu rozuměla velice dobře, neunikla jí ani ta nejmenší změna na jeho kůži. "Řekla bych, že se mu dostalo Vraccasova požehnání," pronesla po dobré hodině. "Nikde jsem neobjevila jediné místečko, které by bylo mimořádně studené nebo změnilo barvu."
"Co by to znamenalo?" okamžitě se vyptával Pruďas.
"Že v mase pod tím místem není žádná krev. To místo by celé zčernalo, vyhnilo by a nakonec odpadlo od těla. Často takovou omrzlinu skoro ani necítíme, nevyvolá nic než lehkou nevolnost, protože chlad mívá na smysly otupující účinek. Když se po těle rozleze sněť způsobená podchlazením, pak prostě není záchrany." Myr začala poslouchat, jak nemocný dýchá a jak mu pracuje srdce. "Zpravidla bývají zasaženy ruce a nohy, ale tvůj bratr je sice celý studený, ne však ledový." Usilovně naslouchala. "To je pozoruhodné. Jeho srdce bije, i plíce konají svou práci, jak slyším, ale příliš pomalu. Nedostává se pořádně do rytmu. Zdá se, že výheň jeho života pohasla…" Najednou se její tvář rozzářila. "To je ono! Potřebuji káď s teplou vodou. A včelí vosk."
"Koupel? Tu už jsme zkoušeli, ale nebyla k ničemu," odvážil se Bo?ndil namítnout opatrně.
"Jen počkej," odpověděla léčitelka tajuplně.
Trpaslíci přinesli do místnosti vanu. Myr vzala kožený pásek, srolovala ho do podlouhlé trubičky a převázala šňůrkou. Pak trubičku zasunula mezi Boëndalovy bledé rty a ucpala mu nosní dírky a konečky úst rozehřátým voskem, takže od té chvíle mohl Boëndal dýchat pouze pomocí trubičky. "Pomozte mi. Položíme ho dovnitř. Musí ležet úplně celý pod vodou," nařídila oběma trpaslíkům.
Za chviličku se Boëndal ocitl na dně vany, kousky olova na rukou a na nohou ho přidržovaly vespod.
"Teď ho necháme roztát, aby roztál i led v jeho hlavě," vysvětlila léčitelka, sáhla po lopatce a nasypala do vany žhavé uhlí. Kousky uhlí padaly se zasyčením ke dnu a předávaly vodě svůj žár. Myr dávala pozor, aby žhavé uhlí nespadlo přímo na Boëndalovo tělo.
Tungdil ponořil na zkoušku ruku do vody. "Už je pořádně teplá."
Pruďas se k nim ustaraně přidal. "Ty ho ještě uvaříš jako kus buřta, když budeš tak pokračovat," poznamenal, a když nabrala další lopatku plnou uhlí z výhně Dračí dech a chtěla ji nasypat do vany, vztekle se na ni podíval. "Přestaň. Není to k ničemu. Jenom se opaří a udusí."
"Neprosil jsi ještě před chvílí, abych mu pomohla? Já mu nijak neublížím," snažila se ho Myr uklidnit. "Musíme současně ohřát všechnu krev v jeho těle, i tu v hlavě, jinak se vytvoří ledová zátka a on zemře. Podaří se nám to, věř mi."
Zvedla lopatku nad káď, ale trpaslík chňapl po rukojeti a pevně ji zachytil, dříve než trpaslice mohla ruku otočit a nasypat uhlí dovnitř.

"A já říkám, že ho zase vytáhneme," zaburácel Pruďas se skloněnou hlavou, a jak mohli soudit, připraven prosadit svůj názor i tělesnou převahou. "Vymysli si něco jinýho, než se mu maso sloupe z kostí a ty z něho uvaříš polívku."
Její zarudlé oči se na něho nebojácně dívaly. "Já jsem chirurga, léčitelka a velmi dobře vím, co dělám, Bo?ndile Dvojčepeli." Pokusila se vykroutit mu lopatku z ruky, Pruďase její manévr překvapil a trhnul rukojetí silněji, než chtěl.
Těmito otřesy se z bílé žhnoucí hmoty uvolnil jeden velký kus uhlí, skutálel se na kraj lopatky a sklouzl do kádě. Zvedl se oblak horké páry.
Tungdil neváhal, chtěl svému příteli ušetřit bolest. Jeho ruka vystřelila vpřed, vnořila se do vody a lovila kus uhlí, který padal ke dnu. Nepodařilo se mu ho však chytit.
Místo toho dopadlo uhlí na Boëndala, dotklo se obnažené hrudi a vpálilo se do kůže.
Tungdil zcela jasně viděl, že trpaslíkem proběhlo zachvění. "Viděli jste to?" ptal se ostatních. "On se…"
Boëndal široce rozevřel oči, vzpřímil se jako svíčka, odtrhl si koženou trubičku od úst a lapal po dechu. Pak se na dlouho rozkašlal.
"Ven s ním," řekla Myr a držela připravené předehřáté ručníky, do kterých trpaslíka zabalili, jakmile vylezl z kádě ven.
Pruďas pečlivě otíral bratrovi kapky z obličeje, záchvat kašle se pomalu zklidňoval. "Zase je tady, můj bratr," zvolal šťastně a vřele ho přitiskl k sobě.
Trpaslík chtěl něco říct, ale nedostal ze sebe nic víc než jakési zaskřehotání. Teprve až si několikrát odkašlal, zaslechli jeho tlumený hlas. "Co… se stalo?"
Tungdil chtěl v záchvatu nadšení otevřít pusu a ve spěchu mu povyprávět o všech věcech, které už trpaslík s nimi nezažil, avšak Myr ho předešla.
"Jedno pěkně po druhém," prohlásila. "Nejdříve ti přineseme něco na oblečení, pak je důležité, abys dostal něco lehkého k jídlu a pití, aby si tvoje střeva přivykla na potravu. Žádné pivo, žádné tučné maso."
Trpaslice to pronesla tak rozhodným způsobem, že se nikdo, dokonce ani Pruďas, neodvážil odporovat.
"Musíme dopřát tvojí hlavě čas, aby dokázala znovu myslet." Přátelsky přikývla. "Brzo budeš zase v pořádku."
Boëndal si ji prohlížel široce rozevřenýma očima. "A kdo vlastně jsi?"
"Myr z tebe tou svou koupelí dostala led, který jsi měl v sobě." Bo?ndil nijak nezakrýval svou vděčnost a přitiskl si chirurgu na prsa. "Promiň mi ty mý hloupý pochyby. Mám u tebe velikej dluh, jak jsem ti slíbil. Ať mi Vraccas hodí na hlavu kovadlinu, kdybysem svůj slib nedodržel."
Myr se rozesmála, když viděla, jak se jeho vousatá tvář raduje jako malé dítě, a odpustila mu.
Tungdil si svůj postřeh nechal pro sebe. Podle jeho názoru přivedlo Boëndala k životu rozžhavené uhlí, a ne horká lázeň. Ale protože Pruďas to, jak se k ní choval, zase jednou nezvládl, to, že se teď musí omlouvat, válečníkovi přál. Navíc tak Myr získala ochránce. "Boëndale, cítíš všechny ruce a nohy?" vyptával se ho.
"V některých prstech nemám cit a brní mi v nich," odpověděl trpaslík opatrně, mluvení mu zatím ještě dělalo potíže. "Děkuju Vraccasovi, že mě nedaroval Bílé smrti."
Trpaslice nahmátla jeho levou ruku a opatrně ji masírovala. "Zlepšuje se to?" Boëndal přikývl. "Dobře," pronesla s úlevou. "Krev se vrací, podle všeho jsi o žádný prst nepřišel. Budeme tě řádně udržovat v teple a do večera, nejpozději do zítřka do rána, by ses měl zase cítit stejně jako předtím, než tě strhla lavina." Obdařila ho povzbudivým úsměvem. "Ano, ano. Zdá se, že Vraccas pro tebe plánuje ještě něco mimořádného." Osušila si ruce o cíp ručníku. "Ať se na mě nikdo nezlobí, ale chtěla bych si jít lehnout. Trošku klidu mi určitě dopřejete."
Boëndal ji vzal za ruku. "Pořád ještě nevím, kdo jsi a odkud pocházíš, ale protože jsi mne vyléčila, jsem i já tvým dlužníkem. Každý, kdo je tvým nepřítelem, patří od tohoto východu slunce i k mým nepřátelům," přísahal jí tiše a s hlubokým dojetím.
"Jmenuji se Myrmianda Alabastrová a děkuji ti za ta slova. Mou odměnou je, že jsem ti vrátila život, nic víc jsem nechtěla." Dojatě ho pohladila po hřbetu ruky. "Je zase tak teplá, jak má být." Zasunula mu ruku zpátky pod deku a mezitím mu trpaslíci přinesli oběd. Zanedlouho následovalo jídlo, na které se válečník hladově vrhl. Bo?ndil zůstal vedle něho a začal mu vyprávět o všech dobrodružstvích, počínaje cestou do

Šedých hor přes bitvu u Černého skaliska až k událostem posledních oběhů slunce.
"Ukážu ti, kam si můžeš jít lehnout," nabídl Tungdil Myr. Rozloučili se s dvojčaty a odešli z kovárny. "Po bitvě a tolika nových lidech, kteří k nám přišli, panuje na ubikacích pořádný zmatek, budeme muset nějakou dobu hledat…"
"Já už žádné dlouhé běhání nezvládnu. Zaveď mě prostě do svojí komůrky," navrhla Myr na místě. "Pokud ti to nebude vadit… Spokojím se i s holou pryčnou."
"S pryčnou? To nepřichází v úvahu," okamžitě odmítl Tungdil. "S radostí ti přenechám svoje lůžko, a zatímco budeš odpočívat, postarám se, aby ti zařídili vlastní místnost. Chtěla bys něco k jídlu?" Myr odmítla.
Po krátké cestě chodbami a halami se zastavili před Tungdilovým pokojíkem. Trpaslík otevřel dveře a chtěl je za ní hned zavřít. "Nepomohl bys mi sundat kroužkovou košili?" poprosila ho unaveně. "Jsem tak vyčerpaná, že už ani nedokážu zvednout ruce."
"No ano," zašklebil se na ni. "Nejsi zrovna nejsilnější, to každý hned vidí."
Přišel k ní a dovedl ji k posteli. "Není moc měkká, teda je přesně akorát, aby na ní trpaslíka nebolelo v kříži. Když si na ni zvykne." Zaváhal. "Vy spíte stejně jako my, že? Nebo bys chtěla, abych ti nechal přinést nějaké deky jako podložky?"
"Ne," odpověděla, potlačila zívnutí a rozpřáhla ruce nad hlavou. "Kromě toho bych dneska usnula i na prkně plném hřebíků. Pomohl bys mi?"
Popadl spodní konce železného oděvu a opatrně je vytahoval nahoru. Pod košilí spatřil podšívanou halenu, na úrovni prsou byla trošku roztržená a umožnila mu hluboký pohled na její bílá, měkká prsa. Rozpačitě hodil kroužkovou košili na stojan, na kterém obvykle visívala jeho košile. "Dobrou noc, Myr."
Trpaslice se natáhla. "To mi udělá dobře," zaradovala se, shodila ze sebe boty a vklouzla pod deky. "Budu spát jako kámen," prohlásila a usmála se na něho. "Díky, žes mi přenechal svoji postel." Její červené oči na chvíli zabloudily vedle něho. Tungdil se ohlédl přes rameno a spatřil, jak se kolem pootevřených dveří mihnul stín. "Bude se mi o tobě zdát, Tungdile." Jemně ho políbila na tvář a zavřela oči.
Dotek jejích rtů zapříčinil, že na mnohé věci zapomněl. Dokonce i na to, že si chce promluvit se Sandou Ohnivou.
* * *
Balyndis vší silou bušila do kusu železa, až z něho odlétávaly jiskry a dopadaly do nejvzdálenějšího kouta kovárny, v níž stála výheň Dračí dech a šířila odtamtud svůj žár.
Pot se jí proudem valil po těle, přestože měla pod koženou zástěrou jen tenoučkou lněnou košili a lehké kožené kalhoty. Šátek na hlavě chránil vlasy, aby v nich jiskry nezanechaly vypálená místa.
Neúnavně se oháněla kladivem, aby vzdorný plech vytvarovala do patřičné podoby, až kov praskl. Od plic si zanadávala, popadla železo kleštěmi a vhodila je do vozíku, ve kterém trpaslíci shromažďovali nepodařené výkovky, aby je mohli přetavit a znovu použít.
Železo hlasitě zachrastilo, jak narazilo na své čtyři předchůdce.
Měla bych toho nechat, uvažovala sklíčeně, posadila se na kovadlinu a nabrala si velkou dřevěnou naběračkou hlt vody ze džberu, který stál vedle. Mám nepřesné ruce, ze vzteku buším moc silně.
Byla nazlobená na Tungdila, který měl tak málo pochopení pro její situaci, a kromě toho se ji chirurgou snažil dohnat k žárlivosti. Myr pak hrála svou roli velice dobře. Až příliš dobře.
Bylo hloupé, že to zabíralo.
Tungdil nepochopil, že ho pořád nosí ve svém srdci a vždy ho v něm bude mít, ale že ji tradice donutily, aby si vzala jiného manžela. Gla?mbar se v těch týdnech, v nichž spolu strávili hodně času, projevil jako trpaslík, který si zaslouží úctu, z celého srdce ji zbožňoval a bude jí dobrým manželem, i když dobře věděl, že jeho žena stále myslí na Tungdila.
Balyndis upila další doušek. Budu mít k němu ohledy a nepřestanu na něho myslet. Chybí mu pochopení pro naše tradice, řekla si ještě jednou v duchu. Právě to bylo důvodem jeho chování, byl poznamenaný lidskou výchovou, kterou mu zprostředkoval Lot-Ionan. I když v něm nepochybně tkvěla celá řada rysů pravého trpaslíka, neprorazily úplně na povrch. Teď, když do hry vstoupila ztracená láska, mělo to na jeho zraněné city ještě větší vliv.

Doufám, že jednoho slunečního oběhu pochopíš, že jsem se nemohla postavit proti svému klanu a rodině.
Vstala a hledala nějakou činnost, aby si rozptýlila pochmurné myšlenky. I když bych to ráda udělala.
Vytáhla Andôkain dopis, vyšla ven z kovárny a zašla do tavírny.
Všechny vysoké pece byly rozžhavené, neustále vyplivovaly železo, ocel a bronz, z nichž trpaslíci kovali nebo odlévali nástroje, náhradní díly, držáky a mnoho jiného. V Páté trpasličí říši se věci hýbaly rychle kupředu.
Balyndis si pro sebe zabrala jednu z menších tavících pecí, která byla uzpůsobena pouze na menší objemy, a přivlekla k ní všechny potřebné materiály, jeden po druhém. Z nich hodlala vyrobit legovanou ocel, tak jak jí to Andôkai předepsala. Z nově vzniklého kovu udělá pancéřové pláty pro Djerůnovu zbroj, jak si maga přála.
Pozoruhodné bylo, že dokonce i tak zkušená kovářka, jakou Balyndis byla, ještě nikdy neslyšela o takovém druhu legování.
"Zatraceně!" Kovářka se zarazila. Její pot promočil papír s pokyny a inkoust se na některých místech rozpil, což rozluštění Andôkaina rozmáchlého rukopisu nijak neusnadňovalo. Jsou ty klikyháky tionium, nebo palandium?
Musela se velice snažit, aby vůbec něco rozluštila. V duchu o tom, co po ní maga požadovala, silně pochybovala. Znělo to prostě příliš dobrodružně. Do získaného železa měla, tedy pokud souhlasilo, co vyluštila, dodat zinek, olovo, měď a rtuť, vzorec dále požadoval stejná množství vraccasia a…
Je to tionium, nebo palandium? Nebo je mezi nimi slůvko a? Věděla, že oba ušlechtilé kovy se ve své podstatě téměř neliší, černé tionium je však věnováno bohu Tionovi a je čtyřikrát dražší než stříbrně bílé palandium. Lidé Paladiell uctívali jako svou patronku, proto měl její kov ve Skryté zemi lepší pověst než tionium.
Co jenom udělám? V tom vzorci je příliš mnoho nejasností. Vyšplhala nahoru po schůdkách, které vedly k otvoru do pece, v jejímž břichu již byla uložena většina přísad pro legování. Oheň byl živen uhlím z výhně Dračí dech a hořel jasným, horkým plamenem.
Já ale nemám čas, abych se magy znovu zeptala. Balyndis zkoumavě zvážila kousky obou kovů v ruce, pak si ještě jednou přečetla poznámky, z nichž však nebyla o nic moudřejší. Protože ostatní suroviny se již začínaly rozpouštět, nemohla déle váhat, a proto se rozhodla.
Opatrně, chráněná před vycházejícím žárem tlustou rukavicí, vhodila dovnitř blok černého kovu.
Andôkai se modlí k bohu rovnováhy. Ať se tedy Samusin postará o rovnováhu mezi dobrem a zlem.
Vložila do pece jak palandium, tak i tionium. Pomocí navijáku pak přiklopila na vysokou pec šamotový poklop, aby zvýšila teplotu uvnitř pece.
Balyndis slezla na zem a začala obsluhovat obrovský měch, vháněla do pece vzduch a rozdmýchávala oheň, tu a tam přihodila dvířky na přikládání nějaké uhlí z Dračího dechu, až z pece vycházel takový žár, že se k ní nedalo přistoupit blíž než na čtyři kroky. Dosáhla potřebné teploty.
Komín odváděl páchnoucí, jedovaté výpary nahoru k vývodu, ty pak vyjdou ven nějakou škvírou ve skále v Šedých horách.
Chvíli ještě čekala, aby si byla jistá, že se všechny suroviny dobře smíchaly, pak vzala dlouhou odpichovou tyč a prorazila jí hliněnou zátku, která vyčnívala nad zemí těsně u dna vysoké pece.
Žlutě žhnoucí roztavený kov vytekl hliněnou drážkou do plochého sběrného vozíku, vyloženého šamotem. Kovářka mezitím, ještě než kov dotekl do vozíku, vysbírala nečistoty, které plavaly na povrchu.
Cítila horko a milovala je, perličky potu se jí odpařovaly na kůži, jakmile vyrazily z pórů. Zvědavě pozorovala, jak legování vychládá a ztrácí nádech něčeho živého.
A teď uvidíme, jak se ten kov, který jsem vytvořila společně s Vraccasem a Samusinem, dá opracovat.
Kleštěmi zachytila spojovací článek vozíku a táhla ho po kolejích za sebou přes celou halu až do kovárny.

Skrytá země, království Weyurn,
Ostrov Větrná hůrka,
6235. sluneční cyklus, pozdní jaro

V
lny se valily vpřed, vrhaly se na strmě se tyčící útesy a s burácením se o ně tříštily.
Vlna se rozpadla na miliony kapek, které vystoupaly vysoko k nebesům, než spadly zpátky do jezera, jež svými rozměry připomínalo moře, a spojily se s jeho vodami. Zpěněná mlha se však nedala zadržet, stoupala až k vrcholu příkrého pobřeží a zahalovala někdejší svatostánek bohyně Palandiell.
Narmora slyšela nikdy nekončící rachocení vln dokonce i skrz tlusté zdi. Protáhla obličej a přitáhla si přikrývku kolem ramen. Příchod nového období slunečního cyklu přinesl na ostrov Větrnou hůrku bouře a přechodné ochlazení. Jaro a léto spolu zápasily o vládu a Narmoře se zdálo, že v jejich sporu sehrává svou roli ještě i zima.
"Pro knihy to není dobré místo," řekla Andôkai káravě archiváři, muži starému asi tak šedesát cyklů, se začínají pleší na hlavě a nosem rudým od vytrvalého popíjení vína. Jeho kdysi zřejmě drahé šatstvo mu viselo na těle, bylo ošoupané a vybledlé praním. "Je tu příšerné vlhko."
"Já vím," zalitoval muž. "Ale tak tu je jenom několik oběhů během celého slunečního cyklu, jinak tady u nás panuje nejlepší počasí v celém Weyurnu. Zvolila jste si pro svou návštěvu tu nejhorší dobu, ctihodná mago." Uklonil se a doprovodil Andôkai k vysokému regálu, který se před nimi tyčil do výšky sedmi kroků a byl celý přeplněný knihami. "Tady jsou seznamy poddaných za posledních sto cyklů, včetně svateb, narození a úmrtí."
Narmora toto místo nenáviděla od chvíle, kdy sem přijeli, a nechtěla tu zůstávat déle, než bude nezbytně nutné, už z obav o zdraví své maličké dcerušky, která byla k nemocem hodně náchylná. Narmora jí dala jméno Dorsa. "Hledáme přistěhovalce, kteří přišli do Weyurnu ze západu, ze Země za horami," snažila se omezit šířku výběru. "Byli do seznamů zapisováni i lidé, kteří přišli z jiných zemí?"
Správce přemýšlel. "S trochou štěstí a Palandiellinýmpřispěním se v jižním traktu dostanete k nějakému výsledku rychleji," usuzoval a utřel si nos do rukávu. "Tam jsou podchycení všichni přistěhovalci. Tedy… všichni. I ti, co se přistěhovali z jiných království." Šel první, aby obě ženy zavedl na správné místo.
Narmora šla kus za magou. Ta teď strčila archiváři pod nos plnou moc královny Wey a žádala po něm, aby všichni sloužící, kteří umějí číst, přišli za nimi do jižního traktu a pomáhali jim při hledání.
Narmora navenek předstírala, že je poslušnou fámulou. Snažila se usilovněji než kdykoliv předtím naučit při lekcích v zacházení s magickými silami něco nového a sklízela za to pochvaly své mentorky.
Co však Andôkai netušila, byla okolnost, že se změnil motiv, proč to všechno dělá. Teď už byla snaha ochránit Skrytou zemi před onou pozoruhodnou hrozbou ze západu naprosto druhořadá. Od onoho večera, kdy si v Poristě promluvila s Rodariem, usilovala o zcela jiný cíl: o dodržení přísahy, kterou složila u lože svého druha, že ten, kdo mu to způsobil, zemře. Než ale přísahu uskuteční, bude se muset hodně a trpělivě učit a zahořklost a odpor skrývat.
Došli do jižního traktu budovy. Maga se obrátila k fámule, rukou ukázala doprava k dalšímu vysokému regálu. K horní balustrádě vedlo úzké dřevěné schodiště. "Ty začneš na téhle straně, já na té opačné. Ostatní se budou starat o záznamy, na které dosáhnou ze země."
Narmora naznačila úklonu a vyšplhala se po rozvrzaných schůdcích nahoru. Nakonec se ocitla na úzkém ochozu, zajištěném zábradlím, které chránilo hledajícího, aby se nezřítil z výšky deseti kroků dolů. Andôkai na ni zamávala z druhé strany a sáhla po prvním foliantu. Foukla na jeho stránky a rozvířila tím tlustou vrstvu prachu.
Narmora učinila totéž, ale její oči klouzaly po rukou psaných klikyhácích, přičemž vůbec nevnímaly jejich smysl. Proč jsi to mně a Furgasovi udělala? Chtělas mě donutit, abych k tobě vstoupila do učení? Bezmyšlenkovitě listovala svazky, Andôkaina nepochopitelná zrada a její intriky ji zaměstnávaly stejně jako dřív.
Bohužel všechno, co jí Rodario, sám bílý jako vosk, oné noci prozradil, dávalo smysl. Skutečnost, že Djerůn zabil lupiče i tu ženu, aby nemohli nic prozradit, magino chování a následky těch událostí do sebe zapadaly a připouštěly pouze jeden závěr - že všechno bylo zosnováno s cílem, aby se upsala magii. Obrátila další stránku, o obsahu však neměla ani ponětí.
Ty budeš hořce litovat, žes mě zasvětila do těchto tajemství, řekla si v duchu a krátce se podívala na Andôkai. Hned jak se Furgas uzdraví, a když se ukáže, že ze Země za horami nehrozí žádné skutečné

nebezpečí, vezme si magin život jako cenu za Furgasovo utrpení a za smrt jejího synáčka. A ani její tělesný strážce jí v tom nezabrání.
Srdce se jí rozbušilo rychleji, vztek v ní vřel naplno. Přinutila se ke klidu, aby její alfí povaha neprorazila na povrch a neprozradila ji.
"Něco mám," zvolala najednou Andôkai. Narmora k ní poslušně přešla. "Před necelými sedmdesáti cykly se v Gastinze usadili osadníci, kteří tvrdili, že pocházejí ze Země za horami. Jejich děti a vnuci musí dnes ještě žít." Maga k sobě přivolala správce a nechala si vysvětlit, jak dlouho bude muset cestovat, než se na to místo dostane.
"Vesnice leží tady na ostrově," řekl jí správce. "Pozítří tam můžete být, dám vám s sebou sluhu, který vás povede."
"To je vynikající," zajásala maga spokojeně. "Samusin stál při nás a odměnil nás za tu dlouhou, namáhavou cestu do Weyurnu rychlým úspěchem."
Muž si varovně odkašlal. "I když se tento svatostánek dnes už nepoužívá k náboženským rituálům, stejně vás prosím, abyste ctili Palandiell a nevyslovovali zde jméno jiného boha."
Andôkai k němu natočila hranatý obličej. "Vyslovím jméno svého boha, kdykoli se mi zachce a kde se mi zachce. Díky jeho milosti a s jeho pomocí jsem přežila Nôd'onnův útok a s jeho pomocí byla Skrytá země zachráněna. Ti z našeho kruhu, kteří se dovolávali jiných bohů, museli zemřít. Komu tedy náleží větší čest? Samusinovi, nebo Palandiell?" Maga rozpřáhla ruce. "Vy jste tento svatostánek přestali používat k původnímu účelu a celý jste ho přecpali papíry, takže v něm nezbylo ani trochu místa pro bohyni. Vy jste začali s tím, že jste ji přestali uctívat, ne já." Andôkai nechala muže mužem a slezla ze schůdků. "Za hodinu chci odcestovat. Zařiď, aby byl náš průvodce včas na místě." Podpatky jejích bot hlasitě zaduněly na prknech podlahy.
Narmora beze slova pokrčila obočí. Naznačila tím správci, který se celý roztřásl, že ona to úplně tak nevidí, a následovala magu ven.
"Poohlédnu se po Dorse," řekla a zabočila ke svým místnostem. "Možná Rosild ještě ani nezačala vytahovat věci z truhel."
Nepočkala na dovolení a spěchala klenutou chodbou, po které kdysi chodívali kněží bohyně Palandiell, než jim královna Wey věnovala nový chrám a ten starý prohlásila za archiv.
Dceru nalezla u Rosildina prsu. Rosild, chůva, kterou Andôkai najala na cestu, byla ještě mladá žena s těžkými prsy a dostatkem mléka pro malé, křehké stvořeníčko. Narmoře bylo záhadou, jak se Andôkai podařilo přimět Rosild k tomu, aby v Poristě zanechala rodinu a vlastní novorozeně. Nejspíš ji k tomu nějak donutila, tušila ten pravý důvod.
"Pije pořádně," chlubila se jí Rosild pyšně. "A přibrala, jasně to cítím." Vtiskla Narmoře dcerku do náručí a i ona si všimla její váhy. Chůva se k ní přiblížila a tvářila se, jako by jí chtěla říct něco nepříjemného.
"Taky jste si toho všimla?" nevěděla, jak začít.
"Ano. Dorsa skutečně má…"
"Ne. To ne." Chůva kousek poodhrnula deku a odkryla pravé ucho děvčátka. "Můžu se mýlit, ale dělá to na mě dojem, jako kdyby její ucho nějak špičatělo. Zdá se, že je tu trošku znetvořená." Zahleděla se na Narmoru a čekala na vysvětlení, nebo dokonce pochvalu, že si toho všimla. "Teď bychom mohly konečky ucha nějak podepřít, abychom předešli nebezpečí, že by si z ní v budoucnu někdo kvůli tomu dělal legraci," štěbetala dále, když se od matky nedočkala žádné odpovědi. "Znám to u loveckých psů, kterým se musí zkrátit uši, aby se snadněji protáhli jeskyněmi…"
"Ne," odporovala Narmora tvrdě. "Na moji dcerku nikdo nevztáhne ruku. Z té… znetvořeniny malá určitě vyroste." Spěšně ovázala malou hlavičku šátkem. "Nebudeš o tom s nikým mluvit, Rosild, pochopila jsi?" Chůva přikývla a její pohled zabloudil na okamžik k tmavě červenému šátku, pod kterým alfka skrývala špičaté uši, pak zase sklopila oči ke kamenné podlaze. "Všechno hned sbal, za hodinu pojedeme dál."
S Dorsou na ruce odešla z místnosti a zamířila do velké haly, uprostřed které praskal na otevřeném ohništi velký oheň. Narmora a její dceruška si užívaly tepla vycházejícího z plamenů, které zahánělo chlad, doprovázející mlhu.
"Brzo budeme tam, kde svítí slunce," pošeptala usínajícímu dítěti.

Gastinga, vesnice, kterou se chystaly navštívit, ležela více ve vnitrozemí. Tam mohly počítat s menší vlhkostí.
Cesta Weyurnem, říší královny Wey, se stala velice obtížnou. Otřesy země měly za následek, že velká jezera, jež zabírala více než polovinu rozlohy země, vystoupila z břehů, spojila se, a tak vznikly nové vodní plochy. Mrtvých bylo jen málo. Samy byly cestou svědky toho, že postižení obyvatelé snášeli osud s důstojným klidem, opustili zatopené statky a přestěhovali se na některý z mnoha ostrovů. Tam žila většina Weyurňanů.
Narmora se na ostrůvcích necítila dobře. Dávala přednost pevné půdě pod nohama, dokonce si namlouvala, že některé ostrůvky, přes které cestou procházely, se pod ní v bouři houpaly.
Malé ostrůvky prý údajně pluly po hladině jezera jako kousky chleba v polévce, obyvatelé na nich putovali po okolí a zakotvili je na místě, kde se zdržovala nejvydatnější hejna ryb, a rybolov se tak stal téměř bezproblémovou záležitostí. Narmora si nedokázala a ani si nechtěla umět představit, že by stála na zemi, která s ní někam pluje.
Když oheň sežehl obrovitá polena na popel, přiložila Narmora další. Protože by je nedokázala vlastní silou odvléci od kraje haly až doprostřed, použila k tomu magii. Kouzelným pohybem ruky uvedla čtyři polena do pohybu, dřevo se vzneslo, proplachtilo vzduchem, poslušně se sklonilo do horkého popela a brzy vzplanulo.
Pro Narmoru už to nebyla žádná námaha, měla dokonce čas zazpívat Dorse tichou písničku, píseň v jazyce své matky, plnou smutné melancholie a zároveň i krásy. Furgas ji přímo miloval.
Prosila Samusina a Tiona, aby Rodario v roli pečovatele odvedl dobré služby. V uších jí znělo jeho horoucí ujišťování, v duchu mima viděla, jak jí přísahá. Tentokrát jeho slovům věřila, neboť herec měl o přítelův život stejné obavy jako ona.
"Posílá mě Andôkai. Můžeme jet," pronesla za ní Rosild. Narmora přestala zpívat. "Co to byla za melodie? Něco takového jsem ještě nikdy neslyšela… I když jsem nerozuměla textu, stejně mě dojala," dodala rychle.
"To nic neznamená," zalhala Narmora a zvedla se, Dorsa jí dále spala na ruce. "Je to vymyšlená řeč, sama jsem si ji vymyslela. Maličká ji miluje." Odešla z místnosti jako první a pohledem se chůvě vyhýbala.
"Pak bych se ji taky chtěla naučit," rozhodla se Rosild, popadla poslední tašky a vyšla za Narmorou ven.

Skrytá země, Šedé hory,
říše Pátých,
6235. sluneční cyklus, pozdní jaro

B
alyndis popojížděla rukou po kroužkové košili a cítila, jak se paže, kterou měla vyzbrojit ramenním pancířem, stále více rozšiřuje, až konečně narazila na ramenní kloub. Ukázalo se, že vůbec není jednoduché upravovat se zavázanýma očima brnění na někom, kdo je dvakrát větší a širší než ona sama.
Již několik oběhů slunce nedělala nic jiného, než že tvarovala kovové pláty do správné podoby, vsazovala závěsné klouby a vyhotovovala očka na železné dráty, kterými se jednotlivé díly brnění spojí dohromady místo kožených řemínků.
Mám takový dojem, že si Djerůn svoje železné šaty nikdy ani na chvíli nevysvlékne.
Po hrubém opracování muselo následovat jemné doladění zbroje přímo na obrově těle, a protože kovářka hodlala zůstat naživu, nasadila si pásku přes oči, a navíc ještě zavřela víčka, kdykoli se k němu natočila. Příliš zřetelně si vybavovala zděšené ječení skřetů a goblinů, když pohlédli na to, co bylo skryto za hledím.
Rozměry, které jí maga udala, souhlasily takřka dokonale. Skoro každý díl brnění seděl a Balyndis nemusela dělat nic jiného, než že jedním, dvěma údery kladiva provedla maličké úpravy.
Pak jednotlivé díly brnění rozleptala, vyryla do nich ozdobné prvky, rytiny prohloubila a drážky ozdobila stříbrným a zlatým drátem, jak po ní maga vyžadovala na nákresech.
Právě začínala s jedním z posledních prvků, po něm přijdou na řadu kolejničky pro předloktí a pažní díl a

nakonec helma se svými více než prst dlouhými trnovými ozdobami, připomínajícími královskou korunu.
Trpaslice celou dobu pečlivě naslouchala, jestli nezaslechne nějaký zvuk, tón nebo zarachocení, které by mohlo pocházet od Djerůna. Magin tělesný strážce se však choval naprosto tiše.
Cítila jeho horký dech, byl podivuhodně čistý. V duchu si původně myslela, že z něho bude vycházet neuvěřitelný zápach, ale buďto přehlušily jeho výpary pachy kovárny, nebo byl čistotnější, než si zpočátku myslela. Lidé, kteří neustále vlečou na zádech takovou zátěž, by páchli potem i na sto metrů proti větru.
Balyndis pracovala plynule a bez přerušení, napojovala na sebe drátky, nechávala Djerůna hýbat rameny a pozorně poslouchala, jestli nehrozí nebezpečí, že by se nějaký díl mohl v boji zaseknout. Kov zůstal naštěstí v klidu, nic neskřípalo ani rozčíleně nevrzalo.
S ulehčením slezla z podstavce, na kterém pracovala, obrátila se zpět ke kovadlině, posunula si pásku nad oči a sundala z držáku Djerůnovu helmu. Zakalila ji a vyleštila démonskou masku na hledí, aby lépe vynikla. Oční partie byla zvlášť zdůrazněna tenoučkou vrstvou černého tionia. Pyšně ještě jednou přeleštila helmu hadříkem a dodala do závěsných kloubů kapku oleje.
"Djerůne, zvládli jsme to," prohlásila, přestože nevěděla, jestli jí kolos rozumí. "Jestli při pohledu na tebe nevezme každý nepřítel s řevem do zaječích, tak potom nevím…" Přetáhla si látku přes oči, uchopila kroužkovou vnitřní přilbici, podšitou kůží, a po ní i helmu a po hmatu postupovala podél napnutého provázku, který ji vedl k tělesnému strážci.
Pak se to stalo.
Balyndis stoupla na cosi na podlaze kovárny, podle toho, co cítila, to nejspíš byl nějaký kulatý kousek uhlí, který pod tvrdou podrážkou odskočil bokem.
Kovářka ztratila rovnováhu, zapotácela se a spadla. Těsně před obličejem se jí mihl jeden trn helmy, jen na šířku úzké čepele nože minul její oko - a stáhl jí pásku přes oči někam nahoru.
Balyndis ležela na zemi, přilbici a helmu před sebou, hlavu obrácenou nahoru a dívala se přímo na Djerůna, sedícího na kovadlině.
A neměla zavřená víčka.
Balyndis viděla během svého života coby kovářka a statečná válečnice na bitevním poli mnoho hrůz. Stála proti skřetům a obrům, jejichž obličeje by sotva někdo mohl označit za krásné, ani pohled na otevřené rány a vyhřezlé vnitřnosti ji už nijak nevyváděl z rovnováhy.
Tentokrát se však její ústa rozevřela v potlačovaném výkřiku, který se jí hrůzou dral z úst. Civěla na široké čelisti s vyčnívající řadou řezáků, ostrých jako jehla, které byly schopné bez námahy protnout nejtlustší maso a přelámat kosti pod nimi. Skoro lidská, až příliš velká Djerůnova hlava se skládala z kostí, obepnutých tenkou, nezdravě vypadající bledou kůží, kterou probleskovaly jasně žluté žilky. Ušní lalůčky mu úplně chyběly, místo nosu měl dvě trojstranné díry.
Obrovské oči se obrátily k Balyndis. Obr se pomalu zvedl, popošel k ní a natáhl opancéřovanou ruku, která hravě dokázala rozdrtit kámen na moučku.
Podívala jsem se na něho! Vraccas mi buď milostiv a stůj při mně, nebo mě zabije! Trpaslice měla sto chutí uklidit se někam do bezpečí, avšak tělo ji neposlouchalo.
Djerůnovy prsty se sevřely, uchopily kroužkovou košili a vytáhly Balyndis do výšky. Z rukou, které jí ztuhly hrůzou, vypadla přilbice i helma, ale Djerůn obojí zachytil dřív, než udeřily o kamenné desky podlahy.
Pak ji odnesl k podstavci, postavil ji na něj a vtiskl jí do ruky oba kusy, které mu měly chránit hlavu. Potom jí malíčkem levé ruky stáhl pásku přes oči.
Balyndis udiveně zamrkala. Nechal mě naživu! Zaslechla temné zamručení a pochopila je jako výzvu, aby pokračovala v práci a nikdy o tom, co spatřila v záři výhně, nemluvila.
Donutila prsty, aby ji opět poslouchaly. Poněkud neohrabaně, ale poslušně uposlechly její vůli a nasadily Djerůnovi na hlavu nejdříve přilbici a pak i helmu. Balyndis byla šťastná, že ten příšerný pohled zakryla kusem železa. Stáhla si pásku na oči z hlavy a sešla po schůdcích, aby si svou práci prohlédla z větší vzdálenosti.
Djerůn si stoupl a kovářka nemohla jinak, musela tu děsivou bytost obdivovat. Zdálo se, že se mu nové brnění líbí, neměl žádné námitky, přestože kovářka musela kvůli nečitelnému rukopisu několikrát měnit

poměry surovin.
Vraccas a Samusin nechť jsou pochváleni, děkovala bohům, že malý podvod, ke kterému musela z nouze sáhnout, pro ni neskončil špatně.
Djerůn se před ní uklonil a němě jí za její mistrovské kovářské umění vyjádřil uznání. Potom posbíral zbraně, zavěsil je na úchyty na opasku a odkráčel k bráně. Cestou šel kolem rozžhavených ocelových pecí, které brnění propůjčily ponurý nádech.
Kovářka si spokojeně a zároveň i s pocitem úlevy setřela pot z tváře. Nyní pocítila v pažích a ramenou únavu, těžká kladiva z ní vysála všechnu sílu.
Připiju si v hospůdce na zdar své práce a pak se svalím do postele, rozhodla se a tak, jak byla, se vydala do výčepu dopřát si velký džbán černého piva.
Tam se ocitla ve společnosti kameníků, pokrytých nánosem kamenné moučky, kteří si spolu s hrstkou kovářů s ní připili na zdar jejího úspěchu.
"Podařilo se nám znovu připevnit na Kamennou bránu závory," hlásil jeden z trpaslíků rozjařeně.
"Srdečně blahopřeji!" Potřásla mu rukou, až prach lítal všude kolem nich. "Asi jsem dost věcí promeškala, když jsem pracovala v kovárně," zasmála se a podělila se s nimi o jejich radost. "Tím je Skrytá země na severu zase v bezpečí. Žádné nestvůry se nebudou moct na lidi, elfy nebo trpaslíky jen tak vrhnout." Naplnila ji nesmírná pýcha, její národ dokázal další velký čin. "Jsme děti kováře!" zvolala a pozvedla džbán do výše. Ostatní trpaslíci se připojili k jejímu volání, poháry cinkaly jeden o druhý a netrvalo dlouho a výčepem se rozezněla první písnička.
"Nastávají dobré časy. Co by nám ještě tak mohlo nahnat strach?" povzdechla si Balyndis s úlevou po dalším dlouhém doušku a setřela si ze světlého chmýří na bradě bílou pěnu. "Našli jsme cestu k nové jednotě a získali nové spojence." Zvedla džbán a pozdravila jím bledého trpaslíka, který seděl mezi nimi. "Řekni, cítíš se u nás dobře?"
Trpaslík přikývl. "Děkuji, ano, až na nějakou tu maličkost. Ale jsem zvědavý, jak se líbí v naší říši Tungdilovi Zlatorukému. Rozhodně se životu tam u nás dokáže přizpůsobit mnohem snáz než my vašemu životu tady. Nic ve zlém."
"Tak?" Zmateně se na něho zahleděla. On odejde pryč. Kvůli mně? Musím si s ním promluvit. "Tungdil tedy hodlá udělat, co řekl? Kdy asi tak vyrazí?"
"On už vyrazil, před čtyřmi oběhy, když bylo jisté, že závory budou držet," odpověděl jí jeden z kameníků. "On a obě dvojčata."
Už je pryč? Bez rozloučení? Našel si nový způsob, jakým mi chce ukázat, že mnou kvůli mému rozhodnutí opovrhuje? Z obličeje se jí vytratilo veselí. "Byla s nimi ta chirurga?" Když viděla, že kameník přikyvuje, vyprázdnila džbán a rychle zamířila z výčepu ven. Samozřejmě že je s ním.
Ostatní trpaslíci se za ní nechápavě dívali.

Skrytá země, království Weyurn,
ostrov Větrná hůrka,
6235. sluneční cyklus, konec jara

N
eobvyklá skupinka cestujících absolvovala jízdu kočárem do Gastingy velice rychle.
Jenom jednou museli jízdu přerušit a udělat si přestávku, aby kolem mohl projet menší oddíl vojáků, kteří vyrazili na rozkaz královny Wey na západ. Jejich úkolem bylo, jak jim na Andôkain pokyn vyprávěl s pýchou v hlase velitel oddílu, aby prozkoumali, co se děje za hranicemi v Zemi za horami. Maga mu popřála hodně štěstí a zavřela okno kočáru.
"Ani jednoho z nich už neuvidíme, nikdo se nevrátí," prorokovala Andôkai nezúčastněně, když kolem zaskleného okna přepochodovaly poslední tváře, tu a tam některá z nich zvědavě nahlídla dovnitř. Zatáhla závěsy. "Ti jsou vycvičeni nanejvýš tak pro bitvu na moři, ale ne k boji na zemi a v neznámém terénu." Poklepala na střechu a dala tím vozkovi znamení, aby popohnal koně.
Když se jejich povoz blížil mírným obloučkem ke Gastinze, viděli, jak se vesnice před nimi vynořuje ze šedých závojů deště.

Maličké domečky se střechami z dřevěných šindelů se krčily k zemi, aby je neustále vanoucí vítr nemohl odnést pryč. Na loukách kolem osady se zelenala svěží, šťavnatá tráva, pár chlapců hlídalo bílé krávy. Na lidi ani na zvířata neměl neustávající déšť žádný vliv.
Tohle že má být sušší krajina? Narmora pečlivě dohlédla na to, aby byla Dorsa, ležící v košíčku, důkladně zavinutá. Drkotání kočáru se jí líbilo, hluboce a tvrdě spala.
Podle pokynů průvodce zamířili k domu místního stařešiny, tam muž seskočil z kozlíku, neúprosně odvedl stařešinu od oběda a dostrkal ho v provázcích deště k oknu kočáru. Déšť muži zatékal do nízkých bot.
Andôkai sklapla okénko dolů. "Hledáme potomky osadníků, kteří se asi tak před sedmdesáti slunečními cykly usadili tady ve vesnici," oznámila mu okamžitě. Vůči níž postaveným lidem se jako obvykle nezatěžovala žádnými zdvořilostmi. "Kde je najdu?"
"Kdo jste, že mě necháváte vytáhnout ven do deště? Co po nich chcete?" odpověděl muž ve snaze projevit trochu autority.
S takovou se však u magy potázal se zlým. "Ani jedno z toho se tě netýká. Stačí, když budeš vědět, že cestuji s mimořádnými pravomocemi tvojí královny a moje postavení vysoce převyšuje to tvé," zpražila stařešinu. "Protože tu ještě žijí, tak mi na místě řekneš, ve kterém domě bydlí." Její zrak zachytil stařešinův pohled a neúprosně ho donutil sklopit oči. "Existuje nějaký důvod, proč bych je nemohla vidět?"
Muž zvedl ruku a ukázal na konec cesty. "Ne. Poslední dům po levé straně." Okamžitě se shrbeně rozběhl zpátky do domu.
Narmora postřehla, že jeho děti a manželka tiskly za tabulkami z mléčného skla nosy k oknům. Nepochybně nikdy v životě nikdo z nich takový kočár neviděl.
Bič zapráskal, povoz je vezl vstříc cíli.
Kola se ještě ani pořádně nezastavila a Andôkai už vyskočila ven. Narmora se k ní rychle připojila. Andôkai prudce bušila na dveře malého baráčku, dokud jí nějaký muž neotevřel. Byl asi padesát cyklů starý a výraz v jeho obličeji kolísal mezi překvapením a podrážděností. Když před sebou spatřil neznámé ženy, stalo se jeho chování ještě odmítavější. Mlčky čekal, až se mu představí.
"Smíme dovnitř?" Maga ani neprosila o povolení, spíše je přímo vyžadovala.
"V tom vašem nóbl kočáru je více místa než u nás, měl bych se k vám se svou rodinou nastěhovat," odpověděl muž mrzutě, zatímco si zkoumavě prohlížel jejich pláště, aby se o nevítaných návštěvnicích dozvěděl něco víc. Ženy postřehly v jeho slovech podivný, neznámý přízvuk. "Proč chcete dovnitř?"
"Třeba protože prší?" odvětila Narmora a usmála se. "Naše kabáty nevydrží to mokro věčně a my bychom si s tebou rády promluvily."
"Pak mluvte rychle a nebudete mokré," navrhl jim muž stroze.
Maga málem pukla vzteky a netrpělivostí. "Jde o Zemi za horami a o to, co by tvojí vlasti odtamtud mohlo hrozit, sedláku," odsekla podrážděně. "Udělej nám místo ve dveřích a promluv si s námi, pokud je ti tahle chalupa milá a drahá."
Zezadu k nim pronikl nějaký nesrozumitelný ženský hlas, muž zaklel, ustoupil stranou a pokynul jim, aby vstoupily dovnitř.
Ocitli se v začouzené místnůstce, která si ani nezasloužila, aby se jí říkalo pokoj. V úzkém prostoru se k sobě tísnilo sedm dětí, nejmladšímu z nich bylo právě půl slunečního cyklů, tomu nejstaršímu osm. Matka, která měla na sobě šaty z hrubého plátna a přes ně si přehodila vlněnou halenu, se posadila ke stolu a úzkostlivě pohlédla na obě ženy, jejichž pláště měly větší hodnotu než veškerý nábytek v baráčku. V místnosti páchl spálený tuk lojových svící. V jednom rohu stálo těsně nad sebou několik postelí, vedle nich vedl žebřík do přístěnku, ve kterém spali rodiče a kde si mohli za závěsem dopřát trochu soukromí. To, co Narmora považovala za deku pohozenou na spodní posteli, se náhle zavrtělo a hlasitě zakašlalo. Když se tam podívala pozorněji, rozeznala kulatou tvář jakési velice staré ženy, jejíž vyschlé tělo skoro nešlo pod prostěradlem rozeznat.
"Děkuji, žes nás pustila dovnitř," řekla Narmora a kývla na matku, které hádala takových pětatřicet cyklů. "Vy jste potomci osadníků, kteří sem přišli ze Země za horami?"
Žena se nejdříve podívala na svého muže. Ten zůstal nehybně stát u dveří, zkřížil ruce na prsou a lhostejně pokrčil rameny. "Co si přejete, vznešené dámy? Jak přijdeme k takové cti, nebo… přivádí vás

snad do Gastingy… něco zlého? Musíme zase odejít pryč z Weyurnu, protože nemůžeme obdělávat půdu, která nám byla přidělena?" Vstala, nejmladší dítě držela na rameni. "Promiňte nám, vznešené dámy, ale práce je těžká, půda je hluboká a mokrá a můj muž a já…"
Andôkai pokrčila čelo. "Uklidni se. Nepřišly jsme sem se žádnou takovou povinností. Chceme se dovědět něco víc o tvojí vlasti." Přitáhla si k sobě nízkou židličku a posadila se na ni, plášť si poskládala pod sebe. "Povyprávěj nám o tom největším nebezpečí, jakého se lidé v Zemi za horami bojí. Obrovité bestie, kouzelníci, nebo snad ďábelská stvoření, či něco v tom smyslu?"
Žena se se zřetelnou úlevou opět posadila a podala dítě svému muži. "Ptáte se na nějaké nebezpečí?"
Narmora sáhla do peněženky a položila před ženiny rozpraskané ruce čtyři zlaté mince. "To je odměna za to, že nám všechno povyprávíš," poznamenala přátelsky. "Ale neměj pocit, že si kvůli těm penězům musíš něco vymýšlet, jen aby bylo tvoje vyprávění napínavější. My chceme slyšet pravdu."
Žena upřeně zírala na lesklá žlutá kolečka. "To je hrozně moc," vyrazila ze sebe a podívala se návštěvnicím do tváře. "Z toho bychom mohli žít celý sluneční cyklus. To je strašně moc za pár starých povídaček."
Její muž přešel k ní a shrábl mince. "Co je nám po tom? Když panstvu vyskakují zlaťáky z kapsy, nebudeme si kvůli tomu stěžovat."
"Vy jste tedy ze Země za horami?" pokračovala Narmora s otázkami.
"Ne. Jenom já a moje matka. Můj muž pochází z Weyurnu," upřesnila žena. "Já se jmenuju Aspila a moje matka přešla jako dítě přes Rudé hory. Moje babička chtěla, abychom odešly z naší vesnice, protože válka se neustále blížila."
"Vraťme se k tomu, co chci vědět," vpadla jí maga neomaleně do řeči. "Víš o nějakých událostech, které jsou na pohled neuvěřitelné, nebo jsi sama někdy viděla něco, čemu jsi nejprve nechtěla ani věřit? Neznáš nějaké legendy…"
Aspila vylekaně couvla před přísnou magou o krok dozadu a místo na ni pohlédla na Narmoru. "Byla to válka našeho pána proti amshům," navázala na nit svého vyprávění. "Jednoho dne zrána se objevili před hranicemi naší země a vpochodovali dovnitř. Nikdo z našich vojáků je nedokázal zastavit, a tak se moje babička rozhodla, že nebude se svými dcerami čekat, až přijdou i do naší vesnice. Můj dědeček a jeho tři bratři stejně padli už dřív, a tak ji doma nic nedrželo." Usilovně přemýšlela a pak se podívala na svého muže. "Nemůžu si vybavit jedno konkrétní slovo," obrátila se na něho. "Jak se přeloží amsha?"
Andôkaina pozornost se zaměřila na starou ženu. "Zná snad ona nějaké legendy? Ty mi chceš, jak je vidět, pořád vyprávět o nějaké válce, která mě nijak zvlášť nezajímá."
"Ale ti amshové jsou legenda!" zapřísahala žena magu. "Do té doby nikdo nevěřil, že existují. Moje babička o nich vyprávěla mojí matce, když ji chtěla postrašit. A pak ta hrůza dostala podobu."
Maga prudce zbystřila pozornost. "Proč jsi mi to neřekla hned? Co jsou ti amshové zač?"
Aspila si pohrávala s prsty, zápasila s řečí, kterou si pořád ještě nedokázala úplně osvojit. "Já to neumím říct, oni jsou…" Podívala se ke stropu, jako kdyby tam někde viselo správné řešení, ale kromě jedné šunky, ohlodané skoro na kost, tam nebylo nic.
Narmora se usmála a snažila se uhladit nepříjemný dojem, který vyvolávala její mentorka. Samusin ze mě určitě má radost. "Prostě nám celý ten příběh povyprávěj," navrhla ženě. "Možná na to pak společně přijdeme."
Žena souhlasila a začala vyprávět…

"Když bohové stvořili sami sebe, každý z nich krásnější, skvostnější a vznešenější než druhý, dostali se dva z nich do sporu o to, který z nich je lepší.
Byli to dva bohové, kterým vy říkáte Tion a Vraccas, my je známe pod jmény Kofos a Essgar.
Kofos se Essgarovi vysmíval a urazil ho tak hluboce, že Essgar v návalu nesmírného vzteku vytáhl z výhně rozžhavené kladivo a začal jím do druhého boha bušit.
Pokaždé, když ho ten horký kov zasáhl, odskočil z Kofosova těla jeden malý kousek a dopadl na zem, kde nabral Kofosovu podobu a oživl. Tak vznikli amshové.
Essgar přestal zuřit teprve tehdy, když protivníka desetkrát srazil k zemi a ten se s hrozným nářkem vzdal.

K velkému údivu objevil u nohou deset svých malých napodobenin, které po něm drze požadovaly, aby je spolkl a ony se tak znovu staly jeho součástí, protože k němu patřily a nechtěly žít mimo jeho tělo. Ale Kofos se o to ani nepokusil, vysmál se svým kopiím a chtěl je rozdupat. Maličcí Kofosové mu unikli a prchli pryč, ale přísahali mu a všem jeho stvořením věčnou pomstu.
A tak zůstalo oněch deset malých bohů pospolu a od té doby se věnovali jenom jedinému cíli: vypátrat a zničit všechno, co Kofos vytvořil.
Tak začalo polní tažení amshů.
Amshové rozdrtili ty nejděsivější bytosti, které přinášely národům na zemi hrozné utrpení, honili a ničili tvory, kterým říkáte skřeti, pronásledovali ty, které nazýváte obři a trollové, dokud je nevyhladili do posledního.
Brzy se k nim připojila armáda dobrovolníků, kteří těch deset uctívali jako nové bohy za to, že národům a všem dobrým bytostem přinášejí mír. Jenom oni jsou ušetřeni žáru, který z amshů vychází."

Aspila přerušila vyprávění, sáhla po poháru vody a svlažila si vysušené hrdlo.
Narmora vydechla. "To nezní tak, že by z nich Skrytá země musela mít strach," řekla. "Princ Mallen z Idoslânu by je přivítal s otevřenou náručí."
"Legenda ještě pokračuje dál, vznešená paní," upozornila ji žena. "Amshové bez ustání putují světem a pátrají po kdejakém zlu, aby ho mohli vyhladit. Protože je z těla jednoho z bohů vyrazilo rozžhavené kladivo, jsou i oni plní rozpáleného ohně. Žár, který z nich vychází, je tak velký, že pouhou svou přítomnosti vypálí a zničí veškerou půdu, na kterou stoupnou. Čím déle se někde zdržují, tím více se země pod účinkem jejich sil mění na prach a popel. Proto se je náš pán snažil zadržet, aby do naší vlasti ani nevstoupili. Shromáždil ty nejlepší mágy, nejčistší stvoření, ve kterých nebyla ani špetka zla, a nejnevinnější, nejupřímnější muže a ženy ze všech částí své říše, aby amshe zadrželi."
"No a? Podařilo se mu to?" vyptávala se Andôkai.
Aspila potřásla hlavou. "To vám nemůžu říct, vznešená dámo. Moje rodina uprchla dříve, než jednotky vstoupily do naší vesnice."
Narmora pátrala po nějakém vysvětlení, jak do tohoto příběhu zapadá kometa, a položila tuto otázku i ženě.
"Moje dcera vám povyprávěla jenom polovinu celého příběhu." K jejich údivu se stařena na posteli narovnala a podívala se na ně bdělýma očima. "Essgar neudeřil Kofose desetkrát, ale jedenáctkrát. Poslední amsha byl prudkostí rány odmrštěn někam hrozně daleko a zmizel za obzorem, vystoupal ke hvězdám a jako ohnivý míč kroužil kolem hvězd. Jedné noci, jak mi vyprávěla moje matka, se i on vrátí ke svým bratrům a společně pak budou řádit ještě víc než předtím."
Andôkai sevřela ruce. Teprve teď dávala padlá hvězda smysl… Vyčetla Narmoře v obličeji, že i ona si myslí něco podobného. "Slyšely jsme už dost," prohlásila maga zklamaným hlasem. "To není nic, co by nám pomohlo. Ponechej si ty zlaťáky, které ti dala moje fámula. Vaše vyprávění nás dobře pobavilo."
Vstala a bez pozdravu vyšla ven.
"Bohové ať stojí při vás," rozloučila se s nimi Narmora, vytáhla pátou minci a vtiskla ji ženě do ruky. "Ale neusněte na tom malém bohatství."
Rychle uběhla několik kroků ke kočáru a zavřela za sebou dvířka, aby dovnitř neproniklo více deště.
Dopadla na sedadlo, ještě ani pořádně nedosedla a povoz se drkotavě rozjel.
Maga se dívala z okna zmáčeného deštěm. Bylo na ní vidět, že si dělá starosti. Před vesničany předstírala, že jí neřekli nic významného, ale ve skutečnosti jim ti lidé tady potvrdili Nôd'onnova slova. Nikdy bych nevěřila, že je něco takového možné. Udělali jsme snad chybu, když jsme ho zničili? kladla si Narmora neklidně otázku, zatímco opatrně hladila spící dcerušku po tváři. Nedokázala však přijít na žádné jiné řešení, na pokojnou spolupráci s odpadlým magusem a tisícinásobným vrahem by ve Skryté zemi nikdo nepřistoupil. Naše nejčistší stvořeni už ani neexistují, napadlo ji s hrůzou. Hordy střetů pobily u Mifurdanie poslední jednorožce. Žádná jiná stvoření se jim v jejich dokonalosti nevyrovnala.
"Avatarové." Andôkai si opřela čelo o okno, světlý cop jí vyklouzl zpod kapuce a dopadl na prsa. "Pokud je na té legendě zrnko pravdy, máme co do činění s Tionovými avatary. Se zobrazeními jejich boha, která dostala podobu z masa a kostí. Jsou vybaveni mocí, která se vyrovná moci bohů, a jen stěží

by je někdo dokázal zničit pozemskými zbraněmi." Její oči se obrátily k Narmoře. "Víš, co to pro nás obě znamená?"
"Neuplyne ani jediná hodinka, kdy bych se neprocvičovala v zacházení s magií," odvětila fámula a zkoumala obličejíček malé Dorsy. Chtěla bych tu pro tebe zanechat domov, a ne spálenou zemi, po které se prohání žhavý vítr "Dáme královským rodům nějakou zprávu o tom, co jsme zjistily?"
Andôkai si všimla, že se na ni její fámula nechce podívat, nijak to však dál nerozpitvávala. "To bude nejlepší. Já svolám do Poristy setkání všech panovnic a panovníků, hned jak se Djerůn vrátí ze své mise. Tuhle záležitost musejí projednat nejvyšší představitelé národů Skryté země. Je příliš důležitá, nedá se vylíčit obyčejným dopisem. A do té doby se možná něco dozví i Weyin výzvědný oddíl." Zamračeně pohlédla na Rosild. "Chůvo, ty nikomu neřekneš o ničem z toho, co jsi tady slyšela, nebo byla Dorsa posledním dítětem, které jsi kdy kojila," pronesla rezavým hlasem. "Lidé ve Skryté zemi se o tom dozvědí, až budeme mít plán, jak se avatarům ubránit. Dozví se o nebezpečí z úst svých královen a králů, a ne z pusy nějaké kojné." Rosild rychle přikývla, z obličeje se jí vytratila veškerá barva a na místě přísahala při Palandiell, že nic neprozradí. "A teď zpátky do Poristy. Narmoro, je toho hodně, co musíme připravit a udělat."
"Zajisté, ctihodná mago." Poloalfka zběžně přikývla, ale nespustila oči z Dorsy. Její mentorka jistě netušila, že jí tyto novinky právě prodloužily život, přinejmenším na dobu, kdy bude probíhat válka s avatary. Po ní už ale rozhodně nebude Andôkai déle šetřit. "Bude ze mě ještě lepší fámula, to vám slibuju." Natočila hlavu a na mágu se usmála. Herectví pořád ještě ovládala skvěle.

KNIHA DRUHÁ

I

Skrytá země, Gauragar,
6235. sluneční cyklus, pozdní jaro

"N
ebudeš svého rozhodnutí litovat, Tungdile?" Myr kráčela vedle něho, a když mu pokládala otázku, schválně se zahleděla jinam. V ruce držela malý kelímek s namodralou mastí a natírala si citlivý obličej, aby se chránila před sluncem.
Na Tungdila působilo její chování dojmem, jako kdyby se Myr styděla za to, že ho doprovází do světa jejich společenství, jako by jí to bylo nepříjemné, jako by ji trápilo, že on opustil říši Pátých… jako kdyby si kvůli tomu dělala výčitky.
"Ne, určitě toho nebudu litovat," odpověděl po chvilce, kladl nohu před nohu a oči měl upřené k obzoru, kde zapadalo slunce a Skrytá země se nořila do tmavě červené barvy. "Snad si nemyslíš, že jsem je opustil kvůli tobě?"
"Tím ‚je' myslíš Balyndis, nebo svoje lidi?"
Tungdil musel sám zapřemýšlet. "Balyndis a jejího manžela," odvětil pevným hlasem. "Ne, neopustil jsem je kvůli tobě. Přiznávám, že mě nesmírně přitahuješ, protože jsi tak jiná než jiné trpaslice, se kterými jsem se dosud seznámil. Otočil se k ní a její pohled se setkal s jeho, v červených očích zahlédl naději. "Dopřej mi nějaký čas, Myr. Moje srdce i hlava jsou ještě příliš zmatené, než abych si mohl být svými city jistý." Křivě se pousmál. "Když budu od Balyndis dál, udělá mi to dobře a ukáže se, co vlastně chci. To je ten důvod, proč jsem s tebou odešel. A taky jsem zvědavý na všechno, co u tvých lidí uvidím."
Myr přikývla, obrátila se a hledala rybník, ke kterému se už několik oběhů slunce blížili. "Rozumím, Tungdile. A já umím čekat, stejně jako dřív."
Tungdila vytrhl z ponurých myšlenek burácivý smích. Ohlédl se a uviděl, že se Boëndal zastavil, zůstal stát v předklonu a rukama se opíral o stehna, aby nespadl na zem. Nemohl se uklidnit, slzy se mu řinuly z koutků očí. "Tu legraci bych si taky rád poslechl," ušklíbl se. "Cos to svému bratrovi vyprávěl? Ten vtip,

jak se skřet ptá trpaslíka na cestu?"
Pruďas pokrčil rameny. "Ne, u Vraccase! Jeden tady říká pravdu a druhej se mu vysměje," odpověděl napůl zmateně, napůl uraženě. "Já jsem mu jenom říkal, že budeme muset skočit tady do tý velký louže, abysme…"
Přerušil ho nový záchvat dunivého smíchu, který znemožnil jakýkoliv další hovor. Boëndal se smíchy neudržel na nohou a dopadl na kolena. "No tak se podívejte, co mi dělá," lapal po vzduchu. "Sotva jsem unikl ledové smrti a on mě teď bude mít tou svou historkou na svědomí, až se udusím smíchy." S chichotáním se zvedl a oklepal si prach z nohavic. "Skočit do rybníka," zabublal smíchem. "Nakonec to dojde tak daleko, že dobrovolně strčím nohu do hluboké vody, aby mě Elria mohla utopit." Když si otřel slzy z očí a spatřil vážné tváře svých společníků, došlo mu, že jeho bratr mluvil pravdu. "Cože? To nebyl vtip? My máme skočit na dno…?" Nedokázal to slovo ani vyslovit, taková představa se mu zdála prostě příšerná.
Bo?ndil ho plácl po rameni. "Jde to hezky rychle. Tungdil a já jsme si to už jednou vyzkoušeli. Cestou se můžeš koukat na ryby."
Boëndal se skepticky podíval na Myr. "Ty mi snad nebudeš chtít namluvit, že existuje jenom ten jeden vchod, že ne? Nemyslím si, že když se vojáci, které nám tvůj král poslal, vracejí domů, skáčou z můstku do rybníka jako žáby, nemám pravdu?"
Myr se ušklíbla a ukázala jim bílé zuby. Ukládala si věci a kráčela k lesu, kterým se dostali k rybníku. "Ne, jsou tu i jiné vchody. Tungdil s tvým bratrem vyšli z naší říše jedním z nich, jenže měli zavázané oči. Ale protože mi Gemmil nedovolil, abych vám je ukázala, tak se spolu se mnou vykoupete. Není to zas až tak špatné, že?"
"V tom má pravdu," zabručel Pruďas. "Není to špatný. Je to šeredný, a navíc ještě zlý. A ta voda je plná různejch solí. Měl jsem ji v uchu celou věčnost a slyšel jsem, jak se mi Elria směje."
"To ale dokazuje, že se náš národ neutopí bůhvíkde jenom proto, že je tam hloubka," snažil se Tungdil upozornit na kladnou stránku potápění, kterému se beztak nemohli vyhnout.
Boëndala opustil poslední zbytek bujarého veselí, na čele mu naskočilo mnoho starostlivých vrásek, které nechtěly zmizet.
V lese, který byl svého času částí říše elfiů Lesinte?l, se mu nálada nezlepšila už vůbec. Opatrně a neustále připraveni k boji procházeli travnatou rovinou. Když pak narazili na vybledlé zbytky zabitých druhů, ztratil trpaslík náladu úplně. Zřítila se volným pádem až na samé dno nekonečné propasti. Sesbírali zmrzačené mrtvoly a uložili je pod hromadu kamení, aby alespoň jejich ostatky nalezly pokoj a jejich duše se ve Vraccasově Věčné kovárně dočkaly klidu a mohly se těšit z planoucích výhní.
S příchodem noci došli k můstku. Každý z nich si vzal kus zničeného žulového sloupu z bývalé svatyně a držel ho v rukou. Byl asi tak velký jako jejich hlava a trpaslice jim to doporučila, aby snadněji klesali na dno a rychleji se dostali do říše zapuzených trpaslíků. Nakonec dorazili až na konec můstku.
"Já začnu," řekla Myr, usmála se na Boëndala, který po ní vrhal podezřívavé pohledy, a skočila do černých vod.
"A je pryč," zamumlal Boëndal ustaraně. "Jste si jistí, že i my…"
"Postavil ses proti Nôd'onnovi a jeho bestiím, bratříčku, a teď se bojíš jednoho skoku?" Bo?ndil dělal, jako by je čekala ta nejlehčí věc na světě.
"Směl bych ti připomenout, že tys tam skočil jenom proto, že tě do té vody srazil býk?" připomněl mu Tungdil.
Pruďas mávl odmítavě rukou. "Býka už nepotřebuju." S mírným odporem přistoupil k okraji můstku. "Proklatá voda. Je studená a černá," postěžoval si a skočil. Následovalo mohutné žbluňknutí a trpaslík zmizel pod vodou.
"Pak nemám na výběr," poddal se Boëndal osudu. Hluboce se nadechl, zavřel oči, a když skočil, zacpal si volnou rukou nos.
Tungdil šel jako poslední. Vlny se nad ním zavřely. Nedalo se nic rozeznat. Pouze podle tlaku v uších cítil, že ho tíha zbraní, zbroje a kamene táhne dolů.
Trpaslík uslyšel hučení vodopádu, vlévajícího se do podzemní nádrže, řítil se spolu s ním kaskádami dolů do podzemí a podruhé se ponořil. Pak ho mírný proud vynesl nahoru a vyplavil na plochý břeh.

S kašláním a prskáním se zvedl na nohy. Dvojčata stála vedle něho, vydávala podobné zvuky jako on a vyplivovala vodu. Myr si kolem boků utahovala opasek, který se jí při ponoření uvolnil.
"To bylo poprvé a naposledy, co jsem šel touhle cestou," láteřil Boëndal a otřepal se, až z něho kapky jen lítaly. Jako všem ostatním, i jemu crčely z šatů provazce vody a pleskaly o zem. "To bude trvat, než nám všechno uschne." Vztekle si přejel po kroužkové košili. "Doufám, že máte dobrý olej," zabručel.
Myr si prohrábla mokré vlasy a zasmála se. "Však my už pro vás nějaké vhodné šaty najdeme," uklidňovala trpaslíka, poodešla k masivním, železem pobitým dubovým dveřím a zabušila na ně. "I ten olej."
Otevřela se špehýrka, pár rudých očí si Myr i ostatní návštěvníky změřil a špehýrka se opět zavřela. Zakrátko uslyšeli, jak někdo odstraňuje celou řadu klínů a trámů. Otevřel se před nimi vstup do říše Svobodných.
V místnosti za dveřmi na ně čekal Gemmil a přivítal každého z nich stiskem ruky, přestože dvojčata k němu přistoupila značně zdrženlivě. "Přišla moje pomoc včas?" chtěl okamžitě vědět a chirurga mu v krátkosti povyprávěla o bitvě v Šedých horách i o vratech v Kamenné bráně, která stejně jako před tisíci slunečními cykly opět slouží tak, jak mají.
"Z vítězství mám radost, kvůli mrtvým mé srdce pláče," řekl Gemmil. "Na obojí si připijeme." Ukázal na přichystané šátky. "Přehoďte si je přes sebe, abyste se nenachladili."
"Suchý šaty by mi byly milejší," dožadoval se Pruďas.
"Brzy je dostanete. Čekají na vás ve vašem novém domově," prozradil jim král a prošel místností k dalším dveřím. Za nimi stál důlní vozík, připravený k jízdě. Nasedli a vozík je s rachocením a otřásáním unášel dolů. Konečně zastavili. Když vystoupili, zavedl je král obrovitou vstupní halou k dvoukřídlým dveřím.
"Pojďte sem. Uvidíte, čemu všemu vládnu." Dotkl se prstenem run, zapuštěných do dveří. Znaky se rozzářily, dveře se zvolna zhouply stranou a do místnosti začalo padat tlumené světlo. "Běžte dál a buďte u Svobodných vítáni."
Tungdil a dvojčata překročili práh a ocitli se na předsunuté plošině, z níž vedlo široké schodiště. "U Vraccase," zaslechl Tungdil, jak za ním uchváceně pronesl Boëndal, a i jemu spadla údivem čelist dolů.
Pod nohama se jim rozprostíralo opravdové město s různě velkými domy, symetricky vybudovanými ulicemi, uličkami a náměstími. Tungdil odhadoval, že může být tak dvě míle široké a dvě míle dlouhé, z plošiny to ke stropu bylo dobrou míli a půl.
Na kraji města se dva vodopády vlévaly z výšky čtyř set kroků do podzemní nádrže, ze které byly vyvedeny kanály. Zčásti vedly k vybudovaným zahrádkám, zčásti se ztrácely ve skalách.
Shora vypadali obyvatelé města hrozně maličcí, nebyli větší než skalní brouci. K Tungdilovi doléhaly jejich rozhovory jako tiché mumlání, k němu se přidávalo bušení kladiv na kovadlinu a další zvuky, které znal z lidských měst.
Převážně čtvercové stavby se přimykaly k mírně se zvedající skalní stěně na druhé straně jeskyně, na jejímž vrcholu se tyčila malá, ale důkladně vybudovaná pevnost. Město bylo osvětleno třpytícím se mechem, který rostl na stěnách jeskyně a vydával jemné, nahnědlé světlo. Na některých místech se tyčily stožáry, ke kterým byly na horním konci připevněny obrovské koše, v nichž plály jasným plamenem mohutné ohně. Naleštěné kovové destičky odrážely jejich jas do okolí.
"To je něco velkolepého," složil Tungdil poklonu Gemmilovi, který se k nim připojil. "Nikdy bych si nemyslel, že je možné, aby vás bylo tolik."
Král ukázal na město. "Tohle je Zlatotvrz, jedno z pěti měst…"
"Z pěti?" uklouzlo Pruďasovi.
"…ve kterých žijeme," dokončil Gemmil větu a ve tváři měl vepsánu hrdost nad tím, co jim právě prozradil. "Tady bydlí pět tisíc duší, které Vraccas obdařil svým požehnáním a které žijí ve svobodě, nejsou vystaveny tlaku ze strany klanů nebo rodin a řídí se jen vůli božského kováře."
Bo?ndil nafoukl tváře, aby na to něco odsekl, ale Tungdil mu dal znamení, aby teď nic neříkal.
"Kde budeme ubytováni?"
Gemmil ukázal na jeden dům uprostřed Zlatotvrze. "Tam budete bydlet, ten dům patří Myr. Budete tam, kde je živo a kde si budete moct udělat představu o naší společnosti. Já sídlím v pevnosti. Zítra vás

navštívím, pokud vám to nebude vadit, a ukážu vám město." Kývl na Myr a vydal se na cestu ke hradu.
"Tak už pojďte," vyzvala Myr trpaslíky a scházela po schodech dolů. "Budete v mém domě srdečně vítáni."
Tungdil, Boëndal a jeho bratr se pustili za chirurgou.
Krok za krokem se město před nimi zvětšovalo, a to, co shora vypadalo naprosto přehledně, se brzy proměnilo ve spleť a labyrint, který se však opíral o určitý řád. Tungdil si všiml čerstvého větru, který odnášel pryč kouř z kováren a dílen a staral se o to, aby obyvatelům města zbylo dost vzduchu na dýchání.
Zakrátko procházeli ulicemi a uličkami Zlatotvrze, míjeli výlohy obchodníků, kteří nabízeli ke koupi jídlo, nástroje, šperky a mnoho jiných věcí, a prošli kolem dvou hospůdek, ze kterých zaznívál zpěv. Minuli deset kroků vysokou železnou sochu Vraccase, osázenou drahokamy a diamanty, místy se zaleskly intarzie ze zlata a z vraccasia.
Nikdo je nijak neobtěžoval, tu a tam někdo pozdravil Myr.
"Viděli jste to?" zašeptal Pruďas. "Někteří z nich nosí vousy jakýmsi zvláštním způsobem. Mám dojem, že jsem viděl i jednoho starýho trpaslíka bez vousů. A taky jsem ucítil voňavku, oni se parfémujou."
Pokrčil nos. "U našich předků, teď už chybí jenom to, aby mluvili elfsky a narostly jim špičatý uši."
"Jen hrozně málo z nich nosí kroužkové košile nebo má u sebe zbraň," doplnil ho Boëndal. "Kam jsme se to jen dostali?"
"K čemu taky?" zapojila se jejich průvodkyně do diskuse a zastavila se přede dveřmi do svého domu. "Tady jsme v bezpečí, u nás nejsou žádní skřeti nebo jiné nestvůry, se kterými bychom museli neustále bojovat, a proto není důvod zatěžovat se těžkými sekerami nebo železnými košilemi."
"Zatěžovat se," rozčílil se Bo?ndil. "Neřeklas právě zatěžovat se? To není žádná zátěž, to je náš způsob života. Kroužková košile a zbraň patří u nás k životu stejně jako boty a kožená halena!"
"To ano, u trpaslíků, kteří žijí v klanech. U Svobodných tomu tak nemusí nutně být." Poprvé zněl Myřin hlas uraženě, Pruďasovo drsné a v některých ohledech neomalené a hrubé chování se dalo jen těžko pominout, zraňovalo skoro stejně hluboce jako čepele jeho seker.
Otevřela dveře a vstoupila dovnitř. "Pojďte dál a běžte rovnou po schodech nahoru. Nechci, abyste mi promáčeli koberce." Dala jim najevo nelibost a zmizela v jednom z vedlejších pokojíčků.
"Koberce," zamumlal Pruďas nechápavě. "Co přijde příště? Voda z vázy, abysme si umyli ruce?"
"Uklidni se. Jsme tady hosty." Tungdil přešel do čela jejich skupinky a vyšplhal se po schodech nahoru, kde na ně čekala prostorná místnost. Jak bylo přislíbeno, nalezli tam i dost šatstva v té správné velikosti. Jeden po druhém se převlékli.
Tungdil byl hotový jako první, rozhlédl se a objevil další, úzké schodiště, které vedlo o patro výš. Když po něm vystoupal nahoru, dostal se k vikýři a zakrátko stál na rovné střeše Myřina domu.
Zvuky města mu zřetelně doléhaly k uchu, zaslechl dokonce i útržky jednotlivých rozhovorů. Někde se trpaslíci bavili o banálních věcech, jako třeba o ceně zeleniny, jinde rozebírali nové hosty, kteří k nim právě přišli, i obecně celý vývoj ve Skryté zemi.
Bylo zřejmé, alespoň podle toho, co Tungdil zaslechl, že se někteří ze Svobodných jen obtížně smiřují s myšlenkou, že by opět měli vstoupit do užších kontaktů s trpaslíky z kmenů, před kterými před časem uprchli.
Tak i tady mají předsudky, pomyslel si s jakousi úlevou a přistoupil blíže k okraji střechy, aby se mohl dívat na kolemjdoucí.
Spatřil úplně vybledlé trpaslíky, ale i takové jako on sám, kteří nepatřili ke společenství vyvržených delší dobu. Při setkání na ulici si projevovali úctu, pozdravili jeden druhého a šli každý svou cestou.
Nakonec objevil osmistranný Vraccasův chrám, vybudovaný v bezprostřední blízkosti bohovy sochy. Z pěti komínů stoupal bílý kouř a ve vzduchu visela vůně bylinek a rozžhaveného železa, dokud ji vítr neodnesl pryč. Bylo zřejmé, že kněží provádějí nějaký obřad na počest božského kováře.
Světlý kouř mu připomněl děsivou mlhu, skrz kterou procházel ve výběžcích Země za horami, a runy ve skalní stěně. Zajímá mě, jestli se ti podskálané taky modlí k Vraccasovi?
"Když tady zůstaneš, budeš si moci vyslechnout noční modlitbu," pronesla Myr přímo za ním.
Polekaně sebou trhl, chyběl jen vlásek a sklouzl by přes okraj střechy dolů, ale Myr ho chytila za košili a

vytáhla zpátky. Protože se Tungdil přitom opřel celou svou vahou dozadu, tvrdě na ni narazil. Pospíchal ji podepřít, protože teď se ona ocitla v nebezpečí, že ji svrhne dolů.
Po dobu, jakou potřebuje kapka piva, aby dopadla z vousu dospělého trpaslíka na zem, stáli těsně přitisknuti k sobě. Tungdil přes košili cítil její teplo i měkké prsy. V tomto okamžiku byl šťastný, že na sobě nemá kroužkovou košili.
Odkašlal si a pustil ji. "Noční modlitbu?" snažil se přijít na jiné myšlenky a obrátil se ke chrámu, jehož dveře se právě otevíraly.
Pět tuctů trpaslíků v kovářských halenách vyšlo ven a rozestavilo se na schodech. Bylo zřejmé, že každý z nich přesně ví, kam patří. Poslední trpaslík přistoupil ke kovadlině z ryzího vraccasia a v ruce držel ocelový obouručí perlík.
"Je to rituální poděkování za další den, který nám Vraccas poskytl," vysvětlovala Myr. "Řekla jsem o té modlitbě i dvojčatům, podívají se na ni spolu s námi."
Pruďas se protáhl vikýřem. I on se musel obejít bez oblíbeného železného oděvu, jenom sekery mu visely u opasku. "Tak tady jste. Ty nejlepší místa jsou už asi obsazený, že jo?" Přimhouřil oči. "Co to vlastně bude?" zeptal se s pohledem upřeným na kněze. Myr mu vše v krátkosti vysvětlila. "Aha," poznamenal Pruďas. "No, u nás se modlí každý za sebe. Scházíme se jenom u mimořádnejch příležitostí."
"To, co se tam před náma děje, vypadá jaksepatří nóbl," potvrdil jeho bratr, který právě vyšel na střechu. "Co přijde jako další?"
Někdo hlasitě zadul na roh a jeho ponurý, melodický tón se rozezněl v ulicích a uličkách města a svolával trpaslíky na náměstí, na kterém stála bohova socha.
Tísnilo se tam stále víc trpaslíků, takže zakrátko z toho měli dojem, že se celé náměstí skládá jen z hlav s různobarevnými vlasy. Rovněž na střechách, které byly všechny postaveny stejně rovně jako střecha Myřina domu, se něco hýbalo. Kdekoliv se naskytla příležitost, tam se objevili obyvatelé Zlatotvrzi a obraceli pohled ke chrámu a k soše. Také Myr věnovala pozornost nadcházející modlitbě.
Kněz u kovadliny s námahou zvedl perlík do výše a držel ho natažený nad hlavou, paže se mu ani nezachvěly. "Vraccasi, vyslyš náš hlas a chválu, kterou ti vzdáváme," zvolal táhle a nechal perlík prosvištět dolů.
Zaznělo pronikavé, kovové zařinčení, žhavé jiskry sršely několik kroků daleko a táhly za sebou ohnivý ohon. Zasáhly nádoby s uhlím, z nichž vystřelily vzhůru bílé plameny.
Kněz stojící uprostřed skupiny rozevřel ústa a dal se do zpěvu. Z hrdla se mu linuly mocné, syté tóny. Po první sloce se k němu připojil druhý kněz, po druhé sloce třetí a tak to šlo pořád dál, dokud nezpívala polovina trpaslíků.
Následoval další úder perlíku a ti, kteří doposud jen mlčeli, pozvedli hlas a proměnili zpočátku prostou píseň jediného zpěváka v dojemný mnohohlasý chorál, jaký Tungdil ještě nikdy v životě neslyšel. Cítil, jak se mu ježí chloupky na ruce.
Zpívaná modlitba k Vraccasovi zasáhla duši každičkého trpaslíka. I Bo?ndil s Boëndalem měli co dělat, aby zachovali klid, dojetí jim sevřelo hrdla, a když trpaslíci kolem nich i na náměstí poklekli na koleno, bez váhání se k nim připojili, aby uctili Vraccase tímto pro ně novým způsobem.
Tungdil byl omámen kouzlem té chvíle a polapen nádhernými tóny, jenom žasl a polykal. Jeho přání, aby sbor nikdy neumlkl, se však nesplnilo.
Poslední verš a zpěváci se odmlčeli. Píseň se valila jeskyní, ještě jednou se k trpaslíkům vrátila zpátky jako tichá ozvěna a dozněla. Kněz udeřil potřetí do kovadliny, sbor se spořádaně stáhl zpátky do chrámu a obyvatelé města se zvedli. Kouzlo pominulo.
"Tak tomu říkám noční modlitba," zašeptal Bo?ndil a sledoval, jak se zavírají vrata svatyně. "A co teprve ranní modlitba, jak ta musí vypadat?" V otázce zaznívala zřetelně naděje, že brzy bude moci ještě jednou zažít něco tak krásného.
Myr se na něho usmála. "My máme jenom večerní modlitbu. Ráno budeš muset hovořit s Vraccasem svými vlastními slovy." Ukázala dolů. "Udělala jsem nám něco k jídlu a potom si aspoň já hned lehnu, abych si odpočinula. Vám doporučuji totéž, protože Gemmil vás zítra protáhne i těmi nejzapadlejšími kouty Zlatotvrze. Je na naše město nesmírně hrdý."
Krátce nato seděli u světle hnědého kamenného stolu a pochutnávali si na jídle, které pro ně chirurga

připravila. Tungdil některá z jídel vůbec neznal, i dvojčata se tu a tam zadívala na nějakou tu mísu s nedůvěrou.
"Mechová zelenina, kořínkový salát, pečené ze světlého masa s tmavou pivní omáčkou. To všechno jsou speciality z různých trpasličích říší," vysvětlila jim Myr a nijak jim nezazlívala jejich počáteční zdráhání. "My jsme je zjemnili a udělali z nich nové speciality." S těmito slovy jim naložila plné talíře. Hlad brzy překonal opatrnost a trpaslíci si nechali pěkně chutnat.
"To maso," Pruďas nadšeně žvýkal a posunul talíř před Myr, "chutná báječně. To není koza, že ne?"
"Maso je z gogula. Ti se dají jenom těžko chovat za plotem, takže je musíme čas od času honit ve štolách, ve kterých volně pobíhají." Viděla, že trpaslíkovi jméno toho zvířete naprosto nic neříká. "Gogul je odrůda brouka. Dorůstají velikosti dospělého trpaslíka a jsou proklatě rychlí. Ale chutnají skvěle." Ukázala na sýr, ze kterého si Pruďas právě vzal pořádný kus. "Ten sýr děláme z jejich žláz. Na čerstvém vzduchu okamžitě ztuhnou, pak je stačí pouze naložit do slaného láku a nechat dozrát." Podala mu naplněný talíř zpět.
Bo?ndil svíral příbor a beze slova zíral na pokrm, který před chviličkou vychvaloval až do nebes.
"Hele, hele, můj bratříček se najednou té lahůdky štítí?" dobíral si ho Boëndal a s požitkem jedl dál. "Myr to nezabilo, tak to nedostane do kolen ani tebe." Uchopil džbán s pivem a vyprázdnil ho. Jeho říhnutí zaznělo poněkud tišeji než obvykle. Dával si na chování záležet, protože seděl u stolu s Myr.
"Chutná ti to pivo?" zeptala se ho zvědavě.
"Je skvělé," pochválil ho Boëndal a dolil si znovu. "Má takovou zvláštní příchuť, plnou sladu a koření."
"My pivo zušlechťujeme pomocí…"
Dvojče, které si právě přikládalo džbán k ústům, zvedlo odmítavě ruku. "Ne, nic nám neříkej, Myr. Nechci vědět, jestli se do toho vymačkává šťáva z nějaké housenky, larvy nebo něčeho jiného. Na to chutná až moc dobře." Napil se a Myr skutečně mlčela. Jen se ušklíbla.
Zákusek tvořila bílá, krémová substance, která se chutí blížila medu. Tungdil na talíři objevil zbytek tuhé schránky, kterou si larvy chrání své měkké tělo. Byl však zticha a dál si sladkou hmotu lžičkou nabíral. Pruďas si samozřejmě dal i druhou porci, ale prokázal dostatek chytrosti a neptal se, co mu to tak chutná. Unavení, s plnými břichy a omámení alkoholem se všichni tři nakonec vydrápali po schodech nahoru a vrhli se do postelí.
"Nelituju toho, že tě doprovázíme," povzdechl si Bo?ndil a povolil si opasek. Hluboké říhnutí mu udělalo místo v žaludku. "Ale bojím se, že mi brzo nebude sedět kroužková košile. Myr vaří moc dobře."
Oba zbývající se rozesmáli. "Děkuji, že jste mě nenechali jít samotného," pronesl Tungdil vážně.
"Vždyť jsme toho spolu tolik prožili! Myslíš si, že bysme našeho učenýho nechali ve štychu?" odpověděl Pruďas udiveně. "A už vůbec ne tehdy, když se dá na cestu někam, kde žije tahle spodina trpaslíků. Nemůžeš mít oči všude najednou."
"Spodina," zamumlal Tungdil zamyšleně. "Dosud jsem neviděl a nedozvěděl se nic, co by mě donutilo, abych si trpaslíků ze Zlatotvrze vážil méně než těch našich."
Boëndal se natáhl a zkřížil ruce nad hlavou. "Nesmíš zapomínat, že buďto byli ostatními z nějakého dobrého důvodu vypuzeni, nebo že pocházejí z rodin trpaslíků, kteří se kdysi dopustili na našem národu bezpráví." Podíval se na Tungdila. "To platí i o Myr."
"Která ti zachránila život," upozornil ho Tungdil podrážděně.
Boëndal přikývl. "Já jsem na to nezapomněl a můj bratr složil přísahu, že ji bude chránit. To ale nic nemění na jejím původu."
"Přísahali jsme si, že ve Skryté zemi najdeme cestu k nové pospolitosti," připomenul jim Tungdil přísahu, kterou složili po bitvě u Černého skaliska. "A k této pospolitosti patří i Svobodní. Mají pět měst a ty zbylé čtyři nebudou v žádném případě menší než Zlatotvrz. My je potřebujeme, už jen proto, abychom zajistili v Šedých horách bezpečí." S trpasličí zarputilostí vzdoroval Boëndalovu pohledu. "Jsme tady, přátelé, abychom se o nich a o jejich kultuře dověděli něco víc a abychom zjistili, jestli jsou mezi námi příliš velké rozdíly." Z jeho pohledu vycházel chlad, když pokračoval dál. "Abych pravdu řekl, v tuto chvíli vidím jenom jednu věc, která nás dělí, naši předpojatost."
Dvojče otočilo hlavu ke stropu. "Uvidíme, co pro nás Vraccas přichystá během příštích oběhů," odpověděl vyhýbavě a zavřel oči.

Bude to pořádný kus práce. Proti tomu je ohýbání oceli hračka. Tungdil si povzdechl a svěsil koutky úst. Na jedné straně měl radost, že není mezi Svobodnými úplně sám, na druhé straně si přál, aby jeho společníci byli poněkud vstřícnější. Dokonce i Boëndal, to umírněnější dvojče, by se dal jen těžko přesvědčit k užší spolupráci s těmihle neobvyklými trpaslíky. Vraccasi, to už máš pro mě další zkoušku? pomyslel si unaveně.
"Co podnikneme s Ohnivou čepelí?" zeptal se Pruďas do ticha. "To má zůstat v rukách těch černookejch šikmoušáků?"
"Kdyby nebyl Gla?mbar tak mizerný bojovník, nemusel bych si s tím lámat hlavu," odsekl Tungdil. "Dsôn Balsur brzy pod útokem armády lidí, elfii a trpaslíků padne. Sekeru dostaneme zpět. Teď ji nepotřebujeme a pro alfy neznamená žádnou výhodu." Přivřel víčka. "Ale svůj majetek si zpět přinesu."
"Hohó, a hned na nás čeká další dobrodružství. Hádej, kdo bude u toho," prohlásil Bo?ndil vesele.

Skrytá země, Dsôn Balsur,
6235. sluneční cyklus, počátek léta

O
ndori ucítila oheň, který hořel v její domovině. Připomnělo jí to okamžik, kdy sama stála v plamenech. Zášlehy Ohnivé čepele jí spálily části obličeje k nepoznání. Teď měla dvojnásobný důvod k tomu, aby nosila masku.
Stála na vrcholku jedné z početných strážních věží, do nichž svého času elfové ze Zlaté nížiny posílali špehy, a dívala se na jih, odkud stoupala k modré obloze hustá, černá oblaka dýmu.
Tam se nacházelo místo, odkud jim hrozila porážka.
Lidé, elfové a trpaslíci neúnavně pálili z praků do hustého lesa ohnivé střely a pomocí směsice petroleje, oleje, smůly a síry měnili dokonce i mrtvé stromy na obrovité pochodně. Proto nyní v lese hořel široký průsek. Směřoval přímo ke Kostní věži, ale věž samotná ještě byla od útočícího vojska vzdálená mnoho mil. Ovšem za pásem lesa následovala nížina, kde by se útočníkům mohlo postavit do cesty překážek jen málo.
Alfka mrkla přes rameno. Na půli cesty mezi hlavním městem a lesem ležela pevnost Arvi?, z ní proudily na frontu neustále nové zástupy alfů, aby zadržely armádu Skryté země. Hrozilo však, že i tento proud postupně vyschne.
Rukama pohladila kovovou bojovou hůl. Způsobíme jim těžké ztráty. Už nezůstaneme jen u toho, že je prošpikujeme šípy.
Obrátila se ke schodišti a zamířila z padesát kroků vysoké věže ven.
Ondori se pohybovala velice opatrně, rána, kterou jí do těla zasadila Tungdilova dýka, se ještě zcela nezahojila. Bolela a neustále jí vyvolávala v paměti potupu, kterou utrpěla v Šedých horách. Nezbylo jí dokonce ani dost času na to, aby vypátrala tajemství černé vody, kterou skřeti vlekli s sebou. Když utíkala pryč, sebrala na bojišti pohozený měch na vodu, aby cestou nemusela hledat pramínky nebo potůčky. Teprve když se dlouze napila, zjistila, že v měchu byla černá voda. Nechápala, proč ji skřeti nosí s sebou. Chutnala přímo příšerně.
Když se vrátila, vyslechli si Nesmrtelní její neuvěřitelné líčení a nařídili jí, aby se vydala na frontu a tam padla v boji proti nepřátelům. Ohnivou čepel nechala u nich. Té prokleté sekery se už nikdy ani nedotkne.
Už nechtěla dlouho ztrácet čas, chtěla jen zemřít… aby za svým nedůstojným životem udělala slavnou tečku. Dokonce i smrt rodičů zůstane nepomstěna, to ji trápilo ze všeho nejvíc. Nesmrtelní jí aspoň dovolili sestavit si vlastní oddíl, jehož členy byli úplně stejní smolaři a ztracenci jako ona sama.
Na úpatí věže vyšla ven a vyšvihla se do sedla ohnivého býka. Pohledem přelétla čekající zástup stovky alfů - mužů a žen, kterým někdy a někde chyběla odvaha.
"Poslyšte, vy zbabělci," oslovila je hlasitě. "Naženu vás rovnou do řad nepřátel. Každý z vás pobije deset nepřátel dřív, než zemře. Jestli uvidím jediného z vás, kdo by se snažil vyhnout boji, dostihne ho můj šíp nebo můj věrný přítel Agrass." Poklepala černého býka láskyplně po širokém zátylku. "Tion bude na onom světě samostatně rozhodovat o jednom každém z vás, tak se snažte, pokud nechcete skončit ve

věčném prokletí a mukách. Já pořád ještě nosím požehnání Nesmrtelných, kterého se může dostat i vám. Ukažte, že si ho zasloužíte."
Kývla na nejbližšího alfa, který okamžitě zamířil na jih. Ondori zůstala na konci zástupu a dávala pečlivě pozor, aby se nikdo z nich nepokusil o útěk.
Za půl oběhu slunce se přiblížili k místu, odkud vojsko Skryté země vrhalo do lesa ohnivé střely. Nanejvýš tak jednu míli a prorazí přes les, odhadovala situaci a zmocnila se jí hrůza. Shora z věže to pro Dsôn Balsur vypadalo podstatně příznivěji, skutečnost jí zasadila tvrdý úder.
Z houštiny vystoupil alf v černé zbroji a ledabyle je pozdravil. K někomu takovému jako ona se nemusel chovat se žádnou zvláštní úctou. "Nesmrtelní nám slíbili, že vás sem pošlou, abyste zaútočili na ty jejich vrhací stroje a vyřadili z boje jejich obsluhy." Podal jí papyrus s náčrtkem, ze které strany by bylo nejlepší provést překvapivý útok. "My podnikneme zastírací útok, vy se v tom zmatku probijete ke skladům petroleje a oleje a zapálíte je. Tím nám pro tuto chvíli posloužíte." Zadíval se na její masku. "Co to má znamenat? Jsi tak šeredná, jak jsi zbabělá, že se nechceš ukázat?" Natáhl prsty k hedvábné látce, aby ji spolu s maskou stáhl pryč.
Býk varovně zafrkal a natočil mohutnou hlavu, levý roh se zarazil alfovi těsně před hrudí. Ten zaváhal a svěsil paži.
"To je ale škoda, že tě tvoje zbabělost zachránila," pronesla Ondori chladně. "Velice by ses divil, kdybys…" Odmlčela se. "Kdybys viděl, jak jsem hezká," chtěla původně říct, ale to už nebyla pravda. Ohnivá čepel jí uloupila všechnu krásu. "Cenou za můj obličej je smrt."
"Tak jdi a zemři," zasyčel alf, otočil se a zmizel v křovinách.
Ondori vykřikla rozkazy a vedla oddíl na západ, aby si na místě, které lidé nehlídají, vyhledali vhodnou cestu přes les. Když ujeli čtyři míle, zabočili mezi tmavé kmeny a do půlnoci si dopřáli odpočinek. Potom se připlížili blíž k táboru nepřátelského vojska.
Ondori tiše klela. Dostali se sice na správné křídlo jejich armády, ale tady bděli elfové a trpaslíci, umístění sem k ochraně vrhacích strojů.
Rozvrzané navijáky neustále někdo obsluhoval, dřevěná ramena stahovala jejich obsluha pomocí lan dozadu, železné koše se bez přestávky plnily naditými koženými vaky, které se po krátkém pohlazení pochodní okamžitě vznítily. Jakmile obsluha odstranila klíny, vymrštily se hořící vaky jako žhnoucí koule do noci a rozprskly se mezi stromy. Hořlavá směs se přichytila na čemkoliv a hořela jasným plamenem.
"Vidíte, jak slavné činy na nás čekají," řekla tiše. "Tion nám sem seslal víláky a podzemšťany. Může být něco lepšího než zabít je?" Vzala do ruky bojovou hůl a držela ji jako kopí. "Připravte se. A nezapomeňte, že jsem hned za váma. Nikdo mi neunikne."
Netrvalo dlouho a z druhé strany tábora zaslechli rozčílené výkřiky. Hned několik rohů nařizovalo vojákům poplach a varovalo je před útokem. Nikdo netušil, že tento útok má jen odvrátit jejich pozornost.
"Vzhůru, do boje," nařídila hlasitě a alfové se přikrčení hnali vpřed. Ve stínu stromů byli pro necvičené oko prakticky neviditelní, jejich podrážky nestouply na nic, co by mohlo vydat zrádný zvuk, a tak když se vyřítili na trpaslíky a elfy, bylo to pro jejich nepřátele naprosté překvapení. Nebezpečí čekali z úplně jiné strany.
Ondori dávala pečlivě pozor, jestli všichni její lidé útočí a jestli se nikdo neskrývá v křoviskách. Teprve když si byla jistá, vyrazila z lesa a vřítila se do boje.
Elfové nemohli použít luky a museli se pustit do boje s alfy zblízka. Trpaslíci se k nim přidali, s ponurými tvářemi vířili sekerami a bojovými koulemi a vrhali se na nenáviděné protivníky.
Tion nebyl na jejich straně. Nepřátelé zorganizovali obranu rychleji, než Ondori předpokládala. Trpaslíci vytvořili štíty hradbu, mezi štíty vyrážely vpřed jejich sekery, elfové zaujali postavení za nimi s oštěpy v rukou a drželi Ondořin oddíl v uctivé vzdálenosti. Postup alfů skončil tři sta kroků před skladem oleje.
"Tak zaútočíte, nebo ne?" zařvala vzteky bez sebe a probodla bojovou holí alfa, který chtěl vycouvat. Jeden z trpaslíků najednou pronikavě vykřikl, padl k zemi a způsobil v hradbě štítů mezeru. Z hrudi mu čouhala špička elfího oštěpu.
"Ty zákeřnej šikmoucháči!" zaslechli rozčílený hlas jiného trpaslíka. "Jasně jsem viděl, jak jsi ho

probodnul!" Ozvala se hlasitá rána a elf zemřel pod úderem řemdihu. "Pomstěme se jim za jejich zradu dětí kováře!" dožadoval se volající trpaslík hlasem plným nenávisti a smutku. "Šikmouší si z toho přátelství, který odpřísáhli, nic nedělají!"
Ondori uslyšela elfskou kletbu, vzduchem zasvištěl šíp a projel dalšímu trpaslíkovi hlavou. Když padl k zemi, měl ve zlomených očích vepsanou nevíru. Za okamžik se na něho svalil elf, kterému z břicha trčela trpasličí sekera.
Dva tucty trpaslíků se odhodlaně obrátily proti zrádcům ve vlastních řadách a zaútočily na elfy, kteří se jim na oplátku postavili na odpor. Z počáteční obrany a odklánění seker se brzy vyvinul krvavý, zarputilý boj.
Alfka sotva věřila svým očím. Tionovi budiž vzdán dík! Nepřátelství mezi národy se nedá odstranit jednou přísahou jejich králů. Okamžitě s čerstvou silou oddíl vybičovala, alfové se vrhali do mezer, které se před nimi rozevíraly, a zákeřně útočili na elfy i trpaslíky najednou.
Ondori přenechala oddíl Tionově péči a vedla býka k nechráněnému skladu. Projela kolem praků a jejich vyděšených obsluh a cestou vytrhla jednomu z mužů z ruky pochodeň.
Potom nechala Agrasse, aby svými rohy rozdrtil několik sudů a hodila pochodeň doprostřed louží. Páchnoucí kaluže se proměnily v hořící močál. V ohni praskaly další sudy a dodávaly plamenům potravu.
To už Ondori neviděla. Řádila mezi obsluhami katapultů, které jí a jejímu býkovi kladly jen malý odpor. Nebyli to žádní bojovníci, a tak je snadno dostihla rychlá a bolestivá smrt.
Jednoho z nich však přehlédla.
Schoval se za kolem katapultů, kterým lidé odpalovali ohnivé střely, a když Ondori projela kolem něho, vrhl po ní oštěp. Špice ji zezadu trefila do zad a probodla srdce. Ondori zasupěla, zalapala po dechu a vytáhla si zbraň z těla. Zhroutila se v sedle a čekala na smrt, zatímco muž od ní pádil pryč.
Bolesti v hrudi postupně povolovaly a brzy zcela zmizely. Alfka se narovnala, přejela si rukou po ráně, které se mezitím zavřela. Já taky? říkala si plná údivu. Tion mi poskytl stejný zázrak jako těm skřetům v… Najednou pochopila. Nesmrtelnost jí přinesla ta černá voda, které se omylem napila. Ondori se tiše zasmála. Já jsem… požehnaná! Nesmrtelní se o tom zázračném nápoji musejí dovědět.
Ze všeho nejdříve však musela splnit úkol. Dojela k ohni, sklonila tyč k zemi a vyryla jí do půdy hlubokou brázdu, kterou přitékala hořící kapalina rovnou ke dřevěným strojům.
Pyšně se zahleděla na první vyšlehávající plamínky, olizující trámy a lana. Tione, ještě jsem nepadla, radovala se a jemným stiskem stehen nasměrovala Agrasse zpátky do boje. A než se to jednou stane, pošlu ti ještě pěkných pár elfských duší, abys měl koho mučit.
Její býk s řevem rozorával řady nepřátel, elfové a trpaslíci létali vzduchem jako hadrové panenky. Rohy, zesílené železem bitevní masky, provrtaly kdejakou zbroj, každý štít i každé tělo, které mu přišlo na dosah. Špičaté zuby chňapaly kolem sebe a vytrhávaly z protivníků cáry masa včetně kůže a kusů oceli.
I když by tomu nikdy nevěřila, ona a její houfec zbabělců dosáhli vítězství nad přesilou, která si svou porážku sama zavinila vlastní nesvorností. Tion a požehnání Nesmrtelných jsou při mně! Jeho milost a požehnání nám přinesly triumf.
Teprve když se záře plamenů hořících balist, katapultů a ostatních vrhacích strojů nedala přehlédnout a nepřátelé, kteří přežili, upozornili zbytek armády na to, co se přihodilo za jejich zády, přišli lidé na pomoc.
Bylo však už příliš pozdě.
Kontingent elfů a trpaslíků ležel mrtev nebo těžce zraněn na zemi, zbylí alfové vklouzli zpátky pod ochranu černých stromů a splynuli s temnotou. Šípy z luků a kuší mířely cíl.
Alfka se zastavila několik kroků za okrajem lesa a rozesmála se radostí nad peklem, které zanechala za sebou. Agrass odfrkoval a otáčel hlavu doleva. "Schovává se tam někdo?" Okované kopyto s duněním rozrývalo zem. "Porozhlédneme se, jestli nebudeme moct poslat Tionovi ještě některou další dušičku nebo jestli třeba nebudu muset potrestat nějakého zbabělce."
Býk se hnal vpřed jako divoká šelma. Ve skromném měsíčním světle Ondori rozeznala čtyři podsadité postavičky, které utíkaly křovinami. Podzemšťané na útěku. Něco takového se dá vidět jen málokdy. Netrvalo dlouho a alfka celou čtveřici dohonila.
Trpaslíci zaslechli bubnování Agrassových kopyt a rozestavili se do obranné formace.

"Zmiz, alfko, a my ti darujeme život," zavolal na ni jejich vůdce zpod sklopené helmy a bojovně kroužil trojhlavým řemdihem.
"Proč bych měla…" Na poslední chvíli zahlédla, jak jeden z nich… napnul krátký luk a vystřelil po ní šíp. Vyhnula se dlouhé střele a ta se zavrtala do stromu, vedle něhož stála. "Elfský šíp?" vyhrkla udiveně.
"Odkdy mají podzemšťani…" Úžasem se jí rozšířily oči. "Ten řemdih, šíp… To, co jsem předtím viděla, nebyla žádná náhoda. Vy jste rozpoutali ten spor mezi nimi!" pochopila najednou, proč se ti trpaslíci chovají tak podivně. "Co jste to za podzemšťany?"
"Jeď svou cestou, šikmouchá," doporučil jí trpaslík. "Nebo na nás zaútoč a hned poznáš, že se nám nemůžeš rovnat."
Ondori by si to více než ráda vyzkoušela, ale řev, řinčení zbrojí a záře pochodní ji varovaly, že se k nim blíží zástup lidí, kterým nenávist propůjčila nezbytnou kuráž a odvážili se ve tmě vstoupit do lesa.
"Jestli jste Třetí, vyšlete posla k mým vládcům a třeba spolu proti našim společným nepřátelům uzavřeme spojenectví," navrhla jim nečekaně.
"Jeď, šikmouchá. Nebo zemři," zopakoval velitel trpaslíků hrozbu.
Ondori se se zaklením rozhodla, že právě teď není vhodná doba ani vhodné místo k tomu, aby ztratila život v boji proti čtyřem podzemšťanům. Koneckonců právě ze sebe smyla část své pohany. Tak tedy obrátila býka a rozjela se hledat svůj houf, aby se k němu připojila. Čtyři trpaslíci zůstali daleko za ní.
Tentokrát budu moct Nagsorovi a Nagsaře In?ste sdělit samé dobré zprávy, uvažovala cestou. Zarytí nepřátelé trpaslíků zamíchali naprosto nečekaně kartami a z událostí, ke kterým ve Skryté zemi právě docházelo, si vařili vlastní polívčičku, která v žádném případě nechutnala po míru a jednotě.
Teď bylo zapotřebí nespustit z kuchaře oko a zjistit, jaké přísady ještě hodlá do té své polívčičky dodat. S vhodnými přísadami bude chutnat i nám.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, podzim

"D
éle už nemůžeme čekat, že, ctihodná mago?" Narmora vzhlédla od knihy, do níž byla doposud zahloubaná. "Uteklo už příliš moc času od doby, kdy jste poslala Djerůna do Země za horami. Neměl se po osmdesáti oběžích vrátit zpět do paláce?"
Světlovlasá kouzelnice přikývla. Seděla ve velkém křesle v knihovně, naproti své fámule, s hlavou mírně nakloněnou stranou. Jednou rukou si podpírala čelo, za kterým se od jejich návratu z Weyurnu bez ustání rojily nejrůznější myšlenky. "132 oběhů," odpověděla zamyšleně. "Dobrovolně by se nikdy neopozdil, proto mu něco muselo v návratu zabránit. Ale co?" Prudce se zvedla, poháněná neklidem a starostmi.
"Djerůn není žádný voják, kterého kdekdo snadno přemůže, on je…" Kousla se do rtů.
"On je králem všech Tionových stvoření," pronesla Narmora nahlas. "Znám tu legendu, která se o něm vypráví, o synu Tionově, jak ho nazývá můj lid. Byl stvořen k tomu, aby zabíjel nestvůry, které nejsou dost silné."
"Tu a tam zapomínám na jednu část tvé krve. Pak si dokážeš představit, že když ho něco dokázalo zadržet, musí to mít nesmírnou sílu."
"Odkud… ho znáte? Takových stvoření jako on určitě není moc."
"Zachránila jsem ho před lidmi, před samozvanými hrdiny, kteří ho zahnali do úzkých. Nehodlala jsem připustit, aby takové krásné stvoření zemřelo nesmyslnou smrtí. Je to už více než sto cyklů. Od té doby…" Andôkai popadla svícen a mrštila jím napříč knihovnou. "Prokletá Země za horami a ta její tajemství!" vykřikla. "S takovou se nikdy nedovíme, co se tam děje."
"Copak vojáci královny Wey nic neobjevili?" zeptala se Narmora, aby se dověděla, co bylo psáno v posledním dopise, který její mentorka dostala.
Maga se neradostně zasmála. "Vzpomínáš si, že jsem ti říkala, že nikoho z těch nešťastníků už nikdy neuvidíme?" Vyjmula psaní ze záhybů rudé róby. "Královna Xamtys mi dává na vědomí, že nikde

neobjevila jedinou stopu po těch vojácích, ani zraněné, kteří by výpravu přežili, ani žádného posla. Zato tam něco mohutně duní: ohnivá záře na noční západní obloze je prý stále pronikavější a bez přestání se blíží." Andôkai ukázala na hřbety knih. "Jen se podívej na to nesmírné množství vědomostí, které jsou tady sesbírané. A stejně jsou nám na nic." Obešla stůl, postavila se za Narmoru a položila jí ruce na ramena. "Musím tě pochválit. Dosáhla jsi přímo obdivuhodného pokroku. Věřím, že se nám podaří ty avatary zastavit."
"Pokud za tím, co trpaslíci Prvních noc co noc sledují, vězí skutečně oni." Fámula si bez dovolení vzala dopis a přečetla si ho. "V dopise stojí, že se u brány vůbec nic neděje," konstatovala. "Už tam nechodí žádní obchodníci, žádné bestie. Zdá se, že tam něco odchytává každého člověka a každé stvoření, které by chtělo proniknout do Skryté země."
"Považuji to za důkaz, že se avatarové dostali už hodně daleko." Andôkai se vrátila na své místo. Narmora se s úlevou zabořila zpátky do křesla a byla ráda, že už na ramenou nemusí cítit ruce ženy, která zapříčinila útok na jejího muže a smrt jejího syna.
Maga si vzala papír, inkoust a pero a začala psát pozvánky. "Nemohu to už déle protahovat a doufat, že je Djerůn ještě naživu," vysvětlila své počínání. "K setkání všech královen a králů musí dojít dřív, než nastane zima."
"Oni přijdou. I bez těch avatarů je tu dost věcí, o kterých je zapotřebí si promluvit," usoudila Narmora. Měla na mysli především palčivý konflikt mezi trpaslíky a elfy, který zničehonic vzplál u Dsôn Balsuru a stal se vážnou hrozbou pro soudržnost národů Skryté země.
Od té doby odmítali trpaslíci i elfové poslat na frontu své vojsko, dokud se jim nedostane omluvy a vyjádření lítosti. Protože však každý z nich obviňoval toho druhého, že to on začal boj, bude velice těžké dosáhnout nějaké dohody. Tyto neshody a zničení vrhacích strojů přinesly alfům vítaný odklad.
"Mohla byste se zeptat nového vládce Urgonu, co je pravdy na pověstech, že sestavuje armádu, která má vytáhnout na sever. Chce tam bojovat proti trollům, nebo Čtvrtým?" vyjádřila Narmora nahlas své myšlenky. "A to má navíc u sebe léčitele od trpaslíků, že?"
"Belletain je slabomyslný mrzák," prohlásila maga, zatímco pero pilně škrábalo po papíře, "ale nešťastnou shodou okolností je nástupcem Lothairea, kterého lidé hodně uctívali. Toto uctívání se do jisté míry přeneslo i na jeho strýce a tam, kde nestačí úcta, vstupuje do hry soucit. Je to hrozně nebezpečné."
Narmora vstala a odešla ke dveřím. "Promiňte, vrátím se včas na další lekci. Chci se podívat na Dorsu," vysvětlila, proč se zvedla, a vydala se na pouť osamělým palácem.
Její dcerka spala v kolíbce. Pokaždé, když ji Narmora viděla tak ležet, dostala strach, že jí tíha peřin vytlačí vzduch z uzoučkých prsíček, což byl samozřejmě nesmysl. Maličká ležela na zádech, ručičky vedle hlavy, a spala, pravidelně dýchala a dávala tím najevo, že je s ní vše v nejlepším pořádku.
"Ty jsi ale vyrostla," zašeptala Narmora a pohladila Dorsu po hlavičce.
Malinký uzlíček života jí dodával útěchu a víru, že v nepříliš vzdálené budoucnosti se všechno zlepší. Když se její dceruška usmála, zapomněla Narmora na všechno kolem sebe a měla oči jenom pro droboučká ústa a dolíčky ve tvářích. Zároveň jí vnitřní zrak v duši vykresloval hrůzyplné obrazy maličké, rozložené mrtvolky, kterou pohřbila pod hromadou kamení v lese před Poristou.
Sklonila se nad kolíbkou a políbila dceřin levý, špičatě se sbíhající ušní lalůček. Dorsa se ve spánku usmála. "Až bude po všem, Andôkai zemře," slíbila malé ještě jednou. "Spi, dceruško." Tiše se vykradla ven a šla se poohlédnout po Furgasovi, který ležel ve vedlejší místnosti.
Když otevřela dveře, vyskočil Rodario okamžitě z obvyklého místa vedle svého společníka, ruku položenou na rukojeti dýky. "Promiň," zakoktal zmateně a otisk prostěradla na jeho tváři prozrazoval, že si právě zdříml.
"Ovládej se, Neuvěřitelný," řekla Narmora přátelsky a popošla k posteli. "Budeš muset líp hrát, abys před magou neprozradil, že známe její tajemství, že za těmi útoky vězí ona. To, jak ses teď vylekal, by tě mohlo přivést do potíží." Pohladila Furgase po tváři a políbila ho na chladné rty. "V Poristě se brzy bude konat velké setkání, potom se rozhodne, co podnikneme proti avatarům," prozradila mu.
Rodario se protáhl a přejel si rukou po své legendární bradce. "Jsi si stejně jako předtím úplně jistá, že chceš Andôkai zabít?" Když postřehl její ledový pohled, snažil se jí vysvětlit důvod, proč se tak ptá. "Andôkai je poslední maga ve Skryté zemi, proto mám určité výhrady," prohlásil spěšně a dával si velký

pozor, aby ji nerozzlobil. "Nikdo by tě neoslavoval jako hrdinku… jestli rozumíš, co tím myslím."
"Nikdo se nedoví, kdo ji zabil," opáčila Narmora lhostejně a svlažila Furgasovy rty vlhkou houbou. "Stejně jako ona dokážu i já zaútočit ze zálohy a pak své činy zamaskovat."
"Zajisté, ale…" Herec hledal správná slova. "Tvoje pomstychtivost obere všechna království o poslední magu, má snědá krásko. Kdyby jednoho krásného dne nějaké příšerné bestie napadlo, ne ještě příšernější bestie, že sem vpadnou…"
Narmora se na něho zahleděla a smutně potřásla hlavou. "Rodario, kdyby ses tak slyšel… Stal se z tebe člověk, který oroduje za ženu, která chtěla tobě a tvému nejlepšímu příteli připravit smrt. Nechápu, co to do tebe vjelo."
"Nechtěla ho zabít, jen přivést do té strnulosti." Celý se do sebe na židli zhroutil. "Už mnohokrát jsem si přál, abych ti o svých objevech raději nic neříkal, ó ty pomstychtivostí poháněná krátkozraká ženo," zaúpěl přehnaně. "Já vím, že můj život visel na hedvábném vlákně, ale stejně, Andôkai je poslední maga…"
"A co jsem já?"
"Ty?" Rodario se málem rozesmál. "Narmoro, ty jsi fámula, začínající kouzelnice, která je sice dobrá, ale ne nejlepší, a už vůbec nejsi magou formátu Bouřlivé." Zavrtěl hlavou. "Neměj mi to za zlé, tak daleko se dostaneš až za několik slunečních cyklů. Aspoň počkej, dokud se tam nevypracuješ. Do té doby se z tebe možná vykouří ten vztek."
"Ohó, a z tebe se v poslední době stal znalec ve věcech magie?" vysmívala se mu. "Nedovolím, aby si neodpykala smrt mého syna a utrpení mého muže." Ukázala ke dveřím. "Můžeš jít. Díky, žes na něho dával pozor. Ve spánku."
"Ušetři si své jedovatosti. Mysli na osud Skryté země," napomínal ji herec a obrátil se k odchodu. "Kromě tebe tady žijí i jiné lidé, kteří jsou odkázáni na Andôkaino umění." S těmito slovy vyšel do chodby a zabouchl za sebou dveře.
Narmora si sedla na postel vedle spícího muže. Levou rukou si zajela pod šaty a dotkla se šperku, který nosila od bitvy u Černého skaliska.
Tak já podle tebe nemám formát Bouřlivé, můj milý Rodario? Prsty se sevřely kolem kamene, který nosila skrytý na řetízku kolem krku.
Položila pravou ruku na místo, kudy vnikl krátký meč do těla jejího druha, a zavřela oči. Obvazy obklopila tmavě zelená záře, pronikla jimi dospodu a proudila až k zaníceným okrajům ran. Tam záře zesílila, svedla vítězný souboj s hnisajícím místem a zanechala za sebou růžovoučkou kůži, která se pozvolna zavřela a srostla, jako by tam ta rána nikdy nebyla.
Narmora se zhluboka nadechla. Zatím ještě nedokázala porazit jed, který udržoval Furgase ve stavu strnulosti, ale alespoň už déle netrpěl na následky bodné rány. Obvazy nechala na svém místě, aby její mentorka neviděla, že je Furgas na cestě k uzdravení.
Brzy. Už brzy přijde ten čas, můj talismane, pomyslela si naplněna vděčností a pustila kámen z ruky. Potom se pustila chodbami k Andôkai, aby od ní dostala další hodinu výuky ve věcech magie.

Skrytá země, někde
v podzemí Gauragaru, Zlatotvrz,
6235. sluneční cyklus, podzim

T
ungdil seděl se zkříženýma nohama na střeše Myřina domu, oči upíral na Vraccasovu sochu a před sebou měl džbánek ječného moku.
Další den u Svobodných, opět plný událostí a učení, se zvolna chýlil ke konci. Dozvěděl se a viděl věci, které mu velice ztěžovaly pomyšlení na odchod pryč. Využíval večerní hodiny, aby si u dobrého piva zrekapituloval události celého dne.
Gemmil jej i obě dvojčata skutečně zavlekl do toho nejzapadlejšího koutu Zlatotvrze, jen aby jim ukázal, jak různí trpaslíci žijí. Vybudovali si tam zahrádky, měli zavlažovací systém, napájený vodou z nádrže pod vodopádem. Viděli i dílny a kovárny.

Potom si promluvili s několika obyvateli města, se starousedlíky i s nováčky, a všichni si život daleko od svých klanů a kmenů chválili. Jen velice zřídka spatřil Tungdil v očích trpaslíků, kteří se s ním bavili, lítost a smutek. I on se cítil u Svobodných dobře, na rozdíl od Boëndala a Bo?ndila. Ti ho tlačili, aby se zase vrátili do Šedých hor, do prostředí, na které byli zvyklí, a ke společnosti trpaslíků, jejichž způsobu života rozuměli mnohem lépe.
Uslyšel za sebou těžké kroky. Řinčení kroužkové košile mu prozradilo, že to může být pouze některý z obou jeho společníků. On sám už delší dobu kroužkovou košili nenosil, stačil mu pouze kožený oděv.
"Ty bys tady rád zůstal," řekl Boëndal a usedl vedle něho se džbánem v ruce.
Tungdil si vzdechl. "Je to tak vidět?"
Trpaslík se dobromyslně zasmál. "Dokonce i můj bratr se toho občas bojí. On… my si to dovedeme jen těžko představit." Rozpřáhl ruce. "Jistě, ti, co tady žijí, jsou trpaslíci, ale byli svými klany a kmeny vypuzeni pryč." Dopřál si hluboký doušek. "Kromě toho jsou mezi nimi Třetí," dodal tišeji, ale jeho poznámka přitom vůbec nezněla nepřátelsky. "Když se tak všechno vezme, je tu společnost, ve které by se poctivé dítě kováře nechtělo zdržovat navěky."
"Já vím. Vidím, jak jste den ode dne neklidnější, Pruďas se už zúčastňuje i lovu na goguly, aby trochu uklidnil tu svoji stále zpěněnější krev. Chybí mu boj se skřety a s jinými příšerami." Záměrně nepřistoupil na slova, která zvolil jeho přítel, opomenul slůvko "poctivý". Jako Třetí k nim v podstatě nepatřil.
Boëndal se ušklíbl. "Mezitím už je chytá holou rukou. Trpaslíci, kteří ho doprovázejí, k němu vzhlížejí s respektem a strachem. Ty bestie totiž dokážou svými čelistmi pořádně zmáčknout." Zvedl džbán a pokynul jím směrem k soše. "Vraccasovi budiž dík, že mi umožnil, abych tento svět viděl, ale já bych ho chtěl taky zase opustit." Snažil se zachytit Tungdilův pohled. "Chtěli bychom ho opustit brzy. Chápeš to, učený? Děláme si starosti kvůli věcem, které se dějí ve Skryté zemi."
"Myslíš tím boj mezi naším národem a elfy," domýšlel se Tungdil. "K tomu nemělo dojít, bude těžké znovu obnovit důvěru," zalitoval. "Ale ona se vrátí. Bohužel to asi odsune o celý sluneční cyklus konec Dsôn Balsuru. Kam mají alfové uprchnout? Jsou obklíčeni a budou zničeni."
"A tebe nesvědí prsty, nešel bys na frontu a lidem s tím pomohl?" vyptával se Boëndal udiveně. "To by přece bylo báječné znamení, kdyby hrdina od Černého skaliska vytáhl na čele armády trpaslíků proti alfům, znovu stvrdil jednotu mezi námi a elfy a dobyl zpět Ohnivou čepel.
"Nebylo mojí vinou, že jsme ji podruhé ztratili," přerušil ho Tungdil podrážděně a dal si hlt piva ze džbánku. "Musel jsem zachránit Gla?mbara, na to jsi už zapomněl? Král Pátých se nedokázal ubránit jednomu zraněnému skřetovi," zasmál se hořce. "Kdo ví, kde teď ta sekera je a co s ní alfka udělala."
Dráždilo ho, že mu stále někdo připomíná její ztrátu.
Boëndal ho zamyšleně pozoroval. "Víš, jak to, co říkáš, zní, učený? Jako když mluví nějaký zdědkovatělý trpaslík, který by nejraději seděl doma za pecí a vzpomínal na staré dobré cykly, ve kterých bojoval v bitvách, a jehož současnost vůbec nezajímá."
Tungdil si dal na čas, než se nadechl k odpovědi. "Myslím si, že to není úplně přesné. Já jsem přispěl svým dílem k záchraně Skryté země. Rád bych byl trpaslíkem, který si musí dělat jenom každodenní starosti, který stojí v kovárně nebo jako učený se snaží pomáhat druhým."
"Jako Myr? Je ona tím důvodem, proč bys tu chtěl zůstat? Jak se říká, nic není přilnavější než cíp sukně nějaké ženské."
Tungdil se zhluboka nadechl. "Já nevím," odpověděl upřímně a ztrápeně. "Ona je jiná než Balyndis, je učená. Dokážeme celé hodiny mluvit o věcech, o kterých nemá Balyndis ani zdání. Dokážu si představit, že bych měl Myr po boku jako svou družku, ale po nocích sním pořád ještě o Balyndis, a pak se ke mně vrací nenávist ke Gla?mbarovi." Podíval se Boëndalovi do tváře. "Skutečný důvod by mohl být ten, že mám strach, že ho někdy zabiju nebo naplánuju nějakou podlost, abych je od sebe oddělil, jak to dělával Bislipur. To by mi dokázalo, že jsem opravdu Třetí a že se svou zákeřnou povahou nic nepořídím."
Vyprázdnil džbán a hlučně ho od sebe odstavil. "Myslím si, že tady je o mne dobře postaráno. A taky si myslím, že je pro mě Myr lepší."
Boëndal na něho soucitně kývl. "Já ti rozumím, učený. U Bo?ndila o tom pochybuju, budu ho muset srazit k zemi, aby se na tebe nepověsil." Zasmáli se beze stopy veselosti v hlase. "Vzdáš se svého vyhnanství, kdyby tě Skrytá země a společenství trpaslíků potřebovaly?"

"Samozřejmě," odpověděl Tungdil bez váhání. "Ale to se nejspíš nikdy nestane. Kdy se vydáte na cestu?"
"Zítra, ještě před východem slunce. Slyšeli jsme o setkání králů, které se uskuteční v Poristě a bude mu předsedat Andôkai Bouřlivá." Vytáhl roli pergamenu. "Gla?mbar nám oznámil, že si velkokrál přeje, abychom všichni tři byli součástí jeho doprovodu."
"Budete jenom dva," zdůraznil Tungdil, že zůstane. "O čem se tam má jednat?"
Boëndal pokrčil rameny. "To v tom psaní nestojí. Bouřlivá s tím dělá velké tajnosti. Nejspíš si chce vzít všechny panovníky na paškál a připomenout jim slib věrnosti." Položil mu ruku na rameno. "Tak žij blaze, Tungdile Zlatoruký. Nechť ti Vraccas požehná a dopřeje tvé duši mír, abys mohl žít v klidu." Přátelé povstali a dlouze se objali. "Děsím se toho, že budu muset bratrovi vysvětlit, že tu zůstáváš," přiznal se Boëndal. "Ať mu Myr nasype do jídla něco na uklidnění."
"Ne, já mu to řeknu sám," rozhodl se Tungdil. Společně sešli po schodech dolů a našli Pruďase v kuchyni, kde stál vedle Myr a hladovýma očima sledoval, jak připravuje jídlo. Na velkém stole uprostřed místnosti leželi dva vyvržení gogulové.
"Sám jsem je chytil," pozdravil je rozzářeně a zvedl rozdrápané paže. "Vlastníma rukama jsem jim zlomil vaz. Při tom jsem si představoval, že právě kroutím krkem sviňuchám. Ale není to pořádná náhražka."
Všiml si jejich ztrápených obličejů. "Co je? Zvětralo pivo?"
"Vy dva zítra vyrážíte. Beze mne," přiznal se Tungdil. "Já tady zůstanu a…"
Bo?ndil nakrabatil čelo, sklonil hlavu a napřímil ramena, jako by chtěl okamžitě přejít do útoku. "To tě musím srazit a odvléct s sebou?" zavrčel. "Ty si ze mě děláš srandu, že jo?"
"Ne, Bo?ndile. Já zůstanu ve Zlatotvrzi. Pro tuto chvíli," zachraňoval se lží z nouze, když viděl, že válečník je odhodlaný ke všemu. "Musím ještě několikrát jednat s Gemmilem, aby se Svobodní připojili k útoku na Dsôn Balsur. Nemohu prostě jen tak zmizet."
"Hm." Pruďas nespokojeně zkřížil ruce na prsou. "Jak dlouho to bude trvat? Nemám si s ním promluvit taky?"
"Jen to ne," odmítl Tungdil se smíchem. "Tvoje milá povaha by ho vedla k ukvapenému rozhodnutí."
"Především, kdybys měl při tom u sebe sekery," dodal Boëndal s úšklebkem a přistoupil na Tungdilovu hru. "Nechej učeného, ať jednání vede on. Na nás čeká cesta do Poristy."
Bo?ndil rychle přistoupil k Tungdilovi a přitiskl si ho k hrudi. "Dávej na sebe pozor," řekl. "A nenechávej nás čekat moc dlouho."
"Ne." Neznělo to přesvědčivě. Tungdil pohlédl na Boëndala, který upíral pohled na zvířata na stole, jeho čelisti se hýbaly naprázdno.
Myr v mžiku pochopila, že neřekli Pruďasovi pravdu. Šťastně se usmála, poněvadž tušila, že teď bude mít Tungdila sama pro sebe.
"Uvařím něco výjimečného," slíbila jim. "Budete v nohou potřebovat hodně vytrvalosti, abyste se rychle vrátili zpět." Převázala si zástěru. "Možná vám Gemmil dovolí, abyste použili některý z našich tunelů, to by vám ušetřilo čas. Zeptám se ho."
Bo?ndil popadl červy za ocas a vložil je do velkého kotle, ve kterém bublal čirý vývar. "Ale až po jídle."

II

Skrytá země, někde
v podzemí Gauragaru,
6235. sluneční cyklus, podzim

K
dyž se Tungdil příštího rána zvedl z lůžka, byly postele jeho přátel prázdné. Ani ho nevzbudili, když vyráželi.
Myr ho přivítala vynikající snídaní. Byly lívance se sirupem z mechových bobulí, horký gogul a různé druhy uzeného sýra, které rozpálily výheň jeho života novým ohněm.
"Není to tak dlouho, co jsou pryč," vyprávěla Myr, když se jí Tungdil zeptal. "Pořádně se najedli, nabalili si zásoby jídla na cestu a pak vyrazili." Bledá trpaslice se posadila vedle něho a dívala se na něj, jak jí.

"Ty se za nimi nevydáš, že ne?" Nedokázala déle zadržet otázku, která ji pálila na duši. "Namluvili jste Bo?ndilovi, že to uděláš, jen aby tě tu nechal."
"Ano, Myr. Já zůstanu tady." Zadíval se jí do rudých, tajuplných očí. "A kdybych směl, rád bych bydlel ve tvém domě."
"Dospělo tvoje srdce k rozhodnutí?" odvážila se ho zeptat. "Smím ho spoutat, jak jsem ti slíbila?"
Tungdil se obdivně zahleděl na její rysy, jemné stříbřité chmýří a vykrojené rty, v jejích očích si přečetl výzvu, aby ji políbil.
"Brzy," vyhnul se ke svému vlastnímu údivu odpovědi a povstal. Vnitřní neklid ho nutil k pohybu. "Ještě jednou si prohlédnu zahrady. Ty kanály mi něco připomněly." Až příliš rychle vyskočil, políbil ji na vlasy a rozběhl se ke dveřím.
Ty blázne, nadával sám sobě na ulici. Klanový trpaslík by jeho problémy neměl, řídil by se slovy náčelníka a donutil své srdce, aby milovalo tu, která mu byla představena jako manželka. Nebo snad trpí Balyndis stejně jako já?
Vydal se do uličky, která ho zavedla k vodopádům, a už zdálky je zahlédl. S hukotem se vlévaly do nádrže dole, závoje vodní tříště obklopovaly široké kaskády a tříštily se na spodních skalních stěnách.
V blízkosti stavidla, které regulovalo množství vody v kanálech, objevil Sandu Ohnivou, Gemmilovu manželku a válečnou náčelnici Svobodných. Hovořila se strážemi, které pozorovaly průtok a obsluhovaly seřizovací šrouby. Tungdil se zastavil.
Rozložitá trpaslice udělila rozkazy a obracela se k odchodu, když si ho všimla. Zvedla ruku na pozdrav a došla až k němu.
Děsivé tetování v obličeji dávalo každému zcela jasně najevo, že kdysi patřila k nejzuřivějším nepřátelům trpaslíků, ani dlouhé, volně splývající světlé vlasy, které nosila, nedokázaly runy zakrýt.
"Vraccas ať střeží a zachovává jiskřičky výhně tvého života," oslovila ho. Přestože šplhala nahoru do kopce, nemusela lapat po dechu, i když měla na sobě koženou halenu a přes ni kroužkovou košili, vyztuženou pláty železa. Chránila ji zbroj podobná sukni, která jí sahala až po kotníky.
"Vraccas nechť je i s tebou," odvětil Tungdil. "Táhneš do války? Já si myslel, že zbroje nejsou ve Zlatotvrzi vůbec potřebné."
Sanda se usmála, ačkoliv její úsměv nevypadal dvakrát přátelsky. "Já jsem válečnice, Tungdile, a to je můj způsob života, stejně jako je způsobem života obou tvých přátel. A až tak mírumilovné, jak se ti malá Myr snaží namluvit, to tady taky zrovna není. Tu a tam se objeví horští trollové nebo goblini, kteří omylem zabloudí do našich tunelů." Její ruka spočívala na topůrku sekery. "Mí lidé a já je zadržíme dřív, než se dostanou do města."
Tungdil si všiml, že její světlé chmýří na obličeji na některých místech přechází ve stříbro, z toho plynulo, že nemohla být právě nejmladší. "Slyšel jsem, že ani ty tady ještě nejsi dlouho, nemýlím se?"
"Něco déle než dva cykly, je to tak. Není to žádné tajemství." Změřila si ho pohledem. "Ty nevíš, jak se máš ke mně chovat, mám pravdu? Oba pocházíme z kmene Lorimburova, a přesto jsme se rozhodli, že nebudeme zabíjet žádné děti kováře."
"Já jsem to nedělal nikdy."
"A já od začátku s nechutí," doznala se otevřeně. "Vraždila jsem, protože to pro mne byla samozřejmost a protože jsem ani v nejmenším nepochybovala, že by tomu mohlo být jinak. Ale mé srdce a moje duše se proti tomu vraždění stále víc vzpíraly." Posadila se na hustý, tmavozelený mechový koberec, tvář natočila k městu. Tungdil si sedl vedle ní. "Potom jsem se musela rozhodnout, jestli chci dále vykonávat svoje řemeslo, nebo ne."
"A zvolila sis vyhnanství."
"Ne. Já jsem zvolila smrt," opravila ho. "Můj vlastní kmen mě na místě zabije, jestli mu někdy padnu do rukou. Kdysi jsem měla místo mezi těmi nejlepšími, nejváženějšími válečníky Třetích, jak ti prozrazuje moje tetování. Teď jsem pro ně jednou z těch, které nenávidí a pronásledují." Vzhlédla nahoru k pevnosti. "Tady je můj domov, našla jsem si manžela, který se mnou vstoupil do manželského svazku a pro kterého nebylo důležité, co jsem dělala předtím. Je to nový začátek, ale velice, velice obtížný začátek." Otočila se k němu. "A ty? Kdo byli tvoji rodiče?"
Tungdil potřásl hlavou. "Já nevím. Byl jsem příliš malý a nedokážu si na nic vzpomenout. Lot-Ionan, můj

pěstoun, mi vyprávěl, že mě koupil od skřítků. Že jsem Třetí, vím s jistotou teprve od chvíle, kdy jsem Ohnivou čepelí porazil Nôd'onna."
Sanda se na něho najednou velice pozorně zahleděla. "Jak jsi starý, Tungdile?"
"Nemůžu to říct přesně, ale bude to něco přes šedesát cyklů. Proč?"
Sanda si ho prohlédla ještě pozorněji. "Lámala jsem si hlavu, proč mi tvůj obličej připadá tak povědomý. Hrozně se jí podobáš." Opět se zahleděla před sebe, na střechy Zlatotvrze. "Před zhruba šedesáti cykly se něco přihodilo, Tungdile, a to mě přinutilo opustit kmen. Byla by to nepředstavitelná souhra osudu, kdyby…" Odmlčela se. "Vraccas to tak předurčil," zašeptala vděčně, hnědé oči upřené na bohovu sochu. "A tak moje rozhodnutí zachránilo Skrytou zemi. To vyváží vše, co jsem musela vytrpět."
Tungdil ji popadl za rameno. "O čem to mluvíš, Sando? Ty víš, kdo jsou moji rodiče?" zeptal se jí a srdce se mu hlasitě rozbušilo.
Sanda položila ruku na jeho a láskyplně se na něho podívala. "Znala jsem tvého otce, Tungdile, a znala jsem i tvoji matku. On se jmenoval Lotrobur, její jméno bylo Yrdiss a tobě říkali Calúngor. Ale jejich láska stála pod špatnou jiskrou, protože Yrdiss byla přislíbena někomu jinému. Jejich city však nic nemohlo zlomit, a tak jsi se tajně vyloupl z Yrdissina těla. Otec tě chtěl odnést do bezpečí, protože se obával pomsty muže, kterému byla tvoje matka přislíbena, i pomsty poručníka své milované." Zhluboka se nadechla. "Já jsem ho pronásledovala, protože jsem ho měla spolu s dítětem zabít."
"Tys ho…?"
"Ne. Dostihla jsem ho, bojovali jsme spolu a on prohrál." Její oči nabraly nepřítomný výraz, jako by se dívala do minulosti a prožívala všechno znovu. "Rozpřáhla jsem se sekerou," její ruka poklepala na železnou čepel, "touhletou sekerou! Chtěla jsem mu rozpoltit hlavu, když jsem uslyšela, jak křičíš. Bylo to jen takové zakňourání, ale moje paže po něm ztratila sílu. Podívala jsem se tvému otci do tváře a pochopila jsem, že už nechci zabíjet žádné trpaslíky, že jsem je vlastně nikdy nezabíjela ráda." Sklonila hlavu, pohladila zbraň. "Tak jsem mu pomohla na nohy a nechala ho jít."
Tungdil jí dychtivě visel na rtech, přál si slyšet, co se stalo potom.
"Když jsem se vrátila a zalhala, že jsem Lotrobura ztratila, tak mi, Tungdile, ukázali mrtvé tělo tvojí matky a hlavu tvého otce. Nebyla jsem jediná, koho vyslali po jejich stopě. Zabil je Yrdissin strýc a poručník, zabil oba dva a tebe svrhl do propasti, jak nám řekl. Tvoje rodiče nedokázal Vraccas ochránit, ale tebe uchránil před smrtí, abys vykonal velké skutky. Vedl tvůj osud, aby ses dostal k magusovi." Sanda se na něho usmála, plná dojetí. "A teď tady spolu s tebou po více než šedesáti cyklech sedím."
Tungdil těžce polkl. "Jak se jmenoval strýc mojí matky?"
"Byl to Salfalur Štítolam, pravá ruka krále Lorimbase," zašeptala Sanda. "A pořád ještě žije. Tvůj otec byl jeho důvěrník a nejlepší přítel, tak se taky seznámil s tvojí matkou. Jsem si jistá, že by jednoho oběhu postoupil na Salfalurovo místo jako jeho nástupce, jako nejvyšší válečný mistr. Lotrobura všichni považovali za druhého nejlepšího bojovníka. Hned po Salfalurovi."
"A co se stalo s tebou?"
"Odešla jsem pryč a vstoupila jsem do služby jako žoldák, až jsem se od jednoho ze Svobodných dověděla, že existuje společenství takových trpaslíků, kteří byli svými soukmenovci vypuzeni. Tak jsem se dostala do Zlatotvrze. Žádný trpaslík nedokáže navěky žít bez rodiny."
Tungdil ji uchopil za ruku a potřásl jí. "Sando, přijmi můj dík za to, že už netápu v nevědomosti a konečně vím, kdo byli mí rodiče. Jak rád bych jim přinesl něco jiného než smrt…"
"Bylo by mi milejší, kdybych ti mohla vyprávět, že na tebe s láskou čekají a chtěli by svého slavného syna sevřít v náručí," odpověděla upřímně. "Ale tak tomu není. To jsi nebyl ty, kdo jim přinesl smrt, ale předem smluvená svatba, se kterou nesouhlasila ani Yrdiss, ani tvůj otec. Taková spojení jsou důvodem, proč se někdo může chtít dát ke Svobodným."
Tungdil se zvedl. "Připila by sis se mnou na moje rodiče?"
"Kdykoliv. A bude to pro mne ctí," přikývla panovníkova manželka. Společně zabočili do nejbližší hospůdky a vyprázdnili několik džbánků na počest Yrdiss a Lotrobura. Sanda při tom oba rodiče bez ustání opěvovala a velebila.
Ačkoliv si Tungdil na svého otce ani matku nepamatoval, vzrůstala v něm touha pomstít jejich smrt. Nenávist, kterou předtím cítil ke Gla?mbarovi, se nyní obrátila k někomu jinému, k trpaslíkovi, jehož

jméno znělo Salfalur.
Povzbuzen alkoholem vymámil na Sandě slib, že ho bude dále učit v zacházení se sekerou. Já se stanu nejlepším válečníkem Třetích a zabiju Salfalura. To ti přísahám, Vraccasi…

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

M
agino město se vysoce postaveným návštěvníkům předvádělo v novém lesku. Pod Rodariovým vedením vyrostly pobořené stavby do výšky, trosky udělaly místo překrásným budovám a dávaly tušit, jak tu všechno bude jednoho dne vypadat.
Delegace se sjížděly jedna za druhou, město zakrátko vypadalo jako vojenské ležení. Všude se ve větru třepetaly korouhve a praporce a vyznačovaly přechodná území jednotlivých království. Nikdo se nedivil, že Liútasilova vlajka vlaje nad domy na opačné straně, než kde byl tábor velkokrále Gandogara.
Obyvatelé Poristy měli z hostů radost. Od počátku obnovy města se obchodníci a hostinští ještě nikdy nemohli radovat z tak vysokých příjmů, uličky a ulice přímo překypovaly lidmi, elfy a trpaslíky.
Přesto vládlo zřetelné napětí.
Leckdo se obával, že by se mohla přihodit podobná událost jako v Dsôn Balsuru a elfové a trpaslíci si z nějakého nevysvětlitelného popudu navzájem půjdou po krku. Pak by celé shromáždění skončilo chaosem. Všichni doufali, že je Andôkaina přítomnost přiměje k uvážlivosti, i kdyby to mělo být jenom ze strachu před jejími kouzly.
Když nadešla doba samotného setkání, shromáždili se všichni králové a královny Skryté země v restaurované poradní síni, v níž se kdysi radívali magusové a magy. Nic neprozrazovalo, že zde v boji proti Nudinovi přišli o život čtyři lidé. Sutiny a trosky byly odstraněny a díky práci nesčetných řemeslníků se do haly zdobené krásnými kopulemi vrátila stará nádhera. Ve východním rohu se nacházela socha Lot-Ionana, která svým pohledem obsáhla celý sál.
Narmora, oděná ve vyšívané tmavě rudé róbě, která skvěle ladila s jejíma očima a šátkem na hlavě, stála pod jedním z bílých oblouků arkád a jménem své mentorky vítala přicházející panovníky. Andôkai dorazí jako poslední, bude to symbol její autority. Při vědomí své moci tím hodlala dát návštěvníkům najevo, že existuje někdo, kdo stojí nad nimi.
"Jen se koukněte, jak se vyparádila," zaslechla Bo?ndilův dunivý hlas, který zaznával odněkud zezadu, před ním byl dav lokajů královny Wey. "Že by jenom kvůli nám, bratříčku?"
Sloužící udělali blížícím se trpaslíkům místo a Narmora rozeznala velkokrála Gandogara, kterému stála z obou stran po boku dvojčata. Za nimi následovaly delegace všech čtyř spřátelených trpasličích kmenů.
Narmora pozdravila nejdříve Gandogara, až pak stiskla silné ruce dvojčat a srdečně jimi potřásla. "Ještě pořád se ti o mně zdá?" zeptala se drze a mrkla na Pruďase.
Trpaslík protáhl ústa. "Ne, Vraccas ať mě chrání před nočníma můrama plnejma alfů," prohlásil a zakoulel široce rozevřenýma očima. "Vypadáš nějak starší, Narmoro. Já si vždycky myslel, že když je někdo maga, tak si magií prodlužuje život, nebo snad ne?"
"Stalo se moc věcí," odpověděla Narmora neurčitě, protože v žádném případě neměla v úmyslu šířit se o svém utrpení před všemi vládami celé Skryté země. "Budu ráda, když si popovídáme, až tohle setkání skončí," utěšovala Pruďase. Ať se namáhala, jak chtěla, jednu tvář nemohla mezi přítomnými nikde objevit. Kývla na Balyndis, která stála vedle trpaslíka, budícího svým zjevem značný respekt. Narmora ho ale neznala. "Kde je Tungdil?"
"Ten je u…" Pruďas se upřímně a bezelstně rozpovídal.
Avšak Boëndal ho šťouchnutím přerušil, "…u ostatních v Šedých horách. Nebylo mu přáno, aby mohl přijít. Strážní povinnosti, rozumíš?" Podle jeho názoru by nebylo dobré, kdyby tajemství Svobodných proniklo k velkému počtu uší. To se netýkalo nikoho jiného, jen trpaslíků.
Narmora přikývla a věděla, že jí lžou. Jediný pohled do Gandogarovy téměř rozpačité tváře jí přinesl

jistotu.
"A Balyndis se na něho neptej," doporučil jí Bo?ndil nevrle. "Ti dva už k sobě nepatří. Trpaslík vedle ní je její manžel, uzavřeli spolu manželský svazek. Tak jí raději nic neříkej."
Je vidět, že nejen se mnou si osud nepěkně pohrává. "Budu se tvojí rady držet," usmála se na trpaslíka.
"Teď, prosím, běžte dovnitř, vaše místa jsou hned vedle vchodu. Jsou dost daleko od elfů," dodala a pokynutím ruky je zvala ke vstupu do místnosti za sebou.
Narmora vešla dovnitř hned za nimi a zavřela bránu. Potom prošla místností, v níž byly do půlkruhu rozestaveny stoly a židle, a posadila se na předposlední volné místo. Křeslo, které vypadalo jako královský trůn, náleželo její nenáviděné mentorce.
Poloalfka pozorně sledovala Liútasila. Král elfů z Âlanduru se tiše bavil se dvěma členy své delegace, v krátkých pauzách mezi řečí se nepřátelsky dívali na trpaslíky na druhé straně místnosti a pak hned znovu navázali na předchozí hovor.
Co asi plánují? snažila se odhadnout jejich myšlenky a sledovala jejich ústa. Náhle slyšela jejich rozhovor tak hlasitě, jako kdyby stála přímo vedle nich. Bohužel jí to k ničemu nebylo, přestože jí pomáhaly magické schopnosti. Řeč elfů neovládala, ta se zcela lišila od řeči její matky.
Závan vzduchu rozrazil dveře.
Hlavy se s trhnutím otočily, trpaslíci sáhli po zbraních, a to přimělo elfy k tomu, aby udělali totéž.
Na prahu stála Andôkai, zahalená do róby stejné barvy jako Narmora, jen střih a výšivky byly mnohem rafinovanější. V levé ruce držela meč, uložený v pochvě.
Její pohled pyšně přelétl všechny přítomné. "Vítejte v Poristě, vládkyně a vládci Skryté země," oslovila je. "Vítejte v mém paláci, elfové, trpaslíci a lidé." Prošla sálem a usadila se ve vyvýšeném křesle, křídla dveří se sama zavřela. "Mám novinky. A nejsou to žádné novinky, ze kterých bychom ve Skryté zemi mohli mít radost." Nechala svá slova na okamžik působit, až pak pokračovala. "V Zemi za horami je deset bytostí, které vzešly z Tiona. Vraccas je při hádce vyrazil rozžhaveným kladivem z Tionova těla. A tyto bytosti nyní usilují o zničení všeho, co Tion stvořil. To by z vašeho pohledu nebylo špatné. Ty bytosti však disponují mocí polobohů, spalují půdu, na které stojí, a nedopřejí si klidu dříve, než zničí veškeré zlo. Přitom neberou ohledy na nic, co je pro lidi důležité. V patách jim kráčí armáda, která je stejně bezohledná jako oni." Královny a králové poslouchali zprávu o Tionových avatarech s narůstajícím děsem. "Vzpomínáte si na kometu, která proletěla nad naší vlastí a která napáchala v některých oblastech obrovské škody?" Andôkainy oči sklouzly po tvářích přítomných. "To nebyla žádná kometa. Byl to jedenáctý z nich, který po dlouhatánské cestě nalezl cestu ke svým bratrům. Připojil se k nim ve své ohnivé podobě, a všechno nasvědčuje tomu, že se připravují k útoku na Skrytou zemi," zakončila zprávu. "Jen ta nejčistší stvoření, která nesou ušlechtilost v srdci i v mysli, mohou před nimi obstát a byla by schopna je porazit. Co navrhujete?"
Královna Wey, žena možná padesát cyklů stará, v tmavomodrých šatech, sahajících až k zemi, osázených nesčetnými diamanty, pozvedla hlas. "Jestliže je tato legenda pravdivá, pak potřebujeme velikou armádu, a sice ještě větší, než je ta, která stojí před Dsôn Balsurem." Kývla na magu. "A také potřebujeme vás."
"Mými službami a službami mé fámuly si můžete být jisti, ale obávám se, že na ten úkol nebudou stačit. Velmi správně jste hovořila o armádě…"
"Armádě nevinných!" pronesl v nějakém nenadálém vnuknutí král Nate z Tabaînu, zahalený do kožešin. Jeho prořídlé vlasy byly stejně světlé jako stébla z Nížiny klasů, oči měl zelené jako lístky jezerních růží. "Říkala jste, že by je mohla porazit jen ta nejčistší stvoření, že?" vyzvídal. "Nařiďme, aby se shromáždily všechny panny a všichni muži, kteří se ještě neoddali tělesným choutkám, a vycvičme je na vojáky."
"Vezměte raději děti," zadrmolil král Belletain, jenž si pohrával s pohárem vína a také k němu hovořil. Vedle něho stál nějaký trpaslík, který ho nespouštěl z očí, připraven okamžitě přiskočit, kdyby krále přepadl záchvat slabosti. "Nacpěte je do vrhacích strojů a odpalte je do řad avatarů, aby je všechna ta cudnost zabila."
"Zůstanou lidé nevinní, když se vyučí válečnému řemeslu?" namítla do hněda opálená královna Umilante, která na sobě měla několik vrstev šatstva, a přesto jí byla zima. Její pouštní říše ji obšťastňovala vyššími teplotami než Porista.

"Taky bychom je mohli na délku pevně svázat, zbrousit jim hlavy do špičky a napnout je do šípových katapultů a oni by pak ty avatary probodli." Belletain napodobil zvuk letícího šípu, jeho ukazováček zamířil k poháru a rychle vyrazil vpřed. "Ssst, přímo doprostřed a skrz." Nádoba se převrátila. "Vidíte? To by šlo."
Nikdo si návrhu šíleného nástupce krále Lothairea nevšímal.
Princ Mallen ukázal na krále Nateho. "Váš návrh dosud dával největší smysl." Podíval se na Liútasila. "Nebo nám k tomu můžete něco říct? Zná váš národ takové protivníky, a pokud ano, co proti nim podnikl?"
Dříve než mohl rusovlasý elf odpovědět, ukázal jeho průvodce po levici nenávistně na delegaci trpaslíků. "Tam sedí naši protivníci! Proradní podzemšťani, kteří zbaběle vraždili a teď doufají, že jejich činy v tomto zmatku zapadnou."
Bo?ndil vyskočil do výše. "Okamžitě to vezmi zpátky, šikmouchej, nebo přísahám…"
"Bo?ndile, zůstaň klidný!" houkl Gandogar a Boëndal s Balyndis stáhli Pruďase zpět na místo.
"Co přísaháš?" vysmíval se elfa rovněž vyskočil, opřel se rukama o stůl a předklonil se. "Že mě zabiješ? Odvážil by ses vůbec otevřeného útoku, když je na tom tvůj národ s odvahou tak bídně? Kolik z nás jste už během posledních oběhů slunce zákeřně zavraždili a pak podsouvali smrt našich přátel alfům?"
Andôkai povstala, z očí jí vystřelovaly hněvivé jiskry. "Sednout!" vykřikla úsečně. Oba ji na místě poslechli. Nikdo na sebe nechtěl přivolat její nelibost v podobě bolestivého kouzla. "Nejdříve si promluvíme o důležitějších věcech. Potom můžeme pro mě za mě mluvit i o sporu mezi vašimi národy."
V obrovské místnosti právě dozněl její hlas, když někdo hlasitě zabušil na dveře. Narmora pospíchala na pokyn své mentorky ke vchodu a otevřela jedno křídlo dveří.
Před ní stál Rodario a jeden viditelně vyčerpaný trpaslík, ze kterého se šířil štiplavý pach potu. Na koženém oděvu se mu vytvořily bílé ostrůvky soli.
"Haló, má krásko ze stínů. Tady toho pána a jeho komické kumpány jsem našel u brány," dal se mim svým nenapodobitelným způsobem do řeči, ovšem trpaslík si to nenechal dlouho líbit.
"Jsem Beldobin Kovadlina z klanu Železných hřebíků z kmene Prvních. Posílá mě k vám zástupce královny Xamtys, Gufgar Kovadlina z klanu Železných hřebíků," představil se a ukázal za sebe. "Ten Dlouhý mě pustil dovnitř, když viděl, koho vám přivádíme."
Narmora se za něho podívala a spatřila nosítka, která neslo dvacet trpaslíků.
Na nebezpečně se prohýbající konstrukci z trámů a štítů, podložených malými koly, ležel Djerůn. Na hledí a na dalších místech jeho zbroje ulpěla zaschlá jasně žlutá barva. V levé ruce držel meč, uprostřed celý zprohýbaný, potřísněný krví skřetů, v pravici měl kouli, ze které visely kousky kůže a vlasy. Trpaslíci mu nedokázali rozevřít prsty, a tak mu v nich jeho zbraně nechali.
"Nevíme, co s ním je. Našli jsme ho před Západním Železníkem. Neuměli jsme mu pomoct, a tak jsme si pomysleli, že bude nejlepší, když ho přineseme k jeho paní."
"Jednali jste správně. Vstupte tedy dovnitř," rozhodla Narmora a otevřela dveře, pak si pospíšila do středu kopulovité síně. "Ctihodná mago, podívejte se, koho naši přátelé přivádějí."
Trpaslíci posunovali nosítka dopředu a zastavili se s nimi vedle Narmory. Potom pozdravili Gandogara a Xamtys a stáhli se zpátky ke dveřím. Splnili těžký úkol, který je obral o mnoho sil.
"Djerůne!" zvolala Andôkai. Položila meč na stůl a ve spěchu se zvedala z místa, aby se na něho pořádně podívala.
"Zpátky!" vykřikla Balyndis varovně, vyskočila a sáhla po sekeře. "Chraňte se! To není Djerůn!"
Andôkai se vedle svého důvěrníka zastavila, překvapeně se na kovářku zahleděla a němě po ní vyžadovala vysvětlení.
Na to však již nezbyl čas.
Kolos se probudil z neživé strnulosti a jediným pohybem vrazil kouzelnici prasklý meč do nechráněného břicha. Seskočil z nosítek, popadl druhý meč a koulí mrštil po Narmoře, která se zachránila odvážným skokem bokem, přímo doprostřed delegace Taba?nu. Shromáždění hosté uslyšeli hrůzu nahánějící řev a hledím helmy pronikla fialová záře.
"Djerůne," zavzdychala maga zdrceně a třeštila oči na čepel, která jí stále ještě vězela v těle. Udělala krok stranou, vytáhla si ocel z těla a sáhla po vlastní zbrani. Zamumlala kouzlo, aby se jí rána zavřela, a

připravila se čelit novému útoku.
Ten následoval okamžitě.
Djerůn byl posedlý vůlí zabít ji. Střídavě na ni dorážel mečem i koulí a Andôkai se poprvé v životě musela vyrovnávat s obrovskou silou a neuvěřitelnou rychlostí svého tělesného strážce. Tentokrát nešlo o žádný nácvik. Djerůn útočil dokonce s ještě větším elánem, než když trénovali.
Právě když si maga zastavila krvácení, zasáhla ji koule šikmo shora do pravého ramene. Kloub a klíční kost se s hlasitým prasknutím zlomily, síla úderu ji srazila k zemi a připravené kouzlo zaniklo v bolestivém výkřiku. Chraptivě zasténala, když jí Djerůn podruhé prohnal meč břichem a s řevem otočil čepel o 180 stupňů.
Pak ji helmou udeřil do hlavy a maga odpadla z boje definitivně. Železné trny jí rozervaly kůži na hlavě, krev se jí řinula do očí a opustily ji smysly.
Shromáždění se konečně probralo z vyděšené strnulosti. Jako první ze všech se vyřítil vpřed Pruďas. Válečníci z řad trpaslíků, lidí i elfů se vrhli na Djerůna. Šípy se mu provrtávaly skrz zbroj, sekery a kladiva trpaslíků odtínaly tlusté kovové pláty zbroje a prosekávaly se kroužkovou košilí až na kůži. Jeho krev žlutě stříkala z otevřených ran, až obr nakonec padl na kamenné desky podlahy. Záře za jeho hledím pohasla.
S ním zde nalezlo smrt devět lidí, tři trpaslíci a čtyři elfové. Královna Wey jen se štěstím unikla vražednému úderu, tlusté vrstvy šatstva, které měla na sobě královna Umilante, ji zachránily před řeznou ranou.
Bo?ndil nedal Djerůnovi pokoj, dokud mu beze zbytku neroztříštil hledí a nebyl si naprosto jistý, že kolos nežije. "Ten byl tuhej," funěl bez dechu a přetřel si rukávem obličej, na který se mu přichytila šafránově zbarvená krev. "Ta moje prokletá bojovnost! Teď už se nikdy nedovím, jak vypadal."
Narmora poklekla vedle své těžce zraněné mentorky. Na všechny kolem sebe působila dojmem, že dělá všechno možné, aby Andôkai zachránila, ona se však rozhodla jinak. Tuto jedinečnou příležitost bylo třeba využít.
"Mohla bych tě uzdravit, kdybych chtěla," zašeptala jí. "Ale já vím, co jsi provedla mně, Furgasovi a mému synovi. Já ty tvoje intriky znám, Andôkai. Dělá mi radost, když tě vidím trpět."
Maga zakašlala, neklidně kmitala pohledem na všechny strany. "Furgas se bez mé pomoci nikdy neprobudí." Popadla Narmoru za okraje límce. "Nech mě zemřít a zaviníš i jeho smrt."
Narmora se nepokoušela setřást ze sebe roztřesené ruce magy, ale vyhledala ostrohranný úlomek malachitu. "Vzpomínáš si na něho?" zeptala se Andôkai a oči jí zčernaly jako noc. "Ten úlomek v sobě dokáže shromažďovat sílu magie. Nôd'onn ho nosil uvnitř těla. Když Tungdil mága zabil a Nôd'onnovy vnitřnosti ležely roztroušené na zemi v Černém skalisku, nikdo si toho kamene nevšiml. Já jsem si ho vzala a udělala si z něj talisman. Kdo mohl tušit, že mi poslouží k něčemu většímu?" Uvolnila úlomek z řetízku. "Samusine, stůj při ní! Ona umírá!" vykřikla nahlas, aby ji všichni slyšeli.
Zvedla ruce a zvolna je položila Andôkai na hruď. Při tom předstírala, že vyslovuje léčivé zaklínadlo, místo toho však potají prostrčila na prst dlouhý úlomek maginou róbou, masem, tlačila ho hlouběji a hlouběji, až zasáhl Andôkaino srdce. Nad umírající se rozzářilo tmavě zelené světlo.
Narmora pronášela zmatené slabiky, aby svědkové uvěřili, že to jsou kouzla, dokud jasná záře nepohasla. Konec se blížil.
Sklonila se k uchu své mentorky. "Tvá smrt má jméno Narmora," zašeptala jí pochmurně alfsky do ucha. "Vezmu ti život i magii." Trochu nadzvedla maginu hlavu, aby jí Andôkai při umírání viděla do očí. "Obojí by ti ještě patřilo, kdybys mne nechala žít v klidu a míru."
Andôkai již ze sebe nic víc nedostala, jen se vzepjala a zachroptěla, pak se jí život vytratil z očí.
Pod ochranou své róby vytáhla Narmora malachit z rány. Krev na prstech nebyla s ohledem na těžké rány její mentorky a louži krve, ve které klečela, nijak nápadná. Rychle nechala kámen zmizet v kapse a obrátila se na ty, kteří stáli kolem ní.
"Andôkai Bouřlivá nás opustila," oznámila s předstíraným smutkem v hlase a setřela si z tváře falešnou slzu. "Poslední maga Skryté země je mrtvá."
V síni se rozprostřelo zděšené mlčení.
"Potom," prohlásil Gandogar se sebeovládáním a stoupl si vedle ní, "ji budeš muset nahradit ty, Narmoro.

Ty jsi byla její jediná fámula. Potřebujeme tě v boji proti avatarům, protože jen s tvou magií jim budeme schopni odolat."
"Vy jim vůbec nebudete schopni odolat," ozval se ode dveří hluboký hlas. "Ani s magií, ani s armádou. Nikdy nenajdete žádný prostředek, jak ty avatary zadržet."
Trpaslíci, lidé i elfové se otočili ke dveřím, bojovně pozvedli zbraně, připraveni na další nemilé překvapení.
Stál tam osamocený trpaslík. Jeho rysy zdobilo umělecké tetování, byl až po zuby ozbrojen a v ruce držel trojhlavý řemdih. "Mé jméno je Romo Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene z kmene Lorimburova a přišel jsem, abych lidem a elfům učinil jménem svého strýce, krále Lorimbase Ocelové srdce a vládce Černého skaliska, jistou nabídku." Druhý trpaslík, ještě rozložitější a výhružnější než Romo, se objevil za ním, aby mu chránil záda, na pleši se mu zrcadlilo světlo.
"Třetí se budou podílet na válce proti avatarům?" podivila se královna Wey.
"Co to může být za nabídku?" zašeptala Balyndis manželovi, plná zlých předtuch.
"Nemůžete si ji dovolit odmítnout." Romo se odporně ušklíbl. "Můj strýc ví, co je nutno podniknout proti hrozbě ze západu." Ukázal násadou řemdihu na delegaci trpaslíků. "Ale nejdřív ze všeho musí tihle vypadnout pryč. Nikdo z kmene Borengarova, Giselbartova, Go?mdilova nebo Bero?nova neuslyší, co vám chci říct."

Skrytá země, někde
v podzemí Gauragaru, město Zlatotvrz
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

S
anda se přikrčila a vyhnula se úderu. Přitom dopadla na pravé koleno, využila energii nabytou tímto pohybem a udeřila tupou sekerou.
Tungdil neměl sebemenší šanci vyhnout se jejímu úderu, který válečnice vedla naprosto přesně a zároveň i s velkou silou.
Neškodná čepel ho zasáhla šikmo zespodu, rovnou do kroužkové košile, ale ani ta, ani kožené šaty nebo podšitý kabátec nedokázaly její ránu zbrzdit. Pocítil žhavé bodnutí, které mu projelo do žeber, a marně lapal po dechu.
"Dost," zvolala Myr ustaraně a spěchala k nim, aby si prohlédla zraněné místo. Zřetelně zaslechla lupnutí.
"Nemáš ho zabít, chtělas ho jen vycvičit," prohodila vyčítavě k trpaslici, která se zvedla a rozhodně se necítila provinile.
"Jenom jsem mu nalomila dvě žebra, Myr. Bolest je nejlepší učitel," odvětila chladně. Nedělala žádné tajnosti s tím, že chirurgu nesnáší. "On to přežije, a přitom se naučil něco důležitého." Pohlédla Tungdilovi do očí a čekala na jeho souhlas.
"Opravdu jsem byl příliš neopatrný," přiznal se a stiskl zuby, když mu Myr osahávala zraněné místo.
"Jsou zlomená, ne nalomená," vyjela chirurga na Sandu. "Když ti naběhnou svaly, začnou překážet mozku. I tupá zbraň dokáže zabít."
Tetování v Sandině obličeji se dalo do pohybu, zlost mu dodávala stále nové podoby. Válečnice hravě a současně i výhružně zavířila sekerou. "Opravdu dokáže, Myr? Dobře, žes mi to řekla, než tě tou sekerou pohladím a třeba nedopatřením přelomím ten tvůj tenký bílý krček." Odfrkovala zlostí a odešla z místnosti v pevnosti, ve které se každý den s Tungdilem setkávala a připravovala ho na boj se Salfalurem.
"Vždycky jsem si o sobě myslel, že jsem dobrý bojovník, a i Pruďas mě chválil," povzdechl si Tungdil a dosedl na kamennou lavici. Myr ho přitom podpírala. "Ale Sanda mě předčí o celé míle. Ona předčí i Pruďase, když nad tím tak přemýšlím."
"Máš všechen čas, který potřebuješ, abys ji přetrumfnul," povzbuzovala ho chirurga a donutila ho, aby odkryl zraněné místo a ona je mohla důkladněji vyšetřit. Jen za tato slova by ji byl schopen políbit, zněla tak učeně a důvěrně. "Nezapomeň, že je třikrát starší než ty a má zkušenosti, ve kterých se jí ani zdaleka nemůžeš rovnat." Mlaskla jazykem, když mu na jednom žebru objevila podlitinu. "Lekce skončila,"

rozhodla. "Ty si lehneš a já ti přinesu led, abys sis na ten otok mohl přiložit něco chladného. Pak ti to místo natřu mastí."
Tungdil se předklonil a vstal. Když se natáhl, rána ho zabolela. Tyhle bolesti mu sice nebyly neznámé, ale stejně byly nepříjemné. Odešli ze Sandiny a Gemmilovy pevnosti a kráčeli dolů po klikatící se stezce, ze které měli krásný výhled na město.
Tungdil myslel na ostrá slova, která padla mezi oběma trpaslicemi. "Jak je možné, že se vy dvě tak nesnášíte?" vyptával se. "Že by Sanda přece jen nenáviděla trpaslíky?"
"To ne. My se nenávidíme navzájem," zasmála se Myr. "Třetí nemají žádné privilegium na to, že někdo nemá rád některé jiné trpaslíky."
"Prozradíš mi důvod?"
Selmovsky na něho mrkla okem. "Co si tak myslíš, Tungdile? Proč asi může mezi dvěma ženami vzniknout zuřivé nepřátelství?"
Tungdil se ušklíbl. "Nějaký trpaslík? Zamilovaly jste se do stejného muže?" Podíval se vzhůru k pevnosti. "Neříkej, že jste obě uháněly Gemmila, nebo snad ano?"
Myr zrozpačitěla a obrátila pěkný obličejíček směrem k vodopádům. "Přišla jsem z Klenotnice, to je nejjižnější z našich měst, a velice brzy jsem se s ním seznámila. Právě když si něco razilo cestu mezi našimi srdci, přišla ke Svobodným Sanda a krále silou okouzlila. Já jsem jí potom řekla, že si o ní myslím, že je podlá červí larva, která tu špehuje pro Třetí. Ona o mně řekla to samé. Od té doby obě víme, na čem jsme."
"Ty si myslíš, že ona tu ve městě špehuje?"
"Ano. Třetí chtějí zabít všechny trpaslíky, proč by měli couvnout právě před Svobodnými? Jenom kvůli tomu, že naše nejstarší rodiny jsou bílé jako sníh, nás rozhodně neušetří. Já si myslím, že na nás přišli a chtějí toho o nás a o přeběhlících z vlastních řad vědět co možná nejvíc."
"A co tomu říká Gemmil? Určitě jsi mu o tom vyprávěla."
"To ano, řekla jsem mu o tom."
"No a?"
"Rozesmál se. Jeho srdce ho oslepuje, ale pár přátel a já na ni společně dáváme pozor. Sanda nemůže nic udělat bez toho, že by ji někdo pozoroval."
"Z toho pramení její nenávist."
"Ne. Ona nic netuší. Má strach, že jsem se Gemmila ještě nevzdala a že svou náklonnost k tobě jenom předstírám, abych ji ukolébala v jistotě a pak jí ho zase odloudila." Obrátila se k Tungdilovi a zdálo se, že její rudé oči mu hledí přímo do hlavy. "Ale já nic nehraju, Tungdile Zlatoruký. Já to s tebou myslím naprosto vážně."
Hlava vlastně ani nechtěla, ale nějaké jiná síla ovládla jeho tělo a donutila ho předklonit hlavu a dotknout se rty jejích úst. Chutnaly sladce, měkce, svůdně, po koření a po medu. Začalo ho lechtat v žaludku a zmocnila se ho závrať.
Po krátkém váhání opětovala Myr jeho něžnost a pak se Tungdil od ní odpoutal. Šťastně se na sebe usmáli a pomalu mlčky kráčeli ulicemi města.
Nalezl jsem v ní tu pravou družku? Tungdil si Myr prohlížel, když kupovala pár věcí, které potřebovala na večer k vaření. Opravdu mě už ta záležitost s Balyndis přebolela? Chirurga se k němu s úsměvem otočila a ukázala na mísu s čerstvým ovocem. Když se na trpaslici podíval, vrátilo se mu svědění, které kdysi cítil, když pobýval s kovářkou. Ano, našel jsem si novou družku, řekl v duchu s úlevou, a když se vraceli domů, objal ji rukou kolem pasu.
Po krátkém odpočinku, dobrém jídle a masti, která mu skutečně zmírnila bolesti, ho Myr vzala za ruku a vedla napříč městem, až došli ke kraji jeskyně a pak i do jedné štoly. Dovnitř proudilo stále víc trpaslíků a ať Tungdil naléhal, jak chtěl, nehodlala mu Myr prozradit, co ho uvnitř čeká.
Prošli chodbou, kterou vyrazila do kamene ruka opravdového mistra, a přiblížili se k modrému světlu. Tungdil zaslechl tlumené rozhovory nesčetných hlasů, které k nim zepředu doléhaly.
Štola nakonec vyústila do uměle vytvořené jeskyně. Stáli na jejím nejvyšším místě, stěna před nimi spadala v několika řadách teras dolů, stavitelé jeskyně zde zřídili celou řadu tribun, na nichž se nyní trpaslíci usadili. Dole bylo umístěno široké jeviště, na které bylo z každého místa dobře vidět. Stěny plály

v záři modrých světelných krystalů.
"Nějaké divadlo?" hádal Tungdil. "Kdyby Rodario věděl, že tady u Svobodných máte něco takového, okamžitě by tu otevřel pobočku Curiosa." Myr se na něho ze strany nechápavě podívala. "Ty ho neznáš - Neuvěřitelného Rodaria, mima a sukničkáře," vysvětlil jí rychle. "Pomáhal nám, když jsme vyrazili ukout Ohnivou čepel."
"To není žádné divadlo," vyvrátila Myr jeho domněnku. "Dnes tu proti sobě nastoupí sbory všech pěti měst, je to poctivá soutěž, věnovaná Vraccasovi." Ukázala dolů, kde na jeviště nastupovali první zpěváci. Trpaslíci jim připravili přátelské přijetí tím, že dupali botama na kameny a vytvořili tak umělé hřmění. "Na to nikdy nezapomeneš." Její ruka se natáhla a sevřela Tungdilovu dlaň.
Zpěv započal.
Zněl jinak než mysticky přednášený nápěv Vraccasových kněží. Zpěváci zpívali hrdelním basem a barytonem o králi podzemních pokladů, o jeskyních a slujích, o ukrytém zlatě, o stovce nejrůznějších barevných odstínů, které objeví vycvičené oko trpaslíka v jedné jediné skále, o ukutí sekery, postavení mostu nebo o bezedné propasti a vůbec o všem, co se týká života trpaslíků.
Ani hrdinové a hrdinky nepřišli zkrátka, jejich činy a boje s nesčetnými nestvůrami byly velebeny jásavými hlasy.

Pan trpaslík jde vpřed, sekeru drží vzhůru,
pozvedněme hlas vysoko ke kůru.
Nezná bázeň, nezná strach, nikde nemá stání,
chránit zem ho přimělo Vraccasovo požehnání.

Nestvůr pobil spousty, rovného sobě nemá,
však i jeho nalezla si ta čepel smrtelná.
Vykrvácel k smrti, byť stále bojoval,
pro nás, pro všechny krev obětoval.

Dav vrahů lítých se tím však nezastavil,
obránce srazil, cestu si prorazil
k průsmyku a bráně do celé Skryté země,
tam ale pobily je sekery a trpasličí plémě.

Leč vtrhli další, a když už zdálo se, že Skrytá zem má smůlu,
tu další trpaslík se zvedl a vztyčil sekeru vzhůru,
i na jeho počest teď pozvedněme hlas vysoko ke kůru.
Kovářovy děti, vždy tomu tak bylo, vždy tomu tak bude,
vytrvají, za všechny zvednou zbraň,
bez bázně ze ztráty, bolesti či smrti. Kdykoliv a všude.

K Tungdilově údivu pojednávala jedna z písní dokonce i o bitvě u Černého skaliska, další opěvovala smutně melancholickým způsobem ztrátu Ohnivé čepele a mrtvé u Šedých hor. Jednotlivé sloky se mu zarývaly do morku kosti. Píseň byla naštěstí dost krátká, takže neupadl do trudnomyslnosti. A když zpěváci zapěli pijácké a žertovné písně, které si zpíval už s dvojčaty, pobrukoval si melodii spolu s nimi.

Sitalia je stvořila ze světla, čisté půdy a ranní rosy,
ten její výtvor nejhezčí postavu ze všech teď nosí.
Zdání však klame, duše proradná,
nos nosí vzhůru, čest nikde žádná.

Uši má špičaté, obličej jak špunt,
žebra mu spočítáš, hubený jak lunt,

mluví fistulí, na flétnu hraje, páchne jak čemeřice,
mluví se stromy, ať je to lípa, jasan či borovice,
řídké víno pije, nezná pivo, ubožátko,
Vraccasi buď dík, že já nejsem elfátko.

Však obdivován všemi, zaslepen leskem,
jak vznešené elfátko člověk chce býti bleskem,
leč věz a nezapomeň, trpaslík v pravdě vidí tě,
podivná postava, povahou falešné dítě.

Uši má špičaté, obličej jak špunt,
žebra mu spočítáš, hubený jak lunt,
mluví fistulí, na flétnu hraje, páchne jak čemeřice,
mluví se stromy, ať je to lípa, jasan či borovice,
řídké víno pije, nezná pivo, ubožátko,
Vraccasi buď dík, že já nejsem elfátko.

Proto tref dobře, tref tvrdě, když elfa potkáš,
díku od ostatních za dobrou práci se dočkáš.
A kdyby ženy v noci vybrat si měly, neboj se, nejsi suchar,
elf má jen oštěp, my máme buchar.

Mezi jednotlivými sbory vystupovali hudebníci. Měli zakřivené rohy, různé flétny a dudy z kozí kůže a četné bubny a bubínky nejrůznějších velikostí.
Tungdilovi čas ubíhal, jako kdyby přímo letěl. Po celou dobu, kdy naslouchal hudbě, nepociťoval sebemenší únavu.
"Mělas pravdu," řekl v jednu chvíli tiše Myr, když mu dojetím naskočila na rukou husí kůže. "Na tento večer nikdy v životě nezapomenu." Políbil ji. "Stejně jako nikdy nezapomenu na tebe… Kdybych ti věnoval prsten, přijala bys ho ode mne?"
Rozechvělá štěstím se na něho usmála. "Ano, Tungdile Zlatoruký."
* * *
O sedm oběhů slunce později seděl Tungdil v Myřině knihovně a četl si v jedné z knih, která osvětlovala minulost Svobodných.
Trpaslice odvedla důkladnou práci a vše, co bylo na nesčetných tabulkách ve Vraccasově chrámu napsáno, čistě přenesla na papír, aby to uchovala v pohodlnější podobě. K textům pak přibyly nákresy města, jednou z pevnosti, jindy z plošiny. Kromě toho našel knihu o městě Klenotnice, ze kterého Myr pocházela, a s údivem obdivoval jeho architekturu.
Malovaná zobrazení byla přesně taková, jaká znal z Lot-Ionanových příruček. Opravdová učená, pomyslel si obdivně a listoval dál.
Někdo hlasitě zaklepal na dveře.
Protože předpokládal, že to asi bude nějaký pacient, který hledá chirurgu, zůstal sedět v pohodlném křesle, dokud bušení nezesílilo natolik, že se nedalo přeslechnout. Tiše proklel Sandinu sílu a svá zlomená žebra, zvedl se a šel se podívat, kdo se tak neodbytně a hlučně dožaduje vstupu.
"Vy?" vykřikl udiveně a pohlédl na dva trpaslíky, promočené na kůži, kteří se vzhledem podobali jeden druhému jako vejce vejci.
"Já ten rybník nenávidím," začal Pruďas okamžitě láteřit. "Až zase jednou nějakej avatar spadne z mraků na zem, tak by měl šupsnout sem a proměnit jednou provždy tudle smrdutou vodu na mrak horký páry."
Vykroutil si vous, až se na prahu udělala loužička. "Musíš jít s náma, učenej." Vztekle si vytrhl trs jezerních rostlin z vlasů, hodil ho na zem a dupl na něho. "Prokletá Elria. Málem mě dostala."
Boëndal se mezitím snažil vytřít si mokrým rukávem vodu z očí, místo toho mu jí tam nateklo ještě víc.
"Já vím, že jsem řekl, že to bylo poprvé a naposledy, kdy jsem do toho rybníka skočil," nadával, "ale po

suchu k tobě žádná cesta nevede."
Váhavě zůstali stát ve dveřích. Velice dobře si pamatovali na Myřina slova, aby po sobě nenechali na koberci žádné mokré skvrny.
"Je báječné, že vás zase vidím. Ale co se stalo a proč vás mám doprovodit?" vyptával se Tungdil neklidně a zakormidloval s nimi do kuchyně, kde nemohli nic zašpinit, jenom hladké kamenné dlaždičky. Kapky stékaly k zemi a brzy se dvojčatům vytvořily kolem bot široké loužičky.
"Do Poristy," vybafl na něho Pruďas okamžitě to nejdůležitější a přisunul si k sobě zbytky oběda.
"Mmmmmhh," pochutnával si na soustu. "Zapomněl jsem, že Myr tak skvěle vaří."
Tungdilovi nedávala jeho slova žádný smysl. "Já mám jet za Andôkai? Proč? Kvůli Ohnivé čepeli?"
"Ne." Boëndal popadl utěrku na nádobí a vydrbal si obličej do sucha, pak ji podal Bo?ndilovi, který si s ní horlivě vytřel vous.
"Budu si ho muset víc namastit," zamumlal pro sebe a rozhlížel se v kuchyni po másle nebo oleji.
"Nemůže mu dělat dobře, když je furt tak promočenej. Ztratí svoji vláčnost."
"Od té doby, co ses rozhodl zůstat u Svobodných, se přihodila spousta věcí. Andôkai je mrtvá, učený," sdělil mu Boëndal. Co nejstručněji mu povyprávěl o setkání, o tom, co maga zjistila, i o příhodě, která ji stála život. "Narmora se stane nástupkyní Bouřlivé, ať chce, nebo ne. A ty se máš jménem trpaslíků zúčastnit jednání, na kterém Romo všem předloží nabídku svého strýce."
"Já?" Tungdil se zpočátku divil, proč ho tam Gandogar chce mít jako zástupce trpaslíků, ale pak pochopil. Nikdo z potomků Borengara, Giselbarta, Go?mdila ani Bero?na. "To je moudré rozhodnutí. Já jsem Třetí, pro mě jejich omezení neplatí."
Bo?ndil položil dočista ohlodanou hmyzí ulitu zpátky na kredenc. "Chtěl jsem ti ještě udělat pořádný kázání. Nakecat mi, že za náma přijdeš, a místo toho zůstat u Svobodnejch, to není k tak starýmu příteli, jako jsem já, dvakrát poctivý."
Tungdil se na válečníka usmál a podal mu ruku. "Promiň mi to, ale měl jsem strach, že bys mě odvlekl s sebou."
"To bysem taky udělal, učenej," odpověděl Bo?ndil a ušklíbl se. Pak popadl knedlík, namočil ho do studené omáčky a zakousl se do něho. "Oh, kvůli tomu bysem ušetřil třeba i čtyři tucty sviňuch," celý se rozplýval a zamlaskal. "A zabil bysem je až po jídle."
"Zase to se Skrytou zemí nevypadá nejlíp." Tungdil nalil dvojčatům i sobě černé pivo. V Poristě na něho čekaly nové úkoly a Balyndis, ve Zlatotvrzi měl Myr a vedl zde poklidný život učeného, s výjimkou občasných návštěv u výhně a kovadliny nebo bojových cvičení.
Jeho pohled padl do vedlejší místnosti, na diamanty posázený opasek Giselbarta Železnookého, který mu ho osobně věnoval. Teď tu visel na stěně, pod dvěma překříženými sekerami, které sám vykoval.
Boëndal si všiml jeho pohledu. "Ano, nevypadá to dobře," povzdechl si a nechal otevřenou otázku, co tím vlastně myslí.
"A z tebe se stal učenej každým coulem, co?" Pruďas na něho ukázal nakousnutým knedlíkem. "Už žádná kroužková košile, pohodlný botičky - a jestli vidím dobře, tak jsi i trochu ztloustl, že?"
Tungdil se rozesmál. "Ne, Bo?ndile. Mýlíš se. Chodím do učení k Sandě Ohnivé a věř mi, to by byla pro tebe ta správná družka. Porazila by tě holýma rukama."
Pruďas se krátce uchechtl. "No jasně, učenej. To, že porazí tebe, ještě ani zdaleka neznamená, že by proti ní neobstál chlap jako já. Žebrala by o milost." Vsunul si do úst zbytek knedlíku a spláchl ho v hrdle pořádným douškem piva. Pak si hlasitě odřihl.
"Vezmi si opasek, Tungdile, a taky obě sekery," požádal ho Boëndal, "a pojď s námi. Nebo se už příliš cítíš jako jeden z nich? Trpaslíci Skryté země tě potřebují, a potřebují i tvůj rozum. Jinak nemáme nikoho, koho by Gandogar mohl k těm jednáním poslat."
Vždy spíše věcný Bo?ndil prošel kolem Tungdila, sejmul ze stěny opasek a jednu sekeru a vtiskl mu obojí do rukou. "Nenech se dlouho prosit, učenej." Mrkl na něho. "Tak jdeme?"
Domovní dveře hlasitě zaklaply. Myr přišla domů, přes rameno jí visela taška s léčitelskými pomůckami.
"Že by propusti u vodopádu přestaly těsnit?" zeptala se s předstíranou výčitkou, ruce si založila v bok a rudé oči se nechtěly odlepit od stop trpasličích nohou. "Ale, ale, hosté! A našli cestu do kuchyně!" S úsměvem objala nejdříve Bo?ndila a pak i jeho bratra a pevně je stiskla. "Vy jste se ale rychle vrátili."

Zavětřila. "Tady jsou z někoho cítit knedlíky. Abych byla úplně přesná, cítím tu ten poslední knedlík."
"Za to si můžeš sama," odpálkoval ji Pruďas. "Byl tady bez dozoru."
"Vy jste sem ale určitě nepřišli proto, abyste tu zhltali knedlíky," vyvozovala Myr z vážných tváří tří trpaslíků a Boëndal jí vysvětlil, proč se tak tváří. "Jestli půjdeš pryč, Tungdile, odejdu s tebou. Alespoň do Poristy," rozhodla se bez váhání. "Nenechám manžela samotného."
"Manžela?" vykřikl Boëndal překvapeně. "Blahopřeji vám a ať vás provází Vraccasovo požehnání!" Potřásl jim rukou. "Kdybychom to tušili, přinesli bychom nějaké dárky."
Pruďas si právě nasypal do úst plnou hrst mechových bobulí a hrozilo nebezpečí, že se z toho obrovského překvapení udusí. Chirurga mu statečně zabušila na to správné místo na zádech a zachránila ho před hrozbou, že jeho život dojde k tak neslavnému konci. Hlava se mu rozhořela do ruda a honem si dal doušek piva. "Na vás," zaskřehotal.
Tungdil jim pyšně ukázal prsten, který sám vykoval a nosil na pravém prostředníčku. Myr měla druhý prsten do páru, o něco menší. "Ve Vraccasově chrámu jsme uzavřeli manželský svazek." A nikdo nepřišel, aby nám v tom zabránil dodal k tomu Tungdil v myšlenkách.
"Tak prostě přivedeme do Poristy dva učené," zasmál se Boëndal. "Pro Skrytou zemi to bude jen dobře."
Myr celá zářila. "To je vzrušující. Uvidím hlavní město kouzelné říše. Ale ne, já ani nebudu mít s sebou dost papírů na všechny ty věci, které bych si tam ráda nakreslila." Vyšla nahoru. "Hned se sbalím, abychom mohli vyrazit co nejdřív."
"Můžeme se nejdřív usušit?" zeptal se Bo?ndil a zakýval špičkami bot, které vydávaly prapodivné zvuky. "Ve vlhkejch botách se nám udělaj puchýře."
* * *
Než se vydali na cestu, vykonal Tungdil poslední návštěvu v pevnosti a tím i u Gemmila a Sandy. Jako vždy ho tam přivítali jako přítele a Sanda mu nabídla něco k pití. Tungdil vylíčil panovnickému páru situaci tak podrobně, jak jen dokázal. "Vidíte, musím jít."
Sanda pozorně naslouchala. "Já znám Roma Ocelové srdce. Je to jeden z nejhorších vrahů trpaslíků, s jakým jsem se kdy setkala, jeho strýc Lorimbas ho zkazil a od Salfalura se mu dostalo výcviku. Poslat na diplomatickou misi právě jeho má asi stejnou cenu jako uložit skřetovi, aby dával pozor na tlupu lidských dětí. Lorimbas ho vyslal, aby nikdo nemohl pochybovat o tom, že je odhodlaný ke všemu." Krátce pohlédla na manžela. "Ten nebude vyjednávat. Jeho úkolem je prosadit, aby se všichni podrobili vůli jeho krále. Bez výjimky a bez vytáček." Varovně se na Tungdila podívala. "Nebo taky, aby někoho zabil. Nevěř mu a nevěř nikomu, koho uvidíš v jeho blízkosti."
"Děkuji ti za radu." Naznačil úklonu. "Myr a já se brzy vrátíme."
"Myr tě doprovodí?" pronesla královna zaraženě, rychle však překvapení překonala a už se k té věci dále nevracela.
Tungdil měl radost, že ji na nějakou dobu zbaví nepříjemné pozorovatelky. Pokud má Sanda vůbec tušení, že právě ji na každém kroku někdo sleduje a pozoruje. Chirurga podnikla patřičnou přípravu, trpaslíci, kteří byli do jejího podezření zasvěceni, budou po dobu její nepřítomnosti dávat pozor zvlášť důkladně.
"Vyřiď velkokráli mé pozdravy," požádal ho Gemmil. "Vyřiď mu ode mne, že bych ho rád viděl, hned jak se situace ve Skryté zemi trošku uklidní. Myslím, že by bylo namístě, abychom si spolu promluvili. Přestože jen hrozně málo z nás by se rádo vrátilo do lůna svých klanů, tak by z obchodování mezi kmeny a námi mohly mít prospěch obě strany. Ty mu nejlépe budeš schopen vylíčit, jak to u nás vypadá a že máme daleko k tomu, aby nás ostatní podezřívali, že jsme společnost vrahů a zločinců. Vraccas nechť hlídá tvé kroky!"
"Rád vyřídím velkokráli tvoje slova." Tungdil se uklonil. "Zlatotvrz má ve mně nadšeného příznivce."
Vyšel z malého sálu ven a scházel po schodech do vstupní haly, když za sebou zaslechl kroky, které ho rychle dohánějí. Otočil se, aby viděl, kdo ho pronásleduje, a pohlédl do runami zdobeného obličeje Třetí.
"Možná budou moje slova znít ve tvých uších nepochopitelně," vyhrkla naléhavě. "Nebudeš jim chtít věřit, ale je tomu tak. Dávej si cestou pozor na všechno, co tě potká, nic z toho nebude náhoda, pokud bude

Myrmianda někde v blízkosti." Rozhlédla se na všechny strany a uštvaným pohledem se ujistila, že jsou sami.
Tungdil nakrčil čelo a ustoupil před Sandou o krok dozadu. "Nechápu, co to má znamenat," prohlásil a jeho výraz jasně naznačoval, že si přeje, aby mluvila jasněji. "Co s tím má moje manželka společného?"
"Na to budeš muset přijít sám, Tungdile. Může za to její rodina," zůstala královna nadále tajuplná. "Neříkej jí, že jsme spolu mluvili, jinak všechno pokazíš." Na konci schodiště se objevil strážný a zahleděl se k nim. "Vím, že mě Myr dává sledovat a spřádá pikle, jak by to ani nečestní šotci líp nedovedli," zašeptala. "Prosím tě už kvůli sobě samému: nesmíš jí slepě důvěřovat." Podala mu ruku a hlasitě řekla: "Tohle jsem ti ještě chtěla dát na cestu pro Gandogara. Vraccas tě ochraňuj a nechť chrání všechny, kteří jsou ti blízcí."
Věřil, že v jejích očích vidí pravdu. Ale ona je Třetí a Myr ji považuje za špionku. Snaží se vrazit mezi nás klín, říkal si, když spolu kráčeli po schodech dolů. Náš vzájemný spor by nás oslabil Ale jaký by k tomu měla důvod? Plánuje snad v blízké budoucnosti nějaký zákeřný trik proti Zlatotvrzi? Má to něco společného s událostmi v Poristě?
O hodinu později chvátal vedle Myr, Bo?ndila a Boëndala štolou, která je přivede na povrch země. Jediný pohled do Myřiných teplých, rudých očí zaplašil Sandina slova, a když ji pln lásky políbil, rozplynulo se královnino podivné varování v prach.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

U
dělala jsem to pro tebe. Narmora poklekla vedle Furgasovy postele. Čelo přiložila k chladné ruce svého druha, obličej zabořila do prostěradla. Potrestala jsem ji a vzala jí moc, se kterou tě uzdravím. Už to nepotrvá dlouho, pak tě probudím a ty uvidíš naši maličkou dcerku.
Zvedla se, políbila jeho zsinalé rty a vytratila se z místnosti. Cítila teplo malachitového krystalu, který plně nasál Andôkainu magickou energii. Jakmile se dopátrá, jak by měla úlomek použít, Furgasovo utrpení skončí.
K její velké lítosti netrvalo uspokojení nad smrtí nic netušící mentorky příliš dlouho, už před drahnou dobou u ní převážila starost o muže a o Skrytou zemi, jejíž součástí byla i ona. Rukou se dotkla róby, kterou si přes sebe přehodila. Pod ní cítila kámen.
Na jedné boční chodbě se k ní připojil Rodario a šel kousek vedle ní. "Je to hrozné, všechno," dal se do řeči.
"Udělej z toho divadelní hru," zněla její kousavá rada.
"Obávám se, že by byla trochu moc dramatická. Dokonce i na mě. Spectatores by opouštěli Curiosum v celých houfech. Jediná maga mrtvá, zavražděná pomocí lsti avatarů, jak můžeme předpokládat, Skrytá země ohrožená Tionovými potomky…"
Narmora zůstala stát a přejela ho jiskřivým zrakem. "Tys poslouchal?"
"Ne. Jen moje ucho bylo náhodou v blízkosti," bránil se s výrazem nevinné ukřivděnosti. "A ty stěny tady jsou zatraceně tenké." Poklepal na masivní zdi. "Rozhodně aspoň na některých místech." Šli spolu dále, mim ji cestou ke shromáždění vytrvale doprovázel. "Ale víš, co by našimi spectatores otřáslo nejvíce?"
"Že ten, kdo hraje hlavní roli, je mizerný herec?"
"Ne, moje temná krásko s ostrým jazýčkem." Stoupl si jí do cesty. "Že fámula potají a chladnokrevně zavraždila svou vlastní mentorku, přestože na ni mířilo několik tuctů očí."
Narmora se zastavila. "Copak jsi přišel o rozum?"
"Na to bych se měl ptát já tebe. Pozoroval jsem, co děláš."
"Co si myslíš, žes viděl?"
Rodario před ní neprojevoval ani stopu strachu, zřejmě se opíral o jejich dávné vzájemné přátelství.
"Přišel jsem do kopulovité haly spolu s trpaslíky a stál jsem v tvojí blízkosti, abych ti v případě potřeby

mohl přiskočit na pomoc. A potom jsem viděl, co jsi udělala s tím krystalem."
"No a?" Její tmavé, téměř černé oči na něho upřeně hleděly. "Co hodláš udělat?"
Mim protáhl ústa. "Nu, já nehodlám dělat nic, jestli…"
Narmora zvedla opovržlivě bradu. "Peníze, Neuvěřitelný Rodario?" domnívala se, že zná odpověď. "Ty bys mě chtěl vydírat?"
"Prosím tě, já mám styl," máchl herec uraženě rukou. "A nehledě na to," přistoupil k ní blíž a snažil se zachytit její pohled, "já jsem pořád ještě Furgasův přítel. Jestli jsem i tvůj přítel, to v současnosti nevím. Stará známa Narmora se hrozně změnila."
"Stará známá Narmora toho prožila příliš mnoho, než aby se nezměnila." Napětí z ní spadlo. "Andôkai si smrt zasloužila, Rodario, to víš nejlíp ze všech. A já jsem dost mocná na to, abych se avatarům postavila. Učila jsem se rychle."
"Během půlky cyklu nikdo nemůže nabýt zkušeností vyzrálé magy, dokonce ani tak nadaná fámula jako ty." Naklonil hlavu stranou, hercovy oči se zahleděly na její róbu a přesně na to místo, kde ležel malachitový úlomek. "Jedině kdyby…"
Narmora prošla kolem něho a zamířila přímo ke kopulovité hale. "Něco jsi po mně chtěl," připomněla mu. "Tak to rychle vyslov."
"Chtěl bych být při tom," řekl jejím zádům a klidně kráčel za ní. "Chtěl bych být tam, kde budeš ty, chtěl bych vidět, jaká rozhodnutí učiníš, a chtěl bych ti radit, jako ti dřív radíval Furgas."
Poloalfka se zasmála. "Jak mám královnám a králům vysvětlit, že mi po boku stojí nějaký mim a dovídá se ta největší tajemství, jen aby si z nich později vymyslel divadelní hru?"
Přistoupil těsně k ní. "Vůbec nijak, temná krásko. Odteďka jsem tvůj fámulus, kdyby se mě někdo na něco ptal. Žádná lepší výmluva neexistuje a já přísahám," zvedl pravou ruku a promluvil slavnostním tónem, "že ti budu dobrou nápovědou, kdyby ti někdy došla slova." Když pak pokračoval dál, upustil od přemrštěného, okázalého vystupování. "A zůstanu tvým přítelem. Nutně mě potřebuješ, Narmoro. Komu jinému by ses mohla svěřit a podělit se s ním o své myšlenky?"
Mlčky chvátali pod arkádami dál. U dveří do sálu se Narmora zastavila a obrátila se tváří k němu. "Máš pravdu, Rodario. Přítele potřebuji opravdu jako sůl." Usmála se na něho a na několik okamžiků se změnila v Narmoru, kterou znal z dob Curiosa. "Pojďme spolu zachránit Skrytou zemi." Stiskla křídla dveří a hned poté vstoupila do sálu.
Panovnice a panovníci lidí i elfů ji již očekávali. Trpaslíci chyběli, kvůli úspěchu jednání se podrobili Romovu nestydatému požadavku a zdrželi se účasti na jednání. Narmora je později s jeho průběhem seznámí.
Usadila se v Andôkaině překrásném křesle, Rodario si zvolil místo vedle ní a ze všech sil se snažil udělat svým zjevem dojem. "To je můj fámulus Rodario, jehož talentu si Andôkai všimla již před delší dobou, ale z bezpečnostních důvodů tuto informaci tajila," představila ho krátce.
Rodario se zvedl a provedl hluboký úklon, nákladný oděv a aristokratické rysy dokázaly necvičené oko bez problémů zaslepit. "Nejsem pouze vynikající mim, to ne, v dohledné době budu svým skromným uměním podporovat Narmoru Hrozivou v boji s Tionovými avatary," oznámil přítomným.
"To ti nijak nepomůže," skočil mu Romo do květnaté řeči. Zahleděl se na Narmoru. "Ani ty proti nim nic nesvedeš, a dokonce i tvoje učitelka by se vším svým umění selhala." Povstal a zamířil do středu místnosti, kde se křížily světelné paprsky z vysokých oken. Jeho mlčenlivý průvodce, velký skoro jako člověk, zůstal sedět a lhostejně sledoval dění v sále.
Princ Mallen z Idoslânu, který právě dosedl na židli, nevěřícně potřásl hlavou. "A ty mi tady chceš namluvit, že tvůj strýc má k dispozici nějaký prostředek proti těm avatarům?"
Romo se uklonil. "Princi Mallene, mám ti od svého strýce vyřídit dotaz, zda se tvoje země stále ještě zelená a vzkvétá, nebo jestli snad tvým vojenským posádkám nechybí lidé, kteří by dokázali zarazit skřety z Toboriboru. Ohně, které planou na místech, kdy bývaly tvoje vesnice, můžeme vidět dokonce i z Černého skaliska."
"Přestaň s tím samolibým žvaněním," zjednávala si Narmora pořádek. "Řekni nám o tom svém návrhu, abychom se i my měli čemu smát."
Trpaslík otevřel ústa, když se ozvalo hlasité zabušení na dveře.

Poslední zabušení nepřineslo nic dobrého, a tak bylo pro poloalfku těžké zvednout se a jít se podívat, kdo je tentokrát ruší.
"Hrdina od Černého skaliska nás poctil svou návštěvou," vyklouzlo Rodariovi nahlas. Po pravdě řečeno, s Tungdilem vůbec nepočítal.
Narmora podala trpaslíkovi ruku a ten ji pevně stiskl.
"Těší mne, že tě vidím, přestože by okolnosti našeho setkání rozhodně mohly být mnohem šťastnější," pozdravil ji se širokým úsměvem. Za ním stála dvojčata a jedna velice bledá trpaslice s bílými vlasy a rudýma očima. "Jmenuje se Myrmianda Alabastrová a je to moje manželka," vysvětlil Tungdil Narmoře krátce. "Přišel jsem sem z jediného důvodu: smím se jménem všech dětí kováře zúčastnit těchto porad?" požádal ji.
"Nikdy!" vykřikl Romo a přistoupil k němu, obličej zkroucený vztekem. Tetování na jeho vrásčité tváři vypadalo ještě temněji než obvykle. "On je…"
"…potomek Lorimbura," připomněl mu Tungdil a pozvedl sekeru, kterou držel v pravici. "Pokud mi byl tvůj požadavek tlumočen správně, nechal jsi vyhodit všechny ostatní kmeny, ale svůj vlastní ne." Postavil zbraň na zem, a když hlava sekery dopadla na mramor, ozvala se hlasitá rána. "Buď spolu se mnou odejdeš ze sálu i ty a tvůj průvodce, nebo mi nebudeš bránit, abych zde zůstal." Rozvážně se díval do bodavých očí trpaslíka, který na něho rozzuřeně civěl. "Dobrá, považuju tvoje mlčení za souhlas." Vybral si židli, na které původně seděl Gandogar. "Pokračuj, Romo. Velmi rád bych slyšel, jaká moc dokáže avatarům vzdorovat."
Mallen na něho kývl, nedokázal skrýt, jak ho jeho výstup s Romem pobavil, a i ostatní královny a králové se až na Belletaina radovali z Romovy první porážky a doufali, že brzy budou následovat další.
Romo Ocelové srdce se mezitím s nastalou situací vyrovnal. "Aha, vidím, že u sebe nemáš Ohnivou čepel. Pak je asi pravda, že ti ji ukradli alfové, že?" snažil se přivést Tungdila do rozpaků.
"Půjčil jsem ji jedné alfce. Ona mě chce za každou cenu zabít, a tak mi ji přinese zpátky," odpověděl Tungdil ledabyle. "Ale my Ohnivou čepel přece nepotřebujeme, vždyť jsi to sám říkal."
Mallen se tiše zasmál.
"Ne, my ji nepotřebujeme," zaburácel Romo. Zatímco pokračoval v řeči, pomalu se otáčel a řadu po řadě si pozorně prohlížel všechny přítomné. "Můj strýc spatřil znamení na obloze a pochopil je, on tu legendu znal. Nechtěli jsme jen tak pro nic za nic, aby se nám Černé skalisko dostalo do rukou, protože jsme věděli o tajných komůrkách, ve kterých byly uloženy vědomosti našich předků a pouze čekaly na to, až je znovu objevíme," přiznal. "A my jsme je našli, celou tu pokladnici vědomostí. Tam stálo psáno, jaké zbraně je zapotřebí na zničení avatarů."
"Panny," zahuhňal Belletain a tupě na trpaslíka civěl. "Nesmí se zapomenout zašpičatit jim hlavy. Pro mě za mě je můžete mít."
"Ne, dobrý příteli a králi Belletaine, nemusíš obětovat panny," prohlásil Romo. "Slyšeli jste, že avatarové jsou vlastně úlomky z těla jednoho boha, které byly vyraženy Vraccasovým žhnoucím kladivem. My jsme Třetí, my kromě sebe sama opovrhujeme vším, co Vraccas stvořil, a proto považujeme i avatary za své nepřátele a nebudeme s nimi mít žádné slitování."
Královna Wey si odkašlala. "Tak už nám konečně řekni, u Elrie…"
"Ne, já vám nic neřeknu. Musí vám stačit, že víme, jak se můžeme avatarům ubránit. Kdybych vám řekl jak, už byste naši pomoc nepotřebovali a nesplnili byste naše požadavky. Více než tento náznak, který jsem vám právě poskytl, ode mne neuslyšíte." Rozčílené hlasy nabývaly na hlasitosti, ale Romo v naprostém klidu čekal, až se shromáždění opět ztiší.
"Co požadujete jako protislužbu?" Tungdil se předklonil, lehce přimhouřil oči a obával se nejhoršího.
"Nic, co by nebylo nemožné." Romo mluvil jenom k Tungdilovi, oči lidí a elfů se na oba napjatě upřely. "Buďto ze Skryté země bez okolků zmizí všichni trpaslíci z kmene Borengarova, Giselbartova, Go?mdilova a Bero?nova, nebo budeme mlčet a nic nepodnikneme. Až tamti odtáhnou pryč, převezmeme ochranu všech průsmyků v hraničních horách. Je nás na to víc než dost." Záludně se usmál. "Rozhodnutí teď leží na trpaslících, jen na nich záleží, co se stane se Skrytou zemí."

III
Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

"T
ak to je ta lest Třetích." Gandogar pohlédl do ohromených tváří královny a králů trpasličích kmenů. "Vůbec nestojí o otevřený boj, vyštvou nás ze země a porazí nás tímto způsobem."
Bo?ndil sevřel ruce v pěst. "Roztrhl bych ho jako žábu, kdybysem moh."
"To by na věci nic nezměnilo," podotkl Tungdil.
"Asi ne, ale mně by to udělalo dobře," povzdechl si trpaslík toužebně. "Mám tu správnou náladu, hned bysem se pustil do celý armády sviňuch, vyrval jim vnitřnosti a velkým obloukem je…"
"Buď zticha," napomenul ho Boëndal. "My přemýšlíme, na rozdíl od tebe."
Gandogar a celá delegace trpaslíků seděli kolem stolu v jedné z vedlejších místností paláce, skláněli se nad mapou Skryté země a radili se, jak odpoví na Romův požadavek. Zasedali už déle než čtyři hodiny, ale nikoho nenapadalo žádné rozumné řešení. Ostatní očekávali, že se trpaslíci rozhodnou dříve, než nastane noc, a tma se blížila mílovými kroky.
"Proč nás nechtěl mít u toho jednání, když jim vyřizoval vzkaz svého strýce?" zeptala se Balyndis ostatních.
Tungdil se na ni podíval, jeho ruka svírala Myřiny prsty, jako by se musel tímto způsobem ujišťovat o její přítomnosti a její lásce, jako kdyby její prsty byly záchranným lanem v temné jámě. Pro vlastní klid si říkal, že už ke kovářce, jejíž ruku pro změnu svíral Gla?mbar, nic necítí. Vypadá dobře. Za zrádně rychlé bušení v jeho hrudi mohlo rozrušení a vztek na Roma a všechny Třetí, kteří využívali zoufalou situaci Skryté země pro vlastní účely. Alespoň si to tak namlouval.
"Myslím si, že chtěl lidi a elfy nejdříve nějak uchlácholit a podat jim tu nabídku ve stravitelné podobě, bez nepříjemných výkřiků a přerušování a my bychom se o tom dověděli od Narmory až se zpožděním," usuzoval jednoruký Balendilín. "Že se tam objevíš ty, s tím on ani ti, kteří ho tam poslali, rozhodně nepočítali."
"To je pro nás dobře," prohlásil Pruďas přesvědčeně a osahal si vous, jestli je v něm dost tuku. Po pečínce zůstalo dostatečné množství omáčky, kterou si neustálým třetím vtíral do chlupů. Pach masa, který ho obklopoval, mu nijak nevadil.
"Dobře? Zatím tomu ještě nevěřím. Dostalo se nám bolestné zkušenosti, že jsme Lorimbase trestuhodně ignorovali. Když ho srovnám se zlem, které šířil Bislipur, tak Lorimbas je ještě stokrát horší," komentoval velkokrál ztrápeně jejich situaci a podepřel si hlavu, na níž mu královská koruna jakoby víc a víc těžkla. "Nerad to přiznávám, ale jestli vás rychle nenapadne nic lepšího než mě," jeho oči putovaly k Balendilínovi, "tak mně nezbude nic jiného než požádat Vraccase o milost a o shovívavost a vám budu muset nařídit, aby každý kmen, jeden jako druhý, odtáhl do Země za horami."
"Nikdy!" protestoval Bo?ndil hlasitě a udeřil pěstí do stolu. "To by pak Třetí vyhráli a my bysme…"
"…zachránili Skrytou zemi před Tionovými avatary," dokončil Gandogar nahlas větu tónem, který si vynucoval úctu. "Bo?ndile Dvojčepeli, já vím, jak se cítíš. I ve mně se všechno vzpírá při představě, že bychom měli Třetím přenechat naše překrásné hory a haly. Ale vzpomeň si na úkol, který jsme dostali od našeho stvořitele Vraccase." Postupně se obracel od jednoho ke druhému. "Všichni si na to vzpomeňte! My jsme vyvoleni, abychom chránili obyvatele Skryté země před vším, co by jim mohlo uškodit. Jestliže náš úkol od nás vyžaduje, abychom se kvůli němu obrátili ke své vlasti zády a zabránili tak jejímu zániku, potom je naší povinností tak učinit."
Po velkokrálových slovech zavládlo v místnosti ticho. Trpaslíci zoufale hledali nějaké jiné řešení.
"Co by se stalo, kdybychom rychle vytáhli na Třetí a donutili je, aby tu zbraň vydali?" nadhodila královna Xamtys.
Balendilín její myšlenku zamítl. "Černé hory nikdo z nás pořádně nezná. Já tam neznám ani jednu bezpečnou cestu nebo průsmyk. Samotné přípravy na takové tažení by trvaly moc dlouho a náš

překvapivý útok by je nijak nezaskočil, ani kdyby nám lidé a elfové přišli na pomoc. A kromě toho pořád ještě sedí v Černém skalisku a mohli by nám odtamtud vpadnout do zad."
"Z jejich pohledu si pro svůj plán vybrali naprosto dokonalý okamžik." Tungdil se opřel o opěradlo židle. "Oni nám skoro nedávají žádnou jinou možnost."
"Skoro?" Gandogar nastražil uši. "Tungdile Zlatoruký, blíží se chvíle, kdy se podruhé staneš hrdinou?"
"Já ne. Třetí."
Boëndal a Bo?ndil si rychle vyměnili pohledy, tušili, co má jejich přítel v úmyslu říct v příštím okamžiku trpaslíkům, kteří seděli kolem něho. Balyndis postřehla pohyby hlav obou bratrů, Pruďas na ni povzbudivě mrkl a dal jí rukou znamení, ať je klidná.
Tungdil si přejel po místě, na kterém se mu zlato vpálilo do kůže, místo se lesklo v záři zapadajícího slunce. "Byl jsem dost dlouho ve Zlatotvrzi, ve městě Svobodných, abych se něco dověděl o těch vypuzených trpaslících. Mezi nimi žijí i ti, kteří kdysi patřili k Lorimburovu kmeni a kteří stejně jako já mají v srdci všechno možné, jenom ne touhu zabíjet jiné trpaslíky." Přestože se hrozně moc snažil nepodlehnout pokušení, přece jen se krátce podíval na Gla?mbara. "Ti se v Černých horách vyznají."
"A většina z nich by určitě byla ochotná nám pomoci. Mohli by nám sloužit jako průvodci," přispěchala mu Myr na pomoc a okamžitě toho zalitovala.
Hlavy se k ní otočily, všichni si ji prohlíželi ještě zvědavěji než předtím.
Byla v jejich kruhu zvláštní světlou skvrnou. Trpaslice, která nenosí žádnou zbroj a vůbec nevypadá jako něco, co Vraccas vytesal z kamene, když bychom pominuli její jméno Alabastrová. Dokonce i kdybychom přihlédli k jejímu jménu, pořád ještě nebyl její obraz nějak zvlášť dobrý. Alabastr byl měkký, nebyl stabilní a jen málokdy se k něčemu hodil. Stál hluboko pod úrovní žuly, z níž vytesal božský kovář prvních pět trpaslíků.
"Co si máme myslet o Třetích, to nám právě předvedl Romo, naprosto jednoznačně!" Byla to právě Balyndis, která tak vyslovila názor, jejž sdílela většina trpaslic a trpaslíků. "To není nic proti tobě, Tungdile. Já jsem ta poslední, která by pochybovala o tvojí loajalitě. Ale já znám velice dobře tebe, a to nemůžu tvrdit o ostatních Třetích."
"Jedna Třetí je královnou Svobodných," dal se Tungdil do vysvětlování, když ucítil, že ho Myr pod stolem potají kopla do kotníku. Tungdil si připomněl její podezření, že královna je možná špiónka, a tak se raději o Sandě dál nezmiňoval.
"A já znám několik dalších, kterým bych svěřila život tak, jak jsem ho svěřila manželovi." Už když mluvila, poznala Myr podle odmítavých pohledů mnoha párů očí, že si mohla dech i námahu klidně ušetřit.
"Ne, nechtěl bych, abych byl nucen opírat se o takové spojence," zamítl Gandogar Tungdilův a Myřin návrh.
"Velkokráli, připravujeme se tím o výhodu," snažil se Balendilín zvrátit misky vah. Rozpoznal, že se jim nabízí příležitost zmařit Lorimbasův záměr. "S nimi v roli zvědů by se nám je podařilo překvapit."
Tungdil jednorukému trpaslíkovi vděčně pokynul. "Gandogare, dokonce ani ty netušíš, jaké rozměry má podzemní říše vyvržených trpaslíků. Kdybych ti řekl, kolik jich je, nevěřil bys mi." Zvedl se, aby svým slovům dodal většího důrazu. "Oni stáli při nás, tam v Šedých horách, když se objevili ti nejhroznější skřeti, jaké jsem kdy viděl. Dva tisíce trpaslic a trpaslíků. Král Gemmil nám je poslal během několika málo slunečních oběhů." Zapřísahal Gandogara pohledem. "My je potřebujeme, velkokráli. A je jich opravdu hodně."
Gandogar sklopil hlavu, zavřel oči a zakryl si obličej rukama. Nebylo zřejmé, jestli se modlí, nebo jestli se pohroužil do sebe, aby dospěl k nějakému rozhodnutí.
Nikdo neřekl ani slovo. Myr stiskla Tungdilovi ruku a zdrženlivě se na něho usmála.
Velkokrál všech trpasličích kmenů se s povzdechem narovnal. "Ustoupíme jim," prohlásil klidně.
Bo?ndil vyrazil pobouřený výkřik. "Bez boje? Dopřejeme Třetím triumf a budeme si hledat nový domov v Zemi za horama?"
"Velkokráli, je to moudré?" Balendilín se stále ještě nevzdal. "Než opustíme naše hory, bude už nejtvrdší zima, a my máme s sebou ženy a děti. Budeme mít obrovské ztráty, a přitom na nás nebude muset zaútočit ani jedna smečka bestií. A my vůbec netušíme, co nás bude v Zemi za horami čekat. Nebo v

mlze."
"Já vím," pronesl Gandogar chraplavě. "Já to moc dobře vím, Balendilíne. Budu oplakávat každičkého trpaslíka a budu se za to muset zodpovídat před Vraccasem, protože já jsem vydal rozkaz, abychom odešli do ledových hor a překonali hřebeny a vrcholky hor." Slzy mu stály v očích. "Přesto za sebou zanecháme vlast s vědomím, že bude dále existovat a my se budeme moci jednoho dne vrátit zpět. Není to rozloučení navěky."
"Takže přece jen válka proti Třetím. Jenom později," řekl Jednoruký. "Ta válka bude příšerná. Musíš si uvědomit, že se necháme pobít na našich vlastních hradbách a Třetí nás budou zasypávat šípy, kameny a žhavou struskou, až nikdo z nás nezbude." Jeho prst dopadl na mapu a ukázal na Černé hory. "Zatím ještě jsou tam, ještě je můžeme…"
Gandogar se hněvivě zvedl. "Copak mi nebude nikdo naslouchat? Zapomněli jste, jakou funkci zastávám? Je to příliš nebezpečné. Zdá se, že nás avataři znají a pozorují, jak dokazuje jejich akce s falešným Djerůnem. Čím dřív je Třetí zadrží, tím líp. Učinil jsem rozhodnutí a říkám, že opustíme Skrytou zemi!" Udeřil obřadním kladivem o stůl tak prudce, až stůl praskl. "Tungdile," obrátil se na něho a celé tělo se mu třáslo, "vrať se ke shromáždění a předej Romovi Ocelovému srdci moje slova."
Tungdil vstal, uklonil se a spolu s Myr odešel z místnosti. "To není dobré," pronesl cestou polohlasem. Když už toho tolik ví, tak proč potom poslali avataři falešného Djerůna h Andôkai, a ne do Černých hor, aby tam zničil tu zbraň Třetích?
"Co není dobré? Že jdou pryč?"
Tungdil se zprudka zastavil, jako kdyby narazil do nějaké neviditelné zdi, popadl trpaslici kolem ramen a vřele ji políbil. Šťastný úsměv na jeho tváři se příliš nehodil k náladě, která ho až do té chvíle provázela.
"Co je?" zeptala se ho Myr poněkud bez dechu, překvapená jeho vášnivým útokem.
"Později," utěšoval ji a poprosil ji, aby počkala přede dveřmi. Rodario mu na jeho zaklepání otevřel a doprovodil na místo.
Romo měl před sebou džbán s pivem, naléval se jím a při tom hlasitě srkal. Jeho průvodce si Tungdila změřil, zarazil se a sklonil hlavu.
"Aha, Gandogarův poslíček," zasmál se Romo ponuře a otřel si vousy. "Tak už se tvůj velkokrál rozhodl?"
"Rozhodl se, Romo Ocelové srdce," odvětil Tungdil bezvýrazně. "A rozhodl se, že se podrobí podlému vydírání tvého strýce." Řadami lidí a elfů prolétlo hlasité zasténání, zčásti se v něm skrývala úleva, zčásti to byl ryzí soucit s trpaslíky, kteří byli krutou lstí vyhnáni pryč. Tungdil se rozkročil před místy, na kterých seděli oba Třetí. "A já slavnostně slibuju, že jestli padne Skrytá země do rukou avatarů, tak vlastnoručně zabiju tebe i tvého strýce," dodal. V pravici držel sekeru a ukázal jí na Roma.
Synovce krále Lorimbase Tungdilovo vystupování dostatečně varovalo, aby si z něho nedělal legraci nebo ho nějakým způsobem provokoval. K údivu všech shromážděných se Romo i jeho společník chovali k Tungdilovi s úctou.
"Slyšel jsem tvou zprávu a předám ji strýci. Pokud jde o nás, nic, co by Skryté zemi mohlo uškodit, neprojde žádnou z pěti bran. Žádné bestie, žádní avataři a," sáhl po řemdihu, který ležel před ním na stole, "žádní trpaslíci." Romo se zvedl, zastrčil si zbraň za opasek a opustil sál. Jeho mlčenlivý průvodce ho následoval a při chůzi vrhl na Tungdila dlouhý pohled. "Za osmdesát slunečních oběhů začneme s obsazováním říší. Každého trpaslíka, kterého tam najdeme, zabijeme," oznámil Romo a hodil na zem ruličku pergamenu. "Tady stojí, co si smíte vzít s sebou a co bude náležet nám. Začneme na severovýchodě. Ať si Gandogar pospíší."
Vyšli ven z haly, jejich rozložité postavy byly menší a menší, až je na konci arkádové chodby pohltily stíny. Řinčení jejich podivných zbrojí však bylo slyšet ještě dlouho poté.
Trpaslíci s Gandogarem v čele se vrátili zpět do místnosti, když jim předal Rodario zprávu, že Romo a jeho tělesný strážce už nejsou v síni.
"Příšerný den," prohlásil princ Mallen smutně, přišel k nim a podal jim ruku. "Za záchranu Skryté země se musí zaplatit vyhnáním trpaslíků. Člověk by se nejraději tomu vyhnanství vzepřel a bojoval…"
"Ne," odmítl Gandogar. "Než bychom nad Třetími zvítězili, mohlo by být příliš pozdě. My se zase vrátíme, až bude to nebezpečí zažehnáno."

"A my tu budeme, abychom vám pomohli," slíbil Mallen. Kývl velkokráli a cítil k němu nesmírnou úctu. Nebylo třeba ztrácet další slova o velkomyslnosti a ochotě obětovat se pro druhé.
"Jestli Třetí lhali, musejí se obávat mnohem více věcí než tvojí přísahy, Tungdile," řekl Liútasil. "My je najdeme rychleji, než se avatarům podaří zničit naše lesy. Jestli teď obelhali všechna naše království, zemřou rukou elfů." A ke Gandogarovi prohlásil: "Tvoje jméno a nesobeckost dětí kováře budou od nynějška opěvovány i v písních elfů. V Âlanduru se již nikdo neodváží hovořit o tobě a o potomcích prvních pěti trpaslíků ve zlém."
Uklonil se hlouběji, než je král povinen uklonit se druhému králi. Všechny vládkyně a vládcové ho napodobili a pak odešli ze síně.
"Budu Třetí doprovázet a ověřím si, jak hodlají ty avatary zadržet," slíbila Narmora, než se i ona a Rodario obrátili k odchodu. "Dostanete ode mne zprávu, kdybych narazila na podvod a zradu. Po Tungdilově sekeře a hněvu elfů bude následovat vztek magy, a to, co pak ze Třetích zůstane, budiž poručeno vašim zbraním." S těmito slovy se stáhla zpátky do svých soukromých komnat.
Trpasličí delegace se jedna po druhé loučily a z jejich výrazů se dalo vyčíst, že většina z nich se této noci bude utápět v pivu a medovině.
Zůstali už jen Tungdil, dvojčata a Balyndis.
Bo?ndil si připomněl otázku, kterou zapomněl položit. "Balyndis, jaks vlastně poznala, že tam v tom brnění nevězí Djerůn?"
"Já nezapomínám na žádnou ze svých prací," vysvětlovala jim s úsměvem. "A na zbroj, kterou jsem pro něho vyrobila, nebudu moci zapomenout nikdy. Rytiny a leptané prvky na jeho hrudním pancíři nepocházely z mé ruky, byly to napodobeniny. Sice dobré, ale ne dost dobré. Bohužel jsem to rozpoznala příliš pozdě," připustila sklíčeně. Trpaslice přišla váhavě k Tungdilovi a objala ho. "Přeji tobě a tvojí manželce všechno nejlepší, vždy dost žhavého uhlí ve výhni a hrnec zlata pod postelí, Tungdile Zlatoruký," řekla stísněně. "My už se asi sotvakdy uvidíme, předpokládám."
Tungdil zavřel oči a nasál její vůni. Připadala mu stejně důvěrně známá jako před časem. Teď, když mu stoupala do nosu, si uvědomil, jak moc ji postrádal. Už ji nikdy neucítí.
Já ji pořád ještě miluji, pochopil lítostivě, když ji k sobě přivinul a vtiskl polibek na čelo. "Vraccas tě provázej," zamumlal, nic víc ze sebe ve zmatku nedostal.
Balyndis se vyděsila, když si v jeho očích přečetla pravdu, a u něho tomu nebylo jinak. Kovářka opětovala jeho city, přestože se od ní v hněvu odvrátil. Tungdil sáhl po její ruce, ale trpaslice se mu vyhnula, potřásla hlavou a rychle se otočila. "Gla?mbar čeká," pronesla přidušeným hlasem.
Díval se za ní. Jako už tolikrát. "A já musím k Myr," zašeptal.
"Hej, učenej, my jsme taky ještě tady," upozornil na sebe svým obvyklým roztomilým způsobem Pruďas. Zkoumavě si přítele prohlížel. "Tak co? Pojď přece s náma. Vezmi Myr a připojte se k nám."
Boëndal měl neurčitý pocit, že předtím, když jim lidští králové děkovali, zahlédl v Tungdilových očích zrádné zajiskření. "Ty něco plánuješ, že mám pravdu?"
"Možná." Položil válečníkovi ruku na rameno. "Ale ty a Pruďas budete první, kteří se o tom doví, až se rozhodnu. Zatím mi k tomu pořád ještě chybí špetka odvahy."
Bo?ndil se nedočkavě ušklíbl. "Já jsem to věděl! Vraccas ti poslal jiskřičku, která v tobě znovu roznítí plamen hrdinství. Večery u krbu nejsou nic pro tebe. Můžeš s náma počítat. Rozkopeme celý Černý hory a seberem jim tu zbraň." Spolu s bratrem se pustili za Balyndis.
Tungdil kráčel palácem a zmítala jím podivná směsice pochybností, pronikavé bystrosti a víry v úspěch. Samým hloubáním zanedlouho v paláci zabloudil. Rozloučení s kovárkou mu nepřestávalo zaměstnávat hlavu.
Staré rány, o kterých si myslel, že se dávno zahojily, se pod tenoučkou novou kůží nikdy nezacelily, ani balzám v podobě Myr neznamenal opravdové vyléčení, jenom odvedl od jeho bolesti pozornost. Přesto však si i chirurga získala velký kus jeho srdce.
Máš na práci jiné věci, napomenul se a tělem mu projelo trhnutí. Vraccasi, pomoz mi v mém rozhodování. S námahou se mu podařilo zorientovat se v rozlehlém palácovém komplexu. Nakonec znovu našel chodbu před síní s kopulemi na střeše.
V temné boční chodbě rozeznal obrysy tří trpaslíků, jeden byl nesmírně útlý a drobný, oba zbývající byli

naopak statní, druhý z nich byl přímo vysokého vzrůstu.
To… to je Myřin hlas! Tungdil se zastavil a obrátil se zpátky k chodbě. "Haló, Myr. Tys tady taky zabloudila?" zeptal se zvesela.
Drobnější trpasličí postava hrubě strčila do té větší. Tungdil zaslechl přidušený ženský výkřik, nějaká zbroj a těžký kovový předmět se zachrastěním narazily do stěny. Pak se ozvalo hlasité plesknutí.
V Tungdilovi se probudila duše válečníka a starostlivost manžela. Popadl sekeru a skočil mezi trpaslíky, kteří dotírali na Myr. "Zpátky," houkl na ně vztekle a v tom uviděl, že na levé půlce chirurgina obličeje zejí hluboké řezné rány. Řinula se z nich rudá krev a stékala jí po bílé pokožce. Od tohoto momentu považoval Tungdil tuto záležitost za ryze osobní věc.
Romo držel v ruce dvě tlusté knihy, druhou rukou již mezitím sahal po řemdihu. Na klouby jeho železné rukavice se přilepila Myřina krev. "Mám to potěšení, že budu moct zabít hrdinu Skryté země?" zachichotal se trpaslík. Hodil oba folianty svému průvodci. "Tu máš, Salfalure. Zanes je mému strýci. Určitě už na ně touženě čeká."
Salfalur! To je vrah mých rodičů! Tungdil upřeně zíral na Romova společníka, který popadl knihy a dal se na útěk. Tetování učinilo jeho krutý obličej ještě mnohem děsivější, téměř až démonický.
"Ne! Moje poznámky!" vykřikla Myr, vytrhla od opasku dýku a se smrtelnou odvahou se vrhla proti obrovitému trpaslíkovi. "Ty nedostanete!"
Salfalur počkal, až dýka narazí na jeho zbroj. Špice dýky se s cinknutím ulomila. Potom vrazil trpaslici opancéřovanou pěst přímo do zhmožděného obličeje. Myr odletěla dozadu, jako kdyby dostala ránu kovářským kladivem, narazila o zeď a nehybně se zhroutila na zem. "Romo," nařídil Salfalur hlubokým hlasem. "Jdeme. Musíme vypadnout dřív, než se tu objeví ta maga nebo její fámulus."
"Ne," zasmál se Romo. Řetězy a koule jeho řemdihu kroužily s tichým bzučením kolem rukojeti a opisovaly široký kruh. "Odejdu teprve tehdy, až zabiju aspoň jednoho trpaslíka. Bylo by to poprvý, kdy bych se s nima setkal a po mým odchodu nebyl aspoň jeden z nich mrtvej."
Tungdilův mozek překonal ochromující děs, který mu uštědřilo nalezení vraha a útok na manželku. Právě včas se stačil přikrčit a uhnout koulím, které zasvištěly jeho směrem.
"Až s tebou budu hotový, Romo, tak už nikoho z nás nikdy nezabiješ," slíbil mu vztekle. Vrazil trpaslíkovi topůrko sekery do stehna, trhl nahoru a využil setrvačnosti k úderu hlavou sekery.
Romo zaklel a uhnul, odkulhal dozadu a obhlížel si ránu. Jeho obličej se stáhl do děsivého úšklebku. "Ty zemřeš, zrádce naší krve," vyřval na Tungdila všechnu svou nenávist, oběma rukama uchopil rukojeť zbraně a začal celou sérii útoků.
Tungdil nedělal nic jiného, než že se vyhýbal koulím, posázeným železnými trny. Prudkosti, s jakou se jimi Romo oháněl, by topůrko sekery neodolalo, přestože ho vyztužil železnými proužky. Prasklo by a on by zůstal zcela bezbrannný.
Koule řemdihu s rachotem narážely do stěn chodby a vylamovaly z nich kusy zdi, Romův vztek a útoky však nebraly konce. Se supěním a kletbami na rtech dorážel na protivníka.
Když Tungdil couval dozadu, zakopl o ležící Myr. Jeho nepozornost byla potrestána hroznou ránou. Jedna železná koule ho zasáhla do paže a druhá ho udeřila přímo do polámaných žeber. Zaúpěl, celý se zkroutil a jenom díky železné vůli udržel sekeru v ruce.
"Cože? Abych tě porazil, na to stačí jenom jedna rána, ty hrdino?" vysmíval se mu Romo, zakroužil řemdihem nad hlavou a rozmáchl se dalšímu úderu.
Koule zasvištěly a rozlétly se k Tungdilovi.
Ten využil čepele sekery, aby je odrazil. Koule se s rachotem zabořily do dřeva jedněch dveří a prorazily několik latěk. Řetěz se zahákl a ať jím Třetí trhal sebevíc, vězela zbraň pevně ve dveřích.
"Kolik toho sneseš?" vyzvídal Tungdil a jednou rukou se sekerou rozmáchl a zaútočil Romovi na břicho. Čepel protnula železo a projela až do masa, z rány vystříkla rudá krev.
Místo toho, aby ucouvl, pustil Třetí rukojeť řemdihu, který mu v tu chvíli na nic nebyl, a udeřil protivníka oběma pěstmi současně do obličeje. Tungdil omámeně dopadl na zem. Víčka mu natekla, krev z tržné rány nad pravým obočím měla za následek, že nic neviděl.
Romo si vytrhl sekeru z těla a popadl ji. "Snesu víc než ty!" vykřikl v odpověď a rozmáchl se k další ráně.

Najednou se však celý koupal v plamenech.
"Tak poznej mou moc!" zaslechl Tungdil, jak s přehnanou hlasitostí volá čísi mužský hlas. Přeletěl nad ním další proud plamenů a podruhé Roma zahalil.
Vousy a vlasy mu vzplály a shořely, černá kůže v obličeji popraskala. Chodbu naplnil páchnoucí kouř. Romo se ani nepokusil uhasit plameny, které ho stravovaly. Udělal krok vpřed a udeřil sekerou po Tungdilovi, když v tom se na něho zezadu vrhla nějaká postava a její útok srazil Romovu ránu bokem. Sekera narazila na zem, až z ní jiskry lítaly. Dopadla na šířku dlaně vedle trpaslíka, který ležel na podlaze. Romo zavrčel a setřásl útočníka ze zad.
"Ohó, tady je nějakej Třetí, toho musím zabít!" vykřikl Pruďas hlasité. Zafuněl, hbitě se prosmýkl kolem Tungdila a chystal se dát Romovi okusit chuť obou svých sekyr.
"Počkej," zadržel ho Tungdil. Zvedl se do výše a vytáhl řemdih z roztříštěných dveří. "Ten patří mně."
První ránu ještě Romo odvrátil, ale tou následující zasáhl krk, hruď a hlavu. Romo se omámeně zakymácel, ale nespadl.
Tungdil potřeboval další tři mocné údery, než Lorimbasův synovec dopadl mrtvý na zem. Ve tvém případě jsem rád, že jsem zabil trpaslíka, pomyslel si a lhostejně odhodil řemdih na poraženého soupeře.
"To nic nebylo. Zraněnej a připálenej na uhel, to není žádná výzva," stěžoval si Pruďas zklamaně. "Kde je ten druhej? Ten tlusťoch? Ten by mi akorát přišel vhod."
Boëndal se s Tungdilem a Rodariem, který předstíral kouzlícího fámula, ujali Myr, ležící v bezvědomí na studených kamenných deskách.
Tungdil ji i přesto, že ho všechno bolelo, odnesl do pokoje a staral se o její rány, dokud se neobjevila Narmora a neošetřila ji pomocí magie. Na Myřině bílé kůži nezůstala žádná jizva, dokonce i stříbřitě bílé chloupky stály rovně, jako by nikdy nic neutrpěly.
Potom Narmora obšťastnila léčivou mocí i Tungdila a zbavila ho zlomených žeber. Trpaslík se zkusil trochu hýbat a pomalu ho všechno přestávalo bolet. "Magie mě pořád ještě dost děsí," přiznal se jí.
"Chceš tím říct, že tě moje magie děsí stejně jako ta Andôkaina."
"Ty taky vyznáváš Samusina, tak jako ona?"
"Neexistuje žádný jiný bůh, který by byl ochoten vyslyšet mé modlitby. Nedělej si s Myr už žádné starosti, do rána bude spát," vysvětlila mu Narmora. "Jdi a pomož ostatním s hledáním toho Třetího."
"Jmenuje se Salfalur," s ponurou odhodlaností vyslovil jeho jméno, popadl sekeru a přidal se k oběma dvojčatům, která čekala s Rodariem přede dveřmi. "Děkuji ti za pomoc. Znáš nejrychlejší cestu z města?" zeptal se mima.
"Já jsem ji sám postavil, můj netrpělivý příteli," odvětil Rodario vychloubačně. "No, řekněme, že jsem ji nechal postavit. Podle Furgasových plánů," postupně slevoval ze svého tvrzení.
Pruďas nakrabatil čelo. "Tak podle toho seš polír, ne stavitel."
"Ale stejně se v tom dobře vyznám." Shrnul si rukávy róby až ke dlaním, aby lépe ukryl zařízení, s jehož pomocí vytvořil iluzi, že dokáže z dlaní vystřelovat plameny. Alespoň ti lidé a trpaslíci, kteří viděli, jak Roma spálil, se nechali dokonale ošálit a pokládali ho za opravdového fámula.
"Pořád ten samý mág, který si svý hrátky schovává v kapse," zašklebil se Boëndal. "Podfuk a kejkle."
"Ale funguje to," trval Rodario uraženě na svém. "Ženy se o mne budou drát. Uctívaný provozovatel divadla, nadaný fámulus a vynikající herec, to vše sloučeno v jedné jediné, neskonale dobře vypadající osobě."
Bo?ndil rozjařeně bublal smíchy. "To jo, a jejich manželé tě roztrhají na cucky."
"Jdeme," rozkázal Tungdil, ale proti své vůli se musel usmát. "Na schválnosti není čas."
"Na schválnosti? Moji drazí…" Rodario zmlkl a vedl je chodbami paláce, plnými různých koutů.
Porista se té noci nedočkala klidu. Trpaslíci, lidé i elfové prohledávali město, pročesávali trosky a prověřovali kdejaký prázdný dům, ale po Salfalurovi nebylo nikde ani stopy.
S ním zmizely i chirurginy poznámky o městech Svobodných. Tajný život pod Skrytou zemí se tak před Třetími odkryl do nejmenších podrobností.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé

kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

T
ungdil seděl vedle Myřiny postele, když se drobounká trpaslice probrala z hojivého spánku. Potřebovala nějakou dobu, aby si vzpomněla, co se přihodilo. "Podařilo se vám ho zadržet?" zeptala se s námahou.
Tungdil potřásl hlavou. "Ne. Zmizel, jako by ho spolkla země."
"Musíme varovat Gemmila a Svobodné. Třetí teď toho o mém domově vědí skoro všechno." Podívala se ke stropu a udeřila rukou o stěnu. "Kdybych jen ty knihy nechala doma. Moje lakota se stala pro mé přátele osudnou."
"Proč sis ty knihy vlastně vzala s sebou?"
"Papír není levný, a tak jsem chtěla využít prázdných stránek. Měly tam přijít poznámky o všem, co cestou uvidím a zažiji. Já jsem učená a tím jsem zároveň i okem a uchem Zlatotvrze. Na nic podstatného, co někdo řekne, se nesmí zapomenout." Opatrně si přejela rukou po místě, kde její čelo narazilo na stěnu. "A tak, jak válečník nikdy necestuje beze zbraně, tak bych já jako učená nikdy nenechala doma svoje knihy."
Pohladil ji po hebké tváři, přičemž Myr teprve v tu chvíli ucítila, že nemá žádné bolesti a že jí nezůstaly žádné jizvy. Nevěřícně se dotkla obličeje.
"Hledáš tu řeznou ránu? Narmora je maga," vysvětlil jí Tungdil s úsměvem. "Spravila mi i moje polámaná žebra."
"Magie?" Myr se zaposlouchala do sebe sama, jako kdyby dokázala slyšet něco jako vnitřní hlas, ozvěnu nebo nějaký jiný důkaz působení magie. "Takové síly znám jenom z vyprávění a písemných zpráv," vysvětlovala téměř v rozpacích. "Myslela jsem si, že to musím cítit, ale nic tam ve mně není."
"Já vím. Je to děsivé," zašklebil se trpaslík. "Není v naší povaze, abychom něco takového měli rádi."
Měl radost, že vidí Myr v takovém dobrém stavu. Ani v nejmenším nepochyboval o svém rozhodnutí vstoupit s ní do manželského svazku. Ani jeho stále ještě velice živé city k Balyndis nic nezměnily na opravdové náklonnosti, kterou k chirurze choval. Duševní spřízněnost dvou učených z nich činila dokonalý pár, a kdyby se mu podařilo naučit ji i kovářskému umění, nebylo by absolutně nic, co by jí mohl vyčítat.
Až na tu jedinou vadu, a to, že ty vlastně miluješ Balyndis, připomněl mu jeho vnitřní démon zlomyslně.
Jen se podívej, odpověděl mu, naklonil se k trpaslici a dal jí pusu.
Mě neoklameš, zasmál se démon. Jenom sebe.
Myr se na něho nejistě usmála. "Byli na mě moc silní, Tungdile. Čekali v mém pokoji, když jsem se vrátila z procházky, a prohledávali mi tašky. Když jsem vešla dovnitř, praštil mě Romo… jmenuje se přece Romo, že? Ten menší z těch dvou mě srazil k zemi a odvlekl mě s sebou. Cestou jsem se probrala a on mi hrozil, že mě zabije, kdybych se odvážila volat o pomoc. Tys nás tam našel."
"A tys mi zachránila život," odvětil Tungdil. "Nevím, jestli bych bez tvého umění přežil to zranění, které mi tehdy způsobily šípy alfů, když jsme se poprvé setkali. Jakmile se budeš cítit dost silná, vyrazíme," rozhodl. "Ještě předtím jsem ale pozval panovníky trpasličích kmenů, abychom si spolu ještě jednou promluvili. Tak si s tím uzdravováním můžeš dát na čas."
"Z jakého důvodu? Proč jsi je všechny pozval?" vyptávala se Myr udiveně a vzpřímila se na lůžku. Okamžitě se zapotácela a klesla zpátky na deku. "Mám závrať. To jsou následky toho pádu. Nebo rány do hlavy."
Tungdil ji pevně přidržel. "Určitě si budeš myslet, že jsem hloupý jako šotek, ale já to považuju za rafinovanou zákeřnou lest."
"Jakou zákeřnou lest?" vyptávala se ho téměř vyděšeně.
"Třetích. Myslím si, že o těch avatarech nic nevědí," prozradil jí své podezření. "Oni jenom využívají náš strach, aby mohli oslavit to největší vítězství a zabít nás mnohem více, než kolik by se jim kdy podařilo v nějaké válce. Odhaduji, že jestli budeme muset jít mimo cesty, jak po nás žádají, přijde polovina z nás během pochodu přes hory o život. Bude nás tam čekat zima, nejisté stezky a laviny kamení a sněhu."
"A hlad," dodala smutně.

"Jejich požadavky jsou brutální a mají jediný cíl, zavinit smrt nevinných. A my je chceme dodržet, protože vycházíme z toho, že oni jsou ti jediní, kteří mají k dispozici nějaký prostředek proti avatarům." Podíval se jí do rudých očí. "Ale Romo lhal a já to můžu dokázat. Jménem svého strýce vodil krále za nos. Jak mi Boëndal říkal, při vší té hrůze si nikdo nevšiml, že Romo mluvil při prvním jednání jenom o nebezpečí ze západu, a ne o avatarech."
"Kdybych byla vládcem trpaslíků, tak by mě tahle tvoje námitka nijak nepřesvědčila. Romo na to taky mohl prostě jenom zapomenout…"
"Může být. Ale proč pak poslali avataři toho falešného Djerůna proti Andôkai, když tím, kdo má k dispozici zbraň, která je může zadržet, nebo dokonce i zničit, jsou Třetí?" dodával další argumenty a vítězoslavně se pousmál. "V tomto ohledu jeho výpověď hrozně kulhala, jednou mluvil o tom, že je zadrží, podruhé, že je zničí."
"Copak to není u takového válečníka jako on jedno a to samé? Alespoň na mě to dělalo takový dojem."
"Ale moje důkazy sahají ještě dále. Byl naprostý nesmysl, když tvrdil, že nám nemůže nic říct o tom, co je to za zbraň."
"Možná je tak snadněji sestrojit, že mají strach, že bychom na to mohli přijít sami a překazit jim jejich plán. Nebo to nechtěl prozradit z čiré zlovůle."
"Ne. Nepodal ani ten nejmenší náznak - žádnou informaci o tom, jestli je to nějaká zbraň nebo předmět, jestli se k tomu potřebuje vrhací zařízení nebo jestli to jsou nějaké runy, které se musejí namalovat na západní bránu," trval Tungdil na svém a cítil, že ho Myr nechápe. Jejich rozhovor zněl spíš jako disputace mezi učenci, jako kdyby se dohadovali před soudem.
"Tvoje pochybnosti jsou určitě oprávněné, milovaný. Ale uvaž sám: dají panovníci trpaslíků spíše na tvoje slova, nebo na jeho, která hovoří o jistém zániku Skryté země?"
"Romo taky nic nedokázal a oni na jeho slova přistoupili." Tungdil zarputile hájil svůj názor, ale pak zauvažoval. "Aha, rozumím. Lež zní líp."
"Kdybych byla Gandogarem a musela zvažovat mezi vámi dvěma, přikládala bych větší váhu tvrzení Třetích. Jestli mají pravdu a my dohodu nedodržíme, bude Skrytá země zničena. Tuto vinu bych nechtěla nosit celý život na sobě."
"A místo toho pošleš tisíce trpaslíků do zkázy, přestože nemůžeš s jistotou vyloučit možnost, že to všechno je jedna obrovská lež?" vypěnil Tungdil. "To přece nemůžeš myslet vážně, Myr. Uvaž, co by to znamenalo, kdybychom byli vykázáni za hranice. Cestu zpátky do naší vlasti bychom si mohli prorazit jenom násilím nebo lstí a Třetí by se mezitím mohli uchechtat k smrti nad naší hloupostí, s jakou jsme naletěli na jejich fintu." Zvedl se. "Alespoň musím Gandogarovi, ostatním králům a náčelníkům klanů předložit tuto druhou možnost k úvaze, ačkoliv chápu tvoje výhrady."
"Moje výhrady tam určitě uslyšíš ještě jednou." Podívala se na něho. "Tungdile, mě se ti nepodařilo přesvědčit." Políbila ho na hřbet ruky. "Přeji ti, aby tě Vraccas provázel."
* * *
"Děkujeme ti, že jsi nás chtěl varovat před podvodem."
Tungdil hned věděl, co tato úvodní slova znamenají. Gandogar si mohl všechny následující věty ušetřit. Nepodařilo se mi je přesvědčit. Velkokrálovo vysvětlování, které po nich následovalo, už ani pořádně neposlouchal. Shodovalo se s Myřinými námitkami, přesně jak to prorokovala.
Místo toho se díval na tváře králů, královny a jejich společníků. Přemýšlejí, jak mají svým klanům vysvětlit velkokrálův rozkaz. Proč musejí trpaslice a trpaslíci umírat - a možná jenom kvůli zlomyslnosti Třetích. Uklonil se Gandogarovi, přestože velkokrál ještě hovořil, a usedl na své místo.
Velkokrál mu nedostatek projevené úcty neměl za zlé. "Já vím, že do letopisů našeho národa budu možná zanesen jako ten nejhorší velkokrál všech kmenů, ale Lorimbas mi nedává žádnou jinou možnost. Musíme vlastní blaho podřídit prospěchu národů Skryté země, jak to po nás Vraccas žádá." Povstal. "Odcestujeme. Připomeň Gemmilovi, že dohoda platí i pro jeho Svobodné. Teď, když Třetí znají i ta nejtajnější místa Svobodných, budou chtít zaútočit i na ně a obsadit je." Pozdravil ho kývnutím ruky a opustil shromáždění. Trpaslíci odcházeli jeden po druhém ven ze sálu.
Tungdil zabořil obličej do dlaní. Přemáhal ho zármutek nad tím, jaký osud čeká jeho národ.
Když se šum kolem něho utišil, pomyslel si, že zůstal v místnosti úplně sám. Tím víc se vyděsil, když mu

na rameno dopadla něčí ruka. Složil ruce v klín, podíval se nahoru a díval se do Boëndalova vousatého obličeje.
"Nezoufej si, učený. Mě jsi přesvědčil." Ustoupil stranou a udělal místo pro hrstku trpaslíků, kteří měli ve tvářích vytesánu odhodlanost. "Tvoje slova se neminula účinkem, když nezapůsobila u králů a u královny, tak zabrala aspoň u některých trpaslíků, které dojalo, s jakou vřelostí a vnitřním přesvědčením hovoříš."
Trpaslíci se mu jeden po druhém představili, byly mezi nimi zastoupeny všechny čtyři kmeny.
"A co dál?" ušklíbl se Bo?ndil. "Dokážeš si s nima něco počít? Máš ještě ten plán, kterej jsi chtěl původně navrhnout vládcům? Rádi si tě poslechneme."
"Můj plán?" Tungdil děkoval Vraccasovi, že nalezl aspoň několik spojenců. "Ne," odpověděl pomalu a po obličeji se mu rozlil široký úšklebek, "Myslím, že mě právě napadl nějaký jiný, lepší plán."
"Aby bylo jasno hned od začátku, Tungdile Zlatoruký," pozvedl hlas jeden z trpaslíků, "neudělám nic, co by znamenalo zradu mého krále, klanu nebo mojí rodiny."
"To tě ctí. Já bych po vás taky nikdy nic takového nežádal." Jeho pohled přelétl po řadách přítomných. "To bych raději nařídil svému příteli Pruďasovi, aby mi usekl hlavu." Kývl na ně, aby přistoupili blíž. "Ale jedním úkolem vás dneska pověřím, to je jisté. S vaší odvahou a s pomocí božského kováře…"
"…které se nám určitě dostane," vmísil se mu do řeči Bo?ndil.
"…připravíme Třetím jedno ošklivé překvapení." A vysvětlil jim, co mají dělat.
* * *
Narmora vyskočila z postele, pospíchala chodbou a vřítila se do Furgasovy ložnice. Krátce nato byl u ní i Rodario.
"On vykřikl?"
"Ano," odvětila Narmora stručně. "Utíkej a přiveď Myr. Ona pozná, co ho trápí." Herec se rozběhl.
Že by už nastal ten pravý čas? Povoluje snad už to kouzlo, kterým tě Andôkai obestřela? ptala se úzkostlivě a otírala Furgasovi pot z čela a z tváří.
Šátek Furgasovým potem zrůžověl. Do slané kapaliny se vmísila krev, která prosakovala tenoučkými pramínky zpod zavřených víček. Ne. Ještě nejsem dost připravená, abych tě mohla zbavit jedu, který ti Andôkai podala.
Narmora netrpělivě čekala, až chirurga dorazí. Ta za chvíli přišla a spolu s ní i Tungdil.
Myr Furgase důkladně vyšetřila, poslechla si srdce a jak dýchá, prohlédla si v nočníku moč a přičichla ke kůži. "Horečka. Zlá horečka, vyvolaná otravou, aspoň jak se domnívám." Podívala se na Narmoru. "Jeho srdce zběsile buší, ctihodná mago. Pracuje rychleji a rychleji, jako hamr, který je poháněný prudce tekoucím potokem a nemá hlídače. Jestli proti tomu něco neuděláte, pukne mu srdce."
Maga sebou trhla. "Já… hledám nějaké kouzlo a doufala jsem, že bys mu mohla něco namíchat a zmírnit jeho utrpení."
Myr pozvedla obočí. "Otrava, která vzdoruje vaší moci? To musí být nějaký příšerný jed."
"Můžeš mu pomoct, nebo ne?" zeptala se Narmora ostřeji, než zamýšlela. "Uklidni jeho srdce, Myr!"
"Bez toho, že bych věděla, co to byl za jed, to není možné, ctihodná mago," zalitovala Myr. "Jeho život leží ve vašich rukách." Sbalila nádobíčko a chvíli nerozhodně stála v místnosti, pak Narmora kývla hlavou a oba je s Tungdilem propustila.
Jakmile trpaslíci odešli z ložnice, sáhla maga pod róbu, vytáhla úlomek malachitu a dotkla se ostrých okrajů hran, na nichž ještě lpěla Andôkaina zaschlá krev. Takže se to musí stát. Rozechvělými prsty setřela z úlomku krev, rozhalila róbu a koncentrovala se. Přitom obrátila celou svou magickou pozornost na kámen.
Kámen znenadání začal svítit a zahříval se, byl stále žhavější.
Samusine, prosím tě, ochraňuj můj život a ochraňuj i Furgasův život. Přiložila si špičku malachitu na světlou kůži pod hrudní kost. Svaly na rukou se jí napjaly a chystaly se zarazit malachit do těla, stejně jak to svého času provedl Nudin.
Vezmi si můj život, jen abys zachoval ten jeho, Samusine. Pak zemřu ráda. Zavřela oči a vrazila si úlomek do masa.
Bolest byla přímo nepopsatelná.
Detonovalo v ní tmavozelené slunce, zalilo ji žhavým ohněm, kyselinou, ledovou vodou, vtrhlo jí do žil,

pumpovalo jimi krev až k prasknutí. Těsně předtím, než ji přemohl pocit, že pukne jako přezrálé ovoce, všechno zčistajasna skončilo.
Narmora padla na kolena a vyzvracela na podlahu zelenou tekutinu. Další vlna nevolnosti jí protáhla hrdlem veškerý obsah žaludku jako páchnoucí, mechově zbarvený vývar, proud zvratků zapleskal o zem vedle lůžka, na němž ležel její manžel.
"Kdo jsi?" zvolal někdo dunivě.
Vykašlala poslední zbytky, podepřela se roztřesenýma rukama a pátravě se rozhlížela hlavou doleva i doprava. "Kdo je tu?" zasípala.
"Můžu ti ukázat věci a dodat ti síly, jaké před tebou nikdo nikdy neměl," zašeptal hlas a Narmora objevila Nudina, který se najednou objevil v rohu místnosti. Stál tam a na tváři měl přátelský úsměv. Na těle měl šaty, které už dávno vyšly z módy.
"Ty? My jsme tě porazili, tam v Černém skalisku!"
"Chtěl bych ti pomoci." Před očima se v mžiku proměnil v nafouklého Nôd'onna v tmavě zelené róbě a ušklíbl se na ni. "Udělám z tebe magu, z níž budou mít všichni strach." Následovalo jasné zablesknutí a nad Furgasem se vznášela mlžná postava démona, kterého Tungdil zabil v jeskyni v tabulové hoře.
"Ubohý člověk. Umírá," zašeptal magus. "Ty ho můžeš zachránit. Teď. Protože jsem ti k tomu dal moc."
Narmora pohlédla do zeleně zářícího světla a musela zavřít oči. Když konečně zase dokázala něco rozeznat, oblak mlhy zmizel a v místnosti vládlo ticho, přerušované pouze Furgasovým nepřetržitým sténáním.
To se mi jenom něco zdálo. Místo, kde si do těla zarazila malachit, vypadalo netknuté, nikde nebyla žádná zrádná jizva nebo zející otvor, ze kterého by se linula zelená záře. Pouze osamocená kapka rudé krve mezi prsy dokazovala, co právě udělala.
Furgas hlasitě vykřikl, jeho utrpení se neustále zvyšovalo.
"Jsem u tebe," pronesla Narmora slabě, vzepřela se o pelest postele a položila pravou ruku na obvaz na jeho ráně. Teď se ukáže, jakou moc jsem doopravdy získala.
Pomaličku a zřetelně vyslovila první z mnoha zaklínadel, které jí jakoby samo od sebe přišlo na mysl a mělo jejímu milovanému vypudit jed z těla.
Všechno začalo syčením.
Sírově zbarvené výpary stoupaly z klidně spočívajícího těla ke stropu a v letu se rozpouštěly, drobounké žluté kapičky pronikaly kůží, tančily a poskakovaly jako voda na rozžhavené plotně, stékaly dolů a promáčely prostěradlo.
Furgasova hruď se zvedala a klesala stále rychleji, muž zanaříkal.
Zabiju ho? Narmora chtěla zděšeně odtáhnout ruku.
"Pokračuj," vyzval ji Nudin, stojící vedle ní. "Máš v sobě dost síly, abys ho uzdravila, Narmoro. Brzy ho budeš moci obejmout v náručí!" Přátelsky se na ni usmál. "Důvěřuj mně a síle kamene. Všechno dobře dopadne. Ty jsi maga."
Narmora viděla maguse zřetelně před sebou, jako kdyby nikdy nezemřel. "Ty jsi jen vidina," pronesla pevným hlasem. "Zmiz!"
Zjevení ukázalo na žlutý obvaz. "Musíš pokračovat dál," opakoval Nudin.
Narmora zaměřila pozornost na svého muže, její rozum si odněkud stahoval magické slabiky, sama nevěděla odkud, a rty je vyslovovaly.
Z těla sténajícího Furgase prosáklo ven ještě více jedu, až najednou zmlkl a dlouze se nadechl, pak zůstal zcela tiše a nehybně ležet.
"Furgasi! Ne!" vykřikla Narmora zděšeně, vrhla se k posteli a vystrašeně ho hladila po tváři. "Co jsem to…"
Muž rozevřel oči, udiveně se podíval ke stropu, všiml si Narmory a nejistě zvedl ruku, aby se dotkl milovaného obličeje. "Ty…"
Narmora zavzlykala, pak se jedním dechem smála i plakala zároveň a pevně ho sevřela v náručí. Furgas se posadil na posteli a pevněji přivinul k sobě. "Zase tě mám," vzlykala Narmora. "Na kolenou za to poděkuji Samusinovi."
Furgas byl celý zmatený, přesto ho něžnost družky těšila. "Vzpomínám si… na to přepadení," pronesl s

námahou. "Co se stalo potom?" Políbil její černé vlasy a něžně ji od sebe odsunul. Přitom si všiml, že její nafouklé břicho zmizelo. "To jsem strávil v posteli takovou dlouhou dobu?" zeptal se polekaně.
"Počkej. Konečně ji uvidíš." Narmora pospíchala ven, aby mu přivedla Dorsu.
Opatrně položila maličkou holčičku otci do náručí. Tomu se při pohledu na ten uzlíček vyhrnuly z očí slzy štěstí. "Měla ještě bratříčka, ale ten zemřel při porodu," přiznala se mu s vlhkýma očima. Potom mu povyprávěla o onom neblahém dni, kdy se celé neštěstí přihodilo.
Furgas dcerušku pohladil. "Aspoň ona nám zůstala," pronesl chraplavě a políbil maličkou hlavičku. "Miluji tě, Narmoro. Miluji vás obě," řekl Dorse. "Hodně jsme toho protrpěli, než jsme se dočkali štěstí. To ale bude tím větší."
Narmora ho dlouze políbila. "Odpočiň si, milovaný. Zítra ti povyprávím, co se mezitím stalo a co nás ještě čeká, aby naše štěstí mohlo trvat věčně. Budeme nutně potřebovat tvoje technické dovednosti."
Přivinula se k němu. Zdálo se jí, že se v koutě místnosti krátce mihl Nôd'onnův obraz, ale hned zase vybledl.

Skrytá země, Dsôn Balsur,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

H
osjep seděl na nejvyšším trámu největšího katapultu, zabíjel poslední hřebík a zkoušel, jestli dodatečná bezpečnostní lana, omotaná kolem dřevěných vzpěr, dobře sedí. Lana byla nezbytně nutná, aby zachytila několikatunový tlak, který musely trámy snášet, když vrhací stroj vykonával svou práci.
Tesař nebyl jediným člověkem, který se vysoko ve vzduchu věnoval svým povinnostem. Všude kolem něho bylo mnoho dalších lidí. Bušili kladivem, připevňovali k sobě trámy, napínali lana nebo hoblovali dřevo, aby z přinesených kmenů, prken a latěk sestavili další vrhací stroje.
Noční přepad, který před několika oběhy alfové provedli, nejenže stál mnoho životů a znovu rozproudil odvěké nepřátelství mezi elfy a trpaslíky, navíc je obral o notnou dávku víry ve vítězství, která se vojákům předtím pevně zabydlela v hlavě - právě až do onoho ničivého útoku. Ten měl za následek, že mnoho vojáků vystoupilo ze služby nebo se prostě tajně odkradlo pryč. Morálka lidí značně klesla.
Hosjep se ocitl v bezprostřední blízkosti říše alfů jen proto, že ho přilákala velkorysá odměna. Na takový plat, k jakému si tady přijde, by jinak potřeboval celý sluneční cyklus. Bez těch peněz by ho k Dsôn Balsuru nedotáhli ani pěti páry koní.
Zamířil pohledem k černému lesu, lemujícímu široký průsek, který do lesa vypálil oheň. Odsud shora viděl, že jsou vzdáleni nanejvýš necelou míli od holé roviny, která se rozkládala za lesem. Jakmile proniknou až tam, nebude už jejich vojsku stát nic v cestě.
Černá pevnost alfů se tyčila jako zlý nádor uprostřed roviny, na níž se tráva opět zbarvila do zelena.
Až zničíme poslední alfy, bude na tu krajinu překrásný pohled, pomyslel si tesař a dodával si novou víru v úspěch.
Za pevností se rozprostíral další pruh travnaté nížiny, těsně před obzorem zahlédl něco jako díru, z níž mířila k nebi dlouhá špičatá jehla. Měla barvu kostí a v záři slunce se jasně třpytila. Tam se nacházelo srdce říše alfů, které bylo nutné umlčet.
Hosjep vzal do ruky kladivo a hřebíky a začal se znovu starat o katapult. Mám štěstí, že nemusím jít s vojáky až tam, říkal si v duchu a přitom ho zamrazilo.
Dokud sluneční kotouč neklesl za obzor, bez oddechu šplhal po největším ze všech vrhacích strojů a teprve když se začínalo stmívat, chystal se slézt dolů. Postupoval při tom velice opatrně, protože nikde nebyla žádná bezpečnostní lana nebo záchytné sítě. Jediný špatný krok by znamenal, že se z výšky deseti kroků zřítí na zem.
Všude v ležení, do kterého dorazili noví rekruti, lidé zapalovali velké ohně. Vojáci nakladli do nově vyhloubených okopů kolem stanů hadry, důkladně napuštěné smůlou a térem, a zapálili je. Vytvořili tak kruh plamenů, přes které žádný alf nepronikne, jedině kdyby chtěl riskovat, že si způsobí těžké rány.
Hodinu co hodinu přisypávali do okopů více páchnoucí hmoty. Tak zněl rozkaz. Byla tak tuhá, že neprosakovala do hlíny. S dusivým kouřem a zápachem se muži rádi smířili. Ve srovnání se smrtí

představovaly mnohem menší zlo.
Hosjep byl spokojený. Vrhací stroje se znovu zvedly do výše a hrozily lesu dlouhými pažemi, sklady oleje a petroleje budou během deseti oběhů slunce kompletně zaplněny. Zdálo se, že jejich vojsko je na tom zase dobře.
Jen kdyby nebylo toho strachu, povídaček a pověr…
Je na čase dát si nějaké dobré jídlo a džbánek piva! Hosjep se těšil na slaměnou postel, na níž si unavené údy budou moci odpočinout. Seskočil na vrhací rameno, svažující se šikmo dolů, a chtěl po trámu opatrně sejít až na zem, když si všiml, že se plamen ohně vedle vrhacího stroje zmenšuje a zatahuje zpátky do dřeva.
Hosjep zůstal stát na místě a rozhlížel se kolem sebe.
Nejenom tento oheň se choval nějak podivně. Všechno, co někde hořelo, od svíčky na hrubém stole vojáků až po olejovou lampu ve velitelově stanu, něčím trpělo a ztrácelo jas, až se rázem v ležení rozhostila naprostá tma.
Tesař odnikud neslyšel žádné zvuky. Lidé ztuhli hrůzou, nastražili uši do tmy a modlili se, aby se nikde nic nehýbalo.
Nikdy bych nevěřil, že v noci může být taková tma. Dokonce i měsíc a hvězdy se schovávají za mraky.
Hosjepovi se zdálo, že snad celé ležení obklopila čerň, která jim znemožňovala dohlédnout třeba jen na ruku před očima.
Koně něco ucítili. Ve strachu hlasitě zaržáli a snažili se utrhnout. Dřevěné sloupky, k nimž byly přivázány otěže, zasténaly a nakonec pod náporem jejich síly nevydržely.
Tesař uslyšel skřípění a praskání, poté se táborem s duněním přehnaly stovky kopyt, strhávaly stany a srážely vojáky k zemi. Stejně jako lidé, ani zvířata skoro nic neviděla a slepě se obrátila opačným směrem, než odkud jejich nosy zavětřily nebezpečí. Hosjep chvílemi cítil, jak se otřásají dřevěné konstrukce vrhacích strojů, když do nich některý z koní narazil.
Prach vířil ve vzduchu až k němu, cítil popel z vyhaslých ohňů. Ohlušující rachot se postupně zklidňoval, koně uprchli a tiše ržáli někde v dálce.
"Nástup," vykřikl důstojník, který musel být mimořádně otrlý, a rozkazem překřičel vyděšené volání a bědování zraněných. "Třetí roj ke mně, zformujte se. Kopiníci dopředu…" Zmlkl a hned nato bylo slyšet pád těla v plné zbroji.
Všichni, kteří stáli poblíž, věděli, co to znamená.
"Pryč odsud!" zaječel kdosi vyděšeně, odhodil zbraň na zem a rychle se rozběhl k lesu. "Jsou tu v táboře! Jsou tady!"
Hosjep se celým tělem přitiskl k rameni katapultu a doufal, že ve výšce, kde je, mezi svisle se tyčícími dřevěnými pilíři stroje, zůstane skrytý před všemi zraky, i kdyby snad přestala být taková tma.
Lidé kolem něho začali umírat.
Čísi osamocený, táhlý smrtelný výkřik zahájil krvavá jatka a na zvuky, které mu vítr přinášel ze všech koutů ležení, tesař nezapomene po zbytek života.
Zdálo se, že alfové přesně vědí, kde se vojáci nacházejí. Šípy bez ustání bzučely ze všech stran. Jeden zbloudilý šíp zasáhl Hosjepa do nohy, tesař však pevně stiskl zuby, aby se neprozradil bolestným výkřikem.
Řinčení mečů a pronikavý řev vojáků neustávaly. Potom se hustá vrstva mraků protrhla, hvězdy prorazily temnotu a ukázaly Hosjepovi celé to příšerně krveprolití.
Těla vojáků ležela jedno přes druhé a vytvářela tak groteskní koberec, posetý nesčetnými tmavými skvrnami všude tam, kde krev umírajících potřísnila povalující se mrtvoly.
Po tomto koberci se alfové míhali sem tam, neustále hledali, jestli někde někdo nepřežil a nehraje si na mrtvého pod horami ostatních mrtvol v naději, že si tak zachrání život. Alfové je dokázali s naprostou jistotou najít a popravovali je s obzvláštní krutostí.
Palandiell, smiluj se nade mnou. Oni všechny pozabíjeli! Hosjep neviděl jediného zabitého alfa. Jak jsi to mohla dopustit? vyčítal patronce se slzami zděšení v očích.
Jakási alfka popojížděla po bojišti rovnou přes mrtvoly, seděla na mohutném býkovi s obrovskýma rohama, které byly stejně jako její hlava zakryty železnou maskou. Z průhledů pro oči prosvítala žhavá

rudá záře. Zavolala něco na alfy, stojící poblíž. Někteří z nich začali okamžitě podřezávat mrtvým vojákům hrdla a chytat jejich krev do nádob. Jiní se pustili do vrhacích strojů, natírali je smůlou a polévali zbytkem petroleje.
Můžu si vybrat, jestli tady uhořím, nebo jestli mě zabijou, pomyslel si Hosjep v zoufalství. Až začnou plameny šlehat výše, vytrhne si šíp z nohy a vrazí si ho do srdce. Raději ať moje tělo uhoří, než abych jim padl do rukou, rozhodl se.
V tom zvedl býk hlavu a podíval se přímo na něho, jeho zafrkání upozornilo jezdkyni a ta se zahleděla směrem, kam se dívalo zvíře.
Tesař nerozeznal její obličej, byl skryt za maskou přes oči a kusem černé látky. Alfka pozvedla bojovou hůl a něco řekla, jiný alf uchopil luk, zamířil na tesaře a vystřelil.
Šíp zasáhl Hosjepa do levého ramene. Tesař ztratil rovnováhu, zřítil se dolů, narazil na boční vzpěru katapultu a přistál na měkkém koberci z mrtvých těl.
"Pryč! Zmizte, démoni!" drmolil v slzách a převaloval se ze strany na stranu, jak se snažil vstát. Když se k němu jeden z alfů přiblížil a sklonil se nad ním, aby ho popadl, vytasil tesař meč jednoho ze zabitých vojáků a bez okolků jím bodl. Ostří meče se nepříteli zabořilo hluboko do břicha.
Alf však nezemřel.
Vzpřímil se, uchopil rukojeť meče a vlastníma rukama si vytáhl čepel z těla ven. Z rány se vyřinula černá krev, ale její proud brzy ustal.
Ta rána se mu sama zacelila! Hosjep se plazil dozadu, pryč od alfa. Tak proto nemají žádné ztráty… Palandiell, co jsme ti udělali, že našim nepřátelům dovoluješ…
"Člověče," oslovila ho alfka. "Tvoji bohové ti byli nakloněni, protože jsi to tady přežil. Vrať se zpátky ke svému králi a podej mu zprávu o tom, cos tu zažil. Vyřiď mu jménem Nesmrtelných, že my neustoupíme. Nabyli jsme nových sil, Tion nám je dopřál a sám jsi viděl, co dokážou." Nasměrovala býka těsně k tesaři. "Nebo snad pochybuješ o tom, cos tady viděl?"
"Ne," vykřikl muž a couvl ještě víc. "Já to Mallenovi vyřídím."
"Tak tedy běž."
A Hosjep se otočil, a navzdory bolestem v noze a v rameni utíkal tak rychle, jak ještě nikdy v životě.
Ondori obrátila býka a vydala nové rozkazy.
Oddíl, který se napil černé vody a vytáhl spolu s ní do bitvy, v této zkoušce obstál. Nikdo z nich nezemřel na rány, které v bitvě utržili. Âlandure, třes se. Brzy tě celý obsadíme a vyhladíme všechna ta Sitaliina stvoření do posledního.
Z těl, kterými se její býk brodil, by se daly stvořit překrásné plastiky. A u věže Nesmrtelných bude dost místa pro kosti těch, pro které se nenajde jiné využití.

Skrytá země, království Gauragar,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

K
onec podzimu nepřinesl Myr a Tungdilovi nic dobrého. Cestu, kterou museli zvládnout po zemi, absolvovali v hustých provazcích deště.
Trpaslice nedala jinak a sbírala bylinky, aby z nich mohla uvařit vývar, který je ochrání před čerstvým chladem podzimu a před počasím, až jim kapky deště promáčí šaty. Nemohli si dovolit onemocnět a Tungdil důvěřivě polykal jeden pohár za druhým.
Ale chirurga začala s otužovací kůrou příliš pozdě. Tungdila již nemoc dostihla, silně se nachladil a jeho údy zeslábly. Nezbylo jim nic jiného než zastavit se v hostinci, kde na něho čekala suchá postel a střecha nad hlavou, zatímco se zemí prohánělа první prudká podzimní bouře.
Hospodská se nestačila divit, jaký podivný párek se to u ní ubytoval. "Uvařím vám silný masový vývar, pane Zlatoruký," nabídla mu, když ho uložila pod peřinu. Tungdil cítil seno, kterým byla vycpaná měkká vlněná matrace. "Dole v kuchyni mám spoustu bylinek, které pomáhají proti horečce a kašli."
"Ohó," zaradovala se Myr. "Doprovodím tě. Uvidíme, co se dá pro našeho pacienta dělat." Sfoukla všechny svíčky až na jednu, tu postavila do svícnu a umístila ji na malý noční stolek vedle postele.

"Trošku se prospi, než ti přinesu ten vývar." Políbila ho a obrátila se k odchodu. Na prahu se zastavila a zvláštním pohledem si ho změřila.
Tungdil podřimoval v posteli a pozoroval stíny, které lampa vrhala na nabílené stěny místnosti. Čím déle se na ty stíny díval, tím děsivějšími se stávaly, braly na sebe podobu bestií, které na něho útočily, zatímco on ležel pod peřinou, nechráněný a beze zbraní. Cítil se podobně vydaný na milost a nemilost jako v mlhách Země za horami.
"Prokleté světlo," rozčiloval se a chtěl svíčku zhasnout, ale jeho horečkou zesláblá ruka sáhla vedle. Svíčka byla ve stojanu zasazena jen volně, stačil maličký otřes a hned se převrhla. Narazila na prkna podlahy, nezhasla, zakoulela se pod postel a tam se od ní vzňala stébla slámy, vyčnívající z matrace.
"Prokleté, zatracené světlo," ulevil si znovu Tungdil a chtěl se posadit. Byl však příliš slabý, spadl z postele a musel se dívat, jak se plameny šíří dále.
"Myr," zavolal hlasitě. "Myr, hoří."
Nic se však nestalo.
"Oheň," vykřikl a rozkašlal se. Jiskry stoupaly vzhůru, tančily po místnosti a zakládaly nové ohníčky. Horko v místnosti bylo čím dál větší, vzduch stále dusivější. "Oheň," zkusil ještě jednou zakřičet. Horečka ho ochromovala, její vinou ležel na hrubé, špinavé podlaze jako bezmocné dítě.
Plameny praskaly stále hlasitěji, požár narostl a hlučel čím dál víc. Pokoj se proměnil v obrovskou pekařskou pec a pomoc si pořád ještě dávala na čas.
Vraccasi, má tohleto být můj konec?
Konečně někdo rozrazil dveře. Plameny s řevem vzpály ještě výše, rozdmychané průvanem, který se v místnosti vytvořil. "Pane Zlatoruký?" zavolal nějaký neznámý mužský hlas. "Jste ještě uvnitř?"
"Tady," zaskřehotal Tungdil. "Za postelí."
Do pokoje někdo nalil plné vědro vody, vystříkla až k Tungdilovi a zmáčela mu vousy. Za chviličku se vedle něho objevila jakási postava, kolem hlavy a těla měla přehozenou důkladně promočenou deku. Popadla ho za levou ruku, táhla ho za sebou ven z plamenů a dovlekla ho až na chodbu.
"Tungdile!" Myr se mu najednou objevila po boku a sklonila se nad ním. Vypadala nesmírně vyděšeně, rozrušeněji než všichni lidé dohromady. A navíc i provinile. "Jak se to jenom mohlo stát?"
"Nedával jsem pozor," spíš zašeptal, než promluvil. "To ta svíčka, spadla na zem…"
"Pane Zlatoruký, běžte dolů," požádal ho jeden z pomocníků s obličejem zčernalým od sazí. "Potřebujeme místo, abychom mohli uhasit oheň."
Hostinská a Myr dopravily Tungdila společnými silami po schodech dolů do výčepu. "Tady máte." Chirurga vtiskla ženě do ruky zlaťák. "To je pro tebe a tvého muže, protože bez vás by určitě uhořel." Ukázala na hustá oblaka kouře. "A co se týká škod, nedělej si starosti, ty ti uhradíme taky." Žena jí poděkovala a pospíchala nahoru pomoci při hašení požáru.
"A teď k tobě, Tungdile Zlatoruký. Jednou tě nechám na chvilku samotného a ty hned zapálíš postel," vynadala mu a pak ho sevřela v náručí. "Takhle nás oba vyděsit!" Taková hrůza, ale vnesla mi do srdce jistotu.
"Kde jsi byla?" zeptal se jí Tungdil a natáhl k ní ukoptěné ruce.
"Připravovala jsem vývar z bylinek. Děvečka řinčela v kuchyni s hrnci tak hlasitě, že jsme si ohně všimly, teprve až nás hostinský zavolal." Vzlykla a skryla hlavu na prsou. "Odpočiň si a uzdrav se," pronesla v slzách. "Už tě nikdy nenechám samotného. Už nikdy." Jsi pro mě to nejdražší. Nikdy bych si neodpustila, kdybys zemřel. Mám štěstí, že mi srdce otevřelo oči. Něžně ho kolébala na prsou.

IV

Skrytá země, království Gauragar,
6235. sluneční cyklus, konec podzimu

O
brovského požáru, který by vše zničil, zůstal hostinec ušetřen. Obětí plamenů se stal jen Tungdilův pokoj a některé části střechy.

Když si tam Tungdil dva oběhy slunce odpočinul, cítil se díky bylinkám a chutné masové polévce natolik zdravý, že mohl pokračovat v cestě do Zlatotvrze. Myr je zavedla k tajnému vstupu do tunelů a po rychlé jízdě brzy opět dorazili do města Svobodných.
Neztráceli čas a šli rovnou do pevnosti. Tam vyhledali Gemmila a povyprávěli mu o všem, co se v Poristě přihodilo.
Gemmil nebyl sám, po boku mu seděla Sanda Ohnivá. Zdálo se, že když Tungdila spatřila, pocítila velkou úlevu. Ale čím více si toho museli s mužem vyslechnout, tím zachmuřenější byly jejich obličeje. Sandin pohled stále častěji spočíval na chirurze, ale Myr buďto její nepřátelský postoj nevnímala, nebo ho nechávala bez povšimnutí.
"Jak to tak vypadá, je Zlatotvrz ve velkém nebezpečí," prohlásil Gemmil. "Jestli odsud dobrovolně neodejdeme, zaútočí na nás."
"Mám ti Gla?mbarovým jménem nabídnout, že Svobodní mohou odtáhnout Kamennou bránou spolu s Pátými," vyřizoval Tungdil další část poselství. "Vy jste již jeho kmeni prokázali neocenitelné služby, nyní vám to chtějí touto nabídkou zčásti splatit, protože dluh, který vůči vám má, je nesrovnatelně větší."
Gemmil velice dobře postřehl, že Tungdil za prvé nemluvil s naprostou přesvědčivostí, za druhé zcela jasně neřekl "můj kmen". Možná k tomu došlo nevědomky, ale jakmile hrdina od Černého skaliska splnil slib, že přivede do Šedých hor nový život, přestal se ve skutečnosti za jednoho z Pátých považovat.
"Ty si nemyslíš, že bychom měli odejít, že?" zeptal se ho bez okolků.
"Ne," přiznal se Tungdil naprosto otevřeně a vysvětlil králi důvody, tak jak je vyložil shromáždění vládců trpasličích říší.
Tentokrát s námitkami dosáhl většího úspěchu. "Tvoje úvahy dávají smysl," připustil Gemmil. "Ale co chceš proti té lsti Třetích podniknout a nevystavit se přitom možným výčitkám, žes vydal Skrytou zemi napospas zkáze?"
"Chci poprosit Svobodné, aby mě v mém záměru podpořili," odpověděl Tungdil bez vytáčení. "Když uzavíráš nějaký obchod, při kterém jde o hodně peněz, zaplatil bys bez toho, že by sis zboží předem prohlédl? Znáš někoho, kdo kupuje diamanty v pytli?" Viděl, jak král potřásá hlavou. "Copak by nebylo víc než správné, abychom zemi neopustili dřív, než budeme mít jistotu, že Třetí slíbenou zbraň skutečně vlastní a že ta zbraň bude proti avatarům opravdu k něčemu dobrá? Kdyby totiž nebyla k ničemu, byla by naše vlast jistojistě odsouzena k zániku. Třetí by avatary v žádném případě nezadrželi."
Gemmil pohlédl na Sandu. "Co si o tom myslíš ty?"
"Podle trpasličích měřítek ještě nejsem z Černých hor dlouho pryč a musela bych si pamatovat, kdyby někdo někdy mluvil o nějakých záznamech, uložených v Černém skalisku," odpověděla královna uvážlivě. "Ta hora pro nás znamenala hodně, je to místo našich předků, ale o skrytých tajemstvích nic nevím. Taky se divím, jak se to vlastně Lorimbas chová."
"No ale stejně už od té doby, kdy jsi od svého kmene odešla, uplynulo několik cyklů," oponovala jí nečekaně Myr. "Kdo ví, co se tam mezitím přihodilo? Považme jen, kolik věcí se udalo během jediného slunečního cyklu. Já bych na tvůj názor nespoléhala, Sando," trestala královnu neskrývaným opovržením. "Buď opatrný, Gemmile. Právě tak je možné, že Lorimbas nelže a opravdu nějakou takovou zbraň vlastní."
Tungdila se zmocnil pocit, že se ho Myr snaží nějak obelstít. "O čem to tu mluvíš, Myr? Ty jsi proti mně?"
"Ne," odpověděla chirurga chlácholivě a uchopila ho za ruku. "Nejsem proti tobě. Jsem proti přehnané odvaze a přílišné srdnatosti. Obojí sice k opravdovému hrdinovi patří, ale mnoha jiným to může přinést zkázu." Stiskla Tungdilovi prsty. "Považuj mne v naší malé diskuzi za hlas rozumu. Až konečně dospějete k nějakému rozhodnutí, pro mě za mě i proti hlasu rozumu, budu ti stát po boku bez ohledu na to, co budeš mít v plánu."
"A uvaž ještě jednu věc, Tungdile." Sanda ukázala na sebe. "Chceš sdílet stejný osud jako já? Postavil by ses tím proti svému velkokráli, a dokonce i pro takového hrdinu, jakým jsi, by za to následoval trest. Stal by se z tebe vyvrženec. S ohledem na situaci a možné následky, které by z tvého jednání mohly vyplynout, by tvoji neposlušnost hodnotili jako mnohem závažnější než nějaké obyčejné porušení pravidel kmene a klanu." Krátce se zarazila. "Možná se nikdy nebudeš smět vrátit k Pátým. Je ti to jasné?"

Tungdil pohlédl na Myr a usmál se. "Od té doby, co jsem u vás, se mi zdá, že patřím přesně sem na toto místo. Jsem obklopen trpaslíky, kteří jsou si vědomi svých tradic, ale nenechávají se jimi ovládnout a vedou svobodný život. Zde jsem železně spojil své srdce se srdcem jedné trpaslice."
Přestože jeho slova nesvědčila o tom, že by jím zmítaly nějaké vnitřní pochybnosti, vznášel se nad nimi obraz Balyndis. Ona se rozhodla, já jsem se také musel rozhodnout, bránil se před vnitřním démonem, aby mu zabránil pronést jeho názor, i když se ho na něj nikdo neptal.
Mě neošulíš, zaslechl, jak se tam uvnitř stejně chichotá.
"Protože si jsi jistý tím, co máš v úmyslu, vysvětli mi podrobnosti svého plánu," požádal ho Gemmil. "Je na čase, aby Svobodní přispěli svým dílem k ochraně Skryté země."
A Tungdil mu svůj záměr vyložil.

Skrytá země, království Prvních,
východní strana Rudých hor,
6235. sluneční cyklus, počátek zimy

O
pět začalo sněžit. Sněhové vločky se snášely na devět věží a obě hradby Východního Železníku, které První během nesmírně krátké doby znovu postavili.
Každá, i ta sebemenší ruka přispěla svou troškou k dílu, dokud nebyly trosky odklizeny a kameny pevně navázány jeden na druhý. Dokonce i v soutěsce, vedoucí ke vchodu do říše Prvních, se opět tyčilo pět původních valů.
Inženýři se poučili z chyb předků a propočetli odolnost hradeb tak, že ve srovnání s minulou zimou bylo zapotřebí trojnásobné váhy sněhu, aby se stavby se svými věžemi a mosty ocitly v nebezpečí zřícení. Nahoře ve svahu postavili trpaslíci zábrany proti lavinám. Tlusté kamenné klíny a příčné čedičové náspy včas zachytí bílou smrt, aby je nemohla opětně přepadnout.
To, co vzdorovalo sněhu a ledu, odolalo i Lorimbasovi Ocelovému srdci a zástupu jeho trpaslíků, kteří se seřadili před zamčenou bránou první hradby u vstupu do soutěsky.
Salfalur stál před bránou a hledal mechanismus, kterým by ji otevřel, v kamenných dveřích však objevil pouze prázdné místo tam, kde byly kdysi umístěny runy, jimiž se návštěvníkovi poskytovala možnost vstupu. Návštěvníkovi, jehož trpaslíci Prvních považovali za přítele.
"Nic," zavolal na Lorimbase, který se stejně jako všichni trpaslíci z jeho vojska chránil před třeskutým mrazem huňatým vlněným kabátem, šálou a rukavicemi. Lorimbas měl jako panovník kolem ramen kožešinu, na hlavě mu seděla královská helma. "Brána je pevně zavřená. Budeme přes ni muset přelézt."
"Prokletá banda," láteřil Lorimbas a jeho hlas se odrážel od stěn soutěsky. "Ztížili nám to, jak jen mohli."
Salfalur se k němu vrátil, těžký, svalnatý válečník se bořil hluboko do sněhu. "Ve skutečnosti nám tím v ničem nezabrání. Bude prostě jenom trvat déle, než budeme moct nazývat Xamtysinu tvrz naší pevností," povolal dopředu několik vojáků, vybavených lany a vrhacími háky.
Takovéto nástroje sice nepatřily k základní výbavě trpasličího vojska, navíc žádný trpaslík nešplhá rád po laně, ale zprávy ze severu a ze severovýchodu připravily válečného mistra na hrozící těžkosti.
V obou případech stály jednotky, které se měly zmocnit říše Pátých a Čtvrtých, před pevně zavřenými vchody. Přístupy do vnitřních prostor byly několikanásobně zajištěny, takže ani myška by tam nedokázala najít skulinku.
"První se zachovali úplně stejně jako ostatní, o to se vsadím," zamumlal Lorimbas rozčíleně. Už dlouho počítal s tím, že podobné hlášení dojde i z jihu, z říše Druhých. Nic nedokázalo trpaslíka víc rozčílit, než když vám někdo ukradne rozžhavené železo z kovadliny těsně před posledním úderem kladiva.
Lorimbase ještě více přiváděla k zuřivosti skutečnost, že nikde nemohl najít žádné trpaslíky, na nichž by si mohl vybít vztek.
"Zavolal bych na tebe: Vraccas nechť vede tvou paži a tvoje kladivo, ale, jak je známo, nepřikládáš požehnání božského kováře žádnou cenu," zaznělo hlasité překvapivé přivítání, které, jak se zdálo, právě přišlo odněkud ze samotných hor. Na hrazení, přímo nad bránou, se nyní objevil trpaslík. "Proto jednoduše říkám: buď pozdraven, králi Lorimbasi Ocelové srdce z klanu Drtičů kamene z kmene

Třetích."
Salfalur dal Lorimbasovi úsečné znamení, okamžitě poznal, kdo na ně volá. Panovník Třetích sevřel ruce v pěst. "Tak ty jsi Tungdil Zlatoruký, vrah mého synovce," promluvil.
"Který usiloval o život mé manželky," odvětil Tungdil. "Sám si zvolil osud, zeptej se Lotroburova vraha po svém boku."
"Vykuchám tě zaživa," vykřikl Lorimbas a vytáhl sekeru.
"Jenom si to zkus, ale stejně nebudeš mít úspěch. Nebo snad vidíš, že se tvým řevem otevírají brány Železníka?" zasmál se Tungdil, opřel se rukama o hradby a dal zřetelně najevo, že v té pozici, v jaké je, má nad králem převahu. "Jen si řvi, tím křikem akorát přilákáš bílou smrt. Ta se svalí až na dno soutěsky, přesně tam, kde stojíš a hulákáš jako skřet, který přišel o všechny chlupy." Zvedl pohled nahoru a předstíral, že se rozhlíží, že se dívá do velké dálky. "Proč přicházíš s tolika válečníky, máš snad strach z hor? Kolik jich tak může být? Pět tisíc? A kde je ta zbraň proti avatarům, kterou jsi slíbil lidem a elfům?"
"To se tě vůbec netýká! Vypadni z mojí pevnosti!"
"Protože vím, jak se otevírá, tak je to asi moje pevnost, Lorimbasi. Nepozvu tě dovnitř dříve, než nám onu zbraň ukážeš a vysvětlíš, jak funguje."
Vládce Třetích na něho namířil sekerou. "Tys to všechno vymyslel a zosnoval! Porušils tím dohodu a Gandogarovo slovo," vztekal se král. "Králové tě…"
"Já jsem Třetí," vpadl mu Tungdil do řeči, Lorimbas na něho neudělal žádný dojem. "Na tos zapomněl?"
Teď zvedl sekeru i Tungdil a ukázal na Salfalura. "Zeptej se jeho, když nechceš věřit mně. On zabil mého otce i moji matku, mě shodil do propasti, ale díky Vraccasově ruce jsem se zachránil a dnes stojím před vámi, abych vám zabránil ve zradě Skryté země." Tungdil uchopil zbraň oběma rukama a najednou se vzpřímil. Stál nahoře jako strážce. "Tak tedy, Lorimbasi, kde je ta zbraň?"
Salfalur dal znamení trpaslíkům s vrhacími háky a ti se vydali před hradbu.
Tungdil se ušklíbl. "To je tak jednoduché porazit avatary? Potřebujeme k tomu jenom trpaslíky s lany a železy na šplhání? Ale jestli se chcete pokusit dostat dovnitř," po jeho levé ruce se objevil Bo?ndil, po pravé ruce Boëndal, oba drželi v rukou zbraně, byli připraveni k boji a neměli náladu na žerty, "buďte varováni: já nejsem sám."
"Tentokrát je to ale zrada a porušení dohody," poznamenal Salfalur. "Já je oba dva znám, ti patří ke Druhým."
"Ne," odporoval Pruďas s požitkem, sekery se mu bez ustání točily v rukou, jako kdyby se nemohly dočkat, kdy už je konečně pozvedne proti nějakému protivníkovi. "Už k nim nepatříme. Zřekli jsme se jich, tlusťochu."
Do Lorimbasova zorného pole vstoupil Gemmil. "Oni teď patří k nám, ke Svobodným."
Na jeho pokyn se cimburí prvního ochozu zaplnilo trpaslíky, kteří třímali štíty, koule, sekery a jiné zbraně. Tu a tam navršili na cimburí velké kusy skály, aby je mohli v případě útoku svrhávat na protivníky.
"Na tomto valu a na zemi za hradbami čekají bojovníci ze Zlatotvrze, za nimi jsou válečníci z Drahokamova a mnoho dalších. Jestli chceš vkročit po mostě do říše Prvních, budeš muset překonat deset tisíc trpaslíků, pět valů, Východní Železník s jeho dvěma pevnostními hradbami a devíti věžemi."
"A mě." Narmora vystoupila na ochoz, přes róbu měla přehozený rudý plášť.
"A mě, Neuvěřitelného Rodaria," zvolal mim nadneseně a dával si záležet, aby v kostýmu maguse, vytvořeném s bohatou fantazií, zapůsobil co nejlepším dojmem, "vybaveného téměř stejně děsivou mocí magie, jakou vládne moje mentorka, Narmora Hrozivá."
Tungdil zavířil sekerou. "Tak, můj milý Lorimbasi, můžeš zaútočit, nebo si všechno sobě i svým válečníkům ušetřit - kamenné koule a šípy z kuší, magické útoky, kterým nemáte jak čelit. Prostě nám ukaž tu zbraň proti avatarům a vysvětli nám, na jakém principu pracuje."
Král přelétl pohledem celé to množství tváří za vysokým valem. "Nemáme ji u sebe," odpověděl mrzutě. "Nejdříve jsme chtěli obsadit a zajistit říši."
"Prima. Pak budeš muset čekat a spolu s tebou všichni ti, kdo k tobě patří, dokud se nepřesvědčíme o údernosti tvojí zbraně. Jménem vás všech doufám, že ji sem doručíte rychle, jinak brzy umrznete." Ukázal doprava. "Tam vzadu najdete jeskyni, polovina tvých bojovníků se do ní vleze. Zbytku přeji, aby měli u

sebe dost dek."
"Učenej, jak poznáme, že se ta zbraň vůbec na něco hodí?" vyptával se ho Bo?ndil tiše.
Tungdil se ušklíbl. "Vidíš, jak se Lorimbas kroutí a koulí očima? Jak by Salfalur nejraději vyskočil nahoru na hradby a roztrhal mě na kusy?"
"Vidím. No a?" vyptával se Pruďas natvrdle.
"Tím chce Tungdil říct, bratříčku, že Lorimbas tu záhadnou zbraň vůbec nemá," přeložil mu Boëndal Tungdilova slova s pocitem zadostiučinění, že jejich rozhodnutí věřit Tungdilovi a následovat ho bylo správné. "Měl jsi pravdu, učený. Lorimbas podvedl všechny krále lidí, elfů i trpaslíků."
Za jiných okolností by měl Tungdil chuť jásat - kdyby na jeho vítězství nelpěla taková příšerná pachuť.
"To znamená, že se v boji proti avatarům můžeme spolehnout už jenom na Narmoru. Ona je musí zaměstnat, dokud se nám nepodaří sestavit armádu nevinných. Musíme okamžitě rozeslat posly k trpaslíkům a do královských paláců a všechny je informovat o nové situaci."
"Ta zbraň," zavolal na ně Lorimbas, "tu bude pozítří. V ničem se neukvapujte. Budete valit oči."
"Jestli nám přineseš záchranu, rádi si počkáme," odpověděl Tungdil a pak se hned obrátil na své přátele: "Oni zaútočí, o tom není pochyb. Tu lhůtu využijí na to, aby vymysleli nějakou podlost. Stráže se musí mít na pozoru. Brzy přijde bouře."
Bo?ndil udeřil jednou sekerou o druhou. "Jenom ať přijdou! Moje srdce se bude bouřit, že zabíjím trpaslíky a prolévám jejich krev, ale tidlencti si nic lepšího nezaslouží. Vraccas mi to určitě odpustí."
"Vy z kmene Třetích!" chladným vzduchem se rozlehl Lorimbasův hlas. "Vy Třetí, kteří jste se přidali na nesprávnou stranu, jako ty, Sando Ohnivá, já vás zapřísahám: vraťte se zpátky do lůna svého kmene, než na sebe naložíte ještě větší vinu, a všechny vaše chyby a omyly vám budou odpuštěny."
"Nová lest, Lorimbasi?" zavolal Tungdil. "S tím nebudeš mít úspěch." Koutkem oka postřehl, že se Sanda nejistě podívala po Gemmilovi, pak po Myr, jinak se ale chovala zcela klidně. Připomněl si varovná slova chirurgy. "Dva oběhy slunce, Lorimbasi. Všichni jsme hrozně zvědaví, jak vypadá zbraň, která dokáže zničit bytosti podobající se bohům."
Ustoupil dozadu, až si byl jistý, že ho zespoda nemůže nikdo vidět. Stejně tak se stáhla i Narmora a ostatní trpaslíci. Stále ještě nevěděl, jestli má mít radost nad tím, že se potvrdily jeho nejhorší domněnky. Ve skutečnosti by měl větší radost, kdyby viděl Lorimbase s nějakým strojem, který by každým výstřelem dokázal zlikvidovat jednoho avatara.
Narmora si stoupla těsně vedle něho. Tungdil měl pocit, že mu snad dokáže číst myšlenky. "Co teď budeme dělat, Tungdile? Všechno nasvědčuje tomu, že brzy budeme muset bojovat na dvou frontách."
Její tmavé, téměř černé oči se zahleděly k západu. "Po všech těch obězích, kdy se zdánlivě nic nedělo, se v posledních nocích objevují stále horší znamení. Avataři se blíží." Narmora byla ráda, že dcerku nechala v paláci v Poristě. V péči chůvy Rosildy byla ve větším bezpečí než tady, i když ji i Furgase odloučení bolelo. Dokonce velice bolelo.
"Čím jim vlastně budeš schopná čelit?"
Narmora se neradostně pousmála. "Jestli je ta legenda pravdivá, mám co do činění s jedenácti úlomky boha." Malomyslně na něho pohlédla. "Chodila jsem půlku slunečního cyklu do učení k Andôkai. Andôkai byla maga, která své umění vypilovávala více než sto cyklů a ani zdaleka se nedostala k dokonalosti, kterou hledala." Narmora sklopila hlavu. "A ani ona nevěděla, co by měla proti avatarům podniknout. Nikdo neví nic bližšího kromě toho, že zemi, po níž se pohybují, přinášejí smrt a zkázu. Tungdile, Nôd'onn měl pravdu. Varoval nás před nimi a my jsme ho zabili. Jediný, kdo by byl dost silný a mohl je zničit, musel zemřít." Zhluboka se nadechla. "Tohle je jeden z posledních klidných dnů, Tungdile. Užívejme si ho, než svět podlehne zániku." Obrátila se k odchodu. "Řeknu Furgasovi, aby připravil a nabil katapulty."
"Vyřiď hlídce na západní straně, aby hlásila všechno, co zpozoruje, i tu sebemenší maličkost," poprosil ji Tungdil. "Doufám, že si tu záležitost s Lorimbasem vyjasníme dřív, než avataři přitáhnou až sem nebo než na ně Xamtys narazí někde na otevřeném poli."
Narmora přikývla a vrátila se zpět do pevnosti.
"Zbavila milého jedu," pronesla Myr zamyšleně. "Musela své síly velice rychle znásobit, protože ještě před nedávném tvrdila, že toho není schopná."

"Pamatuju si na to. A doufám, že je dost silná. Že má dost kouzelných sil, ale zejména, že má dost víry ve vlastní schopnosti." Tungdil sevřel trpaslici v náručí. "Jak asi ten náš příběh skončí, Myr? Zabijí nás Lorimbas se Salfalurem, nebo náš život skončí před tváří Tionových avatarů? Nebo zaženeme obě tahle nebezpečí na útěk?"
Myr ho pohladila po tváři. "Já jsem chirurga, ne věštkyně. Ať se stane, co se má stát, já ti budu vždy po boku. Jednou jsem tě nechala samotného a podruhé už se nikdy nestane, že se tvůj život ocitne kvůli mně v nebezpečí. Žádný avatar ani žádný Salfalur mi nemůžou zabránit, abych za tebou přišla, když mě budeš potřebovat." Pohlédla na množství trpaslíků na jejich straně hradeb, kteří se stáhli pod ochranu hřejivých ohňů Východního Železníku. "Za dva oběhy si přichystám tašku s nástroji. Jestli Lorimbas zaútočí, budeme mít hodně zraněných."
"Ne. Oni se přes hradbu nedostanou."
"Jsi si tím jistý? Proč by měli šplhat přes hradby, když se jim otevře brána?"
Oba se zadívali na Sandu Ohnivou, která rozmlouvala se strážemi přímo u vstupu a udílela jim rozkazy.
"Ona bude naší zkázou, jestli ji nikdo nebude mít pod dohledem," prohodila Myr roztržitě. "To bude mým úkolem."
* * *
Ani se nenadali a stanovená lhůta uplynula.
Po dvou oběžích slunce čekali Tungdil, Narmora a dvojčata na cimbuří na další Lorimbasovu výmluvu nebo na útok. "Co podnikali v uplynulých dnech?" vyptával se Tungdil trpaslíka na stráži.
"Zpívali. Jednu píseň za druhou. Před našima branama. Bitevní písně, písničky plné urážek, od rána až do večera," zabručel trpaslík a bylo na něm vidět, že se mu slova těch písní pranic nelíbila. "Nedalo se ani zavřít oko, tak hlasitě hulákali. Ale hradby těma svýma písničkama nezbourali."
"A jejich zpívání nebere konce." Boëndal kývl k jeskyni, z níž vycházely celé zástupy Třetích. "Už to zkoušejí znovu."
Třetí zamířili přímo k valu, zformovali se do velkého obdélníku, jehož spodní řada byla stejně dlouhá jako hradba obránců, a se zpěvem se k nim blížili. Lorimbas pochodoval v čele a zastavil se, až když byl s vojskem vzdálen od brány na třicet kroků.
"Nikde žádná zbraň, Lorimbasi?" zeptal se Tungdil poťouchle, odpověď dobře znal předem.
"Žádná taková zbraň nikdy neexistovala, Tungdile Zlatoruký, ty zrádce vlastní krve," zaryčel král Třetích. "Než nastane tvůj konec, slyš, že vy všichni - mazaní lidi, nafoukaní elfové, moudří trpaslíci - jste nám sedli na lep. Žádní avataři neexistujou."
"Tomu říkám nápaditost. Teď prostě popíráš, že existuje nějaké nebezpečí." Tungdil dal trpaslíkům znamení, aby se připravili. "Co bude následovat dál?"
"Útok. V tuhle chvíli stojí před západním vstupem do Skryté země čtyři tisíce trpaslíků a dobudou ho, zatímco já zbourám tyhle hradby. Žádná magie, žádný bůh, nikdo a nic mi nezabrání v dobytí všech trpasličích říší. Naše přípravy skončily, naši zvědové odvedli dobrou práci."
"Kde je ten tlusťoch?" Pruďas podezřívavě procházel pohledem řady protivníků. "Nikde ho nemůžu najít. A ty jejich bandy tam dole, těch jsou nanejvejš tak čtyři tisíce, takže tu zbývající tisícovku někam schovali."
"Máš pravdu. Něco tady nesedí," odpověděl Tungdil a obrátil se znovu na Lorimbase. "Když žádní avataři neexistují, tak co tedy vidíme noc co noc na obloze, Lorimbasi? Ty umíš čarovat?"
Král se rozesmál. "Jo, já umím čarovat. Ale jinak než tahle maga. Já umím dopravit trpaslíky jako vítr rovnou do Země za horami, oni tam zapalujou obrovský ohně a v nich spalujou síru a další věci, abyste tý legendě o avatarech věřili."
"Co to má…"
"To je tajemství Černého skaliska, ty jeden velký hrdino, kterýs nevypátral," dobíral si ho král. "Dupali jste po celý tabulový hoře a nepoznali jste, kde se skrývá její skutečná hodnota. Hora skrývá vlastní tunely, které v ní Třetí před tisícovkami cyklů vyhloubili, aby nám umožnili útočit z nejrůznějších stran. Když jsem se doslechl, že se všichni bojíte nějakýho nebezpečí ze západu, tak jsem vám holt jedno takový nebezpečí nabídnul."
"Už zase lžeš!"

"Ne, to je pravda. Moji nejlepší inženýři sedí před branami do Xamtysina království a hrátkama s ohněm se postarali o to, že si celá Skrytá země nadělala do kalhot," triumfoval Lorimbas.
"Tvoji inženýři nedokáží napodobit padající hvězdu. Neexistuje žádný vrhací stroj, který by byl dost velký…"
"No, ta hvězda byla pravá. Pro nás to byla šťastná souhra osudu. Hvězda spadla na zem, to jo, ale nic víc se nestalo. Moji lidi si z dálky obhlédli to místo, kam dopadla. Nic, nikde ani stopa nějakýho boha, jedině snad, že by se skládal z bublajícího bahna." Poklepal si po stehnech. "A jak nádherně ve vás přiživil strach z věcí, který Nôd'onn prorokoval! Nakonec jste o tom byli tak přesvědčení, že jsem mohl žádat všechno, co jsem chtěl."
"A taky jsi to málem dostal," zamumlal Tungdil.
"Dávám ti na výběr: otevři bránu a vzdej se nám a my necháme trpaslíky v míru odtáhnout - nebo zůstaň a zemři spolu s nimi. Nebudeme mít s nikým slitování."
Narmora upřeně zírala na krále Třetích. Všechno byla jenom lež! Já jsem ztratila dítě, zavraždila Andôkai, Furgas byl na prahu smrti a všechno to byly jenom jeho intriky! Pozvedla paže, oči se jí zbarvily do černa. "Lorimbasi Ocelové srdce," zvolala temným hlasem a trpaslíci kolem ní ustoupili o pár kroků zpátky, "za to, co jsi provedl, zemřeš."
"Teď ne, čarodějnice!" odsekl Lorimbas a zadul do rohu. Hned poté se propadla skála pod náspem a hradby se s rachotem zhroutily k zemi.
Spolu s nimi se zřítili do hlubin i obránci. Většina trpaslíků, kteří měli bránit ochoz, byla rozmačkána nebo pohřbena pod kamennými kvádry, velkými jako oni sami.
Poslední kámen se ještě koulel, když Třetí vyrazili dopředu, přelézali přes zborcené hradby a vrhali na na překvapené Svobodné, kteří přišli o své velitele.
Pro válečníky ze Zlatotvrze se však situace stala ještě mnohem horší.
Na mnoha místech za nimi prorazily povrch země krumpáče a dláta. Z narychlo vyhloubeného tunelu vyskákala tisícovka pohřešovaných válečníků pod vedením hrůzu nahánějícího Salfalura a vpadla jim do zad.
První bitva byla v plném proudu.
* * *
Když slunce zapadalo, ležely mezi prvním a druhým náspem tři tisíce mrtvých obránců a Třetí oslavovali vítězství chvalozpěvy na Lorimbura.
Tungdilovi a dvojčatům se podařilo vytáhnout těžce zraněnou Narmoru zpod kamenů a projít s ní druhou bránou, než si vůbec někdo stačil všimnout, co dělají. Stejně tak se dokázali zachránit i Gemmil, Sanda a devět set naprosto vyděšených Svobodných.
Narmora zavřela oči a koncentrovala se na vyléčení svých zranění. Rány se jí zavíraly rychleji, než se voda řítí vodopádem dolů. Vyskočila na nohy. "Já si toho Lorimbase pěkně…"
"Ne, Narmoro. Dnes ne," poprosil ji Tungdil. "Opustíme ty čtyři předsunuté náspy. Při taktice, jakou Třetí zvolili, se nedají udržet. Šetři si síly na obranu pevnosti."
Narmora se nadechla a chtěla něco odseknout, když dovnitř vběhla rozčílená Myr. "Rychle, ctihodná mago," volala už zdaleka. "Pojďte se podívat, co nám přinášejí stráže ze západní strany."
"Ještě více zraněných," odhadovala Narmora.
"Jednoho zraněného," upřesnila Myr. "Vy ho znáte. Je to Djerůn… aspoň si myslím."
"Nebo další pokus o zabití nový magy," zabručel Bo?ndil. "Kolik takovejch jako on vlastně existuje a odkud přicházej? Tu díru by měl někdo ucpat."
"A kdo nám je posílá?" dodal Tungdil. "Bo?ndile, děkuji!"
"Prosím. A za co vlastně?"
Rozběhli se za Myr přes most do vstupní haly v hoře.
"Za to," odpověděl mu Tungdil cestou, "že jsi mě přivedl na jednu důležitou otázku, na kterou Lorimbas nenajde žádnou odpověď. A to mi dělá starosti." Pohlédl na chirurgu, v jejíchž rudých očích četl pochopení.
Na podlaze haly ležel Djerůn nebo v každém případě něco, co mohlo být Djerůnem.
Jeho zbroj, jak se zdálo, dostala pořádně zabrat, měla na sobě škrábance, skvrny od ohně a plno důlků.

Ulámané hroty kopí, kusy mečů a železné trny z koulí a řemdihů svědčily o bitvách, které Djerůn prodělal. Všude na zbroji mu ulpívaly zbytky zaschlé, jasně žluté krve. Djerůn nehybně spočíval na kamenné podlaze.
"No jo," zabručel Bo?ndil a poškrábal se ve vousech. "Umí někdo z vás djerůnsky?"
Všichni se samozřejmě podívali na Narmoru.
"Musím vás zklamat. Andôkai mě nezasvětila," prohlásila Narmora okamžitě. "Vzala si tajemství jeho řeči s sebou do…"
"Kde je moje paní?" zaslechli, jak říká jakýsi podivně hrubý hlas.
"Podívejme se, on ze sebe něco vysoukal!" uklouzlo Bo?ndilovi. "Tak hele, ty hrncová hlavo! Mluv laskavě tak, abysme ti rozuměli." Odvážně k němu přistoupil. "Ses přeci ten starej železnej ksicht, nebo ne?" Zkoumavě si obhlížel hledí. "Balyndis by nám mohla říct, jestli to je ta její zbroj, nebo ne. No, tak se prostě podívejme dovnitř." Jeho krátké prsty sáhly po spodní části masky.
"Řekni mu, aby toho nechal," uslyšela Narmora znovu onen hlas a pochopila, že to s ní mluví Djerůn.
"Cítím, žes prošla nějakou proměnou, poloalfko. Nosíš v sobě něco, co kdysi patřilo Nôd'onnovi."
"Oj oj, on už zase něco zabrumlal," zasmál se Pruďas. "Jestli se po mně hned zas začneš sápat," vytáhl druhou rukou sekeru a držel ji tupou stranou napřed, "tak ti jednu vrazím přímo na ten tvůj železnej kastrol…"
"Bo?ndile, přestaň!" nařídila mu Narmora. "Mně… zase napadlo, jak to půjde." Její rty se pohybovaly jakoby samy od sebe, vytvářely slabiky a zvuky, jaké dosud nikdy neslyšela. Moc malachitového kamene, domýšlela se, odkud mohla nabýt znalosti oné řeči.
"Ne, to není moc kamene, ale toho, co je v něm obsaženo," prohlásil Nudin, který se před ní zničehonic vynořil a stál vedle Djerůna. "Kámen ti bude ještě prospěšnější, jestli…" Během mrknutí oka zase zmizel.
Narmora se snažila nedat na sobě nic znát. Šálení smyslů, řekla si v duchu. Asi za to může ten pád do trosek kamenných hradeb. "Djerůne, tvoje paní je mrtvá," vysvětlila mu. "Zabilo ji stvoření, které se ti podobalo a navleklo na sebe stejnou zbroj jako ty. Víš o tom něco?"
"Tak pak jsi ty její nástupkyní?"
"Proč se nezvedne?" dohadoval se Bo?ndil a s přehnanou odvahou ťukl Djerůnovi topůrkem sekery o hruď. "Usnul tady? Mluví, nebo chrápe, Narmoro?"
"Buď konečně zticha, bratříčku," napomenul ho Boëndal a stáhl ho za ramena zpátky. "Ty si nedáš pokoj, dokud se na tebe nevyřítí."
"Nemá žádný zbraně a je zraněnej, co už by mi tak moh udělat?"
"Roztrhnout ho vejpůl. Je to velice prosté, články kroužkové košile se ohnou a povolí," řekl Djerůn Narmoře. "Ty jsi teď její nástupkyně?"
"Ano, ačkoliv jsem se jí nikdy nechtěla stát," přiznala poloalfka. "Ostatní mi teď říkají Narmora Hrozivá. Já budu ctít Andôkainu památku."
"Ty jsi byla její fámula a modlíš se ke stejnému bohu jako ona, proto ti budu sloužit stejně, jako jsem sloužil jí," oznámil Djerůn.
"Řekni nám, Djerůne, co jsi prožil."
"Můj život se ze mě vytrácí, nejdříve potřebuji vaši léčivou sílu, paní."
"Jaké kouzlo…"
"Žádné kouzlo, paní." Obrátil k ní hlavu. "Sílu."
"Vida! Tak ta plechová piksle přece jen žije!" ozval se Pruďas. "A jak se zdá, je to ta pravá."
"Bo?ndile!" zasršelo na něho ze všech stran. Trpaslík mrzutě natrčil ramena a mlčel. Aspoň na chvíli.
"Tvoje krev, paní."
"Co je s ní?"
"Potřebuji ji, paní. Je lepší než maso těch stvůr, kterými se živím. Krev magy mě k ní váže a propůjčuje mi nové síly."
"Běžte všichni ven," požádala je Narmora a ze všech sil se snažila skrýt vzrušení. "Abych ho uzdravila, musím vyslovit jedno kouzlo, které by vám všem mohlo uškodit." Zejména Pruďas opouštěl halu jen velice neochotně. Když byli sami, poklekla Narmora s bušícím srdcem vedle Djerůna, vysoukala si róbu a nastavila mu tepnu přímo před hledí.

Djerůn zvedl pravou ruku, otevřel uzávěry masky a vysunul kryt obličeje nahoru. Narmora se překonala a podívala se na stvoření, které se před ní odhalilo. Stejně jako Balyndis ji hrůzný pohled dokonale vyděsil.
"Bude to bolet, paní," připravil ji Djerůn na bolest. Rychlým trhnutím hlavy jí zabořil zuby do předloktí, po délce je roztrhl a přitiskl je ke svým bezmasým ústům.
Narmoře bylo okamžitě na omdlení. Zdálo se, že jí nový spojenec vysaje všechnu krev ze žil. Chvíli předtím, než ztratila vědomí, ji Djerůn pustil. Narmora dopadla vedle něho na podlahu síně a vyřkla léčivé kouzlo, aby se jí otevřená řezná rána zavřela.
Djerůnovy oči začaly svítit modrofialovou barvou, světlo se stávalo stále zářivějším a pronikavějším, jasnějším než svit slunce. Narmora slyšela, jak pod Djerůnovou zbrojí něco luplo a zašustilo, pak to tam šramotilo a praskalo, po chvíli se z kovového brnění vysunula špička kopí a na kamenné podlaze zacinkalo mnoho dalších ulámaných kousků zbraní.
"Máte dobrou chuť, paní. Dokonce chutnáte trochu jako Andôkai," zaduněl Djerůn s novou silou, jako kdyby promluvil mladý bůh. "A chutnáte po moci, paní. Ve vás je mnohem větší moc než v Andôkai. Budete dobrým pramenem, který mne bude živit a léčit." Povstal, svěží a odpočatý, jako kdyby si jen pospal po obědě. Djerůn sklonil hlavu, kterou stejně jako předtím chránila mohutná helma. "Teď vám podám zprávu, paní…"

Andôkai mne vyslala pátrat po avatarech.
Překročil jsem Rudé hory, prošel nížinou za nimi a našel jsem tam trpaslíky, kteří dělali nějaké podivné věci. Protože nebylo mým úkolem, abych se o ně staral, tak jsem je obešel.
Procházel jsem kolem jednoho kráteru, který byl čtyřikrát širší než délka soutěsky před pevností a vřela v něm jakási žhnoucí hmota. Za ním jsem se ocitl na zpustošeném pruhu země, který byl celý pokrytý popelem. Země se stala obětí nesmírného sucha. Ležely na ní kostry vojáků v barvách Weyurnu.
Potom jsem narazil na vojsko.
Vojáci nesli bílé praporce s deseti rozličnými runami, jejich zbroje byly tak bílé, až mě z nich pálily oči. Jezdili na běloušich, kteří byli tak bílí, jak jsem ještě nikdy žádné koně neviděl.
I když jsem se před nimi schoval, abych je mohl sledovat, všimli si mě a zmocnili se mě.
Za každého vojáka, kterého jsem zabil, se na mě vrhli čtyři další, až mě nakonec přemohli a dovlekli před obličeje deseti postav, zahalených aurou čistoty. Každou z nich obklopoval prstenec paprsků. Byl jsem jím tak oslněn, že jsem nedokázal rozeznat jejich tváře.
Vyptávali se mě, odkud přicházím, a protože jsem neodpověděl, zasypali mě vlnou své lásky, naděje, milosrdenství a vřelosti, až jsem musel křičet bolestí.
Ale já jsem v té vlně nezhynul, jak si mysleli.
Vytrhl jsem se jim a utíkal pryč, abych Andôkai vyprávěl o všem, co jsem tam viděl.
A oni za mnou volali, že všichni poctiví a upřímní ve Skryté zemi se už nikdy nebudou muset ničeho obávat. Oni prý přinesou zkázu všem ostatním, těm, kteří jsou nečistí a zlí, a osvobodí zemi od démona Tiona, který nad touto zemí vládl více než několik set cyklů.
Utíkal jsem ve sluneční a měsíční záři, až jsem se po skrytých stezkách dostal před pevnost trpaslíků.

Narmora si přejela rukou po předloktí, které se zahojilo a nezůstala na něm sebemenší jizva. Teď alespoň vím, co u nás chtějí. Oni si myslí, že Nôd'onn a Mrtvá země jsou stále ještě u moci. Oni jen nevědí, že jsme ho mezitím porazili. "Děkuji ti, Djerůne," řekla zahloubaně.
"A co ti trpaslíci, paní?"
"Co má s nimi být? Ti patří ke Třetím."
"Já nemyslím ty, kteří se chovali tak podivně. Když jsem sem utíkal, byly mi části Bílého vojska těsně v patách. Vojáci se už dávno museli dostat až k trpaslíkům. Ke Třetím i k těm, které jsem cestou potkal, když odsud odcházeli."
Maga přikývla. Pocit soucitu s Třetími se nějak nechtěl dostavit, ale o Xamtys si opravdu dělala starosti.
Přešla ke dveřím, které vedly ze síně do chodby, kde čekal Tungdil se svými přáteli.
Když rozrazila dveře, obrátily se všechny hlavy rychle k ní. Ve tvářích se odrážela především zvědavost.

"Avataři existují. Přicházejí."
A zvědavost se rázem proměnila v děs.
* * *
"Myslíte si, že se s tím malým vzteklým prďolou dokážeme domluvit, když mu řekneme o nebezpečí?"
Rodario prostě musel něco říct, aby prolomil ledové ticho, které zavládlo v zasedacím sále.
Tungdil, Gemmil, Narmora a dvojčata stejně jako všichni ostatní s jistým jménem a hodností seděli vedle sebe a radili se, co si počnou, zatímco venku překonával Salfalur jednu hradbu za druhou a se svými válečníky se blížil k pevnosti.
Pasti, které na ně nachystal Furgas, stály Třetí již tři sta mrtvých, avšak fanatičtí vrahové trpaslíků se tím nedali zadržet. Už jen velice málo jim chybělo k tomu, aby dobyli trpasličí říši Prvních a jednou provždy smetli veškerý odpor, který se jim stavěl do cesty. Neměli nejmenší tušení o tom, že se prokázalo, že povídačky o avatarech nejsou lež, ale pravda.
Bo?ndil zaprskal. "Už zas kecá, ten žvanil! Opravdu si myslíš, neuvěřitelnej Rodario…"
Mim v mžiku varovně zvedl ukazováček. "Jmenuji se Rodario Neuvěřitelný," trval tváří v tvář trpaslíkovi na svém. "Tolik času si na mě musíš najít, můj krátkonohý horkokrevný příteli."
Pruďas si zapřel ruce v bok. "Ty nejseš ani fámulus, ani magus. Ty seš podvodník, kterej má štěstí, že po jeho boku bojuje jeden chytrej magistr technicus, kterej je skoro stejně nadanej jako trpaslík." Plácl se do čela. "Hej! Já vím, co uděláme! U těch sviňuch to moc neklaplo, ale avatary svejma mluvidlama možná porazíš."
"Pane Pruďasi, nemáte důvod mě urážet. Já jsem prostě jen předložil svůj návrh."
"To je blbost," zabručel Bo?ndil.
"Ne, to není."
"Ale je, jasně že jo!"
"V žádném případě."
"Říkám, že jo."
"Ticho, vy dva!" přetrhla Narmora jejich dohadování. Podívala se na Rodaria. "A Bo?ndil má pravdu, ty neuvěřitelný fámule. Je to hloupost."
"Ještě ty mi vpadni do zad," stěžoval si herec. "Jenom jsem si myslel, že bychom měli apelovat na jeho rozum. Bez ohledu na ostatní chránil Černé hory a bránil Východní průsmyk proti nestvůrám po všechny dlouhé cykly. Jak se zdá, alespoň zbytek slušnosti si Třetí zachovali."
Boëndal mlaskl jazykem. "Pokusíme se o to. Nemůže se stát nic horšího, než že odmítne. My ale budeme potřebovat důkazy, protože Lorimbas bude našim slovům věřit stejně málo jako my těm jeho."
"Poslal jsem za Xamtys posla, který ji bude varovat před avatary a podá jí zprávu o naší situaci," poznamenal Tungdil, aby o tom všichni věděli. "Doufám, že se to dozvědí včas."
Dveře se zprudka rozrazily. "Pojďte, pospěšte si! Potřebujeme pomoc u první brány. Hrozí, že ji Třetí prorazí," podával jim zprávu rozrušený trpaslík.
"Jeden si o nich může myslet, co chce, ale jsou to fakt nesmírně šikovný válečníci," zabručel Bo?ndil, vstal a okamžitě se vydal za poslem, v rukou držel sekery. "Ale já jim ukážu, že Druhý je přinejmenším stejně dobrej jako oni, i bez těch čmáranců v obličeji." Zasmál se. "Aha, teď jsem to pochopil! To jsou vzory, kam mám zabořit svoje čepele."
Tungdil velice přesně postřehl, že Pruďasovi chybí v hlase jeho obvyklá dychtivost jako v případech, když se jednalo o zabíjení skřetů, goblinů nebo podobných bestií. Sám v duchu dokonce téměř vycházel z předpokladu, že Třetí opustí bojiště na úpatí Rudých hor jako vítězové. Rudé hory budou dělat svému jménu čest, krev nebude vědět, kam téct.
Nezbylo než čekat, jaký účinek budou mít Narmořina magie, Djerůnova síla a Furgasova nápaditost. Tungdil viděl Třetí v první bitvě a nedostávalo se mu slov nad jejich sílou, disciplínou a obratností při zacházení se zbraněmi.
Ale Salfalurovi to nijak nepomůže. Já ho zabiju, je mi jedno jak. Uchopil sekeru, prošel halou, přešel most a dostal se po ochozu na nejvyšší věž, z níž měl nejlepší přehled.
Nestačil se divit.
Kopáči Třetích dokázali, že se vyznají i ve stavitelském umění. Strhli hradby, které již překonali, a z jejich

kamenů sestavili velkou, trojhrannou věž, jejíž přední hrana směřovala jako ostří gilotiny k oběma hradbám Železníku a o dvacet kroků je převyšovala.
Věž byla postavena zešikma a doplněna vzpěrami, které zabraňovaly jejímu předčasnému zřícení. Kolem vzpěr však byla omotána lana.
Tungdil přišel právě včas, aby byl svědkem toho, jak se padesát Třetích chopilo lan a vší silou za ně zatáhlo. Vzpěry se zhroutily, věž se pomalu naklonila dopředu a vrazila jako mohutný klín do hradeb.
Věž a hradby pevnosti se zbortily, útočníci si prorazili potřebný průlom.
Třetí zahájili další čelní útok.
"Já jsem hned říkal, že je chyba, když jim nebráníme ve stavbě tý věže," komentoval jejich počínání Bo?ndil a díval se dolů. "Svobodní nejsou stvoření k boji," oceňoval jejich dovednost a pokusy o zadržení nepřátel. "Ani ta naše početní převaha nám nic nepřinesla." Společně se rozběhli ke sklápěcí plošině, aby po ní sjeli dolů a mohli zasáhnout do boje. "Jestli se Xamtys brzo nevrátí, bude mít Lorimbas říši pevně v rukách."
Tungdil objevil Salfalura v prvních řadách, kde jediným máchnutím obrovitého kladiva skolil hned několik trpaslíků najednou. "Já se o něho postarám," řekl a jeho prsty se sevřely kolem topůrka sekery. "Ty si vem na starost Lorimbase."
Obránci nasměrovali dolů na nepřátele proudy žhavé strusky, na ně vylili petrolej, který zázračným způsobem vzplanul těsně předtím, než zasáhl nepřátelské trpaslíky.
Na levé straně obranné linie se rozhořely mraky ohně. Narmora a Rodario dělali všechno možné, aby Třetí zatlačili zpět. Narmora pomocí pravé magie, Rodario technickými hříčkami, při nichž předstíral, že na trpaslíky vrhá jedno kouzlo za druhým. Djerůn dával pozor, aby se k nim nikdo nepřiblížil moc blízko. Ale dokonce ani z něho, stvoření třikrát většího než trpaslíci, neměli Třetí strach. Ustoupili dozadu a udělali místo kopiníkům a halapartníkům, kteří se na Djerůna snažili z bezpečné vzdálenosti zaútočit.
Útočníci zatím ještě nepronikli k rampě, vedoucí ke druhé hlavní bráně. Za ní ležel vchod k deváté věži, z níž se nad propastí tyčil most vedoucí do říše královny Xamtys II. Dokud zůstávala brána zavřená, nepřinášel Třetím jejich úspěšný boj se Svobodnými vůbec žádný výsledek. Svobodní rampu tvrdošíjně hájili.
Tungdil se probojoval dopředu a skoro se dostal až k Salfalurovi, když zaslechl, jak někde vykřikla Myr. Obrátil se a objevil ji, jak leží na zemi před bránou, vedle ní se povalovala taška s jejími přístroji. Nad ní se výhružně tyčila Sanda Ohnivá a rozmachovala se násadou se železnou koulí na konci. Křídla brány, která rozhodovala o vstupu do pevnosti, se právě rozlétla a Třetí si toho okamžitě všimli.
Tak přece jen! Sanda nás zradila! Tungdil pospíchal zpět, prodíral se mezi těly trpaslíků, aby pomohl své ženě. A já blázen jsem jí věřil.
Než se však k ní dostal, přiřítil se tam Pruďas, vrhl se na válečnici a srazil ji k zemi.
Myr měla v tváři otisk Sandiny ruky, na pravé tváři se odráželo pět ohnivě rudých prstů, z nosu a z koutku úst jí tekla krev. "Otevřela Třetím bránu," lapala Myr po dechu a s Tungdilovou pomocí se zvedla. "Všimla jsem si toho příliš pozdě."
"Já vím, to je to tvoje poslání," uklidňoval ji Tungdil a políbil. Nesmírně se mu ulevilo, že Bo?ndil stačil zasáhnout. "Pojď. Musíme tu bránu zavřít." Spěšně zamířili pod oblouk brány.
Tungdil zanadával. Sandě se podařilo, že se kladka nedala použít, celý řetěz se odvinul a ležel na kamenné dlažbě jako šedá kupka železa.
Válečnice Třetích mezitím odvracela Pruďasovy útoky, jako by to pro ni byla hračka, což trpaslíka samozřejmě ještě více popuzovalo. Jeho oči se už zahleděly do prázdna, jeho hlavu ovládl duch bitvy a vedl ho dál. "Já ti ukážu, co to znamená, když někdo chce zabít tu, která zachránila život mýmu bratrovi," zahučel a vystupňoval rychlost svých útoků.
"Já jsem ji nechtěla zabít," odporovala mu Sanda a musela si teď dávat větší pozor, aby unikla svištícím sekerám.
"Zrádkyně!" Pruďas předstíral ránu shora.
"Já? To ona otevře…" Sekera dokončila nečekaný obrat a udeřila ji zespodu do ramene. Ozvalo se řinčení a skřípění, kroužková košile i kosti pod ní se roztříštily. Zatímco Sanda ještě bojovala se šokem a bolestí, zapřel se jí Pruďas nohou do kolena, zlomil ho a donutil ji spadnout na zem.

"Ona lže!" vykřikla Myr rozlíceně, vytrhla dýku a chtěla se na Sandu vyřítit, ale Tungdil jí v tom zabránil. "Uklidni se, už ti nemůže nic udělat."
"Přísahám, že mluvím pravdu," zasténala Sanda a pokoušela se druhou rukou zastavit krvácení. "Myr otevřela tu bránu, když jsem přišla, bylo už pozdě." Polkla vzlyk. "Já ji znám. Myr je Lorimbasova dcera."
"To určitě!" zasmál se Pruďas. "A já jsem skutečnej syn Vraccase."
"Ona je jeho dcera!" Sanda se vyčerpaně opřela o zeď, z hluboké rány jí tryskala krev, sekera jí přeťala tepnu. "Poznala jsem ji hned ten první den, když přišla do Zlatotvrze, a chtěla jsem to Gemmilovi prozradit, ale vyhrožovala mi. Ze prý pošle zprávu otci a on nechá popravit všechny moje příbuzné."
"Ty nestydatá lhářko!" Myr na ni ukázala dýkou. "Snažíš se ještě před smrtí rozsít nešváry. Ty jsi Třetí, já ne."
"V Poristě jen předstírala, že na ni Třetí zaútočili, aby mohla dát Romovy všechny poznámky a nevzbudila přitom žádné podezření. Proč by jí Romo jinak daroval život?" hovořila Sanda tiše dál a zavřela oči. "Prozradila ti, Tungdile, že už byla dvakrát vdaná? Jeden její muž zemřel na horečku, druhý onemocněl a přišel o život v plamenech, když začalo hořet v ložnici." Upřela na něho hnědé oči a Tungdil v nich nedokázal nalézt žádnou stopu lži. "Když jsem uviděla, jak se má ke Gemmilovi, překazila jsem jí plány."
Tungdilovi se honily myšlenky v hlavě jedna za druhou, musel myslet na události v Poristě, na jejich návrat, na Myřin neobvyklý výbuch citů po požáru. "Moje horečka, Myr, ten oheň v hostinci," dal se pomalu do řeči. "Přísahej, že to byla náhoda." V Myřiných rudých očích probleskovala nejistota. Tungdil ji popadl za rameno a přitáhl ji k sobě jako vzpurné dítě. "Přísahej to při své lásce ke mně!"
Z koutků očí sejí vyřinuly slzy. "Tungdile… já… Ty téhle Třetí věříš víc než mně?" vzepřela se nepříliš přesvědčivě jeho požadavku.
"Odpřísáhni mi to a už nikdy o tom nebudeme mluvit."
Myr sklopila pohled. "Už nikdy bych ti nedokázala způsobit další utrpení. Moje city k tobě se rozhořely a já proti tomu nemohla nic dělat. Od té noci v hostinci jsem pochopila, že pro mě znamenáš mnohem víc, a… já…" Rozplakala se.
"Myr, řekni, že nejsi Lorimbasova dcera," zašeptal Tungdil. Cítil se zrazený mnohem hůř než kdy dřív. Nejdříve Balyndis a teď ona, moje žena. Všechno kolem něho ztratilo rázem na důležitosti, boj proti Třetím, záchrana Skryté země…
Myr vydechla, otřela si rukávem haleny tvář a pevně se mu podívala do očí. "Je to pravda, Tungdile. Přiznávám, že mě můj otec Lorimbas Ocelové srdce poslal ke Svobodným, abych u nich vyzvídala, vypátrala jejich tajemství a připravila dobytí jejich říše. Narodila jsem se takhle bledá. Příroda mi poskytla to nejlepší možné maskování a pak stačilo několik málo lží a tu a tam zakoulet očima a byla ze mě Svobodná. Ale ty jsi všechno změnil." Vzala ho za ruku. "Ve skutečnosti jsem tě měla zabít, ale moje srdce se rozhodlo jinak. Ty…"
Zahleděla se za něho a vyděsila se. Rychle popadla Tungdila za ramena a obtočila se kolem něho dozadu, když v tom ji něco udeřilo do zad s takovou prudkostí, že zavrávorala a musela se o něj opřít. Tungdil ji zachytil, Myr rozevřela rty a lapala po dechu jako tonoucí.
Za ní stál Salfalur. Jeho ruce obepínaly rukojeť válečného kladiva, k jehož hlavě byl připevněn více než loket dlouhý trn. Jeho špička čněla Myr z hrudníku ven, projela jí halenou a téměř se dotýkala Tungdilovy kroužkové košile.
"Už nikdy bych ti ne…" vydechla chirurga a její prsty se Tungdilovi zabořily do zad. "Nesmýšlej o mně příliš špatně." Její útlé tělo zvláčnělo. Myr zemřela Tungdilovi v náručí a navzdory utrpení měla pro něj na tváři poslední úsměv.
Salfalur z ní opatrně vykroutil železo. Jeho špice jí s tichým mlasknutím vyklouzla ze zad.
"Pořád ještě nemáš dost?" Tungdil položil Myr jemně na kameny a zvedl sekeru. "Nejen že jsi mi vzal rodiče, ale teď ještě i ženu."
"Tvoji ženu?" Salfalur zíral na Myr, zdálo se, že celý na místě ztuhl. "Ne. Tvoji ženu ne." Natáhl levou ruku, dotkl se krve, která stékala po ocelovém trnu dolů, a promnul ji mezi prsty. "Svoji ženu. Kvůli tobě jsem zabil svou manželku," odvětil chladně. "Za to zemřeš tisícinásobnou smrtí, Tungdile Zlatoruký."

"Tvoji…" Tungdil otřeseně couvl o krok dozadu, pak se však opět vzchopil. "V tom případě bychom neměli nechat konec dlouho čekat," navrhl pochmurně a připravil se k boji.
Kroužili kolem sebe, oba čekali, až ten druhý začne.
Souboj zahájil Salfalur, zvedl kladivo, jako by nevážilo víc než násada koštěte - a ještě ve vzduchu úder zadržel. Signál, který jeho král zadul na roh, ho volal k překvapivému ústupu, královna Xamtys si pospíšila s částí svých vojáků ještě před hlavním vojem vracejících se trpaslíků a objevila se na ochozu.
Tungdil viděl, že Salfalur svádí souboj sám se sebou, že by rád dokončil započatý boj, ale jako válečný mistr měl odpovědnost za všechny jednotky. Trpaslík nakonec sklopil zbraň, v jeho hnědých očích však bylo možno číst slib, že souboj jednou dokončí. Ale ne zde a ne dnešního dne.
Tungdil přikývl.
* * *
A ještě jedna trpaslice neměla tento den přežít. Sanda Ohnivá čekala na smrt v Gemmilově náruči, ztratila příliš mnoho krve.
Bo?ndil stál vedle ní a nevěděl, co má dělat.
"To je v pořádku," ujišťovala ho Sanda zadrhávajícím se hlasem. "Znám tvé prokletí, Bo?ndile Dvojčepeli, nemohl jsi dělat nic jiného."
Trpaslík vedle ní klesl na kolena. "Já…"
"Ne, netrap se. Odpouštím ti." Zvedla ruku, krví potřísněné prsty se rozevřely.
Pruďas měl ve tváři vepsánu lítost. Beze slova ji chytil za ruku a krátce nato ze Sandy vyprchal život.
"Vraccas mě musí nenávidět, že dopustil, abych provedl něco takového, a nevzal mi přitom život," prohodil tiše s kamenným výrazem ve tváři. Slzy v jeho očích svědčily o tom, jak v něm všechno vře. "Stejně tak jsem ji moh jenom srazit k zemi, ale ta moje horká krev mě přivedla k tomu, že jak jsem byl omámenej bojem, zabil jsem v něm další trpaslici. Nejdřív Smeraldu, teď Sandu."
Gemmil vstal a kývl na několik trpaslíků z kmene Svobodných, aby mrtvou královnu opatrně zvedli a zanesli do pevnosti. "Je to tak, jak říkala: ty za to nemůžeš, Bo?ndile. Naletěl jsi Myr na její lest a proti své povaze, proti prudkosti, nic nesvedeš." Položil mu ruku na rameno na znamení, že ani on proti němu nechová žádnou zášť, a odešel pryč.
Dnes není dobrý den. Tungdil se díval na tělo chirurgy a její krví nasáklé šaty, pak ji vzal do náruče, přešel přes dvůr, posetý mrtvými a zraněnými, a zamířil za Třetími, kteří se stáhli zpátky.
"Lorimbasi," zavolal hlasitě. "Přináším ti tvou mrtvou dceru, kterou probodla Salfalurova ruka." Složil mu ji na zem k nohám. "Tady je. Jestli ji chceš pochovat, přijď si pro ni."
Lorimbas se vynořil z davu, obklopen dvacítkou válečníků. Bez Salfalura. "Na tobě spočívá kletba, Tungdile Zlatoruký." Aniž by ho uznal hodného pohledu, poklekl vedle Myr na kolena a pohladil ji po bílých vlasech. "Zabíjíš všechno, co je mi drahé a co miluji. Nejdříve Roma, teď Myr." Něžněji zvedl. "Mezi námi nikdy nebude mír, Tungdile. Tvůj otec byl úplně stejný jako ty. S ním všechno začalo, tvojí smrtí to skončí."
"Lorimbasi Ocelové srdce!" Přiblížila se k nim královna Xamtys. "Tady ti přivádím zbytek lidí." Ukázala na malý hlouček trpaslíků. "To jsou všichni, kteří zbyli z tvého druhého vojska, které mělo zaútočit na Západní Železník."
"Potom jsou První asi opravdu lepší válečníci, než jsem si myslel." Loupl opovržlivým pohledem po trpaslících, kteří přežili, všichni byli poseti popáleninami a řeznými ranami.
"To nebyli První, můj králi," pronesl jeden z nich s tváří zkroucenou bolestí. "To byli avataři."
"Co?" Lorimbas svraštil obočí. "O čem to tu mluvíš? Slíbili ti za tu lež nějakou odměnu?"
"Ne, můj králi, avataři opravdu existují."
"Žádní avataři neexistují! Je to jenom legenda, kterou se straší malé děti, bestie a pitomci!" vykřikl král a přitiskl si mrtvou dceru k hrudi.
"Byli jsme na cestě na západ," začal vyprávět druhý trpaslík, "a před sebou jsme měli jednotky královny Xamtys, které se chtěly vrátit, když nás dohonilo jejich jezdectvo. Velký bílý koně, mezi nima jednorožci, a projeli přímo našima řadama, jako kdyby je vůbec nezajímalo, jestli se bráníme, nebo ne. Necítili žádnej strach." Zakymácel se a jeho soused ho podepřel. "Jako další přišli avataři. Zářili jako novej sníh, na který svítí polední slunko, zářili víc než diamanty a žhavější než pět výhní najednou. Najednou byli

všude kolem, zasypali nás… já nevím čím," šeptal zoufale. "Mě trefil jakejsi světelnej oblak, zřítil jsem se na zem a vyškrábal se na nohy, než za mnou stačili poslat druhej, a pak jsem pádil jako o život, až jsem se dostal do řad Prvních a ti nás zajali."
Lorimbas nyní přece jen zpozorněl. "Co se stalo s ostatními tisíci?"
Válečník potřásl hlavou, na níž bylo vidět málo vlasů a hodně spálené kůže. "To já nevím, můj králi, ale vítr, kterej za náma vál, měl v sobě hodně teplýho popela."
"Vyslali jsme zvěda a ten nám podal podobnou zprávu. Vojsko z Weyurnu, které se tam mělo porozhlédnout, bylo rovněž celé zničeno," přispěchal Tungdil válečníkovi na pomoc. "Avataři existují, Lorimbasi."
Král k sobě přitiskl Myr tak pevně, až z ní vytryskla krev a potřísnila mu šaty. "Ne, žádní avataři neexistují," šeptal. "Ne, ne, ne, oni nemůžou existovat. My jsme si je vymysleli, my jsme jenom předstírali, že…"
"Co teď podnikneme, Lorimbasi?" Xamtys se na něho vyzývavě zahleděla. "Budeme dále bojovat o moje království, nebo budeme bojovat bok po boku na západní straně hor, abychom avatarům zabránili v proniknutí do Skryté země?"
Král pohladil stříbřité chmýří na tvářích své dcery. "Všechno je ztraceno, všechno, o co jsem usiloval. Teď tím alespoň nesmí trpět Skrytá země." Otočil hlavu k Tungdilovi, stále ještě mu však nechtěl pohlédnout do očí. "Jestli tu bitvu přečkáme, vyzvu tě na souboj! Tvoje rodina musí být vyhlazena do posledního, to se mělo stát už dávno." Pak se obrátil ke královně trpaslíků a řekl: "Tímto vyhlašuji mír zbraní mezi námi a ostatními kmeny, dokud avatary nezadržíme. To přísahám při svém mrtvém dítěti, jehož krev lpí na mých rukou." Otočil se. "Svolám do Rudých hor ostatní oddíly a budu spolu s vámi čekat na příchod avatarů."
"Kolik jich k nám přivedeš, abychom se mohli bránit?" zeptala se Xamtys.
Lorimbasovi nestála ani za jediný pohled. "Dost, aby jejich počet stačil na zničení těch stvoření." S Myr v náručí zamířil ke svým průvodcům a v jejich středu se vrátil do řad válečníků.
Všude tam, kde kráčel, se skláněly zbraně a hlavy před předčasně zesnulou princeznou Třetích.

V
Skrytá země, království Prvních,
východní strana Rudých hor,
6235. sluneční cyklus, počátek zimy

"N
ikdy je odsud nedostaneme pryč, když se tady jednou usadí. Tisíce Třetích. V mojí říši." Xamtys se pořád ještě cítila stísněně. "Nikdy bychom je nedokázali zadržet. Oni by nás porazili v každé bitvě, protože se zbraněmi zacházejí lépe než my."
Sešli se v poradním sále, aby společně projednali strategii boje proti avatarům. Každý z nich věděl, že v boji proti úlomkům boha potřebují nějakou zvláštní strategii, ale nebylo snadné rozhodnout, jaká to bude. U piva a dobrého jídla hledali možné řešení.
"Já se aspoň modlím, aby jich co nejvíc padlo, až budou bojovat s avatarama," vyslovil Bo?ndil nahlas. "Jestli je ti avataři osekají tak, že jich zbude jenom pár stovek, bude to pro naši bezpečnost jenom dobře." Uchopil džbán a natočil si černé pivo, které vytékalo z kohoutku sudu a vytvářelo nahoře bílou pěnu, hustou jako smetana.
"Možná se vám bude zdát, že o tom mluvím příliš brzy, ale také bychom neměli zapomenout připravit si plán na dobytí Černého skaliska," nadhodil Boëndal. "Předpokládám, že avatary porazíme. Hned potom se musíme postarat o oslabené Třetí. Později už se asi nikdy znovu nesejde tak obrovská armáda všech trpaslíků. Třetí nesmějí v žádném případě obsadit tunely z tabulové hory a držet je proti nám.
Tungdil s ním souhlasil. "Poslové ke Gandogarovi, Gla?mbarovi a Balendilínovi jsou na cestě, ti ale určitě budou potřebovat několik oběhů slunce, než se jejich válečníci s námi spojí. Takové přesile pak nedokážou odolat dokonce ani Třetí. Vynutíme si na nich dohodu." Zahleděl se na mapu Rudých hor,

která před ním ležela na stole. "Ale nejdříve nás čeká tanec s avatary."
Xamtys přikývla. "Já jsem s sebou přivedla pět tisíc vojáků."
Tungdil se podíval na Furgase, Narmoru a Rodaria. "Jak daleko jste vy?"
"Nic víc než čarovat nedovedu. K tomu nejsou zapotřebí žádné velké přípravy a já mám v sobě ještě dost energie," odpověděla maga. Měla výhodu, že se trpaslíci v magii nijak nevyznali. Každý magus by se velice divil, jak se po své účasti v boji proti Třetím chce stavět do cesty avatarům, a to beze strachu a bez toho, že by se vydala na magická pole načerpat novou sílu a energii. Takové věci jí umožňoval malachitový kámen.
Furgas rozložil na stole nákresy. "Nechal jsem většinu katapultů, které už proti Třetím nepotřebujeme, odmontovat z věží a dopravit do Západního Železníku. Měl jsem na pomoc dost ochotných rukou, takže to šlo rychle. Stroje už tam jsou postavené. Když vypálíme ze všech najednou, dokážeme zatemnit celou oblohu."
"Výborně," pochválil ho Tungdil. "Rodario? Vlastně ne, chci říct Rodario Neuvěřitelný?" opravil se rychle, než mim stačil zaprotestovat.
"Děkuji, jste velice pozorný," poděkoval mu mim lehce kyselým tónem, zvedl se ze svého místa a zaujal nastudovanou řečnickou pózu. "Jsem připraven posloužil jako návnada a atrapa maguse a zajistit, že mě potrefí hněv avatarů, zatímco moje mentorka, Narmora Hrozivá, bude moci nepozorovaně provázat a naplno rozpoutat svou moc, díky níž avataři zahynou." Odkašlal si. "Na tomto místě bych chtěl zdůraznit, že je pro mne velkou ctí být postradatelným členem této řady hrdinů, ale zároveň zdůrazňuji, že nabízím, že s radostí postoupím tuto funkci někomu jinému. Měl by někdo zájem?" Nikdo se nehlásil. "Však jsem si to myslel," povzdechl si s úšklebkem a posadil se. "Mám takovou mizernou vedlejší roli, a ještě za ni navíc zaplatím životem. Doufám, že si mne bude Skrytá země pamatovat."
"Však ty to přežiješ, Rodario," zašklebil se Tungdil. "Všichni tě zase uvidíme na jevišti Curiosa."
"A ta hra se bude jmenovat: Jak Rodario Neuvěřitelný zachránil svět," dobíral si ho Pruďas a vyprázdnil džbán. "Jestli tam budeš potřebovat nějakej dobrej vtip, tak řekni ten, jak se skřet ptá trpaslíka na cestu."
"A jak je to dál?" vyptával se Rodario.
Rozbor situace přerušila zpráva, že dorazily Lorimbasovy oddíly. Účastníci porady vyšli na galerii, která probíhala horní částí velkého předsálí, a se smíšenými pocity se dívali, jak válečníci Třetích pod nimi pochodují jako na přehlídce.
Ověšeni zbraněmi a zahaleni do těžkých zbrojí kráčeli bojovníci vpřed, mlčky a se zachmuřeným výrazem v tvářích. Jejich průvod se vyznačoval hlasitým chrastěním, rachocením a řinčením, doprovázeným tupými zvuky těžkých bot, dopadajících na skálu. Některé oddíly se skládaly z válečníků s tetovanými tvářemi, to byla elita Třetích. Dokonce i z odstupu pozorovatelé cítili, že tihle Třetí nejsou nijak spokojeni se skutečností, že vstupují na toto místo, aniž by ho předtím dobyli v boji.
"Člověk by z nich málem měl strach," konstatoval Rodario, poněkud vyvedený z míry. "Vypadají tak krutě, že kdybych byl avatar, tak bych se jim dobrovolně vzdal."
"To je ale škoda, že nejseš avatar," prohodil Pruďas. Natočil nos vzhůru a odplivl si, chuchvalec slin minul jednoho z tetovaných jen o vlásek. "Jen se na ně podívejte, na ty vrahy trpaslíků. Nebude pro mě lehký, abysem bojoval spolu s nima. Určitě se k nim neotočím zády."
Tungdil se od tohoto ponurého pohledu odpoutal. "Půjdeme taky na západ," rozhodl a položil dvojčatům ruce na ramena. "Pojďte, přátelé. Zachraňme Skrytou zemi před dalším utrpením. I bez Ohnivé čepele."
* * *
Projeli důlními vozíky říší Prvních a po krátké jízdě se dostali do objektu pevnosti na druhé straně Rudých hor.
Západní Železník představoval dokonalý protějšek svého sesterského hradu u východního vstupu do hor. Xamtys nechala dodatečně zesílit hradby i v této pevnosti, aby byly odolnější proti tíži sněhu a ledu. Dvě hradby, devět věží, jeden jediný přístup do Rudých hor. Před pevností se klikatila široká a hluboká soutěska, v ní byl příchod k Železníku zablokován pěti náspy.
Pevnost skýtala podivuhodný obraz. Svobodní a První společně obsadili ochozy. Násep za náspem se k nim připojovali i Lorimbasovi válečníci.

Tyto tři skupiny trpaslíků se od sebe nemohly víc lišit, a přesto je spojovala jedna touha: ochránit Skrytou zemi. A tak tu čekali na příchod nesmírně mocného nepřítele.
Tungdil stál stejně jako před několika málo slunečními oběhy na nejvyšší z věží a snažil se odhadnout počet Třetích. Pokud se příliš nepřepočítal, bylo jich něco víc než dvacet tisíc. Xamtys měla pravdu. Nikdy jsme je neměli pustit dovnitř. Zamířil pohledem do soutěsky a rozhlížel se po ní, i když přesně nevěděl, na co by si měl dávat pozor.
Těsně před setměním postřehl, že na druhé straně průsmyku vzplálo pronikavé jasné světlo, které vysílalo paprsky až k oblakům a blížilo se k nim. Jeho záře v něm vyvolávala pocit, že k nim po zemi putuje stříbrné slunce.
Ještě bylo od nich hodně daleko, avšak Tungdil si dokázal jasně představit, jaký účinek na ně může mít, až se ocitnou v jeho bezprostřední blízkosti. Vždyť ani na takovou vzdálenost se na tu záři nedokázal dívat dlouho.
"Už to začíná." Narmora se postavila vedle něho a opřela se rukama o hrazení. "Sama sebe se ptám, jestli bychom s nimi neměli prostě vyjednávat. Proč bychom jim neměli říct, že Nôd'onn a ten démon už neexistují, že jsme je zničili? Oni by pak neměli důvod, aby k nám vpadli."
"A kdo by to měl udělat? Jít tam a promluvit si s nimi?" nadhodil Tungdil.
"K tomu potřebuji pannu," odpověděla Narmora.
"Ó, k čemu, hrozivá Hrozivá? Dostal snad Djerůn chuť na něco křehkého?" poznamenal Rodario suše, když se k nim připojil.
"Žerty stranou, Neuvěřitelný," odkázala ho maga do příslušných mezí. "Avataři ušetří všechno, co je čisté, takže panně nic neudělají. Ona tam za nimi půjde a vysvětlí jim, že přicházejí příliš pozdě." Podívala se na Tungdila. "Nejraději bych tam zašla sama, ale já bych jim nanejvýš tak posloužila jako vynikající záminka, aby k nám vtrhli."
"Opravdu si myslíš, že by se ten plán mohl podařit?"
"No, měli bychom se o to aspoň pokusit," zněla její odpověď. "To nejjednodušší řešení často bývá správné."
Tak se stalo, že k večeru vyšla z hlavní pevnosti jedna mladá trpaslice, zahalená do bílých kožešin. Královna Xamtys vybrala z celého zástupu dobrovolníků Fyrnu Šlechetnou z klanu Objevitelů železa. Fyrna byla přesně 24 cyklů stará, podle trpasličích zásad ještě nedospělá a nedotčená žádným trpasličím mužem.
Narmora jí vysvětlila, co má avatarům říct. "Nic víc. Jestli budou chtít vyjednávat, vrátíš se k nám zpátky a řekneš nám, jaké mají požadavky," vštěpovala jí do hlavy. "Ani slovo o našich válečnících nebo jak jsme na ně připraveni."
Mladá trpaslice poslechla a vydala se soutěskou vpřed. Přestože působila odvážným dojmem, mimoděk sebou trhla, když se za ní zavírala jedna brána za druhou.
Fyrna zmizela v ohybech a oči trpaslíků ji brzy nedokázaly zahlédnout. Nezbylo jim nic jiného než se za ni modlit a doufat, že se vrátí.
Pronikavá záře se nemilosrdně pohybovala dál.
Uprostřed noci, když měsíc stál v úplňku přímo nad Rudými horami, se další postup záře zastavil, čekající obránci si toho velice rychle všimli.
"To dobré dítě došlo až k nim," domýšlela se Xamtys napjatě. "Vraccasi, chraň ji, aby se jí nic nestalo!"
Narmora se opřela pažemi o hrazení a nespouštěla záři z očí. "Doufám, že budou mít pochopení a odtáhnou pryč."
"Tam!" Pruďas zatahal Tungdila za ruku, pak ukázal na světlo. "Vidíte, jak slábne?"
"Fyrna to zvládla!" zvolala Xamtys nevěřícně. "Vraccasi, obětuji ti celý svůj poklad, jestli nás té zkoušky ušetříš!"
Jasnost se skutečně postupně zmenšovala, až se změnila na matný odraz na skalních stěnách a pak úplně pohasla.
Opravdu jsme to zvládli! Tungdil se rozesmál a obrátil se k Narmoře. "Mělas pravdu! Ta nejjednodušší odpověď často bývá správná."
Trpaslíkům na ochozech pevnosti a na valech v soutěsce neuniklo, co se děje. Hlasitě jásali, napětí z nich

opadlo a na pár okamžiků padly zábrany mezi Prvními, Svobodnými i Třetími. Radost je spojila. Nakrátko.
"Vyčkejme, co nám povypráví Fyrna," prohlásil Tungdil a potřásl Narmoře rukou. Pak odešel dovnitř, aby si dal džbán horkého kořeněného piva a mohl na věži spolu s ostatními prožít návrat statečné vyslankyně.
Noc uběhla v klidu.
Ranní slunce se vyhouplo nad horské hřbety a zahřívalo mrznoucí trpaslíky prvními paprsky. Naděje rostla.
Avšak Fyrna Šlechetná z klanu Objevitelů železa se nevrátila.
K polednímu dala Xamtys příkaz, aby vyrazil pátrací oddíl, protože hrozilo, že se počasí zhorší a ve sněhové bouři by z pevnosti nikdo nemohl vytáhnout paty.
Oddíl se za několik hodin vrátil s bezvědomou, ale živou vyslankyní zpět. Narmora ji ošetřila a postarala se o omrzliny, které mladé trpaslici způsobila noc strávená ve sněhu.
"Jinak jí nic nechybí," uklidňovala maga Tungdila i ostatní po prvním rychlém vyšetření jejího stavu. Probudila trpaslici jemnými políčky do tváře a podala jí pohár horkého lišejníkového čaje.
Fyrna se ho rychle napila. "Zklamala jsem, královno," přiznala, začala se třást a sklíčeně sklonila před Xamtys hlavu. "Přišla jsem příliš pozdě."
"Ty žes přišla příliš pozdě? Co to má zase znamenat?" Bo?ndil ukázal rukou k soutěsce. "Tam dole nikde nejsou, tak kam, u všech Tionovejch bestií, zmizeli? Rozplynuli se všichni v tý svý čistotě?"
"Uklidni se," zabručel Boëndal a šťouchl ho do boku.
"Přiblížila jsem se k nim, kam až to šlo, ale v jednu chvíli bylo to světlo hrozně jasné. Tak jsem hlasitě zavolala, abych je na sebe upozornila," začala trpaslice s líčením. "Přiletěla ke mně nějaká bytost, celá ze světla, a přátelsky se mě zeptala, co chci." Fyrna se podívala na Narmoru. "Řekla jsem jí přesně ta slova, která jste mi uložila, ctihodná mago, ale ta bytost se jenom zasmála. Byl to takový krutý, pronikavý smích, zněl vysokým, jasným tónem, který mi projel celým tělem. Přímo jsem ho cítila." Dala si další doušek čaje. "Ta postava mi řekla, že si nemám dělat starosti, že všechno půjde rychle. Pak se mě dotkla a já… jsem se probudila tady u vás."
Tungdil pohlédl na ustarané tváře přátel. "Jestli nejsou ani tady, ani na cestě k nám, tak kde tedy zůstali?"
"V tunelu," zazněl za nimi Lorimbasův skřípavý hlas. Třetí se k nim nepozorovaně přiblížil a zaslechl jejich poslední slova. "Vypátrali naše tunely."
Tungdilovi přejel mráz po zádech. "Vynoří se uprostřed Skryté země. A u Černého skaliska na ně nikdo nečeká," zašeptal zděšeně. "Chceme je zastavit, a přitom stojíme na nesprávném místě!"
Zarazili se, ochromeni tou zprávou. V představách viděli, jak z hory vychází čisté světlo. Za ním následuje bílá armáda, která při marné honbě za Nôd'onnem spaluje celá města a země na popel.
"Jsem tady v nějaký hrobce? Toho mlčení už bylo dost," vyzval je Pruďas odhodlaně. "Na co ještě čekáme? Víme, kde je nás třeba."

Skrytá země, království Gauragar,
Černé skalisko,
6235. sluneční cyklus, počátek zimy

T
heogil Tvrdoruký uchopil oběma rukama řetěz a pevně za něj zatáhl. Vratné kladky a celý princip, na němž kladkostroj fungoval, mu práci výrazně ulehčovaly. Bez námahy zvedl z kolejí osiřelý důlní vozík, který stál na nesprávné trati.
Nevěděl, odkud ten vozík přijel.
Když nastoupil do služby, vozík tam už stál. Bylo možné, že se uvolnil na nějaké slepé koleji, ale naštěstí se cestou nesrazil se žádným vozíkem, ve kterém seděli trpaslíci. To by nepochybně mělo za následek těžkou nehodu. Nyní vozík blokoval trať případným opozdilcům, kteří by si chtěli udělat v Černém skalisku krátkou zastávku, než pojedou dále do Rudých hor postavit se avatarům.
"Pryč s tebou," prohodil tiše k vozíku a zatlačil ho rukou dopředu. Závěsné zařízení bylo pomocí malých

koleček připevněno ke kolejím na stropě, což posunování a překládání vozíků nesmírně usnadňovalo. Zasunul vozík do zadního rohu haly, kde se skladovaly přebytečné vozíky. Opatrně ho posadil na zem, uvolnil závěsné háky z oček, položil ruce na horní okraj vozíku a chystal se ho zatlačit dozadu. Vtom zaslechl jakýsi hluk.
Přicházel z tunelu a na poslech zněl jako velice vzdálené rachocení mnoha vozíků za sebou.
Co to má být? divil se a přemýšlel, jaké oddíly byly na dnešek nahlášeny. Všichni válečníci Třetích byli na cestě na západ nebo tam již dorazili. Lorimbasovy rozkazy je zastihly nečekaně, ale všichni je bez váhání uposlechli.
Theogil nechal vozík vozíkem a opatrně se blížil k tunelu, ze kterého slyšel nečekané zvuky. Naslouchal se zatajeným dechem, aby měl jistotu. A taky se jí dočkal. Rachocení a drnčení bylo stále hlasitější.
Ti pitomci, vztekal se v duchu. Nedodržují minimální vzdálenost a až sem dojedou, budou do sebe narážet. I když je dojezdový pruh dost dlouhý, určitě se do sebe pořádně zaklíní.
Narychlo začal dělat nezbytná opatření, přihodil další pytle se slámou k zarážedlům, aby nebylo tolik zraněných, a zaujal pozici vedle velké páky stavědla. Hned jak vozíky uvidí, okamžitě je rozdělí do různých příjezdových parkovišť a tímto způsobem počet nehod sníží. Stále si však nedokázal představit, která jednotka se teď může vracet do Černého skaliska.
Trpaslík upřeně zíral do tmavého jícnu tunelu a čekal, až zahlédne slabé světlo, vycházející z lampy u hlavy vozíku.
Netrvalo dlouho a záři zahlédl, ovšem ta rozhodně nepocházela z lampy na vozíku. Záře tunel úplně osvětlila a rozjasnila, jako kdyby dovnitř svítilo slunce. Trpaslík se musel podívat stranou, světlo, které se k němu stále víc blížilo, vydávalo pronikavý jas.
Co to tam s sebou mají? Vyvinuli nějakou novou lampu? divil se Theogil a plně se spolehl na své uši, které mu řeknou, kdy bude muset začít obsluhovat páku.
Teď už zaslechl skřípění brzd, řidiči přitlačili železné válečky k úzkým kolům a zmenšili rychlost vozíků. Z tunelu vyrazil závan větru, vytlačený blížícími se vozy.
Theogil ucítil podivné vůně, které neměly nic společného ani s trpaslíky, ani s lidmi, elfy nebo nestvůrami. Vítr si pohrával s trpaslíkovými vousy a rozhoupal konce jeho kroužkové košile. Nesl s sebou vůni naolejovaných zbraní, čistého železa a umytých rukou a násobil se, až splynul v jednotnou vůni čistoty. Potom z tunelu vyrazil první vozík, celý obestřený světlem, a ozářil obrovskou halu až do nejzazšího koutu.
"Je mi jedno, co tam máte, hlavně to hned vypněte," vyjel na ně trpaslík hlasitě. Slzy se mu řinuly z očí přemožených námahou. Trpaslík zavřel víčka, naslepo obsluhoval páku a přiděloval vozíkům jejich příjezdová parkoviště jen podle rachocení a skřípění. "Sundejte vozíky z kolejí," vykřikl hlasitě, aby přehlušil rámus. "Nebo tu budeme mít spoustu raněných."
Světlo, které trpaslíci přivezli s sebou, bylo tak pronikavé, že Theogil mohl vidět, jak mu víčky koluje krev. Jeho jas pronikl tenkou pokožkou a měl za následek, že se stala doslova průhledná. Připadalo mu, že se dívá přímo do poledního slunce.
Blížil se k němu nějaký zdroj horka, někdo ho žhnoucími prsty uchopil za ramena, a ne zrovna jemně ho odstrčil od páky. "Hej, dávej pozor! Ještě mě spáliš!" Teď už trpaslík přece jen musel otevřít oči a opatrně zamrkal.
Před ním stála jakási bytost, celá ze světla, byla velká jako člověk a obklopovala ji aura bělosti, která ho pálila v zorničkách. Vzduch kolem něho se jen třpytil. "Zdravím tě, podskalane," pronesla bytost přátelským hlasem. "Neměj ze mě strach, nic ti neudělám, jestli v tobě přebývá dobro."
Theogil popadl pravou rukou železnou kouli a udělal krok dozadu. "Co seš zač?" zeptal se strohým tónem. "A kdo ti dovolil používat naše vozíky?"
Levou rukou sundal od opasku roh a přiložil ho k ústům, aby zatroubil na poplach. Bytost však proti němu vyslala paprsek bílého světla a roh se vzňal v plamenech.
Theogil roh rychle odhodil na zem, než mu plameny stačily ožehnout vousy. Jeho poslední pochybnosti se roztavily jako rohovina, z níž byl nástroj vyroben. Tak přece jen existují! Stál před jedním z avatarů.
Jak se na trpaslíka patřilo, uchopil kouli oběma rukama a zvedl ji vzhůru, připraven udeřit. "Jdi pryč. Nemáte žádný důvod, abyste tu byli a způsobili naší zemi utrpení."

"Utrpení? Ne, ne, my utrpení nepřinášíme, my ho ničíme," odpověděl avatar přátelsky. "Zlo má mnoho podob. My víme, že Nôd'onn už tu není. Jedna podskalanka nám to řekla. Ale také jsme se dověděli, že tu přece jen žijí bytosti, které Tiona uctívají nebo které Tion sám stvořil." Bytost k němu přistoupila blíž, a dokonce i Theogil, otužilý žárem výhně, nemohl dělat nic jiného než ustoupit kousek dozadu. "Kde najdeme alfy, podskalane či spíše stvoření dobrého Essgara? Zbavíme vás jich a zničíme jejich prohnilé duše, abyste se jich už nikdy nemuseli bát."
"Jděte pryč!" vykřikl trpaslík a výhružně pozvedl kouli. "My se s těma podlýma šikmouchýma vypořádáme sami. Nikdo vás sem nevolal! Vy ničíte zlo i dobro!"
"Jen to, co je čisté, se na nás dokáže podívat. Všechno, co se rozpadne na popel, není dost čisté," dočkal se odpovědi. Avatar se vznesl a přiblížil se k němu tak rychle, že se mu trpaslík nemohl vyhnout. Pak se avatar dotkl jeho hlavy. "Ukaž mi, podskalane, zda jsi nezkažený, nebo jestli v sobě skrýváš zlo, které nás oprávní, abychom tě zničili."
Theogil cítil, že ho ten neuvěřitelný žár celého ochromuje, zdálo se mu, že mu spánky propaluje rozžhavené železo, proniká lebkou do hlavy a vysušuje mozek. Ruce s železnou koulí ztěžkly a proti jeho vůli se sklonily, nakonec dokonce upustil zbraň na zem.
"Ty jsi lhal," zaslechl, jak mu ta bytost říká káravě. "Ty jsi mi zatajil, že na jihovýchodě, v zemi jménem Toboribor, ještě žijí skřeti. A ve tvých myšlenkách vidím rovněž procházet obry, na severovýchodě leží horská říše Borwôl a ta je plná obrů." Šťastně se zasmál. "Ohó, ve Skryté zemi budeme mít tolik práce. Již brzy si své jméno zaslouží právem, Theogile Tvrdoruký, brzy bude opravdu skrytá v bezpečné náruči. Skrytá v jistotě, zbavená nebezpečí, které by hrozilo elfům, lidem i tvému národu." Planoucí prsty ho pustily. Theogilovi se zatočila hlava, odpotácel se dozadu, sklesl na zem a opřel se o železný stojan. "Ale měj se na pozoru a nebraň nám v našem božském poslání! Každého, kdo se nám postaví do cesty, považujeme za přítele zla." Avatar ustoupil dozadu.
Trpaslík si položil ruce před obličej, aby zmírnil intenzitu světla, a nakukoval skulinou mezi prsty, aby viděl, co se v hale děje.
Halu zaplnili válečníci v bílých zbrojích, kteří nesli světlé praporce a hned jak přijeli, se zformovali do skupinek. Zdálo se, že jim ten pronikavý jas vůbec nevadí, i když se Theogil nepřestával bát, že se mu oči vypaří z hlavy, pokud je nebude stále na chvíli zavírat.
Hluk v příjezdové hale nezůstal v hoře bez povšimnutí.
Theogil zahlédl, že po širokém schodišti opatrně sestupuje několik trpasličích hlídek. Když zpozorovaly, co se přihodilo, vyhlásil jeden ze strážných okamžitě poplach. Štolami a síněmi Černého skaliska se hlasitě rozezněl varovný roh a povolával několik málo zbylých obránců do zbraně.
Avatar se zastavil a obrátil se zpět k Theogilovi. Trpaslík se mezitím snažil nahmatat válečnou kouli. "O, vy nepoučitelní," pronesla světelná bytost lítostivě. "Sami jste si zvolili zkázu, přestože všichni směřujeme ke stejnému cíli. Nyní budete muset zemřít."
"Já ti ukážu, že se nebojíme ani tebe, ani tvých vojáků," houkl na něho Theogil nevrle, vyskočil na nohy a odhodlaně se rozběhl k avatarovi, na rtech bojový pokřik a v ruce železnou kouli.
Krátce předtím, než doběhl ke třpytící se postavě, se horko nesnesitelně zvýšilo. Kov mu rudě žhnul na těle, kůže pálila, a přitom silně páchla a trpaslíkova krev se spolu s masem vypařila rychleji než kapka vody na rozžhaveném ohništi.
Z Theogila Tvrdorukého nezbylo nic než malá hromádka popela a sežehlé kousky kostí. Jakmile šedé vločky dopadly na kameny, rozdrtily je podrážky bot avatarových vojáků, kteří se vrhli proti přibíhajícím trpaslíkům, a z Theogila nezbylo vůbec nic.

Skrytá země, království Gauragar,
konec 6235. slunečního cyklu, zima

B
o?ndil dusal v čerstvě napadaném sněhu, který se jako práškový cukr snesl na zem, stromy i stany, a vstoupil do stanu, v němž se konala porada, jako poslední. Popošel k ohni, aby se trochu zahřál, a vzal si ze stolu džbán piva. Dopřával si, stejně jako všichni ostatní, poslední poklidný večer, než jejich vojsko

příštího dne kolem poledne doputuje k Černému skalisku a tam s největší pravděpodobností narazí na avatary.
"Ti bastardi," ulevil si Bo?ndil přesvědčivě. "Je vidět, že pocházej z Tiona. Od toho boha nemůže nikdy vzejít nic dobrýho. Dokonce i když pronásledujou zlo, tak přitom další zlo napáchaj sami." Vyprázdnil džbánek a okamžitě si ho znovu naplnil. Zároveň se očima se zorničkami velkými jako špendlíky obrátil na Tungdila. "Máme už nějaký novinky od našich zvědů, Tungdile?"
"Jenom to, že jejich jezdectvo odjelo od Černého skaliska a táhne na sever," odpověděl místo Tungdila Lorimbas. "Část jejich vojska sem přitáhla tunely a hned je za sebou strhla."
"A podle čeho to tvoji špehové poznali?" vyptával se Pruďas.
"Podle prasklin, které se vytvořily na povrchu země," odvětil král Třetích. "Avataři kouzelnou mocí dokázali zařídit, aby se zřítily velké úseky tunelů, které vedou z Černého skaliska ven. To, co nedokázalo zemětřesení po dopadu meteoritu, oni dosáhli svojí silou."
Xamtys přikývla. "My jsme při našich pozorováních dospěli k podobným závěrům. Ani ostatní tunely už nejsou bezpečné, Balendilínova, Gandogarova i Gla?mbarova armáda budou muset pochodovat po zemi."
"To je pro nás špatné." Tungdil se ještě jednou zahleděl na mapu. V myšlenkách si narýsoval přímku, prodloužil jí dosavadní trasu avatarů a jejich vojska a dostal se s ní do Dsôn Balsuru. "Kdybychom uvažovali v jejich dimenzích, dává pochod proti alfům smysl," vyjádřil nahlas svou domněnku. "Alfové jsou v současnosti naši nejhorší nepřátelé. Navíc získali dodatečnou moc, kterou jim dala černá voda, a tak představují pro avatary kořist, která jim nejvíce stojí za zničení."
"Kdyby nepáchali po okolí tolik škody, byla bych v pokušení říct, že bychom jim měli nechat volný průchod," poznamenala královna. "Oni jsou schopni alfy úplně vyhladit, což se armádě lidí, elfů a nás trpaslíků nepodařilo. Od oné noci, kdy alfové přepadli lidské vojsko, se už nikdo dobrovolně nehlásí, a dokonce i vojáci prchají v celých zástupech, když slyší, že je velitelé posílají do Dsôn Balsuru."
"Je to tak, jak říkáš, Xamtys. Od okamžiku, kdy objevili, jakou moc má černá voda, jsou mnohem nebezpečnější a zabíjejí více protivníků," dal jí Tungdil za pravdu. "Zvědové nám přinášejí zprávy, že v krajině kolem Černého skaliska nikde není sníh, ale my se za několik málo oběhů slunce budeme muset brodit tou bílou hmotou až po pás." Zadíval se na Narmoru. "Jsi připravena na setkání?"
Maga obrátila oči k trhaným plamínkům svícnu u stropu. "Celou dobu přemýšlím, jestli proti nim může moje magie něčeho dosáhnout," přiznala se. "Já kráčím cestou rovnováhy mezi dobrem a zlem, mám v sobě sílu obojího. Nebylo by lepší zaútočit na ně něčím, co čerpá sílu výlučně z dobra?" Odpoutala pohled od plamenů. "Brzy uvidíme, jak daleko se se svým kouzlením dostanu."
"A já ti budu po boku, mentorko," ujišťoval ji Rodario a dával si záležet, aby jeho slova zněla bezstarostně a v jeho tónu nechyběla víra ve vítězství. "Nechám je, aby uvěřili, že před nimi stojí největší magus ve Skryté zemi, a ty je zezadu donutíš jednoho po druhém padnout na kolena." Upil hlt piva a protáhl obličej. Bylo příliš hořké, příliš silné, bylo v něm příliš mnoho sladu. "Nebo se o to rozhodně alespoň pokusíš," pronesl poněkud tišeji. "Byl bych rád, kdybyste mi po smrti postavili v Poristě sochu. Bylo by to možné?" požádal Narmoru ještě tišším hlasem, což maga záměrně přeslechla.
Tungdil se musel ušklíbnout, všiml si, že Djerůn, stejně jako mnohokrát předtím, nehybně stojí za svou novou paní a bdí nad ní. Jeho pošramocená zbroj ho činila ještě děsivějším než kdy dřív. Každému, kdo se na něho podíval, jasně ukazovala, že už přestál nespočet bitev a ran, od úderů mečem přes bodnutí kopími až po oheň, a přesto neustále pevně stojí oběma nohama na zemi.
Ale Djerůn pořád ještě žije. Avataři ho ve skutečnosti měli zničit. Když se to tak vezme, je Djerůn přece Tionovým stvořením a díky své síle je nebezpečnější než skřeti, goblini nebo obři. Tungdil cítil, že se mu stahuje žaludek, zmocnilo se ho vzrušení. Ale on jejich útoky přežil. To nemůže být náhoda.
Aniž by někomu vysvětlil své počínání, povstal, přešel k Narmořině tělesnému strážci a prsty si osahal jeho zbroj, přejel po intarziích, začerněných magickým ohněm, dotkl se vyznačených znaků a symbolů, které tam Balyndis na Andôkain příkaz umístila. Že by ho zachránily právě ty znaky?
"Promiň, hrdino od Černého skaliska, ale co přesně právě teď děláš?" vyptával se Rodario udiveně. "Samozřejmě, vy trpaslíci máte slabost pro dokonalé kovářské umění, ale abych řekl pravdu, je teď ta pravá chvíle na posuzování těchto prací?"

Tungdil na mimovu námitku neodpověděl. "Narmoro, zeptej se Djerůna, co se přesně stalo, když se setkal s avatary," poprosil ji.
"Nemusím. On ti rozumí," odpověděla maga a krátce nato zazněly zvuky, kterým kromě magy nikdo z přítomných nerozuměl. "Nu, jestli jsem mu rozuměla dobře, tak na něho zaútočili kouzly."
Tungdil ucouvl o krok dozadu a zabušil na železo. "Tak jak je možné, že přežil to, co zničilo důkladně vyzbrojené a obrněné trpaslíky Třetích?" nadhodil. "Djerůn je bytost, která u avatarů jen sotva může počítat s milostí. Museli přece nasadit všechny síly, aby ho zničili. Přesto svou údajně nesmírnou mocí dosáhli jenom toho, že mu začernili zbroj sazemi. Řekl bych, že kdyby ho nesrazilo k zemi vojsko, které je doprovází, tak by ho vůbec nedokázali zadržet."
"Ty si myslíš, že ho před magií zachránila jeho zbroj?" navázal Boëndal na jeho úvahy. Pochopil to v tu samou chvíli jako Narmora, jak bylo možno vyčíst z jejího obličeje. "Takže potom Andôkai přece jen našla nějaký prostředek proti jejich moci?"
Narmora potřásla hlavou. "Ne, to si nedokážu představit. Proč o tom nikomu neřekla? Proč by si to měla nechávat pro sebe?"
"Aby nás nezklamala, kdyby se ukázalo, že znaky selhaly?" nadhodil Rodario. "Přece je možné, že svého rytíře záměrně vyslala za nimi, aby ho podrobila zkoušce, než nám o tom řekne."
"To jsi znal mágu špatně. Ona by nikdy nedala Djerůnův život lehkomyslně v sázku. Djerůn se dostal avatarům do rukou nešťastnou souhrou osudu, ne proto, že by to měl za úkol," odporovala mu Narmora. Pokynula Tungdilovi, aby ustoupil od tělesného strážce dál dozadu, potom zvedla ruce a připravila kouzlo. "Hned uvidíme, jestli ho před mocí avatarů zachránila zbroj." Krátce něco houkla, aby Djerůna připravila na věci, které přijdou, a otevřela ústa.
"Hej, přece nebudeš čarovat tady ve sta…" chtěl Pruďas protestovat, ale Narmora se o jeho odpor nestarala.
Na svícnu nad stolem s mapou se zableskl plamínek, uvolnil se od knotu, přilétl Narmoře do nataţených dlaní a nabral v nich rubínově rudou barvu. Plamínek rostl a zvětšoval se, až nabral objem lidského těla a pak se zasyčením narazil do Djerůnovy široké opancéřované hrudi.
Plamen zasyčel, zaprskal a zahalil horní část Djerůnova těla ohněm. Zároveň však vzplály runy na jeho zbroji a peklo na místě pohaslo. Djerůn se ani nezapotácel.
"A teď použijeme trochu více moci," zamumlala maga a zvedla pravou paži, načež se jí mezi prsty slétly všechny plameny ve stanu a spojily se v jeden velký ohnivý kotouč, který vrhla proti Djerůnovi.
Obr pod jejím útokem znovu zmizel, tentokrát klesl silou nárazu do kolen, ale jakmile plameny pohasly, vstal a jen něco zabručel.
"Říká, že to teplo cítí, ale že mu nemůže nic udělat," přeložila jim maga slova, která ji úplně vyvedla z míry. Stačilo jedno kývnutí prstem a knoty se samy od sebe opět rozhořely, do stanu se vrátilo světlo.
"Aby si nikdo nemyslel, že jsem ho šetřila, tak vám všem říkám, že tímto ohněm dokážu roztavit železo."
Narmora popošla k Djerůnovi, nevěřícně si prohlížela zbroj a položila na ni ruku. "Je teplá, nic víc. A runy se pořád ještě trochu třpytí." Obrátila se na trpaslíky. "Jednou věcí jsem si jistá: Balyndis mu zhotovila zbroj, která odolá mnohému, nejen obyčejným zbraním."
Tungdil s úlevou vydechl. "Vraccasi, umění, které jsi nám vložil do krve, nám ještě jednou dává možnost chránit Skrytou zemi. Děkujeme ti." Poklekl na kolena a poděkoval mu hlasitou modlitbou, ostatní trpaslíci až na Lorimbase se k němu připojili.
Ale on se neobjeví a nezachrání vás přede mnou. Tmavohnědé oči Třetího zkoumavě přelétly po skloněných hlavách trpaslíků, které by nejraději setnul z krků. To však nesměl udělat. Zatím ještě ne.
Tungdil se zvedl jako první. "Musíme sem co nejrychleji přivolat Balyndis," řekl nahlas a s úlevou, že možná přece jen našli jiskřičku naděje. "Pošleme jí zprávu, že potřebujeme ten recept na Djerůnovu zbroj." Jak se zdá, postihla mě kletba, ze se s ní budu muset stále znovu potkávat.
"Nejlepší bude, když jich vykováme rovnou deset tisíc, aby nás chránily před těmi avatary," prohlásil Boëndal a rukou se opíral o svůj vraní zobák. "Já určitě nejsem žádný zbabělec, ale myslím si, že bez téhle ochrany proti nim vůbec nemusíme vytáhnout do pole. Uvažme, kolik trpaslíků a lidí dosud přežilo, když se s nimi setkali."
Tungdil okamžitě vyslal čtyři posly do Šedých hor, aby měli jistotu, že Balyndis jejich zprávu opravdu

dostane. "Zítra si obhlídneme Černé skalisko a pak se rozhodneme, co budeme dělat," doporučil. "Mně by taky bylo milejší, kdybychom ty zbroje už měli, ale jestli nás k tomu okolnosti donutí, budeme muset zaútočit i dříve." Ukázal na mapu, na níž byl Dsôn Balsur hrozivě vyznačen tlustými černými čarami. "Jestli alfy pobijí, vzroste jejich moc, protože avataři nasávají sílu ze zla, které zničí. Kdo ví, jestli pak ty zbroje ještě něco vydrží."
"Ale máme naději," radoval se Pruďas. "Johó, s jakou radostí umlátím těm avatarům svejma sekerama hlavu i uši, až si poprvý navlíknu ten krásnej železnej obleček! Prvních deset patří mně, aby bylo všem jasný."
"Těch avatarů je jenom jedenáct," upozornil ho bratr a ostatní se rozesmáli.
Bo?ndil vycenil zuby a připil si s ostatními. "No a co? Já za to nemůžu, že na všechny nevyjdou."
* * *
Dobrá nálada z předchozího večera jim nevydržela dlouho. Odpoledne následujícího oběhu slunce se jim před očima objevila tabulová hora.
Když se přiblížili k Černému skalisku a dohlédli až k němu, zjistili, že tmavé mraky na šedé zimní obloze nejsou oblaka sněhu, ale chuchvalce kouře. A odkud pocházely, bylo za chvíli všem jasné.
Hora se seříznutým vrcholem hořela jasným plamenem.
Oheň nevyrážel z jednotlivých škvír nebo otvorů v hoře, ne, celá skála stála v plamenech. Hustý kouř zatemnil slunce, zakryl světlý kotouč šedým hávem a proměnil den ve večer. Velké kusy skaliska se s praskotem odlamovaly od tabulové hory a řítily se do prachu na zem. Všude kolem hory byla původně zimní krajina naprosto vysušená. Plameny vystřelovaly výš a výš a zdálo se, že snad chtějí zapálit samotné slunce.
"Nikdy bych nevěřila," vymáčkla ze sebe Xamtys, "že někdy uvidím něco takového."
"Jak je to možný, mago?" ptal sejí Pruďas nevěřícně. "Proměnili avataři žulu na uhlí?"
Narmořiny oči se zúžily. "To je varování," řekla maga. "Varování pro všechny, kteří by je chtěli pronásledovat. Předvedli ukázku své síly."
"Jak jen mám tohle dostat na jeviště?" povzdechl si Rodario a Furgas pokrčil rameny.
Tungdil si přehodil sekeru přes rameno. "Podívejme se zblízka, co tady napáchali."
A avataři napáchali hrozné věci.
V okruhu pěti set kroků kolem tabulové hory se sníh změnil v břečku. Na vzdálenost tří set kroků byla již půda vyschlá jako za horkých letních dnů a nohy trpasličí armády rozvířily oblaka prachu.
Blíže než na dvě stě padesát kroků se k Černému skalisku nedokázali přiblížit, protože v tak malé vzdálenosti se nebylo možné vyhnout padajícím kusům skály. Na některých místech narazili v prachu na zbytky seker a železných koulí, tu a tam ležely spálené ostatky a kusy zbrojí, zkroucené v hromádky železa, do kterých byly zapečeny pozůstatky jejich nositelů. Ze strážců tabulové hory nic jiného nezbylo.
Lorimbas upřel pohled na tu nepředstavitelnou zkázu, v očích se mu zaleskly slzy. "Ti, co tady v tom ohni zahynuli, jsou pro vás možná jen Třetí," pronesl tiše a jen s námahou se ovládal. "Pro mě tu ale zemřeli přátelé, jejichž smrt si žádá pomstu." Boj proti avatarům pro něho a jeho válečníky nečekaně nabral mnohem děsivější, osobní rozměr. Plameny Černého skaliska rozpoutaly v srdcích Třetích požár.
"To je beznadějné," mumlal si Rodario a prohraboval se špičkou boty v šedém prachu. "Vytáhnout proti nim bez těch zbrojí nemá žádný smysl. Nebo to snad někdo vidí jinak?"
"Není vyloučené, že nám nic jiného nezbude, když je budeme chtít zaměstnat," odpověděl Lorimbas zachmuřeně a prohlížel si širokou stopu, kterou avataři za sebou zanechali při cestě na sever. Sto kroků široký pruh rozryté země, na níž nezůstala ani špetka sněhu, mu stejně jako všem ostatním ukázal směr, kam se vetřelci obrátili. Potom se sklonil a zvedl ze země hlavu jedné sekery, ve které se ještě držely zbytky spáleného topůrka. "Zlatoruký má pravdu. Musíme je zadržet dřív, než se dostanou do Dsôn Balsuru a pobijí tam ty alfy. Nesmíme připustit, aby měli ještě víc moci."
"To je hotový šílenství, co?" procedil Pruďas. "Jeden oběh za druhým jsme se snažili vyštvat ty černooký šikmoucháče pryč z naší země a teď je musíme chránit před těma, kteří by to dovedli."
"Mně se to vůbec nelíbí, stejně jako tobě," navázal na jeho řeč Tungdil. "Ale nemůžeme avatarům dovolit, aby porazili Dsôn Balsur. To stejně ty alfy nezachrání před konečnou porážkou a zničením. Jejich porážka se jenom odkládá." Podíval se na Lorimbase. "Je deset tisíc tvých Třetích schopno protáhnout

se kolem armády avatarů, aby je mohli vzít ze dvou stran do kleští?" Král přikývl. "Dobrá. V tom případě půjdeme Narmora, Rodario, já a dvojčata s nimi, abychom armádě těch cizinců zabránili v dalším pochodu. My je zatáhneme do boje, vy je spolu se Svobodnými a Prvními napadnete zezadu a Narmora se postará o avatary, jakmile se někde nechají vidět." Poplácal Bo?ndila po zádech. "Je ti tahle výzva po chuti?"
"To ještě nevím," pronesl Pruďas nejistě. "Možná je dokonce i na mě moc velká."
Když se Tungdil spolu s elitními bojovníky Třetích připravoval vyrazit rychlým pochodem na jih a obejít avatary, nebyl ten kdysi tak mohutný a děsivý kopec ničím víc než rozeklaným, protáhlým pahorkem, vysokým snad padesát kroků. A když si k večeru dopřáli krátký odpočinek, tak v místech, kde svého času stávalo Černé skalisko, stoupaly do výše už jen jiskřičky. Celou mohutnou tabulovou horu sežehl a zničil oheň avatarů.
Avšak ať se Tungdil a Třetí sebevíc namáhali ve snaze obejít vojsko avatarů, které v noci vrhalo na tmavou oblohu jasnou záři a tím jim dávalo na vědomí, kde se právě nachází, nepodařilo se jim to. Zdálo se jim, že vojáci avatarů snad nepotřebují žádný odpočinek, podle všeho stáli od rána do večera na nohou a za patami nechávali míli za mílí, zatímco Třetím začalo po desátém oběhu slunce postupně ubývat sil.
"Jestli budou pořád tak pádit, tak budou za dalších deset oběhů slunce u těch zlejch šikmouchatejch," odhadoval Pruďas večer u ohně a obhlížel si početné puchýře, které mu naskákaly na nohách. "My jim sotva stačíme, jak to pak mají zvládnout Gemmil, Xamtys a Lorimbas s tím svým obrovským hlavním vojskem, aby s nima udrželi krok?"
Tungdil studoval mapu. Kolem něho seděli náčelníci Třetích, na jejich potetovaných obličejích se neobjevil žádný výraz a ničím neprozradili své myšlenky nebo pocity. "Nepodaří se nám dodržet naši původní představu o místě, kde na ně zaútočíme," prohlásil, když si propočetl všechny vzdálenosti. Koncem dlouhé troubele dýmky ukázal na hranici Dsôn Balsuru. "Musíme pochodovat rychleji, pak je odchytíme přesně tady, uprostřed této linie. Dříve se nám to nejspíš nepovede. Vyšlu za hlavním vojskem běžce, který řekne o našich nových plánech."
Náčelníci Třetích mlčky naslouchali.
"Je to riskantní, ale nevyhnutelné," shrnul Boëndal jejich závěry. "Když budou mít avataři cíl přímo před očima, budou se tím víc snažit, aby nás porazili a mohli vrazit přímo do srdce říše alfů."
"Jinak to nejde. Jsme moc pomalí." Tungdil pročítal zprávy špehů, kteří se drželi na konci bílého vojska tak, aby si jich avataři nevšimli, a pravidelně jim zasílali zprávy.
Během pochodu padla cizincům za oběť čtyři města, která ležela na jejich trase a pravděpodobně odmítla avatary podpořit. Bílé vojsko každé z nich vyplenilo a městečka nyní stála v plamenech.
Těch, co přežili, bylo podle všeho velice málo, od bytostí světla se dostalo milosti v první řadě dětem a mladým dívkám. Všichni ostatní se stejně jako trpaslíci v Černém skalisku proměnili v popel. Obdobně se vedlo lesům, polím, loukám a veškeré přírodě, na kterou avataři cestou narazili. Vojsko cizinců za sebou zanechávalo širokou brázdu spálené země a popela.
Bylo možné, že lidé ani trpaslíci nebyli ve své podstatě úplně čistí, ale Tungdil silně pochyboval o tom, že by byli všichni natolik zkažení, aby se tím dalo ospravedlnit jejich zabíjení.
Božským měřítkům nijak zvlášť nerozumím, ale to, co páchají na Skryté zemi, mluví proti nim. Tolik utrpení nepřinesli lidem dokonce ani alfové. Vhodil lístečky se zprávami do ohně a pozoroval, jak se papír vlní, kroutí a chytá plamenem. Okamžitě mu přitom vytanulo na mysli Černé skalisko a mrtví, které tam měli avataři na svědomí. Jsou horší než kdejaká bestie.
Té noci se mu zdálo o Balyndis a o Myr.
Obě trpaslice bojovaly o jeho přízeň, jedna kovářským kladivem a kleštěmi, druhá ostrými noži. Najednou se objevil Salfalur a obě dvě zabil, pak se v slzách rozběhl proti Tungdilovi a máchal kladivem. Přesně ve chvíli, kdy mu Salfalurovo kladivo dopadlo na hlavu, se probudil.
Vedle něho seděl Bo?ndil a vytrhl ho ze snu. "Na nohy, učenej. Bílý vojsko pochoduje rychlejc než obvykle. Zdá se, že jim vítr pošeptal naše plány."
Tungdil zaklel a vstal, přepásal si závěsník se zbraněmi, nacpal deku do batohu a dal se do mírného klusu, aby se dostal na čelo jejich oddílu, který se již mezitím dal na pochod. Třetí nepovažovali za nutné

ho probudit. Kdyby nebylo Pruďase, velice by se divil, až by se probudil a zjistil, že leží u ohně úplně sám.
Když probíhal kolem řad Třetích, cítil, jak ho jejich pohledy bodají v zádech. Ne, udělá to přesně jako Bo?ndil a v boji se k nim nikdy neotočí zády, i když je to jeho vlastní kmen.

Skrytá země,
82 mil na severovýchod od Dsôn Balsuru,
konec 6235. slunečního cyklu, zima

O
ndori obrátila svého ohnivého býka a pyšně se zahleděla na zástup čtyř tisíc válečníků, kteří ji následovali v nočních tmách.
Všichni se napili černé vody, dodalo jim to sil a v nejbližší době je nedokáže porazit žádná světská zbraň. Nesmrtelní jí svěřili úkol, aby se vydala do Âlanduru a zničila tam Liútasila. Sotva by se našlo něco, co by bylo alfce milejší. Zničení knížete elfů mělo přednost před její vlastní pomstou na trpaslících, a když se posílila mocí černé vody, mohla si dopřát nepřeberné množství času, než k trpaslíkům zavítá na návštěvu. S trochou štěstí a Tionovým požehnáním se jí a jejím válečníkům skýtala příležitost vyhubit celý Liútasilův rod do posledního. Podle toho, jak bude útok probíhat, bude pokračovat ve svém tažení Âlandurem a převrátí v trosky a popel tolik osad, kolik jen bude moci. Věž Nesmrtelných budou zdobit nové kosti elfů a Liútasilova hlava přijde na samotný vrcholek.
Podívejme. Pár nepozorných poutníků. Pod ojedinělým nevysokým kopcem postřehla slabou rudou záři, pocházející ze špatně maskovaného tábora. Kývnutím k sobě přivolala dva tucty válečníků a naznačila jim, aby ji doprovodili. Možná budu mít štěstí a zabiju pár elfů.
Proplížili se středem údolí ke skále, jejíž stěna vytvářela převis a tím poskytovala přirozenou ochranu proti dešti a sněhu. Za jiných okolností by to bylo skvělé místo k odpočinku, ale této noci bohové poutníky nechránili.
Ondori sesedla a nehlučně sklouzla na zem. Zaslechla chrápání, ucítila, jak z jejích obětí silně páchne tabák. Udělala několik kroků a dostala se za bludný kámen, za nímž našla úkryt. Z jeho stínu pozorovala, co se jí tam nabízí.
Podzemšťani, divila se nezvučně, když uviděla, jak kolem slabého dohořívajícího ohně leží zkroucená těla spáčů. Strážný dřepěl na kameni, byl k ní otočený zády a pokuřoval z dýmky. Tu a tam zalovil pohárem v hrnci nad ohněm, ze kterého se kouřilo, a dal si doušek nějakého nápoje.
Ondori počítala spáče a dostala se k číslu dvacet. Ale co ti tady chtějí? Nejsou to žádní zvědové, tady není nic, co by stálo za vypátrání.
Strohými gesty nařídila průvodcům, aby jednoho z trpaslíků nechali živého, aby se ho mohli na všechno vyptat, ty zbývající nebylo k čemu využít. Soustředila se na oheň a donutila ho, aby se zmenšil. Plameny poslechly, na chviličku vzplály a pak odumřely.
Strážce tiše zanadával, zvedl se a přihodil na žhavé uhlíky suché dřevo. Pak poklekl a snažil se oheň rozfoukat.
Ondori vyklouzla ze stínu kamene a v mžiku stála vedle něho. Pohybovala se tak tiše a rychle, že trpaslík neměl čas zareagovat. Její srpovitá zbraň mu proťala krk. Když trpaslík dopadl do žhavých zbytků ohně, tryskala z něho krev, jeho míza zalila žhavé uhlíky a oheň definitivně uhasila.
Hluk padajícího těla probral jednoho trpaslíka ze spánku. Sotva zvedl rozcuchanou hlavu, ukončily jeho život tři černé šípy. Pomalu dopadl zpátky na deku, jako by hodlal pokračovat ve spánku.
Alfové se zprava doleva proplétali řadami spících a vraždili jednoho trpaslíka za druhým, podřezávali jim hrdla, vráželi jim úzké dýky skrz zavřená víčka do hlavy nebo je probodávali meči.
Ondori se zatím posadila vedle posledního z nich, který byl ještě naživu, odebrala mu zbraně, které si položil vedle sebe, a poklepala mu bojovou holí na rameno.
Trpaslík se ospale zvedl a alfka poznala, že se jedná o trpaslici. Ta okamžitě sáhla vedle sebe a snažila se nahmatat sekeru, ale marně.
"Buď zticha," zašeptala Ondori, zvedla její zbraň do výše, aby ji trpaslice viděla, a odhodila ji do sněhu.

"Jestli budeš křičet, zemřou nejdříve tví přátelé a pak i ty. Pochopilas, podzemšťanko?" Trpaslice přikývla, bylo slyšet, jak skřípe zuby. "Co tu chcete?"
"Poohlédnout se po vás," dala jí trpaslice odpověď.
Alfka vycenila zuby. "Nesnaž se mě obelhat, krátkonožko." Její obličej jí připadal jaksi známý. "Já tě přece znám. Viděla jsem tě v bitvě v Šedých horách! Ty jsi tam vykřikla a dala jsi mi tak čas, abych mohla uprchnout." Usmála se způsobem, který nevěštil nic dobrého. "Ty jsi žena krále té bandy, která vtáhla do opuštěných hal. Posílá proti nám novou armádu? Vy jste zvědové?"
"Ne, to se mýlíš," prohlásila trpaslice vzdorně. "Měli jsme se porozhlédnout, co se děje na kraji Dsôn Balsuru, a pak se vydat za elfy a domluvit se s nimi."
Ondori rychle mávla bojovou holí a stiskla skrytý knoflík. Na druhém konci hole se střelhbitě vysunula čepel, kterou přitiskla zajatkyni ke krku. Tichým kliknutím zajistila ostří ve vysunuté poloze. "Řekni mi pravdu, podzemšťanko." Znovu máchla tyčí a přidržela špičku čepele u boku trpaslíka, ležícího napravo od ní. "Mysli na svoje přátele," zašeptala nebezpečně. "Můžu je poslat do věčného spánku."
Trpaslice sklonila hlavu. "Ty jim nic neuděláš, černoočko," odsekla poněkud zaraženě.
Ondori lhostejně bodla a zabořila ostří do těla trpaslíka, který už byl stejně mrtvý. Trpaslice však na lest naletěla a uvěřila, že svým neúprosným mlčením zavinila jeho smrt. "Teď jich zbývá jenom osmnáct, podzemšťanko, včetně tebe. Jak často mi ještě budeš lhát?"
"Ty mrcho!" Trpaslice se bez varování vrhla vpřed, odrazila Ondořinu bojovou hůl stranou a do alfky vrazila. Ta se zpod ní vykroutila s obratností šelmy a stáhla se z dosahu jejích silných prstů.
"Jsi moc pomalá." Ondori ji s mohutným rozmachem nakopla pod bradu a zašklebila se, když uviděla, jak její tělo ochablo. To mi osud přihrál opravdu pěknou kořist. Zvedla se a oprašovala ze sebe sníh, když trpaslice, o níž si myslela, že je v bezvědomí, vytáhla dýku a probodla jí levé lýtko. Ostří dýky proniklo koženou botou, Ondori se podlomila noha.
"Ke zbraním!" vykřikla trpaslice, se zašupěním se vrhla na alfku a přitiskla jí dýku ke krku. "V táboře je černooká!"
"Nezabíjejte ji!" vykřikla Ondori navzdory bolestem. "Je důležitá, potřebujeme ji živou." Popadla ruku s dýkou. Trpaslice měla nesmírnou sílu a k tomu i pořádnou váhu, navíc ji poháněla odhodlanost vykonat spravedlnost nad vražedkyní, která zabila jejího přítele.
Čtyři alfové jí pomohli, popadli útočnici zezadu, strhli ji zpět a tvrdě jí mrštili na zmrzlou zem. Potom si jí stoupli na ruce i nohy, ale trpaslice se i tak bez ustání pokoušela z moci svých nepřátel osvobodit.
Alfka uřízla kus látky z pláště mrtvého trpaslíka a ovázala si jím hlubokou ránu, která se brzy sama zavře.
"Prokletí horští červi," zabručela a vrazila trpaslici tupý konec hole do břicha, až se zajatkyně celá zkroutila. "Vezmeme tě s sebou, podzemšťanko. Ty jsi králova žena a velice dobrá přítelkyně Tungdila Zlatorukého." Pokynula průvodcům, aby trpaslici spoutali. "Můj cit mi říká, že pro nás budeš ještě hodně důležitá."
Ondori kulhala jako první, její válečníci ji následovali a táhli zajatkyni s sebou, ta se jim bránila jako vzpurný osel. Skončilo to tím, že ji alfové za sebou táhli sněhem. Byla to jediná stopa, kterou za sebou během celého přepadu zanechali.
Ondori si vydechla, když se opět vyhoupla do sedla svého býka. V ráně jí bušilo a trhalo, černá voda se sice postarala o to, že se rána zavřela rychleji než u normálních bytostí, ale stejně to bolelo. Konec provazu, ke kterému přivázala trpaslici, protáhla očkem sedla, aby jí zajatkyně nemohla uprchnout.
Vrátili se zpět ke své malé armádě a pokračovali v cestě do Âlanduru. Býk natočil hlavu, nozdry se mu ve větru rozechvěly. Jeho chování alfku varovalo, otočila se v sedle a zahleděla se k západu. U všech všudy, co to tam je?
Gauragarem se pohyboval táhlý pás světla a mířil bez oklik rovnou k hranicím její vlasti. Čelo pásu mohlo být vzdáleno od jejich lesa nanejvýš dva oběhy slunce.
Vymysleli si lidé něco nového, aby stromy líp hořely? podivila se, že by se útočníkům takhle najednou vrátila odvaha, okamžitě však tuto myšlenku zavrhla. Neznala žádnou lampu, která by vydávala podobné světlo, dokonce ani lucerny elfů nedosahovaly takového pronikavého jasu. Oheň to také nemohl být, na to byla záře příliš jasná, příliš bělavá.
"Podzemšťanko!" Její noha zasáhla trpaslici, která stála vedle býka, rovnou doprostřed zad. "To je vaše

práce?"
Zajatkyně po ní vrhla vražedný pohled a pak pokrčila rameny. "Možná, černoočko."
"Takže nejspíš ne." Vypadá to, jako kdyby se po zemi roztékalo roztavené palandium… Pro Ondori přicházelo v potaz pouze jediné řešení tohoto úkazu, a to znělo: Andôkai.
Lidé zřejmě museli magu dlouho přemlouvat, až nakonec přišla na nějaké kouzlo, které mohla obrátit proti jejímu lidu. Jakmile nabrala tato myšlenka v její hlavě podobu, hned si Ondori kvůli tomu vynadala. Přízvisko "Bouřlivá" prozrazovalo, že se maga specializuje na vítr a podobné živly. Určitě nebylo v jejím stylu táhnout nocí jako pochodeň a bez nároků na díky upozornit zvědy alfů na svůj příchod.
Co se tam děje? Ondori měla nedobrý pocit, z pronikavě bílé barvy toho světlají rozbolely oči. "Stůjte," zavolala nahlas. "Ať se oddíly obrátí zpátky." Na vysvětlenou ukázala na třpytící se pás. "Pořádně si to prohlédneme, než se začneme starat o Âlandur."
Kurýři se rozjeli na svých upírech noci, aby ostatním oznámili její rozkazy, dva zůstali u ní. Ondori se nepřítomně dotkla znamínka na čele, které jí tam zanechalo požehnání Nesmrtelných. Mohla se mýlit, ale znamínko ji začínalo pálit, jako by se zanítilo.
"Ondori," ozval se jeden z kurýrů a ukázal na jih. "Ta záře tam na jihu, nejsou to taky nějaké ohně?"
Alfka se snažila něco rozeznat a skutečně spatřila ve vzdálenosti mnoha mil jakousi záři podobnou té, která se k nim blížila. "Z té strany nám žádné nebezpečí nehrozí," konstatovala klidně. "Ale nespustíme tu záři z očí. Ne aby nás někdo - ať je to, kdo chce - obešel a zaútočil na nás od severu!"
"Takže máme co dělat se dvěma armádami," usuzoval kurýr a pousmál se. "Nesmrtelní budou mít radost, až jim přineseme tolik nových kostí."
Ondori si promnula bodající jizvy na čele. "To určitě," zamumlala a při pohledu na světlo, které se k nim rychle blížilo, pocítila nezvyklou nejistotu. "Pospěšme si. Chtěla bych vědět, co se tam na nás chystá."
* * *
Zatímco slunce stoupalo na oblohu, pozorovala Ondori dlouhé zástupy vojáků, na jejichž vyleštěných bílých zbrojích se zrcadlily paprsky a tak jí znemožňovaly, aby si je prohlížela dlouho. Praporce s runami jí byly zcela neznámé a jistojistě nepocházely ze Skryté země.
"Dva a půl tisíce mužů jízdy a dalších dvacet tisíc mužů pěchoty," spočetl jeden z kurýrů po jejím boku počty bezejmenných nepřátel. "Měli bychom o nich podat zprávu Nesmrtelným."
"Naši zvědové už je určitě objevili," uklidňovala ho Ondori a přimhouřila oči. "Hned jak se setmí a ty jejich prokleté zbroje přestanou zářit jako diamanty, napadneme jejich zadní voj. Chtěla bych někoho z nich vzít do zajetí, abychom ho mohli vyzpovídat."
To málo, co na zbrojích a oblečení dokázala rozpoznat, nepatřilo k žádné jednotce, proti které kdy stála. Přitom u Černého skaliska bojovali vojáci ze všech lidských říší. Odkud sem tohle vojsko přišlo? Připadalo jí zvláštní, že jim lidé poštvali na krk cizí vojáky. O tom předtím nikde nepadlo ani slovo. Vždyť přece alfští špehové vyslechli u táborových ohňů vojáků obléhajících Dsôn Balsur celou řadu věcí, o kterých si lidé povídali.
"Může nám být jedno, kdo to je, my je pozdravíme pěkně po alfském způsobu," zasmála se zlomyslně a spolu se svými průvodci se vrátila k oddílu. Až do večera se s nimi držela na konci nepřátelského vojska a v naprostém klidu vyčkávala, dokud nezapadne slunce.
Trpaslici přivázali ke stromu, k jídlu jí dali sníh, aby nezemřela žízní.
"Nebude to trvat dlouho. Brzy zase budeme u tebe zpátky a dopravíme tě k Nepokořitelným," slíbila jí Ondori a na zkoušku se prošla po poraněné noze. Černá voda ránu na lýtku uzdravila, noha vypadala, jako by nikdy trpasličí dýku nepocítila.
Alfka se vyhoupla býkovi do sedla a postavila se na čelo oddílu.
To, co viděla, když z úkrytu pozorovali zadní voj nepřátel, se jí ani trochu nezamlouvalo. Zbroj těch cizinců v sobě nastřádala sluneční paprsky, jejich brnění neztratilo téměř nic ze svého lesku a donutilo Ondori k vydání neobvyklého rozkazu. Nařídila bojovníkům, aby si přes oči nasadili pásky s uzoučkými průhledy, kterými se chránívali před slepotou, když přecházeli přes rozlehlá sněhová pole.
Alfové zaútočili na zadní voj cizinců ze zálohy, před onou pozoruhodnou bělobou se ale moc dobře nechránili, spíš špatně.
Hned na začátku, když se řítili k jejich zadním řadám, zmocnila se Ondori nejistota. Agrass odfrkoval a

rozčíleně tancoval místo toho, aby jako obvykle řady nepřátel protáhlým tryskem prorazil a uvedl je ve zmatek. Čím víc se k nepřátelům blížila, tím víc ji pálilo znamínko na čele.
Bitva začala nečekaně špatně.
Neznámí vojáci museli jejich útok vytušit nebo se ve válečnickém řemesle vyznali tak dokonale, že se ničím nenechali vyvést z klidu.
Když prvního z nich smetl alfský šíp ze sedla, seřadili se štítonoši na místě do bojové formace a vytvořili semknutou hradbu. Za ně se postavily některé oddíly jezdectva, které dlouhými štíty protáhly hradbu do výšky dobrých tří kroků, ve škvírách mezi štíty se ježily halapartny a kopí.
Nad alfy najednou zaplálo půlnoční slunce a zalilo je chladnou, bílou září. Ondori hlasitě vykřikla, znamínko na čele ji začalo pálit jako tekutý oheň a připravovalo jí nevýslovné utrpení. Útok alfů uvízl na místě.
"Vy jste alfové, jak se nám dostalo zpráv," promluvilo k nim slunce. "Cítím, že jste zkažení, nesete v sobě Tionovo sémě a neustále ho šíříte dále." Slunce se rozzářilo jasněji, větším žárem. "Ale s tím je teď konec. Nebudete již svou existencí déle ohrožovat Skrytou zemi."
Přes alfy se převalila vlna žhnoucího ohně. Třetina alfů byla v plamenech, v agónii se váleli po rozmrzající zemi a snažili se oheň udusit. Avšak marně.
Ondori viděla, jak se žhavý mrak valí vpřed, a vrhla se pod svého býka s nadějí, že ji nerozdupá kopyty. Zavřela oči a cítila palčivý žár. Všude kolem ní to praskalo, vlasy a šaty jejích válečníků chytly plamenem. Nad sebou ucítila nesmírný puch. Býk jí uštědřil několik prudkých kopanců a pak závan vražedného horka, které jako by vycházelo přímo z tlamy nějakého draka, najednou ustal.
Alfka vyskočila na nohy a spatřila, že na zemi leží zuhelnatělé zbytky jejího býka, které sebou ještě trhají. Oheň zčásti roztavil dokonce i železnou masku, kterou nosil do bitev, a ta mu nakonec přinesla smrt.
"Pryč!" zaječela nahlas. "Zpátky do lesa!"
Rozkazy zanikly ve výsměšném křiku cizích vojáků, kteří sami přešli do útoku. Jezdectvo doprovázející zadní voj vyrazilo vpřed, jezdci neohroženě cválali na běloušich černými řadami protivníků a při tom probodávali a ubíjeli celé tucty alfů.
Ondori ztuhla. Přestože většina jejích bojovníků byla zraněna jenom na těle, nikdo z nich se znovu nezvedal. Bůh ví, jaký zázrak lpěl na zbraních nepřátel, rozhodně byl silnější než moc černé vody.
Jsme stejně zranitelní jako obyčejní bojovníci, uvědomila si vyděšené a obrátila se na útěk. Tomuto nepříteli nemohli odolat.
Přeskakovala přes zraněné a hledala záchranu ve vyschlém klestí v lesíku, ze kterého na nepřátele zaútočili.
Jízda neznámých nepřátel brzy odpadla a pěší oddíly se s její rychlostí nemohly měřit už vůbec. Přesto Ondori ani na okamžik nezpomalila, hrůza z onoho žhavého světla jí propůjčila křídla, bičovala ji vpřed, donutila ji zapomenout na píchání v boku a lapání po dechu, dokud nedoběhla na mýtinku, kde se vyčerpaně zhroutila k zemi.
Nezůstala dlouho sama. Jeden po druhém se za ní trousili další alfové z jejího oddílu, kteří bitvu přežili, nebylo jich víc než deset. Zbytek ležel někde vzadu na cestě, spálení nebo zabití.
"Co to bylo?" zasípal jeden alf zničeně a doufal, že se mu od někoho dostane odpovědi.
Ondori nemohla mluvit. Plíce ji bolely, a když se dotkla rozbolavělého čela nad maskou, kůže zašustila a rozpadla se, až z ní nic nezbylo, na ruku se jí přilepil černý, lepkavý popel a odhalil pohled na lebeční kost.
Nocí se dlouho rozléhal její zuřivý, zmučený křik, Ondořiny prsty se zarývaly do hlíny.
Najednou jí zaclonil výhled pár širokých, rozšmajdaných bot. "No ne, co to tady máme?" pronesl bručivý hlas, pak ji do zátylku zasáhl jakýsi těžký předmět a Ondori se v bezvědomí složila na zem.

VI

Skrytá země,
21 mil na severozápad od Dsôn Balsuru,
konec 6235. slunečního cyklu, zima

"J
á ji znám. Maska ji prozradila. V Šedých horách stála proti mně a chtěla mě zabít." Tungdil si prohlížel spoutanou alfku, ležící na zmrzlé půdě vedle ohniště. Sedl si s přáteli kousek od ní a společně čekali, až přijde k sobě. "Odnesla Ohnivou čepel." Pruďas držel jednu ze seker v pohotovosti, aby alfku při sebemenším náznaku nějaké podlosti zabil. "Na mě to trvá už moc dlouho," prohlásil nespokojeně.
"Kdybys ji tak tvrdě nepraštil, byla by vzhůru," připomněl mu Boëndal, kdo nese vinu na tom, že je alfka v bezvědomí.
"Tak ji holt prostě probudím." Bo?ndil nabral plnou hrst sněhu a hodil jí ho do obličeje. Masku jí sejmuli, pod ní se zjevil klasický, úzký obličej, jakým se vyznačovali všichni alfové i elfové. Tungdil na obličeji zahlédl popáleniny, plameny Ohnivé čepele ji navždy poznamenaly.
Sníh ji zasypal a zčásti se snesl na zem, zčásti zůstal ležet na její teplé kůži a tál.
"Možná budeme mít větší úspěch s horkem. Podle toho, jak ta alfka vypadá, tak s ním má dost zkušeností," usuzoval Bo?ndil a předklonil se, aby rukavicí nabral trochu rozžhavených uhlíků.
Alfka prudce rozevřela víčka. "Ať tě to ani nenapadne," zasyčela.
"Já jsem to věděl. Ta černoočka je vzhůru," ušklíbl se Pruďas a ukázal jí sekeru. "Chovej se slušně, nebo tě rozsekám jako petržel."
Tungdil na ni kývl. "Tak tě teď přece jen vidím bez masky."
"Ty jsi porušil moji přísahu. Za to tě zasáhne Tionova kletba," soptila Ondori plná nenávisti. "Dlouho už žít nebudeš, Zlatoruký. Stejně jako tvoji přátelé."
Rodario potřásl hlavou. "Jenom si ji poslechněte, tu malou divokou kočku se špičatýma ušima. Svázali jsme ji jako kus uzeného a ona se stejně pořád snaží do nás zatnout drápy." Zaujal hereckou pózu. "Poslyš, alfko. Já jsem Rodario Neuvěřitelný, fámulus Narmory Hrozivé, a mohl bych tě na místě zničit, kdybych chtěl, ale my ti darujeme život, když…"
"Řekni nám, kde je Ohnivá čepel," vpadl mu Bo?ndil do řeči, což mu údajný fámulus oplatil teatrálními gesty plnými pobouření.
"Tam, kde ji nikdy nebudete moci získat," odpověděla Ondori.
"Ne, my ne. Ale je zcela možné, že do vašeho hlavního města pronikne někdo jiný a srovná ho se zemí," nadhodil Tungdil.
"Myslíš ty cizince? A na to, aby je někdo zastavil, je zapotřebí Ohnivé čepele?" V alfce vzklíčila naděje, obrátila pohled nahoru a zahleděla se na trpaslíka.
"Takže Ohnivá čepel je v Dsôn Balsuru?" usuzoval z její reakce Tungdil.
Alfka mlčela a snažila se najít nějaký smysl v tom, co se právě dověděla. Trpaslíci se v době, kdy předstírala, že spí, mezi sebou o cizincích bavili. Z poznámek, které zaslechla, nabyla dojmu, že se chtějí tomu vojsku postavit do cesty. "Když jste je sem nepřivolali, proč je chcete zastavit?" vyptávala se. "Copak nedělají přesně to, o co jste vždycky usilovali?"
"Ona opravdu nemá o ničem tušení," uklouzlo zaraženému Rodariovi. "Řekni nám, ty malá divoško, slyšelas už někdy něco o legendě zvané avataři?" Když Ondori odpověděla, že ne, tak si herec k legendě ještě něco přibásnil, aby jí nahnal větší strach, a skončil tím, že ukázal nataženou rukou dopředu. "Tví muži shořeli v čistotě avatarů, v úlomcích boha, kterého uctíváš. Myslím, že to je dokonalá ironie, nemám pravdu?"
"Nedají si pokoj dřív, než zničí posledního z nás," pronesla Ondori zamyšleně. Nyní se jí leccos vysvětlilo: špatný pocit při útoku na nepřátelský zadní voj, proč jí na čele pálilo znamení, kterým ji Nesmrtelní požehnali, proč černá voda v jejich žilách ztratila účinek… A pochopila, že neexistuje nic, co by mohlo Dsôn Balsur před invazí avatarů zachránit. Kromě těch páchnoucích podzemšťanů. Usmála se. "Ano, je to opravdu výsměch. Teď nás musí chránit ti, kteří by nás nejraději všechny pobili."
"V podstatě," navázal na její poznámku Tungdil a vážně na ni pohlédl, "je to dokonce ještě lepší. Musíme bojovat bok po boku a zaútočit na nepřítele společnými silami."
"Podzemšťane, my jejich moci nedokážeme odolat," odporovala mu, a když pomyslela na ten oblak světla a žáru, přeběhl jí po zádech mráz. "Stejně tak bys mohl chtít, aby se sněhová koule vrhla na slunce."

"Ta sněhová koule jenom musí být dost velká," nesouhlasil s ní Tungdil, sklonil se nad ni a přeřízl jí pouta. "Zapomeň na nepřátelství mezi námi a rychle se vrať do hlavního města. Sejdi se s vládcem a vysvětli mu, co vaší říši hrozí. Čím více se nás postaví avatarům a jejich vojsku do cesty, tím větší naději budeme proti nim mít."
"Udělám to."
Když si Ondori přiložila k tváři masku, aby zakryla zohavení, předstoupila před ostatní žena v černé zbroji. Měla příliš úzké rysy obličeje, nemohla to být lidská žena. "Mé jméno je Narmora, byla jsem žákyní Andôkai Bouřlivé," představila se řečí alfů, a i když měla příšerný přízvuk a úděsnou výslovnost, tak jí Ondori dobře rozuměla. "Vyřiď svým vládcům následující: jestli nám nepošlou bojovníky, necháme avatary projít a budeme se jen dívat, co s vaší říší provedou. Než abychom na vaši záchranu obětovali cenné životy, raději avatarům umožníme nabýt ještě větší moci." Oči jí zčernaly a nabraly výhružný lesk. "Ať vás ani nenapadne nedělat nic, protože v tom případě já sama osobně ukážu těm bytostem cestu do Dsôn Balsuru a pomůžu jim se zničením vaší říše."
Ona je jednou z nás! Ondori nemohla jinak, musela přikývnout. "Vyřídím váš vzkaz Nesmrtelným," zaskřehotala drsně, shodila ze sebe provazy a zvedla se.
"Přísahej na svou krev, že to uděláš," požadovala po ní maga zachmuřeně, popadla alfčinu levici a řízla ji do hřbetu ruky, potom jí přidržela rudě se lesknoucí čepel před očima. "S tímhletím si tě moje kouzlo najde všude, pověsí se ti na stopu jako šelma a zničí tě, kdybych měla dojem, že se mě snažíš obelstít."
Ondori se neodvážila odporovat, Narmořino jednání ji příliš zastrašilo, maga byla více než přesvědčivá. "Splním tvou vůli," zakoktala. "Abys viděla, že tě nepodvedu, prozradím ti, kde jsem přivázala jednu zajatkyni. Podzemšťanku." Popsala Narmoře cestu ke stromu, kde trpaslici zanechala, pak si pospíšila, aby byla z tábora co nejrychleji pryč, a zmizela ve tmě.
"Ani nechci vědět, cos jí říkala," pronesl Bo?ndil mrzutě. "A tu řeč jsem raději taky neslyšel."
"Potom bych se ovšem nedověděla, že nedaleko odsud čeká na vysvobození trpaslice," opáčila Narmora s úšklebkem a její oči přitom opět nabraly normální barvu. "Mám tam poslat Djerůna, nebo ji chcete osvobodit sami?"
Tuto otázku ani nemusela pokládat. Pro trpaslíky bylo samozřejmostí osvobodit jednu z nich z choulostivé situace, a tak se Tungdil s dvojčaty a třiceti dobrovolníky vydali houštím hledat zajatkyni. Došli až na místo, kde měla být.
Někdo tam však již byl před nimi, jak poznali podle roztátého sněhu a množství stop ve sněhové břečce. Na zemi u borovice ležel provaz, kterým alfka zajatkyni připoutala ke stromu.
"Našli ji avataři." Tungdil opatrně obešel strom kolem dokola a hledal nějaký náznak, který by jim napověděl, odkud trpaslice mohla přijít. Vedle otisků bot objevil roztržený náhrdelník z vykovaných plátků železa, napolo zadupaný do země. Na náhrdelníku byly droboučké kuličky zlata.
Znal ho víc než dobře.
"Balyndis," vyrazil ze sebe, zvedl řetízek a jemně z něho setřel špínu. Tím padla cizincům do rukou nejen jeho pravá láska, ale i tajemství Djerůnovy zbroje.
"Copak ty zkoušky nikdy nebudou mít konce?" zabručel Bo?ndil. "Už je toho moc i na mě."
Boëndal však poklepal Tungdilovi konejšivě na rameno. "Učený, nikdy bychom nemohli mít lepší důvod pro zničení vojska avatarů než teď. Neměj strach, my tu tvoji kovářku z rukou nepřátel osvobodíme."
"Ona už není moje kovářka, copak jsi zapomněl, Boëndale?" Tungdil si omotal řetízek kolem pravého zápěstí, ovázal jím šátek, který mu dala jeho lidská přítelkyně Frala. I kdybych se měl postavit proti těm avatarům úplně sám, Vraccasi, já ji zase získám.
"Ne, já jsem nezapomněl. Balyndis je manželka Gla?mbara. Ale stejně to vždycky bude tvoje kovářka." Krátce zaváhal a pak dodal: "A já bych si přál, aby se jí jednoho dne skutečně stala."
Tungdil mu dal němě za pravdu.
* * *
Tungdilovi, dvojčatům a celému oddílu deseti tisíc Třetích se rychlým pochodem podařilo předběhnout vojsko avatarů. Před průsekem, který v lese na hranici Dsôn Balsuru lidé vypálili, se rozestavili do bojové sestavy. Dva oddíly, celkem dva tisíce trpaslíků, Tungdil nechal, aby se zamaskovaly v křoví vpravo a vlevo od hlavního voje a tam se skryly před zraky nepřátel.

Alfka, kterou vyslali do hlavního města říše, jim přinesla zprávu o dočasném příměří, což poznali podle potěšitelné skutečnosti, že na ně nepršely žádné černé šípy a nepřepadli je alfové.
Jiní měli v minulosti méně štěstí než oni. Trpaslíci si s úděsem prohlíželi zbytky prapodivných sousoší z lidských mrtvol, které alfové v průseku postavili na znamení triumfu. Všude povlávaly ve větru vlajky ze stažených lidských kůží, do kterých byly krví zabitých vepsány alfské symboly a runy. Počasí letních měsíců dalo těm odporným uměleckým dílům pořádně zabrat, mráz je však uchránil před dalším rozpadem a sníh pokryl těla bílým šátkem a ušetřil trpaslíky pohledu na děsivé podrobnosti. Ve chvílích, jako byla tato, pocítili Tungdil i jeho přátelé nemalou chuť nechat avatary, ať si dělají, co chtějí.
Třetí nijak nedávali najevo strach, pokud vůbec nějaký měli. Jejich tetované obličeje byly obráceny k jihu, odkud se nepřátelé měli objevit. Disciplinovaně se seřadili do několika řad za sebou, jednou rukou před sebou drželi štíty a ve druhé ruce třímali zbraně.
Na Bo?ndila, který se stejně jako jeho bratr neustále zdržoval v Tungdilově blízkosti, udělali Třetí obrovský dojem. Přestože to nikdo z dvojčat nevyslovil nahlas, považovali za svůj úkol opatrovat život přítele a chránit ho před zákeřnými útoky z vlastních řad. Skutečnost, že se všichni trpaslíci společně podílejí na tomto boji, nic nezměnila na jejich cítění. Neznamenala, že by si začali navzájem důvěřovat.
Pozdě odpoledně přiběhl zpět do tábora špeh, kterého Tungdil vyslal na výzvědy. "Přicházejí," vyhrkl udýchaně. "Hlavní část našeho vojska je asi tak půl oběhu slunce za nimi, zahlédl jsem ji na obzoru."
Tungdil mu poděkoval a poslal ho zpět do řad válečníků. "Asi tak půl oběhu slunce," opakoval si zprávu. "To nás čeká pořádný kus práce." Mimoděk si vzpomněl na rychlý konec čtyř tisíc alfů, kteří nedávno na avatary narazili. Zatraceně tvrdá práce.
"Nebude to jednoduchý, ale není to nic nemožnýho," snažil se ho povzbudit Pruďas a vytáhl od opasku druhou sekeru.
O několik hodin později k nim dorazil zaván teplého větru, který neměl se zimou nic společného. Ohlašoval jim příchod protivníků.
"Udržujte linii," napomínal trpaslíky Tungdil a nařídil kurýrům, aby jeho pokyn předali velitelům oddílů. "Až na nás zaútočí ohněm, zvedněte štíty šikmo před sebe a skrčte se za nimi, pak se plameny přes vás převalí."
Uslyšeli dunění kopyt. Avatarská jízda se jim mihla před očima a zformovala se do dvou dlouhých řad za sebou, za nimi pochodoval předvoj pěšího vojska a dlouhými kopími kryl jezdce i zvířata. Jízda se za ně mohla po útoku opět stáhnout.
Trpaslíci nehnutě sledovali dění před sebou. Teprve když se jiskření a třpyt staly nesnesitelné, převázali si přes oči šátky, aby se chránili proti jejich jasu.
Poté se z řad protivníků odpoutala světelná postava a pomalu se k nim blížila. Vznášela se nad sněhem, který se pod ní měnil ve vodu.
Ve vzdálenosti deseti kroků od nich se postava zastavila. Ve žhnoucích obrysech nebylo možné rozeznat obličej. "Vy jste trpaslíci," pronesla bytost a z jejího hlasu vycítili nekonečnou dobrotu. "Vy jste po celé tisíce cyklů chránili Skrytou zemi před Tionovými stvůrami, jak jen bylo ve vašich silách, a přesto se nyní stavíte proti nám, i když máme naprosto shodný cíl. Je to tak?"
"Avatare, prosíme tě a tvých deset společníků, abyste okamžitě opustili naši vlast," odpověděl Tungdil. "Nepřinášíte nic dobrého půdě, lidem ani žádné ze zemí kolem nás."
"Máme svůj úkol, Tungdile Zlatoruký," odvětil hlas podmanivě. "Alfové, skřeti, obři, ze všech těchto stvoření nám vaše země něco nabízí. A tak neodejdeme dříve, než je zničíme, abychom vás jich zbavili, abychom ponížili Tiona a posílili svou moc a mohli jednoho dne vytáhnout přímo proti němu." Avatar připlul vzduchem blíž a náhle se kolem nich zřetelně oteplilo. "Uvolněte nám cestu, trpaslíci, a nic se vám nestane." Jeho zářící ruka ukázala k severu. "Naším cílem je věž a město za ní."
"Nemůžeme vám to dovolit, protože když získáte větší moc, přinesete lidem ještě více utrpení." Tungdil pozvedl štít a připravil se na to, že ho zalije žhnoucí bílá záře. "My trpaslíci chráníme Skrytou zemi před nebezpečím. Protože i vy jste takovým nebezpečím, nezbývá nám nic jiného než vás zadržet. A pro vás bude…"
Djerůn nečekaně vyběhl vpřed. Obr se třemi rychlými kroky ocitl vedle zářivé postavy, oběma rukama ji popadl za krk, objal ji a pevně stiskl.

Avatar vykřikl a zahalil se blýskajícím světlem. Zasypal tím jasem Djerůna, ale tomu podle všeho avatarův útok nijak neublížil. Ve vzduchu se vznášel zápach rozžhaveného kovu. Ze strany nepřátelského vojska trpaslíci zaslechli zděšený výkřik.
Potom se ozval hlasitý zvuk, jako když někdo roztrhne hrubý, těžký závěs na cáry. Do něho se mísilo praskání kostí.
Oslepující záře znenadání pohasla a trpaslíci uslyšeli Djerůnův triumfální řev. Obr zvedl avatara, roztrženého na dvě půlky, k nebi. Najednou vypadal velice lidsky. Byl to asi tak třicet cyklů starý muž, jeho róba z béžové látky byla nasáklá krví.
Železný strážce odhodil obě zkrvavené poloviny avatara vysokým obloukem do vzduchu. Dopadly do sněhu, několikrát se převrátily a zůstaly ležet. Nespojily se znovu v jednu bytost ani nezačaly žhnout. Nebylo na nich už nic božského.
"Ať do toho Vraccas praští kladivem!" Bo?ndil polkl. "On ho prostě jen tak roztrhal na kusy… jako… jako kuře."
"Byl to člověk," zašeptala Narmora a uvolněně se rozesmála. "Djerůn vycítil, že to je člověk! Jsou to jenom čaroději, nic jiného. Snaží se nás kouzlením omámit a namluvit nám, že jsou avataři."
Tungdil se rozesmál s ní, smích ho zbavil všech obav, ke kterým patřil i strach z toho, že dnešní den nepřežije a nebude moci zachránit Balyndis.
Jejich rozjařenost se rychle šířila dál a brzy všude hlaholil hlasitý, výsměšný smích trpaslíků, který neskončil ani ve chvíli, kdy jízda začala s útokem a tryskem se na ně vyřítila. Zbroje, které je před nedávném ještě tak oslepovaly, ztratily část lesku. Když neznámý magus zemřel, záře zeslábla.
Bo?ndil zvedl štít a sekeru. "Mlaťte ty herky tak, aby se jim rozjely kolena, pak vám jezdci spadnou dolů sami," vykřikl v nejlepší bojové náladě. Stejně jako všem ostatním, i jemu se do srdce vrátila víra ve vítězství.
Pod Tungdilovým vedením se osm tisíc trpaslíků vyřítilo vpřed, s bojovým pokřikem na rtech.
* * *
Tak jak bylo jednoduché zničit prvního ze zdánlivých avatarů, kterého brzy rozdupaly boty trpaslíků, tak těžké bylo nepodlehnout vojákům.
Vybičováni smrtí jednoho z vůdců vrhali se vojáci do boje naplněni nesmírnou zuřivostí a vztekem a díky své hbité, nesmírně obratné jízdě dostali trpaslíky do více než svízelné situace.
Síla, jakou jezdci na koních prorazili skrz řady trpaslíků, měla za následek, že v souvislých stěnách, které trpaslíci štíty vytvořili, se objevily mezery, do nichž se vtlačili pěší vojáci, hrnoucí se hned za jezdci, a celá bojová formace trpaslíků se ocitla v ohrožení.
"Ústup!" Tungdil nařídil prořídlému vojsku ustoupit dozadu, aby se mohli uchýlit pod ochranu stromů. Jakmile se trpaslíci stáhli na kraj lesa, vyrazili z něj zbývající Třetí a zatlačili pěší oddíly avatarů zpět.
"Vydržte," povzbuzoval je Tungdil. "Slunce již zapadá, nebude trvat dlouho a přijde vás podpořit váš král Lorimbas."
Tu se k nim přiblížila druhá světelná postava. Ta se však nedopustila té chyby, že by došla až k nim. Vznášela se tři metry nad zemí za řadami vlastních vojáků a vrhala do boje ohnivé koule. Narmora potřebovala veškeré síly, aby je odvrátila a nasměrovala tak, aby dopadly mezi nepřátele.
Když avatar zjistil, že proti němu stojí protivník, který se s ním může měřit, nařídil zbytku jednotek, aby zaútočil právě na to křídlo, kde stojí maga.
Tungdil k sobě přivolal dvojčata a spolu s nimi se prodíral k Narmoře, aby ji bránili před nepřátelským útokem. Ale ještě dříve, než se dostali na místo, kde maga stála, rozpoutal se tam zuřivý boj a Narmora jim v tom zmatku zmizela z očí.
"Nesmíme ji za žádných okolností ztratit," nabádavě připomínal Tungdil dvojčatům. Bo?ndil převzal místo na čele, za ním následoval Boëndal a on sám. Bo?ndilovy sekery, vraní zobák a Tungdilova sekera si razily průsek skrz davy nepřátel, přímou čarou se probojovávali vpřed a mířili k místu, kde, jak věřili, musí stát maga.
Konečně se dostali až k Narmoře, která se musela bránit neúprosnému útoku vojáků. Navíc pronikl do její blízkosti druhý avatar a dorážel na ni neustálými útoky magie.
Třetí kolem ní na svých pozicích vydrželi, Djerůnova koule a meč srazily každou ranou k zemi tři nebo i

více nepřátel, kteří se dostali příliš blízko k jeho paní. Avšak avatarovi válečníci cítili, že je jenom otázkou času, kdy se trpaslíci zlomí. Bylo jich příliš málo.
Potem zalitá Narmora stála vedle Djerůna, její ruce bez ustání vytvářely magické znaky a tím i kouzla. "Už ho déle nedokážu zastavit," procedila mezi zuby a lapala po dechu. "Djerůn se k tomu avatarovi nedostane dost blízko, aby ho mohl zabít. A tady ten je pořádně silný!" Odvrátila přilétající blesk a svedla ho mezi útočníky, v jeho energii uhořel tucet nepřátel.
Tungdil váhal s rozkazem k výpadu, kterým by s Třetími proklestil Djerůnovi cestu vpřed. Kde je těch zbývajících devět avatarů? kladl si místo toho otázku. Od počátku bitvy počítal s tím, že ho i s jeho malým vojskem sežehne mrak ohně, stejně jako předtím alfy. Proč nic nedělají a obětují životy svých vojáků? Rozhodl se, že nechá bitvě volný průběh a s dvojčaty vedl protiútok. Třetí se jim přilepili na paty a dokazovali, že i když jsou v menšině, jsou schopní způsobit nepřátelům velké ztráty. Bylo jich však příliš málo.
Právě když začal jejich útok za soumraku váznout, dorazily posily.
Nad hlavami trpaslíků se přehnal obrovitý stín, svištěl a syčel jako hejno ptáků, potom bylo slyšet hlasitý šramot, když se do zbrojí nepřátelských vojáků zabodávaly stovky šípů. Šípů s černými dříky a černými pery.
"Ti černoocí šikmoušáci si to asi přece jen rozmysleli," zabručel Bo?ndil. "Bude čím dál těžší, abysme z tyhle bitvy vyvázli živý." Odvrátil ránu jednoho vojáka, srazil mu ruku svírající zbraň a sekl ho do nechráněného stehna. "Třetí, alfové a avataři." Jeho další rána zasáhla nepřítele do boku, čepel sekery pronikla zbrojí a zanechala po sobě hlubokou ránu. "Musel bysem se celou dobu furt točit dokola, abysem je měl pořád na očích."
Boëndal se rozmáchl vraním zobákem a roztříštil jeho plochou stranou čísi helmu včetně hlavy, torzo těla se převrátilo dozadu do řad spolubojovníků. "Měj oči otevřené, dívej se na ty, co stojí před tebou, a přestaň mudrovat," napomenul bratra a setřel si dlouhým vousem z tváře pot a krev. "Avatar je někde vpředu, tam se musíme dostat."
Šípy alfů jim neustále svištěly nad hlavou a přinášely nepřátelům okřídlenou smrt. Avatarovi vojáci viditelně víc a víc ztráceli vůli po vítězství, první z nich se začali spořádaně stahovat zpět, štíty drželi směrem vzhůru, aby se chránili proti dalším střelám.
Přišla Djerůnova chvíle. Opustil místo po boku Narmory, pronikl vpřed, zabil každého protivníka, který se vlastní neopatrností ocitl v dosahu jeho zbraní, a přímo za Tungdilem se odrazil od země.
S lehkostí, kterou by u něho nikdo neočekával, prolétl dobrých sedm kroků vzduchem, přímo nad helmami, štíty a hlavami vojáků, a přistál uprostřed hloučku nepřátel, pouhé dva kroky od avatara. Světelná postava ho na místě zasypala svazkem šustivé bílé energie. Magie narazila na obrovu zbroj a vyryté symboly se pod účinkem její energie rozzářily, aniž by však Djerůnovi nějak viditelně ublížily. Odražené paprsky si hledaly cíl mezi vojáky, kteří je obklopovali, takže pro Djerůna bylo snadné probojovat se až k avatarovi.
Opět se spolehl na svou nadlidskou sílu, prsty v železných rukavicích sáhly do světla, které se okamžitě rozzářilo ještě jasněji a pronikavěji, až se najednou ozval hlasitý, rezavý smrtelný výkřik a lesk pohasl. Djerůn zařval a zvedl nad hlavu mrtvolu druhého maguse, kterému zlomil vaz. Z hledí jeho helmy sálala purpurová červeň, jako by se jeho pýcha přetavila do této záře. Vychutnával si vítězství, otáčel se na všechny strany, aby si byl jistý, že si nepřátelské vojsko plně uvědomuje smrt svého vůdce, a pak ho odhodil na zem jako hračku, která ho najednou přestala bavit.
Avatarovo tělo letělo vzduchem a přistálo daleko od Djerůna na bodcích halaparten a pík jeho vlastních lidí.
Na bojišti rázem zavládl klid.
Pokud si snad nepřátelé vysvětlovali skon prvního avatara jako nešťastnou náhodu, ukázalo se nyní, že ať už jsou tyto bytosti, čím jsou, nejsou ani božské, ani neporazitelné. Magusova krev stékala po železe a dřevěných násadách jako u každé jiné mrtvoly. Neobklopovalo ho žádné blahodárné světlo, veškerá čistota zmizela.
"Teď!" vykřikl Tungdil nahlas, celý bez sebe nadšením. "Smeťte je, než se proberou z toho šoku!" Jeho sekera se zařinčením protnula něčí štít a rozdrtila ruku, která ho držela. Muž s nářkem dopadl na rozrytou

zem.
Boj se nanovo rozhořel, tentokrát byla víra ve vítězství na straně Tungdila a jeho mužů a žen.
Ve chvíli, kdy alfové vyrazili z krytu lesa a i oni se divoce vrhli do boje a kdy hlasitý signál rohu ohlašoval příchod Xamtys a zbytku vojska Svobodných, Prvních a Třetích, dostal se Djerůn do pasti.
Kopiníci už dlouho pokládali za hlavní cíl zabít stvoření, které je oloupilo o oba avatary. Bez ustání se na něho vrhali, bodli a okamžitě střelhbitě uskočili zpátky. Když Djerůn přesto někoho z nich zabil, hned mu vpadli do zad čtyři další.
Bo?ndil si všiml Djerůnových potíží. "Podívejte, ta hlava s hrncem má problémy." Jeden krátký pohled na Tungdila a Boëndala mu stačil, v jejich unavených tvářích vyčetl souhlas. "Půjdeme ho zachránit. Už jsem si na něho tak zvykl, že by bylo škoda…"
Boëndal vykřikl, aby Djerůna varoval, a rozpřáhl se vraním zobákem, aby jím mohl hodit. Těžká zbraň zavířila vzduchem a letěla vstříc jezdci, který se tryskem řítil s napřaženým kopím rovnou na Djerůna. Jezdec však postřehl, co mu hrozí, přikrčil se a Boëndalově ničivé zbrani se vyhnul.
Djerůn byl plně zaměstnán kopiníky a dusot kopyt zaslechl příliš pozdě. Sice se ještě napolo stočil bokem, přesto mu kopí projelo přímo podbříškem. Voják zaplatil za odvážný útok životem, válečníkova koule mu rozdrtila hruď.
Na Djerůna se okamžitě vrhli kopiníci a strhli zesláblého tělesného strážce k zemi. Tungdil a ostatní trpaslíci ho ztratili z dohledu.
"Narmoro!" houkl Tungdil a upozornil magu na osud jejího tělesného strážce.
Narmora ho hledala pohledem, ale nedokázala ho mezi rozvášněnými bojovníky vypátrat. "Nikde ho nevidím!" zavolala na Tungdila a vyslala paprsek plamenů směrem, který jí Tungdil ukázal. "Já vám vypálím cestu a vy ho najděte." Trpaslíci přikývli a připravili se, aby se pokusili hned po následující sprše plamenů probojovat k Djerůnovi.
Netušili však, že maga nepoužila na vyvolání kouzla veškerou energii.
Djerůn jim byl nepochybně prospěšný, díky němu zjistili, že existuje zbroj, která dokáže vzdorovat magii avatarů. Ale Narmora mu nikdy neodpustila, že se podílel na spiknutí proti ní.
Když zemře, bude dobře. Jestli přežije, najde si ho smrt někdy jindy, říkala si lhostejně a podívala se za trpaslíky, kteří se spolu se skupinou Třetích chystali Djerůna zachránit. Já se v žádném případě ze všech sil nevydám. Kvůli němu určitě ne.
* * *
Kopiníci se projevili jako nejúpornější protivníci.
Každý výpad trpaslíků odvrátili dlouhými kopími a halapartnami. Jedna řada železných hrotů se tyčila proti trpaslíkům a udržovala je v odstupu, druhá řada se znovu a znovu vysunovala vpřed a zraňovala každého, kdo se snažil prorazit si změtí kopí cestu a zpřelámat jejich násady. Djerůn ležel někde za nimi.
"Ohó, tak teď se vám to povedlo! Však hned poznáte, co to obnáší, když někdo rozzuří trpaslíka!" vykřikl Pruďas vztekle a chtěl zaútočit, ale jeho rozvážný bratr ho stáhl zpátky.
"Napíchli by tě jako kuře na rožni," varoval ho a zmlkl, když se kolem nich rozestavilo několik urostlých postav s nataženými luky, mířícími na kopiníky. Za chviličku dopadl na nepřátele celý roj šípů, řadu z nich zabil a prorazil mezi nimi průchod o šířce necelých dvou kroků.
"Moc se nezdržujte," pronesl jakýsi ženský hlas a Tungdil v něm poznal Sinthorasovu dceru. "Pospěšte si."
"To mi vůbec není po chuti." Bo?ndil se na ně nedůvěřivě zahleděl. "Měli jsme je i s těma jejich zatracenýma lukama v zádech," zasykl k bratrovi.
"Měli. Mohli jsme vás zastřelit, kdy se nám zachtělo," potvrdila Ondori jeho slova s úsměvem. "Ale proč bychom to dělali? V tuto chvíli máme stejné nepřátele." Pohlédla na protivníky a nařídila lidem, aby vypálili druhou salvu, protože les železných hrotů se znovu pevně sevřel. "Vpřed, Zlatoruký." Uchopila luk a přiložila k tětivě šíp. "Osobně budu strážit tvůj život, abych ti ho já sama mohla někdy vzít." Její šedé oči byly plné nenávisti.
Jestli chtěl Tungdil Djerůna zachránit, neměl žádnou jinou možnost. Obrátil se s němou modlitbou k Vraccasovi, vřítil se do proluky a dvojčata a Třetí ho následovali. Přestože si pevně předsevzal, že to neudělá, stejně otočil hlavu, aby se po alfce poohlédl.

Stála vzpřímeně na místě, luk měla napnutý a mířila na něho. Její prsty právě uvolnily tětivu a střela vylétla. Tungdil si užuž namlouval, že cítí bolest, ale šíp ho jako zázrakem minul.
Ondori sklonila luk a ukázala dopředu.
Tungdil se obrátil a zjistil, že zabila protivníka, stojícího přímo před ním. Protože se na chvíli otočil k alfce, naběhl by vojákovi přímo na meč. Budu se muset spolehnout na její nenávist. Ta je mou nejlepší ochranou, pomyslel si, přeskočil mrtvého a zaútočil na vojáky, aby pronikl až k Djerůnovi. Ale po Narmořině tělesném strážci nebylo nikde ani stopy.
Teď, když se ocitli přímo uprostřed nepřátel, nemohlo Pruďase nic zadržet. Kopiníci u sebe měli jako druhou zbraň i krátké meče, které ovšem neměly proti těžkým koulím, sekerám a kladivům trpaslíků sebemenší šanci. Ti rázem získali převahu. V ničem nepřátele nešetřili, navíc neměli v úmyslu brát zajatce.
Bitva trvala až do setmění, pak ležel u lesa před Dsôn Balsurem celý zbytek vojska avatarů mrtvý. Nakonec našli i Djerůna.
Ležel obklopen pobitými vojáky a už se nehýbal. Nereagoval ani na hlasité zavolání, ani když mu prudce zatřásli ramenem. Z nesčetných ran v jeho zbroji se řinula prapodivná, jasně žlutá krev, která kolem něho vytvořila obrovskou louži. Tungdil přivolal na místo Narmoru.
"Ustupte všichni o deset kroků dozadu," nařídila jim maga. "Nikdo nesmí vidět, co budu dělat. Je to magie, která vám může přinést smrt." Přehodila přes sebe a přes Djerůnovu hlavu plášť. Ve skrytu mu pak rozevřela hledí.
Oční důlky v děsivém obličeji bestie byly prázdné, nic se v nich už nelesklo a nejevilo známky života. Narmora nepociťovala žádnou lítost, ale ani žádné zadostiučinění, pro ni nebyl Djerůn nic víc než pohůnek nenáviděné Andôkai.
Tak ses dočkal trestu za to, co jsi mně a Furgasovi provedl. Opět masku zaklapla, shodila ze sebe plášť a povstala. "Je mrtvý," oznámila nahlas. "Djerůn zabil dva avatary, a to ho stálo život. Zůstane v našich vzpomínkách." Přešla k Tungdilovi. "Našli jste Balyndis?"
Bo?ndil vztekle přiznal, že ne. "To nechápu. Kam ji jenom zavlekli?"
"A já zase nechápu, že tady byli jenom dva samozvaní avataři," dodal Tungdil. Obavy o kovářčin osud ho velice tížily. "Kam zmizelo těch zbývajících devět?"
"Možná jich nikdy nebylo víc než jen ti dva," dala Narmora na uváženou. "Viděla jsem mrtvoly údajných úlomků božího těla a měla jsem z nich dojem, že to jsou úplně obyčejní lidé." Ukázala trpaslíkům předměty, které mrtvým odebrala. "Amulety, prsteny s krystaly a jiné předměty, ve kterých se dá uchovávat magie, nic jiného u sebe neměli. Když jim je někdo vezme, nedokážou vůbec nic."
"Proto tak zářili?" podivoval se Pruďas.
Maga přikývla. "Musí to být nějaké kouzlo, které udržují pomocí amuletů. Takovým způsobem vzbuzují dojem, že jsou božské bytosti." Ukázala na jednoho z mrtvých vojáků. "Vidíte ten úlomek meteoritu, ten měsíční kámen, který všichni nosí na brnění hned u krku? Kouzlo, které na něm spočívá, má za následek, že vojáci září skoro stejně jasně jako jejich pánové."
"Podvodníci," zavrčel Bo?ndil a kývl na Rodaria, který se k nim připojil. "Jsou stejní jako ty. Tahali nás za nos a předstírali, že jsou něco jiného."
"To si velice vyprošuji," protestoval herec. "Já jsem se držel přímo skvěle a nepřátelé bez váhání uvěřili, že mají co dělat s opravdovým magusem." Ve skutečnosti byla jeho róba dost potrhaná a utržila tu a tam nějakou tu trhlinu, mim sám však přitom nebyl ani jednou zraněn.
Zčistajasna se přímo mezi nimi objevila alfka, ostatním připadalo, že ji snad vyplivla samotná temnota. Pruďas bez rozmýšlení vytrhl od opasku sekeru a výhružně ji proti ní zvedl. "Ustup, černoočko! Bitva je dobojovaná, už jsme zase nepřátelé."
"Kdyby tomu tak bylo," opáčila Ondori blahosklonně, "ležel bys už dávno obličejem v prachu, podzemšťane. Napadlo mě, že vám asi můžu dát vysvětlení té záhady chybějících avatarů. Krátce před tím, než jsme na ně narazili, jsem v noci zahlédla další světlou záři. Ta se pohybovala na západ. Možná se rozdělili, nemyslíte?"
"Rozdělili se a my jsme si toho nevšimli?" zasmál se Bo?ndil.
"Ano. Rozdělili se a vy jste si toho nevšimli. Podzemšťané mají hluboký a pevný spánek. Přepadnout je a všechny pobít je v noci hotová hračka. Nebo je napálit." Pozorovala je skrz masku a čekala na

odpověď. "Já to vím velice přesně."
Bo?ndil by se na ni okamžitě vyřítil, kdyby ho Tungdil a Boëndal nedrželi za ramena. Tak se jenom vztekal a proklínal ji.
"Kam chtějí jít?" obrátil se Tungdil na přítomné. "Co se jim může zdát na západě tak lákavé, aby na to měli spadeno? Nežijí tam ani skřeti, ani obři." Přemýšlel, co by jim ještě mohla legenda prozradit. "I když to jsou jen obyčejní magusové, tak je podle všeho pravda, že sílu čerpají ze zničení zla. Proto tam určitě hledají něco zlého."
Narmora zbledla.
"Porista," zašeptala.
"Porista je zlo?" divil se Rodario. "Takový pocit jsem ale nikdy neměl, právě naopak. Lidé tam jsou velice přátelští, až na několik manželů, kterým jsem…"
"Ne, lidé ne. Ten pramen ve sklepeních paláce, který napájí jednotlivá magická pole ve všech říších," vysvětlovala maga. "Když se Nôd'onn dostal k moci, tak ten pramen změnil a zkazil ho, aby z něho mohl čerpat energii jenom on sám. Pouze Andôkai - a já - z něho také můžeme čerpat, protože se modlíme k Samusinovi a světlo i tma se nám otevírají naprosto stejně."
Tungdil tušil, co asi mají zbývající avataři za lubem. "Ten pramen se po jeho smrti nezměnil do původní podoby?" Narmora odmítavě potřásla hlavou. "Pak je to pro ně cíl, který se jim rozhodně vyplatí."
"Jaké účinky to bude mít na Skrytou zemi?" dohadoval se Boëndal. "Já se v magii nevyznám, ale nebude pro nás nevýhodou, když ta pole najednou… zmizí, nebo co? Možná patří k zemi stejně jako podloží, na kterém stojí hora. Nikdo je nevidí, ale je hrozně důležité."
"Narmoro, může někdo nechat ten pramen vyschnout nebo ho zničit?" zeptal sejí Tungdil vylekaně.
"Já nevím," doznala maga. "Něco by o tom mohlo být v archivech, ale… všechny spisy jsou v Poristě."
Zalapala po dechu a podívala se na Furgase. "Stejně jako naše dceruška."
"Tak potom zůstáváme bratry ve zbrani," konstatovala Ondori chladně. "To je pro vás dobré. Zůstanete tak o něco déle naživu."
Tungdil se rozhlédl po obrovském poli, plném mrtvol. To byl teprve začátek věcí, které nás čekají, Vraccasi.
Z těch něco víc než třiceti tisíc trpaslíků, z toho bylo dvaadvacet tisíc Třetích, jich po prvním střetu s cizinci zbylo asi dvacet tisíc. S nimi museli vytáhnout proti městu a neznámému počtu nepřátel, vedených mocnými magusy.
S lidmi ani s elfy Tungdil nepočítal. Jedni nebyli po zničení vojska u Dsôn Balsuru schopni rychle sesbírat nové síly a druzí by se nepochybně zdráhali bojovat po boku alfů. Přesto měl v úmyslu vyslat do Âlanduru posly a požádat elfy o pomoc.
Je to na nás, Vraccasi. Všechno je jenom na nás. Tungdil se pohledem obrátil k místům, kde se někde v temnotách noci skrývaly Šedé hory. "Děti kováře čeká úkol, který musí splnit," pronesl pevným hlasem. Z neznámého důvodu vycházel z přesvědčení, že Balyndis žije. Já ji najdu a vysvobodím.
Pruďas přikývl. "Jo, zdá se, že všecko zůstalo na nás, učenej. Ale my s tím máme svoje zkušenosti." Ukázal na alfku a skupinu Třetích. "I když bysem si raději přál jiný spojence."
K Ondori přistoupil jeden alf a něco jí pošeptal do ucha. "Objevili jsme nějaké stopy, podzemšťani," vysvětlovala jim alfka. "Pocházejí od skupiny jezdců na koních, nemělo by jich být více než dvacet. Jejich cílem je nejspíš Porista. Tam, kde nasedali, jsme našli i otisky bot, které se hodí pro nějaké dítě."
Tungdil se nadechl. "Ne, to nebylo žádné dítě. To byla trpaslice. A ta zná tajemství zbroje, jakou potřebujeme, abychom odolali magii avatarů."
"Myslete si o mně, že nemám srdce, ale pro ně by asi bylo jednodušší, kdyby ji zabili," namítl Rodario, který se do jejich situace příliš nevcítil.
"Jednodušší by to určitě bylo. Ale oni si třeba budou myslet, že to není žádná obyčejná trpaslice. Možná se nějak dověděli, že Balyndis dokáže vykovat zbroj, která odolává jejich magii. Nezapomeňte, že kdyby ti ne zrovna božští avataři vybavili takovou zbrojí svoji armádu, byli by ještě mnohem silnější. Nebo kdyby si tu zbroj opatřili i pro sebe." Tungdil se odhodlaně rozhlédl kolem sebe. "Než zaútočíme na Poristu, musíme Balyndis osvobodit. Bez ní a bez tajemství Djerůnova brnění nemusíme proti městu vůbec táhnout. Oni by nás jinak spálili na popel. Pár z nás se bude muset proplížit hradbami do města a

zachránit ji."
"Já půjdu s vámi," vymiňovala si Ondori. Její pohnutka byla nabíledni: ona přinese smrt Tungdilovi a dvojčatům, nikdo jiný je nesmí zabít.
Furgas a Rodario si mezi sebou vyměnili rychlé pohledy. "Známe pár cestiček, kudy se dá do města proklouznout," prohodil magistr technicus. "Já vás povedu…"
"…ale jenom pokud přitom zároveň vysvobodíme z paláce i naši dcerku," položila si Narmora podmínku. "Nepřeji si, aby se jí v bitvě něco stalo. Už jsem ztratila syna." Pohlédla na Tungdila. "Slib mi to," požádala ho.
Přestože její podmínka dále zvyšovala nebezpečí jejich krkolomného podniku, Tungdil jí požadovaný slib dal. Potají se divil, jak moc se Narmora změnila. Doba, kdy chodila k Andôkai do učení, na ní zanechala stopy, řekl si v duchu. Lítostivě se zahleděl na mrtvého Djerůna, kterého postrádal nejen kvůli jeho nesmírné síle.
A vtom dostal nápad.

Skrytá země,
187 mil na východ od Poristy,
konec 6235. slunečního cyklu, zima

R
anním oparem se rozléhalo pronikavé bušení kovářského kladiva. Tungdil stál v malé dílničce ve vesnici jménem Zvoníkov, na kterou narazili na cestě do Poristy, a předělával Djerůnovo obrovské brnění. Když si ho prvně pořádně prohlédl, usoudil, že při úsporném zacházení jim ten materiál bude stačit, aby z něho vyrobil nové brnění pro sebe i pro obě dvojčata.
Tungdil důkladně rozvážil, co z které části brnění vyková. Než rozložil prsní krunýř a chrániče rukou a nohou na malé části, udělal si přesný nákres originální zbroje, aby mohl umístit runy na správná místa.
"Hýbe se to?" vyptával se Boëndal. Byl Tungdilovi neustále k ruce stejně jako Bo?ndil a vesnický kovář se svými tovaryši. Lidé obdivovali především Tungdilovu zručnost a cit v prstech. Bušil kladivem neobyčejně rychle, ale přitom silně a přesně.
"Bude to trvat ještě dlouho," odhadoval Tungdil nespokojeně. "Nástroje nejsou takové, na jaké jsem zvyklý, výheň špatně táhne a mohla by být ještě víc rozžhavená." Hlava kladiva svištěla dolů a postupně dodávala železu požadovaný tvar. "Ty zbroje nás občas někde přiskřípnou, nemáme čas, abychom si je upravili úplně přesně na míru."
"Dokud mě budou chránit před tou prokletou magií, můžou mi sedřít kůži až na kost," zabrumlal Pruďas a plně se soustředil na to, aby do hotových dílů vyrazil runy. Potěžkal zbroj v ruce. "Je to těžký. Budeme v boji pomalejší než obvykle," varoval bratra. "A ten z nás, kterej příště mrskne zbraní, a nebude přitom mít u sebe druhou, zaplatí celej pytel zlaťáků," poznamenal a narážel tím na Boëndala, který mrštil po jednom jezdci vraním zobákem, když se snažil zachránit Djerůna. "To je hroznej zlozvyk."
Více než devět oběhů slunce projížděli zasněženou krajinou Gauragaru. Djerůnovu mrtvolu v kroužkové košili a s helmou na hlavě pohřbili do země před Dsôn Balsurem, ponechali mu jeho tajemství, a dokonce i Bo?ndil měl pro to pochopení.
Tungdil, Pruďas a jeho bratr, Ondori, Rodario a Furgas potom vyrazili, aby se co nejrychleji dostali do hlavního města. Narmora bude putovat s vojskem a zůstane u něho, aby ho chránila, kdyby jim avataři cestou nastražili nějakou magickou past.
"Já jsem měl u sebe ještě druhou zbraň, o tom nepochybuj," odpověděl Boëndal s úšklebkem a ukázal na sekeru u opasku. "Já ti nikdy nebudu muset nic platit." Vyplázl na Tungdila jazyk. "Zato někteří jiní nejspíš ano, nemám pravdu, učený?"
Tungdil kontroloval brnění, které neustálým bušením kladiva stvořil, opláchl si rozpálený obličej trochou vody a setřepal si šedý prach z hnědých vousů, které za tu dobu pořádně porostly. Poslouchal je jenom napůl, myšlenky se mu točily jenom kolem kovařiny nebo kolem Balyndis.
V posledních dnech se stal velice zamlklým, hodně přemýšlel a zkoumal své city. Řada zklamání, kterých se dočkal, mu dala pořádně do těla. Zrádná Myr, která ho přesto tak milovala, že pro něho zemřela,

skutečnost, že se Balyndis rozhodla proti němu a jejich vzájemné lásce, závratné výšiny a nekonečné propasti, do nichž ho obě trpaslice uvrhly, ho v okamžicích klidu přiváděly do stavu zvláštní zádumčivosti. V takových chvílích nebylo nic, co by ho těšilo, a nebyl schopen ničeho jiného než reptat na osud. Bylo úplně jedno, do čeho se pustil, všechno bylo pokaždé spojeno s bolestí a neštěstím. Občas, ale opravdu jenom občas, si přál, aby podlehl v nějakém boji a zemřel, aby alespoň ve Vraccasově Věčné kovárně nalezla jeho duše klid…

"Učený?" zaslechl, jak se ho Boëndal ustaraně ptá.

Tungdil setřepal vodu z vousů. "To nic není," uklidňoval ho a přinutil se pousmát. Pak rozvázal šňůrky kožené zástěry a sundal ji ze sebe. "Mám hlad, žízeň a chuť na dobré pivo."

"Já taky," přizvukoval Pruďas s povzdechem. "Škoda, že tady žádný dobrý pivo nemají."

Vyšli z kovárny a přešli naproti do statku, ve kterém se ubytovali. Již zdaleka ucítili vůni pečeného masa a čerstvě napečeného chleba.

Vstoupili do světničky, kde na úzké lavici za stolem podřimoval Furgas. Ondori si udělala pohodlí hned vedle pece.

Jí a jejímu luku vděčili za nadbytek masa, neboť přestože obyvatelé vesnice přísahali, že po příchodu zimy není nikde v okolí žádná zvěř, našla si alfka pokaždé nějaký cíl. Jednou srnce, jindy několik králíků. Byla vynikající lovec a jak se zdálo, nedělala mezi živými tvory žádné rozdíly. Člověk, zvíře, skřet, pro ni byli všichni na jedné úrovni, kdesi hluboko pod alfy.

Alfka ani nezvedla oči, když trpaslíci vstoupili do místnosti. Celá se soustředila na vyřezávání pohyblivých figurek z kostí a šlach zvířat. Ostrým nožem seřezávala kosti do správného tvaru a vytvářela z nich obličeje. Sedlákově dceři dokonce vyřezala z jedné kosti flétnu, jejíž zvuk kdekdo obdivoval.

Tungdil tušil, že to, co dělá se zbytky zvířat, prováděla i s pozůstatky zabitých nepřátel. Při představě, že nějaký alf nebo alfka muzicíruje na holenní kosti nějakého trpaslíka, se mu zvedal žaludek.

Přesto si zvěří, kterou alfka složila, nacpávali břicha. Práce u kovadliny vyžadovala velkou sílu v pažích, a protože nebyli doma v horách, mohli ji získat jedině z masa.

Furgas se probudil, protáhl se a podíval se na Rodaria, jenž si dělal poznámky a neustále tu a tam házel pohledem po Ondori. Rychlými tahy si načrtl její podobu. "Řekl bych, že to je mimořádně zajímavá osoba," poznamenal polohlasně. "Před nepřáteli tě chrání pouze z toho důvodu, aby tě mohla sama zabít. To se bude v našem kuse vyjímat naprosto dokonale. Takové vnitřní napětí," rozplýval se nadšením a sklapl knížečku.

"Uvědomuješ si vůbec, že nejsme na jevišti?" Furgas považoval za povinnost znovu příteli připomenout, jaký úkol na ně čeká.

"Vím to velice dobře," mávl herec rukou. "Žádné zkoušky, žádná nápověda, žádní diváci a bohužel ani žádné penízky." Nalil si bylinkový čaj, který jim selka přinesla a pak rychle spěchala pryč, aby nemusela být delší dobu v blízkosti alfky. "Kdyby mi někdy někdo řekl, že brzy zase budu muset vytáhnout proti zlu, byl bych se mu vysmál," povzdechl si a foukáním si chladil horký nápoj. "Já jsem chtěl provozovat v Poristě Curiosum, svádět ženy a trávit život v naprostém klidu na jevišti. Ale již se zvedá opona dalšího představení, které mě může stát život."

"No ne, Rodario?" škádlil ho Boëndal. "Ty se začínáš zamýšlet?"

"Už je to tak. Možná za to může ta zima, ta neustálá šeď, to není nic dobrého." Šťouchl Tungdila do boku. "S ním je to stejné. Od té doby, co jsme se vydali na cestu, tak skoro pořád jenom mlčí. Nenašel by se nějaký ten vtip? Já pořád ještě nevím, jak zní ten o skřetovi a trpaslíkovi."

Tungdil se napil teplého piva. "Nazývat mě zábavným vůdcem by bylo poněkud přehnané."

Pruďas si s ním přiťukl. "Všichni si děláme o Balyndis starosti, nejseš jedinej, učenej. A umíme si představit, že ty o ni máš ještě větší strach než my. Jak se říká, stará láska nerezaví." Kousl se do jazyka, aby neřekl něco, co by Tungdilovi ještě víc zkazilo náladu. "Promiň, já jsem zase nepřemýšlel."

"Ty jsi zase byl upřímný," opravil ho Tungdil. A máš pravdu, dodal v duchu a čekal, jestli se znovu neozve jeho vnitřní démon. Ten však mlčel. Mlčel, protože Tungdil přestal sám sobě něco nalhávat. Já ji pořád miluju a vždycky ji milovat budu. Žádná by jí nesahala ani po kotníky, a tak raději zůstanu sám, abych neudělal nějakou jinou trpaslici nešťastnou kvůli tomu, že nedokážu její lásku plně opětovat. Upil pivo, popadl džbánek a zvedl se. "Pojďte, půjdeme dál dělat na těch zbrojích."

Potřebovali další dva oběhy slunce, než byla brnění konečně hotová a jakž takž jim seděla na těle, za další čtyři oběhy dokončili helmy a chrániče na ruce a na nohy. Připravili si články na rukavice, ty cestou spojí drátem.
Po rychlém pochodu Gauragarem se skromným odpočinkem během cesty se konečně dostali do blízkosti Poristy.
Již zdaleka viděli, kdo jsou noví páni města.
Na věžích paláce se třepetaly praporce s neznámými symboly, po celém městě byly rozbity stany, které zčásti dokonce převyšovaly domy. Kolem vnějšího okraje města projížděly patroly a kontrolovaly každého, kdo chtěl dovnitř nebo ven.
"Hezky si to zjednodušují." Furgas ukázal na jeřáby, které se natáčely hned na jednu, hned na druhou stranu. Stavební práce pokračovaly bez ohledu na obsazení města. "Tak se mi zdá, že se našim falešným avatarům ty moje stroje líbí."
Chtěl dodat ještě něco, ale v tom ucítili pod nohama otřesy. Zpočátku nebyly větší než maličké zachvění, později však narůstaly, až setřásly ze stromů sníh. Zanedlouho otřesy skončily.
Tungdil se otočil a podíval se dozadu. Chtěl vědět, jestli se otřesy šíří dál.
Země se skutečně dále rovnoměrně vlnila. Jako když někdo vhodí kámen do vody a vlny se šíří všude kolem. Tungdil to rozpoznal podle větví stromů. Ty se rozhoupaly a sníh z nich spadl na zem. Posléze otřesy zeslábly a odezněly. "Dělají něco s pramenem," zněl trpaslíkův odhad. "Podívejte se, co natropili."
Bo?ndil si oklepal z ramen sníh, který mu tam napadal z větví, a protože na sobě neměl helmu, musel se smířit s tím, že se mu bílá hmota nahrnula na zátylek, tam roztála a jako pramínek ledové vody mu stéká po zádech dolů. "Kdyby zůstalo jenom u tý trošky houpání, tak to Skrytá země snese."
"Bylo by lepší, kdyby se povedlo, aby ten pramen nemohli nijak poškodit." Boëndal se pohledem obrátil na Furgase a Rodaria. "Tak, vy dva Dlouzí. Předveďte, že jste taky k užitku a ukažte nám, kudy se dá proklouznout do města."
Furgas ukázal k severu. "Tam jsme začali stavět nový systém kanálů. Staré trubky se zřítily, tak jsme rozšířili podzemní chodby a vyzdili je jako klenutá sklepení. Je hotovo prvních pět set kroků, ty vedou zvenku až k Velkému tržišti."
"Zakryli jste nějak vstup do chodeb?" Tungdil zkoušel, jak mu sedí zbroj, cítil se v ní velice stísněně. I helma, kterou si nasadil, mu značně omezovala výhled. Ani dvojčata nedávala najevo žádné nadšení.
"Nechápu, jak to mohl ten náš přítel s hrncem na hlavě vydržet," ozvalo se dutě zpod Pruďasovy helmy a následovalo hlasité zaklení. "Zatraceně, přivřel jsem si v něm fousy. Ten krám mi jich vyrval už celý chumáče."
"Dali jsme tam dřevěná vrata," odpověděl Tungdilovi Furgas. "Aby se v noci nedostala do města nějaká zvěř. Vstup je důkladně schovaný, určitě ho neviděli." Užuž chtěl vyrazit, ale Ondori ho šťouchla zpátky.
"Pusť mě dopředu," nařídila mu. Přiložila volně šíp k tětivě a vyrazila vpřed, ostatní ji deset kroků za ní následovali.
"Vy drahé malé naděje Skryté země," prohodil Rodario, když měli za sebou polovinu cesty. "Skřípete, vržete a rachotíte, jako kdybyste bezpodmínečně chtěli vzbudit pozornost. Copak nikdo z vás nemá kapku oleje na ty rozvrzané klouby?"
"Když už tak mluvíme o zázracích," Bo?ndil si zvedl hledí nahoru, "jak vlastně Djerůn dokázal chodit se vším tím železem a ocelí tak potichu?"
"Bylo by báječné, kdybyste jeho tajemství rychle objevili. Velice nerad bych se dostal k avatarům do zajetí. Zkusme to třeba s tímhle." Rodario se sehnul a vetřel trochu sněhu do jednoho spoje, který pak vydával ještě žalostnější zvuky než předtím. "No ne, to je ale jeden vzpurný, malý…"
Pruďas Rodaria hrubě odstrčil, ten spadl do sněhu a zmizel v zářivém bílém oblaku. "Držte mi toho žvanila daleko od těla! Těma svejma nápadama nás jenom nažene nepříteli rovnou do náruče. Měli bysme ho poslat do Poristy z druhý strany, tak by od nás odvedl pozornost."
Rodario pobouřeně vyskočil na nohy. "Nuže, můj vychloubačný příteli, který nikdy nemáš k ráně a k zabíjení daleko, přesně tak to taky udělám," pronesl afektovaně. "Já jsem pořád ještě bezúhonný občan Poristy, který v ní provozuje divadlo, takže já bych neměl mít žádné problémy dostat se do města."
"Buď přece rozumný," žádal ho Tungdil. "Zůstaň s námi…"

"Mockrát děkuji, ne." Rodario nebyl ochoten vyjednávat, zvedl paži na pozdrav. "Počkám vás na Velkém tržišti. Do té doby určitě zjistím, jak vypadá situace v Poristě." Otočil se na podpatku a pyšně odkráčel pryč.
"Jen ať si jde," zabručel Pruďas. "Stejně by celou dobu jenom mlel pantem."
Tungdil se za hercem zadíval. Vůbec se mu nehodilo, že se od nich Rodario odpojil, se svou nenapodobitelnou výřečností by jim mohl být v nouzi velice prospěšný. Na druhé straně nepochyboval ani v nejmenším, že si mim řečmi zamete cestičku až ke Curiosu a nikoho celou dobu ani nenapadne, že by mohl být špionem, nebo dokonce nepřítelem avatarů.
"Nejsem si sice úplně jistý, jestli ví, co dělá, ale on to zvládne," prohodil Furgas s úšklebkem. "Ten se za hradby dostane, tím si buďte jistí. Člověk, který dokáže slovy zatemnit rozum rozzuřeného otce, jemuž právě svedl dceru, dokáže projít všude." Šel dále a řídil se znameními, která jim Ondori malovala do sněhu.
Alfka za sebou nezanechala žádné stopy. Jakmile se jí někde naskytla jen trocha stínu, který by ji mohl skrýt, dařilo se jí stát se pomocí temných sil svého národa zcela neviditelnou.
"Ona je dcera toho Sinthorase, pochopil jsem to správně?" zeptal se Pruďas tiše. "Pak bysme ji měli zabít hned, jak už ji nebudeme potřebovat, jinak nám všem ještě vpálí šíp mezi žebra. Já tý černoočce nevěřím, smrdí z ní zrada a smrt. Smrt trpaslíků."
Tungdil mu dal za pravdu. "Řeknu ti, až ten čas nastane. Do té doby zachováš klid, Bo?ndile. Nemůžeme si dovolit bojovat s ní uprostřed nepřátel."
Připlížili se blíže k nově vybudovaným hradbám Poristy, tu a tam sice ještě nebyly kameny navýšeny tak vysoko jako dřív, přesto však stačily na to, aby dokázaly útočníkům klást odpor.
Pod napolo dokončenou hradbou skutečně objevili průchod, kterým mohl člověk projít, aniž by se krčil, přesně jak jim to Furgas popisoval. Vrata byla zakryta bedněním. Vítr navál ke kamenům a k dřevu před vstupem do kanálu sníh do takové výšky, že nezasvěcený chodec nebo hlídka by si vchodu vůbec nevšimli. U otvoru dřepěla alfka a jistila okolí.
"Pořádně slabé místo," pronesl Boëndal s mírnou výčitkou v hlase. "S takovou by město nějakému prudkému útoku neodolalo, nebo ne?"
"Ne," odvětil Furgas s úsměvem. "Naplánovali jsme tady mříže, které by se sklopily, kdyby městu hrozilo nebezpečí. Ale v tuto chvíli ještě nejsou zapuštěné, a to je pro nás jen dobře."
Přebrodil se sněhem po svahu dolů a trpaslíci ho neohrabaně následovali. Chyběly jim kroužkové košile, které byly podstatně lehčí a mnohem pohyblivější a poddajnější.
Několika málo pohyby rukou překonal Furgas zámky, neodolaly dlouho prstům, které se vyznaly v mechanických zařízeních všeho druhu. Tiše cvakly, vzdaly se odporu a umožnily trpaslíkům, Furgasovi a Ondori vstup do kanálových chodeb.
Furgas za nimi zavřel dveře a pečlivě je zajistil. Potom rozsvítil malou lucernu, aby aspoň trochu viděl, a cílevědomě je vedl vpřed.
Když ušli deset kroků, ukázal jim pět škvír ve stropě, ležely jedna za druhou ve vzdálenosti tří kroků od sebe.
"Odtamtud se spustí mříže, budou to železné tyče, tlusté jako ruka. Ty odolají každému, kdo by se je pokusil ohnout nebo vytrhnout," vysvětloval jim svoje bezpečnostní opatření. "Touto cestou nikdo Poristu nedobude."
"A co právě teď děláme? Jsme na výletě?" ušklíbl se Pruďas a dával si pozor, aby neuklouzl na vodě, která přimrzla na zemi "Tady už má tvůj plán jednu chybu, Furgasi."
Magistr technicus se tiše usmál. "Bohové asi měli něco za lubem, když dopustili, abych zapomněl tyhle pojistky hned zprovoznit."
Obezřetně postupovali po hmatu dále dopředu. Ondori se skrývala v temnotě někde před nimi, zůstala neviditelná, až se najednou objevila přímo vedle Boëndala. "Můžete jít rychleji," řekla a Furgasovi se strachem roztřásla ruka. "Jsme tu dole sami. Až k východu nikde nemáme v cestě žádnou překážku."
Opět se ponořila do tmy a zjevila se teprve, když došli na místo, odkud vedly nahoru úzké schody.
"Ty jsou plánované pro mistra záchodů," poznamenal Furgas. "Jeho úkolem bude chodit pravidelně jednou za čas dolů a dohlížet, jestli je všechno v pořádku a jestli se nikde nehromadí nějaké překážky.

Vchod jsme zakryli kamennou deskou, která se otevírá zvenčí. Ale s trochou síly bychom ji měli vzepřít i zevnitř."
Ondori vylezla nahoru a dala jim znamení, aby šli za ní. Na úzkém schodišti mohl stát na každém schůdku jenom jeden z nich, a i když se opírali do poklopu ze všech sil, nepovolil.
Furgas se snažil vyhlédnout škvírou ven. "Zvenčí je na poklopu jakási závora."
"Alespoň na to mysleli." Pruďas zabušil do zdi. "Pořádně vyzděný. Nebudeme to mít lehký, vyhrabat si odsud cestu ven."
Ondori zvedla ruku, všichni zmlkli.
Na druhé straně začal někdo s kamennou deskou něco dělat. S rámusem odvalil trám, pak se poklop zaviklal a bylo slyšet, jak kdosi přidušeně sténá.
"Může to být Rodario?" zašeptal Boëndal Furgasovi do ucha.
"Otevřem to a hned uvidíme," navrhl jeho bratr a zapřel se rukama o kámen. Ostatní pomohli, zatímco alfka držela v pohotovosti luk.
Kryt povolil a setrvačností vyletěl nahoru. Najednou hleděli do ušpiněného obličeje jakéhosi muže, vedle kterého stál velký kýbl se smetím. Muž se velice divil, co to proti němu vylézá z podzemí Poristy.
"Magistře Furgasi," zakoktal. "Co děláte…" Ustoupil dozadu a udělal jim místo. "Vylezte ven, rychle. Určitě nechcete, aby vás ti cizinci viděli, že ne?"
"To je Ertil," stručně muže představil Furgas. "Přivážel našim stavebním četám jídlo, proto se známe."
"Důvěřuješ mu?" zeptala se Ondori chladně, prozatím ještě nesklopila luk.
"Elfka," uklouzlo muži uctivě, když si všiml její štíhlé, urostlé postavy. Snažil se jí lépe vidět do tváře, koneckonců krása Sitaliiných stvoření byla opěvována v nesčetných písních. Bylo hloupé, že tvář skrývala za maskou.
"Ano," pospíšil si Furgas s odpovědí, protože nechtěl, aby alfka Ertila zastřelila. "On nám může říct, co se tu stalo."
Muž přikývl. "Zajisté, magistře Furgasi. Bude mi ctí. Štěstí, že jsem právě chtěl vysypat odpadky." Znovu si prohlédl podivnou skupinku, která vylezla z kanálu. Kýbl s odpadky vyprázdnil vedle vchodu. "Jenom kdybyste zase museli prchat kanálem. Abyste si neušpinili boty."
Nasadili poklop zase na místo a kradli se ve stínu domů uličkou, až došli k Ertilovu příbytku.
Ertil je pozval dovnitř, zapálil pár svíček a přinesl jim něco na pití. "Přišli před patnácti oběhy slunce. Při tom zářili tak jasně, že někteří z těch, co si je chtěli pořádně prohlídnout, přišli o zrak," vyprávěl jim. "Rozlezli se po celém městě a povraždili stráže, které se jim stavěly do cesty a chtěly bránit Narmořin majetek. Jejich velitelé, zářivé, svítící bytosti, zmizeli v paláci a od té doby je nikdo neviděl. Nic nám nedělají, taky nás nechávají jít si za svou prací jako dřív, ale nikdo se neodváží zajít do blízkosti paláce. Vyhlásili, že město nyní patří amshům."
"Došlo k nějakým povstáním?" vyptával se Furgas.
"Ne. Neměli jsme odvahu." Ertil sklopil oči k zemi. "Je nás moc málo a oni si s sebou přivedli deset tisíc vojáků. To je na nás strašně moc."
"Nikdo vám nic nevyčítá," uklidňoval ho Furgas. "Podařilo se ti ty světelné bytosti spočítat? Kolik jich bylo?"
"Já jsem jich napočítal pět," odpověděl Ertil. "Jiní tvrdí, že jich viděli víc. Je možné, že se v tom zářivém lesku moje oči zmýlily." Pohlédl na Furgase. "Co jsou ty bytosti zač, magistře Furgasi? Odejdou zase pryč? Něco v paláci dělají a nemůže to být nic dobrého. Zvířata se poslední dva oběhy chovají strašně divně, jsou neklidná a chtějí ven ze stájí. Kdy se objeví ctihodná maga a zbaví nás těch amshů?"
"Brzy, Ertile. Jsme tady, abychom předtím vypátrali nějaké věci," uklidňoval ho Furgas. "Ze všeho nejdůležitější je, abys o nás nikomu nevyprávěl." Muž přikývl.
"Když sem přišli, neměli u sebe nějakou trpaslici?" Tungdil si chtěl ověřit, kde je Balyndis. "Víš, kam ji zavedli?"
"Trpaslice? Ano, vzpomínám si." Ukázal z okna k paláci. "Byla v jedné skupince, která dorazila do Poristy teprve před sedmi oběhy. Vím to, protože jsem zrovna jel kolem brány a chtěl jsem na tržiště. Jeli jako ďábli, a kdybych jim neuskočil z cesty, ušlapali by mě na kaši. Zmizeli v paláci."
"A moje dcerka?" zasypal ho dalším dotazem Furgas. "Víš o ní něco?"

Ertil smutně potřásl hlavou. "Ne. Nikdo palác neopustil, magistře Furgasi."
"Má to aspoň jednu výhodu," zavrčel Bo?ndil. "Až půjdeme zachránit Balyndis a tvoji dceru, zvládneme to všechno jedním vrzem. To nám usnadní rychlý ústup."
Boëndal stál u okna a vyhlížel ven. Rozhlížel se, jestli herce někde nezahlédne. "Venku není ani človíček," oznámil ostatním výsledek pozorování. "Až sem Rodario přijde, bude nápadný jako vypálená díra na nové kožené kazajce."
"Neměj obavy," zdůrazňoval Furgas. "On to zvládne."
"Dlouho na něho čekat nemůžeme," zalitoval Tungdil. "Musíme jim Balyndis vyrvat dříve, než z ní dostanou tajemství té zbroje." V duchu si okamžitě představil, jak ji mučí, mrzačí a ponižují.
"Bude lepší, když vyrazíme hned teď. V paláci se celkem dobře vyznám. Ale nejdříve byste si měli naolejovat klouby ve spojích," prohlásil Furgas. Ertil trpaslíkům přinesl slunečnicový olej a ti rozvrzané spoje umlčeli, i když se Pruďas nad tím postupem trochu pozastavoval.
Magistr technicus se zvedl a přistoupil ke dveřím. Jejich nebezpečný podnik mohl začít.
Ondori jistila čelo, za ní šel Furgas a vyzbrojení trpaslíci. Ertilovi přikázali, aby nespouštěl vchod z očí a aby odchytil Rodaria, kdyby se tu objevil, a nechal ho u sebe, dokud se všichni nevrátí zpět. Nebo dokud je nezajmou.
Víceméně potichu spěchali ulicemi Poristy.
Na Furgasovi bylo vidět, že si s Rodariem dělá velké starosti. Jak to, že nikde není? Přece tu už dávno musí být. Co se mu jen mohlo přihodit?

VII

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista
6235./6236. sluneční cyklus, zima

P
ořád mysli na to, že to není žádná zkouška na jevišti a že stráže nemají meče se zasunovací čepelí.
Rodario se vzchopil, popadl otýpku chrastí, které nazdařbůh posbíral, a namířil si to rovnou k bráně, u které už z dálky zahlédl devět znuděných vojáků v zářivých zbrojích. Postávali kolem koše s ohněm a zahřívali se u plamenů. Jejich nedbalé držení se nijak nezměnilo, ani když se k nim přiblížil.
"Kampak?" Jeden z nich se mu postavil do cesty a zabránil mu jít dál, špička vojákova oštěpu mu mířila na žaludek.
"Přišel jsem vodtáď," odpověděl, ukázal na široké pole za sebou a začal mluvit téměř nesrozumitelnou hatmatilkou, aby si vojáci mysleli, že je duševně zaostalý, "a chcu jít tam." Ukázal uličkou nahoru a mával strážnému skromnou otýpkou dříví před obličejem. "Sem nasbíral já. Na ohýnek do pece. Aby se najed."
Naděje se mu splnila. "Ohó, tak už jsme našli městskýho blázna," zavolal voják hlasitě. Popadl napolo ohořelé poleno, které už přestalo hořet, a přihodil mu je na otýpku. "Na, to si taky vem. Náš oheň nemá ten špalek rád."
Rodario se vděčně a přihlouple zasmál, uklonil se a při tom vypočítavě nechal dřevo spadnout na zem. S nadávkou po něm chňapl, úmyslně mu vypadla část chrastí, a tak se za neustálého ohýbání prosmýkl kolem rozesmátých strážných, kteří si z něho dělali legraci a házeli za ním malé větvičky daleko do uličky. Herec jim udělal tu radost, že pobíhal za silnějšími větvemi jako pes za kostí, ale jakmile zahnul za nejbližší roh, rázem se přestal pohihňávat. To bylo velice jednoduché. Zahodil dřevo a pustil se rychlým krokem dál. Utíkat nechtěl, tím by k sobě přivolal nežádoucí pozornost, kterou rozhodně nemohl potřebovat.
V úzkých uličkách se dokonale vyznal. Cesta ho vedla kolem Curiosa a jeho nohy se u něho prostě zastavily. Lítostivě pohladil zavřené dveře, na nichž visela cedulka, kterou si polohlasem přečetl: "KVŮLI ZÁJEZDOVÝM PŘEDSTAVENÍM MOMENTÁLNĚ ZAVŘENO. NEUVĚŘITELNÝ RODARIO

SE ALE BRZY VRÁTÍ A OSLADÍ OBYVATELŮM PORISTY SVÝMI PŘEDSTAVENÍMI KAŽDODENNÍ ŽIVOT. SPECTATORES, MŮŽETE SE NEDOČKAVĚ TĚŠIT NA TUTO PŘEMÍRU TALENTU A UMĚNÍ."
"To je nesmírná škoda, že?" pronesl za ním mírný ženský hlas s lítostí. "Ráda bych ho jednou poznala, toho Rodaria."
"On se jmenuje Neuvěřitelný Rodario," trval herec na plném titulu a obrátil se. Předpokládal, že za ním bude stát nějaká podnapilá matróna, která se právě vrací z tahu různými putykami.
Byl však překvapen. Díval se na mladou dámu svého věku, která se proti mrazu chránila drahým kožichem. Kapuce jí zakrývala hlavu před sněhem, který znovu začínal padat.
"Prý je neuvěřitelně dobrý," dodal a usmál se tak mile, jak jenom dokázal.
"Vy jste sem právě přišel, že?" usuzovala žena podle jeho ošuntělého oděvu a strniště vousů na tvářích. "Není na nějaké dlouhé putování zrovna poněkud nevhodná doba?"
"Když člověku chcípne kůň v příkopu, musí pochodovat, ať se mu chce, nebo ne, vážená dámo," začal splétat začátek vylhané historky, na jejímž konci ho žena měla obdařit svou přízní. "Jen taktak jsem unikl několika lapkům, kteří mi zranili koně tak těžce, až pošel, a ukradli mi sedlové brašny s celým mým majetkem."
"Nechtě mě, abych hádala: vy jste šlechtic, který se vydal do Poristy za svou nejmilejší." Shrnula si pramínek hnědých vlasů z obličeje a opětovala jeho úsměv s neskrývaným šelmovstvím v očích. "Přeslechla jsme vaše jméno, pane…?"
Ocitl se v rozpacích. Bylo zřejmé, že žena prohlédla jeho historku již v samotném začátku. Tvrdý oříšek. Tím líp, když člověk musí překonat výzvu, je to mnohem napínavější.
Neuniklo mu, že se žena podívala někam za něho. Také se otočil a musel se rozesmát. Já blbec. Úplně zapomněl, že vedle vchodu je namalovaná jeho rozesmátá tvář v nadživotní velikosti. Na jeho popud. Naštěstí si toho asi stráže nevšimly.
"Prozradíte mi teď, proč jste mi nechtěl říct, kdo opravdu jste?" požádala ho žena a přistoupila k němu blíž. "Proč vypráví Neuvěřitelný Rodario vylhané pohádky?" Její tmavozelené oči si ho lišácky měřily.
"Měl jsem na to zrovna náladu," skočil po první výmluvě, která ho napadla. "A protože stejně víte, kdo jsem, prozraďte mi, jak je možné, že se taková krásná žena jako vy prochází v noci sama a bez ochrany Poristou? Neznám vás, vznešená dámo, a věřte mi, já znám…"
"Každou ženu ve městě?" vysmála se mu. "V tom případě je víc než ošidné, když vás někdo zná blíže."
"Ne, ne každou ženu. Ale Andôkai Bouřlivá a její nástupkyně Narmora Hrozivá mě pověřily úkolem dohlížet na obnovu města. Spolu se svým společníkem Furgasem znovu spravujeme to, co bylo zničeno…" Sledoval ji očima, když ho obcházela kolem dokola, vlečka kožichu za ní klouzala po sněhu a zanechávala za sebou stopu. "Při takové práci člověk pozná spoustu lidí. Ale vás," jeho ruka se natáhla jakoby sama od sebe, a když se žena před ním na chvilku zastavila a chystala se udělat kolem něho další kolečko, uchopil ji za rameno, "jsem ještě nikdy neviděl. Přitom by měly dlažební kameny v uličkách velebit vaši krásu a skládat se do mozaik, které by znázorňovaly vaši tvář."
Žena se pousmála, tentokrát jako mladá dívka, která se dočkala od ctitele první lichotky. "To byl citát z některé z vašich her, nebo jste si to právě teď vymyslel?"
"Jedinečná slova od jedinečné ženy, jakou jste vy," vydechl herec a zaradoval se, když viděl, jak se ženě líbí slova, plynoucí z jeho úst. Ze svého umění jsem nic nezapomněl.
Náhodou se jí podíval přes rameno a zahlédl ulici vedoucí k Velkému tržišti. Vtom si uvědomil, proč je vlastně v Poristě. V původním plánu bohužel nebylo, aby se s neznámou více sblížil, i když by si to ze srdce přál. Příliš dlouho si musel odříkat onu hru her mezi mužem a ženou.
Seber se, nařizoval si v duchu. Nemůžeš nechat přátele déle čekat. Energicky, ale galantně uchopil její levou ruku, obepnutou bílou rukavicí, a vtiskl na ni polibek. "Řekněte, kde vás najdu? Už na mě čekají s jednou tajnou zkouškou, tu nemohu za žádnou cenu odřeknout. Ale po ní," věnoval jí hluboký pohled hnědých očí, "se můžeme opět vidět. Kdybyste chtěla."
Žena stáhla ruku zpátky, zdálo se mu, že ji zklamal. "Tak rychle se dáváte na útěk, Rodario?" Nohy ji unášely uličkou dál a dál. "Nuže, potom vás raději nebudu zdržovat. Ale budu mít radost, pokud tu hru, kterou právě nacvičujete, brzy uvidím na jevišti." Obdařila ho dráždivým pohledem, otočila se a ve

chvilce zmizela v chumelenici. Ani jednou se za ním neohlédla.
"Kde vás najdu? Chtěl bych vám poslat vstupenky!" zavolal herec hlasitě, ale nedočkal se odpovědi.
Osud mi nepřeje. Mírně ho to zamrzelo, rozladěně pospíchal uličkou vpřed, až došel na tržiště.
Vločky padaly stále hustěji a hustěji a skrývaly ho před zvědavými pohledy. Rychle zamířil k místu, kde kanál ústil na povrch, a zjistil, že vzpěra je odsunutá bokem. Nový sníh ještě nestačil stopy kolem ústí kanálu úplně zakrýt.
Oni na mě nepočkali! Rozzlobeně zadupal nohou. To udělali schválně. Vsadím se, že za to může Pruďas, ten je určitě přemluvil, aby šli dál beze mne. Poškrábal se ve vousech na bradě, mimova zraněná ješitnost ještě více nabudila jeho troufalost a herec se bez váhání obrátil a zamířil k paláci. Vy se budete divit, sliboval trpaslíkům a maloval si, jak je při příchodu vysvobodí z beznadějné situace.
Cestou si ověřil, jestli mu u těla pevně drží náčiní, jež mu v případě nouze umožňovalo stát se Rodariem Neuvěřitelným a které mu již během bitvy prokázalo velice dobré služby.
V kapsách šatů se skrývaly nejrůznější prášky, které ve spojení s ohněm přiváděly na svět pronikavě jasné plameny, štiplavá oblaka a pestré cáry mlhy. Ve zvlášť důkladně podšitém úkrytu ležely čtyři skleněné trubičky s kyselinou.
Nejdůležitější však byly plamenomety, které mu zkonstruoval Furgas. Jejich ústí si připevnil těsně pod zápěstí.
Jeden konec s maličkým pazourkem směřoval dopředu, ke druhému byl připevněn kožený váček, naplněný vzduchem a semínky plavuně. Když váček stlačil, vystřelila semínka dopředu, zároveň se stiskem spustil mechanismus, který škrtl o pazourek a zapálil vylétající semínka. To, co vyrazilo dech skřetům v Šedých horách, pomáhalo i proti obyčejným vojákům. Mechanika je svým způsobem opravdová magie.
Když se před ním vynořila zeď paláce, napadlo ho, že se asi jen tak bez ničeho dovnitř nedostane. Heslo znal, s tím nebyl problém, protože se před časem, když byla Narmora na cestách, staral o svého nemocného přítele Furgase, ale avataři by se určitě divili, kdyby se brány paláce najednou rozevřely před člověkem, jehož do paláce nikdo nepozval. Existuje nějaká jiná cesta dovnitř?
"Ta vaše zkouška už skončila?" opět za sebou zaslechl hlas neznámé krásky.
Bleskově se otočil a zaradoval se, že se s ní tak brzy zase vidí. "Dá se říct, že moji vážení kolegové herci se rozhodli, že večer stráví raději se sudem vína než se mnou a s nacvičováním textu," zalhal jí.
"Potom mi prokažte čest a dělejte mi společnost při jídle, můžete mi povyprávět o té novince, kterou chystáte." Usmála se na něho tak úchvatně, že si nedokázal pomoci a přikývl. V představách jí už svlékal kabát a všechny šaty, které měla pod ním. Určitě voněla mlékem a hedvábím.
"Ale varuji vás, moje garderóba má ještě hodně daleko k dokonalosti. Teprve dnes jsem se vrátil domů z cest a dosud jsem neměl příležitost, abych se trochu opláchl. Nebo oholil," dodal omluvně.
"To vidím. S tím můžeme něco udělat. V mém pokoji už pro vás něco najdeme." Popošla k němu, Rodario jí nabídl rámě a žena se do něj zavěsila. "Jmenuji se Lirkim," představila se a ujala se vedení.
"Ve kterém hostinci jste se ubytovala?" vyptával se Rodario, aby se vyhnul případným nepěkným scénám, protože si s dcerou mnohého hostinského odbyl veskrze privátní představení a bylo by mu velice trapné, kdyby mu někdo jeho dřívější techtle mechtle připomínal přímo před očima a ušima téhle Lirkim.
Žena se zastavila před branami paláce a potřásla hlavou. "V žádném hostinci, pane Rodario." Pronesla nějaké jemu neznámé heslo a rukou udělala velice půvabné gesto, načež se těžká křídla vrat rozevřela a zhoupla se před ní dozadu. "Našla jsem si příbytek tady."
Stál celý zkoprnělý a nehýbal se z místa. "Vy jste se ubytovala u těch avatarů? Vy jste… ale určitě nejste žádná obyčejná služtička. Jste komorná?"
"Nemusíte si dělat starosti, pane Rodario. Pohled na ně je sice zvláštní, ale těm, kdo je nechají na pokoji, nic neudělají. A my přece nemáme v úmyslu je nějak obtěžovat. Nebo snad ano?" Nepustila hercovu paži ze sevření a šla dále. Rodario se vlekl za ní.
Nyní měl opravdu vážné starosti, ani ne tak o sebe, jako spíš o své společníky, kteří neměli ani tušení, že se vrata nedají otevřít starým heslem. On naproti tomu děkoval všem bohům. To mám ale štěstí. Ušklíbl se. Nyní si bude moci užívat noci lásky nebo aspoň koupele a dobrého jídla a potom by se mohl porozhlédnout v paláci po Balyndis a Dorse. Stanu se hrdinou, zachráním Balyndis i Narmořinu dcerku.

Tím té malé mlátičce jednou provždy zavřu tu velkou klapačku. Vypadnou mu oči z důlků, až uvidí, že obyčejný žvanil toho dokázal víc než on!
"Co je, pane Rodario?" vyptávala se Lirkim zvědavě. "Byl jste celý ustaraný a teď jste najednou velice spokojený…"
"Bylo mi dopřáno něco, co jen málo lidé spatřilo na vlastní oči. Smím si prohlédnout palác zevnitř," vysvětlil jí, proč se tak tváří.
Lirkim se v obličeji objevil zřetelný údiv, když stoupali po širokém schodišti vzhůru. Stráže před nimi ustupovaly stranou. "Cože? Vy jste jako jeden ze stavitelů města nikdy nebyl u Andôkai?"
"Bohužel ne. Dělala s těmi budovami hrozné tajnosti a bála se, že by se šířily jako lavina a usnadnily další útoky na ni. Navíc na ni avataři právě poslali jednoho atentátníka," lhal vesele dál.
"A vy víte, kde se touto dobou zdržuje?"
"Předpokládám, že myslíte její nástupkyni, Narmoru, ne? Ta odcestovala někam na sever. Nařídila mi, abych se dále staral o obnovu Poristy." Automaticky zamířil k Furgasovu pokoji, což Lirkim přimělo k tomu, že ho pevně chytla za rameno.
"Stát, stát! Kampak máte namířeno? Zapomněl jste, že tady vás povedu já?"
Rodario se rozpačitě usmál. "Ne. Prostě jsem se zamyslel." Minulo je několik ozbrojenců, ti Lirkim pozdravili a Rodariovi věnovali udivený pohled.
Herec na ně žoviálně kývl, jako kdyby všichni byli jeho staří známí. Všiml si, že každý z nich má v prsním krunýři maličký kousíček měsíčního kamene, ale žádný z nich se neleskl. Bylo zřejmé, že září jenom tehdy, když to jejich nositel vyžaduje.
Cítil se velkolepě a chybělo jen málo, aby sklouzl k přehnanému veselí. Seděl uprostřed jeskyně plné skřetů, a přesto byl v bezpečí jako v lůně Palandiell. Lirkim ho zavedla do části paláce, kde bydlelo služebnictvo, přivolala dvě děvečky, které Rodario nikdy předtím neviděl, a nařídila jim, aby se o něho postaraly.
"Nechám nám oběma nachystat nějaké jídlo, za hodinu se budeme bavit dále," rozloučila se s ním, stáhla si rukavici a nastavila mu bělostný hřbet ruky.
"Už se na to těším, vznešená dámo." Políbil měkkou kůži a namlouval si, že v ústech cítí chuť mléka a hedvábí.
* * *
Furgas od začátku předpokládal, že nepůjdou dovnitř hlavní branou, což také bylo mnohem příhodnější. Avataři se nepochybně obklopili strážemi, které budou stát u vchodu a okamžitě by si všimly, že pronikli dovnitř. "Jak mi Narmora vyprávěla, tak tu jsou dvě boční branky. Pouhým okem si jich nikdo nevšimne, ale já jednu z nich znám. Alespoň zhruba vím, kde je."
"Zhruba. No to je skvělý," bručel nespokojený Bo?ndil.
"Já vím, kdyby bylo po tvém, tak se vřítíme dovnitř hlavní bránou, probojujeme se k Balyndis a k Dorse a zase vypadneme ven," napomínal ho bratr. "Kroť se. Máme co dělat s protivníky, kteří se tvým sekerám jen smějí."
Furgas osahával zeď. "Tady je." Pronesl jakési heslo, avšak nic se nestalo.
"Jsi si jistý?" Tungdil přejel prsty zkoumavě po kameni, neucítil však žádnou spáru ani nějakou zvlášť nápadnou nerovnost.
Ondori opakovala Furgasova slova a ve zdivu se objevily obrysy dveří.
Pruďas se k ní otočil. "Jaks to udělala, ty tyčko na fazole?"
"Jdi," nařídila mu alfka. "Vy podzemšťani vůbec nerozumíte magii." Vzhlédla k Furgasovi. "A většina lidí taky ne."
"Ale ty se v tom vyznáš, že jo?" Bo?ndil si nehodlal dát líbit, aby mu velela nějaká alfka, a už vůbec ne, aby mu něco přikazovala přejícným tónem.
"Jistě. Každopádně víc než ty," odsekla Ondori a pokrčila rameny. "Co teď? Jdi napřed, nebo se mi kliď z cesty."
Boëndal pošoupl bratra dopředu, aby předešel dalším diskusím. Jeden za druhým vešli do malé palácové zahrádky, ležící v severní části rozlehlého areálu. Vetřelcům nikdo nevěnoval pozornost.
"Musíme být rychlí," radila alfka. "Jestli nějaká hlídka objeví vaše stopy, bude vědět, že v paláci jsou

osoby, které tam nikdo nepozval."
Furgas si stoupl do čela skupinky a oklikami je vedl zdánlivě prázdným traktem pro služebnictvo. Najednou se zastavil před ohybem chodby a přitiskl se ke stěně. Trpaslíci okamžitě ztuhli na místě a ani se nehnuli, aby je neprozradilo cinkání zbrojí.
Zaslechli tichý hlas nějaké ženy, hovořící cizím přízvukem. "Nechám nám oběma nachystat nějaké jídlo, za hodinu se budeme bavit dále."
"Už se na to těším, vznešená dámo," odpověděl muž s nezaměnitelnou hlasovou kadencí.
"Ten žvanil," uklouzlo Pruďasovi zaraženě. "Jak to zas jenom navlíkl?"
"Jak asi?" ušklíbl se Furgas. Dveře se zavřely. Furgas nakoukl přes roh a spatřil ženu v bílém kožešinovém kabátě, jak se od nich chodbou vzdaluje. "Navrhuji, abychom ho nechali dokončit, co má v plánu."
"A on ještě navíc dostane něco k jídlu!" rozčiloval se Bo?ndil tiše.
"Sklapni," zasyčela Ondori.
"Od tebe si nenechám nic přikazovat, ty černooká tyčko na fazole," odsekl nevzrušeně. "Kdybychom tvoje rodiče zabili dřív, vůbec bys tu nebyla, tak nám buď laskavě vděčná, že vůbec žiješ."
Alfka na jeho poznámku nereagovala, jenom trpaslíka probodla vražedným pohledem šedých očí, ten jí laskavost bohužel neudělal a nezemřel. Furgas zvedl ruku. "Zůstala stát," zašeptal průvodcům. Alfka se postavila vedle něho a zvedla luk. "Teď… jde zase dál."
Ondori vtiskla Furgasovi do ruky luk. "Půjdu se ho zeptat, co má za lubem," vysvětlila mu a připlížila se ke dveřím, za nimiž, jak předpokládala, herce najde. Chvíli za nimi naslouchala a pak dveře tiše otevřela.
* * *
Rodario seděl v dřevěné kádi, obklopený vonící pěnou, a sdíral si z kůže špínu, nastřádanou za předešlé oběhy slunce. Splachoval si z pórů prach Gauragaru a ten mizel stejně jako snítky borového jehličí, které se na něho nalepily při poslední noci pod širým nebem. Potom uchopil břitvu, seřídil si zrcátko a seškraboval si ze svých líbezných rysů strnisko vousů.
"A vždycky, když si myslíš, že jsi sám, nemáš pravdu." Ondori ho chytila za ruku a pevně ji držela, aby si ve strachu nedopatřením nepodřezal krk. "Ty sis taky našel cestu do paláce, co?"
Rodario si s úlevou vydechl. "Svatá dobroto, vy alfové," zaúpěl. "Narmora taky ovládá to vaše neblahé umění přikrást se jako duch." Ondori mu pustila ruku a herec pokračoval v holení. "To je prima, že i vy jste tady uvnitř. Nebo ses sem dostala jako jediná?"
"Ne, ostatní čekají venku. Jsem tu jenom, abych se tě zeptala, co máš v plánu."
"Já?" odvětil herec drzým tónem. "Já se tu upravuji a budu večeřet s překrásnou ženou, která je nejspíš nějakou vysoce postavenou komornou v družině avatarů. Kapka vína, troška plytkých řečí a dobře odměřená špetka předstírané náklonnosti postačí, abych se od ní dověděl všechno, co budu chtít."
Přiložil si břitvu k obličeji a přejel s ní po kůži. "Kam strčili to dítě, kde je Balyndis a jaká tajemství ti rádoby bozi před námi skrývají." Usmál se na sebe do zrcadla a ověřoval si, jestli se dokonale oholil. "Potom zachráním to dítě a trpaslici a zahanbím tu malou mlátičku. Brilantní, nebo snad ne?"
Ondori se za maskou ušklíbla. "To sis právě teď vymyslel."
"Ne, můj plán se opírá o zralou úvahu," odporoval jí rozhořčeně. "A co vy, co budete dělat vy?"
"Když teď uděláš všechno za nás, tak asi zase půjdem." Alfka se podívala na hromádku hercových věcí, která spočívala na lavici. "Žerty stranou. Potají se tu porozhlédneme a uvidíme, jestli se nedostaneme k cíli dříve než ty."
Rodario zašermoval břitvou a krájel s ní koupelovou pěnu. "Jen počkej, budu vás muset přijít zachránit," prorokoval jí. "A teď honem zmiz, než se děvečka vrátí a uvidí mě s tebou." Ondori mu neodpověděla, a když se k ní obrátil, byla pryč. "Maličký zvoneček na noze, ten by jak jí, tak Narmoře pěkně slušel," řekl si v duchu a odstranil z tváře poslední chloupky. Potom si přistřihl bradku a zamrkal. No jasně. Lirkim bude mluvit.
* * *
"No jasně, ten nás zachrání. Možná tak v těch svejch ztřeštěnejch komédijích." Bo?ndil supěl vzteky. "Ten žvanil je tak strašně namyšlenej, že kdyby to chtěl někdo popsat, tak by se to ani obrovi nevlezlo na kůži."

"Ale aspoň má nějaký plán." Tungdila udivoval hercův dar. Tu a tam se dokázal objevit v pravou chvíli na pravém místě. "Kdybychom neměli úspěch my, budeme ho pořád ještě mít v záloze."
"To spíš větříček odnese kovadlinu." Pruďas nehodlal ustoupit, pro něho bylo naprosto jasné, a to bez jakýchkoliv pochyb, že záchranných prací se ujmou trpaslíci.
Furgas ukončil jejich neplodnou debatu tím, že je prostě vedl palácem dále. "Hledáme Dorsu. Možná ji nechali v dětském pokoji."
Netrvalo dlouho a ocitli se přede dveřmi. Alfka se opět ujala úkolu neslyšně vklouznout do pokoje a rozhlédnout se v něm, než ji budou následovat trpaslíci v řinčících zbrojích.
Otevřela jim dveře. "Žádné nebezpečí. Jedině snad, kdyby to dítě ovládalo síly, o jakých nic nevím," pronesla.
Furgas se rychle protlačil kolem ní a podíval se do postýlky, ve které ležela a klidně spala jeho dcera. Nic nenaznačovalo, že by jí někdo nějak ublížil. Tungdil, Bo?ndil a Boëndal němě stáli vedle něho a radovali se s otcem.
Ondori je upozornila, že se k pokoji někdo blíží. Do místnosti vstoupila jakási žena. Alfka ji zezadu popadla a přiložila jí dýku k odkrytému krku. "Ani slovíčko," zasyčela ledově.
"Pusť ji," přiskočil k ní Furgas. "To je chůva!" Alfka ženu váhavě pustila, Furgas se k ní rozběhl a pevně ji k sobě přitiskl. "Rosild! Ani tobě, ani mojí dcerušce se nic nestalo. Jak se vám tu vedlo?"
"Magistr Furgas," zakoktala chůva, těch překvapení na ni bylo přece jen příliš moc. "Vy…" Potřebovala chviličku, aby se jí vrátila rozvaha. "Ti cizinci přišli do paláce a zabavili ho pro sebe. Já jsem jim řekla, že tu sloužím a Dorsa je moje dcera, kterou jsem u sebe mohla ubytovat v době, kdy je maga pryč. Oni řekli, abych tu zůstala a starala se o jídlo pro palácovou gardu."
Pruďas to skoro nedokázal pochopit. "Ti taky všemu uvěří, ti avataři."
"Ti že všemu uvěří? Já musím pokaždé ochutnávat jídlo, a kdyby jenom jednoho z nich začalo bolet břicho, tak mě i Dorsu zabijí, to mi řekli," vysvětlila jim Rosild. "Určitě pochopíte, že tu žiju v neustálém strachu o sebe i o to dítě."
Furgas ji uchopil za ramena. "Statečná Rosild. Už nebude trvat dlouho a my tě odsud odvedeme. Tvoje zajetí bude brzy u konce."
"Ale nejdříve musíme vědět, kam zavřeli trpaslici." Tungdil si stoupl vedle chůvy. "Můžeš nám říct, kde je Balyndis? Říkali nám, že ji sem přivedli před sedmi oběhy slunce."
"Balyndis, tak se ta trpaslice jmenuje?" Chůva pokrčila čelo. "Zaslechla jsem, že sem přišli noví vojáci, jenom malá hrstka, byli hrozně rozčílení a hned zmizeli v paláci. Myslela jsem si, že jejich zajatec je nějaké dítě nebo šotek. Je zvláštní, že mě samotnou nenapadlo, že by to mohla být podzemšťanka…"
"Trpaslice," okamžitě ji opravil Bo?ndil.
"Promiňte… že by to mohla být trpaslice." Podívala se na Furgase. "Myslím, že ji zavedli do té vysoké místnosti s kopulí. Od té doby jsem ji už neviděla."
"Připrav všechno na rychlý útěk," řekl jí Tungdil. "Buď ale úplně potichu a neupoutej na sebe pozornost stráží. Až trpaslici osvobodíme, bude všechno muset jít hrozně rychle. Venku je zima, dej si pozor a nezapomeň vzít Dorse teplé oblečení." Chůva poněkud pozbyla barvy v obličeji, přesto však přikývla.
Tungdil se zahleděl do vážných tváří svých průvodců. "Dosud jde všechno dobře. Vraccas je s námi. Teď osvobodíme Balyndis."
* * *
Rodario se zrakem vyhnul svícnům a nemohl se nasytit pohledu na překrásnou tvář své hostitelky. Měla na sobě bílé, bohatě vyšívané šaty, které jí sahaly až k lýtkům a byly ušité z látky vypadající jako hedvábí.
"Jste tak krásná, že před vámi bledne dokonce i světlo svící," pronesl uchváceně a pozvedl sklenici s tmavě rudým vínem. "Na vás a vaši krásu, která nikdy nepomine." Hrozilo, že mu rukáv sklouzne nahoru a odhalí aparaturu plamenometu, připevněnou za zápěstím. Tomu rozmáchlým pohybem zabránil a ani přitom nerozlil víno. Zatraceně!
"Velice galantní, ten váš jazyk. Ale počkejte dvě dekády a moje hladká pokožka bude svěšená jako opotřebovaná síť." Přesto si s ním decentně přiťukla a její zelené oči mu prozradily, že si ho a jeho komplimentů váží.

Herec si užíval, že konečně zase může uplatnit celý svůj talent. Na dcery sedláků, dámy v hostincích, a dokonce i na ženy z města dokázal udělat dojem i s daleko menším úsilím. Ale tahle komorná avatarů, ať už jí byla, nebo ne, se v konverzaci vyznala přímo dokonale.
Před tím, než se nevyhnutelně pohrouží do noci lásky, a pevně předpokládal, že k ní dojde, potřeboval z komorné vytáhnout potřebné informace, aby mohl jednat, zatímco žena, unavena hrou lásky, později šťastně usne v polštářích.
Upravil si šaty, povstal, uchopil džbánek a dolil jí víno. Přitom mu jedna kapka ukápla a dopadla jí na obnažené rameno.
"Já jsem ale nepozorný." Podlehl okamžitému vnuknutí a jemně setřel kapku polibkem. Žena mu to dovolila a nastavila dlouhou bílou šíji, vystupující zpoza dlouhých, hnědých vlasů. "Ach, ještě jedna." Dělal, jako kdyby objevil další kapku, a znovu ji políbil. Spokojeně postřehl, že jí naběhla husí kůže. Pořád to ještě umím! jásal v duchu a vrátil se na své místo. Rozdmýchal v ní žár, nyní chtěl vidět, zda v ní ten žár rozpálí oheň vášně.
Znovu hrozilo, že mu sklouzne rukáv a odhalí jeho tajemství. Začíná s tím být práce. Rodario měl na sobě magusovskou výbavu jenom proto, že nevěděl, kam ji schovat. Nemohl ji nechat jen tak ležet, a kdyby ji strčil do kapes, tak by se mu pěkně vyboulily. Později večer, až začnou s milostnou hrou, bude muset na chvíli odpoutat její pozornost a rychle aparaturu shodit.
"Věčná škoda, že jich nebylo víc," komentovala Lirkim škádlivě jeho počínání a opět se věnovala vynikajícímu jídlu.
"Možná vás jím později poliji celou," pravil Rodario. "Odkud to víno pochází?"
"Ze sklepa zdejší magy. To je právě to skvělé na tom, když někdo něco dobude. Vítěz dostane všecko."
"A těm avatarům vůbec nevadí, že sedíte u stolu s mužem, který byl ještě nedávno v Narmořiných službách?"
"Byl? Vy už v nich nejste, pane Rodario?"
Po zádech mu přeběhl ledový mráz. Jak to myslela? Tuší snad, že s ní hraji dvojí hru? "Inu," odkašlal si, "já patřím k městu, které vaši pánové dobyli, tudíž se považuji za člověka, který je v jejich službách."
"Velice důvtipné, a navíc si tak ušetříte mnoho opletaček." Pronikavě se zasmála. "Ne, oni proti tomu nic nemají. Jen ten, kdo není pro ně, je proti nim. Lidé jako vy se nemají čeho bát."
"To budou mít sloužící v paláci radost," zatočil rozhovor k Dorsině osudu. "Neměla Narmora vlastní služku?"
Žena přikývla, ukrojila si kousek masa a vložila sousto do úst. Teprve až je rozžvýkala a polkla, nadechla se k odpovědi. "Ano. Rosild a její maličká dcera jsou pořád ještě tady, služebná dokonale plní své povinnosti. Vidíte, avataři nic nezměnili."
"Vidím. Zdá se, že nejsou tak hrozní, jak mi lidi vyprávěli," skryl svou radost nad zjištěním, že se chůvě i dítěti vede dobře.
"Tak?" Lirkim odložila příbor na okraj talíře. "Copak jste se doslechl?"
"Ze avataři jsou legenda a všechnu zem, na kterou vstoupí, promění v rozvaliny…" Zarazil se. "To je zvláštní, když to pořádně uvážím…"
"Přesně tak, můj milý pane Rodario. Porista by už dávno musela být v plamenech, kdyby tomu tak mělo být. Posbíral jste o nich ještě nějaké další pohádky? Třeba pro nějakou divadelní hru?"
"Ještě mnoho dalších." Vyprávěl jí o všem, co spatřil během bitvy před Dsôn Balsurem, jako by mu o ní vyprávěl nějaký voják, počínaje paprsky energie a leskem zbrojí konče. Smrt obou avatarů jí zamlčel. Lirkim pozorně naslouchala, zdálo se, že se báječně baví. "A prý unesli nějakou trpaslici, to je podle mě naprostý výmysl. Na co by jim taková trpaslice asi tak byla?" Napíchl na vidličku kousek masa a snědl ho.
"Mnohé z věcí, co vám ten voják vyprávěl, jsou pravdivé," pronesla žena pobaveně a usrkla víno. Herec rychle pozvedl číši, připil si s ní a tím ji přinutil pít víc. Její silně zarudlé tváře považoval za znamení, že se alkohol, který do ní už déle než hodinu nalévá, nemíjí účinkem. "Ale avataři se vyznají ve spoustě triků, které nikdo jen tak prostým rozumem neprohlédne." Polekaně si přiložila ruku před ústa a vykulila oči. "Ale co to tady povídám?"
"Já vás avatarům neudám," zasmál se Rodario a předstíral lhostejnost. "Bohové nepochybně umí stvořit

lecjakou iluzi, třeba iluzi trpaslice, i když já její smysl nechápu." Povstal a dolil sklenice, žena mu v tom nepříliš přesvědčivě bránila.
"To nebyla iluze. Ta trpaslice byla pravá. Vzali s sebou jednu podzemšťanku, aby z ní vylákali její tajemství." Zachichotala se jako malá holčička. "Nepoddávají se snadno, ti malí pucfleci, co leští skály."
"A od ní se teď chtějí dovědět, jak se dělá z olova zlato? To jsou avataři odkázaní na takové pozemské věci?" zasmál se jakoby v žertu.
"Ale kdepak, na co by jim bylo zlato?" s cinknutím si přiťukla sklenicí o Rodariovu číši. "Ta trpaslice zná jakýsi recept na jeden velice zvláštní kov… Ale co. Stejně už to brzo nebudou potřebovat." Ztěžkla jí víčka, jednou rukou mu osahávala stehno. "Povězte, pane Rodario, nepůjdeme my dva…"
"Jistěže ano, půjdeme," řekl herec rychle. "Jenom mě to všechno tak udivilo, ale to asi není nijak důležité."
"To určitě ne." Vstala a rukama ho objala kolem krku. "Avataři budou brzy mít takovou moc, že si budou moct vzít všechno, co budou chtít, a budou moct vyzvat dokonce i samotné bohy. Každý z nich bude vládnout obrovské říši a vyšvihne se na vládce, jakým nikdo před ním nikdy nebyl. Ani slovo císař nebude stačit, aby obsáhlo jejich moc. A o Skrytou zem…" kousla se do rtů, herci toto její gesto připadalo velice opovržlivé, "se teď už nebudeme starat."
Zpočátku se nesmírně těšil, že té komorné do nejmenších podrobností dokáže, nakolik je mužem, ale novinky, které z jejích úst vyslechl, zapůsobily na jeho touhu jako vědro ledu ve spodkách nebo jako když do ložnice vejde manžel, kterému právě nasadil parohy: rázem ho přešla všechna touha.
V tu chvíli někdo rozrazil dveře.
Neměl jsem vzpomínat manžela. Rodario poznal podle zvuků, které v životě slýchal tak často, že osoba, která právě vešla dovnitř, hrozně zuří, přesně jak se dalo od podvedeného manžela čekat.
Do místnosti se vřítil světlovlasý muž, asi tak třicet oběhů starý, měl na sobě bílou róbu a v ruce hůl se zakřiveným koncem, dlouhou asi tak jeden loket. S ním vstoupili do místnosti tři ozbrojenci a ukončili samotu ve dvou, kterou si předtím Rodario s Lirkim užívali. Některé z těch tváří Rodario předtím zahlédl na chodbě.
"Ty jsi vdaná, Lirkim?" zašeptal, žena potřásla hlavou, vyrušení ji překvapilo stejně jako jeho. "Potom asi avataři přece jen mají něco proti tomu, abychom…"
"To je on, Fascou! Jsem si úplně jistý," vykřikl jeden z vojáků a ukázal mečem na Rodaria.
"Lirkim, odejdi od něho pryč," nařídil muž v róbě a působil přitom velice ostražitým dojmem.
Lirkim si místo toho stoupla přímo před Rodaria. "Ne, Fascou, ty mu nic neuděláš. Zmiz odsud a bav se s tou podzemšťankou, nebo si můžeš s ostatními dál kramařit na prameni, ale neopovažuj se na něho sáhnout. Ten patří mně! Já se taky chci pobavit."
"Jsi opilá, Lirkim," domlouval jí muž chlácholivě. "Chráníš jednoho z našich nejhorších nepřátel. Je to Rodario…"
"Neuvěřitelný Rodario," opravila ho vzpurně pod vlivem vína. "Já vím, on provozuje to svoje Curiosum tady ve…"
Muž popošel o krok dopředu a zvedl paži, prsty natažené v podbízivém gestu. "Ne, on se jmenuje Rodario Neuvěřitelný a je to Narmořin fámulus."
Voják přikývl. "Já jsem bojoval na křídle, které on bránil. Jeho ruce plivaly oheň a kam napřáhl ruku, tam moji muži táli jako máslo na slunci."
Rodario tomu nemohl uvěřit. Vždycky si nesmírně přál být slavný daleko za hranicemi svého působiště, a teď, když se mu sen splnil, přivedl ho na pokraj smrti.
Dobrá, tak jim teda předvedu Narmořina fámula. Vzpřímil se, jednou rukou ukázal na muže v róbě, druhou popadl překvapenou Lirkim za krk a pak dal k dobru svůj nejďábelštější smích. "Ano, já jsem magus," zvolal teatrálně. "Zůstaňte, kde jste! Nebudu váhat, abych té komorné tady…"
Rychleji než v bouři zhasne svíce se před ním objevila pronikavá bílá záře, která ho úplně oslepila, takže neviděl nic než jas. Lirkim se proměnila ve žhnoucí slunce a za světlem okamžitě následoval žár.
* * *
Furgas bezpečně vedl skupinu temnými chodbami paláce. Nakonec zastavili před dveřmi do síně se stropní kopulí. Dveře byly doširoka rozevřené, avataři zřejmě neměli obavy, že by jim trpaslice uprchla.

"Taky by to mohla být past," varoval je Boëndal a Ondori se okamžitě vkradla dovnitř obhlédnout situaci. Pak se hned vrátila zpět.
"Nic. Kromě jedné přikované podzemšťanky," prohodila lakonicky a pustila trpaslíky dopředu.
Bylo jim okamžitě jasné, proč před dveřmi nikdo nestojí na stráži.
Balyndis ležela na podlaze uprostřed místnosti, předloktí a holeně měla zpřelámané, kosti jí zčásti vyčnívaly z masa ven, na kůži se jí lepila zaschlá krev a hnis. Obnažený trup byl posetý popáleninami a řeznými ranami, které vytvářely neuspořádaný vzorec, kolem ní ležely celé chumáče vytrhaných dlouhých hnědých vlasů. Železná pouta na rukou a nohou byla zakotvena v mramoru a trpaslici pevně připoutávala k podlaze haly.
Tungdilovi vhrkly při tomto hrůzném pohledu slzy do očí. Co ti to udělali? Okamžitě k ní poklekl, sáhl jí na horké čelo. Horečka ze zanícených ran. Rozmáchl se sekerou a pouta přesekl. Balyndis nevnímala ani údery sekery, ani hluk, který nadělaly, její víčka zůstala zavřená.
"Takhle nikdo nesmí s žádnou trpaslicí zacházet," zavrčel Pruďas, oči mu strnule ulpěly na jednom místě a zvěstovaly, že se ho zmocňuje bitevní trans, tentokrát vyvolaný pohledem na ztýranou kovářku.
"Vraccasi, pošli mi sem jednoho z těch falešnejch kouzelníků a já ho vlastníma rukama roztrhám jako bochník chleba!"
Boëndal podal Tungdilovi plášť, aby jím zakryl trpasličinu nahotu. "Doufám, že později budeme muset ošetřit jenom vnější rány," pronesl tiše.
"Její vůli ještě nezlomili, jinak by byla mrtvá." Tungdil si ji přehodil přes rameno. "Takže nedokázali ublížit ani jejímu rozumu."
Definitivně se mu tím potvrdilo, že si samozvaní potomci pochybného boha nezaslouží ani kapku milosrdenství, přestože se jim vyhlazování zla dalo přičíst k dobru. Nic však neospravedlňovalo jejich arogantní, kruté chování vůči těm, kteří jim stáli v cestě.
Povstal a ztuhl. U stěny na východní straně místnosti čekal jeho pěstoun Lot-Ionan.
"Je to možné?" zašeptal. Opatrně šel k muži, který se ho ujal a vychoval ho, a až těsně u něho poznal svůj omyl. Před ním stálo to, co z jeho mentora udělal Nôd'onn: jakási věc, kamenný obraz milovaného člověka. Zrádcovo kouzlo ho proměnilo v kus skály.
Nenapravitelně, připomněl si Andôkaina slova. Vzlykl, protože ho ten pohled zabolel na duši a připomněl mu minulé krásné cykly, strávené po boku Lot-Ionana a děvečky Fraly. Tungdil pohladil sochu a obrátil se. Na smutek nebyl čas, nyní nastal čas nenávisti.
Rozběhli se zpátky a cestou vyzvedli chůvu, která vyděšeně čekala, kdy se dají na útěk. Balyndis od ní dostala tlustší deku, aby v zimním chladu nezmrzla. Furgas se ujal úkolu nést bezvládnou trpaslici. Jejich vniknutí do paláce si zatím nikdo nevšiml.
Ondori se postavila do čela, za ní následovali trpaslíci, potom Furgas se svým nákladem a chůva Rosild s Dorsou. Zvolna, ale bez přestávky pronikali kupředu, jedním ze zadních východů vyšli z budovy do zahrady a šli k místu, kde ležel skrytý východ.
* * *
Ten prokletý hajzlík je avatara! Rodario jednal velice negalantně. Uštědřil vycházejícímu slunci, protože v tu chvíli neviděl nic než pronikavý jas, mocný kopanec do míst, kde předpokládal, že má zadek. Ten ženu odmrštil přímo na stůl. Něco zašramotilo a slunce pohaslo.
Potom herec nazdařbůh namířil oba plamenomety proti vojákům a druhému avatarovi. Přitom vykřikoval zaklínadla, která si narychlo vymýšlel, a když zaslechl překvapené výkřiky, mrštil po nich ještě dvěma ze svých skleněných trubiček s kyselinou. Hned nato se vrhl pod stůl.
Pokud počítal s tím, že se z něho v momentě stane hromádka popela, tak za pár chvil zjistil, že se nic takového nestalo. Sice to všude kolem pořádně smrdělo spáleninou, ale ten zápach nepocházel od něho. Jakmile byl opět schopen něco vidět, rozhlédl se po místnosti a spatřil, že se oba vojáci válejí v plamenech po zemi a mezi nimi leží mrtvý muž v róbě. Jedna ze skleněných trubiček ho zasáhla do hlavy a kyselina mu rozleptala polovinu lebky a celý obličej.
"Ha!" Vylezl z úkrytu, povzbuzen nečekaným úspěchem. "To máte z toho, že si něco začínáte s Rodariem Neuvěřitelným!" Lirkim ležela břichem na stole, pohřbila pod sebou talíř a dvě mísy s jídlem. Narazila spánkem o dřevěnou desku tak tvrdě, že ztratila vědomí. "A i ty si jednou provždy zapamatuj: žádná

ženská si nebude s Rodariem zahrávat."
Právě jsem porazil dva avatary! Zapřel si ruce v bok a rozesmál se, jak by určitě učinila i některá z jeho postav na jevišti. A tebe vezmu s sebou. Řekneš nám, co máš spolu se svými přáteli v plánu udělat s magickým pramenem.
Popadl ženu za zátylek a škubl s ní dozadu, strhal jí veškeré šperky z krku a z prstů, aby ji obral o magickou energii, a zastrkal si je do kapes. Pak jí znovu nalil do krku pořádný doušek vína a pro jistotu jí rozbil o hlavu džbán, aby měl jistotu, že se hned tak neprobudí. Ta rána spolu s alkoholem se už o to postarají.
Právě když si ji přehodil přes rameno, zaslechl na chodbě nějaký dupot. Hlasitý a především nepřeslechnutelný hluk boje zalarmoval další stráže. Radost z vítězství v něm pohasla a i jeho rázná odhodlanost roztála jako líčidlo v horku přeplněného divadla.
Nohy ho samy od sebe zanesly k oknu, podíval se dolů do zahrady a objevil tam několik postav. Malých postaviček. Rozrazil křídla okna. "Hej, přátelé! Ukradl jsem jim jednu avataru!" Ukázal na její zadek. "Ale její božští kamarádi jsou mi v patách. Byli byste tak laskaví a…"
"Pojď dolů, žvanile!" houkl na něho Bo?ndil a divoce gestikuloval rukama. "My víme, jak se odsud dostat!"
"Nemám ve zvyku zacházet se ženami takovým způsobem, promiňte mi to," prohodil Rodario omluvně k ženinu zadku. Déle neváhal a přehodil Lirkim přes římsu. Po krátkém pádu dopadla do sněhu, herec skočil rovněž a přistál těsně vedle ní. Rychle se ujistil, že její srdce ještě bije, pak si naložil avataru na rameno a rozběhl se za trpaslíky, Furgasem a Ondori, kteří pomocí nějakého kouzla vytvořili v jinak masivní palácové zdi nevelký průchod.
Vyběhli ze zahrady a pustili se prázdnými uličkami Poristy. Stále houstnoucí chumelenice kryla jejich útěk a znemožňovala, aby je někdo zahlédl, pokud by k nim nebyl blíž než na pět kroků.
"Osud nám hraje do not," supěl herec pod svým nákladem a všiml si, že jeho společníci splnili svou část poslání rovněž. "Zdá se, že se z nás opět stali miláčci bohů. Balyndis, dítě a jedna avatara. Nemohli jsme mít větší úspěch."
"Co to tu celou dobu motáš o jakési avataře?" zafuněl Bo?ndil, na něhož měla váha těžké zbroje stejný účinek jako na Boëndala a Tungdila. Neustále ztráceli rychlost, což ovšem herci rozhodně nebylo nemilé. I pro něho znamenalo vlečení takového nákladu nezvyklou zátěž. Naproti tomu Furgas zvládal situaci mnohem snáze.
"Jmenuje se Lirkim. Nejdříve předstírala, že je komorná z družiny avatarů. Přesněji řečeno, já jsem si to myslel. Ale když jsme jedli, přišel bez pozvání jeden její přítel a já jsem poznal, co je zač," spustil Rodario.
"No jasně. Ten žvanil chytne avataru." Pruďasův dech začal hvízdat.
Zajatkyně zamumlala jakási nesrozumitelná slova, zaznělo mezi nimi cosi jako avatar a eoîl. Když Ondori zaslechla, jakým tónem ta slova pronáší, zasadila jí tvrdou ránu pěstí do obličeje, aby zmlkla. "Nějaké kouzlo," vysvětlovala. "Nechtěla jsem, aby nám dělala těžkosti."
"Přestaňte mluvit, šetřete si dech na běh," zasyčel Tungdil a bojoval s narůstajícím pícháním v boku.
Doběhli na náměstí, kde na ně čekal Ertil, skrytý za barikádou prázdných sudů. Otevřel jim vchod do kanálu, když se Ondori náhle otočila jako na obrtlíku a upřeně se zahleděla do hekticky tančících sněhových vloček.
Sníh kolem ní se začal měnit, nejdříve se z něho staly ledové hrudky a pak se změnil na kapky vody, které jim bubnovaly na zbroji.
"Dovnitř," nařídila a přiložila šíp k tětivě. Furgas dopravil do bezpečí Balyndis a sebe, za ním následovala chůva a po ní Rodario se zajatkyní.
Deštěm k nim přilétala zlatě se lesknoucí koule, postupně se zvětšovala a mířila přímo na Bo?ndila, který stál v řadě jako poslední.
Trpaslík měl právě tak čas sklopit hledí helmy, když ho koule zasáhla do hrudi a proměnila se v ohnivý míč, který ho celého zahalil. Jak Tungdil, tak i Boëndal ucítili obrovský žár a Ondori nahlas vykřikla.
Když magické plameny zapraskaly a pohasly, stál Pruďas nadále na nohách, olizovaly ho maličké plamínky a i ty nakonec zhasly. Přepracovaná zbroj vyčarované kouzelné moci odolala.

"Tady jsou," zakřičel jakýsi muž v temnotě. V následujícím okamžiku se proměnil ve žhnoucí bytost. "Sem ke mně!"
"Ohó, ten tvůj hokus pokus neměl žádnej výsledek, co, podvodníku? Jsem zvědavej, jakou barvu má tvoje krev," zaryčel Bo?ndil a vyřítil se na avatara. Jeho bratr napřáhl vraní zobák a i on se rozběhl proti nepříteli.
"Za Balyndis!" vykřikl Tungdil a vrhl se do boje.
Samozvaný avatar je zasypával jedním kouzlem za druhým, aby jim zabránil proniknout až k němu, avšak odolnost a železnou vůli tří rozzuřených trpaslíků, naplněných nenávistí, nebylo možno ničím zastavit. Tungdil si připadal jako kus rudy ve vysoké peci. Brnění mu drželo ničivé účinky kouzla daleko od těla, ale mohutně se přitom zahřívalo. Jestli se mu nepodaří avatara včas zničit, tak se v něm snad usmaží.
Zbraně trpaslíků se díky žhnoucím plamenům rozpálily do ruda, hrozilo jim, že ožehnutá dřevěná topůrka vzplanou v ohni, ale dříve než sekery a vraní zobák přestaly být použitelné, našly svůj cíl.
Přestože kvůli pronikavému světlu muže moc dobře neviděli, úplně jim stačily jeho obrysy. Po Pruďasových prvních dvou ranách lesk pohasl a před triem trpaslíků se potácel asi šedesát oběhů starý muž, zraněný na stehně. Před sebou držel krátký meč, aby se mohl bránit.
K ničemu mu nebyl.
Bílý oděv, velice podobný róbě, ho před žhavými čepelemi a dlouhým zakřiveným ostřím vraního zobáku neochránil. Udeřili na něho ze tří stran a bušili do něj tak dlouho, až zmrzačený a sténající bolestí vykrvácel v bahně. Boëndal mu navíc pro jistotu rozdrtil lebku, pak vběhli do kanálu a zavřeli za sebou poklop.
"Zas jich je o jednoho míň," ulevil si Bo?ndil vztekle, když zahlédl zvědavé obličeje čekajících lidí. "Ale bylo mi v těch mejch šatech zatracený horko."
"A kde jste nechali Ondori?" zeptal se jich Rodario, nadhodil si Lirkim na rameni a přešel k Tungdilovi.
"Ta alfka!" Její nepřítomnosti si všimli, teprve když skončili boj s avatarem. "Slyšel jsem ji, jak vykřikla…"
"Ta se určitě usmažila v tom žhavým oblaku," odhadoval Pruďas a zlomyslně se ušklíbl. "Tý černoočky není žádná škoda. A my si nebudeme muset lámat hlavu, jak se jí zbavíme." Kráčel kanálem vpřed a jistil čelo zástupu. "Přitom bysem ji tak rád zabil sám."
Nad Ondořinou smrtí nikdo nepronesl ani slůvko lítosti, žádný z nich si ovšem nebyl její smrtí tak úplně jistý.
* * *
Zvládli další zázrak a dorazili k armádě Třetích, Svobodných, Prvních a alfů, jejíž předvoj se přiblížil k Poristě na deset mil.
Tungdil okamžitě zanesl Balyndis k Narmoře, která magickými silami zbavila trpaslici nejhorších bolestí a ran a zbytek doléčení nechala na jejím zdánlivě nezničitelném těle.
Narmora zaslechla během léčivé procedury dětský křik a při vší tvrdosti, kterou jako maga prokázala, v ní přece jen bilo srdce starostlivé matky. Brzy si všichni leželi s Furgasem a Dorsou v náručí: malá rodinka byla zachráněná a celá bez sebe štěstím. Trpaslíci dojatě postávali kolem nich a i Pruďas setřel ze své vousaté tváře slzu.
Tungdil se nehnul od Balyndisina lože, přinesl jí čerstvou vodu, setřel z těla špínu, saze a zaschlou krev, natíral jí spáleniny léčivými mastmi a touživě čekal, kdy otevře oči.
"Učený, půjdeš se mnou?" zeptal se ho k večeru Boëndal. "Narmora by chtěla, abys byl u výslechu té avatary. Čím víc otázek nás napadne, tím líp."
Neochotně opustil své místo u trpaslice, pohladil ji po ruce a vydal se za přítelem.
"Nedělej si žádné falešné naděje…" cítil trpaslík povinnost podotknout. "Gla?mbar ti bude celý život vděčný, žes zachránil jeho ženu. Ale bude…"
"Já vím," pousmál se Tungdil žalostně. "Já vím, milý příteli. Ona ho nikdy neopustí. Ale já vím, že ji budu vždycky milovat, tak jako ona miluje mě. Už dávno jsem si uvědomil, že bez ohledu na Myr patřilo moje srdce vždycky jenom jí, a tak tomu bude navždy. Zachovám se jako Bo?ndil a dám od žen ruce pryč. Každý svazek s nějakou trpaslicí by byl urážkou jejích citů a zradou Balyndis. Jsem vděčný osudu, že jsem ji mohl zachránit, a budu ještě vděčnější, jestli ji budu moci nazývat svou přítelkyní. Prosím

Vraccase, aby mi Balyndis odpustila, jak jsem se k ní choval."
Boëndal přikývl a vedl ho k uhlířské chýši, do které Lirkim zavřeli. Narmora, Pruďas a Rodario, který držel v ruce kbelík, tam již byli.
"Začněme." Mim vchrstl Lirkim kbelík vody na záda. Avatara ležela přivázaná k podlaze, obličejem dolů. Když ji zalila ledově chladná voda, zprudka rozevřela oči. Rodario si dřepl vedle ní. "Buď pozdravena. Nemohli jsme v Poristě dokončit náš rozhovor, proto jsem tě vzal s sebou k přátelům. Kdybychom objevili i ten nejmenší náznak toho, že kouzlíš, zemřeš. Rozuměla jsi?"
Žena se snažila rozhlédnout kolem sebe, viděla však jen boty, holeně a špice zbraní, které jí mířily na hlavu. "Pekelně mě bolí pravá ruka," vyjekla přidušeně.
"Ano, myslím, že sis ji zlomila, když jsem tě… když jsi vypadla z okna." Rodario se ze všech sil snažil, aby nemluvil příliš laskavě, a hlavně aby nedal najevo žádný soucit, přestože mu s ohledem na její krásu připadalo nesmírně těžké vidět v ní bytost, která si nepochybně zasloužila tisícinásobnou smrt.
"Pochopilas, co jsem ti právě říkal?"
"Nebudu čarovat," slíbila avatara a hlas se jí třásl stejně jako tělo. Studený vzduch, kterým ji nesli do chýše, a ledová voda s ní pořádně zacvičily.
"Co máte v plánu udělat s magickým pramenem?" začal herec s výslechem. Chtěl přes ni přehodit deku, ale Tungdil mu ji okamžitě vzal z rukou a jeho hnědé oči se na mima zadívaly zcela neúprosně.
"Eoîl ten pramen vycítil, když jsme byli na cestě do Dsôn Balsuru a táhli jsme přes výběžky magického pole. Našel způsob, jak můžeme energii toho pramene využít pro sebe," vysvětlovala avatara mezi záchvaty kašle. "Nevím přesně, co měl v úmyslu, ale řekl nám, že máme na dosah možnost získat takovou moc, jakou ještě nikdy nikdo neměl."
"Kdo ve skutečnosti jste a kolik vás je?" chtěla vědět Narmora. "Jste lidé, to je jasné. Mluv, protože každé zaváhání přiblíží tvou smrt."
Lirkim slabě přikývla. "Je nás sedm čarodějů, tři ženy a čtyři muži, a eoîl. Dali jsme se dohromady zhruba před čtyřmi sty slunečními cykly a spojili síly, abychom získali moc, která nám zajistí převahu nad všemi protivníky. Legenda o avatarech a naše vystupování nám pomohly šířit ještě větší hrůzu. Vy jste první, komu se kdy podařilo dostat nás do úzkých."
Bo?ndil ji kopl do nohy. "Řekni nám, co je ten eoîl."
"Eoîl je… eoîl. Eoîla není možné snadno popsat, on je jediný z nás, kdo je opravdu božská bytost."
"Božská bytost? Abys mě nerozesmála. Ušetři nás těch svejch pohádek, je to podvodník, který každýmu zaslepí oči, tak jako ty," vysmíval se jí trpaslík.
Lirkim si stála na svém. "Je to eoîl. Tam, odkud pocházím, jich je hrozně málo. Jsou to mocní zaklínači, před kterými se každé stvoření jenom třese. Však uvidíte, až potáhnete proti Poristě, jak předpokládám. On vás zničí. Právě jeho moc mění celé pásy země v poušť a z moří dělá slaná jezera, na to naše moc nestačí! My jsme…"
"A svou sílu čerpáte ze zla, které zničíte?" dotírala na ni maga.
"Ano. Eoîl nás naučil zaklínadlo, které přeměňuje podlost, která je těm stvůrám vlastní, v energii. Tu energii využíváme na vytváření vlastních kouzel. Když jsme se doslechli, že ve Skryté zemi je pramen temných…"
"Vy jste o tom věděli? Vy jste k nám nepřišli kvůli Nôd'onnovi?"
"Eoîl o tom věděl. Taky nám říkal, že ten démon, který Nôd'onna řídil, ještě není úplně poražený."
"Teď už mám těch keců o eoîlovi plný zuby!" Bo?ndil užuž vytahoval sekeru, když ho jeho bratr zarazil.
"Vy jste v Poristě, protože eoîl má v plánu udělat něco s tím pramenem, ale ty nevíš, co to bude?" shrnul Tungdil výsledek rozhovoru. Avatara přikývla. "Co jste chtěli po té trpaslici?"
"Našli tu podzemšťanku připoutanou ke stromu a divili se, co to má znamenat," prozradila jim. Zuby jí drkotaly zimou a její věty tak zněly velice úsečně. "Sehráli před ní divadýlko, že na ni narazili její soukmenovci, kteří ji chtějí osvobodit, a tak jim podzemšťanka prozradila, že má v hlavě recepturu na nějakou zvláštní zbroj. Když pak pro nás bitva skončila takovou zničující porážkou a nějaký aneoîl roztrhal Timshara a S'liinshe na kusy, mysleli jsme si, že to může být jenom tou zvláštní zbrojí, o které nám říkala. Chtěli jsme se toho rozpisu zmocnit."
"To ty jsi ji tak zřídila?"

"Ne. To provedl eoîl. Nenávidí podzemšťany celou svou duší."
Bylo zřejmé, že Lirkim zná jakési bytosti, které se od Djerůna nijak podstatně neliší, a podle všeho existovala mezi nimi a eoîlem jistá spřízněnost. Tungdil se jí na to zeptal.
"Nemají nic společného, jenom to, že zabíjejí stvoření zla, i když každý z jiného důvodu. Aneoîl je zabíjí, aby z jejich řad vymýtil slabochy, eoîl je zabíjí, protože ničí všechno zlé." Otočila hlavu a zašilhala na Narmoru. "To byl jeho nápad poslat za tvou mentorkou aneoîla. Věděl, že se mu ten útok podaří."
Narmora se zlomyslně pousmála. "Je možné, že ti připadá nesmírně mocný, ten tvůj eoîl, ale na řadu věcí vůbec nepomyslel."
"Ano! Například na mě," pronesl Rodario okamžitě.
Tungdila potěšily novinky, které jim zajatkyně prozradila. Nepředpokládal, že by se odvažovala lhát, na to ji podle všeho temnota v uhlířské chatrči a celý ten zmatek až příliš vystrašily. Čtyři čaroděje jsme zabili, jedna čarodějka leží zajatá přede mnou, takže zbývají dva obyčejní kouzelníci a ten eoîl, ať to je, kdo to je. Vzmáhala se v něm naděje a víra. Až všechno skončí, poptám se jí na Zemi za horami. Ona určitě ví o těch podskalanech něco víc. Teď na to není správná chvíle.
Narmora uvažovala. "Nakolik pokročil eoîl se svými přípravami?"
"Řekl nám, že už nebudeme muset dlouho čekat. Včera počítal s devíti až desíti slunci," zaslechli všichni odpověď, po které rychle vystřízlivěli.
"Bude pospíchat, protože si domyslí, že jsme ji vyslýchali," pronesl Tungdil vážně. "Rychle potřebujeme nějaký plán, jak dobýt Poristu, nebo se Skrytá země ocitne před svou nejčernější hodinkou."
Boëndal na něho pohlédl. "Jak jsi na to přišel, učený?"
"Vzpomínáte si, jak se nám třásla zem pod nohama?" odpověděl Tungdil.
Narmora vypadala velice ustaraně. "Já to cítím od té doby, co pochodujeme zemí protkanou magickými poli. Není v nich už skoro žádná magie, jako kdyby pramen najednou vyschl."
"Nebo jako kdyby někdo ten pramen přesměroval," dal Tungdil na uváženou. "Je jedno, co ten eoîl vlastně dělá, musí to skončit, jinak nadělá hrozný zmatek ve všem, co drží Skrytou zemi pohromadě, a třeba uvrhne zemi do naprosté zkázy." Přelétl pohledem všechny přítomné. "Hned jak vyjde slunce, setkáme se u mě ve stanu. Musíme město dobýt." Obrátil se k odchodu.
"A co bude s ní?" Pruďas ukázal na ležící postavu, které zimou zmodraly rty. "Ona zas bude čarovat a je moc nebezpečná…"
"To je moje zajatkyně, ona už nemůže čarovat. Sebral jsem jí všechny šperky, ve kterých má uloženou sílu," pozvedl Rodario hlas. "Já rozhodnu, co s ní uděláme, nebo neuděláme."
Narmora potřásla hlavou. "Ne, Neuvěřitelný. Bezpečnost nás všech má větší váhu. Ona patří k těm, kteří sami sebe označuji za avatary, a ti mi neposkytli jediný důvod, proč bychom je měli šetřit. Jsou příliš nebezpeční."
"Zapřísahám vás, darujte mi život," rozklepala se Lirkim, která ze sebe už téměř nebyla schopna vydat souvislé slovo. "I kdybych chtěla, nemůžu vám být svými zaklínadly nebezpečná." Teď se na zajatkyni všichni zahleděli. "Rodario řekl pravdu. Bez amuletů jsem úplně neškodná," přiznala se.
"To bysem taky řek," zasmál se Bo?ndil.
"Prosím, nechci, abychom ji jen tak zabili," obrátil se Rodario naléhavě na magu. "To není správné."
"Já jsem taky pro to, abychom ji nechali naživu, alespoň do té doby, než bude Porista v našich rukách."
Tungdil se na ni podíval s opovržením. "Uvidíme, jestli pro své přátele něco znamená a jestli nám bude užitečná, až s nimi budeme bojovat." Kromě toho se v něm všechno bouřilo při pomyšlení, že by zabili bezbrannou ženu.
Narmora zvedla ruku a vrazila Lirkim do zad syčící blesk.
Žena vykřikla, prohnula se jako luk a škubala pouty, ale nedokázala se z nich osvobodit. Narmořin útok jí roztrhal šaty na cáry a zanechal za sebou spáleninu velikosti mužské ruky. Když největší bolest pominula, zalapala bývalá avatara, nyní zbavená jakéhokoliv kouzla, po dechu a trochu se uvolnila.
"Ano, zdá se, že ztratila svou sílu," prohodila maga tiše, sklonila se a vytrhla jí pramínek vlasů. "Tím, Lirkim, dokážu utkat kouzlo, které si tě všude najde. Zabije tě a bude jedno, jestli jsi ve Skryté zemi nebo někde jinde. Chovej se slušně a my tě ušetříme." Narmora vyšla z chatrče, trpaslíci odešli za ní a jako stráž tam zůstali čtyři válečníci Třetích.

Rodario nabral venku plnou hrst sněhu a přiložil ji Lirkim na puchýř, který byl zespodu nalitý vodou. Lirkim sebou trhla.
"Děkuji," zašeptala a vzlykla. "Děkuji, žes mi zachránil život."
Herec jí uvolnil pouta, pomohl na nohy a položil na skromné lůžko. Lirkim si svlékla mokré šaty a vklouzla pod hrubé deky.
"Lirkim, co jsi po mně vlastně chtěla? Tam v Poristě?" zeptal se tiše.
"Copak to nebylo jasné?" opáčila žena. "Ty jsi přitažlivý muž a já jsem hledala trochu zábavy mimo palác. Potkala jsem tě tam a zbytek by se ukázal během večera."
To ano, na mou duši, byl to večer plný dobrodružství. Než se v něm stačil soucit s tou ženou dále prohloubit, vyvolal si z paměti obrazy bitvy před Dsôn Balsurem. Stále znovu si opakoval, že její přátelé i ona sama, přestože vypadá jako nesmírně něžné a křehké stvoření, napáchali příšerné věci. Čtyři sta slunečních cyklů, a přesto vypadá tak mladě a svěže… "Mluvilas o tom démonovi, Lirkim. O bytosti, která ovládla Nudina a udělala z něho zrádce." Žena přikývla. "Jak je možné, že přežil?"
Lirkim pokrčila rameny a Rodario znal odpověď ještě dřív, než jí přešla přes promodralé rty. "To ví jenom eoîl. On ho zná a dokáže ho najít."
Rodariovi se zdálo, že před dveřmi zaslechl nějaký zvuk a že zahlédl, jak se kolem okna chýše mihl jakýsi stín. Někdo je poslouchal a jejich krátký rozhovor vyslechl.
Vstal, rozběhl se ke dveřím, v husté chumelenici však nepostřehl nic než jakýsi matný obrys, který se hned rozplynul. Přede dveřmi nebyly žádné stopy, které by ukazovaly, jakým směrem neznámý běžel.
Narmora? Že by to byla ona? Vrátil se zpět do chatrče. Co má tohle znamenat?

VIII

Skrytá země, na severovýchodě
království Urgon, před branami
říše Čtvrtých v Hnědých horách,
6235./6236. sluneční cyklus, zima

P
lukovník Vallasin se rozladěně prodíral stále hlubším sněhem a mířil přímo k místu, které střežila nejvysunutější hlídka. Omotal si hřejivý vlněný plášť úžeji kolem kožené zbroje. "Co je?" volal už z dálky, aby si ušetřil nesmyslnou cestu. "Něco nového?"
"Ne, plukovníku," zarycel voják v odpověď. "Bránou se nedá pohnout."
Vallasin se okamžitě zastavil, zvedl ruku na pozdrav a vrátil se v ještě mizernější náladě zpátky do svého stanu, kde na něho čekal oheň a horký čaj.
Tento rituál se opakoval již déle než čtyřicet oběhů slunce, aniž by se dověděl něco nového. Došel ke strážnému a ten mu pověděl, že se opět nic nestalo.
Vstoupil do svého kousku soukromí, pověsil kabát na hák na středové vzpěře stanu a složil se do polní židličky. Adjutant mu přinesl pohár s nápojem, ze kterého se ještě kouřilo. Navzdory ohni panovala mezi tenkými lněnými stěnami stanu teplota, ze které měl pramalou radost, zimní vítr nelítostně profukoval i těmi nejmenšími škvírami.
"Přišly stráže s…" Adjutant se zarazil uprostřed věty, viděl plukovníkovi na obličeji, že nepřichází s ničím, z čeho by mohli mít radost.
"Takhle to nemůže dál pokračovat," vypěnil Vallasin rozhněvaně. "Stojíme s deseti tisícovkami mužů před branami jedny nestřežený říše trpaslíků a nejsme schopní tu prokletou bránu vyrazit."
Upil čaje a pohlédl na kupu rozkazů, které mu mezitím poslal král Belletain. Vládce Urgonu se téměř dennodenně dotazoval, v jakém stavu je jejich výprava, a plukovník musel pokaždé vyslat posla, který se vracel ke dvoru se zprávou, jež krále zklamala.
Natrvalo by taková hlášení neměla dobrý vliv na pozici, k níž se musel tvrdě propracovat. Šílený Belletain mohl brzy přijít na myšlenku povýšit na plukovníka někoho jiného a jeho kvůli neschopnosti odstranit.
"Musí se nám to konečně podařit!"

"Naši minéři se nemohou dostat k závěsům a spojovacím mechanismům těch trpaslíků," připomněl mu adjutant. "Nemůžeme jejich vrata ani vypáčit, ani pod ně zasunout klíny."
Vallasin zvedl do vzduchu přípis. "Já to vím. Ale vysvětli to králi a mužům tam venku, kteří dřepěj v zimě a mrzne jim krev." Narůstala v něm zuřivost, vstal a pobíhal sem tam mezi vchodem a středovým sloupkem. "Sedmačtyřicet mi jich už pomrzlo! Sedmačtyřicet! A proč? Kvůli jedny prokletý bráně a jedný porušený smlouvě."
Brány, jak bylo dohodnuto se Třetími, musely být otevřené, aby vstup vojáků dovnitř a hledání pokladu Čtvrtých proběhlo rychle a bez průtahů. Ale vchod do pevnosti se ukázal být nepřekonatelnou překážkou, vzdoroval beranidlům i klínům, a dokonce i jejich špičáky se otupily o žulu pevnosti.
Sviňské čekání. Nejdříve sem na příkaz krále Belletaina napochodovali, aby se připravili na dobytí pevnosti, pak se objevilo pomocné vojsko Třetích a náhle stály před zavřenou bránou dvě armády. Pak najednou sbalili Třetí saky paky a bez vysvětlení zmizeli. Vallasinovi nezbylo nic jiného než dále vydržet na místě, bez ohledu na to, jak nesmyslný se mu králův příkaz jevil. Rozkaz byl rozkaz.
Zaslechli dupot koní, který se blížil k jejich stanu.
"U Palandiell, to bude zas další posel, kterýho nám sem posílá Belletain," vypěnil Vallasin. "Copak se nikdy neunaví při čtení pořád horších a horších zpráv?"
Do stanu vstoupil posel, celý obsypaný tenkou vrstvou sněhu. Šála před obličejem byla ve výši úst a nosu pokryta ledovou skořepinou, vlhkost obsažená v jeho dechu zmrzla ve vlněné tkanině během několika málo okamžiků na led. Ze sedlové brašny vyjmul zapečetěnou koženou ruličku a podal ji veliteli. "Pro vás, pane plukovníku."
Vallasin nařídil adjutantovi, aby poslovi nalil šálek čaje na zahřátí. Mezitím otevřel uzávěr ruličky a vyjmul z ní papír.
Chtěl králův dopis bez čtení hodit na hromádku ostatních přípisů a zasunout do ruličky na přepravu dopisů předem připravenou odpověď, když si všiml, že mu král toho tentokrát napsal poněkud víc. A nebylo to jeho odvolání.
"No ne?" podivil se nahlas. "Náš velevážený král nám dává rozkaz k pochodu. Půjdeme z Hnědých hor pryč," shrnul obsah dopisu, který si právě přečetl, a nechal nastoupit poddůstojníky. Za chvilku se tísnili v jeho stanu.
"Pánové, král Belletain nám píše, že se ve Skryté zemi dějí velké věci. Prohlašuje spojenectví mezi ním a králem Lorimbasem Ocelové srdce za ukončené, protože je přesvědčen, že Třetí nesplnili povinnosti, ke kterým se ve smlouvě zavázali." Sroloval králův dopis. "Pro nás to znamená: zbourat stany a odpochodovat pryč. Zítra ráno bych chtěl z tyhle ledový komnaty zmizet."
"A kam budeme mašírovat, pane plukovníku?" zeptal se ho jeden z poddůstojníků.
Vallasin ukázal na nový bod na mapě. "Půjdeme plynulým pochodem na jih, jak po nás Belletain požaduje, a pak ostře zabočíme. Tam nebude náš útok nikdo čekat, nenapadne je, že budeme chtít proniknout právě tam, budou nesmírně překvapeni."
"To je pro naše protivníky špatná zpráva," zasmál se jeden z jeho mužů a ostatní se k němu připojili.
"A naše výhoda," potvrdil plukovník a cítil úlevu, že se proti jeho záměru nikdo nestaví. On sám považoval úkol za dost obtížný, navíc když se měli pohybovat mimo hranice vlastní země, ale princ Mallen z Idoslânu proti tomu určitě nebude nic mít. Byla by to ta nejkratší cesta. "Připravte své lidi na to, že to bude muset jít hodně rychle."
Poslal je pryč a načrtnul stručnou odpověď králi Belletainovi. Tentokrát ani v nejmenším nepochyboval, že on a jeho armáda brzy dosáhnou úspěchu.
Jenom nesměli přijít příliš pozdě.

Skrytá země, deset mil od hlavního města
bývalé kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235./6236. sluneční cyklus, zima

B
alyndis zapudila temnotu, obklopující jí rozum. Zvedla víčka a rozhlédla se kolem sebe, očekávala, že

nad sebou uvidí kopuli, která pro ni ztratila veškerou krásu. Kdyby měla takovou možnost, sama by vlastnoručně celou místnost zbourala.
Dívala se však na bílou stěnu stanu a jak jí prozradila výše slunce na obloze, bylo k polednímu.
Udiveně natočila hlavu a spatřila hnědou kštici, ležící na posteli vedle ní, a zaslechla tiché dýchání, které jí bylo důvěrně známé.
Tungdil? Opatrně natáhla ruku a dotkla se vlasů, opatrně je pohladila, aby ho nevzbudila. Asi usnul, když hlídal u její postele. Vraccas vyslyšel moje modlitby.
Nadzvedla vrstvu několika dek a prohlížela si spáleniny na těle, které se pod vlivem léčivé masti jevily jako červené lesklé flíčky. Narmora mi musela vyléčit polámané kosti. S údivem si přejela rukou po partiích těla, z nichž do včerejška vyčnívaly roztříštěné kosti.
Tungdil se vymrštil z dřímot. Když viděl, že se Balyndis probudila, rozlil se mu po tváří jas, který na trpaslici působil zralejším, vážnějším dojmem než při jejich posledním setkáním. Ať už od té doby prožil cokoliv, nemohlo to být nic dobrého.
"Jak se cítíš?" zeptal se opatrně a uchopil ji za ruku.
"Maga dokázala hotové zázraky," odpověděla Balyndis tiše. "Nemám už skoro žádné bolesti." Přitáhla ho k sobě a dlouho jej objímala. Mlčky zůstali v objetí, až se jí Tungdil vymanil z náruče. "Navěky budu tvým dlužníkem," zašeptala Balyndis.
"Přátelé si nic nedluží," odmítl Tungdil. "Jen kdybys ještě pořád chtěla být mou přítelkyní, Balyndis. Choval jsem se jako pitomý šotek, a proto tě můžu jenom poprosit o odpuštění," začal svou řeč, kterou si připravoval dlouho dopředu. "Nevím, jestli za to mohla moje poraněná pýcha, žárlivost nebo nějaký jiný cit, který mě přiměl k takovému chování, ale už jsem si všechno ujasnil." Stiskl jí ruku. "Byl bych rád, kdybych směl být tvůj přítel."
"Nikdy jsem v tobě nepřestala vidět přítele," odvětila Balyndis, dojatá jeho upřímností. "Tak tomu bude vždycky."
"Ano. Tak tomu bude vždycky," opakoval šťastně a díval se jí do očí. Jejich pohledy tály pod silou oboustranné lásky. "Ostatně budeš muset poděkovat taky Pruďasovi a Boëndalovi, a i Furgas má na tvém osvobození obrovskou zásluhu." Rychle jí povyprávěl o jejich krkolomném výletu do paláce a o výsledku výpravy.
Balyndis si rukou přejela po holé lebce. "Ta alfka, která vás doprovázela…" řekla a hlas se jí třásl vztekem. "Podle toho, jak ji popisuješ, si myslím, že to je ta samá alfka, která mě i s mými průvodci cestou chytila a přivázala ke stromu, kde mě našli avataři." Potom mu vylíčila, co se jí stalo. "Když pak alfové zmizeli, netrvalo dlouho a přiblížil se ke mně trpaslík. Byla jsem ráda, že vidím někoho z našeho národa, a prozradila jsem mu víc, než jsem měla. Až později mi začalo být nápadné, že se chová nějak podivně, a on prozradil, že je avatar. Přivedli mě do Poristy a snažili se zlomit mi vůli." Odmlčela se, oči se jí naplnily slzami. "Ale Vraccas mi dodal sílu, abych jim to složení neprozradila," vyprávěla přidušeným hlasem. "Dlouho bych to už ale nevydržela, Tungdile," zavzlykala.
Vzal ji do náručí a opatrně hladil po bezvlasé hlavě, dokud se neuklidnila. "Teď už to máš za sebou, Balyndis. Jsi v bezpečí." Tušil, že Ondori využila avatarova útoku, aby se od nich odloučila. Poznala trpaslici a obávala se, že až se Balyndis probere z bezvědomí, dostane se do těžkostí, ať už se dohodli na přátelství ve zbrani, nebo ne.
"Co je na té Djerůnově zbroji tak zvláštní?" vyptávala se Balyndis a Tungdil jí to honem vysvětlil. "Potom musím co nejrychleji zpátky do Šedých hor a vyrobit ještě více toho kovu," rozhodla se bez ohledu na svůj zdravotní stav.
"Proč kvůli tomu musíš…"
Poklepala mu na krunýř na hrudi. "Takové legování se dá vyrobit jenom s pomocí ohně z výhně Dračí dech, Tungdile. Spojila jsem navzájem tionium a palandium a oba dva kovy se nedají sloučit jinak než v žáru té výhně."
Tungdil si v duchu promítl vzdálenost k Šedým horám, nepříjemné počasí a kovářčinu slabost. "Na to nebudeme mít dost času," dospěl ke zdrcujícímu závěru. "Porista musí padnou během devíti oběhů slunce, nebo jinak ta bytost, které říkají eoîl, sem přinese zkázu, jakou Skrytá země ještě nepoznala."
Balyndis mlčela a obdařila ho smutným pohledem, neboť tušila, že na její přátele čeká něco víc než jen

obtížný úkol. "Pak je to na tobě a na dvojčatech, abyste se avatarům postavili a porazili je." Objevila na jeho zbroji místo, které se jí nelíbilo. "Kdo to vykoval? Ty?" zeptala se vyčítavě.
"Neměl jsem na to moc času," odpověděl Tungdil ve snaze zmírnit její výčitky.
Balyndis vstala, přehodila přes sebe připravený, provizorně zkrácený lidský oděv, nasadila si čepici a natáhla k němu ruku. "Pojď."
"Co chceš dělat? Ty si musíš…"
"Ne, musíme opravit tvoje chyby," skočila mu s úsměvem do řeči. "Zavolej dvojčata. Vykováme vám taková tři brnění, že vám je budou avataři závidět. Nechci, aby se později říkalo, že trpaslíci zachraňovali Skrytou zemi v nedokonalé výzbroji."
Tungdil se zasmál, chytil ji za ruku a odešli společně do polní kovárny. Cestou přibrali Bo?ndila a Boëndala, kteří Balyndis radostí pevně objali.
Žár výhně, práce s kladivem, kleštěmi a sekáčky na kov probudily v kovářce utajené síly. I Tungdila potěšilo, když mu pod rukou tančilo kladivo na kovadlině a ránu za ránou vyhánělo z brnění i ty poslední vady na kráse.
Pruďas zapěl do rytmu úderů starou bojovou píseň, bratr se k němu přidal a Tungdil a Balyndis v žertu neustále zrychlovali tempo úderů a volně přednášenou ódu změnili na píseň plnou ohně a tempa, až se dvojčata rozesmála a souboj vzdala.
V těchto chvílích, obklopeni teplem, železem a dobrými přáteli, všichni čtyři zapomněli, co na ně čeká.
Zanedlouho zaznamenali, že trpaslíci v blízkosti polní kovárny zaslechli jejich píseň a i oni pozvedli hlasy. Svobodní a První se střídali ve zpěvu jednotlivých slok, i oni se přizpůsobili nesmírně rychlému tempu a zápolili mezi sebou, komu se dříve zadrhne jazyk.
Když i jejich písně skončily potleskem, bylo slyšet hluboký bas osamoceného zpěváka, jehož naříkavá píseň přehlušila zvuky v okolí.

Osamělý kámen v Černých horách,
ví, že kolem něj je mnoho dalších kamenů,
jemu podobných, a přec tak odlišných.
Nesmí se po nich dívat,
i když by si to přál,
nesmí na ně zavolat,
i když po tom touží,
nesmí k nim jít,
i když ho tam srdce táhne,
jeho žárlivé hory
mu to zakázaly,
jemu,
osamělému kameni v Černých horách.

Uvolněná nálada se v mžiku rozplynula.
Tungdil si všiml, že zpěvák pochází z řad Třetích. Musel myslet na slova, která mu nedávno řekla Sanda a která naznačovala, že ne všichni Třetí pociťují k ostatním trpasličím kmenům nenávist.
Žárlivé hory, přemítal v duchu. Tím byl určitě myšlen Lorimbas a s ním i všichni vládcové Třetích, kteří se vzpírali jakémukoli usmíření. Prosil Vraccase, aby se dožil dne, kdy se budou moci setkat všichni trpaslíci ze Skryté země a nikdo z nich se nebude muset obávat o život.
"Smutná píseň. Dobře, že už dozpíval, jinak bysem se musel opít," zabručel Bo?ndil a přiložil si k tělu opracované chrániče nohou. "Teď už nekoušou," potvrdil kvalitu odvedené práce.
"Za dva oběhy slunce bude všechno hotovo," odhadovala kovářka. "Do té doby musíte být k avatarům milosrdní."
"Pro mě za mě," ušklíbl se Boëndal, který si právě upravoval chránič ruky a obdivoval, jak přesně trpaslice všechno vykovala, ačkoliv na tom ani zdaleka nebyla dobře. "Ale stejně už je nic nezachrání."
"Jednomu se zatraceně rychle udělá pořádný horko, když po něm začnou házet tou svojí magií." Pruďas

si uhladil vous, spletený do cůpků. "Namočím si ho ve vodě, aby mi nechytnul. To by bylo vysloveně k vzteku, když jsem si s ním dal takovou práci."
"Aha, tady jste." Rodario vešel do kovárny. "Veselé bratrstvo se připravuje, že ještě jednou zachrání Skrytou zemi před vlivem temných sil…" Zarazil se a položil ukazováček na spodní ret. "Ne, ony to vlastně nejsou žádné temné síly. Jak má člověk vysvětlit prostému lidu, že dobří bojují proti dobrým, aby chránili ty zlé?"
"Však tě něco napadne," neskrýval Tungdil své přesvědčení. "Prozradila ti ta tvoje zajatkyně ještě něco důležitého?"
"Něco vysloveně důležitého ne. Ale něco mě napadlo." Uchopil malé kleštičky a pohrával si s nimi. "Lirkim se zmínila, že ten eoîl si myslí, že část démona, který z Nudina udělal zrádce vlastních přátel, stále ještě existuje."
"Cože?" Balyndis se na mima překvapeně zahleděla.
"Taky jsem si nad tím trochu lámal hlavu." Tungdil ukázal na mistrovsky vykovanou, přesto však obyčejnou sekeru. "Jestli má pravdu, budeme bezpodmínečně potřebovat Ohnivou čepel, kterou zatím ještě mají v rukou alfové. Ale přiznávám, že nemám žádnou představu, jak se té bytosti podařilo, aby se z ní zachoval třeba jen kousíček. Já jsem ji Ohnivou čepelí zničil, vždyť jste to všichni viděli."
"Nemůže mít velkou moc, jinak by se už dávno zase ukázal. Mrtvá země ztratila vliv, nic nenaznačuje, že to zlo, jak jsme je kdysi znali, existuje i dnes. Nezůstalo nic víc než černá voda." Rodario odložil kleště na místo. "Ale stejně si dělám starosti. Bylo by dobré, kdyby se vám podařilo chytit eoîla živého."
Pruďas se hlasitě rozchechtal. "On je nejsilnější ze všech mágů, kteří tu zbyli, nezapomněl jsi na to?"
"Já jsem tu svou avataru také zajal živou. Bez zázračného brnění," oponoval herec uštěpačně. Dobře si uvědomoval, proč se mu nechce nikomu vyprávět o bližších okolnostech svého činu.
"Proč bychom ho měli ušetřit?" vyptával se Boëndal diplomatičtěji než jeho bratr.
"Protože tenhle eoîl je schopný rozpoznat zbytek toho démona," vyrukoval herec s pravdou ven. "Lirkim mi to řekla."
"Takže přece jen jedna novinka." Tungdil přemýšlel. "Potom má ta návštěva avatarů u nás aspoň jednu dobrou stránku. Pomocí jejich vůdce dokážeme vypátrat i poslední zbytek oné hrozby." Kývl na Rodaria. "Teď už mi tvoje žádost, abychom eoîla ušetřili, dává smysl."
"Taky to ten žvanil mohl říct hned," zabručel Bo?ndil, natočil brousek a začal si brousit sekery. "A co uděláme potom? Přivážeme ho na řetěz a povlečeme za sebou přes celou Skrytou zem a budeme čekat, že někdy na něco ukáže?"
"Já se domnívám, že se poslední zbytek toho démona zdržuje na místě, kde je dnes černá voda nebo les bez duše." Boëndal položil ruce na opasek. "To je přece dost pravděpodobné, ne? Lidé vyprávěli, že tam člověk zešílí. Je možné, aby to bylo dílo toho démona?"
"Nejdříve dobudeme Poristu a porazíme avatary, pak se budeme starat o všechno ostatní," usoudil Tungdil, vzal hotové části zbroje a vydal se na cestu do svého příbytku, aby se tam posilnil. Při práci v kovárně vyhládlo každému.
Později se všichni setkali v poradním stanu, kde na ně čekala královna Xamtys s dobrými zprávami. "Gla?mbar, Balendilín a Gandogar znovu obsadili svoje říše a vysílají armády na pomoc do Poristy. Princ Mallen se snaží sehnat další dobrovolníky. Dále nám píše, že se král Belletain zbavil omámení i svého osobního lékaře z kmene Třetích a požádal ho o povolení, aby jeho armáda mohla projít Idoslânem. Přesto se k nám asi nikdo nestihne připojit včas, možná s výjimkou Belletaina a jeho deseti tisíc mužů."
"Deset tisíc by nám přišlo akorát tak vhod. Město dobudeme," prohlásil Tungdil odhodlaně. "Furgas mi slíbil, že nám v co nejkratší době postaví ty nejlepší obléhací stroje. Za čtyři oběhy slunce začneme s ostřelováním nepřátelské armády, abychom snížili počet našich protivníků dřív, než dojde k vlastnímu boji. Potom zařídíme, abychom měli kudy do města vstoupit. Dva průlomy nám budou bohatě stačit a my známe slabá místa Poristy."
"Přitom jsme už všechno tak krásně postavili," zlobil se Rodario. "Doufám, že netrefíme moje Curiosum." Zamířil ven. "Promluvím si ještě jednou s Lirkim." Rukou rozrazil těžkou kůži, sloužící místo dveří jako zástěna. "Myslím, že ji dokážu přimět k tomu, aby…"
Zimní šero protrhla jasná světlá záře, z oblaků sněhu vystřelilo špinavě šedé slunce a mířilo přímo na

ležení trpaslíků.
Vylekaný křik stráží vnesl do stanů život, trpaslíci se vyřítili ven se zbraněmi a štíty v rukou. I Narmora se k nim připojila a vztyčila paže, aby vyslovila obranné kouzlo.
Nepodařilo se jí to však včas.
Koule pouze nabrala tmavě zelenou barvu a její jas mírně zeslábl, pak s velkou silou prorazila střechu uhlířské chatrče. Z oken a dveří vyšlehly plameny malachitové barvy, dlouhé jako oštěpy, a malá chýše se rozpadla v ohni.
Trpaslíci se k ní rychle rozběhli a zasypávali hořící trosky sněhem, aby oheň náhodou nepřeskočil na jejich stany.
Rodario zíral na tu spoušť, jakou nemohl nikdo přežít. "Lirkim," zašeptal zničeně. Ženám, se kterými se v životě setkal, opravdu nepřinášel štěstí.
* * *
Eoîl jim dokázal, že nesmějí jeho sílu podceňovat a že je schopen ztrestat zradu dokonce i z velké vzdálenosti. Proto se ze všech sil snažili postavit dobývací stroje ještě rychleji. Furgas je zkonstruoval tak, že mohly vrhat velké balvany, polokmeny a špalky dřeva prošpikované hřebíky. Neměli k dispozici ani petrolej, ani olej, proto musela k vyřazení nepřátel z boje stačit tíha odpálených střel.
Špehové z řad alfů přišli se zprávou, že se vojsko avatarů plně zaměřuje na obranu Poristy a nechystá se k žádnému pokusu vynutit si rozhodující bitvu před hradbami města. Vyhýbali se otevřenému boji a nechali na trpaslících a alfech, aby se pustili do útoku, který jim přinese značné ztráty. Pak nečekaně stoupla teplota a zemi zahalila hustá mlha. Žádná z nepřátelských stran toho moc neviděla.
Ale ani trpaslíci nesložili ruce do klína.
Jako zdatní zákopníci vyhloubili tunel až ke kanálu, kterým prošel Tungdil se svými přáteli, když se vydali osvobodit Balyndis a Dorsu.
Někteří z těch nejlepších válečníků Třetích, tak aspoň zněl plán, zvolí spolu s alfy tuto cestu a připraví půdu pro Tungdila, dvojčata a další vojáky Prvních a Svobodných. Když všechno vyjde, podaří se jim obránce dokonale překvapit.
Mezitím měla další část jejich vojska s Narmorou a Rodariem podniknout předstírané útoky na dvou jiných místech, aby se avataři domnívali, že se trpaslíci pouštějí do dobývání města běžnými metodami.
"Při ostřelování se zaměříme na věže u bran a na cimbuří hradeb," navrhl Furgas. "Tím dosáhneme, aby byl počet obětí mezi obyvatelstvem co nejnižší. Lidé už dost utrpěli přítomností avatarů a budou dále trpět, až se boj přenese do ulic města."
Na tom se spojenci rychle dohodli.
Za úsvitu sedmého oběhu slunce nastal onen velký den, který měl rozhodnout o osudu Skryté země. Slunce se jen ztěžka probíjelo neprůhlednými mraky. Obloha zůstala podmračená, šedá, sice nezačalo znovu sněžit, ale všude se povalovaly všem už dobře známé cáry mlhy.
Tungdil se dlouhým, přátelským objetím rozloučil s Balyndis, které zdraví nedovolilo podílet se na útoku, a trpaslice musela zůstat vzadu. Dokonce i velice pozorný pozorovatel by postřehl pravou hloubku jejich citů až na druhý pohled.
"Zase se uvidíme," slíbil jí a zhluboka nasál její vůni. "Nejpozději u Vraccase v jeho Věčné kovárně."
Balyndis ztěžka polkla. "Božský kovář tě ochrání. Už jednou se z tebe stal hrdina, budeš jím zase."
"To je tak jasný jako smrt těch avatarů," přihlásil se Pruďas o slovo a šelmovsky se ušklíbl. "Vždyť tam s ním budeme i my, nemám pravdu, učenej?" Podal Balyndis ruku, po něm i Boëndal a pak se připojili k pochmurné armádě Třetích a alfů.
"Krásně k sobě pasujou," konstatoval Pruďas, jak si je tak s odporem prohlížel. "Maj černý duše, černý jako tetování jedněch a zbroje těch druhejch. Děkuju ti, Vraccasi, že se ty dvě bandy proti nám nikdy nespojily."
Jeden za druhým vklouzli do úzkého tunelu a plazili se po rukách a po kolenou vpřed, což s ohledem na brnění, které měli na sobě, nebyla žádná legrace. Nejednou se zachytili o nějaký kořen a pod koženou zbroj se jim dostaly plné hrsti špíny a studené země.
Zanedlouho ucítili mírné otřesy, které jim prozradily, že obléhací stroje začaly se svou prací a že vojáci vrhají na avatary balvany a celé kusy stromů.

Každý otřes půdy znamenal dopad nějaké střely, z provizorně vyztuženého stropu jejich nízké štoly se uvolňovala sypká hlína i celé hroudy. Při dlouhém ostřelování by se celý tunel zhroutil, k tomu ani nepotřeboval dostat přímý zásah.
Tungdil a dvojčata se plazili dále dopředu a pomáhali si při tom lokty. Nic by jim nepomohlo, kdyby se poddali strachu, ten by jim jen ochromil jasné myšlení.
Nakonec se dostali až do kanálu, který již zcela zaplnili Třetí a alfové.
"No, teď je ten kanál přecpanej odpadem," vtipkoval Pruďas.
"Ale teprve od chvíle, kdy ses tady ty," odsekl jeden z Třetích a vycenil zuby. "Od tý doby tady taky smrděj podělaný kalhoty."
Bo?ndil se chtěl na trpaslíka vyřítit, ale Tungdil se vmáčkl mezi ně. "Šetři si zlost na avatary, ne na ty, kteří bojují po našem boku," napomenul ho. "Kromě toho sis s tím sám začal, tak se nediv. Jak se do štoly volá, tak se z ní ozývá."
Pruďas zaklel, ale dal si svůj záměr rozmluvit. "Pro mě za mě. Ale jenom proto, že mám dobrou náladu."
Čekali, dokud nebude kanál plný válečníků, teprve potom dal Tungdil znamení, aby odstranili poklop. Podařilo se jim to bez problémů. Avataři nepředpokládali, že by jejich nepřátelé i podruhé zvolili cestu, kterou už jednou šli.
Alfové tvořili předvoj, padesát jich proklouzlo jako stíny do uliček Poristy a zabezpečovalo okolí. Krátce poté zaslechli tiché zahvízdnutí.
Po něm se dali do pohybu Třetí, vylezli na povrch, na tržišti se rozdělili a vyrazili širokým proudem k paláci, připraveni smést z cesty sekerami, řemdihy a koulemi každou překážku.
Tungdil a dvojčata se vydali za nimi.
* * *
Furgas přesně sledoval dráhu odpálených střel a po každé ráně upravoval úhel, pod kterým stroje střílely, dokud balvany a dřevěné špalky nedopadaly přesně tam, kam chtěl. Mlha mu ztěžovala výhled, ale neznemožnila mu ho úplně.
Šetřili domky obyvatel města a místo toho bušili do strážních věží, drtili části bran a proráželi do nich otvory, strhávali celé kusy ochozů a smetli z nich všechny, kdo tam stáli.
Jejich protivníci jim ničím takovým nemohli odpovídat. Museli jenom bezmocně čekat, dokud ten smrtelný déšť neskončí a nezačne vlastní útok, při kterém konečně budou moci bojovat muž proti muži.
"Avataři se drží vzadu." Balyndis se nenechala odradit a bitvu alespoň sledovala z bezpečné vzdálenosti od vrhacích strojů.
Furgas s úlevou přikývl a dal signál k odpálení další salvy.
Trpaslíci uvolnili lana, protiváhy na dřevěných vrhacích ramenech sklouzly dolů a urychlily odpal kamenů na druhé straně. Ty vylétly vysokým obloukem do vzduchu. Jejich cílem bylo prolomit střechy strážních věží a pobít bojovníky, kteří v nich hledali úkryt.
"Celou dobu se divím, jak to, že svou kouzelnou mocí zabili Lirkim, ale přitom nepovažují za nutné pomáhat svým lidem."
Začala časově náročná procedura nabíjení vrhacích strojů, k níž bylo třeba velké síly ve svalech. Furgas nelenil a sám přiložil ruku k dílu a obsluhoval naviják. "Ne že bych chtěl přivést avatary na hloupé myšlenky, ale tyhle vrhací stroje jsou cíle, které se nedají minout."
Trpaslice se podívala k hradbám, vzdáleným od nich dvě stě padesát kroků, ve kterých se vytvořila zřetelně viditelná prasklina. "Já vím, Furgasi. To přece znamená, že se zabývají něčím, co je pro ně mnohem důležitější než nějaká bitva."
"Myslíš si, že právě manipulují tím pramenem, aby z něho měli užitek?" Obrátil pohled ke špičatým vrcholkům domů, které na několika místech vyčnívaly nad hradbami, ale mlžný opar pořád ještě ne a ne zřídnout. Neviděl dále než k hradbám Poristy. "Běž a řekni to Gemmilovi, Xamtys a Narmoře," požádal Balyndis. "Ať Narmora rozhodne, kdy začneme s útokem."
Za hradbami Poristy se zvedl úzký, zeleně zářící sloup ohně a zřetelně se zaleskl v mlze. Alfové, kteří pronikli kanálem do města, dávali smluvený signál, že začínají s útokem na obránce. "Zastavte ostřelování ochozů," vykřikl Furgas. "Útočte už jenom na brány."
Trpaslíci z kmene Prvních a Svobodní, kteří se proti jasné záři zbrojí protivníků chránili páskou před

očima, popadli na rozkaz velitelů dobývací žebříky a rozběhli se k hradbám, aby se vojáci avatarů dostali do války na dvou frontách.
Zároveň začal i útok na druhé straně města, kde Lorimbas a jeho Třetí podnikli spolu s Rodariem předstíraný útok, aby obránce ještě více znejistili.
Furgas s údivem pozoroval dav trpaslíků, který se valil na Poristu. Pokud těm falešným avatarům nepřijde na pomoc skutečný bůh, tak tuto bitvu prohrají, a tím taky dohrají jednou provždy.
Mezi trpaslíky objevil Narmořinu urostlou postavu, měla na sobě zbroj a na ní tmavě rudý plášť. I když tě neuctívá, Palandiell, stejně ji ochraňuj, modlil se ustaraně. Zaslouží si to.
* * *
Dostali se ke vchodu do paláce bez toho, že by se jim postavil do cesty jediný válečník.
To nechápu. Nikdo nás nechce zadržet. Nebo na nás čeká za dveřmi nějaké obrovské překvapení?
Tungdil neplýtval pohledem na hlavní bránu. Bylo by nesmyslné, kdyby ji chtěli vyrazit, a přelézat přes ni by byla sebevražda.
Ochranná opatření proti nemilým návštěvníkům stále ještě fungovala, a to znamenalo, že každý, kdo by se pokusil přelézt přes kamenné zdi, by nahoře uvízl v neviditelném pásu magie jako moucha v pavučině. Vybledlé, jasně viditelné kosti těch, kteří se o to pokusili, přivedly k rozumu dokonce i sebedůvěrou kypící válečníky Třetích.
Tungdil je zavedl k boční uličce a dále k tajné brance, kterou jim Furgas minule ukázal, tam zopakoval zaklínadlo stejným tónem, jaký předtím použila Ondori. Tentokrát zeď poslechla a brána se rozevřela, ale okamžitě odtamtud vyletěl šíp a zabořil se do ramene jednomu z Třetích, který stál vedle Tungdila.
"Taky by to bylo moc lehké," zabručel Boëndal a přitiskl se ke zdi, aby nebyl na ráně.
"To je jenom taková výzva, nic jiného," opáčil Bo?ndil rozjařeně. "Doufám, že za tím střelcem čeká pár opravdovejch bojovníků, kterým budu moct zblízka ukázat svý sekery."
Jeden válečník z kmene Třetích naskládal na sebe čtyři štíty, převázal je opaskem a připravil se, že projde úzkým průchodem dovnitř. Za ním se postavili další, vybavení stejně jako on. Byli přichystaní bezpečně zachytit šípy, které by zevnitř ohrožovaly trpaslíky, co půjdou za nimi.
Jednali zcela samostatně, nikdo z nich se Tungdila nezeptal, co mají dělat. Pravděpodobně by od něho rozkazy ani nepřijali, ale provedli to, co jim uložil Lorimbas: dělat všechno pro to, aby se ti tři trpaslíci dostali až k avatarům a mohli je zabít.
"Připraveni?" zeptal se jeden z tetovaných trpaslíků Tungdila, který mu odpověděl kývnutím. "Tak jdeme."
Vřítili se dovnitř. Šípy zabzučely, ale tlusté zábrany hrotům odolaly. Pod ochranou štítů pronikli trpaslíci do zahrady, kde na ně čekali vojáci.
Šátky s úzkými škvírami před očima jim pomáhaly proti jasu, který navíc neměl takovou intenzitu jako při jejich prvním setkání. Kouzelná moc, ukrytá v měsíčních kamenech, z nevysvětlitelných důvodů slábla.
Třetí se blížili ke střelcům, aby s nimi mohli bojovat muž proti muži. Velice brzy se ukázalo, že na sebe narazili naprosto rovnocenní protivníci. Mezeru po jednom padlém vojákovi okamžitě zaplnili dva další, zarputile a se zoufalou odvahou bránili trpaslíkům v dalším průniku do paláce.
"Koukněte se!" upozornil je Pruďas na druhou nejvyšší věž paláce. "Co je to?" Ukázal na slabou záři, vycházející z vrcholku věže. Nic bližšího neviděli, protože věž byla nadále zahalena v oparu, ale ta záře jasně pronikala skrz cáry mlhy. "To jsou avataři až tam nahoře? Co tam dělají?"
"Alespoň jeden je tady," pronesl mužský hlas z balkónu. Otočili se a spatřili světélkující postavu. Muž zvedl ruce a před ním se rozzářily dvě koule nažloutlých plamenů. "A ten avatar vás kazisvěty zničí. Nebudete pomáhat tomu, aby ve Skryté zemi mohlo dál existovat zlo."
Hořící koule se rozlétly a vrazily přímo do největší skupiny Třetích.
* * *
Narmora se po žebříku rychle vyšplhala na hradby. Obránci po ní vrhali kameny příliš neobratně a nezasáhli ji.
Když se dostala až nahoru, sáhla k opasku a vytáhla zbraně. Jedna z nich vypadala, jako když se ke krátkému středovému držáku přiloží dva zahnuté konce srpu, jeden napravo, druhý nalevo. Ostří byla nabroušena zvenčí i zevnitř, prsty se před nepřátelskými útoky skrývaly v kovovém koši.

Skokem se přenesla z ochozu do řad vojáků, mezi nimiž začala přísně řádit. Po neustálém zacházení s magií si užívala, že konečně může zase jednou bojovat tak, jak ji to naučila matka.
Alfská krev nabyla vrchu. Narmora uskakovala, rozdávala rány, protivníkům se muselo zdát, že je na několika místech najednou. Se zadostiučiněním si všimla, že alfy, kteří bojovali poblíž, její způsob boje velice udivil.
Trpaslíci potřebovali poněkud delší dobu, než se dostali až na ochoz. Pohybovali se pomaleji a tím se pro svrhávané kameny stávali snadnějším cílem, ale nepovolili a odvážně se vyřítili do boje.
Cizí vojáci se však přizpůsobili způsobu, jakým alfové a trpaslíci bojovali, a skvěle se bránili. To, co zpočátku vypadalo jako snadné vítězství, se změnilo v úporný boj. Narmora nyní přece jen nanovo sáhla po magii, aby způsobila obráncům ztráty.
Zůstala však přitom ostražitá, neustále počítala s tím, že se objeví některý z avatarů a zaútočí na ni. Ale ti nebyli nikde vidět.
Ledový vítr odvál ranní mlhu pryč. Když se podívala k paláci, objevila na jedné pískově zbarvené věži dvě zářící postavy, stojící na širokém balkóně.
Prokletí avataři! Mají něco za lubem! Levou rukou odrazila blížící se meč jednoho útočníka a zranila přitom dalšího nepřátelského vojáka, pak mu letmým pohybem zabodla oba ostré konce své zbraně přímo do břicha a připravila ho o život, jako by to byla ta nejjednodušší věc na světě. "Xamtys!" zakřičela na královnu a ukázala čepelí, ze které kanula krev, k věži. "Zvládnete to sami? Musím se jít podívat, co tam dělají!"
Královna trpaslíků rozdrtila jednomu bojovníkovi koleno, a když se s řevem hroutil k zemi, zasáhla ho v pádu ostnatá koule do pravého spánku. Řev v mžiku odumřel a voják spadl z ochozu do hlubin. "Máme tady trochu více práce, než jsme si mysleli, ale Vraccas je s námi!" odpověděla královna a povzbudivě na ni mávla. "Jenom běžte, ctěná mago. My to zvládnem."
Narmora skočila vpřed, ve vzduchu se odrazila od prsního krunýře protivníka a katapultovala ho zády napřed rovnou pod sekery svých přátel a obloukem přeletěla přes hlavy překvapených nepřátel ke schodišti, vedoucímu z hradeb dolů do uliček Poristy.
Nedobrý pocit, který pociťovala od chvíle, kdy vstoupila na zem, pod níž se nacházela magická pole, ještě zesílil a byl nyní přímo na dosah.
Něco ji vysávalo, zdálo se, že to chce sáhnout po skrytém malachitu. Ten nosila uložený v těle, těsně vedle srdce. Dodával jí sílu. Už jen z toho důvodu, že eoîl byl schopen odhalit její tajemství a prozradit je ostatním, musel zemřít. Nehodlala se pouštět do žádného sporu s Furgasem a trpaslíky, kteří by po ní určitě požadovali, aby si ten úlomek vytrhla ven z těla.
Toho se nedočkají. Běžela liduprázdnými uličkami stále rychleji a rychleji.
"To nesmíš připustit," pronesl Nudin, který znenadání běžel vedle ní. "Přišla bys o všechno, dokonce i o život."
Narmora klopýtla a zpomalila. "Ty…?"
"Ne, nezůstávej stát, Narmoro!" prosil ji úpěnlivě. "Pospěš si. Brzy s tím začnou. Nezapomeň, že sama jsi zčásti alfka, z poloviny patříš k tomu, čemu říkají zlo, a tuhle polovinu nepochybně zničí, jestli budou moci vyslovit své kouzlo. Zase bych byl úplně sám. Ta krásná moc by nikomu nebyla k užitku." Změnil se, zprůhledněl a zmizel.
"Kde jsi?" Narmora bezradně stála před řadou domů, postavených těsně jeden vedle druhého, a otáčela se na všechny strany.
"Ctihodná mago! Tak tady jste!" zavolal někdo s úlevou. Z druhé strany uličky se k ní blížil vyčerpaný posel. "Posílá mě Rodario Neuvěřitelný, abyste k němu přišla a pomohla Třetím. Jinak je nepřátelé úplně rozdrtí. Na severu mají obrovskou přesilu."
"To nejde," odepřela Narmora chladně pomoc. "Avataři jsou už velice blízko tomu, aby uskutečnili své plány. Řekni mu, že Skrytá země má přednost před životy Třetích."
Otočila se a utíkala dále, tak rychle, jak ji jen dlouhé nohy dokázaly nést. Ne, život vrahů trpaslíků pro ni neměl žádný význam. V nebezpečí byl její vlastní. Její vlastní a život její nevinné dcery.
* * *
Tungdil jednal a pevně se při tom spolehl na účinek zázračného brnění.

Spatřil, jak se blíží první ohnivá koule a vrhl se jí do cesty, Boëndal udělal totéž s druhou koulí.
Svět kolem něj se rozplynul ve žhavé bělobě, byl jí zcela obklopen, snažila se mu vniknout hledím dovnitř, ale runy a moc kovu, z něhož byla zbroj zhotovena, zabránily tomu, aby ho ten žhavý dech připravil o zrak.
Vraccasi, prosím tě o sílu, abych to snesl. Horko se mu šířilo brněním rychleji, než jak sekera usekne skřetovi ruku, takže se mu na čele perlil pot, který se téměř v mžiku vypařil. Tam, kde mu zpod kožené kápě vyčnívaly vlasy a dotýkaly se železné helmy, páchla spálená rohovina. Ten zápach dobře znal, často ho cítil, když přibíjel podkovy koním na kopyta.
Celé to netrvalo déle než vzpurné zasyčení žhavého uhlí, které spadlo do vody, jemu to však připadalo jako celá věčnost, než se znovu dokázal rozhlédnout po okolí.
Třetí kolem něho leželi na zemi, některé kožichy byly spálené na uhel, ale podle všeho nebyl nikdo z nich zabit.
"Navrhuju, abychom ho vyřídili hned, než nás uvaří jako jeskynní raky," zakašlal Boëndal a zvedl hledí nahoru, aby se nadechl čerstvého vzduchu.
Jeho bratr už byl na cestě do domu, spolu s Třetími smetl poslední stráže a zmizel ve dveřích do paláce.
Tungdil a Boëndal ho následovali tak rychle, jak jen to šlo. Tím, že Balyndis vylepšila jejich brnění, se sice stali pohyblivějšími, ale váha zbrojí se nezměnila.
Protáhli se kolem Třetích do čela, vystoupali po schodech nahoru a doufali, že avatara brzy objeví.
Avatar je našel jako první, poznali to podle ohnivého mraku, který se k nim valil.
Oheň zaprskal a začal si se třemi trpaslíky pohrávat, vysál jim vodu ze všech pórů, ale nedokázal je zabít.
Trpaslíci zaslechli, jak avatar nadává, pak ještě koutkem oka spatřili, jak za rohem rychle mizí cíp jakési róby.
"On zdrhá!" zaryčel Pruďas rozzuřeně. "Ohó! A ty že máš být kus jakýhosi boha?" Mrštil sekerou a pevně přišpendlil povlávající kus látky ke skříni v rohu místnosti.
"Tys hodil zbraní." Boëndal proběhl kolem bratra, připravený udeřit vraním zobákem, a zabočil za roh.
Tungdil mu běžel v patách. "To tě bude stát pytel zlaťáků."
"Nebude. Já mám dvě zbraně. Jednou hodit můžu!" rozčiloval se Bo?ndil a pádil za nimi. "Nechte mi z něho taky nějakej kousek!"
Cizí magus, který teď stál proti nim ve své pravé podobě, černovlasý muž, starý tak asi padesát cyklů, s černou róbou na těle, se prudce otočil a ukázal levou rukou na Boëndala. Z prostředníčku mu vyletěl stříbrný blesk a tančil na kovu trpaslíkovy zbroje.
"Tak už konečně zemřete, podzemšťani!" Nechal paprsek dlouho, velice dlouho olizovat trpaslíkovu zbroj, protože pravděpodobně pochopil, že horko, které provází kouzla, ubližuje trpaslíkovi více než síla samotného kouzla.
Měl pravdu.
Boëndalovy prsty se zvolna a neochotně rozevřely, těžká zbraň spadla na zem. Při dalším kroku se roztřásl, podlomily se mu nohy a tvrdě narazil na mramorovou podlahu, ani se nesnažil rukama zmírnit dopad. Buď ztratil vědomí, nebo…
"Cos udělal s mým bratrem?" Pruďas hodil i druhou sekerou, aby odvrátil avatarovu pozornost, což se mu také podařilo. Paprsek se přetrhl. Trpaslík v běhu popadl vraní zobák a zeširoka se jím rozpřáhl nad hlavou. "Zemřeš!"
Magus zamířil paprskem na Bo?ndila, na takovou krátkou vzdálenost však proti němu nic nesvedl.
Válečník vyrazil vzteklý výkřik, otočil se jednou kolem své osy a vrazil překvapenému avatarovi dlouhý trn vraního zobáku do břicha. Udeřil takovou silou, že hlava zbraně vnikla víc než z poloviny do magusova těla. S dalším výkřikem vytrhl Bo?ndil vraní zobák z falešného avatara ven a rozpáral mu přitom bok.
Muž už nedostal žádnou příležitost, aby něco řekl, aby zaúpěl nebo vydal jakýkoliv zvuk. S rozpáraným břichem dopadl na kamenné desky podlahy, z rány mu vytryskla krev a vyhřezla střeva.
Tungdil poklekl vedle Boëndala, z hledí jeho helmy vycházel zápach spálené kůže, z něhož mu bylo na zvracení. Když otevřel hledí, vyrazil mu do tváře oblak horké páry a bílý kouř. Zamával rukou, aby se kouř rozptýlil, a vrhl na trpaslíka úzkostlivý pohled. Zděsil se.

"U Vraccase!" Boëndalův obličej se skládal z nesčetného množství nateklých a prasklých puchýřů po spáleninách, jen pár zkroucených zbytků svědčilo o tom, že kdysi nosil mohutný plnovous. Nebylo třeba velké představivosti, aby každý pochopil, že tak zřejmě vypadá celé Boëndalovo tělo. "Nehýbej se," řekl Tungdil a poznal podle škubnutí víček, která vypadala jako syrové maso, že mu dvojče rozumí. "Přinesou ti sníh a rány ti ochladí."
"Boëndale!" vyjekl Bo?ndil zděšeně, když bratra spatřil. "Já…"
"Běž," ozvalo se zmučeně z trpaslíkových rtů, ze kterých byly jen cáry. "Najděte oba zbývající avatary. Ale neudělejte stejnou chybu jako já." Polkl, chtěl říct ještě něco, ale už toho nebyl schopen.
"Jdeme dál," řekl Tungdil rozzuřeně. "Na každého z nás zbývá ještě jeden."
Bo?ndil se zvedl. "Já si vezmu na starost toho eoîla," vyhlásil, na koho si dělá nárok.
* * *
Běželi palácem a hledali průchod, který je zavede do druhé nejvyšší věže. Jedna jako druhá měly pískovou barvu. Doprovázelo je zbylých třicet Třetích, dvacet válečníků padlo v boji se strážemi v zahradě nebo je zabil avatarův druhý magický útok.
Bez jakéhokoliv zdržování postupovali vpřed, avšak ani posledního nepřátelského maguse, ani eoîla nebo jeho vojáky nikde nezahlédli. Zdálo se, že mají na práci něco důležitějšího než stavět se do cesty trpaslíkům, a právě to maličkou skupinku velice zneklidňovalo.
Znenadání před nimi vyskočil na chodbu muž, přišel některou z bočních chodeb a nepozorovaně se k nim přiblížil. "Mám vás…"
"Zemři, božský střepe," pronesl Bo?ndil a rozpřáhl se, když v tom toho muže přes opojení bitvou poznal. "Žvanil!" Na poslední chvíli stačil odchýlit vraní zobák z původní dráhy, trn zajel do stěny a odštípl z ní kousek mramoru.
"Rodario? Co tady děláš?" vyptával se Tungdil udiveně. "Ty jsi měl zůstat u Třetích a…"
Na herci bylo vidět, že toho během několika posledních hodin hodně zažil. Jeho róba si z nich odnesla několik říznutí a krvavých skvrn, naštěstí to nebyla mimova krev, obličej mu zdobila velká modřina na pravé lícní kosti a příšerně se potil.
"Zádní Třetí už neexistují," funěl Rodario, opřel se o zeď a lapal po dechu. "Byli v té vražedné bitvě úplně rozprášeni. Vojáci na ně přichystali několik léček, do kterých jsme jim padli, a Narmora nám nepřišla na pomoc, přestože jsem ji o to prosil. Řekli mi, že je na cestě do paláce, a tak jsem se po ní šel podívat." Popadl bílý rukáv, otřel si jím pot z očí a několikrát zamrkal. "Xamtys vám vzkazuje, že oni zatím drží na svojí straně nepřátele v šachu, ale že se to brzy změní, jestli jejich protivníkům přijdou na pomoc vojáci ze severní strany." S nezvyklou vážností pohlédl na trpaslíky. "Jsem si jistý, že se Narmora pokusí zničit eoîla, aby je zbavila vůdce. Jestli se jí to nepodaří, tak až sem dorazí Balendilín, Gla?mbar a Gandogar, budou moct už jenom oplakávat naše mrtvoly."
"Takže je zase všechno otevřené." Tungdil si prohlížel chodbu. "Můžeš nás zavést ke druhé nejvyšší věži? Myslíme si, že se tam skrývá jak ten eoîl, tak i poslední avatar."
Rodario se ušklíbl. "No ovšem. Taky jsem tam chtěl jít. V samotném středu nebezpečí bývá člověk obvykle nejbezpečnější. Proto se rád ukrývám v ložnicích svých lásek. Opravdové nebezpečí začne až cestou ven." Zvedl ruku a ukázal na široké dveře za nimi. "Už jsme je minuli, přátelé. Ostatně, ta věž stojí přímo nad pramenem."
Rozběhli se nazpět, Třetí otevřeli dveře a okamžitě uskočili stranou. "Je tu nějaká bestie," zavolal jeden z nich na Tungdila. "Vyvolali si kouzly jakousi bestii, která hlídá vchod!"
Obrovité tělo prorazilo s chraplavým zaryčením dveře a vyrvalo dřevěný rám z místa, kde byl usazený. Mramorové desky na stěnách kolem vstupu do věže popraskaly a z valícího se bílého oblaku se vylouply obrysy bestie, kterou musel stvořit šílený magus.
Příšera se tyčila až k arkádovitému stropu chodby ve výšce šesti kroků nad zemí, běhala po všech čtyřech a její tělo se podobalo lidskému. Na zádech se jí rozprostíral pár gigantických bílých ptačích křídel. Čtyři dlouhé paže jí umožňovaly zaútočit na nepřátele dokonce i z velké vzdálenosti. Neměla žádné zbraně, nepotřebovala však ani meč, ani sekeru, protože ruce, připomínající spíše spáry, byly zakončenými ostrými drápy, dlouhými jako půlka trpaslíka.
"Něco takového jsem tedy ještě nikdy v životě neviděl!" zakoktal Rodario a upřeně zíral na dlouhý

čumák toho stvoření, plný ostrých zubů. Couvl dozadu. "Tady to nepochybně vyžaduje kvality dokonalých válečníků."
"Tak co, učenej?" zašeptal Pruďas. "Co je to za potvoru? Na kterým místě je nejzranitelnější?"
Modré oči bez zorniček, zasazené v ještěří lebce, se obrátily k trpaslíkům u jejich nohou, poté se k nim natáhl rozštěpený, indigově zbarvený jazyk.
Tungdil si nedokázal vybavit, jestli v knihách svého pěstouna někdy na zmínky o obdobné obludě narazil. "Musí pocházet ze Země za horami," přiznal, že o ní nic neví. "Nic víc vám nedokážu říct."
Stvoření mocně zamávalo křídly, nakolik mu to chodba umožňovala. Trpaslíky zacloumal mohutný vítr, museli odhodit štíty, protože hrozilo nebezpečí, že je rozmačkají. Rodaria ale silný závan překvapil a strhl ho k zemi.
Po první, neškodné ukázce síly bestie zaútočila.
Dvě z dlouhých paží vyrazily bleskurychle vpřed a popadly hlavy dvou trpaslíků. Lebky i helmy válečníků praskly v tvrdém sevření jako vaječné skořápky. Trpaslíci sebou několikrát škubli a dopadli na podlahu a bytost spokojeně zaprskala.
Třetí chtěli padlé válečníky okamžitě pomstít a zaútočili na neznámé stvoření z několika stran najednou, ukázalo se však, že jeho drápy nejsou jenom ostré, ale i nesmírně odolné. Vzdorovaly úderům sekery a umožňovaly bestii snášet rány, aniž by ji trpaslíci vážněji zranili.
"Počkáme, až Třetí dostatečně upoutají její pozornost, a pak kolem ní proběhneme," rozhodl Tungdil. Na jeho vkus trval boj s tímto stvořením, které na ně avataři poštvali, až příliš dlouho. Nehodlal nepřátelům poskytnout žádný další odklad.
"Jakže? Že bysem měl přijít o takovou výzvu?" Bo?ndil se jen s velkými obtížemi dokázal držet zpátky a krotit temperament.
"Za to tě odškodní boj s tím eoîlem." Tungdil k sobě přivolal Rodaria a vyzval ho, aby se připravil. "Ty nás doprovodíš nahoru. Ať se s tou potvorou porvou Třetí. My na to nemáme čas."
"Pochopil jsem. Zase jednou vám posloužím na odvrácení pozornosti. No budiž. Někdo to holt udělat musí." Rodario si oklepal špínu z róby a v příštím okamžiku už sprintoval za oběma trpaslíky, kteří objevili mezi obrovitým strážcem a poškozenou věží malou mezeru.
Těsně nad hlavou se mu mihl dráp, herec se přikrčil a kousek před vchodem do věže dokonce oba trpaslíky předběhl.
Stvoření však v sobě mělo pěknou porci mazanosti a dokázalo jim útěk pořádně ztížit. Zatřepalo křídly, vítr zachytil hercovu róbu a zahnal ho zpátky, rovnou na Tungdila a Bo?ndila. Herec tím trpaslíky plně zaměstnal, takže ti ani nepostřehli, kdy přišel vlastní útok.
Pravá spodní končetina vystřelila vpřed, ruka s mohutnými drápy přejela Tungdilovi na zádech po brnění a zanechala za sebou pět širokých škrábanců. Pak se s nemenší prudkostí posunula dále a udeřila do Pruďasova brnění někde na úrovni klíční kosti. Jeden z drápů prorazil kov zbroje, trpaslík spustil řev plný bolestí a vzteku, byl však natolik duchapřítomný a otrlý, že okamžitě udeřil vraním zobákem. Ostruha zbraně přesekla pařát, který mu trčel ze zbroje ven.
"Mě tak snadno neudoláš," plivl Pruďas stvoření pod nohy. "Nejdříve zabiju tvýho pána a pak se vrátím a srovnám ti křidýlka."
Rodario a Tungdil ho vlekli dál a dorazili až k úpatí širokého schodiště, vedoucího k vrcholu věže. Vyběhli několik stupínků nahoru, kde se schodiště zužovalo a příšera je tam nemohla dál pronásledovat.
V chodbě si pak Tungdil pořádně prohlédl ulomený dráp, který v Bo?ndilově brnění zanechal dva prsty tlustou díru.
"Kdybych ho vytáhl, začal bys strašně krvácet," zjistil. "Bude lepší, když ho necháme uvnitř."
"To půjde," zaskřípal Pruďas zubama. "Žádný hrozný bolesti necítím. Kožená zbroj zabránila, aby se ten dráp zabořil moc hluboko. Rána není hlubší než na bříško prstu." Křivě se usmál. "Jenom by mi do toho neměl nikdo praštit." Skepticky se zahleděl na točité schody, které se vinuly výš a výš a pro každého, kdo je chtěl zdolat s brněním na těle, představovaly výzvu samy o sobě. A on byl navíc ještě zraněný.
"To bude pořádná dřina." Opřel se nohou o nejbližší schod a spolu se svými dvěma společníky se dal do namáhavého výstupu.
Věž byla mistrovským dílem stavitelů.

Stupínky vyčnívaly přímo z bočních zdí a končily ve vzdálenosti čtyř kroků od nich. V kulaté budově o průměru deseti kroků nebyl žádný středový pilíř, takže ve středu věže zůstala dva kroky široká díra, sahající odshora až dolů. Kdo tady špatně došlápl, řítil se dolů pořádně hluboko a dlouho. Shora dopadal dovnitř široký paprsek mdlého denního světla, který jim pomohl, aby na schody dobře viděli. Rodario si cestou všimnul provazu, tlustého asi jako prst, který se houpal v prostředku věže. Zdálo se, že přichází úplně seshora. K jakému účelu sloužil, mu bylo záhadou, také ho nepovažoval za tak důležitou věc, aby na něj upozornil trpaslíky. Asi bude patřit k nějakému zvonu nebo něčemu takovému, aby ho mohli zdola obsluhovat.
"Tak se ptám, proč někdo staví tak vysoký věže," láteřil Pruďas, který stále hlasitěji lapal po dechu. Měli za sebou více než dvě třetiny cesty.
"Copak vy nestavíte podobné věže?" popichoval ho Rodario.
"Ale my k tomu máme důvod. Nám jde o to, abysme měli místo, kam bysme mohli ustoupit, a který nikdo nemůže dobýt. Ale to tu," poklepal vraním zobákem o zeď, "se na takový věci nehodí. Nejsou tady žádný plošiny, žádný komůrky se zásobárna. Je to stavba, která nemá žádnej smysl."
"Nezapomínejme pro jednou na překrásný výhled, který se shora každému nabízí." Herec se nepotil o nic méně než trpaslíci. "Magusové a magy odsud určitě pozorovali pohyby nebeských těles."
"Ale kvůli tomu přece nemusím lozit po tolika schodech nahoru? Čumět na hvězdy? A všecko muset vléct nahoru, taková fuška," bručel dál mrzutě Pruďas. "A sotva se jeden doplazí nahoru, vyleze slunko." Nafoukl tváře. "Toho, co to tady postavil, bysem se jednou rád zeptal, na co přitom myslel."
Dorazili na konec schodiště a uviděli, jak je možné, že dovnitř padá denní světlo, přestože se nad nimi nacházel uzavřený strop. Sluneční paprsky vnikaly do věže třemi bočními okny, tam je zrcadlo spojilo v jeden svazek a nasměrovalo je přímo dolů. U zdi hned vedle zrcadla byly dveře, vedoucí k balustrádě. Rodario jimi vykoukl ven, studený vítr mu rozcuchal černé vlasy. "Boje dál pokračují," hlásil trpaslíkům. "A… jestli se nemýlím, blíží se od severu další vojsko." Přimhouřil oči. "Je možné, že by sem alfové vyslali další jednotky? Ať sem táhne, kdo chce, má velice tmavé zbroje."
"To bude Belletain." Tungdil odsunul mima stranou, aby se mohl podívat sám. "Směr souhlasí, ale nedokážu rozeznat jejich korouhve."
"Dokud bojujou na naší straně, je mi to fuk." Bo?ndilovi se třásla kolena, opřel se o zeď. "Hned budu pokračovat dál," uklidňoval je.
Rodario si prohlížel stopy, které zanechávaly trpaslíkovy boty. Trpaslíkova životní míza prosakovala pod pancířem a stékala po něm dolů, promáčela mu kožené části zbroje a pronikla švy. Rána byla mnohem hlubší, než se jim trpaslík snažil namluvit. Rodario na to Tungdila upozornil.
"Ty zůstaneš tady," nařídil Tungdil Pruďasovi. Rád by příteli vytloukl další dobrodružství z hlavy. "Nikomu nepomůže, když se zhroutíš polomrtvý eoîlovi přímo před očima. Byl bys pro něho snadnou kořistí."
Ale s tím se u Pruďase obrátil na špatnou adresu. "Bacha, učenej! Nenechám si vzít možnost roztrhat ho na hadry!" S proslavenou tvrdohlavostí svého národa uchopil vraní zobák pevněji do rukou a kráčel ke dveřím. "Na co ještě čekáme? Ukaž, že tu k něčemu seš, a otevři dveře, žvanile." Ušklíbl se na znamení, že svá slova nemyslí tak opovržlivě, jak by mohla vyznít.
Rodario vrhl pohled na tenký drát, který procházel podlahou a vysekanou dírou ve zdi vedl z věže ven. Úzký otvor nepůsobil dojmem, že by tam byl hodně dlouho. Že by ten podivný kus šňůry vytáhli nahoru avataři? Otočil se k Tungdilovi, když vtom ho předběhl jejich předposlední protivník.
Dveře se rozrazily a zářící postava projasnila světlem vnitřek věže.
"Tak jste mi neunikli," přivítal je hlas nějaké ženy. Vytvořila zářivý modrý blesk, který vrhla po Pruďasovi. Zasažený trpaslík zavrávoral, prudkost nárazu ve spojení se slabostí, která na něho dolehla, byly na něj moc. Avatara to postřehla a zasmála se. "Ty zbroje vám k ničemu nebudou. Eoîla už nemůžete nijak zastavit."
Rodario posbíral veškerou odvahu. "Na místě s tím skončete a já, Rodario Neuvěřitelný, nastávající magus a fámulus Narmory Hrozivé, ušetřím váš život." Vykřikl pár nesmyslných slov a zvedl ruku, zmáčkl plamenomet a vyplivl proti avatarovi nálož hořících semínek plavuně.
Obranné kouzlo, kterým chtěla maga útok odvrátit, by proti opravdovému kouzlu nepochybně

zapůsobilo, ale Rodariův útok se neopíral o žádná kouzla. Tak plameny bez odporu dostřelily až na magu, která vykřikla strachem a bolestí.
Záře, která se počínala kolem magy šířit, okamžitě pohasla, trpaslíci i Rodario spatřili, že jí hoří vlasy a oheň zachvátil i části její róby.
"Ha! Proti tomu jste žádnou obranu neměla, že ne? A teď pocítíte celou mou moc!" Herec se již nenechal zabrzdit, mrštil skleněnými fiólami a zasáhl avataru do hrudi.
Lahvička se odrazila od měkké látky, dopadla na zem a praskla. Maga jim okamžitě udělala tu laskavost, že při pokusu uhasit oheň na těle postoupila o krok dopředu a šlápla rovnou do malé loužičky. Uvolněná kyselina se v kouři prokousávala koženou podrážkou a pak i ženinou nohou dále nahoru.
"Tomu říkám užitečnej hokus pokus!" Bo?ndil se zasmál, rozmáchl se vraním zobákem a zasáhl ženu do pravého ramene. Prudce trhl zbraní a srazil ji k zemi. Tungdil mu stál okamžitě po boku a zvedl sekeru, aby jí usekl hlavu.
Maga jednala zcela instinktivně.
Místo toho, aby se snažila vrhnout po chráněných trpaslících nějaké kouzlo, vyrvala neviditelnou silou Tungdilovi sekeru z ruky a nechala ji tvrdě dopadnout na Bo?ndilovu hlavu.
Bo?ndilovi uklouzlo tupé zaúpění. Rána mu hlavu sice neroztříštila, mrštila jím však ke straně, takže neohrabaně žuchl na zadek. Váha brnění ho tlačila dále k zemi a dozadu, přes hranu schodiště.
"Učenej! Já…" Pruďas zoufale vesloval pažemi a nakonec přepadl ze schodiště do jámy uprostřed věže.
"Ne!" Rodario se vyřítil za ním a snažil se uchopit trpaslíka za brnění, ale jeho ruce nahmataly pouze kožený řemen, který se na místě přetrhl. Nevěřícně se díval, jak Bo?ndil padá ve světelném paprsku dolů, je menší a menší, až mu nakonec zmizel z dohledu.
Tungdil bez ustání tloukl magu obrněnou rukavicí do tváře, až se z ní stala neurčitá krvavá hmota a avatara se přestala hýbat. Potom vytáhl dýku a vrazil ji ženě do srdce. "Kdybych mohl, tak bych tě nechal zemřít tisícinásobnou smrtí." Se slzami v očích zvedl sekeru a několikrát sekl, jako by tím mohl její tělo potrestat za ztrátu Pruďase.
Celou tvář i hledí měl zastříkané krví. Zvedl se a vyšel ven na balustrádu, aby se postavil poslednímu ze samozvaných avatarů.
"Kde jsi, eoîle?" zavolal nahlas a rozhlédl se kolem sebe. Pátravě procházel po půlkruhovitém výstupku a držel se přitom těsně u zdi. Rodario ho následoval.
Světelnou postavu objevili právě ve chvíli, kdy napínala třpytivý diamant s tenkým drátkem do držáku z vybrouseného krystalu a ten připevňovala k jednomu z háků na stožárech určených k zavěšení vlajek.
"Vy jste pronikli až sem nahoru?" promluvila k nim bytost příjemným hlasem, podle kterého se nedalo poznat, jestli se jedná o muže nebo o ženu. Její prsty plné jasu zatáhly za šňůru, úchyt zabzučel, vznesl se nahoru a roztančil se ve větru, který ledově vál kolem staveb. "Pak si zasloužíte moje uznání. Avšak jestli chcete zabránit, abychom vyhnali ze Skryté země zlo, tak vás zničím."
"Tak jak jsi spolu se svými přáteli už dříve zničil tisíce nevinných?" vytýkal jí Tungdil a pomalu se k bytosti blížil. "Ty nemůžeš bojovat ve jménu dobra, jestliže tě nezajímá osud nikoho z těch, kdo ti zkřížili cestu. Přinášíš jen zkázu a utrpení."
"Oni nerozumějí důvodům, proč to dělám, stejně jako ty, Tungdile Zlatoruký. Já uvažuji v jiných rozměrech, já jsem připraven přinášet oběti, abych zcela vyhladil zlo z povrchu zemského. Vy ne. To z vás dělá tak slabé válečníky, jakými jste."
"Tobě záleží jenom na moci. Než jsi ji zabil, tak nám Lirkim řekla, že si chcete vybudovat vlastní říše," vyhlásil Rodario.
"Lirkim je mrtvá?" Zdálo se, že tato zpráva bytost překvapila. "To jsem nevěděl."
"Lháři! Zabil jsi ji svou magií!"
"Ne, já ne. Já jsem ji chtěl osvobodit, jakmile dosáhnu svého cíle, protože mně prokázala dobré služby, stejně jako ostatní. Ale nyní ji už nepotřebuji. Slíbil jsem jim, že dostanou vlastní državy, to ano, ale já jsem o ně nikdy neusiloval. Mně šlo výlučně o vyhlazení zla ve všech formách, v jakých existuje. A velice lituji, že se k nám podskalané nepřidali." Zářící ovál, který rámoval jeho obličej, se zvedl a podíval se dozadu za ně. "Jestli hledáte toho, kdo nese vinu za smrt Lirkim, zeptejte se jí. Ona vám na to může odpovědět."

"Neotáčet se," zavrčel Tungdil na herce a pozvedl sekeru, připraven k boji. "To je nějaká lest."
Rodario se přesto odvážil krátce se ohlédnout. "Narmoro?"

IX

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235./6236. sluneční cyklus, zima

P
oloalfka stála za nimi, oči se jí zbarvily do černa a v obličeji naběhly tmavé linie. "Nevěřte mu ani slovo." Prošla kolem nich, postavila se stranou a pronesla jedno jediné magické slovo.
Z jejích úst vylétl tmavozelený paprsek, zasáhl eoîla, kterého útok naprosto zaskočil a podrazil mu nohy. "Stopa tvé ničivé práce zde končí." Narmora zvedla ruce, z konečků prstů jí vystřelovaly malachitově zbarvené blesky a vrhaly se na světelnou postavu.
Tungdil očarovaně přihlížel souboji, který se před ním odehrával. To je opravdu tak jednoduché porazit eoîla? Připravil se, aby mohl v kteroukoli chvíli zasáhnout sekerou, i Rodario držel v ruce poslední ze svých skleniček s kyselinou, aby ji na tu bytost vrhl, kdyby bylo zapotřebí.
Eoîl, sevřený v prskajícím zeleném souboji magických energií, se zasmál. Vstal a ramena se mu třásla nekontrolovatelným veselím, zatímco Narmora sklonila hlavu a podle všeho se ještě důkladněji soustředila, aby proti němu mohla vrhnout více energie.
Eoîl se o její kouzla vůbec nestaral.
Plynulým, půvabným pohybem zvedl ruku a dotkl se paprsků, které se hned nato rozpadly a osvobodily ho z vězení. "Budeš muset přátelům vysvětlit, odkud se bere tvoje moc," pronesl mírně. "Obyčejná poloalfka by nikdy nebyla schopná vyslovit kouzla takové síly. Ty však před nimi skrýváš tajemství. Prozraď jim je."
"Mlč!" vykřikla Narmora vztekle a nadechla se k vyslovení nového kouzla, ale eoîl proti ní vymrštil světelnou kouli o velikosti jablka, kterou nedokázala odvrátit. Střela jí pronikla do těla, Narmora vykřikla, klesla na kolena a oběma rukama se držela za prsa.
"Ty ho nosíš v sobě," konstatoval eoîl spokojeně. "Poloalfko, ty ve svém těle poskytuješ útočiště poslednímu malinkatému kousíčku toho démona. Co na to řeknou tvoji přátelé?" Vrhl po ní další světelnou koulí, která projela jejím tělem. Narmora se jen svíjela a naříkala. "A proč jsi zabila Lirkim?"
"My těm tvým lžím nevěříme." Tungdil zvolna popošel k eoîlovi. "Zabráním ti v tom, co chceš udělat, ať je to, co chce. Skryté zemi nesmí nikdo ubližovat, a dokud na světě žije a dýchá aspoň jedno dítě kováře, vždycky se ti postaví do cesty."
Eoîl se k němu obrátil, Narmora pro něho nepředstavovala žádné nebezpečí. "Protože mi tvoje odvaha a odhodlanost imponují, podskalane, nabízím ti obchod, abys viděl, že oba dva stojíme na stejné straně." Sehnul se a zvedl konec ležícího drátu. "Přísahám, že při tom, co hodlám udělat, nedojde Skrytá země sebemenší újmy a že nařídím své armádě, aby zastavila boje. Chtěl bych pouze využít moc tohoto pramene a vyslovit kouzlo, jehož účinek pronikne i do toho nejzapadlejšího koutku Skryté země. Všichni ti, kteří jsou nečistí, zaniknou v bílé záři mého kouzla. Sesbírám jejich zkažené energie do tohoto kamene," ukázal prsty na vrcholek vlajkového stožáru, "a přeměním je, abych je mohl využít pro sebe. Potom budu mít tak velkou moc, že se budu moci sám postavit proti těm nejděsivějším bestiím, jaké kdy zlo stvořilo." Světelný ovál se obrátil k Tungdilovi. "Nebude to trvat dlouho a potom hned odtáhnu pryč, Tungdile. Zanechám tu obyvatelům Skryté země naprosto vyčištěný svět. Žádné bestie, žádní alfové, nic, co by v sobě neslo zárodek zla, Kamenu zkoušky neodolá. Nezdá se mi, že by moje nabídka byla pro tebe v něčem nevýhodná."
Tungdil uznával, že návrh zní dobře, přesto však prostě nedokázal eoîlovi zcela důvěřovat. Kladl mu další dotazy, aby tu bytost mohl lépe odhadnout. "A co se stane s těmi magickými poli, když jejich pramen tak zatížíš? Nerozpadne se celý systém a nezpustoší velké části země? Cítili jsme otřesy, které nevěstily nic

dobrého."
"Kdo se ničeho neodváží, nic nezíská. Pramen mi daruje moc a díky té vaší kovářce jsme konečně našli způsob, jak z ní budu moci načerpat energii. Prozradila nám tajemství kovu, který vodí magii."
"Ne. Ona tvému mučení odolala!"
"Ona mu neodolala. Předpokládám, že si nedokáže na všechno vzpomenout. Bolesti, které dokážu způsobit, jsou pro každého těžkou zkouškou jeho rozumu." Eoîl se podíval dolů. "Podívejte, alfové vrhli do bitvy nové oddíly. Přišli pod vedením Nesmrtelných, cítím temné síly, které ze sebe vyzařují. Mají strach, že se jejich životy chýlí ke konci. Brzy zjistí, že svá jména nosí neprávem." Otočil se opět k Tungdilovi. "Nuže, podskalane, dohodneme se, nebo budu muset nejdříve zničit tebe, tvé vojsko i tvé přátele?"
Rodario najednou věděl, co má ta bytost v úmyslu. Drát, který viděli, byl legovaný způsobem, jaký vytvořila Balyndis. Vedl dolů do bodu, kde magický pramen uvolňoval energii. Já ho nějak rozptýlím.
"Myslím, že to nemůžeme rozhodnout sami, eoîle." Udělal několik krůčků stranou a spustil za svými zády lahvičku dolů tak, aby spadla na drát v místech, kde vycházel ze zdi. "Měli bychom se dotázat králů lidí, elfů a trpaslíků, protože, koneckonců, se jich celá ta věc týká stejně jako Tungdila. Pochopíte, že…"
Eoîl máchl jeho směrem rukou a hned poté něco herce nadzvedlo ze země a mrštilo s ním o zeď věže. Rodario tvrdě narazil a spadl zpátky na balustrádu, kde zůstal bezvládně ležet. "Nikdo mu neříkal, aby se do toho vměšoval. No tak, čekám na tvoji odpověď."
"Ne. Nemohu ti to dovolit."
"Odvaha a bláznovství k sobě vždycky mají velice blízko." Eoîl vyslovil magické zaklínadlo a napřáhl ruku k obloze, aby kouzlo vyvolal. Nic se však nestalo. Kyselina prožrala drát a přerušila spojení s pramenem.
"Možná že mě opravdu provází odvaha a bláznovství, ale já tě s nimi porazím!" Tungdil se vyřítil vpřed a už v běhu se rozmáchl sekerou, aby jeho rána měla co největší prudkost.
Ale ve chvíli, kdy k eoîlovi běžel, ho zprava i zleva předběhly dvě postavy. Měly na sobě černé, dokonalé zbroje z tionia takového typu, jaký obvykle nosili alfové, jejich hlavy byly skryty pod pečlivě vypracovanými helmami a v ruce třímaly filigránské, přesto však smrtící meče, jejichž ostří nebylo širší než prst.
Zatímco se Tungdil nepřestával divit, kdo mu to nečekaně přišel na pomoc, vjel mu zezadu mezi nohy jakýsi tvrdý předmět. Zakopl, spadl a převalil se na záda, aby se mohl s nepřítelem utkat.
"Ty?" díval se na maskovaný obličej Ondori.
Alfka sejmula masku a chladně se usmála. "Nech Nesmrtelné, aby vykonali práci, které bys ty sám nikdy nebyl schopen." Udeřila koncem bojové hole a zasáhla trpaslíkovu helmu. Tungdilovi duněla hlava jako zvon a skrz ten šum zaslechl její pochmurná slova. "Už kdysi jsem ti to řekla a říkám ti to znovu: Podívej se na mě. Tvoje smrt má jméno Ondori," pronesla. "Vezmu si tvůj život, podzemšťane." Z konce zbraně se se zasyčením vymrštila čepel a přitiskla se mu ke krku. "Ať si tvoje duše jde, kam chce."
* * *
Během jediného okamžiku ztratil boj proti eoîlovi pro Tungdila jakýkoliv význam. Ze všeho nejdřív bylo nutné přemoci Ondori.
Alfka bodla, chtěla mu čepel prohnat hrdlem, trpaslík se však převalil stranou, jak nejdále mohl. Na krku ucítil horké pálení. Řinula se mu po něm krev, cítil ji, nasládlou se špetkou kovu, který byl v trpasličí krvi cítit silněji než u jiných národů.
Když se zvedal jako neohrabaný jeskynní červ na nohy, Ondori ho nakopla. Prudkost rány ho vymrštila do výše, ale těch několik kroků, které musel udělat, aby zůstal na nohách, ho přivedlo do nebezpečné blízkosti nízkého zábradlí balustrády. Právě včas se stihl otočit, aby viděl, že alfka znovu útočí.
"Žádám si pomstu za smrt svých rodičů, podzemšťane." Hůl s čepelí na konci se vymrštila dopředu. Trpaslík odvrátil úder sekerou, ale hned nato musel strpět bolestný úder tupým koncem hole přímo do hledí helmy. Hlava mu poskočila dozadu, v zátylku mu luplo. Člověku by taková rána zlomila vaz, ne však otužilému, tvrdohlavému trpaslíkovi.
"Ty půjdeš za nimi, alfko." Švihl po ní sekerou a předpokládal, že alfka ránu odrazí prostředkem hole, což také učinila. "Taky jsem ti to už jednou řekl a já svoje sliby plním." Tungdil zahákl spodní hranu své

zbraně o její hůl, strhl alfku k sobě a nečekaně sekl sekerou doprava.
Jeho plán vyšel. Ondori se tak soustředila na to, aby nepustila hůl, že nedokázala nechráněné prsty pravé ruky včas stáhnout. Ostří sekery jí hluboko zajelo do masa, alfka vykřikla a uskočila zpět. Na kamennou podlahu stékala tmavá krev.
"Vyrobím z tvých kostí celé sousoší, kterým uctím památku svých rodičů!" Vztekle mrštila bojovou holí po Tungdilovi, čepel směřovala dopředu a zasáhla ho do pravé nohy. Tungdil couvl, narazil zády o zábradlí a jen s obrovskou námahou si vytáhl čepel z nohy. Hrot čepele prorazil kovový plát a zabořil se až do kosti. Aby nezačal křičet, sevřel zuby tak pevně, že zaskřípaly a málem se rozlomily.
Ondori vytrhla od opasku krátké zbraně, které se velice podobaly těm, jež používala Narmora, a skočila k němu, aby pokračovala v smrtonosné práci.
Mezi trpaslíkem a alfkou se rozpoutal tvrdý boj. Oba zasadili protivníkovi několik ran, nedokázali však toho druhého přemoci. Bojovali s takovou rychlostí a nepoddajností, že jim nezbyl čas ohlížet se na souboj mezi Nesmrtelnými a eoîlem. Sebemenší chyba by jednomu z nich přinesla smrt.
Tungdil kulhal stále silněji, noha ho odmítala poslouchat. Když na něho Ondori zaútočila oběma zbraněmi současně a její tlak příliš zesílil, noha se mu prostě podlomila a navedla trpaslíka přímo na alfčinu čepel. Zbraň pronikla švem mezi přední a zadní částí brnění, prorazila kůži a zabořila se mu mezi žebra.
Zesláblému trpaslíkovi se udělalo před očima černo, jako v mlze před sebou rozeznával tmavé obrysy své soupeřky, která znovu udeřila.
Vraccasi, copak si už lidé ani elfové nezaslouží, abychom je dále ochraňovali? volal v myšlenkách svého boha. Neodvracej se od nás, věčný kováři, ale pomoz nám splnit úkol. Nastavil Ondori sekeru, alfka ji s divokým zasmáním odmrštila stranou.
"Jsi dobrý soupeř, ale ne nejlepší," vysmívala se mu. Kopancem do obličeje zlikvidovala poslední zbytky jeho odporu a čepel její zbraně projela pod kovovou helmou a přitiskla se Tungdilovi ke krku. "Zemři, Tungdile Zlatoruký." Obličej zkroucený v nenávistné grimase byl plný nedočkavosti, bylo na ní vidět, jak ji láká vnořit ostří čepele trpaslíkovi do kůže a masa co možná nejpomaleji. Pak by mu dopřála tak jedno, dvě nadechnutí, při nichž si odpočine, jen aby ho mohla znovu mučit a působit mu bolest, jakou sama cítila, když zemřeli její rodiče. Na to jí však nezbyl čas, proto nechá toho vraha zemřít rychle, v nezměrných bolestech, a popase se na jeho bitvě se smrtí.
"Sinthorase i tvou matku bych zabil vždycky znovu," procedil Tungdil s námahou, ústa mu po tom kopanci připadala němá a nateklá.
"Ty už nikdy žádného alfa nezabiješ." Svaly na Ondořině rameni se napnuly, v mžiku přijde smrtelné bodnutí.
V tom se ozvala obrovská rána. Vzduchem se rozlétly části střechy věže, úlomky cihel a dřevěné trámy, rozdrcené na malé kousky. Dopadaly i na Tungdila a Ondori.
Než překonali hrůzu, rozzářila se nad druhou nejvyšší věží Poristy jasná žhavá hvězda.
* * *
Tungdil, jenž se zády nadále opíral o balustrádu a měl vedle alfky dobrý výhled na vrchol věže, spatřil, jak nad věží vyšlehl svisle vzhůru do šedé zimní oblohy sloup světla a tam se svinul do koule o průměru deseti kroků. Ne! Ten eoîl to přece jen dokázal!
Z klenutých sklepení paláce tepaly k obloze svazky energie a se zašuměním se vnořily do koule. Magický pramen pumpoval do nebes sílu, zatímco země pod Poristou a tím i věž se začaly otřásat.
Já to tušil. Nemůže být dobré, že eoîl mění něco, co v této podobě stvořili sami bohové. Tungdil využil toho, že otřesy od něho odvrátily Ondořinu pozornost, a chytil ji za zápěstí, aby jí znemožnil prořízнout mu hrdlo.
Ondori mu vrazila loktem do helmy a pak se snažila využít celou svou váhu, aby mu zabořila zbraň do těla. Oba se chvěli napětím, dolovali ze sebe poslední zbytky sil. Zdálo se, že alfka jich má přece jen víc. Ostří ho škráblo do krku. Ondori vítězoslavně zasupěla. "Nikdo ti nepomůže zachránit si ten tvůj neužitečný život. Tak už konečně umři!"
Nová zářící hvězda nad střechami města nabobtnávala stále víc, lačně polykala syrovou magii, dokud paprsek nezačal prskat a nezhasl.
Potom zazněl jediný pronikavý tón a hvězda vybuchla. Zvuk exploze byl jasnější než řinčení kladiva na

kovadlině, hlasitější než dunění hromu a pronikavější než křik malého dítěte. Hvězda zalila Poristu září a vykoupala ve světle všechny lidi, trpaslíky i alfy.
Ondořiny černé oči se začaly měnit, staly se z nich nesmírně jasné kotouče, zatímco rysy její tváře se zkřivily hrůzou. "Tione, úpěnlivě tě prosím…" Z každého póru jejího těla se linula stříbřitá bílá záře.
Tungdil nedokázal odvrátit pohled od divadla, které se před ním odehrávalo a vyvrcholilo tím, že se z alfky vznesl oblak černého oparu a pomalu plachtil nahoru. Z alfky najednou začal vycházet nesmírný žár. Ondori otevřela ústa ke zvířecímu skřeku a rozpadla se na popel se vším, co měla na sobě nebo v rukou. Zimní vítr odvál její popel kamsi pryč.
V tu chvíli si Tungdil všiml Narmory. Stála vrávoravě na místě a pronikavě ječela, zatímco se i jí linula z hrudě záře. Vyrážely z ní bledé plameny, jako by všechny její vnitřnosti byly ze slámy. Zmlkla, dopadla na podlahu balustrády a stále hořela.
Trpaslík otřeseně odvrátil oči, jí se pozemskými silami nedalo nijak pomoci. Po Nesmrtelných a jejich zbrojích neobjevil žádné stopy. Že by eoîl hovořil pravdu? Chytil se zábradlí, zvedl se na nohy a opřel se o hrazení, aby viděl, co se v Poristě děje.
Z energií v nitru hvězdy se okamžitě po detonaci vytvořila zářící polokoule, která obklopila palác jako obrovský zvon, rovnoměrně se rozšiřovala na všechny strany a nabírala stále větší rychlost. Pronikla skrz všechno, co jí stálo v cestě, prošla domy a chrámy, překážkou pro ni nebyl ani kámen, dřevo nebo těla různých bytostí.
Boje v uličkách a u bran utichly. Všechny oči se zaměřily na valící se stěnu světla.
První alfové, které stěna dostihla a vnikla do jejich těl, se rozpustili stejně jako Ondori. K obloze stoupalo stále více černého kouře, který se shromažďoval kolem vlajkového stožáru, na němž eoîl vztyčil svůj kámen, zakotvený v krystalu. Cáry kouře elegantně kroužily jeden vedle druhého, vytvářely kupky slizu a nejrůznější spletence mlhy.
Alfové, kteří dosud stáli před branami města, se na místě obrátili a ve smrtelné hrůze prchali pryč, další pobídli ostruhami své upíry noci, jen aby unikli nelítostnému světlu.
Nic už je však nemohlo zachránit.
Tungdil viděl, že v té čistotě zanikli úplně všichni alfové a zlo, které v nich bylo skryté, se uvolnilo. Zářící zvon se mezitím neustále rozšiřoval, až se jeho vnější okraje změnily v matnou záři na obzoru. Ze všech stran se na Poristu valily mraky černého kouře a hromadily se mu nad hlavou.
Potom trpaslík ucítil otřesy, které proběhly celou věží. Země se znovu rozechvěla.
Trpaslík obrátil pozornost k balustrádě. Uviděl, že ohořelá Narmora leží na dlažbě, před její vypálený hrudník se odkutálel zelený drahokam. Tak tedy přece!
"Magie by měla být zakázaná." Rodario se po nárazu do zdi a srážce s tvrdou podlahou opět vzpamatoval. Když se narovnal, objevil Narmořinu mrtvolu a zděsil se. "U Palandiell! On… on ji zabil!"
"Ne, zabilo ji zlo, které nesla v sobě."
Eoîl stál vedle stěny věže, levá ruka pustila konec drátu, který vyčníval ze zdi. Záře, která tu bytost obklopovala, se rozplynula.
Najednou se před nimi objevila urostlá žena s dlouhými, světlými vlasy, jejíž obličej byl na člověka příliš úzký a příliš hezký. Štíhlé tělo bylo zahaleno v bílé, naprosto dokonalé róbě, v levé ruce držela meč, na němž lpěla tmavá krev Nesmrtelných. Málokdo by postřehl, že jí zpod vlasů odstávají špičky uší.
"Probudila jsem k životu Kámen zkoušky." Lehce se před Rodariem a Tungdilem uklonila. "Vy jste před ním obstáli a nemáte se ode mne čeho obávat." Její modré oči se zahleděly k černému oblaku. "To je esence zla, která se brzy přemění v dobro." Zasněně se usmála.
Rodario se vyškrábal na nohy, pohlédl na Tungdila a pokoušel se přijít na něco, co by měli proti své soupeřce dále podniknout. "Vy jste… elfka?"
"Já jsem eoîl, neposkvrněná, čistá a významnější než méněcenná krev elfů," zněla její opovržlivá odpověď. "Nikdo z nich se mi nemůže rovnat, neboť já jsem byla obdařena dotekem Sitaliiny ruky."
"Vrať pramenu zpátky jeho sílu," žádal po ní Tungdil, na něhož tím neudělala žádný dojem. Jeho bolesti ustoupily do pozadí, Vraccas mu dodal novou víru, protože nečekaně před sebou viděl hmatatelného protivníka: arogantní šikmouchou, která si o sobě myslela, že je něco víc než druzí a ve své aroganci chtěla přinést Skryté zemi nevýslovné utrpení. Taková nafoukanost byla v naprostém souladu s jejím

původem. "Udělej to, než dojde k něčemu horšímu než jenom ke slabým otřesům."
Elfka potřásla hlavou, světlé vlasy jí zavlály kolem hlavy jako hedvábná vlákna. "Pramen vyschl. Kámen zkoušky vypotřeboval jeho sílu." Její pravá ruka se zvedla a ukázala nahoru. K městu přilétaly ze všech stran cáry černé mlhy a měnily pošmourné zimní odpoledne na nejhlubší noc. "To je jeho dílo."
Obři z Borwôlu na severovýchodě Urgonu, skřeti z Toboriboru z jihu Idoslânu, zbylí alfové z Dsôn Balsuru, ty nejodpornější bestie, které přebývaly v nejzapadlejších koutech Skryté země, ty všechny zničil Kámen zkoušky. Nezbylo z nich nic než zlo obsažené v jejich duších, které proudilo do Poristy.
První z těch hrozivých chuchvalců začínaly klesat dolů, dotýkaly se skleněné objímky kolem drahokamu. Objímka zasvítila a vsála chomáče do sebe. Diamant se rázem rozzářil jako hvězda, která právě vyšla na obloze. Přeměna začala.
Rodario se dobelhal k Tungdilovi, dokonce i herce opustila jeho rozjařenost. Narmořina smrt se ho velice dotkla, přestože o jejích činech dobře věděl. "Co budeme dělat?"
Trpaslík si na něco vzpomněl. "Pamatuješ si, co říkala Lirkim, když jsme ji zajali? O tom svém kouzlení?" zašeptal herci, který právě zvedl Ondořinu bojovou hůl a předstíral, že se o ni musí opírat.
"Lirkim říkala, že energie, potřebná pro její kouzla, je prý spoutaná v jejích špercích."
Tungdil pozoroval eoîla. Elfka měla na prstech dva prsteny a kolem útlého krku jakýsi amulet. "Tak si říkám, jestli je i teď schopná čarovat, nebo…" jeho oči zamířily k vlajkovému stožáru, "…jestli bude mít moc kouzlit teprve ve chvíli, až se ten kámen zase nabije." Sundal si chránič nohy a provizorně si převázal ránu ve stehně. Chtěl tím vzbudit dojem, že se vzdali dalšího odporu a smířili se s novými skutečnostmi.
"Počkáme, až kámen do sebe vstřebá všechno to zlo. Nechtěl bych, aby naší vinou zůstalo na svobodě."
Pevně si kolem rány utáhl kus látky. "Až si ten kámen bude chtít vzít, zaútočíme na ni."
Věží proběhlo nové zachvění, kameny pod tou tíhou jen úpěly.
"A pak?" chtěl vědět Rodario.
"Uvidíme, jestli bude moct kouzlit."
"Ne, potom. Vycházím z toho, že zvítězíme," herec se chabě ušklíbl.
"Hodíme ten kámen do otvoru, který vede k prameni, jestli nějaký takový existuje, a počkáme, co se stane." Jeho hnědé oči se odhodlaně dívaly před sebe. "Nenapadá mě žádné jiné řešení. Elfka se své moci určitě nevzdá dobrovolně a není možné, aby ona sama, jako jediné stvoření na světě, ovládala takovou sílu, jakou jí dá do ruky ten kámen. Kdo by ji dokázal zastavit, kdyby úplně ztratila rozum? Stejně ho už nemá úplně v pořádku."
Rodariovy prsty se křečovitě sevřely kolem oštěpu. "Žádné prášečky, žádné lahvičky, žádný klam a žádný podvod." Ukázal na své prázdné kapsy. "Nakonec to dojde tak daleko, že se budu muset projevit jako opravdový válečník. Kdo by si to kdy pomyslel?"
"Vyvrženec a herec zachraňují Skrytou zemi. Vždyť jsi přece celý život toužil po nějaké slavné roli, Neuvěřitelný, nebo ne?" pokoušel se ho Tungdil povzbudit.
"U Palandiell, co bych jenom dal za to, kdybych si tu roli mohl trochu líp nacvičit," povzdechl si Rodario. "A to mi textové pasáže jdou podstatně lépe než šermířské scény. Posledně jsem po hlavě sletěl z jeviště."
Trpaslík mu poklepal po rameni. "Ty to zvládneš přímo mistrovsky." Zkoumavě pohlédl k obloze, kde se poslední chuchvalce zla chystaly vsáknout do objímky a z ní do kamene. "Budeme předstírat jako že jdeš dolů, abys přivedl pomoc. Až dám znamení, napadneme eoîla ze dvou stran. Jednomu z nás se podaří zasadit mu smrtelnou ránu." Podali si ruce.
Rodario přikývl. "Ty jsi na mě moc těžký," pronesl hlasitě. "Musím najít někoho, kdo tě snese dolů. S tím svým zraněním nemůžeš chodit." Mim přesvědčivě předstíral zoufalého přítele, a ještě přesvědčivěji sehrál raněného, který se sténáním a o holi kulhá ke dveřím, vedoucím ke schodišti dolů do přízemí.
Eoîl si ani herce, ani Tungdila nevšímal. Se zasněným výrazem v obličeji a v očích, které byly tak krásné, až se trpaslík před nimi cítil celý nesvůj, se díval na kámen, který zářil stále pronikavěji.
Obloha se jasnila, šedá oblaka sněhu se vracela a vysypávala bílý náklad na střechy domů. Tmavé chuchvalce nad Poristou zmizely, zlo se pomocí krystalové objímky a run přeměnilo na magickou energii, polapenou v diamantu.
"Už je všechno hotovo." Elfka kráčela k vlajkovému stožáru. "Slíbila jsem ti, že opustím Skrytou zemi, a

to také učiním. Zanechám vám ji zbavenou veškerého zla."
Tungdil dal Rodariovi znamení a pohnul se, aby elfce přehradil cestu.
"Dej prsty pryč od toho kamene," řekl varovně. "Ta moc je na tebe příliš velká."
Elfka se na něj udiveně podívala, jeho odpor ji překvapil. "Takže ty se přece jen chceš stát mým nepřítelem a zemřít, podskalane?" Pozvedla levou paži. "Ráda ti to přání splním…"
Vzduchem zasvištěl podlouhlý předmět, zasáhl ji do pravého boku a odmrštil ke hrazení. Rodario hodil Ondořinou holí s čepelí vepředu a ke svému vlastnímu údivu eoîla zasáhl.
"Ha!" zajásal, vytáhl krátký meč a přiblížil se k ní. "Kdepak, božská. Poznali jsme tvou slabost! Když nemáš u sebe ten kámen, elfko, nemáš žádnou sílu. Všechna energie je v něm."
Tungdil se dostal k vlajkovému stožáru a lehkou ranou přesekl lanko vedoucí k diamantu. Objímka i diamant mu spadly do ruky. Rychle utrhl zbytek provazu, přidržujícího drahokam u háčku, a zasunul si kámen za opasek. "Ty ho nedostaneš." Kulhal dále, rovnou k ní. "A taky se nedočkáš milosti za to, co jsi se svými avatary napáchala na lidech ve Skryté zemi."
Z koutku úst se jí řinula krev, která potřísnila čistou, bílou róbu. Elfka si vytrhla oštěp z boku a zvedla se na nohy. Pod místem, kde se do ní hůl vnořila, se šířila jasně rudá skvrna. Žena na trpaslíka nečekaně a prudce zaútočila mečem a Tungdil její neuvěřitelně rychlý úder odvrátil jen s největší námahou. Ostří sekery a čepel meče do sebe s řinčením narazily.
Její útlé, půvabné tělo klamalo. Prudkost úderu v ničem nezaostávala za prudkostí rány statného trpaslíka, Tungdilova zraněná noha zase nevydržela.
Naštěstí k nim přispěchal Rodario a sekl po eoîlovi mečem. Elfka se vyhnula neohrabanému útoku hbitým úkrokem. "Jste rychlá, jen co je pravda, ale to vám…"
Elfka se po něm ani neohlédla, jen bleskurychle bodla jeho směrem svou zbraní a vrazila herci ocel přímo do břicha. Rodario se zkroutil a pronikavě zaječel, když otočila mečem v ráně, než ho vytáhla ven.
Tungdil se však mezitím rozmáchl k dalšímu úderu.
Sekera s tupým zabzučením mířila do místa, kde už byla jeho soupeřka zraněná. Elfka okamžitě pozvedla meč k obraně.
Úzká čepel praskla pod silou trpaslíkova úderu, nedokázala útok odvrátit. Tungdilova sekera se hned nato celou šíří svého ostří zabořila do eoîlova těla.
Trpaslík vložil do rány tolik síly, že jeho úder odmrštil elfku stranou, až narazila na nízkou balustrádu. Ztratila rovnováhu a přepadla přes ni dolů.
Tungdil pustil topůrko zbraně, nechtěl jí poskytnout možnost, aby se něčeho chytila. Podíval se přes okraj zábradlí a viděl, jak se řítí dolů.
Dvakrát se otřela o pískově zbarvenou zeď věže, kolem se rozstříkly spršky krve, jak jí nárazy odíraly maso až na kost. Nakonec se roztříštila na úpatí, její droboučké tělo se tím nárazem rozpadlo na kousky.
Bohové nestáli na tvé straně, pomyslel si trpaslík při pohledu na zničené tělo s úlevou. Dotkl se spony, za níž byl ukryt diamant.
"Já věděl, proč si dělám starosti," zaslechl, jak za ním naříká Rodario, který si držel ruce před břichem a snažil se zastavit krvácení. "Ale kdybych tady spadl z jeviště, bylo by to mnohem horší."
Tungdil k němu přikulhal, stačil mu jediný pohled. "Máš zraněný levý bok. Zásah mečem je dost nízko a nemohl zasáhnout žádný ze životně důležitých orgánů," dodával mu odvahu. "Já teď půjdu a…" Zaslechl kroky a řinčení brnění, které se blížily po schodech nahoru. "Ještě není po všem." Trpaslík si stoupl před zraněného, aby ho chránil, v nouzi vytáhl dýku, aby se měl s eoîlovými muži jak utkat.
Z rámu dveří vyskočila malá ozbrojená postava a máchala kolem sebe vraním zobákem.
Když viděla, že už tam není nic, s čím by mohla bojovat, opřela zbraň o zem, se zaskřípěním si vysunula hledí nahoru a ukázala vráscitý, vousatý obličej.
Vyčítavě se podívala nejdříve na Tungdila, pak na dýku. "Copak, učenej? Tos už zase někam zahodil sekeru?"
* * *
Trpaslíci se nezdržovali dlouhým vysvětlováním.
Tungdil a Bo?ndil sešli po schodech dolů, kolem průrvy, kterou na úpatí věže způsobila bytost zvaná eoîl, a pronikli hlouběji do klenutých sklepení paláce. Pruďas Tungdila vedl, protože přesně věděl, kde se

nachází zdroj pramene.
"Myslím si, že pramen můj pád ztlumil," vyprávěl mu cestou. "Padal jsem pěkně dlouho a měl jsem dost času pomodlit se k Vraccasovi, když se můj pád najednou zpomalil a železo, co jsem měl na těle, se začalo stále víc rozehřívat. Pak jsem se jenom vznášel a dopadl jsem na zem jako pírko." Ukázal dolů do černoty. "Tam dole, tam musí být ten pramen. Málem jsem do něho spadnul."
"Nejspíš tě zachránilo brnění," domníval se Tungdil. "Balyndis bude pyšná, až uslyší, za co jí Skrytá země a my všichni musíme děkovat."
Země jim duněla pod nohama. Tentokrát trvaly otřesy hodně dlouho, shora na ně pršel kamenný prach a Tungdilovi se zdálo, že ve zdi zahlédl trhlinu. Otřesy se postupně měnily v neustávající chvění.
"Je ten pramen hluboko?" vyptával se s pevně sevřenými ústy. Bolesti v poraněném stehně se už skoro nedaly vydržet, ale vzal si příklad z Bo?ndila, který na tom s probodnutým ramenem nebyl o nic lépe.
"No, pár schodů na nás ještě čeká. Trvalo mi pořádnou dobu, než jsem se zase dostal k vám nahoru," odpověděl Pruďas. "Vždyť jsem říkal, že je ta věž mizerně postavená." Při tom měl na mysli výtahy, které se uváděly do chodu kladkostroji, tak jak si je zkonstruovali v Rudých horách První. S jejich pomocí by bylo možné překonat výškové rozdíly během několika málo okamžiků. "Magusové nahoru určitě lítali," bručel si pro sebe a podpíral přítele.
Dospěli až na podlahu sklepení, vyloženou koberci. Přímo uprostřed se vyjímalo místo, na kterém zářily na kameni mystické runy. Tungdil počítal, že uvidí otvor, prohlubeninu nebo nějaké hrazení, jak by se dalo u pramene čekat. Podle všeho to u magie chodilo jinak než u vody.
Pruďas si skepticky prohlížel holé místo, na zkoušku nad ně natáhl ruku, ale nic se nestalo. "Pramen už nic nedělá."
Trpaslík vylovil krystalovou objímku s diamantem. "Doufejme, že to všechno ještě budeme moct zvrátit." Opatrně ji položil na hladký kámen mezi symboly a runami, potom napjatě čekal.
Otřesy neustávaly, dokonce ještě zesílily. Ucítili, jak se základy obrovské věže všude kolem nich drolí, kameny vypadávaly z klenby sklepení a rachotily o zem.
"Už to dlouho nevydrží." Bo?ndil přejel prsty po stěně. "Jestli se ta věž zbortí, strhne s sebou všechny ostatní věže i tu síň s kopulí ve stropě. Musíme vypadnout pryč, učenej."
Tungdil upřeně zíral na runy na prameni, nechtěly se ani rozzářit, ani začít blikat. Rovněž objímka kolem diamantu se chovala naprosto nenápadně. Možná se ten krystal musí rozbít.
"Podej mi vraní zobák," požádal dvojče. Tupou stranou zbraně si odměřil, jak se musí rozmáchnout, a vší silou udeřil do objímky, která rozpraskala na stovky drobných úlomků. Diamant vypadal zcela neporušeně, nic se v něm nepohnulo. "Ksakru!" zaryčel Tungdil. "Prokletej prameni, probuď se k životu!" Udeřil do něj podruhé. "Probuď se, slyšíš mě?!"
Po třetí ráně se trpaslík vzdal. Potřebovali něco, díky čemu by pramen oživil svou sílu. Co by to něco ale mělo být, na to prostě nedokázal přijít.
Otřesy nabíraly na síle.
Pruďas ho popadl za rameno. "Ven," nařídil. "Ta věž se brzo zbortí."
Tungdil uchopil diamant. Společně vyšli ze sklepení a běželi liduprázdným palácem tak rychle, jak jim jejich zranění a slabost dovolily.
Minuli prapodivné stvoření, které leželo mrtvé na mramorové dlažbě, obklopené padlými Třetími, proběhli kolem mrtvých vojáků, kteří předtím sloužili avatarům, jenom po alfech chyběla jakákoliv stopa. Docházel jim dech, ale dále spěchali po širokém schodišti paláce dolů na nádvoří, kde narazili na Rodaria, kterého několik trpaslíků odnášelo na nosítkách do bezpečí.
Brána se dala bez námahy otevřít, bez magického pramene ztratily ochranné runy účinek. I kostry těch, kteří v minulosti chtěli přelézt zeď a uvízli přitom v neviditelných silách a zemřeli žízní, spadly na zem. Z Poristy vymizela veškerá magie.
Nová vlna vzteklých otřesů zasadila druhé nejvyšší věži smrtelnou ránu.
Otočili se, aby na vlastní oči viděli zánik kdysi tak přepychového paláce. Celá stavba se kolébala jako obilný klas ve větru a nahnula se tak šikmo, že zdi nevydržely a horní třetina věže se utrhla.
Její vrchol s balustrádou udeřil do nejvyšší věže komplexu a strhl ji s sebou, trosky dopadaly na samotný palác a rozbily velkou střešní kopuli. Pískově zbarvené věže se jedna za druhou řítily k zemi.

Mraky prachu, které se při tom zvedly, trpaslíkům zcela zakryly výhled a valily se na nějako světle hnědá stěna. Úlomky kamenů nyní dolétaly až k nim a hluk, se kterým se kameny tříštily na kusy, nebral konce. Ukryli se za zdí, která palác obklopovala, a vyčkávali, až bude po všem. Snesl se na ně oblak prachu, kalnější než nejhustší mlha, a zalepil jim oči a nosy. Kdo si včas nedal před obličej šátek, začal hlasitě kašlat a kýchat.
Konečně se země pod nimi uklidnila, otřesy dozněly.
Tungdil si setřel špínu z očí a nabral do dlaně hrst sněhu, aby si smyl z obličeje prach. Taková zkáza. Celý areál paláce se změnil na jedno jediné zbořeniště, jeho dřívější krásu nic nepřipomínalo. Rozdrtily ho tuny kamene, které pod sebou pohřbily a zničily vědomosti dlouhých tisíců slunečních cyklů. Vypadalo to, jako by se umírající pramen rozhodl, že bez magusů a mag nesmí existovat žádné vědomosti o magii ani palác. Porista a celá Skrytá země zůstaly bez lidí znalých čar a kouzel.
Tungdil zamyšleně sevřel v dlani diamant, který měl v kapse. Co teď mám s tebou udělat?
Blížily se k nim četné kroky, trpaslíci zaslechli důvěrně známé řinčení kroužkových košil a z posledních chuchvalců prachu se vynořila Xamtys se svými válečníky, bok po boku vedle ní se blížil Gemmil a jeho bojovníci. Vedle královny Tungdil zahlédl rozzářený obličej Balyndis.
"Vraccas buď veleben, vy žijete!" zvolala šťastně. Kovářka přečkala bitvu jen s menšími poraněními, na trny její válečné koule se přilepila krev nepřátel. "Když jsme viděli, jak padají ty věže, obávali jsme se nejhoršího."
"Možná se to nejhorší i stalo, jenomže my jsme na špatném místě a nevidíme to," opáčil Tungdil zamračeně. Přesto měl i při vší té zkáze kolem sebe radost z toho, že kovářku opět vidí.
Balyndis k němu přistoupila a opatrně ho přitiskla k sobě. "Celé vojsko těch avatarů jsme porazili."
"A my jsme porazili avatary," připojil Rodario mezi záchvaty kašle. "Tungdil a já. Velkolepé divadlo. Představte si, že ten eoîl byla…"
"…jen mlhavá bytost. Eoîl byla jakási mlhavá bytost, podobná démonovi, který udělal z Nudina zrádce," opakoval Tungdil rozhodným tónem, aby dal mimovi jasně najevo, že o elfce nesmí nic prozradit. Obával se, že by již tak špatné vztahy mezi jeho národem a elfy dostaly díky této novince další trhlinu a elfové by si pokazili pověst i u lidí. Spoustě z nich stačilo, když jediný zástupce nějaké rasy nebo národa provedl něco hrozného, a hned za to chtěli potrestat všechny ostatní.
Xamtys si velice dobře všimla, že Rodario chtěl říct něco jiného. "A jak jste ho dokázali bez Ohnivé čepele porazit?"
"Dopustil se té chyby, že na sebe vzal lidskou podobu a tím se stal zranitelným," opět se hbitě zamíchal do hovoru herec, který vytušil důvod, skrývající se za Tungdilovou lží. "Příšerný boj, ale nakonec jsem ho rozptýlil bodnutím meče a náš staronový hrdina Tungdil Zlatoruký mu zasadil úder, který ho definitivně zničil."
Prach prořídl, znovu začal padat sníh, který tlačil špínu k zemi. Sníh pročistil vzduch a umožnil jim volně dýchat.
Xamtys si změřila Tungdila zamyšleným pohledem, nic však neřekla. Nebyl důvod zpochybňovat jeho slova před očima a ušima hrdých trpaslíků. "Navrhuji, aby se část z nás vrátila do tábora a postarala se o raněné," pronesla místo toho a ukázala prstem na Bo?ndila, Tungdila a Rodaria. "Zbytek pohřbí naše mrtvé."
Balyndis Tungdila podepřela a trpaslík udělal první krok, když v tom jeho noha zavadila o něco malého, tvrdého.
Aniž by přesně věděl, proč to dělá, sehnul se, hrábl do sněhu a začal ten předmět hledat. Rozrýval závěj sněhu, až se mu mezi prsty ocitl jakýsi na prst dlouhý úlomek. Byl zelený, na některých místech trochu zčernalý, a přilepila se k němu zaschlá krev.
Malachit, který v sobě nosila Narmora! Rychle úlomek schoval a nikomu neřekl, co našel. "To nic," prohodil ke kovářce. "Zdálo se mi, že jsem na něco šlápl."
Ve městě se mezitím rozkřiklo, že bitva už byla dobojována.
Jak kráčeli uličkami Poristy, viděli za okny domů tváře obyvatel města, v nichž se zračila úleva. Brzy se otevíraly dveře domů a lidé vycházeli s rozradostnělým výrazem v obličeji ven. Zatleskali trpaslíkům, provolávali jim slávu a přinášeli jídlo a něco horkého k pití, takže se jejich návrat do tábora proměnil v

neplánovaný triumfální průvod vítězů nad avatary.
Trpaslíci od lidí dary s díky přijímali. Přestože neměli v povaze projevovat před cizími nepřiměřenou radost, usadil se jim na vousatých, vyčerpaných obličejích spokojený úsměv.
S mnohem menší zdrženlivostí se předváděl Rodario, který lidem z nosítek majestátně kynul a velice si dával záležet na tom, aby ho všichni viděli.
"Lidičky, drazí, zanedlouho budete moci spatřit na jevišti, jak eoîl přišel o život v boji se statečným trpaslíkem a se mnou, Neuvěřitelným Rodariem," vykřikoval nahlas. "Ať žijí trpaslíci a ať žijí lidé z Poristy!" Jeho slova byla odměněna novými výbuchy nadšení. "Lepší reklamu pro sebe a pro Curiosum jsem si ani nemohl přát," pošeptal herec Pruďasovi, který jen kroutil hlavou.
Tungdil při návratu do tábora přemýšlel, co má říct Xamtys a ostatním králům. Jestli bude podle mého, zůstane eoîl navždy démonem. Pravdu, která by napáchala více škod než tahle lež, zná jenom Rodario a já. To, že on sám nyní vlastní neblahý malachit, hodlal ostatním v každém případě zamlčet, naproti tomu o tom diamantu jim řekne. Bylo nutné najít nějaké řešení, jak ten mocný kámen chránit před nebezpečím, že se dostane do ruky někomu, kdo by toho nebyl hoden.
* * *
Na širokém poli před Poristou spatřili trpaslíci následky otřesů.
Zasněžená pole protínaly široké, tmavé trhliny, země se na mnoha místech rozevřela a spolkla vše, co na ní leželo. Tohoto naštěstí zůstal tábor trpaslíků ušetřen, jedna prasklina se klikatila přímo mezi stany, jako kdyby nechtěla žádný z nich strhnout do hlubin.
"Neutrpěli jsme žádné velké ztráty," vyprávěla Balyndis, když si Tungdil na pokyn léčitele lehl na lehátko a nechal si ošetřit rány. Kovářka si dávala záležet na tom, aby odpoutala jeho pozornost od bolestí, které zanedlouho přijdou. "Alfové udělali velký kus práce za nás. Ale na severní straně, tam, kde útočili Třetí, došlo k masakru. Bojovníci avatarů tam počítali s hlavním úderem, a i když jsou Třetí výborní válečníci, nepřežili jejich útoky. Zbyla jich jen hrstka."
Léčitel sundal obvaz a rozevřel okraje rány, aby se podíval, jak řez vypadá.
"Salfalur?" zabručel Tungdil a potlačil bolestný výkřik.
Balyndis potřásla hlavou. "On a Lorimbas padli při ústupu, tak nám aspoň říkali ti, co přežili. Budeme hledat jejich mrtvoly."
Tungdil s úlevou a zároveň i s kapkou zklamání vydechl. Tím sice byla pomstěna vražda jeho skutečných rodičů, bohužel však ne jeho rukou. Ani za smrt Myr nezaplatil Salfalur tak, jak by si zasloužil. "Ale je mrtvý. Doufám, že duše těch tří teď slaví ve Věčné kovárně Salfalurův konec."
Balyndis ho políbila na čelo. "To určitě oslavují." Na okamžik mezi nimi opět zavládl pocit důvěrnosti. To, co je navzájem spojovalo a bude navěky spojovat, byla láska.
Někdo odhrnul kůži u vchodu do léčitelova stanu stranou. Dovnitř se vřítil Furgas a rozhlížel se kolem sebe, pak objevil Tungdila a spěchal k němu. Měl zarudlé oči, jako kdyby plakal.
"Tungdile! Jsem rád, že tě vidím živého." Podali si ruce. "Řekli mi, že bys mi možná mohl povyprávět, co se stalo s Narmorou," pronesl chraptivým hlasem. "Nikde ve městě jsem ji nemohl najít, při útoku odešla od brány a…" Z koutku oka mu vyhrkla slza, stekla po tváři, spodní ret se mu začal chvět. "Co s ní je?" zašeptal přidušeně. "Musím po své dceři pohřbít ještě i svou ženu?"
Trpaslíkovi přejel po zádech ledový mráz. Ten Kámen zkoušky! Neměl slitování ani s maličkou Dorsou. Zmocnil se ho příšerný vztek na eoîla. Ačkoliv Dorsa v sobě měla kapku alfské krve, tak to milé stvořeníčko přece zatím nemohlo udělat nic špatného.
"Narmora zemřela, když se postavila na odpor eoîlovi." Chtěl, aby si Furgas uchoval svou ženu v paměti jako hrdinku. "Udělala všechno možné, aby dceru zachránila před Kamenem zkoušky, ale eoîlově moci se nedokázala vyrovnat. I my jsme se o to marně snažili."
Furgas vyrazil zoufalý výkřik a skryl obličej v dlaních. Stanem se hlasitě rozlehl jeho pláč, který se Tungdilovi zařezával do duše. Oči mu zvlhly, ani Balyndis nedokázala potlačit soucit a muže, který za vítězství nad avatary zaplatil asi nejvyšší cenu ze všech, uchopila za ruku.
"Proč?" tázal se přidušeně. "Proč jsme to všechno podnikli, Tungdile?" Sundal si ruce z obličeje a rozhněvaně se na trpaslíka zahleděl. "Bojovali jsme, protože jsme si mysleli, že by Skrytá země pod jejich mocí zanikla." Vyskočil a ukázal k východu ze stanu. "Ale ono se nic hrozného nestalo! Tolik mrtvých

kvůli ničemu, pro nic za nic! Setřásli nám z krku zlo a my jsme se jim postavili do cesty místo toho, abychom se s nimi spojili. Tomu všemu jsme se mohli vyhnout!" Sklesl na židli. "A Narmora a Dorsa by ještě žily," zašeptal.
"Furgasi, tvůj nevýslovný smutek a ztráta ti zaslepují rozum," snažil se Tungdil muže uklidnit. "Ony by ten Kámen zkoušky…"
"Ne! Měli jsme jim ukázat cestu do Toboriboru, do Borwôlu a ke všem těm ostatním bestiím, které se potulovaly po cestách a které nám nebyly až tak nebezpečné. Avataři by je svým vojskem smetli a nemuseli by použít to prokleté kouzlo, které mi uloupilo ženu a dítě," skočil mu rozčíleně do řeči. "Ale my jsme na ně zaútočili." Povstal a loupl po trpaslíkovi pohledem plným nenávisti. "Zaútočili jsme na ně kvůli vám. Věřil jsem radám tvého národa, stejně jako mnoho dalších lidí ve Skryté zemi. Tentokrát se nám dostalo špatné rady. Palandiell ať mne od této chvíle chrání před tebou a takovými, jako jsi ty."
Furgas se prudce otočil a nevšímal si, co za ním Tungdil volá. Plný hněvu vyšel z léčitelova stanu.
"Nech ho být," doporučila trpaslíkovi Balyndis. "Ztratil příliš mnoho, než aby hned teď přišel k rozumu. Dopřej mu čas."
Léčitel zakašlal, aby na sebe upozornil. "Úlomek toho oštěpu, co tě zasáhl, ti uvízl v kosti. Musím ho odstranit," řekl a podal mu malý kousek železné tyče, omotaný kůží. Tungdil ho nejdříve chtěl odmítnout. "Vem si to. Bude to bolet."
Zasunul si ho mezi zuby. Když léčitelovi pomocníci rozevřeli zahnutými háky okraje rány, aby se lépe dostali až ke kosti, Balyndis ho držela za ruku. Když se kolem onoho kousku železa sevřely čelisti kleští a léčitel ho začal tahat ven, opustily ho smysly. Ani se nestačil pořádně zakousnout.

Skrytá země, Gauragar,
v hlavním městě bývalé
kouzelné říše Lios Nudin, Porista,
6235./6236. sluneční cyklus, zima

O
byvatelé Poristy zjistili, že příkopy, které do země vyryly otřesy, přece jen jsou k něčemu dobré. Tímto způsobem si ušetřili práci s prokopáváním zmrzlé půdy, aby mohli pohřbít obrovské množství mrtvol. Mrtví vojáci avatarů byli bez jakýchkoliv cavyků naházeni do trhlin v zemi, na zakrytí masových hrobů použili obyvatelé města sutiny pocházející ze zbořeného paláce.
Ve vlastních hrobech, ležících daleko od těch lidských, nalezli místo posledního odpočinku padlí trpaslíci. Bok po boku zde leželi První, Svobodní i Třetí, spojeni v boji a nyní i ve smrti. Poprvé zavládl mezi kmeny mír a Tungdil si byl jistý, že ve Věčné kovárně je dost místa pro všechny trpaslíky, kteří si před Vraccasem nezatížili duši nějakou vinou.
Boëndal Páka z klanu Vrhačů seker z kmene Druhých se do své vlasti, do Modrých hor, vrátil jako hrdina - ovšem jinak, než mu to Tungdil a všichni ostatní trpaslíci přáli. Boëndal nepřežil těžké popáleniny, i když léčitelé použili všechno možné, aby plamen výhně jeho života zachovali.
Ponechali mu jeho drahocennou zbroj, aby zdůraznili, jak velkým válečníkem byl, naložili ho na štít a v čestném průvodu s ním prošli celým táborem a ulicemi i uličkami Poristy. Potom Pruďas s oddílem Prvních vyrazil s jeho mrtvolou na jih.
"Do tyhle hlíny ho nezahrabu," stál si na svém zlomený, skleslý Bo?ndil. Ztráta bratra ho těžce zasáhla, s ním zemřela i část jeho samotného. "On si přál, aby byl pohřbenej u Vysoký brány, aby mohl strážit Skrytou zem, aby do ní neproniklo nic zlýho."
Tungdil před mrtvým přítelem dojatě sklonil hlavu, s nesmírným zármutkem pohladil jeho chladné, spálené prsty a nestyděl se za slzy. Promiň mi, že tě nedoprovodím. Ještě musím vyřídit pár naléhavých věcí, ale potom určitě navštívím tvůj hrob a přijdu za tebou s dobrými zprávami. Objal Bo?ndila.
Společně oplakávali bratra a společníka, s nímž toho tolik zažili.
"Kdo mě teď zadrží, až mě příště přemůže vztek?" vzlykalo osiřelé dvojče. Slané slzy se mu perlily nad černým vousem, zmrzly a změnily se na jedinou, průzračnou perlu.
"Brzy ti budu stát po boku," odpověděl Tungdil přiškrceně. "Vyprázdníme spolu ještě nejeden džbán na

Boëndalovu počest, budeme na něho vzpomínat a mít ho před očima, jak slaví spolu se Sandou a všemi těmi, kteří padli v boji proti zlu. Vraccas určitě zajistil, aby jeho duše byla přivítána s patřičnou úctou."
Pevně se objali, pak dal Pruďas znamení k odchodu. Tungdil se v hlubokém zamyšlení vrátil do svého stanu, kde na něho čekal smutný Rodario.
"Je pryč," povzdechl si.
"Já vím, právě jsem se s ním rozloučil," odpověděl trpaslík, ale herec jen mávl rukou.
"Ne, nemyslím Pruďase. Furgas. Můj magistr technicus je fuč a neřekl ani mně, ani nikomu jinému jediné slovo." Bezmocně pokrčil rameny. "Co teď budu dělat?"
Tungdil si nalil čaj a jeden pohár podal i svému návštěvníkovi. "Máš strach o Curiosum?"
"Na Curiosum zapomeň, Tungdile," bránil se herec dotčeně. "Dělám si starosti kvůli svému příteli Furgasovi. Samozřejmě, taky mám trochu obavy o ty technické krámy a parádičky, ale neklidný jsem jenom kvůli němu." Usrkl hlt čaje. "Všechno to, co ho potkalo, je příšerné. Nejdříve strnule leží po otravě jedem, kterým ho obšťastnily Andôkainy intriky, pak se dozví, že ztratil syna, a o necelou půlku slunečního cyklu později musí během jediného oběhu pohřbít své spálené dítě a oplakat manželku, jejíž pozůstatky jsme nikde v sutinách ani nenašli." Znovu si povzdechl, tentokrát byl jeho povzdech ještě hlubší. "Copak se to dá vydržet bez pomyšlení na vlastní smrt? Co když si něco udělá?"
"Tomu nevěřím." Tungdil se snažil, aby jeho hlas zněl přesvědčivě. "Kdyby si chtěl vzít život, udělal by to v Poristě, kde leží pod zemí všechno, co pro něho mělo nějaký význam. On se určitě vydal někam na cesty, aby se s tím nějak vyrovnal."
Rodario o jeho vysvětlení přemýšlel a pevně se ho chytil. "Tvoje verze se mi líbí mnohem víc než moje. Přidám se k tobě, hrdino z Poristy."
"Mám ti něco říct, Rodario? Být hrdinou, toho už mám plné zuby," přiznal se mu trpaslík unaveně. "Když jsem Furgase naposledy viděl, řekl mi v hněvu věci, které mě přinutily přemýšlet." Opakoval přítelova slova, pak si dal doušek čaje. "A já si myslím, že měl pravdu," dodal tiše.
"Myslíš?" Herec se zadíval na páru, stoupající k vrcholku stanu. "Měli jsme nechat avatary, ať si dělají, co chtějí? On nejspíš zapomněl, že jejich krátké tažení do Dsôn Balsuru přineslo zánik pěti městům. Už jen tam zemřelo čtyřicet tisíc lidí, jak nám říkali. Kolik lidí by ještě přišlo o život, kdyby se avataři vydali až do Berwôlu a Toboriboru? A co by se stalo, kdyby ti falešní avataři dosáhli cíle, o který jim šlo nejvíc? Lirkim řekla, že jeden každý z nich by byl větší než císař, a můžeš si spočítat na prstech, jak by asi vypadaly dny ve Skryté zemi, kdyby nám vládl kdokoli z nich." Napil se čaje. "Ne, Tungdile. Udělali jsme tu jedinou správnou věc. Před plány šílených magusů a mag jsme zachránili nejen Skrytou zemi, ale i lidi v Zemi za horami. A to vůbec nemluvím o eoîlovi." Rodario na Tungdila s úsměvem kývl. "I když si svého přítele nesmírně vážím, nebyly jeho výčitky oprávněné. Trpaslíci - a především ty - si získali zásluhy, které se nedají vyvážit žádným zlatem tohoto světa."
Od vchodu zazněl tichý potlesk. Shromáždění králové trpaslíků - Balendilín, Gla?mbar, Gemmil, Xamtys a Gandogar - zatleskali a princ Mallen se k nim přidal, aby vyjádřili Tungdilovi uznání.
"Vskutku, poprvé slyším nějakého herce říkat pravdu," pronesl světlovlasý Ido bez známky výsměchu v hlase. "Lidé ve všech královstvích se musí dovědět, co udělaly děti kováře a jaké oběti přinesly."
Tungdil se podíval do tváří královny a pěti králů, kteří dorazili se svými armádami. Z toho, že je vidí, nepociťoval žádnou opravdovou radost. "Svobodní a Třetí se obětovali, i První stáli při nás a pomáhali, když došlo k boji proti nesmírně mocným nepřátelům," opravil je v jejich chvále. "Ti ostatní následovali váhavého velkokrále, který zavřel oči před vším, co jsem mu říkal."
Gandogar sklopil hlavu. "Máš pravdu, když mne káráš. Uznal jsem svou chybu a Vraccas je mi svědkem, že se to od nynějška už nikdy nebude opakovat."
Vstoupil do stanu, ostatní ho následovali a vyhledali si místa, kam se mohou posadit. Bylo zapotřebí leccos projednat, a dokonce i Mallen budil dojem, že ho něco pálí na jazyku.
"Tungdile Zlatoruký, chtěl bych tě požádat, aby ses stal mým rádcem," pronesl Gandogar zvučným hlasem. "Ten, kdo si může dovolit zavírat uši před tvými radami, je blázen a hloupější než šotek."
Tungdilovi se velice zamlouvalo pomyšlení, že velkokrál všech trpasličích kmenů chce mít po svém boku právě jeho, Třetího, vyvržence, nalezence, a přesto dvojnásobného hrdinu. Ale musel vyřídit určité záležitosti, než se bude moci ujmout této funkce, a to také Gandogarovi otevřeně řekl. Velkokrál s jeho

žádostí, aby dostal určitý čas na rozmyšlenou, souhlasil.
"Přináším zprávu, o které nevím, jestli vás potěší, nebo rozzuří," začal s vážným výrazem hovořit princ Mallen. "Když mě král Belletain požádal, abych jemu a jeho vojsku povolil průchod svým královstvím, netušil jsem, jaké má úmysly. Domníval jsem se, že vám chce pospíchat na pomoc do Poristy, a proto jsem mu umožnil neomezený průchod Idoslânem." Očima přelétl po tvářích napjatě čekajících trpaslíků. "Proč jeho vojsko k městu nikdy nedošlo, to má jediný důvod." Zhluboka se nadechl. "Král se obrátil na východ. Do Černých hor." Princ vylovil ze záhybů šatu pokrčený dopis. "Když jsem zpozoroval, že jeho vojsko pokračuje dál špatným směrem, žádal jsem vysvětlení. Na to mi král napsal, že Lorimbas musí zaplatit za porušení smlouvy a on chce využít příležitosti a nasytit se poklady Třetích, protože ti mu nevydali slíbený poklad Čtvrtých." Podal dopis Gandogarovi, aby si tu neuvěřitelnou věc prohlédl na vlastní oči. "Mezi Belletainem a Lorimbasem existovalo spojenectví. Proti vám, velkokráli Gandogare, a proti vašemu kmenu."
"Je pořád ještě v Černých horách?" zeptala se Xamtys, protože Gandogar nebyl schopen slova.
Mallen odpověděl záporně. "Vyslal jsem zvědy a ti mi podali zprávu, že mohli projet otevřenou branou do říše Třetích a nikdo jim nebránil ve vstupu. V chodbách a vypleněných halách objevili povražděná těla trpaslíků, trpaslic i jejich děti. Belletainova armáda se jim na králův rozkaz příšerně pomstila."
"Nikdo nepřežil?" Tungdil jeho slova dobře slyšel, zdála se mu však tak děsivá, že jim nechtěl uvěřit.
"Někteří z nich se určitě dokázali schovat, jejich říše je stejně rozsáhlá jako každá druhá z těch našich," odhadovala Xamtys, zarazila se však, když jí Mallen odporoval.
"Moji zvědové přinesli zprávu o mnoha zbouraných chodbách. To ty otřesy," dodal na vysvětlenou. "Nechci úplně vyloučit, že jsou nějací Třetí ještě naživu, ale jejich počet bude hodně nízký."
"Jsou vyhlazeni skoro do posledního," pronesl Tungdil tiše. Když jsem si přál, aby se trpaslíci mohli setkávat ve Skrytě zemi zcela beze strachu, tak jsem to takhle rozhodně nemyslel, řekl si zdrceně. Podíval se na Gandogara. "Ačkoliv ještě nejsem tvým rádcem, doporučuju vyslat co nejrychleji na východ nějaký menší oddíl vojska, aby zabezpečil bránu do Skryté země, dříve než bestie zvětří, že tam nejsou skoro žádní hlídači."
"Třetí takovou pomoc určitě přijmou. Taky jim nic jiného nezbude. To se může stát začátkem nového věku v dějinách našeho národa," řekl Gemmil přesvědčeně. "Smířlivého věku. Ti z Třetích, kteří v sobě nosili největší nenávist proti našemu lidu, jsou mrtví a leží pohřbení před Poristou."
"A já," vyhlásil Mallen, "uvědomím všechny panovnice a panovníky o neodpustitelné zradě, jaké se Belletain dopustil. Nemůžeme dovolit, aby mu to prošlo. Kdo ví, co ten šílenec spáchá příště a jestli třeba nevyvolá válku s Pátými." Trpaslíci dali hlasitě najevo svůj souhlas.
"Musím vám ukázat ještě něco. Dlouho jsem přemýšlel, jestli vám o tom mám říct, protože čím méně nás o tom ví, tím lépe." Tungdil sáhl pod zbroj a vytáhl malý kožený váček, ve kterém uschovával diamant. Položil ho na stůl před trpaslíky a Mallena. "Ale vy jste králové, ti nejušlechtilejší ze svého národa, a máte právo o tom vědět." Přejel prstem po kameni. "Toto je nový a jediný pramen magické energie ve Skryté zemi," vysvětlil jim. "Eoîl v něm předtím, než jsme ho zničili, nashromáždil takovou moc, jaká musí dokonce i magusovi připadat přímo nezměrná."
"Dříve než jsi ho ty zničil," opravil ho Rodario tiše a s úsměvem.
Prohlíželi si překrásně vybroušený kámen, z přítomných dokázal jeho hodnotu přesně odhadnout jen Gandogar.
"Je to mistrovské dílo. Ten diamant mohla opracovat pouze ruka nějakého trpaslíka. Ale mně není o takovém výstavním kousku nic známo, nevěřím, že pochází z našich dílen. Taky ten způsob, jakým je vybroušený, jsem ještě nikdy neviděl." S úctou ho uchopil do ruky a prohlížel si ho před plamenem svíčky. Světlo se lámalo na fazetách, trpaslíci se utápěli v jeho bezchybné kráse a nedokázali se pohledu na diamant nasytit.
"Eoîl několikrát mluvil o podskalanech." Tungdil prolomil mlčení, které ve stanu zavládlo.
"Předpokládám, že diamant dostal od trpaslíků ze Země za horami." Gandogar mu podal kámen zpátky.
"Tenhle kámen má dodávat magusovi nezměrnou sílu?" Mallen ustaraně protáhl obličej. "Přestože my jsme ti jediní, kteří o tom vědí, bude potřebovat nezměrnou ochranu."
"A hodně bratříčků." Tungdil vzhlédl ke Gandogarovi. "Ten kámen jsi právě viděl a já," povstal, přešel k

pracovnímu stolu a vytáhl list papíru, "jsem udělal jeho nákres. Ten zahrnuje rozměry diamantu i přesný výbrus. Navrhuji, abychom zhotovili jeho kopie a ty rozhodili po celé Skryté zemi. Každý král a každá královna, je jedno, jestli je to král lidí, trpaslíků nebo elfů, dostane jeden exemplář a bude ho bránit, jako by to byl skutečný diamant. Obklopte ho zdmi, pastmi, válečníky, ale musí být dobře chráněný." Tungdil sklidil za ten nápad velký potlesk.
"Ale jak budeme vědět, kde se nachází pravý kámen?" zeptala se Xamtys.
"Nikdo to nebude vědět. To je na tom to nejlepší," odpověděl Tungdil. "Jakmile nám Gandogar dá zprávu, že jsou kopie hotové, setkám se s ním a přidám originál do váčku s napodobeninami. Obsah se promíchá a potom rozešleme jednotlivé kameny nazdařbůh prostřednictvím poslů do jednotlivých království. Může ho vlastnit kdokoliv z vás, nedokážete je od sebe odlišit. Vy to nedokážete, ani já nebo někdo jiný, kdo by se o něm nějakou nešťastnou náhodou dozvěděl a usiloval o něho." Spiklenecky se postupně na všechny podíval. "O kameni se nesmí dovědět nikdo jiný než my, vládci lidských království a Liútasil. Bude představovat největší tajemství Skryté země."
Balendilín si prohrábl vousy. "A na jak dlouho, Tungdile? Bez toho kamene tady nebude žádný magus, žádná maga, protože budou potřebovat energii, která teď dřímá v tom kameni."
"Já nevím. Může nastat doba, kdy kameny svěříme nějakému člověku, elfovi nebo trpaslíkovi, aby založil novou linii magusů a mag. Ten pak nějak zjistí, který diamant je ten pravý." Zasunul kámen zpátky do váčku a ukryl ho na starém místě. "Ale myslím si, že bude lepší, když si v nejbližších letech vystačíme bez magie." Nikdo mu neodporoval.
Další věcí, o které se radili, bylo sestavení společného kontingentu, který vyrazí na východ, aby ze zasypaných tunelů vysvobodil ty Třetí, kteří ještě přežili, a aby zabezpečil vstup do Skryté země. Protože tunely, kterými jezdily důlní vozíky, se po zemětřesení staly zcela nepoužitelné, čekaly trpaslíky v budoucnosti dlouhé pochody, pokud se chtěli přesunovat sem či tam mezi horami.
Pozdě v noci se shromáždění rozešlo, vládci a vládkyně se vrátili zpět k vojskům. Mallen odešel jako první, po něm následovali ostatní, nakonec ve stanu zbyli jen Gla?mbar a Tungdil.
Král k němu popošel a podal mu ruku. "Mé věčné díky, Tungdile Zlatoruký. Nejdříve jsi v Šedých horách zachránil život mně, a teď i život mojí manželky, když jsi ji osvobodil ze spárů avatarů."
Tungdil jeho ruku pevně sevřel, ke králi Pátých už necítil žádnou nenávist. Po všem tom utrpení a mnoha mrtvých prostě neměl chuť plýtvat silami na takhle špatnou emoci. "Zachránil jsem před smrtí svou nejlepší přítelkyni. Nic mě nemohlo zadržet."
"Kdybych se tě zeptal na nejtoužebnější přání, které bych ti mohl vyplnit, co bych asi tak slyšel?" zeptal se ho Gla?mbar klidně a upřeně se mu díval do očí, aby okamžitě rozeznal případnou lež.
"Poprosil bych tě, abys dal Balyndis volnost jít za tím trpaslíkem, kterému věnovala své srdce," odpověděl Tungdil po pravdě. "Ale já vím, že to udělat nemůžeš, proto tuto žádost ode mne nikdy neuslyšíš." Sevřel královy prsty. "Proto si přeji, abys na ni dával pozor, abys ji ctil a abys ji nikdy neudělal nešťastnou."
Gla?mbar dojatě potřásl hlavou. "Víš ty vůbec, jak moc tě obdivuji, Tungdile?" Obrátil se k odchodu. "Ty jsi měl být králem Pátých, ne já," prohodil přes rameno a myslel to zcela upřímně. Pak vyšel ven.
Tungdil nespustil z východu oči a v duchu přemýšlel. "Kdybych to chtěl, Gla?mbare, tak bych se jím stal," prohodil s úsměvem a nalil si čerstvě uvařený čaj.
Napil se a měl v úmyslu jít si brzy lehnout. Čekaly na něho dlouhé cesty, které ho zavedou nejdříve do Âlanduru a odtamtud do Dsôn Balsuru. Teprve potom se vydá do říše Čtvrtých vložit eoîlův kámen mezi jeho napodobeniny. Až do začátku jara si jeho nohy sněhu, břečky a hlíny bohatě užijí.
Musel se pousmát, když si v duchu vybavil Rodariův zděšený obličej, když mu řekl, že chce jít úplně sám do říše alfů.
"Proč, u všech bohů, chceš jít na to příšerné místo? Chceš se ujistit, že Kámen zkoušky opravdu zničil i toho posledního z nich?" vyptával se ho herec.
"Ne. Chci získat zpátky to, co mi alfové ukradli," odpověděl mu na jeho dotaz.
Usrkával čaj, přešel přitom k polnímu lůžku, svlékl ze sebe kožešiny a chystal se vklouznout pod deky. Než zalehl, přiložil do přenosných kamínek několik polen a pořádně kamínka roztopil, aby se mu do stanu nevplížil noční chlad. Je mojí povinností dotáhnout věci až do konce, říkal si, když usínal.

X

Skrytá země, říše elfů Âlandur,
6236. sluneční cyklus, konec zimy

T

ungdil mžoural k vysokým korunám stromů, které se prohýbaly pod tíží sněhu, ale neústupně se pod bílou zátěží odmítaly zlomit. Sluneční paprsky nabíraly během posledních oběhů stále více na síle, tu a tam již sníh z větví a haluzek opadal.
Jaro rukou otvíralo dvířka do Skryté země. Příroda se brzy probudí k novému životu. Přicházel čas, který mívala Frala, děvečka ve službách jeho pěstouna Lot-Ionana, ze všech nejraději.
Mám mnoho mrtvých přátel, to si trpaslík znovu s bolestí uvědomil, když pokračoval v pouti mezi kmeny mohutných stromů.
Při poslední návštěvě v Âlanduru byl s přáteli přivítán elfy s neskrývaným nepřátelstvím, tentokrát se vůbec neukázali.
Nikdo ho neobtěžoval, už dva oběhy slunce putoval po úzké stezce stále hlouběji do lesnaté říše elfů knížete Liútasila, jehož tmavě rudé vlasy se na slunci leskly jako těžké víno.
Zmocnil se ho pocit, že někdo zaslechl jeho myšlenky.
Stezka zanedlouho vyústila na mýtinu, na níž stál velký stan, jehož stěny vypadaly jako utkané ze zeleného sametu. Před vchodem stáli na stráži čtyři válečníci elfů. Z něj právě vycházel Liútasil, zahalený do slavnostního oděvu. S přátelským úsměvem na rtech přišel k Tungdilovi a podal mu ruku.
"Blahopřeji ti, Tungdile Zlatoruký. Zpráva o tvém grandiózním činu v Poristě tě stačila předběhnout."
Ustoupil o krok stranou a přidržel látku, zakrývající vstup do stanu. "Zpozorovali jsme, že přicházíš, a chceme ti dopřát chvíli odpočinku."
Trpaslík se před nejvyšším vládcem elfů mírně uklonil. "Upřímně děkuji." Vstoupil dovnitř a podivil se, jak krásně je stan vybavený.
Tam, kde lidé a trpaslíci stavěli jednoduché dřevěné vzpěry a příčky, sloužící k vypnutí a přidržení jednotlivých dílů látky, používali elfové zdobené pilíře z voňavého dřeva, do něhož byly umělecky vyřezány runy a lovecké výjevy. Na Tungdila působily dojmem, jako kdyby elfové ten stan stavěli na celé věky, a ne jen na krátkou dobu. Ze stropních vzpěr visely zdobené olejové lampy, které vnášely dovnitř teplé světlo. Nikde nebyl cítit ani lůj, ani kopt. Dvoje kamínka se starala o útulné teplo.
Uprostřed nechal Liútasil postavit stůl, u kterého stály dvě židle. Na stole čekaly kouřící mísy s jídlem, až je někdo ochutná.
"Posaď se a po dlouhém putování se posilni," vybídl ho elf. "Přišel jsi sem, abys mě a můj lid zasypal výčitkami, protože jsme se na tom boji nijak nepodíleli?"
Tungdil ze sebe shodil těžký kabát, pod nímž nosil zbroj, která mu v boji proti avatarům byla velice užitečná. Nalil si horké pivo, kořeněné likérem z jedlového jehličí, a těšil se, že má konečně něco teplého v žaludku. Měl pocit, že snad elfové uvařili to pivo přímo pro něho, nádherně chutnalo po sladu a vůbec nebylo nasládlé, jak by se u elfů dalo čekat.
"Poháněla mě sem spíše zvědavost. Nikdo vám nebude nic vyčítat. Museli byste bojovat na jedné straně s alfy, a to by vám asi nikdy nepřišlo na mysl," odpověděl trpaslík klidně. "Tak zní vysvětlení, které si lidé našli sami od sebe. Můj národ to svaluje na nedůvěru, která se znovu probudila během bitvy před Dsôn Balsurem a od té doby mezi našimi národy znovu vládne, a trpaslíci cítili úlevu, že elfové o sobě nedali vědět. Stát jako nárazník mezi alfy a elfy, to se i ten nejsilnější trpaslík cítí, jako když sedí na rozžhaveném uhlí." Naplnil si talíř jídly, která neznal ani na pohled. Liútasil ho napodobil a pozorně naslouchal. "Když to tak uvážím, bylo pro údernost našich sil v bitvě u Poristy jen dobře, že se tam elfové z Âlanduru ani neobjevili." Vložil si do úst kousek něčeho, o čem se domníval, že by to mohlo být maso. K jeho úlevě jídlo tak i chutnalo.
Elf si velice dobře všiml, že Tungdil se svými úvahami ještě neskončil. "Nuže?" vyptával se napjatě. "Ty si myslíš něco jiného, že?"

"Ano, myslím." Tungdil se mu podíval přímo do očí. "Předpokládám, že jsem vytušil ten pravý důvod. Vy jste nezasáhli, protože jste o eoîlovi věděli," podezříval knížete. "Rodario ani já nebudeme nikdy nikomu vyprávět o elfce, která ty domnělé avatary vedla. Nesmí vzniknout žádné nové nepřátelství." Pozorně sledoval, jak jeho protějšek na tuto zprávu zareaguje. Podle toho, že se elf tvářil, jako by ho při něčem přistihl, trefil se zřejmě se svými domněnkami rovnou do černého. "Ale mně, kníže Liútasile, dlužíte pravdu. Kdo vlastně byl ten eoîl?"
Elf odložil vidličku, kterou si právě chtěl vložit do úst kousek masa. "Ano, Tungdile, tvoje tušení tě nezklamalo. Moji bojovníci by nikdy nesáhli po zbraních a nevytáhli do bitvy proti eoîlovi. Jenom Sitalia ví, kolik sil mě stálo, abych je přinutil vyčkat a nejet do Poristy eoîlovi na pomoc. Nakonec se nechali přesvědčit, ale jenom proto, že s lidmi, kteří ho následovali, přinesl Skryté zemi tolik utrpení."
"Takže to opravdu byla elfka, je to tak? Pocházela z Âlanduru?"
Liútasil odsunul talíř a nalil si kořeněné víno. "Ne, žádný eoîl nemá jednoznačný původ, nemá říši, do níž patří. Eoîlové jsou mýtus, Tungdile, jsou součástí našich legend." Dlouze se napil a začal vyprávět:

"Sitalia, dcera Palandiell, stvořila naše prapředky ze světla, čisté půdy a ranní rosy.
Naučila je léčitelskému umění, naučila je rozumět přírodě a životu. Vyžadovala úctu ke všemu, co žije, a nikdy neměla zálibu v nesmyslném ničení. Naším uměním byla hudba, tanec, poezie, malování, sochařství nebo vyprávění, válka a bída nám tehdy byly cizí.
Avšak lidé ani trpaslíci nechápali naše úsilí a to, co děláme. Sitalia viděla, jak jsou naši předkové nešťastní, a vytvořila pro ně země, v nichž se cítili dobře. Do nich se předkové stáhli. Těch nejstarších z nich, těch, kteří byli stvoření jako první, se Sitaliina ruka dotkla dvakrát a pozvedla je na úroveň učitelů. Stáli nad všemi ostatními elfy.
Tion Dvojrodý se při všem tom shonu a ruchu nesmírně nudil. Protože jeho božští sourozenci vytvářeli jen přátelské bytosti, věnoval se všemu odpornému. Zahrabal ty odpornosti do země, aby vzešly jako setba a za tmy vzkvétaly. Tak se zrodili skřeti, trollové, šotci, goblini, obři a ještě horší bytosti. Leccos z jeho setby nevzešlo a zůstalo v zemi, kde na ni občas narážejí trpaslíci a zlatokopové, horníci a ti, co dobývají sůl.
Tion dal svým odpornostem i křídla a vrhl je do vzduchu, aby je vítr nazdařbůh roznesl po celém světě. Ale nejen to.
Tion otrávil vody mnoha jezer a moří. Všichni ti, kdo se jí napili, ztratili přátelskou povahu. Tak se do srdcí bytostí dostaly závist, nenávist, hrabivost a chlípnost. A všem bytostem vrazil do masa trn, který nazval stáří, takže nemohly žít věčně.
Sitalia ten trn zpozorovala a elfům, které stvořila jako první, ho rychle vytáhla ven, než zarostl. Tak vznikli eoîlové."

Liútasil vyprázdnil sklenici. "Chápeš, proč by žádný elf proti nim nepozvedl zbraň? Oni žijí věčně, od té doby, kdy je stvořila bohyně Sitalia. Jsou to naši učitelé, cestují všude po světě, bojují proti Tionovi ve všech jeho podobách. Jsou pro nás posvátní a my je nesmírně ctíme," pronesl s úctou. "Sitalia by nás zničila, kdybychom vytáhli proti eoîlovi."
Tungdil přikývl, přestože ho odpověď úplně neuspokojila, a jedl dále. "Zasloužila si takové uctívání? Ona neměla o elfech vysoké mínění. Říkala něco v tom smyslu, že prý jste méněcenní."
Elf se ohleduplně usmál. "Z jejího pohledu jsme proti ní malí, protože trpíme nedostatkem zvaným stáří. Eoîlové žijí tak dlouho, jak chtějí."
"Nebo jak dlouho je jiní nechají žít," dodal trpaslík a myslel to upřímně, nevysmíval se mu. "Jsou všichni eoîlové takoví jako ona? Jak je možné, že o nich Skrytá země nikdy neslyšela?"
"Proč by někdo měl o nich něco zaslechnout?" oponoval Liútasil. "Nemají s lidmi ani s trpaslíky nic společného, obvykle o našich prapředcích nemluvíme s nikým, kdo k nám nepatří. Proč taky?" Dolil si víno. "Ne, všichni eoîlové nejsou takoví jako ta, se kterou ses utkal. Já sám znám dva a ti nedělají nic jiného, než že učí nejlepší zpěváky a malíře z Âlanduru a zasvěcují je do největších tajů těchto umění. Jejich myšlení bylo naprosto nevinné, na násilí neměli ani pomyšlení."
Tungdil nepředpokládal, že s ním bude mít Liútasil takovou trpělivost, a měl radost, že s ním mluví

naprosto otevřeně. "Tahle eoîl ovládala magii jako žádný jiný magus nebo maga ve Skryté zemi," nadechl se k další otázce. "Magický pramen v Poristě sice nyní vyschl, ale stejně bych chtěl vědět, jestli jsou elfové schopní využívat umění magie, kníže. Kdo ví, co bude zemi hrozit příště, a možná se v řadách vašeho národa najde někdo další…"
"Ne." Liútasil odmítavě zavrtěl hlavou. "Ne, Tungdile. S jistotou mohu říct: V Âlanduru není ani jeden elf, který by v sobě skrýval talent stát se magusem nebo magou. Sitalia nás v tomto ohledu svou milostí neobdařila. Kdysi tomu bývalo jinak."
"Jste si velice jistý."
"Už velice dlouho čekám na okamžik, kdy objevím nějakého elfa nebo elfku s nadáním pro magii," přiznal se mu kníže. "Kdyby na nějakém novorozeněti bylo něco pozoruhodného, dostal bych o tom okamžitě zprávu. Ale nic takového se nestalo. Ani teď, ani v uplynulých čtyřech stech cyklech. Nyní, když jsou alfové zničení, už ani nebudeme potřebovat žádného maguse, který by nám v boji s nimi stál po boku." Elf se zasmál. "Teď už vím, proč se ti říká učený. Ty bys chtěl vědět úplně všechno."
"Všechno ne. Pak by byl můj život příliš nudný." Trpaslík se napil piva a vybral si z mísy jakési neobvykle vypadající ovoce, které chutnalo po lesních plodech a mátě. "Když už jsme tak před chvílí mluvili o nesmrtelnosti: jak to vlastně bylo s těmi Nesmrtelnými? Viděl jsem je nahoře ve věži, bojovali s eoîlem a pak najednou zmizeli." Předklonil se. "Jsou taky nesmrtelní jako eoîlové? Taky jim někdo vytáhl z těla trn stáří?"
Tentokrát Tungdil postřehl, že Liútasil sice zná odpověď, ale není ochoten mu ji prozradit. Elfy a alfy spojovalo něco víc, než bylo hrdému národu z lesů Âlanduru po chuti. Připomněl si, co ovládala Narmora, než ji malachit změnil. "Alfové dokáží silou myšlenek uhasit oheň i na velkou vzdálenost, dokáží se nehlučně pohybovat, nezanechávají za sebou žádné stopy a umí splynout s temnotou." Přepadla ho nehezká myšlenka. "Dokáží třeba alfové ovládat magii? Skutečnou magii?"
"Na co tím narážíš?" Elf nepochopil jeho otázku.
"Bylo by možné, aby se Nesmrtelní dostali pomocí magie z té věže na nějaké jiné místo, kde by byli před Kamenem zkoušky v bezpečí?" přešel trpaslík přímo k jádru věci.
Liútasil opětoval Tungdilův pohled, nesklopil oči. "O vládcích alfů ti nemohu nic říct, Tungdile. Jsou pro nás stejně velkou záhadou jako pro všechny národy Skryté země." Zarazil se. "Ale když tak přemýšlíš o magii, nejsou možná tvoje úvahy úplně scestné," vyhnul se jednoznačné odpovědi. "Já však pochybuji, že by Kamenu zkoušky unikli." Pozvedl džbánek. "Připijme si na jejich zánik." Džbánek a sklenice si spolu přiťukly.
Trpaslík se dál nevyptával. Nic víc se už nedozví, elf mu svými vágními odpověďmi dal najevo, že se dostali k příliš osobním tématům. "Já tajemství toho eoîla nikdy nikomu neprozradím, Liútasile," ujistil trpaslík knížete. "Ale ještě jednu věc bych chtěl z vašich úst slyšet: co budete dělat, když se někde objeví nějaký další eoîl a bude ohrožovat Skrytou zemi?"
Elf sepnul ruce, aby se konečky prstů dotýkaly jedna druhé. "Nic, Tungdile Zlatoruký. Cokoliv jiného by bylo rouhání." Znovu uchopil příbor a dal se do jídla.
Mlčky si pochutnávali na vybraných lahůdkách, potom trpaslík povyprávěl o bitvě a o smrti mnoha svých přátel i nepřátel, o zániku Třetích a o moci, která je svázaná a přebývá v drahokamu. Zamlčel knížeti, že hodlá jít do Dsôn Balsuru, místo toho mu řekl, že bude putovat do Hnědých hor.
Dřív než ho kníže elfů opustil a nechal ve stanu samotného, aby se v noci pořádně prospal, slíbil trpaslíkovi, že diamant, který obdrží, bude pečlivě uchovávat. Podal Tungdilovi malý batůžek. "V něm najdeš plátno, které odolá větru, dešti, slunci, sněhu i chladu. Zpříjemní ti při putování odpočinek, skoro jako kdybys byl někde v suché síni v srdci hor," rozloučil se s ním. "Pomodlím se k Sitalii a k našim předkům, aby ti projevili milost a nepovolali tě k odpovědnosti za eoîlovu smrt."
Potřásli si rukou a elf vyšel ven. Tungdil vyprázdnil zbytek kořeněného piva. Zničil jsem nesmrtelnou elfku. Polohlasně si odříhl a ušklíbl se. Pruďas by teď řekl, že holt přece jen byla smrtelná.

Skrytá země, bývalý Dsôn Balsur,
6236. sluneční cyklus, počátek jara

T
ungdil za sebou zanechal průsek, který lidé vypálili do lesa, a pochodoval podél pevnosti uprostřed rozlehlé roviny dál, až nakonec došel k hornímu okraji obrovského kráteru, který rozzuřený bůh vyhloubil pěstí do země. Aspoň takový dojem ta jáma v Tungdilovi vyvolávala.
U nohou se mu rozprostíral opuštěný Dsôn, hlavní město nyní zcela prázdné říše alfů. Žádný trpaslík před ním nikdy nepronikl tak hluboko, navíc bez rizika, že bude muset někoho praštit po hlavě. Tak daleko se nikdo nikdy nedostal.
Cestou nemusel překonávat žádné obtíže, ale pár věcí mu putování přesto ztížilo - škubání v noze, do níž se mu v bitvě zabořila čepel, rozmáčené cesty, na nichž jeho boty zapadaly do bláta až po lýtka, a po pás vysoká tráva, která se mu stavěla do cesty. Jinak se o trpaslíka nikdo nezajímal.
Nikde neobjevil žádné známky alfů, přestože jistě počítal s tím, že na některé z nich, kteří přežili, asi narazí. Nebo že by se mu do těla mohl zabořit jeden z obávaných černých šípů. Byl však úplně sám a všude byl klid. Zdálo se, že Kámen zkoušky vyhubil opravdu všechny alfy.
Pohled na cizí stavební umění alfů v něm vyvolal údiv. Jejich umění nemělo nic společného se stylem, jakým stavěli elfové, a všudypřítomná ponurost v něm už při prvním pohledu z velké dálky vyvolávala tísnivý pocit.
Příšerná stavba se tyčila na hoře uprostřed obrovského kráteru, nasedla věž z kostí, která probodla oblaka jako jehla. Dokázal si domyslet, kde musí hledat svůj majetek.
Vraccasi, drž nade mnou ruku. Tungdil začal sestupovat do temnoty.
Jakmile vstoupil do stínu, teplota nepříjemně klesla a úzkostný pocit v jeho útrobách zesílil. To podivné místo v něm vyvolávalo nevysvětlitelnou hrůzu, jeho ruka ani na chviličku nesklouzla ze sekery.
Trpaslíkovy smysly byly napnuté ke krajnosti, poslouchal, jestli odněkud nezazní sebemenší zvuk, vnímal šumění větru, který vanul nad střechami, postavenými do různých podivných úhlů. Slyšel, jak kdesi o sebe narážejí uvolněné okenice, postřehl skřípání kovu, praskání dřeva.
Došel do kotle kráteru a kráčel cestou vysypanou bílými kuličkami. Šelest pod nohama mu připadal neúměrně hlasitý. Každý krok, který ušel, ho stál nesmírné přemáhání. Ze střech a cest se chvilkami zvedala šedá oblaka, na trpaslíkovi se usazoval popel, jako by mu pozůstatky zničených alfů chtěly bránit v dalším postupu.
Vždyť už jsem bojoval se skřety, bestiemi i s jedním eoîlem, a teď mi najednou mrtvý Dsôn nahání větší strach než všichni předchozí protivníci dohromady, divil se v duchu, rozhlížel se doprava i doleva a nenechal bez povšimnutí jedinou boční uličku, neustále byl připraven se bránit.
Čím šel déle, tím víc zjišťoval, že se ve svém odhadu pořádně zmýlil. Město alfů bylo obrovské, teprve k večeru došel k úpatí hory a začal stoupat po schodech nahoru. Bez dechu vyšplhal na poslední schod právě ve chvíli, kdy slunce zapadalo za okrajem kráteru a Dsôn upadl do naprosté černi. Pouze věž z kostí zářila ve večerním svitu krvavě rudou barvou a pod Tungdilem se začínaly lesknout runy, symboly a znaky na zdech domů a na střechách.
Chloupky na zátylku a na rukách se mu začaly ježit. Že by se sem vrátily duše alfů? Vyčkával, připraven zaútočit, ale kromě stále většího lesku alfských symbolů se nikde nic nedělo.
Vítr zesílil. Bůh Samusin se asi náramně bavil představou, jak ho bude dále děsit.
Vítr profukoval mezi vybledlými kostmi věže a jeho zvuk mnohdy nabíral táhlý, kvílivý tón, připomínající výkřik těch, jejichž kosti nenašly místo k poslednímu odpočinku. Ze zvětralých lebek na něho vyčítavě zíraly prázdné oční důlky. V Tungdilovi se všechno vzpíralo představě, že by měl do té budovy vstoupit. S bušícím srdcem došel ke vchodu, prošel přivřenými dveřmi a uvnitř se rozhlédl.
Vnitřek věže se skládal ze dřeva a kamení, kosti očividně sloužily jen k obložení budovy a jako dekorace a okázalá ukázka moci. Tungdil věděl, že obrazy, kolem kterých procházel, nebyly namalovány obyčejnými barvami a že podklad, na němž byly, netvořilo plátno. Alfové ovládali zacházení se štětcem a barvou stejně dokonale jako jejich příbuzní elfové, svůj talent však realizovali mnohem děsivějším a krutějším způsobem. Nepředstavitelně děsivějším a krutějším.
Daleko za ním se ozval jakýsi zvuk. Těžké dveře zapadly do veřejí, ve vysokých chodbách něco zařinčelo, poslední olejové lampy, ve kterých ještě nedošel olej, začaly neklidně plápolat v průvanu.
"Kdo je tam?" zavolal, obrátil se a musel polknout. "Je tu někdo?" Samozřejmě nedostal žádnou

odpověď.
Nedokázal se zbavit neklidu. Konečně stál před vysokými dveřmi z tionia se znaky psanými alfským písmem, které neuměl přeložit. Kde jinde, když ne tady?
Otevřel dveře a díval se do místnosti z tmavého mramoru. Místnost, nebo spíše sál, byla vyzdobena bizarními plastikami z kostí nejrůznějších tvorů. Některé z nich byly pomalované, jiné ne, ovinuté drátem ze zlata a tionia nebo vykládané drahokamy. Stěny zdobilo několik obrazů a mozaik a pár těch nejzáhadnějších zbraní. Uprostřed sálu byly schůdky vedoucí ke dvojitému trůnu. Sedadla na trůnu byla osiřelá.
Lesk diamantů upozornil Tungdila na jeho cíl.
Byla pověšená na stěně za trůnem, bez povšimnutí, lhostejně, ta věc byla pro alfy naprosto bezcenná, ale pěkně se na ni dívalo. Symbolizovala úspěch, kterého proti trpaslíkům nedávno dosáhli.
Přiblížil se k ní a natáhl po ní ruku. "Tady jsi." Krátké škubnutí a Ohnivá čepel se opět stala jeho majetkem. Trpaslík ji spíše jen symbolicky vyčistil, přejel rukávem po hlavě sekery, dvakrát s ní na zkoušku máchl a opět cítil, jak dokonale je vyvážená. "Už mi tě nikdo nikdy nesebere," slíbil jí jako milence. "Mám pro tebe úkol."
Sáhl do kapsy, vytáhl úlomek malachitu, popošel s ním ke trůnu a položil jej na třetí schod. Cokoliv, co vězelo v tomhle úlomku, co jako jediné zbylo z Nôd'onna, z démona nebo z nějaké jiné zlé moci a přečkalo Kámen zkoušky, teď zanikne.
Tungdil zvedl zbraň, odhadl vzdálenost a rozmáchl se, aby mohl vší silou udeřit.
Diamanty vzplály jako kdysi v Černém skalisku, když se s tou sekerou postavil proti Nôd'onnovi a démonovi. Ohnivá čepel za sebou táhla zářící ohon a přesně trefila zelený drahokam. Ostří ho rozdrtilo, diamant se roztříštil na malé kousíčky, které se rozlétly po černém mramoru na všechny strany.
Tím jsem tento úkol definitivně splnil, Vraccasi. Tungdil pocítil úlevu, že zničil poslední kousek zla, kterému zřejmě propadla i Narmora.
Čekala na něho poslední povinnost.
Vytáhl olejové lampy z jejich úchytů a mrštil jimi o stěny, zbytky oleje vsákly do dřeva, obrazů i plastik. Potom olej zapálil a díval se, jak se plameny na místnost hladově vrhají.
Trpaslík vyšel z trůnního sálu ven a zamířil k východu z věže. Cestou zakládal jeden oheň za druhým. Pevně si umínil, že celá budova musí shořet a zřítit se. Dsôn zanikne v bouři plamenů dříve, než sem dojde nějaký člověk, elf nebo trpaslík.
Tungdil vyklouzl z věže a viděl, že plameny už na některých místech prorážejí ven. Ucítil v nohách únavu, cítil ty nesčetné míle, které ušel, ale nic by ho nepřimělo zůstat ve městě alfů přes noc.
Posbíral zbytky sil, sešel po schodech dolů, kráčel po široké ulici k okraji kráteru a zapaloval jednu budovu za druhou.
Když došel k okraji kráteru, hořela celá třetina Dsônu. Vítr, který Samusin seslal, aby zmátl jeho smysly a zasel mu do srdce strach, požár dále rozfoukával.
Věž Nesmrtelných připomínala obrovskou pochodeň. Vylamovaly se z ní celé kusy hořících stěn, řítily se po svahu dolů a dopadaly na domy, ležící pod nimi. A tak se oheň neustále šířil dál a dál.
Tungdil se posadil a spokojeně pozoroval, jak se věž hroutí a jak z ní létají jiskry. Praskání trámů bylo slyšet i přes hučení ohně. Po celou dobu nezaslechl žádný křik.
Ze Skryté země teď skutečně mizí veškeré zlo. Nikdo mu nepřijde na pomoc, aby ho zachránil před zánikem, zaradoval se, pak se vyškrábal na unavené nohy a probojovával se strmou cestou vzhůru, aby mohl při východu slunce spatřit onu spásnou denní hvězdu a zapomenout na ponurost Dsôn Balsuru.
"Mrtví," pronesl před ním na cestičce hluboký hlas, proti hvězdné obloze se odrážely černé obrysy podsaditě postavy, která se proti němu rozpřáhla zbraní, "si žádají pomstu."
Tungdil vyděšeně vytrhl Ohnivou čepel před sebe, prudkost soupeřovy rány však zmírnit nedokázal.
Do topůrka sekery narazil nějaký těžký předmět, smetl mu sekeru přímo na hruď a mrštil jím na záda.
Tungdil sjížděl několik kroků dolů po strmé cestičce, kluzký povrch cesty jeho nedobrovolný pohyb prodlužoval, a ještě při tom ztratil helmu.
Když se zvedl, viděl, jak se před ním vynořil jeho nepřítel. Kvůli ohni, který měl sok v zádech, nepoznal, o koho se jedná. Moc malý na alfa, moc velký na trpaslíka.

Nepřítelova zbraň se proti němu znovu se zasvištěním rozlétla, tentokrát viděl, že to je obrovité válečné kladivo, a už se ani nesnažil úder odvrátit. Vrhl se na zem, aby mu těžká hlava kladiva přelétla nad hlavou. Takovou ránu by rozhodně nedokázal zadržet.
Znal pouze jediného muže, který používal tento typ zbraně. Ale ten je mrtvý. Padl u Poristy.
Tungdil švihl sekerou, udeřil do pravého kotníku útočníka a zasáhl ho, což poznal podle toho, že narazil na odpor a soupeř zaúpěl. "Salfalur?"
Za ten malý úspěch zaplatil úderem kladiva do hrudi. Kdyby měl na sobě jen kroužkovou košili, popraskala by mu všechna žebra, ale mohutné brnění ho před smrtí zachránilo.
"Zcela správně, Tungdile. Salfalur, kterého jste u Poristy považovali za mrtvého a pochovaného," dostalo se mu odpovědi. "Řekl jsem ti, že tě zabiju, až bude po všem." Kladivo se vymrštilo a mířilo na trpaslíkovu hlavu, ten ji v poslední chvíli stáhl zpátky. Špína mu vystříkla až do ucha, rychle se odplazil dozadu, aby se mohl opřít o skálu a zvednout se. "V tom mi nic nemůže zabránit, i když nebylo snadné tě vystopovat."
Tungdilovi se podařilo vstát, pak uviděl Třetího přímo před sebou. Oběma rukama držel válečné kladivo, v trhaných záblescích plamenů ožívalo tetování na trpaslíkově obličeji. Neplýtval zbytečnými slovy. Oni dva spolu neměli o čem jednat, ani jeden z nich nebude mít s tím druhým žádné slitování.
Než Salfalur stačil znovu udeřit, zaútočil sám Tungdil. Ohnivá čepel mu dodávala sebedůvěru a víru, že z jejich souboje vyjde jako vítěz, přestože mu jeho znavené tělo vysílalo úplně jinou zprávu.
Třetí odvrátil úder topůrkem kladiva, uvolnil si ruku chráněnou pancéřovanou rukavicí a udeřil Tungdila do obličeje.
Železné hroty na kloubech rukavice Tungdilovi zle potrhaly tvář, před očima se mu roztančily hvězdičky. Nepustil však zbraň z ruky ani po druhém úderu pěstí, kterému se prostě nedalo vyhnout. Salfalur mu zranil levé oko, žhavá bolest projela trpaslíkovi až do mozku, z obočí nad okem se řinula krev a znemožňovala mu vidění.
Vztekle zařval, prudce se ohnal Ohnivou čepelí a zarazil ji do brnění svého soupeře jen těsně pod krkem. Salfalur uskočil, jen aby se mohl znovu rozmáchnout kladivem a mrštit jím po Tungdilovi. Opět ho zasáhl do hrudi, trpaslíkovo brnění nevydrželo, vyboulilo se dovnitř a značně mu ztížilo dýchání. Salfalurova tělesná síla a váha jeho zbraně ho nanovo odmrštily o několik kroků dozadu, Tungdil klopýtl, upadl na cestu a lapal po vzduchu.
Zaslechl spěšné kroky Třetího, který ho chtěl dorazit. A hned nato ho opět uviděl, celého ozářeného záblesky plamenů. Salfalur vypadal jako obrovská ztělesněná jiskra z kovárny, která se zmocnila kladiva svého mistra a obořila se jím na stvořitele. Jeho obličej se zkroutil do vzteklého úšklebku.
Pohled na Třetího znovu v Tungdilovi vzbudil vůli vzdorovat konci, který se neodvratně blížil.
Já tady neskončím. Ne v Dsônu. Vzpurně se s pomocí Ohnivé čepele vyškrábal na nohy, popadl sekeru za topůrko, napřáhl ruku a rozběhl se mírným klusem vpřed. Nedbal na bolesti, které přitom pociťoval.
S řevem vyrazili jeden proti druhému, každý z nich chtěl protivníka zničit jedinou pořádnou ranou. Narazili do sebe, zbraně vystřelily vpřed a s řinčením se srazily, zaháčily se jedna o druhou a díky nesmírné síle, kterou oba do úderu vložili, si je navzájem vyrazili z ruky.
Ohnivá čepel odlétla doprava, kladivo doleva. Tungdil se vrávoravě vydal pro sekeru a i Salfalur skočil do míst, kam dopadlo kladivo.
Tungdil svou zbraň našel, zvedl ji a otočil se, aby Třetího neztratil z očí, když mu náhle kladivo potřetí prudce vrazilo do těla. Salfalur jím po něm hodil.
Brnění se ještě více zdeformovalo a povolilo pod tlakem soupeřovy zbraně, Tungdilova hrudní kost praskla a připravila mu pekelné bolesti. Rozplácl se na cestě jako nemotorný hmyz. Smysly ho opouštěly, ucítil ledový chlad, i když kolem něho řádilo ohnivé peklo a zalévalo ho žárem.
Blížily se k němu kroky. "Tady leží, zrádce vlastního kmene. Už jen kvůli tomu stálo za to vyhrabat se ze sraček a pronásledovat tě všechny ty dlouhé míle." Dopadl na něho široký stín Třetího. "Smrt ti nepřinese takové utrpení, jaké si zasloužíš, Tungdile. Ale uspokojí mě. Myr je pomstěna."
"Ty budeš poslední vrah trpaslíků," s chroptěním ze sebe vyrazil Tungdil. "Tvůj kmen zanikl, budeš mnohem osamělejší, než jsem kdy byl já."
Salfalur poklekl na cestu vedle něho. "Já nejsem poslední, Tungdile. Ve všech kmenech a klanech sedí

naše oči a uši, na které nikdy nepadlo podezření, že by mohly patřit k potomkům Lorimbura, otce našeho kmene. Až uslyší mé zavolání, stovky se jich shromáždí pod mým vedením a znovu založí kmen Třetích. Černé hory nebudou dlouho v rukou tvých přátel." Chytil Tungdila za bradu. "Ale ty už se toho nedožiješ, až je z naší vlasti vyženeme a budeme pokračovat v boji. Následuj svého otce a matku na onen svět."
Trpaslík se z posledních sil vzchopil, začínal ztrácet vědomí. Ještě však nesměl podlehnout nucenému spánku. "Zapomněls na jednu věc," zachrčel nezřetelně, protože mu Třetí svíral čelist a bránil mu tak v mluvení.
Holá, tetovaná lebka se k němu naklonila, hnědé oči si ho téměř pobaveně prohlížely. Za nimi se zhroutil hořící dům, jiskry, které se od něho rozlétly, si jakoby pohrávaly se Salfalurovou hlavou a propůjčovaly mu ďábelskou auru. "Na co jsem tak mohl zapomenout? Ležíš v prachu a máš tak hluboké rány, že na ně zemřeš."
"Trpaslík," zasupěl Tungdil s námahou, "nikdy neodhodí zbraň, když u sebe nemá jinou." Prudce se vzepřel. Jeho pravice, která ani na okamžik nepustila topůrko Ohnivé čepele, udeřila vší silou, co v ní ještě zbyla, a zatnula přelstěnému trpaslíkovi ostří do spánku. Sekera pronikla Salfalurovi do půlky hlavy, až pak uvízla v kosti.
Salfalur padl k zemi, jako by ho šíp zasáhl do nervu života, jeho tělo sebou trhalo ve smrtelných křečích a odmítalo zemřít, avšak skelné oči, které se naplnily krví, Tungdilovi dokázaly, že jeho duše už tělo opustila.
Pruďas byl dobrý učitel. Tungdil zůstal ležet, neschopen jakéhokoliv pohybu, celé jeho tělo bylo jediným výkřikem bolesti.
S pohledem obráceným ke hvězdám a rukou na topůrku Ohnivé čepele čekal v umírajícím Dsônu na smrt.
* * *
Smrt si však pro něj nepřišla.
Ležel na cestě, slyšel praskání ohně, které kolem něho postupně utichalo, a oheň si hledal další potravu v jiných částech města.
Trpaslík cítil, že smrt stále krouží kolem něho, číhá, jako když se mrchožrout těší na novou kořist, ale stále ji něco zahánělo.
Bolesti v těle povolovaly, a když slunce vystoupilo nad okraj kráteru, tak už skoro žádné necítil a mohl upadnout do posilujícího spánku bez obav, že se z něho neprobudí.
Po nějaké době otevřel víčka, jasná hvězda na obloze se za tu dobu téměř neposunula. Hladový, ale odpočatý se narovnal, nakolik mu to jeho zdeformované brnění dovolilo, pak uvolnil řemeny a shodil brnění na zem.
Opatrně si osahával hruď. Kosti seděly na svých místech, bolest se nedostavila. Při tom se dotkl místa, na kterém ukrýval váček s diamantem. Vytáhl ho z pouzdra ven a přidržel proti světlu.
Vděčím za svůj život tvému zázraku, Vraccasi, nebo tomu kameni? Podíval se po Salfalurově mrtvole, která se již začínala rozkládat. Ptáci a červi odvedli na jeho obličeji pořádný kus práce, tělo se nafouklo hnilobnými plyny, které z něho udělaly groteskní karikaturu válečníka. Jak dlouho jsem spal? Vstal a zděsil se.
Dsôn už neexistoval.
Během doby, kdy spal, shořely dřevěné stavby až do posledního domku a změnily se v popel. Na vrcholku hory připomínaly onu úděsnou věž z kostí už jen kamenné základy.
Nikde nestoupala oblaka kouře, neslyšel, že by někde ještě praskal oheň. Když strčil na zkoušku prst do hromádky popela, zjistil, že je úplně studený.
Tungdil popadl zprohýbané kusy brnění a pospíchal po cestě, která mezitím úplně vyschla. Nepřestával se divit, že necítí žádnou bolest. Rozhodl se, že to musí být Vraccasova zásluha, že výheň jeho života nevyhasla. Trpaslík a magie. Tak daleko to nikdy nedojde.
Když došel na okraj kráteru, uviděl, že se z jihu blíží vojsko lidí a elfů, které kouř zneklidnil, a tak se chtěli přesvědčit, jestli je v Dsônu všechno v pořádku. Jejich praporce svítily ve slunci a zbroje se už z dálky leskly.

Jdete moc pozdě. Udělal jsem všechno, co bylo nutné udělat. Neměl chuť se s nimi setkat, místo toho okamžitě vyrazil severovýchodním směrem ke Gandogarovi do Hnědých hor.
Byl to dlouhý pochod.
Trpaslík si užíval samoty, hodně přemýšlel. O obou trpaslicích ve svém životě a jak to s nimi dopadlo, o osudu Třetích, o své budoucnosti a o tom, kde ji chce strávit. U Svobodných? U Pátých? Po Gandogarově boku jako jeho rádce?
Když přecházel hranici do hornatého království Urgonu, stále pevněji v něm dozrávalo rozhodnutí.
* * *
Tungdil na pochodu pronikal neustále hlouběji do království, které se připravovalo na korunovaci nového krále, protože Belletain byl sesazen. Doslechl se o tom cestou v různých hostincích, ve kterých se zastavil. Belletainovi poddaní už za králem nestáli, zpráva o zradě Čtvrtých ho připravila o soucit a tím i o úřad.
Trpaslík měl radost, že se opět může pohybovat ve společnosti lidí. Všechno mu připomínalo staré dobré časy u Lot-Ionana, kdy nebyl ničím jiným než obyčejným trpaslíkem s láskou ke knihám a s rukama, které se uměly otáčet v kovárně.
V Urgonu překonal strmé horské průsmyky, představující pořádnou výzvu jeho vytrvalosti a citu pro bezpečnou chůzi, šplhal nahoru na vrcholky hor a sestupoval do zelených údolí, až se ocitl před branami Hnědých hor. Stráže ho okamžitě přivedly ke Gandogarovi.
Čtvrtí pyšně vystavovali na odiv svůj talent na broušení, řezání a opracovávání drahokamů a ušlechtilých kamenů. Chodby byly vyzdobeny obrazy, složenými z nejrůznějších polodrahokamů a drahokamů, krvavě rudých rubínů, temně modrých safírů, mechově zelených smaragdů, černých turmalínů, růžových křemenů, umělecky vypracovaných achátů… podle všeho nebylo v říši Čtvrtých jediné místečko, které by se nelesklo nebo nezářilo.
Zaprášený, pokrytý špínou Gauragaru a Urgonu na ramenou a na ošoupaných podrážkách, předstoupil Tungdil před velkokrále a sklonil před ním sluncem vybledlou kštici.
Gandogar seděl na trůně z horského křišťálu. Vypadal, jako by se mu velice ulevilo. "Konečně, Tungdile Zlatoruký! Vraccas vyslyšel mé modlitby a ve zdraví tě k nám přivedl zpátky. Jak se ti vedlo?" Naznačil mu, aby se posadil. Trpaslíkovi ihned přinesli něco k jídlu a pití, aby zahnal nejhorší hlad a žízeň. "Salfalur není mrtev," pokračoval velkokrál. "Objevil se v Poristě, pobil tucet našich lidí a pak zmizel. Už jsme se báli, že…"
Tungdil rázem vyprázdnil celý džbán piva. "On je mrtvý, velkokráli," přerušil ho. "Našel mě a bojovali jsme spolu v Dsônu." Vytáhl z pouzdra Ohnivou čepel a poklepal na hlavu sekery. "Znovu mám svůj majetek, který mi alfové ukradli. Našel jsem ji v jedné příšerné věži a vzal si ji. Potom…" nadechl se k další řeči, ale nakonec se rozhodl, že si přesný průběh souboje se Salfalurem nechá pro sebe. "No, potom jsem se vydal na cestu za tebou."
"Trvala ti dlouho, Tungdile. Jeden oběh slunce střídal druhý a my jsme od tebe pořád nedostávali žádnou zprávu. Uplynulo už celé jaro."
Trpaslík skryl úlek. "Dal jsem si na čas, Urgon je povaze našeho národa hodně blízký… Tak potom už možná jsou ty napodobeniny diamantu hotové, ne?" stočil rozhovor na jiné téma.
"Tvoje nákresy byly vynikající." Gandogar přivolal mistra brusiče, který přinesl diamanty na křišťálovém podnose, potaženém černým sametem. Ležely na něm v řadě jeden za druhým, jako korálky na šňůrce. Tungdilovo necvičené oko je nedokázalo rozlišit. Jeden se podobal druhému až do té nejposlednější fazety.
Vytáhl pravý drahokam a položil ho mezi ostatní. "Klamou naprosto dokonale," přiznal. Spočítal drahokamy a dospěl ke čtrnácti exemplářům. "Jeden je navíc," zjistil. "Sedm lidských království, pět trpasličích říší a jedna říše elfů dělají dohromady třináct."
Král Čtvrtých si šperky prohlížel a přikývl stejně jako jeho mistr brusič. "Nikdo je pouhým okem nedokáže rozeznat," souhlasil s Tungdilem. "A není mezi nimi ani jeden navíc, Tungdile. Rozhodli jsme se, že i ty musíš dostat jeden exemplář, nejen králové Skryté země a budoucí král Třetích. Tuto čest sis nepochybně zasloužil, a to dvojnásobně nebo trojnásobně. Pokud však nechceš takovou odpovědnost nést, vhodíme jednu kopii do výhně."

"Ne," ozvalo se okamžitě z trpaslíkových úst. "Cítím se poctěn."
Gandogar postupně zvedal jeden roh sametového šátku za druhým, až je pevně přitáhl k sobě, kameny sklouzly do takto vzniklého váčku a navzájem se promíchaly. Už teď Tungdil nedokázal říct, který diamant je ten pravý, který z nich v sobě skrývá magickou energii. Ale velkokrál utáhl cípy ještě pevněji, zatřepal šátkem a diamanty o sebe před zraky trpaslíků cinkaly sem a tam. Potom velkokrál jeden cíp pustil a kameny se vykutálely zpátky na průhledný tác. "Zavolejte posly," přikázal Gandogar hlasitě.
Dveře trůnního sálu se otevřely a dovnitř vstoupil elf spolu se sedmi lidmi a čtyřmi trpaslíky. Jeden po druhém přistoupili k podnosu a vybrali si diamant. Mnozí po něm sáhli bez rozmýšlení, jiní si dávali na čas, jako by se jim ten pravý kámen měl dát poznat.
Když už zbyly jenom dva diamanty, naznačil Gandogar mistru brusiči, aby nabídl tác Tungdilovi. "Dávám ti na výběr," řekl velkokrál.
Tungdil sáhl nejdříve po pravém kameni, pak zaváhal, ale nakonec se pro něho přece jen rozhodl.
Gandogar shrábl poslední diamant. "Nyní se vraťte ke svým králům a přineste jim na počest nového míru ve Skryté zemi můj dárek," obrátil se na posly a pozvedl svůj diamant do výše. "Vyřiďte jim moje slova: tak, jak se sobě podobají tyto kameny, v takovém souladu by v budoucnu měly být naše myšlenky a tak by měla bít naše srdce ku prospěchu vlasti. Kdyby někdy někdo pochyboval o naší pospolitosti, ať se na ten kámen podívá a vzpomene si." Ukázal rukou ke dveřím, lidé, trpaslíci a elf se uklonili a vyšli ven z haly. Křídla dveří se za nimi se zaskřípěním zavřela.
"Když jsi teď ke mně přišel a stojíš přede mnou, chtěl bych vědět, jestli sis rozmyslel moji nabídku, Tungdile." Velkokrál ukázal na místo vedle trůnu. "Chtěl bys být mým rádcem?"

Skrytá země, Idoslân,
6236. sluneční cyklus, léto

J
eho nohy kráčely jakoby samy od sebe po cestě, kterou prošel snad více než stokrát. Tungdil se blížil k důvěrně známému, smutnému místu.
Léto obdařilo obyvatele Idoslânu tou nejlepší sklizní, na polích vyrašila nesmírná hojnost zeleniny i obilí, stromy byly obsypány květy a lákaly k sobě včely. Teplý větřík vanul nad sytými, zelenými loukami, na nichž se pásl dobytek. Za poutníkem se otáčely velikánské kravské oči, než u zvířete nanovo převážil zájem o trávu.
Nic se nezměnilo. Trpaslík prošel poslední zatáčkou a zůstal stát. Před sebou viděl rozbitou vstupní bránu vedoucí do Lot-Ionanovy štoly. V chrastí objevil zrezivělé části zbroje. Kusy železa a ohlodané kosti, po skřetech, na které zde tehdy s dvojčaty narazil, tu nic jiného nezůstalo. Ale přesto se leccos změnilo. Žádní skřeti už neexistovali. Jejich kosti byly posledním důkazem toho, že kdysi řádili po celém Idoslânu, avšak Kámen zkoušky udělal s jejich černými dušemi rázný konec. Princ Mallen vyslal do jeskyní Toboriboru expedici, která se trmácela všemi těmi horkem rozpálenými chodbami, ale nikde neobjevila ani jedinou z těch bestií.
Skrytá země draze vykoupila své bezpečí. Tungdil pomyslel na mnoho svých mrtvých přátel, na Boëndalův hrob u Vysoké brány, který navštívil a u něhož se spolu s Pruďasem znovu rozplakal. Z Bo?ndila se vytratilo veškeré šílenství, jeho kdysi nepřítomné, široce rozevřené oči najednou vypadaly úplně normální a připomínaly mu oči jeho bratra. I způsob, jakým trpaslík hovořil, získal na uvážlivosti. Smrt změní i ty, kteří zůstali živí.
Tungdil se přiblížil k tmavému vchodu, prodral se troskami brány dovnitř a vstoupil do chladné, zemí vonící chodby.
Nedošel daleko, štola byla pořád ještě z větší části zasypaná. Tehdy, když tu bojovali se skřety, podrazili vzpěry, aby stropy zasypaly přesilu nepřátel, které měli v zádech. Mnoho tun suti vytvořilo val, kterým se teď musel prohrabat, aby se dostal do starého příbytku svého pěstouna.
Podvědomě se dotkl prodřeného šátku, který nosil na zápěstí. Byla to památka na Fralu, mladou, přátelskou služebnou, která mu byla blízká jako sestra a kterou skřeti zavraždili i s jejími dcerami Sunjou a Ikanou.

Těžce polkl, knedlík mu zůstal v krku. Smutek se nedal jen tak zaplašit. Je na čase, abych tu uklidil.
Tungdil začal s tvrdou prací. Jeden sluneční oběh stíhal druhý, zatímco se trpaslík prokopával špičákem a lopatou vpřed, stavěl nové vzpěry a vyvážel sutiny. Rozdrcené pozůstatky skřetů házel na velkou hromadu, tu zapálil a skřeti shořeli na popel, který vítr rozprášil široko daleko. Jednu lebku si nechal jako znamení triumfu a zároveň i jako varování.
Nakonec se Tungdil propracoval k cíli. Dostal se do té části štoly, jež se nezřítila. Trámy vypadaly stabilně, a tak se odvážil jít na výzvědy.
Tu a tam ještě nacházel kostry skřetů. Unikli sice kamení, které se na ně sneslo ze stropu, ale zřejmě nenašli žádný jiný východ a bídně pomřeli. Jak mohl soudit podle polámaných kostí, museli se pobít navzájem, aby získali nějaké maso. Jenom jedna kostra neměla na sobě žádné známky boje. Tvoje vítězství nad ostatními ti nic nepřineslo. Stejně jsi chcípnul hlady.
Trpaslík vyvlekl ven i jejich kostry a zapálil novou hranici, měl v úmyslu zničit je, aby po nich nezůstaly žádné zbytky. Potom hledal pozůstatky lidí, kteří s ním zde žili. Kromě skromné hromádky menších a větších kostí z nich nic nezbylo.
Pohřbil je na pahorku naproti vchodu do štoly. Z jednoho velkého kusu odlomené skály pro ně vytesal náhrobní kámen. Jejich jména vykoval ze železa, které zasadil do kamene.
Po posledním úderu kladívka se posadil, rozhlížel se po pahorcích Idoslânu, po lidských osadách, které si užívaly nikdy nepoznaného míru, a setřel si z očí štiplavý pot, do něhož se vmísily slzy.
Najednou si všiml, že se k němu po cestě blíží nějaký trpaslík. Rozhlížel se kolem dokola, až si ho všiml a začal stoupat k vrcholku kopce.
Tungdil se zvedl, aby mohl návštěvníka přivítat. Dlouho pevně svíral Balyndis v náručí. "Je krásné, že tě znovu vidím. Poslali tě, abys mě přesvědčila, že se mám vrátit k některému z kmenů?" vyptával se jí pobaveně. "Gandogar si možná myslel, že tvým prosbám podlehnu snadněji než těm jeho."
Kovářka shodila batoh ze zad a posadila se do trávy. Zasténala, protřela si kotníky na nohách. "Měla jsem si cestou přece jen koupit nějakého poníka. Ten pochod se táhl." Zahleděla se na náhrobní kámen a němě k sobě Tungdila přitiskla. Nemusela nic říkat.
Společné se dívali, jak nad nimi táhnou mraky, jak obloha mění barvu z jasné na tmavou modř a jak se na obloze rozsvěcují první hvězdičky.
"Mám ti vyřídit pozdravy," pronesla Balyndis po chvíli. "Jejich příliš moc, než abych je mohla vyjmenovat jeden po druhém. Pomysli prostě na všechny přátele, které sis po světě udělal. A Rodario ti vzkazuje, že mu pořád ještě dlužíš jakýsi vtip." Ušklíbla se. "Ten, ve kterém se skřet ptá trpaslíka na cestu."
Tungdil se rozesmál. "Ha ha, ten jsem už dávno zapomněl." Odmlčel se. "Až se vrátíš k velkokráli, Balyndis, vyřiď mu, že nevím, jak dlouho se tu ještě zdržím," pronesl zamyšleně. "Nedokážu se rozhodnout, kam vlastně patřím. Moje srdce bije pro trpaslíky, stejně si však cením blízkosti lidí, kteří jsou ve svém konání svobodnější než náš národ. Já uvažuju spíš jako člověk než jako trpaslík, to si uvědomuji stále víc."
"A co bude se Svobodnými?"
"Zpátky do Zlatotvrze už mě nic netáhne. Příliš mnoho vzpomínek, které se mi vůbec nelíbí." Podíval se na ni. "Až budu vědět, co vlastně chci, dám velkokráli vědět. Možná taky odejdu do Země za horama a budu pátrat po těch, kteří vyryli své runy do té skály. Vždycky když bude Gandogar potřebovat moji radu, budu mu k dispozici."
Balyndis vyloudila na tváři pousmání. "To je hotová tragédie. Teď mají děti kováře ve svých řadách opravdového hrdinu a ten bojuje sám se sebou, místo toho, aby žil v jejich síních a vysloužil si další uznání jako velkokrálův rádce." Zvedla hlavu a zahleděla se na jednu zvlášť jasnou hvězdu. "Možná to k opravdovému hrdinovi patří. Že bojuje sám se sebou. To ho chrání před tím, aby si připadal jako všemocný."
"Povyprávěj mi, co je nového," poprosil ji. "Chtěl bych, aby mě něco přivedlo na jiné myšlenky."
Trpaslice se zamyslela. "Všude zavládl mír, Tungdile. Ti z Třetích, kteří přežili, se k nám připojili. Časy nenávisti skončily. Černé hory teď bude hájit společenství všech pěti trpasličích kmenů."
Tungdil mlčel a kousl se do rtů, aby neprozradil, co mu řekl Salfalur. "Co bude se Svobodnými?"
"Král Gemmil rozhodl, že zůstanou to, co jsou: svobodní. Vrátili se zpátky do podzemních měst a i

nadále přijmou jakéhokoliv trpaslíka, který k nim přijde," vysvětlovala dále Balyndis. "Bude to tak lepší. Nějaké smíchání kmenů by nedopadlo dobře. Ale začneme navzájem obchodovat."
"Co ještě?"
Balyndis pokrčila rameny. "Nic. Všechno jde dál postaru, jenom už neexistují žádné bestie, které by nám ve Skryté zemi dávaly pořádně zabrat. Dokonce i černé vody se proměnily v průzračná jezírka, byl zničen i ten poslední zárodek zla." Povzdechla si. "Je to vlastně příliš krásné, než aby to byla pravda."
Tungdil v duchu viděl, jak se mu před očima rozpadá malachit. Nezůstalo nic, co by znamenalo nebezpečí. "Tak tedy je na trpaslících, aby se postarali o to, aby tomu tak bylo i v budoucnu."
Balyndis zaváhala. "Koluje taková… neurčitá zpráva. Prý ten dárek, který král Gandogar poslal královně Isice, nedorazil na místo. Nikde nenašli ani posla, ani eskortu, která měla diamant chránit."
"Jak se to jen mohlo stát?" prohodil trpaslík a potřásl hlavou. "To jsou… důležité dárky!"
"Lupiči, Tungdile. Isika všude rozeslala svoje lidi. Dříve nebo později ty zločince chytí, takový kámen nezůstane dlouho v utajení."
Tungdil se donutil ke klidu. Teď byli na řadě ostatní, on sám měl hrdinství až po krk. "A jak se vede tobě? Co dělá říše Pátých?"
"Dokázali jsme toho hodně. Říše vzkvétá a ty sám bys byl pyšný na to, co díky tobě započalo." Věnovala mu okouzlující úsměv. "Byl bys hrdý, i Giselbart Zeleznooký by na to byl hrdý. Gla?mbar se opravdu snaží ze všech sil, aby byl dobrým králem, a taky jím bude."
Tungdil se zhluboka nadechl. "Je i dobrým manželem?"
Balyndis vzlykla. "Byl dobrým manželem."
Tungdil rozčíleně vyskočil a upřeně se na trpaslici zahleděl. "Jak to…"
"Dal mi volnost," odpověděla Balyndis rozechvělým hlasem. "Jednou ráno mě objal v náručí, vážně se na mě podíval a řekl, že mě propouští od svého boku a ruší manželský svazek." Kovářka bojovala sama se sebou, ze všech sil se snažila ovládnout. Tungdil v jejím půvabném obličeji rozpoznal nejistotu, štěstí i strach, všechno najednou, a nedokázal pochopit, co mu vlastně říká. "Zeptala jsem se ho proč. Jestli jsem mu byla špatnou manželkou."
"A co ti na to odpověděl?!" zeptal se chraplavě, v hrdle mu zcela vyschlo.
"Odpověděl mi, že někomu slíbil, že mě nikdy neudělá nešťastnou. A to se mu prý nepodaří, když mě bude držet u sebe. Mám si prý vyhledat manžela, kterého miluji." Skryla obličej v dlaních a rozplakala se úlevou. "Každou noc jsem si přála, aby se stal nějaký zázrak, který nás, Tungdile, zase svede dohromady. Je nesprávné, že se teď, když se to opravdu stalo, z toho raduji?"
Vraccasi, tím mi vracíš to nejdůležitější v mém životě! Všechno kolem něho se rozezpívalo a rozjásalo, měl chuť hlasitě zařvat, chtěl do celého světa vykřičet, jakou radost pocítil při jejích slovech. Ale ovládl se, pohladil její krátké vlasy, které už začínaly dorůstat, a stlačil jí ruce dolů. V jeho rysech, zvlhlých slzami, se zračila úleva.
"Ne, není to nesprávné," uklidňoval ji a vzal ji do náručí. V duchu děkoval Gla?mbarovi a vzdával úctu velikosti ducha, jakou král prokázal. "Balyndis Železný prste z klanu Železných prstů z kmene Borengarova, chtěla bys zbytek svého života, i kdyby měl trvat tisíc cyklů, strávit se mnou a uzavřít se mnou manželský svazek?"
Balyndis si osušila slzy. "Mé srdce ho s tebou uzavřelo již dávno a nikdy ho nezrušilo, Tungdile Zlatoruký. Patří ti navěky."
Objali jeden druhého. Zatímco měsíc stoupal vzhůru nad vrcholky hor a měnil Idoslân v jedno velké stříbrné moře, přitiskli se k sobě a naplno prožívali vzájemnou spřízněnost, která mezi nimi vládla a kterou teď už nic nebude moci narušit.

MARKUS HEITZ

Jeden z nejúspěšnějších německých autorů žánru fantasy se narodil v říjnu 1971 v Homburgu. Právě se pokoušel vyřešit poslední problémy Einsteinovy teorie relativity, když byl nešetrně vytržen z abstraktních úvah a poslán na svět. Byl to pro něj takový šok, že jeho nadání pro matematiku zmizelo v nenávratnu. Úspěšně absolvoval základní i střední školu, kde se matematika samozřejmě ihned stala jedním z jeho

nejneoblíbenějších předmětů. Pak začal studovat historii a literaturu na universitě v Sársku. Dával sice přednost historii, ale na přednáškách o literatuře byl poměr studentů a studentek 3:7, což také nebylo k zahození. Velmi ho zaujaly dějiny starého Ruska, kterému se věnovala i jeho absolventská práce. Ta se týkala událostí kolem upírského skandálu v osmnáctém století v Medvegii.
Při studiu na universitě si začal přivydělávat v místních malých novinách jako reportér. Psal články na různá témata a fotil. Tato práce ho bavila, takže se i po skončení university několik let živil jako novinář na volné noze.
S psaným slovem se nejprve setkával prostřednictvím komiksů, později přešel na knihy Stephena Kinga, Karla Edwarda Wagnera či Michaela Moorcocka. Ve čtrnácti se poprvé setkal se hrami na hrdiny (RPG), což v něm zanechalo hluboký dojem. Stal se z něj vášnivý hráč, který rád objevoval další světy a převtěloval se do nových a nových postav. Byl vítaným hostem v AD&D, Warhammeru, Star Wars, Shadowrunu, Vampire a mnoha dalších světech a herních systémech.
Od hraní her pak byl už jen krůček k tomu, aby svou fantasii využil k psaní. Začínal krátkými povídkami psanými pro pobavení, ale stále toužil stvořit něco většího. Proto začal v roce 1998 psát román z vlastního světa; příběh odehrávající se na smyšleném kontinentu Ulldart. Zdálo se mu tenkrát, že má pro psaní všechen čas na celém světě, a hodlal toho využít naplno. Po dvou letech příběh dokončil a rukopis poslal několika nakladatelům. Dva z nich knihu chtěli vydat, ale nakladatelství Heyne bylo rychlejší. Když po něm zanedlouho chtěli něco víc, poslal jim rukopis druhé knihy o Ulldartu.
Různé úpravy a změny zabraly další dva roky, ale v roce 2002 kniha konečně vyšla pod názvem Schatten über Ulldart (Stín nad Ulldartem, 2002). Ještě téhož roku se objevilo i její pokračování Der Orden der Schwerter (Řád meče, 2002).
Ulldart je kombinací historického románu a fantasy. Jednou z hlavních postav je rozmazlený, pohodlný a tlustý následník trůnu princ Lodrik. Jeho otec, nespokojený s tímto stavem, ho posílá na zapřenou do zapadlé provincie říše. Tady si musí princ poradit sám. Přitom se mladík dostává do centra boje mezi mnohými silami a mocnostmi, tu světlejšími to zase temnějšími.
O kvalitě jeho prvotiny svědčí i to, že za Schatten über Ulldart získal Heitz ocenění "Deutschen Phantastik Preis 2003" za nejlepší románový debut. Zatím napsal šest knih cyklu Ulldart die dunkle Zeit (Ulldart - Temný věk) a nyní pracuje na novém cyklu Ulldart die Zeit des Neuen (Ulldart - Nový věk).
Roku 2002 se Heitz prosadil i dvěma knihami ze Shadowrunu. Tento svět dobře znal z RPG, takže pro něj nebyl příliš velký problém vybrat si vhodné téma a psát. Jako hlavní postavu zvolil televizního reportéra Poolitzera, kterého jeho zvídavost často přivádí do nesnází. V drsném světě futuristické budoucnosti, ve kterém se prolíná technika s magií, vylepšení kyborgové a počítačová virtuální realita se střetávají se starými rasami, mýtickými zvířaty a kouzelníky, se hraje tvrdě. Poolitzerovi jde často o život. První knihou, ve které se tato postava objevila byla TAKC 3000 (TAKC 3000, 2002) a prozatím je Poolitzer hrdinou šesti knih.
Ačkoli si Ulldartem získal pozornost a zájem čtenářů, mezi hvězdy německé fantasy ho vynesl až román Die Zwerge (2003, česky Trpaslíci, FANTOM Print 2005). Když mu lidé z nakladatelství navrhli, aby napsal knihu o některé z klasických fantasy ras, netušili, co tím odstartují. Pravděpodobně si mysleli, že zvolí elfy či orky, ale Heitz dal přednost trpaslíkům. Rozhodně se mu to vyplatilo. Příběh trpaslíka Tungdila a boje s Mrtvou zemí a jejími přisluhovači se během několika týdnů po vydání stal bestsellerem. Kniha se prodávala po tisících a čtenáři se začali dožadovat pokračování. O rok později poslal autor Tungdila na další dobrodružství v Der Krieg der Zwerge (2004, česky Válka trpaslíků, FANTOM Print 2005). Zatímco Trpaslíci samotní byli jakýmsi úvodem, v druhé knize se Tungdilův příběh rozrůstá jak do délky tak do šířky. Čtenář se tu blíže seznamuje s klany trpaslíků, zejména se zatím tajemnými zabijáky trpaslíků - Třetími. Také se vynořuje nový, strašlivý nepřítel, a nikdo netuší, jestli se ho podaří zastavit. Cyklus uzavírá kniha Die Rache der Zwerge (Pomsta trpaslíků, 2005), ve které se hlavní hrdina dostává za hranice Skryté země, do míst, kam ještě noha trpaslíka nevkročila. Pomsta trpaslíků je horkou novinkou i v Německu, kde se na trhu objevila v říjnu. Během několika dnů se dostala na páté místo v žebříčku bestsellerů. V Česku by se Pomsta trpaslíků měla objevit v polovině roku 2006.
Markus Heitz se nesoustřeďuje pouze na scifi a fantasy. Před nedávném vyšel jeho hororový román Ritus (2005), příběh o hrůzné bytosti, která terorizuje část země na konci osmnáctého století. Jeho plány na

příští rok zahrnují osmý a devátý, závěrečný díl Ulldartu a další horor o vlkodlakovi. Mimoto připravuje unikátní fantasy projekt na knižní veletrh ve Frankfurtu, který je ale do těchto chvil opředen tajemstvím. Trochu potměšilý vtipálek a výborný společník je zatím svobodný. S popularitou prý žádné problémy nemá. Tvrdí, že jediní lidé, kteří ho najisto poznávají, jsou knihkupci. Odpočinkem po putování vymyšlenými světy je pro něj fyzická práce - jednou týdně dělá číšníka ve své vlastní irské hospůdce. Vždy se potom rád vrací k psaní knih. A co jeho vztah k matematice? Pořídil si kalkulačku!

Martin "Felčar" Fajkus

Markus Heitz
Válka trpaslíků

1. vydání
Německý originál Der Krieg der Zwerge
vydaný Piper Verlag GmbH
Překlad Zdeněk Sladovník
Obálka Jan Patrik Krásný
Grafická úprava obálky Jan Patrik Krásný
Jazykový redaktor Jiří Popiolek
Odpovědný redaktor Libor Marchlík
Vydalo nakladatelství FANTOM Print
jako svou 57. publikaci
Ostrava 2005
Tisk Printo, s.r.o., Ostrava

Doporučená cena vč. DPH 299 Kč